

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

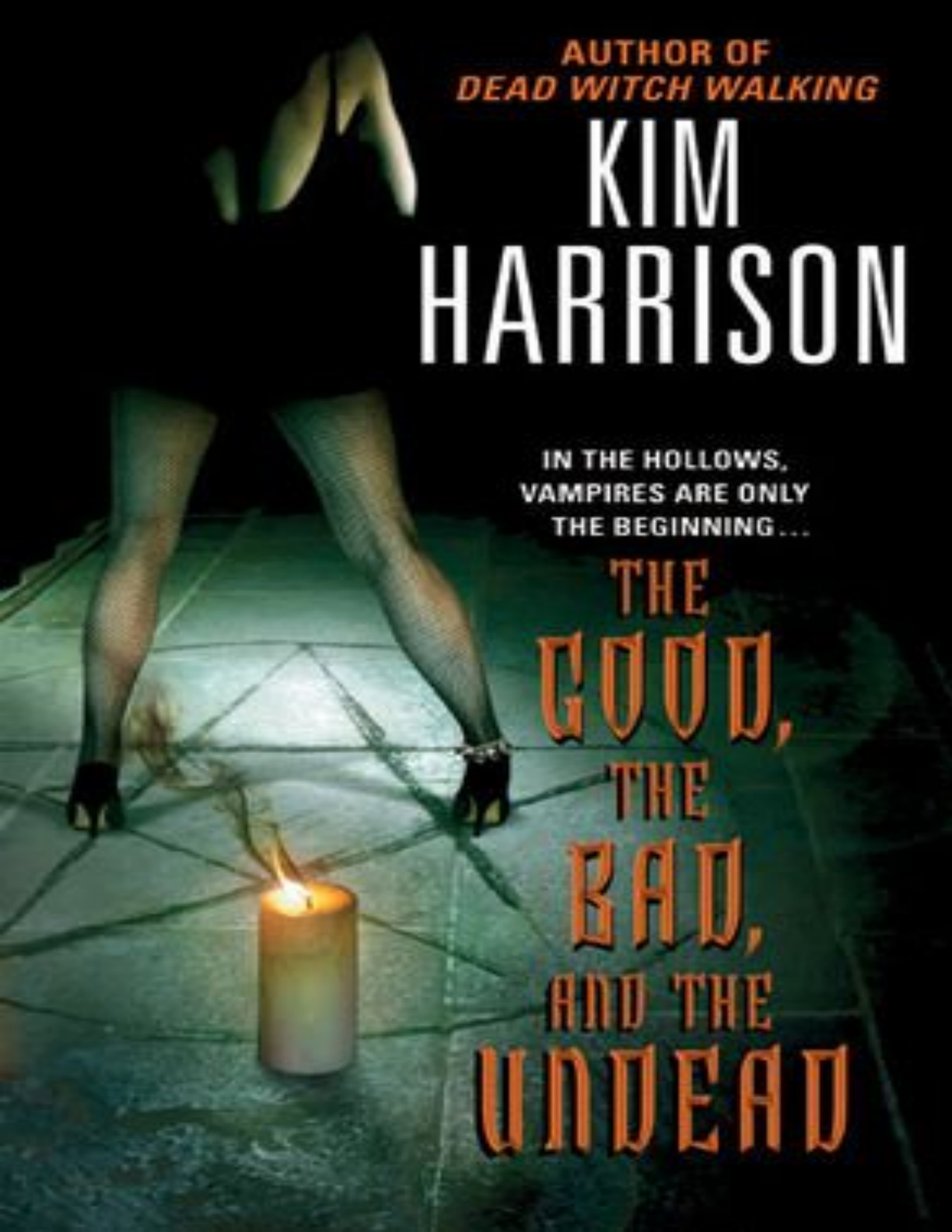
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman in a black dress and high heels stands on a stone floor. A lit candle is on the floor near her feet. The background is dark and atmospheric.

AUTHOR OF
DEAD WITCH WALKING

KIM
HARRISON

IN THE HOLLOWS,
VAMPIRES ARE ONLY
THE BEGINNING...

THE
GOOD,
THE
BAD,
AND THE
UNDEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
İYİ,
THE
KÖTÜ,

VE
ÖLÜMSÜZ

Bonus Materyal ile

KIM HARRISON

 HarperCollins e-books

OceanofPDF.com

Kafeinin birinci, çikolatanın ikinci, romantizmin üçüncü sırada geldiğini ve bunların ne zaman tersine çevrilmesi gerektiğini bilen bir adam için.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Epigraf

İyi, Kötü ve Ölümsüz BİR

Sulama kabını tutan kanvas kayışı bağladım.

İKİ

FIB kulesinin gri taşı geç saatlerde...

ÜÇ

Bakışlarım kıpırdanan Sara Jane'in tırnaklarına takıldı.

DÖRT

"Hemen bir sonraki köşede," dedim kolumu dayayarak.

BES

Gözlerim boş koridorda, Glenn'e kalmasını işaret ettim.

ALTI

Peri çocukları Glenn'in etrafını sarmışlardı.

YEDİ

"Rache," dedi Jenks küpemden. "Gözlerini kısarak bak.

SEKİZ

Neyse ki, arabayı çektiğimizde hiç sıra yoktu.

DOKUZ

"Param nerede, Bob?" Düşerken fısıldadım.

ON

Eylül sonu öğleden sonra güneşi sıcaktı.

ON BİR

Kabul etmek istediğimden daha fazla cesaret gerektirdi.

ON İKİ

Ivy bacaklarımı altımdan keserken sertçe düştüm. Yuvarlandım.

ON ÜÇ

Sıcak ve havasızdı. Soğuk kahve kokusu alabiliyordum.

ON DÖRT

"Merhaba." Nick'in kaydedilmiş sesi benim...

ON BEŞ

Tüylü pembe terliklerimden birini çıkardım.

ON ALTI

"Nick.!" Tökezleyerek geri çekildim. İblis sıırttı.

ON YEDİ

Laboratuvar taburesine oturdum ve ayak bileğimi tabureye vurdum.

ON SEKİZ

Öğleden sonra güneşi neredeyse tepeden...

ON DOKUZ

Sabırsızlıkla yığının yanında dururken ayağım titriyordu...

YIRMI

Ağzım bir karış açık, ofisin karşısındaki Trent'e baktım.

YIRMI BİR

Topuklarım hissettiğimden daha büyük bir otoriteyle şaklıyordu.

YIRMI İKİ

Edden arabayı kilisenin otlarla kaplı küçük bahçesine soktu.

YIRMI ÜÇ

Otobüsün dizel motorunun gürültüsü iğrençti.

YIRMI DÖRT

"Üçüncü kez, Rachel. Bir tane daha ister misin?

YIRMI BEŞ

Bir bisikletin alçak *yağlama* sesi gözlerimi yukarı çekti.

YIRMI ALTI

Sabahın beşinde otobüs çok kalabalıktı.

YIRMI YEDİ

Piscary'nin gündüz odaları beklediğim gibi değildi.

YIRMI SEKİZ

Piscary elini ağzına götürüp benimkini yaladı.

YIRMI DOKUZ

"Hey! Buradayım!" Sert zeminde daha dik oturarak bağırdım... [Teşekkür](#)

E-Kitap Ekstraları

Yazar Hakkında

Ayrıca Kim Harrison

Pale Demon Kapak

Pale Demon Alıntı

Telif Hakkı

One

İki

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İyi, Kötü ve Ölümsüzler

OceanofPDF.com

Bir

Sulama kabını tutan kanvas kayışı omzumda daha yukarıya çektim ve başlığı asılı bitkiye sokmak için gerindim. Güneş ışığı mavi kurumsal tulumumdan içeri ılık ılık süzülüyordu. Dar camlı pencerelerin ardında VIP ofisleriyle çevrili küçük bir avlu vardı. Güneşten gözlerimi kısarak sulama hortumunun sapını sıktım ve en ufak bir su tısladı.

Bilgisayar tuşları takırdıyordu ve ben de bir sonraki fabrikaya geçtim. Resepsiyon masasının arkasındaki ofisten, köpek havlamasını andıran bir kahkaha eşliğinde telefon konuşmaları geliyordu. Wereler. Sürüde ne kadar yukarılarda olurlarsa, o kadar insan görünümlü olurlardı ama güldükleri zaman her zaman anlaşılırdı.

Pencerelerin önündeki asılı bitki sırasından resepsiyon görevlisinin masasının arkasındaki ayaklı akvaryuma doğru baktım. Evet. Krem rengi yüzgeçler. Sağ tarafta siyah nokta. Bu o balıktı. Bay Ray koi yetiştirdi ve onları Cincinnati'nin yıllık balık gösterisinde sergiledi. Geçen yılın kazananı her zaman dış ofisinde sergilenirdi, ama şimdi iki balık vardı ve Howlers'ın maskotu kayıptı. Bay Ray, Cincinnati'nin tüm Inderland beyzbol takımlarının rakibi olan bir Den çocuğuydu. İkiyle ikiyi bir araya getirmek ve çalınan balıkları bulmak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Ee," dedi masanın arkasındaki neşeli kadın, bir tomar kâğıdı yazıcının haznesine bırakmak için ayağa kalkarken. "Mark tatilde mi? Bana söylemedi."

Sulama ekipmanımı başka bir yere sürüklerken krem rengi takım elbisesini giymiş sekretere bakmadan başımı salladım. üç ayak. Mark, bundan önce hizmet verdiği binanın merdiven boşluğunda kısa bir tatil yapıyordu. Kısa süreli bir Uyku iksiri. "Evet, hanımefendi," diye ekledim, sesimi yükselterek ve hafif bir pelteklikle. "Bana hangi bitkileri sulamam gerektiğini söyledi." O fark etmeden önce kırmızı manikürlü tırnaklarımı avuçlarımın altında kıvırdım. Çalışan bitki-kız imajıma uymuyorlardı. Bunu daha önce düşünmeliydim. "Bu kattakilerin hepsi, sonra da çatıdaki arboretum."

Kadın bana biraz daha büyük dişlerini göstermek için gülümsedi. O bir Were'di ve cilasına bakılırsa ofiste oldukça yüksek bir mevkideydi. Ve Bay Ray bir orospu için yeterince yüksek bir maaş ödeyebilecekken sekreter olarak bir köpeğe sahip olmazdı. Ondan hafif bir misk kokusu geliyordu, rahatsız edici değildi. "Mark sana binanın arka tarafındaki servis asansöründen bahsetti mi?" dedi yardımsever bir şekilde. "O arabayı o kadar merdivenden çıkarmaktan daha kolay."

"Hayır, hanımefendi," dedim üzerinde bitki adam logosu olan çirkin şapkayı başıma daha sıkı geçirerek. "Sanırım onun bölgesini ele geçirmeye çalışmamam için her şeyi yeterince zorlaştırıyor." Nabzım hızlanarak Mark'ın budama makasları, gübre peletleri ve sulama sistemiyle dolu arabasını sıranın ilerisine ittim. Asansörün yanı sıra altı acil çıkış kapısının yerini, yangın alarmının çekicisini ve çöreklerin nerede saklandığını biliyordum.

"Erkekler," dedi, tekrar ekranının karşısına otururken gözlerini devirerek. "Dünyayı yönetmek isteseydik bunu yapabileceğimizi anlamıyorlar mı?"

Ona gönülsüzce başımı salladım ve bir sonraki bitkiye az miktarda su fişkırttım. Zaten yaptığımızı sanıyordum.

Yazıcının uğultusu ve ofisten gelen cılız sesler arasında sıkı bir uğultu yükseldi. Bu Jenks'ti, ortağım ve patronun arka ofisinden çıkıp bana doğru uçarken belli ki morali bozuktı. Yusufçuk kanatları tedirginlikten kıpkırmızıydı ve peri tozları geçici güneş ışınları oluşturmak için üzerinden süzülüyordu. "Oradaki bitkilerle işim bitti," dedi yüksek sesle, önümdeki asılı saksının kenarına konarken. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak bir

Orta yaşlı Peter Pan, küçük mavi tulumunun içinde bir çöpçü olarak büyümüştü. Karısı ona uygun bir şapka bile dikmişti. "Tek ihtiyaçları su. Size yardımcı olabilir miyim, yoksa geri dönüp kamyonunda uyuyabilir miyim?" diye sertçe ekledi.

Sulama bidonunu üzerimden aldım, üstünü açmak için yere koydum. Sorununun ne olduğunu merak ederek, "Gübre peleti kullanabilirim," dedim.

Homurdanarak arabaya doğru uçtu ve karıştırmaya başladı. Yeşil bağlar, kazıklar ve kullanılmış pH test şeritleri her yere uçuştı. "Bir tane buldum," dedi ve kafası kadar büyük beyaz bir topak buldu. Teneke kutunun içine attı ve fokurdadı. Bu bir gübre peleti değil, bir oksijenlendirici ve balçık tabakası geliştiriciydi. Nakil sırasında ölecekse bir balığı çalmanın ne anlamı var?

"Aman Tanrım, Rachel," diye fısıldadı Jenks omzuma inerken, "Bu polyester. Polyester giyiyorum!"

Kötü ruh halinin nereden kaynaklandığını anladığımda gerginliğim azaldı. "Her şey yoluna girecek."

"Kırılıyorum!" dedi yakasının altını şiddetle kaşıyarak. "Polyester giyemem. Pixie'lerin polyestere alerjisi var. Baksana. Gördün mü?" Başını eğdi, böylece sarı saçları boynundan kayd, ama çok yakındı odaklan. "Ağrılar. Ve kokuyor. Yağ kokusunu alabiliyorum. Ölü dinazor giyiyorum. Ölü bir hayvan giyemem. Bu barbarlık, Rache," diye yalvardı.

"Jenks?" Kapağı hafifçe teneke kutuya geri takıp omzuma astım ve bu sırada Jenks'i kendimden uzaklaştırdım. "Ben de aynı şeyi giyiyorum. Al bakalım."

"Ama kokuyor!"

Gözlerimi önümde gezinen ona diktim. Dişlerimi sıkarak, "Erik bir şey," dedim.

Beni iki eliyle ters çevirdi, giderken de geri geri gitti. Her neyse. İğrenç mavi tulumunun arka cebini yoklayarak

makaslar. Bayan Ofis Profesyoneli bir mektup yazarken ben de bir tabure açtım ve masasının yanındaki asılı bitkinin yapraklarını koparmaya başladım. Jenks yardım etmeye başladı ve birkaç dakika sonra, "Oraya yerleştik mi?" diye nefes aldım.

Başını salladı, gözleri Bay Ray'in ofisinin açık kapısındaydı. "Bir sonraki maillerini kontrol ettiğinde, tüm internet güvenlik sistemi çökecek. Ne yaptığını biliyorsa düzeltmesi beş dakika, bilmiyorsa dört saat sürecek."

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var," dedim, pencereden giren güneşin altında terlemeye başlamıştım. İçerisi bahçe gibi kokuyordu, serin fayansların üzerinde ıslak bir köpeğin nefes nefese kaldığı bir bahçe.

Nabzım hızlandı ve başka bir bitkiye doğru ilerledim. Masanın arkasındaydım ve kadın kaskatı kesildi. Onun bölgesini işgal etmişim ama buna katlanmak zorundaydı. Ben su kıızıydım. Artan gerginliğimi ona bu kadar yakın olmama bağladığını umarak çalışmaya devam ettim. Bir elim masanın kapağında duruyordu. Sulama kabı. Bir kere çevirirsen biterdi.

"Vanessa!" diye bağırdı arka ofisten öfkeli bir ses.

"İşte başlıyoruz," dedi Jenks, tavana ve güvenlik kameralarına doğru uçarak.

Arkamı döndüğümde, ufak tefek cüssesi ve yapısından bir Were olduğu belli olan öfkeli bir adamın arka ofisin yarısına kadar sarktığını gördüm. "Yine yaptı," dedi, yüzü kıpkırmızıydı ve kalın elleri kemeri kavırıyordu. "Bu şeylerden nefret ediyorum. Ne kâğıdın nesi vardı? Kâğıdı severim."

Sekreterin yüzünü profesyonel bir gülümseme kapladı. "Bay Ray, yine bağırdınız, değil mi? Size söyledim, bilgisayarlar kadınlar gibidir. Onlara bağıırırsanız ya da aynı anda çok fazla şey yapmalarını isterseniz, kapanırlar ve kokusunu bile alamazsınız."

Hırlayarak cevap verdi ve az önce onu tehdit ettiğinin farkında olmadan ya da bunu görmezden gelerek ofisinde kayboldu. Nabzım hızlandı ve tabureyi tankın yanına taşıdım.

Vanessa içini çekti. Ayağa kalkarken, "Tanrı onu korusun," diye mırıldandı. "Bu adam diliyle taşaklarını kırabilir." Bana bıkkın bir bakış atarak arka ofise gitti, topukları gümbürdüyordu. "Hiçbir şeye dokunma," dedi yüksek sesle. "Geliyorum."

Hızlı bir nefes aldım. "Kameralar mı?" Nefes aldım.

Jenks bana doğru eğildi. "On dakikalık döngü. Temizsin."

Ana kapıya doğru uçu, lentonun üzerindeki pervaza tüneyerek sarktı ve dış koridoru izledi. Kanatları bulanıklaştı ve bana küçük bir başparmak işareti yaptı.

Beklentiyle derim gerildi. Akvaryumun kapağını çıkardım, sonra tulumun iç cebinden yeşil balık ağını çıkardım. Basamaklı taburenin üzerinde durarak kolumu dirseğime kadar ittim ve ağı suya daldırdım. İki balık da hemen arkaya doğru fırladı.

"Rachel!" Jenks aniden kulağıma doğru tısladı. "O iyi. Yolu yarıladı."

"Sadece kapıya dikkat et Jenks," dedim dudağımı dişlerimin arasına alarak. *Bir balığı yakalamak ne kadar sürebilirdi ki?* Arkasında saklanan balıklara ulaşmak için bir kayayı ittim. Öne doğru fırladılar.

Telefon çalmaya başladı, yumuşak bir uğultu. "Jenks, şuna bakar mısın?" Ağa aç verip onları köşeye hapsederken sakince söyledim. "Şimdi yakaladım seni..."

Jenks hızla kapıdan geri döndü ve ayaklarını önce parlayan düşmenin üzerine koydu. "Bay Ray'in ofisi. Bekleyin lütfen," dedi yüksek bir falsetto ile.

Balık kıpırdanıp yeşil ağı geçerken "Lanet olsun," diye küfrettim. "Hadi ama, sadece seni eve götürmeye çalışıyorum, seni sümüklü yüzgeçli şey," diye dişlerimi sıkarak ikna ettim. "Neredeyse... Neredeyse..." Ağ ile cam arasındaydı. Kıpırdamadan durabilseydi.

"Hey!" dedi ağır bir ses koridordan.

Adrenalin başımı kaldırmama neden oldu. İnce sakallı, ufak tefek bir adam elinde bir dosya dolusu kâğıtla diğer ofislere giden koridorda duruyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kavgacı bir tavırla.

Kolumun içinde olduğu tanka baktım. Ağım boştu. Balıklar yanından geçip gitmişti. "Makasımı mı düşürdüm?" Dedim.

Diğer tarafımdaki Bay Ray'in ofisinden topuk sesleri ve Vanessa'nın nefesi geldi. "Bay Ray!"

Lanet olsun. Kolay yol buraya kadarmış. "B Planı, Jenks," dedim, tankın üst kısmını tutup çekerken homurdandım.

Diğer odada Vanessa, tank devrilirken ve yirmi beş galon iğrenç balık suyu masasının üzerine dökülürken çığlık attı. Bay Ray onun yanında belirdi. Belimden aşağısı sıırıslıklam bir halde tabureden fırladım. Kimse kıpırdamadı, şok olmuştum ve zemini taradım. "Yakaladım seni!" Doğru balığı bulmak için çabalayarak bağırdım.

"Balığın peşinde!" diye bağırdı küçük adam, koridordan daha fazla insan içeri girerken. "Yakalayın onu!"

"Git!" Jenks bağırdı. "Onları senden uzak tutacağım."

Nefes nefese, kambur, tırmalayarak balığı takip ettim, onu incitmeden yakalamaya çalıştım. Kıpırdadı, kıvrandı ve sonunda parmaklarımı etrafına doladığımda nefesim kesildi. Onu teneke kutunun içine bırakıp kapağını sıkıca kapatırken kafamı kaldırdım.

Jenks cehennemden fırlamış bir ateşböceği gibiydi, bir Were'den diğerine atlıyor, kalemleri savuruyor ve hassas noktalara fırlatıyordu. Üç santimlik bir peri üç Yaratığı uzakta tutuyordu. Hiç şaşırmadım. Bay Ray, balıklarından birini aldığı mı fark edene kadar izlemekle yetindi. "Benim balığımla ne halt ediyorsun?" diye sordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Gidiyorum," dedim. Bana doğru geldi, kalın elleri uzanıyordu. Ben de mecburen birini tuttum ve onu öne, ayağıma doğru savurdum. Sendeleyerek geri çekildi, karnını tutuyordu.

"Şu köpeklerle oynamayı bırak!" Jenks'e bağırdım, bir çıkış yolu arıyordum. "Gitmemiz gerek."

Vanessa'nın monitörünü alıp camlı pencereye fırlattım. Bunu uzun zamandır Ivy'ninkiyle yapmak istiyordum. Tatmin edici bir gürültüyle paramparça oldu, ekran çimlerin üzerinde tuhaf görünüyordu. Wereler odaya doluştu, öfkeliydiler ve misk kokusu yayıyorlardı. Teneke kutuyu kaptığım gibi Pencere. "Peşinden gidin!" diye bağırdı biri.

Omuzlarım bakımlı çimlere çarptı ve ayağa yuvarlandım.

"Kalk!" dedi Jenks kulağımın dibinde. "İşte orada."

Küçük kapalı avluya doğru fırladı. Ben de onu takip ettim ve ağır teneke kutuyu sırtıma astım. Ellerim serbest, kafese tırmandım. Dikenler derimi deldi, görmezden geldim.

Tepeye ulaştığımda nefesim hızlı bir şekilde kesildi. Dalların şakırtısı beni takip ettiklerini gösteriyordu. Kendimi düz tepeli, katran ve çakıl taşlı çatının kenarından çekerek koşmaya başladım. Burada rüzgâr çok sıcaktı ve Cincinnati'nin ufuk çizgisi önümde uzanıyordu.

"Atla!" Kenara ulaştığımda Jenks bağırdı.

Jenks'e güvenmiştim. Kollarımı sallayarak ve ayaklarım hâlâ hareket halindeyken çatıdan aşağıya doğru koştum.

Midem düşerken adrenalininim yükseldi. Burası bir otoparktı! Beni bir otoparka inmem için çatıdan aşağı gönderdi!

"Benim kanatlarım yok, Jenks!" Çığlık attım. Dişlerimi sıkarak dizlerimi büküm.

Kaldırıma çarptığımda acı patladı. Öne doğru düştüm, avuç içlerim sıyrıldı. Kayış kopunca balık kutusu çınladı ve düştü. Darbeyi absorbe etmek için yuvarlandım.

Metal kutu dönerek uzaklaştı ve ben hâlâ acıyla nefes nefese, sendeleyerek peşinden gittim, bir arabanın altına yuvarlanırken parmaklarım ona sürtündü. Küfrederek kaldırıma düştüm ve ona doğru uzandım.

"İşte orada!" diye bir bağırış geldi.

Üstümdeki arabadan bir ping sesi geldi, sonra bir tane daha. Kolumun yanındaki kaldırımda aniden bir delik açıldı ve üzerime keskin şarapnel parçaları sıçradı. Bana ateş mi ediyorlardı?

Homurdanarak arabanın altına girdim ve teneke kutuyu çıkardım. Balığın üzerine eğilerek geri geri gittim. "Hey!" diye bağırdım, saçlarımı gözlerimden savurarak. "Ne halt ediyorsun sen? O sadece bir balık! Ve senin bile değil!"

Çatıdaki üç Weres bana baktı. Biri gözüne bir silah dayadı.

Döndüm ve koşmaya başladım. Artık bunun değeri beş yüz dolar değildi. Belki beş bin. *Bir dahaki sefere*, Jenks'in peşinden koşarken yemin ettim, *standart ücretimi almadan önce ayrıntıları öğrenecektim*.

"Bu taraftan!" Jenks tiz bir sesle bağırdı. Kaldırım parçaları sekerek bana çarpıyor, ping sesleri yankılanıyordu. Otoparkın kapısı yoktu ve kaslarım adrenalinden titrerken caddeyi koşarak geçip yaya trafiğinin içine daldım. Kalbim küt küt atarken yavaşlayıp arkama baktım ve onları siluet halinde gördüm. Atlamamışlardı. Atlamalarına gerek yoktu. Kafesin her yerinde kan bırakmışım. Yine de beni takip edeceklerini sanmıyordum. Bu onların balığı değildi; Howlers'ın balığıydı. Ve Cincinnati'nin tüm Inderland beyzbol takımı kiramı ödeyecekti.

Etrafımdaki insanların hızına ayak uydurmaya çalıştıkça ciğerlerim şişiyordu. Güneş çok sıcaktı ve polyester çuvalımın içinde terliyordum. Jenks muhtemelen arkamı kontrol ediyordu, ben de üzerimi değiştirmek için bir ara sokağa girdim. Ayar Balığı yere bıraktıktan sonra başımı binanın serin duvarına vurdum. Başardım. Kira bir ay daha ödendi.

Uzarak boynumdaki kılık değiştirme tılsımını çektim. Esmer, kahverengi saçlı, koca burunlu kadın yanılsaması ortadan kalkıp kıvrıcık, omuz hizasında kızıl saçlarım ve soluk tenim ortaya çıkınca kendimi hemen daha iyi hissettim. Sıyrık avuçlarıma baktım ve onları nazikçe birbirine sürttüm. Bir ağır tılsımı getirebilirdim, ama çok az şey istemiştim. yakalanırsam ve "çalma niyetim" ortaya çıkarsa diye üzerimde mümkün olduğunca

"çalma ve bedensel zarar verme niyetine" dönüştü. Birinden kaçabilirdim, diğerine cevap vermek zorunda kalacaktım. Ben bir kaçakçıydım; kanunları biliyordum.

İnsanlar sokağın başından geçerken, üzerimdeki nemli elbiseyi çıkardım. ve çöp kutusuna doldurdum. Bu büyük bir gelişmeydi ve deri pantolonumun paçasını siyah botlarımın üzerinden aşağı doğru açmak için eğildim. Doğrulurken pantolonumdaki yeni sıyrık izine baktım ve her şeyi görmek için döndüm. Hasar. Ivy'nin deri kremi işe yarayabilirdi ama kaldırım ve deri birbirine pek uymuyordu. Pantolonun sıyrılması benim sıyrılmamdan daha iyiydi, bu yüzden onu giydim.

Siyah askılı bluzumu giyip teneke kutuyu elime aldığımda Eylül havası gölgede iyi geldi. Kendimi daha iyi hissederek güneşe çıktım ve şapkamı yanımdan geçen bir çocuğun kafasına bıraktım. Çocuk şapkaya baktı, sonra gülümsedi ve annesi şapkayı nereden aldığını sormak için eğilirken bana utangaç bir el salladı. Dünyayla barışık bir şekilde kaldırımdan aşağıya doğru yürüdüm, saçlarımı kabartırken topuklu ayakkabılarımı takırdatarak Fountain Meydanı'na ve aracıma doğru ilerledim. Gözlüğümü bu sabah orada bırakmışım ve şansım yaver giderse hâlâ orada olacaklardı. Tanrı yardımcım olsun ama bağımsız olmayı seviyordum.

Bu saçmalığın altında ezilmemin üzerinden neredeyse üç ay geçmişti. Inderland Güvenlik'teki eski patronumun bana verdiği ödevler. Kendimi kullanılmış ve takdir edilmemiş hissederek, yazılı olmayan kuralı çiğnemiş ve işten ayrılmışım. Kendi ajansımı kurmak için. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü ve sözleşmemi bozmak için rüşveti ödeyemediğimden gelen ölüm tehdidinden kurtulmak gözümü açmıştı. Ivy ve Jenks olmasaydı bunu başaramazdım.

İşin tuhafı, artık kendime bir isim yapmaya başlamışım ama bu iş kolaylaşmak yerine zorlaşıyordu. Doğru, diplomamı işe koyuyor, eskiden satın aldığım ve bazılarını asla karşılayamadığım büyüleri karıştırıyordum. Ama para gerçek bir sorundu. Sorun iş bulamamam değildi; sorun paranın buzdolabının üstündeki kurabiye kavanozunda çok uzun süre kalmamasıydı.

Bir Werefox'a rakip bir in tarafından bir miktar bane verildiğini kanıtlayarak kazandığım para cadı lisansımı yenilemeye gitmişti; I.S. bunu ödüyordu. Bir büyücü için çalınan bir tanıdık buldum ve onu aylık

sağlık sigortamda. Koşucuların sigortalanamaz olduğunu bilmiyordum; I.S. bana bir kart vermişti ve ben de onu kullanmıştım. Sonra depodaki eşyalarımın üzerindeki ölümcül büyüleri kaldırması için bir adama ödeme yapmam, Ivy'ye mahvettiğim bornozun yerine ipek bir bornoz almam ve artık korumam gereken bir itibarım olduğu için kendime birkaç kıyafet almam gerekti.

Ama mali durumumu en çok sarsan şey taksi ücretleri olmalıydı. Cincinnati'nin otobüs şoförlerinin çoğu beni simaen tanıyor ve beni almiyordu, bu yüzden Ivy'nin gelip beni eve götürmesi gerekiyordu. Bu hiç adil değildi. Bir Were'i etiketlemeye çalışırken yanlışlıkla bir otobüs dolusu insanın saçını koparmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Neredeyse beş parasız kalmaktan bıkmıştım ama Howlers'ın maskotunu kurtarmak için alacağım para beni bir ay daha rahatlatacaktı. Ve Wereler beni takip etmeyecekti. Bu onların balığı değildi. Eğer İçişleri'ne şikayette bulunurlarsa, nereden aldıklarını açıklamak zorunda kalacaklardı.

"Hey, Rache," dedi Jenks, kim bilir nereden aşağıya inerek. "Sırtın temiz. Peki B planı nedir?"

Kaşlarım havaya kalktı ve o da benim hızıma ayak uydurarak yanımdan geçerken ona dikkatle baktım. "Balığı kap ve deli gibi koş."

Jenks güldü ve omzuma kondu. Minik üniformasını çıkarmış, uzun kollu avcı yeşili ipek gömleği ve pantolonuyla her zamanki gibi görünüyordu. Alnında kırmızı bir bandana vardı, böylece herhangi bir peri ya da Bölgelerinden geçebileceğimiz periler onun kaçak avlanmadığını biliyordu. Kanatlarında, heyecanın karıştırdığı son peri tozunun kaldığı yerde ışıltılar parlıyordu.

Fountain Meydanı'na vardığımızda hızım yavaşladı. Ivy'yi aradım ama göremedim. Endişelenmeden çeşmenin kuru tarafına oturdum, parmaklarımı istinat duvarının kenarından geçirerek gölgeliklerimi aradım. Burada olacaktı. Kadın programlara göre yaşar ve öldü.

Jenks son "ölü dinazor kokusundan" kurtulmak için spreyin içinde uçarken, ben de güneş gözlüklerimi açıp taktım. Eylül öğleden sonrasının parıltısı azalırken kaşlarım hafifledi. Uzun bacaklarımı uzatarak

Dışarı çıktığımda boynumdaki koku tılsımını gelişigüzel çıkarıp çeşmeye bıraktım. Periler koku ile iz sürerlerdi ve eğer beni takip ettilerse, Ivy'nin arabasına binip uzaklaşır uzaklaşmaz iz burada biterdi.

Kimsenin fark etmediğini umarak çevredeki insanlara baktım: sevgilisinin gündüz işlerini yapan gergin, anemik görünümlü bir vampir uşağı; fısıldaşan iki insan, kötü yaralanmış boynuna bakarken kıkırdıyorlardı; yorgun bir cadı - hayır, büyücü, güçlü bir kızılağaç kokusu olmadığına karar verdim - yakındaki bir bankta oturup kek yiyordu; ve ben. Yerleşirken yavaşça nefes aldım. Arabaya binmek için beklemek zorunda kalmak bir tür hayal kırıklığıydı.

"Keşke bir arabam olsaydı," dedim Jenks'e, balık kutusunu ayaklarımın arasına sıkıştırırken. Otuz metre ötede trafik dur-kalk halindeydi. Trafik hızlanmıştı ve saatin muhtemelen ikiye geçtiğini tahmin ettim. İnsanlar ve Inderlandlıların aynı sınırlı alanda bir arada yaşamak için günlük mücadelelerine başladıkları zaman. Güneş battığında ve çoğu insan evlerine çekildiğinde işler çok daha kolaylaştı.

"Bir arabadan ne istiyorsun?" Jenks dizime tüneyip yusufçuğa benzeyen kanatlarını uzun ve ciddi darbelerle temizlemeye başlarken sordu. "Benim arabam yok. Hiç arabam olmadı. İyi idare ediyorum. Arabalar beladır," dedi ama ben artık dinlemiyordum. "Benzin koyman, tamirde tutman, temizlemek için zaman harcaman, koyacak bir yerin olması gerekiyor ve bir de onlara harcadığın para var. Bir kız arkadaştan daha kötü."

"Yine de," dedim, onu kızdırmak için ayağımı sallayarak. "Keşke bir arabam olsaydı." Etrafımdaki insanlara baktım. "James Bond asla otobüs beklemek zorunda kalmadı. Bütün filmlerini izledim ve o hiç otobüs beklemedi." Gözlerimi kısarak Jenks'e baktım. "Cazibesini biraz yitiriyor."

"Um, evet," dedi, dikkati benim arkamdaydı. "Bunun daha güvenli olabileceğini ben de görebiliyorum. Saat on bir yönünde. Weres."

Bakarken nefesim hızlandı ve gerginliğim tekrar içime çöktü. "Kahretsin," diye fısıldadım, kutuyu elime aldım. Aynı üç kişiydiler. Kambur duruşlarından ve derin nefes alış verişlerinden bunu anlayabiliyordum. Çenemi sıkarak ayağa kalktım ve fiskiyei aramıza koydum. *Ivy neredeydi?*

"Rache?" Jenks sordu. "Neden seni takip ediyorlar?"

"Bilmiyorum." Aklıma güllerin üzerinde bıraktığım kan geldi. Eğer koku izini bozamazsam, beni eve kadar takip edebilirlerdi. Ama neden? Ağzım kurumuştı, Jenks'in beni izlediğini bildiğim için sırtımı onlara dönerek oturdum. "Beni sardılar mı?" diye sordum.

Bir kanat şakırtısı içinde ayrıldı. "Hayır," dedi bir saniye sonra geri döndüğünde. "Aranızda yaklaşık yarım blok var, ama harekete geçmelisiniz."

Kıpırdamadan durup Ivy'yi beklemekle, hareket edip fark edilme riskini tarttım. "Kahretsin, keşke bir arabam olsaydı," diye mırıldandım. Eğilip sokağa baktım, bir otobüsün, bir taksinin, herhangi bir şeyin uzun mavi üstünü aradım. *Ivy hangi cehennemdeydi?*

Kalbim çarparak ayağa kalktım. Balığı kendime doğru tutarak caddeye yöneldim, bitişikteki ofis binasına girmek ve Ivy'yi beklerken kendimi kaybedebileceğim labirente girmek istiyordum. Ama büyük siyah bir Crown Victoria yavaşlayarak durdu ve yoluma çıktı.

Şoföre dik dik baktım, camı indirip ön koltuğa doğru eğildiğinde gergin yüzüm gevşedi. "Bayan Morgan?" dedi esmer adam, kalın sesi kavgacıydı.

Önce arkamdaki Weres'e, sonra arabaya, sonra da ona baktım. Siyah takım elbiseli bir adam tarafından sürülen siyah bir Crown Victoria'nın tek bir anlamı olabilirdi. Federal Inderland Bürosu'ndan geliyordu. *I.S. FIB ne istedi?* "Evet. Sen kimsin?"

Sıkıntı onu geçti. "Daha önce Bayan Tamwood ile konuştum. Sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Ivy. Bir elimi açık pencereye koydum. "O iyi mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Trafik arkasından ilerliyordu. "Onunla telefonda konuştuğumda öyleydi."

Jenks önümde durdu, minik yüzü korkmuştu. "Seni sarmışlar, Rache."

Nefesim burnumdan tıslayarak geldi. Arkama baktım. Bakışlarım Weres'lerden birinin üzerine düştü. Onu izlediğimi görünce bir selam verdi. Diğer ikisi telaşsız bir zarafetle ilerleyerek birleşmeye başladı. Sertçe yutkundum. Ben köpek yemi yidim. Aynen öyle. Köpek yemi. Oyun bitmişti. Sıfırlama düğmesine bas.

Dönerek kapının kolunu tuttum ve yukarı çektim. Kapıyı arkamdan çarparak içeri daldım. "Sür!" Arka camdan dışarı bakmak için dönerek bağırdım.

Dikiz aynasından arkasına bakarken adamın uzun yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Onlar seninle mi?"

"Hayır! Bu şey hareket ediyor mu, yoksa sadece içinde oturup kendinle mi oynuyorsun?"

Sinirli bir ses çıkarak yavaşça hızlandı. Oturduğum yerde döndüm ve Kurtadamların caddenin ortasında durmasını izledim. Kornalar onlar için durmak zorunda kalan arabalardan esiyordu. Arkamı döndüğümde balık kutumu kavradım ve rahatlayarak gözlerimi kapattım. Bunun için Ivy'yi yakalayacaktım. Yemin ederim, onun kıymetli haritalarını bahçede yabancı ot bloğu olarak kullanacaktım. Beni alması gerekiyordu, bir FIB uşağı göndermesi değil.

Nabzı yavaşlayınca dönüp ona baktım. Benden bir baş kadar uzundu, ki bu da bir şey ifade ediyordu - güzel omuzları, kafatasına yakın kesilmiş kıvrıcık siyah saçları, kare çenesi ve ona vurmam için yalvaran sert bir tavrı vardı. Aşırıya kaçmadan rahatça kaslanmıştı, üzerinde en ufak bir göbek izi bile yoktu. Mükemmel oturan siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla FIB'in poster çocuğu olabilirdi. Bıyığı ve sakalı son moda kesilmişti -o kadar azdı ki neredeyse yok gibiydiler- ve tıraş losyonunu hafifletmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Kemerindeki kelepçe kesesine baktım, keşke benimkiler hâlâ bende olsaydı diye düşündüm. Onlar I.S.'e aitti ve onları çok özlemiştim.

Jenks dikiz aynasının üzerinde her zamanki yerine, rüzgârın kanatlarını yırtmayacağı bir yere yerleşti ve katı boyunlu adam onu perilerle çok az teması olduğunu söyleyen bir dikkatle izledi. Şanslıymış.

Telsizden alışveriş merkezindeki bir hırsızla ilgili bir çağrı geldi ve o da telefonu kapattı. "Bıraktığın için teşekkürler," dedim. "Seni Ivy mi gönderdi?"

Gözlerini Jenks'ten ayırdı. "Hayır. Burada olacağını söyledi. Yüzbaşı Edden seninle konuşmak istiyor. Meclis Üyesi Trent'le ilgili bir şey. Kalamack," diye ekledi FIB memuru kayıtsızca.

"Kalamack!" Bağırdım, sonra da bir şey söylediğim için kendime lanet ettim. Zengin piç ya onun için çalışmamı ya da ölmemi istiyordu. Bu onun ruh haline ve hisse senedi portföyünün ne kadar iyi gittiğine bağlıydı. "Kalamack, ha?" Deri koltukta huzursuzca kıpırdanarak düzeltiltim. "Edden neden beni alman için seni gönderiyor? Bu hafta onun ölüm listesinde misin?"

Hiçbir şey söylemedi, küt elleri direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki tırnakları bembeyaz olmuştu. Sessizlik büyüdü. Kırmızıya dönüşen sarı bir ışıktan geçtik. "Ah, sen kimsin?" Sonunda sordum.

Boğazının derinliklerinden alaycı bir ses çıkardı. Çoğu insandan gelen temkinli güvensizliğe alışkındım. Bu adam korkmuyordu ve bu beni sinirlendiriyordu.

"Dedektif Glenn, hanımefendi," dedi.

"Hanımefendi," dedi Jenks gülerek. "Size hanımefendi dedi."

Jenks'e kaşlarımı çattım. Dedektif olmak için genç görünüyordu. FIB umutsuzluğa kapılmış olmalıydı. "Teşekkür ederim Dedektif Glade," dedim adını karıştırarak. "Beni herhangi bir yere bırakabilirsiniz. Buradan otobüse binebilirim. Yarın Yüzbaşı Edden'ı görmeye geleceğim. Şu anda önemli bir dava üzerinde çalışıyorum."

Jenks kıs kıs güldü ve adam kızardı, kırmızısı koyu teninin ardında neredeyse gizlenmişti. "Ben Glenn, *hanımefendi*. Ve önemli davanızı gördüm. Sizi çeşmeye geri götürmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedim, koltuğuma çöktüm, aklımdan öfkeli genç Werelar geçti. "Yine de ofisime bırakırsanız sevinirim. Hollows'ta, bir sonraki sola dönün."

"Ben senin şoförün değilim," dedi suratsızca, belli ki mutsuzdu. "Ben sizin teslimatçınızım."

Kontrol panelinden camı açarken kolumu içeri kaydardım. İçerisi hemen havasız kaldı. Jenks kapana kısılmış bir halde tavana doğru uçu. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı.

"Evet!" Endişeden çok öfkeyle haykırdım. "Ne oldu?"

"Yüzbaşı Edden sizi şimdi görmek istiyor Bayan Morgan, yarın değil." Bakışları sokaktan bana doğru kaydı. Çenesi gergindi ve kötü gülümsemesinden hoşlanmamıştım. "Ve eğer bir büyüye uzanırsan, cadı kışını arabamdan çeker, seni kelepçeler ve bagaja atarım. Yüzbaşı Edden seni almam için beni gönderdi ama nasıl bir durumda olman gerektiğini söylemedi."

Jenks küpemin üzerine kondu ve mavi bir çizgi oluşturdu. Pencerenin düğmesine defalarca bastım ama Glenn pencereyi kilitlemişti. Öfkeyle arkama yaslandım. Parmağımı Glenn'in gözüne sokup bizi yoldan çıkarabilirdim ama neden? Nereye gittiğimi biliyordum. Ve Edden beni eve bırakacak bir araç bulurdu. Yine de benden daha cesur bir insanla karşılaşmak beni sinirlendirmişti. Şehir ne hale gelmişti?

Asık suratlı bir sessizlik çöktü. Güneş gözlüklerimi çıkardım ve eğildim, adamın belirtilen limitin on beş üzerinde gittiğini fark ettim. Rakamlar.

"Şunu izle," diye fısıldadı Jenks. Peri küpemden uçup giderken kaşlarım kalktı. İçeri giren sonbahar güneşi, dedektifin üzerine gizlice parlayan bir toz elerken aniden parıltılarla doldu. Bahse girerim en iyi dantel külotu, her zamanki peri tozu değildi. Glenn'in kafası karışmıştı.

Gülümsediğimi gizledim. Yaklaşık yirmi dakika içinde Glenn o kadar kaşınacaktı ki yerinde duramayacaktı. "Peki, nasıl oluyor da benden korkmuyorsun?" Kendimi çok daha iyi hissederek yüzüsüzce sordum.

"Ben çocukken yan komşumuzda bir cadı ailesi yaşıyordu," dedi temkinli bir şekilde. "Benim yaşımda bir kızları vardı. Bana bir cadının bir insana yapabileceği hemen hemen her şeyi yaptı." Kare yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve hiç de FIB'e benzemiyordu. "Hayatımın en üzücü günü onun taşındığı gündü."

Suratımı astım. "Zavallı bebek," dedim ve kaşları tekrar çatıldı. Yine de memnun olmamıştım. Edden beni alması için onu göndermişti çünkü ona zorbalık yapamayacağını biliyordu.

Pazartesilerden nefret ederdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İki

Binanın hemen önündeki ayrılmış yerlerden birine park ettiğimizde FIB kulesinin gri taşı öğleden sonra güneşini yakaladı. Sokak kalabalıktı ve Glenn bana ve balığıma sert bir şekilde ön kapıdan içeri kadar eşlik etti. Boynu ve yakası arasındaki küçük kabarcıklar çoktan oluşmaya başlamıştı. Koyu tenine karşı acılı bir pembelik gösteriyor.

Jenks gözlerimin üzerlerinde olduğunu fark etti ve homurdandı. "Görünüşe göre Bay FIB Dedektif peri tozuna karşı hassas," diye fısıldadı. "Lenf sisteminden geçecek. Hiç bilmediği yerleri kaşınacak."

"Gerçekten mi?" Dehşete düşerek sordum. Genelde sadece tozun değdiği yerler kaşınırdı. Glenn'i yirmi dört saat boyunca tam bir işkence bekliyordu.

"Evet, bir daha bir periyi arabaya hapsedemeyecek."

Ama sesinde bir parça suçluluk duyduğumu sandım ve ay ışığında kırmızı parlayan papatyalar ve çelikle ilgili zafer şarkısını da mırıldanmıyordu. Lobinin zeminine işlenmiş FIB amblemini geçmeden önce adımlarım duraksadı. Batıl inançlı değildim -hayatımı kurtarabileceği zamanlar dışında- ama genellikle sadece insanlara ait olan bir bölgeye giriyordum. Ben azınlık olmak gibi.

Arada sırada yapılan konuşmalar ve klavye şakırtıları bana eski işimi hatırlattı ve omuzlarım gevşedi. Adaletin tekerlekleri kâğıtla yağlanıyor ve sokaklardaki hızlı ayaklar tarafından besleniyordu. Ayakların insan mı yoksa Inderlander mı olduğu önemsizdi. En azından benim için.

FIB, Dönüş'ten sonra hem yerel hem de federal yetkililerin yerini almak üzere kurulmuştu. Kağıt üzerinde FIB, kalan insanları daha saldırgan olan Inderlander'lardan, genellikle de vampirler ve Werelardan korumak için yürürlüğe konmuştu. Gerçek şu ki Eski hukuk yapısı, biz Inderlandlıları kanun uygulamalarının dışında tutmak için paranoyak bir girişimdi.

Evet. Doğru. Dolaptan çıkmış, işsiz kalmış Inderland polisi ve Federal ajanlar kırk yıl sonra kendi büroları olan I.S.'yi kurdular. FIB yıllarca umutsuzca sınıfta kaldı, her ikisi de Cincinnati'nin çeşitli vatandaşlarını takip etmeye çalışırken I.S. tarafından sürekli taciz edildi, I.S. FIB'nin yapamadığı doğaüstü şeyleri aldı.

Glenn'i arkaya kadar takip ederken, sol bileğimi gizlemek için kutunun yerini değiştirdim. Bileğimdeki küçük dairesel yara izini pek kimse fark etmezdi. Bileğimin alt tarafını iblis işareti olarak kabul ettim ama ihtiyatlı davranmayı tercih ettim. Ne FIB ne de I.S. geçen bahar üniversitenin eski kitap dolabını çökerten iblis kaynaklı olaya karıştığımı bilmiyordu ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Beni öldürmek için gönderilmişti ama sonuçta hayatımı kurtardı. İblise borcumu ödemenin bir yolunu bulana kadar bu işareti taşıyacaktım.

Glenn lobiyi geçerek masaların arasından geçti ve tek bir memurun bile deri giymiş kızıl saçlı bir kadın hakkında iğneleyici bir yorum yapmaması kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Ama mor saçlı ve burnundan gömleğinin altında bir yere uzanan karanlıkta parlayan zinciri olan çılgık atan fahişenin yanında biz muhtemelen görünmezdi.

Yanımdan geçerken Edden'in ofisinin kepenkli pencerelerine baktım ve asistanı Rose'a el salladım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Beni görmezden geldi ve ben de burnumu çektim. Bu tür hakaretlere alışkındım ama yine de rahatsız ediciydi. FIB ve I.S. arasındaki rekabet uzun süredir devam ediyordu. Artık I.S. için çalışmıyor olmamın bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Belki de sadece cadılardan hoşlanmıyordu.

Ön tarafı geride bırakıp steril, floresanla aydınlatılmış bir koridora girdiğimizde daha rahat nefes aldım. Glenn de daha yavaş bir tempoda gevşedi. Ofis politikasının görünmeyen akıntılar gibi arkamızdan aktığını hissedebiliyordum ama

umursamaktan bıkmıştım. Boş bir toplantı odasının önünden geçerken gözlerim haftanın en önemli suçlarının yazılı olduğu devasa kuru kalem panosuna kaydı. Her zamanki vampir tarafından takip edilen insan suçlarını bir kenara iten bir isim listesi vardı. Gözlerim kararırken kendimi hasta hissettim. Onları okuyamayacak kadar hızlı yürüyorduk ama ne olduklarını biliyordum. Sadece gazeteleri takip ediyordum. Herkes gibi.

"Morgan!" diye bağırdı tanıdık bir ses ve ben döndüm, botlarım gri fayansın üzerinde gıcırdıyordu.

Bu Edden'dı, bodur silueti koridordan hızla bize doğru geliyor, kollarını sallıyordu. Hemen kendimi daha iyi hissettim.

Jenks, "Sümüklü böcekler alıyor," diye mırıldandı. "Rache, ben gidiyorum. Evde görüşürüz."

"Olduğun yerde kal," dedim, perinin kiniyle eğlenerek. "Ve eğer Edden'a tek bir kötü söz söylersen, kütüğünü Amdro'larım."

Glenn kıs kıs güldü ve muhtemelen Jenks'in ne mırıldandığını duymamam iyi oldu.

Edden eski bir donanma komandosuydu ve öyle görünüyordu; saçlarını kısa tutuyor, haki pantolonunu buruşturuyor ve kolalı beyaz gömleğinin altındaki vücudunu bileyliyordu. Gür ve düz saçları siyah olsa da bıyıkları tamamen griydi. Plastik çerçeveli bir çift okuma gözlüğünü gömleğinin cebine sokarak ilerlerken yuvarlak yüzünü sıcak bir gülümseme kaplıyordu. Cincinnati'nin FIB biriminin kaptanı aniden durdu ve kahve kokusunu üzerime yaydı. Neredeyse tam olarak benim boyumdaydı - bir erkeğe göre biraz kısa sayılırdı - ama duruşuyla bunu telafi ediyordu.

Edden deri pantolonuma ve pek de profesyonel olmayan askılı bluzuma bakarak kaşlarını kaldırdı. "Seni görmek güzel Morgan," dedi. "Umarım seni kötü bir zamanda yakalamamışımdır."

Teneke kutumu kaydurdım ve elimi uzattım. Kalın ve güdük parmakları benimkileri sardı, tanıdık ve davetkârdı. "Hayır, hiç de değil," dedim kuru bir sesle ve

Edden omzuma ağır bir el koyarak beni kısa bir koridora yönlendirdi.

Normalde böyle bir aşinalık gösterisine narin bir dirsek. Edden, adaletsizlikten en az benim kadar nefret eden bir ruh akrabasıydı. Ona hiç benzemese de, beni bir cadı olarak kabul ederek ve bana güvensizlik yerine eşitlikle davranarak saygımı kazanmış olan babamı hatırlatıyordu. Dalkavukluğa bayılırdım.

Koridorda omuz omuza ilerledik, Glenn geride kaldı. "Sizi yeniden uçarken görmek güzel Bay Jenks," dedi Edden, peri başını sallayarak.

Jenks küpemi bıraktı, kanatları sertçe takırdıyordu. Edden bir keresinde Jenks'i bir su soğutucusuna tıkarken kanadını koparmıştı ve peri kini çok derindi. "Jenks," dedi soğuk bir sesle. "Sadece Jenks."

"Jenks, o zaman. Size bir şey getirebilir miyiz? Şekerli su, fıstık ezmesi..." Döndü, bıyık altından gülümsüyordu. "Kahve ister misiniz Bayan Morgan?" diye sordu. "Yorgun görünüyorsunuz."

Sırıtsı son kötü ruh halimi de yok etti. "Bu harika olur," dedim ve Edden Glenn'e yönlendirici bir bakış attı. Dedektifin çenesi sıkılmıştı ve çene çizgisinde birkaç yeni yara izi vardı. Hayal kırıklığına uğramış adam arkasını dönerken Edden onun kolunu kavradı. Glenn'i aşağı çeken Edden fısıldadı, "Peri tozunu yıkamak için artık çok geç. Kortizonu dene."

Glenn doğrulurken ve geldiğimiz yoldan geri yürürken bana kapalı bir bakış attı.

"Uğradığın için minnettarım," diye devam etti Edden. "Bu sabah bir fırsat yakaladım ve bunu değerlendirmek için arayabileceğim tek kişi sensin."

Jenks alaycı bir kakhaha attı. "Ne fark eder, pençesinde diken olan bir Were mi var?"

"Kapa çeneni Jenks," dedim, her şeyden çok alışkanlıktan. Glenn, Trent Kalamack'tan bahsetmişti ve bu beni kaşındırmıştı. FIB'in kaptanı

düz bir kapının önünde durdu. Bir adım ötede aynı derecede sade bir kapı daha vardı. Sorgu odaları. Açıklamak için ağzını açtı, sonra omuz silkti ve kapıyı iterek yarı aydınlık çıplak bir odayı gösterdi. Beni içeri aldı, kapı kapanana kadar bekledikten sonra çift yönlü aynaya döndü ve sessizce panjurları değiştirdi.

Diğer odaya baktım. "Sara Jane!" Yüzüm gevşeyerek fısıldadım.

"Onu tanıyor musun?" Edden kısa, kalın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu büyük şans."

Jenks, "Şans diye bir şey yoktur," diye tersledi. Göz hizamda dururken kanatları yanağımı okşuyordu. Elleri kalçalarında ve kanatları her zamanki yarı saydamlığından soluk bir pembeye dönüşmüştü. "Bu bir tuzak."

Cama yaklaştım. "Trent Kalamack'ın sekreteri. Burada ne işi var?"

Edden yanımda durdu, ayaklarını iki yana açmıştı. "Erkek arkadaşını arıyor."

Döndüm ve yuvarlak yüzündeki gergin ifadeye şaşırdım. "Dan Smather adında bir büyücü," dedi Edden. "Pazar günü kayboldu. İç İşleri otuz gün ortadan kaybolana kadar harekete geçmeyecek. Onun kayboluşunun cadı avcısı cinayetleriyle bağlantılı olduğuna inanıyor. Sanırım haklı."

Midem sıkışmaya başladı. Cincinnati seri katilleriyle tanınmıyordu ama son altı haftada, son üç yılın toplamından daha fazla açıklanamayan cinayete maruz kalmıştık. Son şiddet olayları herkesi üzmüştü, Hem Inderlander hem de insan. Tek yönlü cam nefesimin altında buğulandı ve geri çekildim. "Profile uyuyor mu?" "Profile uyuyor mu?" diye sordum, uysa bile istihbaratçının onu başından savmayacağını zaten biliyordum.

"Eğer ölmüş olsaydı, ölmüş olurdu. Şimdilik sadece kayıp."

Jenks'in kanatlarının kuru sesi sessizliği bozdu. "Peki neden Rache'i bu iŖe karıştırdın?"

"İki sebep var. İlki Bayan Gradenko'nun bir cadı olması." Camın arkasındaki güzel kadına başıyla işaret etti, sesinde yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "Memurlarım onu doğru düzgün sorgulayamıyor."

Sara Jane'in saate bakmasını ve gözlerini silmesini izledim. "Bir büyüü nasıl harekete geçireceğini bilmiyor," dedim usulca. "Sadece onları çağırabilir.

Teknik olarak o bir büyücü. Keşke sizler de sizi cadı ya da büyücü yapanın cinsiyetiniz değil, beceri düzeyiniz olduğunu anlayabilseniz."

"Her iki durumda da, memurlarım onun cevaplarını nasıl yorumlayacaklarını bilmiyorlar."

İçimde bir öfke titreşimi kıpırdandı. Ona döndüm, dudaklarımı bastırdım. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayamazsın."

Kaptan omuz silkti, kalın omuzları büküldü. "Nasıl isterseniz."

Jenks ellerini kalçalarına dayamış, en iyi Peter Pan pozunu vererek aramızda geziniyordu. "Tamam, yani Rache'nin onu sorgulamasını istiyorsun. İkincisi ne? neden?"

Edden omzunu duvara yasladı. "Okula dönmek için birine ihtiyacım var ve maaşımla çalışan bir cadı olmadığına göre, bu kişi sensin, Rachel."

Bir an için sadece bakabildim. "Pardon?"

Adamın gülümsemesi onu daha da yapmacık bir trol gibi gösteriyordu. "Gazeteleri takip ediyor muydun?" diye gereksiz yere sordu, ben de başımı salladım.

"Kurbanların hepsi cadıydı," dedim. "İlk ikisi hariç hepsi bekârdı ve hepsi de ley hattı büyüü konusunda deneyimliydi." Yüzümü buruşturdum. Ley hatlarını sevmezdim ve elimden geldiğince kullanmaktan kaçınırdım. Onlar öbür dünyaya ve ibislere açılan geçitlerdi. En popüler teorilerden biri, kurbanların kara sanatlarla uğraştıkları ve kontrollerini kaybettikleriydi. Ben buna inanmadım. Hiç kimse bir iblisi bağlayacak kadar aptal olamazdı - erkek arkadaşım Nick hariç. O da sadece benim hayatımı kurtarmak içindi.

Edden başını salladı ve bana gür siyah saçlarının tepesini gösterdi. "Gizli tutulan şey, hepsinin bir noktada bir Dr. Anders tarafından eğitilmiş olmasıdır."

Sıyrılan avuç içlerimi ovuşturdum. "Anders," diye mırıldandım, hafızamı yokladım ve ince yüzlü, asık suratlı, saçları çok kısa ve sesi çok tiz olan bir kadın buldum. "Onunla bir dersim vardı." Edden'a baktım ve utanarak tek yönlü cama döndüm. "Hocalarımızdan biri izin deyken üniversiteden gelen misafir bir profesördü. Toprak Cadıları için Ley Hatları öğretti. Küçümseyici bir kurbağa. Üçüncü derste beni sınıfta bıraktı çünkü bir tanıdık bulamadım."

Homurdandı. "Bu sefer B almaya çalış ki okul ücretini geri alabileyim."

"Oha!" Jenks küçücük sesini yükselterek bağırdı. "Edden, ayçiçeği tohumlarını başkasının bahçesine ekebilirsin. Rachel, Sara Jane'in yanına bile yaklaşmayacak. Bu Kalamack'ın manikürlü parmaklar onun üzerinde."

Edden kaşlarını çatarak kendini duvardan uzaklaştırdı. "Bay Kalamack'ın bu olayla hiçbir ilgisi yoktur. Ve eğer bu koşuyu onun için yaparsanız, Rachel, o bembeyaz cadı kıcını nehrin karşısına, Hollows'a geri göndereceğim. Şüphelimiz Dr. Anders. Eğer kaçmak istiyorsan, Bay Kalamack'ı bu işin dışında tut."

Jenks'in kanatları öfkeli bir vızıltı çıkardı. "Bu sabah hepiniz kahvenize antifriz mi kattınız?" diye bağırdı. "Bu bir tuzak! Bunun cadı avcısı cinayetleriyle hiçbir ilgisi yok. Rachel, ona bunun cinayetlerle bir ilgisi olmadığını söyle."

"Bunun cinayetlerle hiçbir ilgisi yok," dedim kayıtsızca. "Ben kaçacağım."

"Rachel!" Jenks itiraz etti.

Asla açıklayamayacağımı bilerek yavaşça nefes aldım. Sara Jane, bir zamanlar birlikte çalıştığım istihbarat ajanlarının yarısından daha dürüsttü.

Şehirde yolunu bulmaya ve köle ailesine yardım etmeye çalışan bir çiftçi kız. Beni Jack'ten tanımasa da ona borçluydum. Geçen bahar Trent Kalamack'ın ofisinde bir vizon olarak hapsedüğüm üç günlük araf sırasında bana nezaket gösteren tek kişiydi.

Fiziksel olarak, iki insanın olabileceği kadar birbirimize benzemiyorduk. Sara Jane, sarı saçları yerli yerinde, makyajı neredeyse görünmeyecek kadar iyi yapılmış, sık iş elbisesiyle masada dimdik otururken, ben kıvrıcık kızıl saçlarımla, yıpranmış deri pantolonumun içinde vahşi ve evcilleşmemiş bir şekilde duruyordum. O minyon, duru teni ve narin yüz hatlarıyla porselen bebek görünümündeyken, ben uzun boyluydum ve hayatımı burnumdaki çillerden daha fazla kurtarmış olan atletik bir yapıya sahiptim. Onun bol kıvrımlı ve doğru yerlerden dolgulu olduğu yerde, ben kıvrımlarda durdum, göğsüm bir öneriden çok daha fazlası değildi. Ama onunla bir yakınlık hissediyordum. İkimiz de Trent Kalamack tarafından tuzağa düşürülmüştük. Ve şimdiye kadar muhtemelen bunu biliyordu.

Jenks yanımda durdu. "Hayır," dedi. "Trent sana ulaşmak için onu kullanıyor."

Sinirlenerek elimi salladım. "Trent bana dokunamaz. Edden, geçen bahar sana verdiğim pembe dosya hâlâ sende mi?"

"Trent Kalamack'ın yasadışı genetik ürünlerin üreticisi ve dağıtıcısı olduğuna dair kanıtlar içeren disk ve tarih defteri olan mı?" Çömelmış adam sırtıttı. "Evet. Geceleri uyuyamadığım zamanlar için yatağımın yanında tutuyorum."

Çenem düştü. "Ben kaybolmadığım sürece onu açmaman gerekiyordu!"

"Ben de Noel hediyelerime bakıyorum," dedi. "Sakin ol. Kalamack seni öldürmedikçe hiçbir şey yapmayacağım. Hâlâ Kalamack'a şantaj yapmanın riskli olduğunu söylüyorum-"

"Beni hayatta tutan tek şey bu!" Öfkeyle söyledim, sonra Sara Jane'in beni camdan duyup duymadığını merak ederek irkildim.

"-ama muhtemelen onu adalete teslim etmeye çalışmaktan daha güvenli-
şu anda. Ama bu?" Sara Jane'i işaret etti. "Bunun için fazla zeki."

Trent'ten başka biri olsaydı, aynı fikirde olurum. Trent Kalamack kâğıt
üzerinde tertemizdi, toplum içinde ne kadar çekici ve cazibeli ise kapalı
kapılar ardında o kadar acımasız ve soğuktu. Ofisinde bir adamı öldürüşünü
izlemiştim, hızlıca uyguladığı bir dizi hazırlıkla olaya kaza süsü vermişti.
Ama Edden şantajımı dikkate almadığı sürece
dokunulmaz adam beni rahat bırakacaktı.

Jenks benimle aynanın arasına daldı. Küçük yüz hatlarını kırıştıran
endişesiyle havada durdu. "Bu o balıktan daha kötü kokuyor. Uzaklaş.
Uzaklaşmalısın."

Bakışlarım Jenks'in ötesine, Sara Jane'e odaklandı. Ağlıyordu. "Ona
borçluyum Jenks," diye fısıldadım. "Farkında olsun ya da olmasın."

Edden kayarak yanımda durdu ve birlikte Sara Jane'i izledik. "Morgan?"

Jenks haklıydı. Şans diye bir şey yoktu.
-Trent'in etrafında sebepsiz hiçbir şey olmazdı. Gözlerim Sara Jane'e
sabitlenmişti. "Evet. Evet, yapacağım."

OceanofPDF.com

Üç

Bakışlarım karşımda kıpırdanan Sara Jane'in tırnaklarına takıldı. Onu son gördüğümde tırnakları temizdi ama çok yıpranmışlardı. Şimdi uzun ve düzgündüler, kırmızının zevkli bir tonuyla parlatılmışlardı. "Ee," dedim, titreyerek parlayan minelerden gözlerine bakarak. Gözleri maviydi. Bundan emin değildim. "Dan'den en son Cumartesi günü mü haber aldın?"

Masanın öbür ucundan Sara Jane başını salladı. Edden bizi tanıştırdığında en ufak bir tanıma titreşimi olmamıştı. Bir yanım rahatlamış, bir yanım hayal kırıklığına uğramıştı. Leylak rengi kokusu, Trent'in ofisinde kafese kapatılmış bir vizonken hissettiğim çaresizliğin hoş olmayan anısını canlandırdı.

Sara Jane'in elindeki mendil yaklaşık bir ceviz büyüklüğündeydi ve titreyen parmaklarıyla bir top haline getirilmişti. "Dan işten çıkarken beni aradı," dedi, titremesi sesine yansımıştı. Kapalı kapının yanında kollarını kavuşturmuş ve beyaz kollarını dirseklerine kadar sıvamış halde duran Edden'a baktı. "Telesekreterime bir mesaj bırakmış, sabahın dördüymüş. Birlikte yemek yemek istediğini, benimle konuşmak istediğini söylemiş. Ama hiç gelmedi. Bu yüzden bir terslik olduğunu biliyorum Memur Morgan." Ağlamamak için kendini zor tutarken gözleri büyüdü ve çenesi sıkıştı.

"Ben Bayan Morgan," dedim rahatsız bir şekilde. "FIB için düzenli olarak çalışmıyorum."

Jenks'in kanatları köpük bardağımın üzerine tüneyerek hareketlendi. "Aslında hiç de düzenli çalışmıyor," dedi küçümseyerek.

Edden, Jenks'e kaşlarını çatarak, "Bayan Morgan bizim Inderland danışmanımız," dedi.

Sara Jane gözlerini kuruladı. Mendili hâlâ elinde tutarken saçlarını geriye doğru itti. Saçlarını kestirmişti ve düz sarı bir örtü halinde omuzlarına dökülürken onu daha da profesyonel gösteriyordu. "Onun bir fotoğrafını getirdim," dedi ve çantasını karıştırarak bir fotoğraf çıkarıp bana doğru itti. Aşağıya baktığımda onu ve genç bir adamı gemilerden birinin güvertesinde gördüm.

Ohio Nehri'nde turistleri gezdiren vapurlar. İkisi de gülümsüyordu. Adamın kolu kıza sarılmıştı ve kız da adama yaslanmıştı. Mavi kot pantolonu ve bluzuyla mutlu ve rahat görünüyordu.

Bir an Dan'in fotoğrafını inceledim. Temiz giyimli, sağlam görümlü ve ekose gömlekliydi. Tam da bir çiftçi kızının eve, anne ve babasına getirmesini bekleyeceği türden bir adamdı.

"Bu bende kalabilir mi?" diye sordum, o da başıyla onayladı. "Teşekkürler." Çantama tıktırdım, gözlerinin resme sabitlenmiş olmasından rahatsız olmuştum, sanki Sadece kendi iradesiyle onu geri getirebilirdi. "Akrabalarına nasıl ulaşabileceğimizi biliyor musunuz? Ailevi bir acil durum yaşamış ve haber vermeden gitmesi gerekmiş olabilir."

"Dan tek çocuk," dedi buruşuk mendiliyle burnunu silerken. "Annesi de babası da ölmüş. Kuzeydeki bir çiftlikte kölelik yapıyorlarmış. Bir çiftçi için beklenen yaşam süresi yüksek değildir."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Teknik olarak, kayıp ilan edilene kadar dairesine giremeyiz. Sende anahtar yok, değil mi?"

"Evet. Ben-" Makyajı yüzünden kızardı. "Geç saatlere kadar çalıştığında kedisini içeri alıyorum."

Kucağımdaki yalan tespit tılsımına baktım, kısa bir süre için yeşilden kırmızıya döndü. Yalan söylüyordu ama bunu anlamak için bir tılsıma ihtiyacım yoktu. Anahtarın başka, daha romantik nedenlerle kendisinde olduğunu itiraf ettirerek onu daha fazla utandırmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Bugün saat yedi gibi oradaydım," dedi, gözleri çökmüş bir halde. "Her şey yolunda görünüyordu."

"Sabahın yedisinde mi?" Edden kollarını kavuşturdu ve kendini dikleştirdi. "Siz cadılar o saatte yatağa girmiyor musunuz?"

Ona baktı ve başını salladı. "Ben Bay Kalamack'ın özel sekreteriyim. Sabahları ve akşamları çalışıyor, bu yüzden programım bölünmüş durumda. Sabah sekizden öğlene kadar ve öğleden sonra dörtten sekize kadar. Buna alışmak biraz zaman aldı ama öğleden sonra kendime ayırdığım dört saat sayesinde... Dan ile daha fazla vakit geçirebildim," diye bitirdi.

"Lütfen," diye yalvardı genç kadın birden, bakışları Edden ve benim aramda gidip geliyordu. "Bir sorun olduğunu biliyorum. Neden kimse bana yardım etmiyor?"

O kontrol için mücadele ederken ben rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Çaresiz hissediyordu. Onu bildiğinden daha iyi anlıyordum. Sara Jane, Trent'in uzun sekreterler dizisinin sonuncusuydu. Bir vizon olarak onun mülakatını dinlemiştim, Trent'in yarı gerçeklerine inanması için kandırılırken onu uyaramamıştım. Tüm zekâsına rağmen onun cazibesinden ve abartılı tekliflerinden kaçma şansı yoktu. Trent, iş teklifiyle ailesine sözleşmeli kölelikten kurtulmaları için altın bir bilet vermişti.

Ve Trent Kalamack, yüksek ücretler ve olağanüstü sosyal haklar sunan, gerçekten yardımsever bir işverendi. İnsanlara umutsuzca istedikleri şeyi veriyordu. karşılığında sadakatlerinden başka bir şey istemiyordu. Bu sadakatın ne kadar derinlere inmesini talep ettiğini fark ettiklerinde, kendilerini kurtaramayacak kadar çok şey biliyorlardı.

Sara Jane çiftlikten kaçmıştı ama Trent daha sonra çiftliği satın almıştı, muhtemelen Trent'in yasadışı uyuşturucu Brimstone ve Dönüş sırasında yasaklanan ve umutsuzca aranan genetik ilaçlarla ilgili işlerini öğrendiğinde ağzını kapalı tutmasını sağlamak için. Neredeyse gerçeği ona söyleyecektim ama diğer tek tanık bir araba patlamasında ölmüştü.

Trent, büyük serveti ve hayır kurumlarına ve yoksullara yaptığı cömert bağışlar nedeniyle dokunulmaz olarak kent konseyinde görev yaptı.

Çocuklar. Özel olarak, kimse onun bir insan mı yoksa Inderlander mı olduğunu bile bilmiyordu. Jenks bile anlayamıyordu, ki bu bir peri için alışılmadık bir durumdu. Trent Cincinnati'nin yeraltı dünyasının önemli bir bölümünü sessizce yönetiyordu ve hem FIB hem de I.S. onunla mahkemeye çıkmak için patronlarını satabilirdi. Ve şimdi Sara Jane'in erkek arkadaşı kayıptı.

Trent'in teklifinin cazibesini kendim de hatırlayarak boğazımı temizledim. Sara Jane'in tekrar kontrol altına alındığını görünce, "Pizza Piscary'de mi çalışıyor demiştin?" diye sordum.

Başını salladı. "O bir şoför. Bu şekilde tanıştık." Dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı.

Yalan tespit eden muska sabit bir yeşildi. Piscary's, domates çorbasından gurme cheesecake'e kadar her şeyi sunan bir Inderland lokantasıydı. Piscary'nin Cincinnati'nin usta vampirlerinden biri olduğu söylenirdi. Duyduğuma göre yeterince iyi biriydi: vampirlerden aldığı parada açgözlülük yapmıyordu, eşit huyluydu ve son üç yüz yıldır ölü olduğu kayıtlara geçmişti. Elbette, muhtemelen bundan daha yaşlıydı ve bir ölümsüz ne kadar nazik ve medeni olursa vampir, genellikle daha ahlaksız görünüyordu. Oda arkadaşım onu dost canlısı bir amca olarak görüyordu ve bu da içimi ısıtıyordu.

Sara Jane'e bir mendil daha uzattım ve o da zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bugün onun dairesine gidebilirim," dedim. "Anahtarla birlikte benimle orada buluşabilir misin? Bazen bir profesyonel başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri fark edebilir." Jenks homurdandı ve ben de bacaklarımı kaydırıp masanın alt tarafına vurarak onun havaya fırlamasını sağladım.

Sara Jane rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim Bayan Morgan," diye bağırdı. "Hemen şimdi gidebilirim. Sadece işverenimi arayıp biraz geç kalacağımı bildirmem gerekiyor." Çantasını sıkıca kavradı, uçup gidecekmiş gibi görünüyordu.

Odaya. "Bay Kalamack bu öğleden sonra istediğim kadar zaman ayırabileceğimi söyledi."

Jenks'in dikkat çeken vızıltısına baktım. Endişeli bir "sana söylemiştim" bakışı vardı. Trent'in, sekreterinin erkek arkadaşını bulmak için ihtiyaç duyduğu tüm zamanı kullanmasına izin vermesi ne kadar da hoş bir davranıştı, çünkü erkek arkadaşı muhtemelen çenesini kapalı tutması için bir dolaba tıkılmıştı. "Ah, bu gece yapalım," dedim balığımı düşünerek. "İhtiyacım var

birkaç şeye bakmak için." *Ve birkaç antigoon büyüü hazırladım, sıçrama silahımı kontrol ettim ve ücretimi aldım...*

"Elbette," dedi, ifadesi bulanıklaştıkça arkasına yaslandı.

"Ve eğer oradan bir şey çıkmazsa, bir sonraki adıma geçeceğiz." Gülümsememi güven verici kılmaya çalıştım. "Sekizden biraz sonra Dan'in dairesinde buluşalım mı?"

Sesimdeki azil ifadesini duyunca başını salladı ve ayağa kalktı. Jenks havaya uçtu ve ben de ayağa kalktım. "Pekala," dedi. "Redwood'un dışında _."

Edden ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bayan Morgan'a nerede olduğunu söyleyeceğim, Bayan. Gradenko."

"Evet. Teşekkür ederim." Gülümsemesi yapmacık görünmeye başlamıştı. "Çok endişeliyim...."

Çantamı karıştırıp kartlarımdan birini çıkararak yalan tespit tılsımını bir kenara koyduğumu gizledim. "Bu arada ondan haber alırsanız lütfen bana ya da FIB'e haber verin," dedim mektubu ona uzatırken. Ivy'nin elinde kartlar profesyonelce basılmıştı ve şık görünüyorlardı.

Nick'in benim ve Ivy'nin ajansına verdiği isim olan vampir tılsımlarını okurken dudakları kıpırdarken, "Evet, öyle yapacağım," diye mırıldandı. Kartı çantasına koyarken gözlerimin içine baktı. Elini sıktım, bu sefer daha sıkı tuttuğuna karar verdim. Yine de parmakları hâlâ soğuktu.

Edden kapıyı açarken, "Size çıkışı göstereyim Bayan Gradenko," dedi. Onun bu ince hareketi karşısında, beklemek için sandalyeme geri yaslandım.

Jenks dikkatimi çekmek için kanatlarını vızıldattı. Gözlerimiz buluştuğunda, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

Bir anlık öfke beni ele geçirdi. "Yalan söylemiyordu," dedim savunmaya geçerek. Ellerini kalçalarına koydu ve ben de ılık kahvemden bir yudum almak için onu fincanımdan uzaklaştırdım. "Onu tanı mıyorsun, Jenks. Haşarattan nefret eder ama

Jonathan'ın bana eziyet etmesini engellemeye çalıştı, bu onun işi anlamına gelebilirdi."

"Senin için üzüldü," dedi Jenks. "Beyin sarsıntısı geçirmiş zavallı küçük vizon."

"O iğrenç peletleri yemediğimde bana öğle yemeğinin bir kısmını verdi."

"Havuçlar uyuşturulmuştu, Rache."

"O bunu bilmiyordu. Sara Jane de en az benim kadar acı çekti."

Peri beş santim önümde durmuş, ona bakmamı istiyordu. "Ben de bunu söylüyorum. Trent sana tekrar ulaşmak için onu kullanıyor olabilir ve onun bundan haberi bile olmaz."

İç çekişim onu geri itti. "Kapana kısıldı. Yapabilirsem ona yardım etmeliyim." Edden kapıyı açıp başını içeri uzatınca başımı kaldırdım. Başında bir FIB şapkası vardı ve bana eliyle işaret ederken beyaz gömleği ve haki pantolonuyla tuhaf görünüyordu.

Jenks omzuma doğru uçu. "Sen ve senin 'kurtarma dürtülerin' seni öldürtecek," diye fısıldadı koridoru bulduğumda.

Edden balık kutumu alıp beni ön tarafa götürürken, "Teşekkürler Morgan," dedi.

FIB'nin arka ofislerine girdiğimizde "Sorun değil," dedim. İnsanların koşturması beni sarmaladı ve bunun sağladığı kutsanmış özerklikle gerginliğim azaldı. "Kedisini dışarı çıkaracak bir anahtar olması dışında hiçbir konuda yalan söylemiyordu. Ama bunu sana büyü olmadan da söyleyebilirdim. Dan'ın dairesinde ne bulursam sana haber veririm. Seni ne kadar geç arayabilirim?"

Resepsiyonun önünden geçip güneşli kaldırıma doğru ilerlerken Edden yüksek sesle, "Oh," dedi. "Gerek yok, Bayan Morgan. Yardımlarınız için teşekkür ederiz. İrtibatta olacağız."

Şaşkınlıkla kısa bir süre durdum. Jenks'in kanatları sert bir gürültüyle birbirine çarparken kaçan bir tutam saç omzuma sürtündü. "Bu da ne?" diye mırıldandı.

Beni başından savmaya çalıştığını fark ettiğimde yüzüm ısındı. "Buraya sadece berbat bir yalan tespit tilsimini çağırmak için gelmedim," dedim harekete geçerken. "Sana Kalamack'ı rahat bırakacağımı söylemiştim. Yolumdan çekil ve iyi olduğum şeyi yapmama izin ver."

Arkamda konuşmalar sessizleşiyordu. Edden kapıya doğru yavaş adımlarla ilerlerken hiç tereddüt etmedi. "Bu bir FIB meselesi, Bayan Morgan. Size yardımcı olmama izin verin."

Peşinden gittim, topuklarına sıkıca yapıştım, aldığım karanlık bakışları umursamıyordum. "Bu koşu benim Edden," diye neredeyse bağıırıyordum. "Senin insanların bunu mahvedecek. Bunlar Inderlandlılar, insanlar değil. Zafer senin olabilir. Tek istediğim paramı almak." *Ve Trent'i hapiste görmek, diye ekledim sessizce.*

Çift camlı kapılardan birini iterek açtı. Güneşin ısıttığı Beton bir sıcaklık dalgası yayarak peşinden dışarı fırladım, taksi çağırmak için eliyle işaret eden kısa boylu adamı neredeyse binaya sıkıştırıracaktım. "Sen bana bu koşu ve ben bunu alıyorum," diye haykırdım, ağzımdan bir bukle çıkarırken Rüzgar yüzüme doğru esti. "FIB şapkası takmış, Turn'den sonraki en harika şey olduğunu düşünen kendini beğenmiş, kibirli bir kurabiye değil!"

"Güzel," dedi hafifçe ve beni şok ederek bir adım geri atmamı sağladı. Teneke kutumu kaldırıma koyarak FIB şapkasını arka cebine soktu. "Ama şu andan itibaren, *resmi olarak* kaçak durumundasın."

Ağzım anlayışla açıldı. *Resmen* burada değildim. Nefes alarak adrenalinin sistemimden çıkmasını istedim. Edden öfkemin söndüğünü görünce başını salladı. "Bu konuda sağduyulu davranırsan sevinirim," dedi. "Glenn'i tek başına Pizza Piscary'ye göndermek pek akıllıca olmaz."

"Glenn!" Jenks tiz bir sesle bağırdı, sesi kafatasımın içini tırmalıyor, gözlerimi yaşartıyordu.

"Hayır," dedim. "Benim zaten bir ekibim var. Dedektif Glenn'e ihtiyacımız yok."

Jenks beni terk etti. "Evet," dedi FIB kaptanıyla benim aramda uçarken. Kanatları kırmızıydı. "Başkalarıyla iyi oynamayız."

Edden kaşlarını çatı. "Bu bir FIB meselesi. Mümkmn olan her durumda yanınızda bir FIB görevlisi bulunacak ve Glenn de bu niteliklere sahip tek kişi."

"Nitelikli mi?" Jenks alay etti. "Neden memurlarınız arasında bir cadıyla altına işmeden konuşabilen tek kişi olduğunu kabul etmiyorsunuz?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Biz yalnız çalışırız."

Edden teneke kutumun yanında durmuş, kollarını kavuşturarak çömelmiş halini bir taş duvar gibi hareketsiz gösteriyordu. "O bizim yeni Inderland uzmanımız. Deneyimsiz olduğunu biliyorum-"

"O bir pislik!" Jenks tersledi.

Edden'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ben de kenarları sert olanları tercih ederim."

Dudaklarım büzüldü. "Glenn ukala, kendine güvenen biri..." Uygun aşağılayıcı bir şey bulmaya çalıştım. "...benim kadar iyi olmayan bir Inderlander'la karşılaştığı ilk seferde kendini öldürtecek olan FIB uşağı."

Jenks başını salladı. "Ona bir ders verilmesi gerekiyor."

Edden gülümsedi. "O benim oğlum ve ona daha fazla katılamazdım,"

dedi. "O ne?" İşaretlenmemiş bir FIB arabası kaldırıma yanaştığında

haykırdım.

yanımızda. Edden arka kapının koluna uzandı ve kapıyı açtı. Edden açıkça Avrupa kökenliydi ve Glenn... Glenn değildi. Irkçı olarak yorumlanamayacak bir şey bulmaya çalışırken ağzım çalıştı. Bir cadı olarak bu tür şeylere karşı hassastım. "Nasıl oluyor da senin soyadını taşımıyor?" Başardım.

"FIB'ye katıldığından beri annesinin kızlık soyadını kullanıyor," dedi Edden yumuşak bir sesle. "Benim yönetimim altında olmaması gerekiyordu ama başka kimse bu işi kabul etmezdi."

Kaşlarım çatıldı. FIB'deki soğuk karşılamayı şimdi anlıyordum. Hepsi benim yüzümden değildi. Glenn yeniydi ve babası hariç herkesin zaman kaybı olarak gördüğü bir pozisyona gelmişti. "Bunu yapmayacağım," dedim. "Çocuğuna bakacak başka birini bul."

Edden kutumu arkaya koydu. "Onu nazikçe alıştırın."

"Beni dinlemiyorsun," dedim yüksek sesle, sinirli bir şekilde. "Bu işi bana siz verdiniz. Ortaklarımız ve ben yardım teklifinizi takdir ediyoruz ama beni buraya siz çağırdınız. Geri çekilin ve çalışmamıza izin verin."

Edden arabanın arka kapısını çarparak kapatırken, "Harika," dedi. "Dedektif Glenn'i Piscary's'e götürdüğün için teşekkürler."

İçimden bir tiksinti çılgılığı yükseldi. "Edden!" Yoldan geçen insanların bakışlarını üzerime çekerek haykırdım. "Hayır dedim. Dudaklarımdan çıkan tek bir ses var. Tek bir ses. İki harf. Tek bir anlam. Hayır dedim!"

Edden ön yolcu kapısını açtı ve bana binmem için işaret etti. "Çok teşekkürler, Morgan." Arka koltuğa baktı. "Neden o Weres'lerden kaçıyordun ki?"

Nefesim yavaş, kontrollü bir sesle geldi. *Lanet olsun.*

Edden kıkırdadı, ben de kendimi arabaya attım ve güdük parmaklarını içeri sokmaya çalışarak kapıyı çarptım. Kaşlarımı çatarak şoföre baktım. Glenn'di. O da benim hissettiğim kadar mutlu görünüyordu. Bir şeyler söylemek zorundaydım. "Babana hiç benzemiyorsun," dedim küçümseyerek.

Bakışları sert bir şekilde ön pencerenin dışına sabitlenmişti. "Annemle evlendiğinde beni evlat edindi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Jenks peri tozundan bir güneş ışını izleyerek içeri daldı. "Sen Edden'ın oğlu musun?" "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" dedi kavgacı bir tavırla.

Peri ellerini kalçalarına koyarak arabanın ön paneline indi. "Hayır. Siz insanlar bana hep aynı görünüyorsunuz."

Edden ışıldayan yuvarlak yüzünü pencereden içeri sokmak için eğildi. "İşte ders programınız," dedi ve bana kenarlarında yazıcı delikleri olan sarı, yarım sayfa bir kâğıt uzattı. "Pazartesi, Çarşamba, Cuma. Glenn ihtiyacın olan kitapları alacak."

"Durun!" diye bağırdım, sarı kâğıt parmaklarımın arasında çatırdarken içimi bir telaş kapladı. "Sadece üniversiteyi dolaşacağımı sanıyordum. Ders almak istemiyorum!"

"Bu Bay Smather'ın götürdüğü. Orada ol, yoksa paranı alamazsın."

Gülümsüyordu, bundan zevk alıyordu. "Edden!" Kaldırıma doğru geri geri giderken bağırdım.

"Glenn, Bayan Morgan ve Jenks'i ofislerine götür. Dan Smather'ın dairesinde ne bulduğunuzu bana bildirin."

"Emredersiniz *efendim!*" diye bağırdı. Direksiyonu kavrayan parmak eklemlerinde şiddetli bir baskı vardı. Bileklerini ve boynunu pembe Ivy-Aid lekeleri süslüyordu. Konuşmanın çoğunu duymuş olması umurumda bile değildi. Hoş karşılanmıyordu ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dört

"Hemen bir sonraki köşede," dedim kolumu plakasız FIB arabasının açık camına dayayarak. Glenn parmak uçlarını kırpılmış saçlarında gezdirirken kafa derisini kaşıdı. Yol boyunca tek kelime etmemişti, onu benimle konuşturmayacağımı anlayınca çenesi yavaşça gevşedi. Arkamızda kimse yoktu ama benim sokağıma dönmeden önce işaret etti.

Güneş gözlüklerini takmış, gölgeli kaldırımları ve yamalı çimleriyle meskûn mahalleyi seyrediyordu. Hayatta kalan her insanın şehre ve onun sahte güvenlik hissine kaçtığı Dönüş'ten bu yana Cincinnati'de yaşayan Inderland sakinlerinin çoğunun gayri resmi sığınağı olan Hollows'un içindeydik. Her zaman biraz kaynaşma olmuştur, ama çoğunlukla Dönüş'ten bu yana insanlar Cincinnati'de çalışıyor ve yaşıyor, Inderlandlılar ise Hollows'ta çalışıyor ve oynuyor.

Sanırım Glenn, banliyönün diğer her yere benzemesine şaşırmıştı - ta ki sek sek ızgarasına çizilmiş rünleri ve basketbol potasının NBA kurallarına göre üçte bir daha uzun olduğunu fark edene kadar. Çok da sessizdi. Huzurluydu. Bunun bir kısmı Inderland'deki okulların neredeyse gece yarısına kadar tatil olmamasına bağlanabilirdi ama çoğu kendini korumaya yönelikti.

Kırk yaşın üzerindeki her Inderlandlı ilk yıllarını insan olmadıklarını saklamaya çalışarak geçirmiştir. Vampirler de dahil olmak üzere avlananların temkinli korkusu. Böylece çimler Cuma günü asık suratlı gençler tarafından biçilir, arabalar Cumartesi günü itaatkâr bir şekilde yıkanır ve Çarşamba günü çöpler kaldırımda düzenli yığınlar oluşturuyor. Ancak sokak lambaları, belediye onları değiştirir değiştirmez silahla ya da büyüyle vuruluyor ve kimse aramıyor

Başıboş bir köpek gördüğünüzde Humane Society'yi arayın, çünkü bu köpek komşunun okuldan kaçan çocuğu olabilir.

Hollows'un tehlikeli gerçekliği dikkatle gizlenmeye devam ediyor. Biz İnsanlığın kendi çizdiği sınırların dışına çıkarsak, eski korkuların yeniden ortaya çıkacağını ve bize saldıracaklarını bilirler. Kaybederler, hem de çok kötü bir şekilde ve genel olarak Inderlandlılar her şeyin olduğu gibi dengelenmesini severler. Daha az insan, vampirlerin ihtiyaçlarını cadı ve perilerin karşılamaya başlayacağı anlamına geliyordu. Ve ara sıra cadılar vampirlerden "hoşlansa" da Yaşam tarzı kendi takdirine bağlı olarak, bizi yem haline getirmeye çalışırlarsa onları ortadan kaldırmak için birbirimize bağlarız. Yaşlı vampirler bunu biliyor ve bu yüzden herkesin insanlığın kurallarına göre oynamasını sağlıyorlar.

Neyse ki, Inderlandlıların daha vahşi tarafları doğal olarak Hollows'un dış mahallelerine ve evlerimizden uzaklara yöneliyor. Bu şerit Nehrin her iki yakasındaki gece kulüpleri özellikle tehlikelidir çünkü kaynaşan, yüksek ruhlu insanlar, soğuk bir gecede yakılan ateş gibi, sıcaklık ve hayatta kalma güvencesi vaat ederek daha yırtıcı olanlarımızı çeker. Evlerimiz mümkün olduğunca insan görünümlü tutulur. Bay ve Bayan Cleaver cilasından çok uzaklaşanlar, oldukça benzersiz bir mahalle müdahale partisinde biraz daha uyum sağlamaları için teşvik edildi... ya da daha fazla zarar veremeyecekleri kırlara taşındılar. Bakışlarım, yüksükotu yatağından dışarıya bakan dilli tabelanın üzerinde gezindi. Gündüz uyuyan. avukatlar yenilecek. *En azından büyük bir kısmı.*

"Şuraya, sağ tarafa park edebilirsin," dedim, işaret ederek.

Glenn'in kaşları çatıldı. "Ofisine gideceğimizi sanıyordum."

Jenks gözlerini küpemden dikiz aynasına çevirdi. "Öyleyiz," dedi küçümseyerek.

Glenn çene çizgisini kaşdı, kısa sakalı tırnağının altında tiz bir ses çıkarıyordu. "Ajansını bir evden mi yönetiyorsun?"

Küçümseyici tavrı karşısında içimi çektim. "Sayılır. Burada her yer iyidir."

Keasley'nin evinin önündeki kaldırıma yanaştı; mahallenin "bilge ihtiyarı", ağzını kapalı tutabilenler için küçük bir acil servisin hem tıbbi donanımına hem de bilgi birikimine sahipti.

Caddenin karşısında, çan kulesi iki devasa meşe ağacının üzerinde yükselen küçük bir taş kilise vardı. Gerçek olmayan dört şehir arsası üzerinde oturuyordu ve kendi mezarlığıyla birlikte gelmişti.

Feshedilmiş bir kiliseyi kiralamak benim değil, Ivy'nin fikriydi. Görmek Yatak odamın küçük vitray penceresinden görünen mezar taşlarına alışmak biraz zaman almıştı ama beraberinde gelen mutfak, arka bahçede gömülü ölü insanların varlığını telafi ediyordu.

Glenn motoru durdurdu ve yeni sessizlik içime işledi. Arabadan inmeden önce çevredeki bahçeleri taradım, bu alışkanlığım çok da uzak olmayan ölüm tehditlerim sırasında başlamıştı ve devam ettirmenin ihtiyatlı olacağını düşündüm. Yaşlı adam Keasley her zamanki gibi verandasında sallanıyor ve gözlerini sokaktan ayırmıyordu. Ona el salladım ve cevap olarak elini kaldırdı. İhtiyacım olsaydı beni uyaracağından emin olarak dışarı çıktım ve balık kutum için arka kapıyı açtım.

Glenn, kapısı gümbürdeyerek kapanırken, "Ben bakarım, hanımefendi," dedi.

Arabanın tavanından ona yorgun bir bakış attım. "Hanımefendiyi bırakır mısın? Ben Rachel."

Dikkati omzumun üzerinden geçti ve gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildi. En kötüsünü bekleyerek etrafımda döndüm ve takip edemeyeceğim kadar hızlı, tiz bir konuşma korosu halinde bir peri çocukları bulutu inerken rahatladım. Papa

Jenks özlenmişti - her zamanki gibi. Soluk yeşil ve altın rengi giysiler içindeki fırıl fırıl dönen figürler babalarının etrafında bir Disney kâbusu gibi dönmeye başladıklarında içimdeki burukluk da uçup gitmişti. Glenn güneş gözlüklerini çıkardı, kahverengi gözleri irileşti ve dudakları aralandı.

Jenks kanatlarıyla delici bir ıslık çaldı ve kalabalık onun önümde durmasına yetecek kadar dağıldı. "Hey, Rache," dedi. "Beni istersen arka tarafta olacağım."

"Elbette." Glenn'e baktım ve "Ivy burada mı?" diye mırıldandım.

Peri bakışlarımı takip ederek insana baktı ve şüphesiz Ivy'nin Kaptan Edden'in oğluyla karşılaştığında ne yapacağını hayal ederek sırtıttı. Jax, Jenks'in en büyük çocuğu, babasına katıldı. "Hayır, Bayan Morgan," dedi ergenlik öncesi sesini normalde olduğundan daha kalın çıkararak. "Ayak işlerini yapıyor. Bakkala, postaneye, bankaya. Beşten önce döneceğini söyledi."

Banka, diye düşündüm, yüzümü buruşturarak. Kiramın geri kalanını ödeyene kadar beklemesi gerekiyordu. Jax başımın etrafında üç daire çizerek başımı döndürdü. "Hoşça kalın Bayan Morgan," diye seslendi ve babalarına kilisenin arka tarafına ve Jenks'in kalabalık ailesini yerleştirdiği meşe kütüğüne kadar eşlik eden kardeşlerine katılmak için hızla uzaklaştı.

Glenn arabanın arkasından dolanıp teneke kutumu taşımayı teklif ettiğinde nefesim kesildi. Başımı salladım ve elime aldım; o kadar da ağır değildi. I Jenks'in onu piksellemesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Ama o sırada ona bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalacağımı bilmiyordum. Sokağın karşısındaki geniş taş basamaklara doğru ilerlerken, "İçeri gelin," dedim.

Sokaktaki sert tabanlı ayakkabılarının sesi kesildi. "Kilisede mi yaşıyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Evet. Ama ben voodoo bebekleriyle yatmam." "Ha?"

"Boş ver."

Glenn bir şeyler mırıldandı ve suçluluk duygum daha da derinleşti. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler," dedim taş basamakları tırmanıp ikiz ahşap kapıların sağ tarafını onun için açarken. Hiçbir şey söylemedi ve ben de ekledim, "Gerçekten. Teşekkürler."

Merdiven sahanlığında duraksayarak bana baktı. Ne düşündüğünü anlayamadım. Sonunda "Rica ederim," dedi, sesi de bana hiçbir ipucu vermiyordu.

Boş fuayeden geçerek daha da boş olan mabede doğru ilerledim. Kiliseyi kiralamadan önce burası bir kreş olarak kullanılıyordu. Geniş bir oyun alanı yapmak için sıralar ve mihrap kaldırılmıştı. Şimdi geriye sadece vitray pencereler ve hafifçe yükseltilmiş bir sahne kalmıştı. Kocaman, çoktan gitmiş bir haçın gölgesi dokunaklı bir hatırlatmayla duvara yayılmıştı. Yüksek tavana baktım, Glenn odayı gözden geçirirken tanıdık odayı yeni bir şekilde görüyordum. Çok sessizdi. Ne kadar huzurlu olduğunu unutmuşum.

Ivy yarısına yuvarlanan minderler sermiş, fuayeden arka odalara uzanan dar bir yürüme yolu bırakmıştı. Artık ikimiz de bağımsız olduğumuz ve her gece sokaklarda olmadığımız için haftada en az bir kez tazeliğimizi korumak için tartışırdık. Her seferinde ben ter içinde çürükler içinde kalırdım, o ise nefes bile alamazdı. Ivy yaşayan bir vampirdi -benim kadar canlı ve bir ruha sahipti, o zamanlar hâlâ hayatta olan annesi aracılığıyla vampir virüsü bulaşmıştı.

Virüs onu şekillendirmeye başlamadan önce ölene kadar beklemek zorunda kalmayan Ivy, her iki dünyadan, yani yaşayanlar ve ölülerden birazına sahip olarak doğmuş, ölene ve gerçek bir ölümsüz olana kadar orta yerde kalmıştı. Yaşayanlardan, güneşin altında yürümesine, acı çekmeden ibadet etmesine ve isterse annesini kızdırmak için yaptığı gibi kutsal topraklarda yaşamasına izin veren bir ruhu vardı. Ölülerden küçük ama keskin köpek dişleri, bir aura çekip ödümü koparma yeteneği ve buna izin verenleri büyüleme gücü geldi. Olağanüstü gücü ve hızı gerçek bir ölümsüzden kesinlikle daha azdı ama yine de benimkinin çok ötesindeydi. Ve ölümsüz vampirlerin yaptığı gibi aklı başında kalmak için kana ihtiyaç duymasa da, sürekli bastırmak için savaştığı rahatsız edici bir açlığı vardı, Çünkü o kandan uzak durmaya yemin etmiş birkaç vampirden biriydi. I Ivy'nin ilginç bir çocukluk geçirdiğini hayal ediyordum ama sormaya korkuyordum.

"Mutfağa gelin," dedim mabedin arka tarafındaki kemerli kapıdan geçerken. Banyomun önünden geçerken güneş gözlüklerimi çıkardım. Bir zamanlar erkeklerin banyosuydu, geleneksel armatürlerin yerini çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, küçük bir lavabo ve duş aleti almıştı. Bu benim banyomdu. Koridorun karşısındaki kadınlar banyosu ise küvetli daha geleneksel bir banyoya dönüştürülmüştü. Bu banyo Ivy'nindi. Ayrı banyolar işleri çok daha kolaylaştırıyordu.

Glenn'in sessiz yargılarda bulunmasından hoşlanmadığım için, kapıyı kapattım. Ivy'nin ve benim yatak odamın kapılarını açtım. Bir zamanlar papaz ofisleriymiş. Arkamdan mutfağa girdi, bir iki dakika her şeyi düşündü. Çoğu insan öyle yapardı.

Mutfak çok büyüktü ve bir vampirle birlikte bir kilisede yaşamayı kabul etmemin nedenlerinden biriydi. İki ocak, kurumsal büyüklükte bir buzdolabı ve ortadaki geniş adada pırıl pırıl mutfak eşyaları ve tencere rafları vardı. Paslanmaz çelik parlıyordu ve tezgah alanı genişti. Pencere kenarındaki konyak sürahisinde duran Beta'm ve Ivy'nin bilgisayar masası olarak kullandığı devasa antika ahşap masa bir yemek programı setiydi. Kilisenin arkasına iliştirilmiş olması beklenebilecek en son şeydi ve ben buna bayıldım.

Balık kutusunu masanın üzerine koydum. "Neden oturmuyorsunuz?" dedim, Howlers'ı çağırmak istiyordum. "Hemen döneceğim." Görgü kurallarım zihnimin ön saflarına doğru tırmanırken tereddüt ettim. "Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" diye sordum.

Glenn'in kahverengi gözleri okunmuyordu. "Hayır, hanımefendi." Sesi sertti, alaycı bir tondan daha fazlası vardı ve bende onu bir güzel tokatlama isteği uyandırdı. ve ona rahatlamasını söyle. Tavrıyla daha sonra ilgilenecektim. Şu anda Howlers'ı aramam gerekiyordu.

"Oturun o zaman," dedim, biraz da kendi sıkıntımı belli ederek. "Hemen döneceğim."

Oturma odası koridorun diğer tarafındaki mutfağın hemen dışındaydı. Çantamda koçun numarasını ararken telesekreterin mesaj tuşuna bastım.

"Hey, Ray-ray. Benim," dedi Nick'in sesi, kayıttan tiz bir şekilde geliyordu. Koridora bir bakış attıktan sonra Glenn'in duyamayacağı şekilde sesini kısıtım. "Onları buldum. En sağdan üçüncü sıra. Şimdi iddianı gerçekleştirmeli ve bize sahne arkası kartı almalısın." Bir duraklama oldu, sonra, "Onunla tanıştığınıza hala inanmıyorum. Sonra konuşuruz."

Kapandığında nefesim kesildi. Takata'yla dört yıl önce bir gündönümü konserinde beni balkonda gördüğünde tanışmıştım. Isınma grubu çalarken personel tişörtü giymiş kalın bir Were bana kulise kadar eşlik ettiğinde dışarı atılacağımı düşünmüştüm.

Meğer Takata kıvrıcık saçlarımı görmüş ve doğal mı yoksa dik mi olduğunu, doğalsa bu kadar vahşi bir şeyi düzleştirecek bir tılsımım olup olmadığını öğrenmek istemiş. Şaşkına döndüm ve kendimi tekrar tekrar utandırarak, o gece teşvik etmeme rağmen doğal olduğunu kabul ettim, ardından annemle birlikte tüm lise kariyerimi mükemmelleştirmek için harcadığımız tıslımlardan birini ona verdim. onu evcilleştirmek. Sonra güldü, sarı saçlarından birini açarak bana saçının benimkinden daha kötü olduğunu gösterdi, elektriklenme saçları dalgalandırıyor ve her şeye yapışmasına neden oluyordu. O zamandan beri saçımı düzleştirmemiştım.

Arkadaşlarım ve ben gösteriyi sahne arkasından izlemiştik ve daha sonra Takata ve ben korumalarını bütün gece Cincinnati'de neşeli bir kovalamacaya sürükledik. Beni hatırlayacağından emindim ama ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Onu arayıp "Beni hatırladın mı?" diyemezdim. Dört yıl önce gündönümünde kahve içmiş ve bukleleri nasıl düzlelteceğimizi tartışmıştık."

Telesekreteri parmaklarken ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. Yaşlı bir adam için gayet iyiydi. Tabii o zamanlar otuz yaşın üzerindeki herkes bana yaşlı görünürdü.

Nick'in mesajı tek mesajdı ve telefonu elime alıp Howlers'ın numarasını tuşlarken kendimi volta atarken buldum. Numara çaldığında gömleğimi çekiştirdim. O Kurtadamlardan kaçtıktan sonra duş almam gerekiyordu.

Bir klik sesi duyuldu ve alçak bir ses neredeyse homurdandı, " 'Ello. Howlers'ı yakaladınız."

"Koç!" Were'in sesini tanıyarak haykırdım. "İyi haberlerim var."

Hafif bir duraklama oldu. "Kimsiniz?" diye sordu. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

Ben başladım. "Bu Rachel Morgan," dedim yavaşça. "Vampir Büyüsü'nden mi?"

Telefondan yarı duyulur bir bağırış yükseldi: "Hanginiz eskort servisini aradınız? Tanrı aşkına, siz sporcusunuz. Satın almak zorunda kalmadan kendi orospularınızı iğneleyemez misiniz?"

"Bekle!" Telefonu kapatmadan önce söyledim. "Beni maskotunuzu bulmam için tuttunuz."

"Oh!" Bir duraklama oldu ve arka planda birkaç savaş çılgılığı duydum. "Doğru."

Adımızı değiştirme zahmetini, Ivy'nin çıkaracağı yaygaraya karşı kısaca tarttım: bin adet parlak siyah kartvizit, gazetede bir sayfa reklam telefon rehberi, adımızı altın varakla yazdırdığı büyük boy kupalar. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Balığımı geri aldım," dedim kendimi toparlayarak. "Biri onu ne zaman alabilir?"

"Uh," diye mırıldandı koç. "Kimse seni aramadı mı?"

Yüzüm gevşedi. "Hayır."

"Adamlardan biri tankını temizlerken onu taşımış ve kimseye söylememiş," dedi. "Hiç gitmemişti."

O mu? Ben de öyle düşünmüştüm. Balık kız mıydı? Nasıl anlayabilirlerdi ki? Sonra sinirlendim. Bir Were'in ofisine boşu boşuna mı girmiştim? "Hayır," dedim soğukça. "Kimse beni aramadı."

"Mmmm. Bunun için üzgünüm. Yine de yardımınız için teşekkürler."

"Oha! Bir dakika bekle," diye bağırdım, sesindeki fırçayı duyunca. "Bunu planlamak için üç gün harcadım. Hayatımı tehlikeye attım!"

"Ve bunu takdir ediyoruz-" diye başladı koç.

Öfkeli bir daire çizerek döndüm ve omuz hizasındaki pencerelerden bahçeye baktım. Güneş ötelerdeki mezar taşlarının üzerinde parlıyordu. "Anladığını sanmıyorum, *Koç*. Kurşunlardan bahsediyoruz!"

"Ama o asla kaybolmadı," diye ısrar etti koç. "Bizim balığımız sende değil. Özür dilerim."

"Özür dilemek o Wereları peşimden uzak tutmaz." Öfkeyle sehpanın etrafında volta attım.

"Bak," dedi. "Önümüzdeki gösteri maçı için sana birkaç bilet göndereceğim."

"Biletler!" Şaşkınlıkla haykırdım. "Bay Ray'in ofisine zorla girdiğiniz için mi?"

"Simon Ray?" dedi koç. "Simon'ın ofisine mi girdin? Kahretsin, bu çok zor. Güle güle."

"Hayır, bekle!" Bağırđım ama telefon kapandı. Uğuldayan ahizeye bakakaldım. Benim kim olduğumu bilmiyorlar mıydı? Sopalarının çatlamasını ve patlayan sineklerinin faul yapmasını lanetleyebileceğimi bilmiyorlar mıydı? Bana kira borçları varken hiçbir şey yapmadan oturacağımı mı sanıyorlardı!

Çaresizlik hissiyle Ivy'nin gri süet koltuğuna yığıldım. "Evet, doğru," dedim usulca. Temassız büyü için bir asa gerekiyordu. Devlet üniversitesindeki dersler asa yapımını kapsamıyordu, sadece iksir ve muskaları kapsıyordu. O kadar karmaşık bir şey için bırakın tarifi, uzmanlığım bile yoktu. Sanırım kim olduğumu yeterince iyi biliyorlardı.

Mutfaktan muşambayı sıyıran bir ayak sesi geldi ve salona baktım. Harika. Glenn her şeyi duymuştu. Utanarak kendimi sandalyeden kaldırdım. Parayı bir yerden bulacaktım. Neredeyse bir haftam vardı.

Ben mutfağa girerken Glenn döndü. İşe yaramaz balık kutusunun yanında duruyordu. Belki satabilirim. Telefonu Ivy'nin yanına koydum.

ve lavaboya gitti. "Oturabilirsiniz, Dedektif Edden. Bir süre burada kalacağız."

"Ben Glenn," dedi sert bir sesle. "Ailenizin bir üyesini ihbar etmek FIB politikasına aykırıdır, bu yüzden bunu kendinize saklayın. Ve şimdi Bay Smather'ın dairesine gidiyoruz."

Alaycı bir kahkaha attım. "Baban kuralları esnetmeye bayılıyor, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet hanımefendi."

"Sara Jane işten çıkana kadar Dan'in dairesine gitmiyoruz." Sonra yere yığıldım. Kızdığım kişi Glenn değildi. "Bak," dedim, ben duştayken Ivy'nin onu bulmasını istemiyordum. "Neden sen gitmiyorsun? eve gidip yedi buçuk gibi burada buluşalım mı?"

"Kalmayı tercih ederim." Saat kayışının altında açık pembe renkte görünen yarayı kaşıdı.

"Elbette," dedim ekşiyerek. "Her neyse. Duş almam lazım ama." Belli ki onsuz gideceğimden endişeleniyordu. Endişesinde haklıydı da. Lavabonun üstündeki pencereye doğru eğilerek, cömert, bakımlı bahçeye doğru, "Jenks!" diye bağırdım.

Peri perdedeki delikten o kadar hızlı vızıldadı ki, kulak misafiri olduğuna bahse girmeye hazırdım. "Kükredin mi kokuşmuş prenses?" dedi, pervazda Bay Balık'ın yanına konarak.

Ona yorgun bir bakış attım. "Ben duş alırken Glenn'e bahçeyi gösterir misin?"

Jenks'in kanatları bulanıklaşarak hareketlendi. "Evet," dedi Glenn'in başının etrafında geniş ve temkinli daireler çizerek. "Ben bebek bakıcılığı yaparım. Haydi, kurabiyem. Beş dolarlık tura çıkacaksın. Mezarlıktan başlayalım."

"Jenks," diye uyardım ve o da bana sırtarak sarı saçlarını ustaca gözlerinin üzerine savurdu.

"Bu taraftan Glenn," dedi ve koridora doğru fırladı. Glenn onu takip etti, belli ki mutlu değildi.

Arka kapının kapandığını duydum ve pencereye doğru eğildim. "Jenks?"

"Ne!" Peri, yüzü kızgınlıkla buruşmuş bir halde pencereden içeri daldı.

Düşünceli bir şekilde kollarımı kavuşturdum. "Fırsat bulduğunuzda biraz sığırkuyruğu yaprağı ve mücevher otu çiçeği getirir misiniz? Ve hiç var mı "Tohuma dönüşmemiş karahindibalar?"

"Karahindiba mı?" Şaşkınlıkla bir santim düştü, kanatları takırdadı. "Bana karşı yumuşuyor musun? Ona kaşıntı giderici bir büyü yapacaksın, değil mi?"

Glenn'in meşe ağacının altında boynunu kaşıyarak kaskatı durduğunu görmek için eğildim. Acınacak halde görünüyordu ve Jenks'in bana sürekli söylediği gibi, mazlumlara karşı zaafım vardı. "Yakala onları, tamam mı?"

"Elbette," dedi. "Bu şekilde pek iyi değil, değil mi?"

Bir kahkaha attım ve Jenks de Glenn'e katılmak için pencereden dışarı uçtu. Peri onun omzuna kondu ve Glenn şaşkınlıkla sıçradı. "Hey, Glenn," dedi Jenks yüksek sesle. "Şu taş meleğin arkasındaki sarı çiçeklere doğru git. Seni çocuklarımla geri kalanına göstermek istiyorum. Daha önce hiç bir FIB memuruyla tanışmadılar."

Hafif bir gülümseme geçti içimden. Ivy eve erken gelirse Glenn Jenks'in yanında güvende olacaktı. Mahremiyetini kıskançlıkla korur ve sürprizlerden nefret ederdi, özellikle de FIB üniforması giyenlerden. Glenn'in Edden'ın oğlu olmasının bir faydası olmazdı. Uyuyan kinlere göz yummaya hazırdı ama bölgesinin tehdit edildiğini hissederse harekete geçmekte tereddüt etmezdi, garip, politik statüsü beni I.S. hapishanesine attıracak şeylerin yanına kalmasına izin veren bir ölü vampir beklentisi.

Döndüğümde gözlerim balığa takıldı. "Seninle ne yapacağım ben Bob?" İç çekerek söyledim. Onu Bay Ray'in evine geri götürmeyecektim.

ama onu teneke kutuda tutamadım. Üstünü açtım, solungaçlarının pompalandığını ve neredeyse yan yattığını gördüm. Düşündüm ki Belki de onu küvete koymalıyım.

Elimde bidon, Ivy'nin banyosuna girdim. "Evine hoş geldin Bob," diye mırıldandım ve bidonu Ivy'nin siyah bahçe küvetine boşalttım. Balık bir santimlik suyun içinde çırpınıyordu ve ben de aceleyle muslukları açıp akıntıyı değiştirerek suyu oda sıcaklığında tutmaya çalışıyordum. Kısa süre sonra Bob balık zarif bir şekilde yüzüyordu. sakın daireler. Suyu kapattım ve çınlama bitip yüzey pürüzsüz hale gelene kadar bekledim. Gerçekten güzel bir balıktı. siyah porselen: tamamı gümüş, uzun, krem rengi yüzgeçler ve bir tarafı ters dolunay gibi görünecek şekilde süsleyen siyah daire. Parmak uçlarımı suya daldırdım ve o da küvetin diğer ucuna doğru gitti.

Onu bırakarak koridoru geçip banyoya gittim, kurutucudan kıyafetlerimi çıkardım ve duşu başlattım. Suyun ısınmasını beklerken saçlarımdaki kırıkları toplarken gözlerim üç saç teline takıldı eşikte olgunlaşan domatesler. Glenn'in görebileceği bir yerde olmadıklarına sevinerek yüzümü buruşturdum. Bir peri onları bana, istenmeyen bir evlilikten kaçtığı için onu şehirden kaçırmamın karşılığı olarak vermişti. Ve domatesler artık yasadışı olmasa da, bir insan misafiri varken onları sergilemek hiç de hoş değildi.

Dünya insan nüfusunun dörtte birinin, biyogenetik olarak tasarlanmış bir domatesteki zayıf bir noktaya kendiliğinden yapışan ve kaçan askeri üretim bir virüs tarafından öldürülmesinin üzerinden kırk yıldan biraz fazla zaman geçmişti. Kimse farkına varmadan virüs okyanusları bir uluslararası gezgin kolaylığıyla geçerek dışarıya gönderilmiş ve Dönüş başlamıştı.

Tasarlanan virüsün gizli Inderlandlılar üzerinde çeşitli etkileri olmuştur. Cadılar, ölümsüz vampirler ve peri ve periler gibi daha küçük türler hiç etkilenmedi. Wereler, yaşayan vampirler, cüce cinler ve benzerleri grip oldu. İnsanlar sürüler halinde öldü ve insanlarla melezleşerek sayılarını artırma uygulamaları geri teptiği için elfleri de yanlarında götürdüler.

Eğer gizli Inderlandlılar virüsün yayılmasını durdurmak için devreye girmeseydi, ABD de Üçüncü Dünya ülkelerini takip ederek kaosa sürüklenecekti,

Ölüleri yakmak ve insanlıktan geriye kalanların yası bitene kadar uygarlığı ayakta tutmak. Sırrımız bir şekilde ortaya çıkmanın eşiğindeydi. Rynn Cormel adında karizmatik bir canlı vampir, toplam sayımızın insanlığinkine eşit olduğuna işaret ettiğinde, bu insanları bağışık kılan nedir sorusu. Varlığımızı duyurma, kendimizi güvende tutmak için taklit ettiğimiz insanlar arasında açıkça yaşama kararı neredeyse oybirliğiyle alındı.

Dönüş olarak adlandırılan bu süreç, kabus gibi bir üç yılın başlangıcı oldu. İnsanlık bizden duyduğu korkuyu dünyanın hayatta kalan biyomühendislerinden çıkardı ve onları cinayeti yasallaştırmak için tasarlanmış davalarda öldürdü. Sonra daha da ileri giderek, genetiği değiştirilmiş tüm ürünleri yasakladılar. onları yaratan bilim. İnsanlığın Alzheimer'dan kansere kadar her şeyle savaşmak için yarattığı ilaçlar artık mevcut olmadığında, eski hastalıklar yeni bir hayat bulduğunda, ikinci ve daha yavaş bir ölüm dalgası ilkinin takip etti. Virüs çoktan yok olmuş olsa da domatesler hala insanlar tarafından zehir muamelesi görüyor. Eğer bunları kendiniz yetiştirmiyorsanız, bulmak için özel bir mağazaya gitmeniz gerekir.

Duş sisi ile boncuk boncuk olmuş kırmızı meyveye bakarken kaşlarım çatıldı. Eğer akıllı olsaydım, Glenn'in Piscary's'de nasıl tepki vereceğini görmek için onu mutfağa koyardım. Inderland'daki bir lokantaya insan getirmek pek de iyi bir fikir değildi. Olay çıkarırsa, bilgi alamamakla kalmaz, yasaklanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi.

Suyun yeterince sıcak olduğuna kanaat getirerek, biraz "ah" çekerek içine girdim, ah, ah." Yirmi dakika sonra büyük pembe bir havluya sarınmış, üzerinde özenle dizilmiş bir düzine kadar parfüm şişesi bulunan çirkin pres karton şifonyerimin önünde duruyordum. Howlers'ların balığının bulanık resmi camla çerçeve arasına sıkışmıştı. Bana kesinlikle aynı balık gibi göründü.

Peri çocuklarının neşeli çığlıkları açık penceremden içeri süzülüyordu. ruh halimi yumuşatmak için. Çok az peri şehirde bir aile kurmayı başarabilirdi. Jenks çoğunun bildiğinden daha güçlü bir ruha sahipti. Çocukları açlıktan ölmesin diye daha önce de bahçesini korumak için adam öldürmüştü. Sevinçle yükselen seslerini duymak güzeldi: aile ve güvenliğin sesi.

"Hangi kokuydu o?" Mırıldandım, parmaklarım parfümlerimin üzerinde gezinirken Ivy ile şu anda hangisini denediğimizi hatırlamaya çalışıyordum. Arada bir, denemem için yeni bir şey bulduğunda yorum yapmadan yeni bir şişe ortaya çıkıyordu.

Bir tanesine uzandım, Jenks kulağımın hemen yanından "O değil" deyince bıraktım.

"Jenks!" Havlumu sıkıca kavradım ve döndüm. "Odamdan defol git!"

Onu yakalamak için hamle yaptığımda geriye doğru fırladı. Yanlışlıkla gösterdiğim bacağıma bakarken sırtışı genişledi. Gülerek yanımdan geçti ve bir şişenin üzerine kondu. "Bu iyi çalışıyor," dedi. "Ve Ivy'ye Trent'e tekrar kaçacağını söylediğinde alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

Kaşlarımı çatarak şişeye uzandım. Kanatlarını şakırdatarak ayağa kalktı, peri tozu parıltılı şişelerin arasından geçici güneş ışınlarının parlamasını sağladı.

"Teşekkürler," dedim asık suratla, onun burnunun benimkinden daha iyi olduğunu biliyordum. "Şimdi çık dışarı. Hayır, bekle." Küçük vitray pencereyi yanında duraksadı ve ben de perdedeki peri deliğini dikmeye yemin ettim. "Glenn'i kim izliyor?"

Jenks kelimenin tam anlamıyla ebeveynlik gururuyla parlıyordu. "Jax. Bahçedeler. Glenn, çocuklarımın yere düşmeden yakalaması için yabancı kiraz çekirdeklerini lastik bir bantla yukarı doğru fırlatıyor."

O kadar şaşırmıştım ki, saçlarımın sırlıslıkla olduğunu ve üzerimde havludan başka bir şey olmadığını neredeyse görmezden gelebilirdim. "Çocuklarınızla mı oynuyor?"

"Evet. O kadar da kötü biri değil, onu tanıdıktan sonra." Jenks peri deliğinden atladı. "Beş dakika içinde onu içeri göndereceğim, tamam mı?" dedi ekrandan.

"On olsun," dedim usulca, ama o gitmişti. Kaşlarımı çatarak kapıyı kapattım. Pencereyi açtım, kilitledim ve perdelerin doğru asılıp asılmadığını iki kez kontrol ettim. Jenks'in önerdiği şişeyi alarak kendime bir yudum verdim. Tarçın çiçek açtı. Ivy ve ben, son üç aydır bir tarçın çiçeği bulmak için çalışıyorduk.

Parfüm onun doğal kokusunu benimkiyle karıştırıyordu. Bu en güzellerinden biriydi.

İster ölümsüz ister canlı olsun, vampirler feromonların ve kokuların tetiklediği içgüdüleriyle hareket eder, bir insandan çok hormonlarının merhametine kalırlardı.

ergen. Bulundukları yerde kalan ve büyük ölçüde tespit edilemeyen bir koku yayıyorlardı, diğer vampirlere buranın ele geçirilmiş bölge olduğunu ve geri çekilmelerini söyleyen kokulu bir tabela. Köpeklerin yaptığından çok daha iyiydi ama bu şekilde birlikte yaşadığımız için Ivy'nin kokusu üzerimde kalıyordu. Bir keresinde bana

Bana göre bu, kaçak avlanmayı önleyerek bir gölgenin yaşam beklentisini artırmaya yardımcı olan bir hayatta kalma özelliği idi. Onun gölgesi değildim ama yine de öyleydim. İşin özü, doğal kokularımızın birbirine karışması Bir kan afrodizyağı gibi, Ivy'nin içgüdülerini en iyi şekilde kullanmasını zorlaştırıyor, pratik yapmıyor ya da yapmıyor.

Nick'le aramızdaki birkaç tartışmadan biri, ona neden katlandığımı ve bir gece cinsel perhiz yeminini unutursa ve ben de onu savuşturamazsam özgür irademi sürekli tehdit etmesi üzerineydi. Gerçek şu ki, kendini arkadaşım olarak görüyordu, ama daha da önemlisi, duyguları üzerinde tuttuğu ölümcül kontrolü gevşetmiş ve benim de arkadaşı olmama izin vermişti. Bu onur baş döndürücüydü. Gördüğüm en iyi koşucuydu ve benimle çalışmak/kıçımı kurtarmak için I.S.'deki parlak kariyerini bıraktığı için sürekli gurur duyuyordum.

Ivy sahiplenici, otoriter ve öngörülemez biriydi. Aynı zamanda tanıdığım en güçlü iradeye sahipti ve kendi içinde, kazanırsa ölümden sonraki hayatını elinden alacak bir savaş veriyordu. Ve beni korumak için öldürmeye hazırды çünkü ona arkadaşım diyordum. Tanrım, böyle bir şeyi nasıl bırakıp gidebilirsin?

Yalnız olduğumuz ve kendini suçlanmaktan uzak hissettiği zamanlar dışında, ya soğukkanlı bir sertlikle kendini tutuyor ya da klasik vampir seksi hakimiyet moduna giriyordu ki bunun onun duygularından uzaklaşma yolu olduğunu keşfetmiştim.

kontrolünü kaybetmek. Sanırım akıl sağlığını, ben hayatta tökezlerken benim aracılığımla yaşamaya, indirimde bir çift kırmızı topuklu ayakkabı bulmaktan bir büyü öğrenmeye ve koca bir çirkin yere sermeye kadar her şeyi coşkuyla kucaklamamın tadını çıkarmaya bağlamıştı. Ve parmaklarım

Bana aldığı parfümler, Nick'in haklı olup olmadığını ve garip ilişkimizin gitmesini istemediğim bir alana kayıyor olabileceğini tekrar merak ettim.

Çabucak giyinerek boş mutfığa geri döndüm. Lavabonun üstündeki saat dörde doğru ilerlediğini gösteriyordu. Gitmeden önce Glenn'e bir büyü yapmak için bir sürü zamanım vardı.

Ortadaki ada tezgahının altındaki raftan heceleme kitaplarımdan birini çıkarıp Ivy'nin antika ahşap masasındaki her zamanki yerime oturdum. Sararmış kitabı açtığımda içimi bir hoşnutluk kapladı. Pencereden gelen esinti soğuk bir gece vaat eden bir serinliğe sahipti. Burada, kutsal topraklarla çevrili güzel mutfığımda, kötü olan her şeyden uzakta çalışmayı seviyordum.

Kaşıntı önleyici büyüü bulmak kolaydı, yıpranmış ve eski sıçramalarla lekelenmişti. Kitabı açık bırakarak, en küçük bakır kazanımı ve seramik kaşıklarımı çıkarmak için ayağa kalktım. Bir insanın bir tılsımı kabul etmesi nadir bir durumdu ama belki de beni tılsım yaparken görürse Glenn kabul edebilirdi. Babası bir keresinde benden bir acı muskası almıştı.

Dereceli silindirimle kaynak suyunu ölçüyordum ki arka basamaklarda bir sürtünme sesi duydum. "Alo? Bayan Morgan?" Glenn kapıyı çalıp açarken seslendi. "Jenks içeri girebileceğimi söyledi."

Dikkatli ölçümlerimden başımı kaldırmadım. "Mutfakta," dedim yüksek sesle.

Glenn odaya girdi. Yeni kıyafetlerime baktı, elini Gözlerim tüylü pembe terliklerimden, siyah naylon çoraplarımdan, uyumlu kısa eteğime, kırmızı bluzumun yanından, nemli saçlarımı arkada tutan siyah fiyonkuma doğru kayd. Sara Jane'i tekrar göreceksam, güzel görünmek istiyordum.

Glenn'in elinde bir tomar sığırkuyruğu yaprağı, karahindiba çiçeği ve mücevher otu çiçeği vardı. Utanmış görünüyordu. "Jenks -peri- bunları istediğinizi söyledi, hanımefendi."

Ada tezgâhına başımla işaret ettim. "Onları oraya koyabilirsin. Teşekkürler. Oturun."

Yapmacık bir aceleyle odayı geçti ve kesilmiş parçaları yere bıraktı. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra geleneksel olarak Ivy'nin oturduğu sandalyeyi çekip oturdu. Ceketini yoktu ve silahının bulunduğu omuz kılıfı açık ve agresif görünüyordu. Buna karşılık kravatı gevşekti ve kolalı gömleğinin üst düğmesi açılmış, koyu renk göğüs kolları bir tutam görünmüştü.

"Ceketin nerede?" Ruh halini anlamaya çalışarak hafifçe sordum.

"Çocuklar..." Tereddüt etti. "Peri çocukları burayı kale olarak kullanıyor."

"Oh." Gülümsememi gizleyerek kırlangıçotu şurubu şişemi bulmak için baharat rafımı karıştırdım. Jenks'in baş belası olma kapasitesi cüssesiyle ters orantılıydı. Sadık bir arkadaş olma yeteneği de aynıydı. Görünüşe göre Glenn, Jenks'in güvenini kazanmış. Buna ne dersin?

Silahını göstermesinin beni korkutmaya yönelik olmadığına kanaat getirdikten sonra bir parça kırlangıçotu ekledim ve son yapışkan maddeyi çıkarmak için seramik ölçü kaşığı salladım. Ateşlenen gazın vınlamasıyla rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Minik ahşap tılsımlar hafifçe şingirdarken bakışlarının tılsımlı bileziğimin üzerinde ağırlaştığını hissedebiliyordum. Haç kendini açıklıyordu ama diğerlerinin ne işe yaradığını öğrenmek istiyorsa sorması gerekiyordu. Elimde sadece üç tane vardı; eskileri Trent onları takan tanıdığı bir araba patlamasında öldürdüğünde yanarak işe yaramaz hale gelmişti.

Ocaktaki karışım buharlaşmaya başlamıştı ve Glenn hâlâ tek kelime etmemişti. "So-o-o-o," diye mırıldandım. "Uzun zamandır mı FIB'desin?"

"Evet hanımefendi." Kısaydı, hem mesafeli hem de tepeden

bakıyordu. "Hanımefendi demeyi keser misiniz? Bana

sadece Rachel de." "Evet efendim."

Ooooh, eğlenceli bir akşam olacak diye düşündüm. Sinirlenerek sığırkuyruğu yapraklarını kaptım. Onları yeşil lekeli havanıma atarak, gereğinden fazla güç kullanarak öğüttüm. Lapayı bir süre kremanın içinde beklettim. Neden ona bir muska yapmakla uğraşıyordum ki? Kullanmayacaktı ki.

Demleme tam kaynama noktasındaydı ve ateşi kısarak zamanlayıcıyı üç dakikaya ayarladım. İnek şeklindeydi ve çok sevmiştim. Glenn Sessizdi, sırtımı tezgahın kenarına yasladığımda ihtiyatlı bir güvensizlikle beni izliyordu. "Sana kaşıntını kesecek bir şey yapıyorum," dedim. "Tanrı yardımcım olsun ama senin için üzülüyorum."

Yüzü sertleşti. "Kaptan Edden seni götürmemi istiyor. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Öfkeyle ona bir süpürgeден uçarak atlayabileceğini söylemek için nefes aldım ama sonra çenemi kapattım. "Yardımına ihtiyacım yok" bir zamanlar benim mantram olmuştu. Ama arkadaşlar işleri çok daha kolaylaştırıyordu. Düşünceler içinde kaşlarım çatıldı. Jenks beni ikna etmek için ne yapmıştı? Oh, evet. Yemin edip bana aptallık ettiğimi söyledi.

"İstersen gidip kendini çevirebilirsin," dedim hoş bir şekilde. "Ama Jenks seni muayene etti ve peri tozuna karşı hassas olduğunu söyledi. Lenf sistemine yayılıyormuş. Sırf önemsiz bir kaşıntı büyüsünü kullanamayacak kadar kalın kafalı olduğun için bir hafta boyunca kaşınmak mı istiyorsun? Bunlar anaokulu şeyleri." Bir fiske vurdum tırnağıyla bakır fiçıya vurdu ve çınladı. "Bir aspirin. On sente bir düzine." Değildi, ama Glenn bunlardan birinin bir büyü dükkânında ne kadar tuttuğunu bilseydi muhtemelen kabul etmezdi. Bu ikinci sınıf bir ilaç büyüsüydü. Muhtemelen bunu yapmak için kendimi bir çemberin içine koymalıydım, ama bir çemberi kapatmak için sonsuza dek sürecek olana girmem gerekecekti. Ve beni bir ley hattının etkisi altında görmek muhtemelen Glenn'i korkuturdu.

Dedektif gözlerime bakmadı. Ayağı, pantolonunun üzerinden bacağını çizmemek için mücadele ediyormuş gibi seğiriyordu. Zamanlayıcı öttü -ya da daha doğrusu böğürdü- ve onu kararını vermesi için bırakarak mücevher otu ve karahindiba çiçeklerini ekledim, onları saat gibi bir hareketle -asla geri çekilmeden- tencerenin kenarına doğru ezdim. Ne de olsa ben beyaz bir cadıydım.

Glenn kaşımamaya çalışıyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve gömleğinin kolunu yavaşça ovuşturdu. "Kimse bana büyü yapıldığını anlamayacak mı?"

"Yazım denetimi yapmadıkları sürece olmaz." Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Büyü kullandığını açıkça göstermekten korkuyordu. Önyargı alışılmadık bir şey değildi. Ama bir kez aspirin aldıktan sonra, bir tane daha yutmaktansa acı çekmeyi tercih ederdim. Sanırım konuşacak biri değildim.

"Pekâlâ." Bu çok isteksiz bir itiraftı.

"Tamamdır." Rendelenmiş altınmühür kökünü ekledim ve yüksek ateşte kaynattım. Köpük kafur gibi kokan sarı bir renk aldığı anda ocağı kapattım. Neredeyse bitmişti.

Bu büyü her zamanki gibi yedi porsiyon yapıyordu ve onu kurbağaya çevirmeyeceğime güvenmeden önce bir tanesini kendime harcamamı isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Aklıma bir fikir geldi. Sümüklüböcekleri hostalardan uzak tutmak için onu bahçeye koyabilirdim. Edden onu en az bir hafta özlemezdi.

Yaklaşık beş sent büyüklüğünde yedi temiz kıızılağaç disk çıkarıp tezgahın üzerinde onun görebileceği bir yere dizerken Glenn'in gözleri üzerimdeydi. "Neredeyse bitti," dedim zoraki bir neşeyle.

"Bu kadar mı?" diye sordu, kahverengi gözleri

kocaman açılmıştı. "Bu kadar."

"Mum yakmak, daire çizmek ya da sihirli sözler söylemek yok mu?"

Başımı salladım. "Sen ley hattı büyüsünü düşünüyorsun. Ve bu Latince, sihirli kelimeler değil. Ley hattı cadıları güçlerini doğrudan çizgiden alırlar ve onu kontrol etmek için törenin süslerine ihtiyaç duyarlar. Ben bir toprak cadısıyım." *Tanrıya şükür.* "Benim büyüm de ley hatlarından geliyor ama doğal olarak bitkilerden süzülüyor. Kara bir cadı olsaydım, büyümün çoğu hayvanlardan gelirdi."

Kendimi lisansüstü laboratuvar sınavıma geri dönmüş gibi hissederek, parmak çubuğu için gümüş eşya çekmecesini karıştırdım. Bıçağın parmak ucumdaki keskin batışı neredeyse hiç fark edilmedi ve gerekli üç damlayı parmak ucuma masaj yaparak damlattım.

iksirin içine. Kızılağaç kokusu yoğun ve küflü bir şekilde yükseldi, kafur kokusunu bastırdı. Doğru yapmıştım. Yaptığımı biliyordum.

"İçine kan koymuşsun!" dedi ve tiksinti dolu ses tonuyla başımı kaldırdım.

"Şey, tabii. Başka nasıl hızlandırabilirdim ki? Fırına koyup pişirerek mi?" Kaşlarım çatıldı ve fiyonkumdan kaçan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Tüm büyüler ölümle ödenen bir bedel gerektirir, Dedektif. Beyaz toprak büyüsü bunun bedelini benim kanımla ve bitkileri öldürerek ödüyor. Sizi bayıltacak, kanınızı katrana çevirecek ya da hıçkırık tutmasına neden olacak bir kara büyü yapmak isteseydim hayvan parçaları içeren malzemeler. Gerçekten kara büyü sadece benim kanımı değil, hayvan kurban etmeyi de gerektirir." *Ya da insan veya Inderlander.*

Sesim amaçladığımdan daha sertti ve dozları ölçüp kıızılağaç disklerle emdirirken gözlerimi yere indirdim. I.S.'deki bodur kariyerimin büyük bir kısmı gri büyü ustalarını getirmekle geçti. Uyku büyüsü gibi beyaz bir tılsımı alıp kötü amaçlar için kullanan cadılar... Ama kara tılsım yapanları da getirmiştım. Çoğu ley hattı cadılarıydı, çünkü bir kara tılsımı karıştırmak için gereken malzemeler çoğu toprak cadısını beyaz tutmak için yeterliydi. Semender gözü ve kurbağa parmağı mı? Pek sayılmaz. Hâlâ yaşayan bir hayvanın dalağından alınan kanı ve son nefesini etere doğru çılgılık atarken dilini çıkarmayı deneyin. İğrenç.

Glenn sessiz kaldığında, "Kara büyü yapmayacağım," dedim. "Sadece çılgınca ve iğrenç değil, aynı zamanda kara büyü her zaman geri gelip seni." *Ve istediğimi yaptığımda, ayağımı karnına sokuyor ya da kelepçelerimi bileklerine geçiriyordum.*

Bir tılsım seçerek, büyüü çağırarak için üzerine kanımdan üç damla daha damlattım. Sanki büyü parmağımdaki kanı çekmiş gibi kan çabucak emildi. Tılsımı ona doğru uzattım, kara büyüü karıştırmak için ayartıldığım zamanı düşündüm. Hayatta kalmıştım ama şeytani izimi kaybetmişim. Ve tek yaptığım kitaba bakmaktı. Kara büyü her zaman geri döner. Her zaman.

"İçinde senin kanın var," dedi tiksintiyle. "Bir tane daha yap, ben de benimkini içine koyayım."

"Seninki mi? Seninki bir işe yaramaz. Cadı kanı olmalı. Seninki işe yaramaz. bir büyüü hızlandırmak için doğru enzimlere sahip." Tekrar uzattım ve o da başını salladı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde dişlerimi sıktım. "Baban bir tane kullandı, seni mızımız küçük insan. Al da hepimiz hayatımıza devam edelim!" Tılsımı kavgacı bir tavırla ona doğru ittim, o da nazikçe aldı.

"Daha iyi mi?" Parmakları tahta diski çevrelerken "Daha iyi" dedim.

"Evet," dedi, kare çeneli yüzü birden gevşedi. "Öyle." "Tabii ki öyle,"

diye mırıldandım. Hafifçe yatıştırılmış bir şekilde tılsım dolabımdaki tılsımlar. Glenn sessizce zulamı karıştırdı, Ivy'nin düzenlemeye olan düşkünlüğü sayesinde her bir kanca dikkatle etiketlenmişti. Her neyse. Bu onu mutlu ediyordu ve benim için sorun değildi. Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım ve döndüm.

"Teşekkür ederim Bayan Morgan," diyerek beni şaşırttı.

"Rica ederim," dedim, sonunda hanımefendiyi bıraktığı için mutluydum. "Üzerine tuz dökme, bir yıl dayanır. Kabarcıklar geçtiğinde istersen çıkarıp saklayabilirsin. Zehirli sarmaşıktaki da işe yarar." Pisliğimi temizlemeye başladım. "Jenks'in sana böyle bir şey yapmasına izin verdiğim için özür dilerim," dedim yavaşça. "Peri tozuna karşı hassas olduğunu bilseydi bunu yapmazdı. Genellikle kabarcıklar yayılmaz."

"Bunun için endişelenme." Masanın ucunda duran Ivy'nin kataloglarından birine uzandı ve özel olarak tasarlanmış paslanmaz çelikten kavisli bıçakların resmini görünce elini geri çekti.

Gevşemesine sevinerek heceleme kitabımı orta ada tezgâhının altına kaydardım. "Konu Inderlander'lar olduğunda, bazen en küçük şeyler en sert darbeyi vurabilir."

Ön kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Sertleşerek kollarımı önümde kavuşturdum, Ivy'nin motosikleti olduğunu ancak şimdi fark ettim

Bir dakika önce yolda ilerliyordu. Glenn gözlerime baktı, alarmımı fark edince daha dik oturdu. Ivy evdeydi.

"Ama her zaman değil," diye bitirdim.

OceanofPDF.com

Beş

Gözlerimi boş koridora dikerek Glenn'e oturmasını işaret ettim. Açıklama yapacak zamanım yoktu. Edden'ın ona ne kadarını anlattığını ya da bunun Glenn'in kenarlarını yumuşatmak için kullandığı kötü ama etkili yöntemlerden biri olup olmayacağını merak ediyordum.

"Rachel?" diye sordu Ivy'nin melodik sesi ve Glenn ayağa kalkarak gri pantolonunun kırıxıklıklarını kontrol etti. *Evet, bu yardımcı olabilirdi.* "Keasley'nin önünde park etmiş bir FIB arabası olduğunu biliyor muydun?"

"Otur Glenn," diye uyardım ve oturmayınca, onunla koridora açılan açık kemer arasında durmak için hareket ettim.

"İğrenç!" Ivy haykırdı, sesi boğuk çıkıyordu. "Küvetimde bir balık var. Howlers'ın mı? Ne zaman almaya gelecekler?" Bir tereddüt oldu ve Glenn'e hastalıklı bir gülümseme gönderdim. "Rachel?" diye seslendi, daha yakından. "Burada mısın? Bu akşam alışveriş merkezine gitmeliyiz. Bath and Body-works narenciye bazlı eski bir kokuyu yeniden piyasaya sürüyor. Numune şişelerine bakmalıyız. Bakalım nasılmış. Bilirsin, kira ödemeni kutlamak için. Şu an üzerinde ne var? Tarçın mı? Güzelmiş ama sadece üç saat dayanıyor."

Bunu daha önceden bilseydim iyi olurdu. "Mutfaktayım," dedim yüksek sesle.

Ivy'nin uzun boylu, siyah giysili hali açıklığın önünden geçti. Omzundan bir çuval yiyecek sarkıyordu. Siyah ipek pardösüsü arkasından dalgalanıyordu. Oturma odasında bir şey aradığını duyabiliyordum. "I

Balık olayını başarabileceğini düşünmemiştim," dedi. Bir tereddüt oldu, sonra "Telefon hangi cehennemde?"

"Burada," dedim kollarımı huzursuzca kavuşturarak.

Ivy, Glenn'i görünce kemerli geçitte kısa bir süre durdu. Biraz Doğulu olan yüz hatları şaşkınlıktan karardı. Yalnız olmadığımızı anladığında duvarın yıkıldığını neredeyse görebiliyordum. Gözlerinin etrafındaki deri gerildi. Küçük burnu parladı, onun kokusunu aldı, korkusunu ve benim endişemi bir anda katalogladı. Dudakları kasıldı, elindeki poşeti tezgâhın üzerine bıraktı ve saçlarını gözlerinden uzak tutmaya çalıştı. Düz siyah bir dalga halinde sırtının ortasına düşüyordu ve onu kulağının arkasına sıkıştırmaya iten şeyin sinir değil, sıkıntı olduğunu biliyordum.

Ivy'nin bir zamanlar parası vardı ve hala öyle giyiniyordu. Miras, benden ayrıldığında sözleşmesini ödemek için I.S.'ye gitmişti. Basitçe söylemek gerekirse, korkutucu bir modele benziyordu: kıvrak ve solgun, ama inanılmaz derecede güçlü. Benim aksime, oje sürmüyor, bir ayağındaki haçlı ikiz siyah zincir halhal dışında takı takmıyor ve çok az makyaj yapıyordu; buna ihtiyacı yoktu. Ama o da benim gibi beş parasızdı, en azından annesinin ölümü sona erip Tamwood mülkünün geri kalanı ona gelene kadar. Bunun da en az iki yüz yıl süreceğini tahmin ediyordum.

Glenn'e bakarken Ivy'nin ince kaşları kalktı. "İşini yine eve mi getiriyorsun Rachel?"

Nefes aldım. "Merhaba, Ivy. Bu Dedektif Glenn. Bu öğleden sonra onunla konuştun mu? *Beni alması* için mi gönderdin?" Bakışlarım sivrildi. Bu konuyu daha sonra konuşacaktık.

Ivy yiyecekleri yerleştirmek için ona sırtını döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sesi düzdü. Sonra bana doğru mırıldandı, "Üzgünüm. Bir şey geldi yukarı."

Glenn zorlukla yutkundu. Titrek görünüyordu ama dayanıyordu. Sanırım Edden ona Ivy'den bahsetmemişti. Edden'ı gerçekten severdim. "Sen bir vampirsin," dedi.

"Ooooh," dedi Ivy. "Burada parlak bir tane var."

Parmaklarıyla yeni tılsımının ipini karıştırarak gömleğinin arkasından bir haç çıkardı. "Ama güneş doğdu," dedi, sanki ihanete uğramış gibi bir sesle.

"Vay vay vay," dedi Ivy. "Bir de hava durumu sunucusu mu?" Bir an döndü küçümseyici bir bakış. "Henüz ölmedim, Dedektif Glenn. Sadece gerçek ölümsüzlerin ışık kısıtlamaları vardır. Altmış yıl sonra geri gelerseniz güneş yanığı için endişelenebilirim." Glenn'in haçını görünce patronluk taslayarak gülümsedi ve siyah tayt gömleğinin arkasından kendi abartılı haçını çıkardı. "O sadece ölümsüz vampirlerde işe yarar," dedi tezgâha geri dönerken. "Eğitimi nereden aldın? B-filmlerinden mi?"

Glenn bir adım geri çekildi. "Yüzbaşı Edden bir vampirle çalıştığınızı hiç söylemedi," diye kekeledi FIB subayı.

Edden'in adıyla Ivy döndü. Kör edici derecede hızlı bir hareketi ve ben başladım. İşler iyi gitmiyordu. Bir aura çekmeye başlamıştı. *Lanet olsun.* Pencereden dışarı baktım. Güneş yakında batacağı. *Çifte lanet.*

"Hakkınızda söylenenleri duydum," dedi polis memuru ve korkusunu örtmek için kullandığı sesindeki kibir karşısında irkildim. Glenn bile kendi evinde bir vampiri kışkırtacak kadar aptal olamazdı. Yanındaki silah ona hiçbir faydası olmayacaktı. Elbette onu vurup öldürebilirdi ama o zaman kadın ölmüş olacak ve adamın kafasını koparacaktı. Ve dünyadaki hiçbir jüri onu cinayetten suçlu bulmazdı, çünkü onu önce o öldürmüştü.

"Sen Tamwood'sun," dedi Glenn, kabadayılığının yanlış yerleştirilmiş bir güvenlik duygusundan kaynaklandığı belliydi. "Yüzbaşı Edden kendi katındaki herkesi öldürdüğü için sana üç yüz saat kamu hizmeti cezası verdi, değil mi? Sana ne yaptırmıştı? Şeker satıcısıydın, değil mi?"

Ivy kaskatı kesildi ve ağzım açık kaldı. O kadar aptaldı.

"Buna değdi," dedi Ivy usulca. Şekerleme torbasını yavaşça tezgâhın üzerine bırakırken parmakları titriyordu.

Nefesim kesildi. *Kahretsin*. Ivy'nin kahverengi gözleri, göz bebekleri büyüdüğü için kararmıştı. Ayağa kalktım, her şeyin bu kadar çabuk olmasına şaşırmışım. Bana vampir gibi davranmayalı haftalar olmuştu ve hiçbir zaman uyarıda bulunmamıştı. Mutfağında FIB üniformalı birini bulmanın öfkeli şoku bunun bir kısmını açıklıyor olabilirdi, ama geriye dönüp baktığımda Glenn'i içeri almasının en iyi şey olmadığını düşündüm. Korkusu onu sert ve hızlı bir şekilde vurmuş, günaha karşı kendini hazırlayacak zaman bırakmamıştı.

Ani korkusu havayı feromonlarla doldurmuştu. Bu feromonlar sadece onun tadabileceği güçlü bir afrodizyak görevi görüyor, virüsle değişmiş DNA'sının derinliklerinde sabitlenmiş binlerce yıllık içgüdüleri harekete geçiriyordu. Bir nefeste, onu benim biraz rahatsız edici oda arkadaşımın, uzun süredir bastırıldığı açlığını doyurma arzusu bir FIB dedektifini kurutmanın sonuçlarından daha ağır basarsa ikimizi de üç saniye içinde öldürebilecek bir yırtıcıya dönüştürmüşlerdi. İşte bu Bu denge beni korkutuyordu. Onun kişisel açlık ve mantık terazisinde nerede olduğumu biliyordum. Glenn'in nerede durduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Akan toz gibi duruşu da eridi ve bir dirseğinin üzerinde tezgâha yaslandı, kalçası eğildi. Ölüm sessizliğinde bakışlarını Glenn'in gözlerine kilitleyene kadar gezdirdi. Başını boğucu bir yavaşlıkla eğdi, ta ki düz perçemlerinin altından onu süzene kadar. Ancak şimdi yavaş ve bilinçli bir nefes aldı. Uzun soluk parmakları deri pantolonunun içine soktuğu tayt gömleğinin derin V yakasında gezindi.

"Uzun boylusun," dedi, gri sesi hatırladığım korkuyu içimden çekip aldı. "Bu hoşuma gitti." Peşinde olduğu şey seks değil, baskınlıktı. Elinden gelse onu zorlayacaktı ama isteksizler üzerinde güç sahibi olabilmek için ölene kadar beklemesi gerekecekti.

Kendini tezgâhtan itip ona doğru yönelirken *harika*, diye düşündüm. Kendini kaybetmişti. Nick'le beni kanepede güreş seyretmeden birbirimize sokulmuş halde bulduğu zamandan daha kötüydü. O zaman onu neyin kızdırdığını hâlâ bilmiyordum; o ve ben onun kız arkadaşı, oyuncağı, sevgilisi, gölgesi ya da vampir uşağı için bugünlerde kullanılan en yeni terim her neyse, o olmadığım konusunda kesin bir anlayışa sahiptik.

Düşüncelerim işleri daha da kötüleştirmeden onu geri getirmenin bir yolunu aradı. Ivy, Glenn'in önünde durdu, pardösüsünün etekleri

Ayakkabılarına dokunmak için öne doğru eğilirken ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Dili bembeyaz dişlerinin arasından kayarak, parlarken bile onları gizledi. Tanınabilir ölçülü bir güçle, bir elini baş hizasında adamın iki yanına koyarak onu duvara sabitledi. "Mmmm," dedi ayrık dudaklarının arasından nefes alarak. "Çok uzun. Bir sürü bacak. Güzel, güzel koyu ten. Rachel seni eve benim için mi getirdi?"

Ona doğru eğildi, neredeyse dokunacaktı. Adam ondan sadece birkaç santim daha uzundu. Ona bir öpücük verecekmiş gibi başını eğdi. Yüzünden ve boynundan bir damla ter süzüldü. Kıpırdamadı, gerginlik her kasını sıkıyordu.

"Edden için çalışıyorsun," diye fısıldadı, gözleri adamın köprücük kemiğinde biriken nem çizgisine sabitlenmişti. "Ölürsen muhtemelen üzülür." Hızlı nefes alışının sesiyle gözleri onunkilere kaydı.

Kıpırdama, diye düşündüm, kıpırdarsa içgüdülerinin devreye gireceğini biliyordum. Sırtı duvara dönükken başı beladaydı. "Ivy?" Dikkatini dağıtmaya ve Edden'a oğlunun neden yoğun bakımda olduğunu söylemek zorunda kalmamaya çalışarak, "Ivy?" dedim. "Edden bana bir görev verdi. Glenn de gezintiye çıktı."

Gözlerindeki siyah çukurları bana çevirdiğinde ürpermek için kendimi zor tuttum. Ada tezgahını aramıza koyarken beni takip ediyorlardı. Glenn'in omzunda ve boynunda gezinen eli dışında kıpırdamadan duruyordu, parmağı Glenn'in tam yarım santim yukarısında geziniyordu. "Ivy?" Tereddütle söyledim. "Glenn artık gitmek isteyebilir. Bırak gitsin."

İsteğim kabul edilmiş gibi göründü ve hızlı, temiz bir nefes aldı. Dirseğini bükerek kendini duvardan uzaklaştırdı.

Glenn onun altından fırladı. Silahını çekmiş, koridorun kemerinde durmuş, ayaklarını iki yana açmış ve silahını Ivy'ye doğrultmuştu. Emniyeti kapattı ve gözleri irileşti.

Ivy ona sırtını döndü ve unutulmuş yiyeceklerin olduğu poşete yöneldi. Onu görmezden geliyormuş gibi görünebilirdi ama tavana çarpan eşek arısına kadar her şeyin farkında olduğunu biliyordum. Sırtını kamburlaştırdı, Tezgâhın üzerine bir torba rendelenmiş peynir koydu. "O kan çuvalına söyle

Kaptan, bir dahaki sefere onu gördüğünde selam söyle," dedi, yumuşak sesi şok edici bir öfke taşıyordu. Ama açlık - hükmetme ihtiyacı -Gitmişti.

Dizlerimin bağı çözüldü, nefesimi uzun bir nefes halinde dışarı verdim. "Glenn?" Ben önerdim. "O senden almadan önce silahı yerine koy. Ve bir daha oda arkadaşına hakaret edersen, gırtlığını parçalamasına izin veririm. Anladın mı?"

Silahını kılıfına sokmadan önce gözleri Ivy'ye kaydı. Kemerli geçitte kaldı, zor nefes alıyordu.

En kötüsünün geride kalmış olması gerektiğini düşünerek buzdolabını açtım. "Hey, Ivy," dedim hafifçe, herkesi normale döndürmeye çalışmak için, "bana pepperoni?"

Ivy mutfağın diğer ucundan bakışlarımla karşılaştı ve kaçan içgüdülerinin sonuncusunu da göz kırparak uzaklaştırdı. "Pepperoni," dedi, sesi her zamankinden daha boğuktu. "Evet." Elinin tersiyle bir yanağını yokladı. Kaşlarını çatarak, kasıtlı olarak yaptığını anladığım bir hareketle mutfağı geçti. yavaş adımlarla. Kesilmiş et torbasını bana uzatırken usulca, "Beni aşağı indirdiğin için teşekkürler," dedi.

"Seni uyarmalıyım. Özür dilerim." Sucukları kaldırıp doğruldum ve Glenn'e kara bir bakış attım. Terini silerken yüzü ağarmış ve çizilmişti. Sanırım o anda bizim bir yırtıcıyla aynı odayı paylaştı. Belki bugün bir şeyler öğrenmiştir. Edden memnun olurdu.

Yiyecekleri karıştırdım ve bozulabilecekleri çıkardım. Ivy bir kutu şeftaliyi kaldırırken yakınımaya eğildi. "Onun burada ne işi var?" diye sordu, Glenn'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bebek bakıcılığı yapıyorum."

Başını salladı, belli ki daha fazlasını bekliyordu. Bir şey söylemeyince ekledi: "Bu ücretli bir iş, değil mi?"

Glenn'e baktım. "Ah, evet. Kayıp bir kişi." Göz bebeklerinin neredeyse normale döndüğünü görünce rahatlayarak ona bir bakış attım.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Ivy, I.S.'den ayrıldığından beri kayıp kişilerle ilgilenmekten başka bir şey yapmamıştı ama Sara Jane'in erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğinde bunun Trent Kalamack'ın bir oyunu olduğu konusunda Jenks'in tarafını tutacağını biliyordum. Ona söylemeyi ertelemek durumu daha da kötüleştirecekti. Ve benimle Piscary's'e gelmesini istedim. Bu şekilde daha fazla bilgi alabilirdim.

Glenn, Ivy ve ben yiyecekleri kaldırırken etkilenmiş bir rahatlıkla durdu ve onu görmezden gelmemizi umursamıyor gibi görünüyordu. "Oh, hadi ama, Rachel," diye kandırdı vampir. "Kim o? Elimle yoklayacağım." Şimdi bir ördek kadar avcıdan uzak görünüyordu. Mizaç değişimlerine alışkındım ama Glenn şaşkın görünüyordu.

"Dan adında bir cadı." Süzme peyniri kaldırırken başımı buzdolabının içine sakladım. "Sara Jane'in erkek arkadaşı ve sen sinirlenmeden önce söyleyeyim, Glenn de dairesine bakmak için benimle geliyor. Piscary's'e bakmak için yarına kadar bekleyebileceğimizi düşündüm; orada şoför olarak çalışıyor. Ama Glenn'in benimle üniversiteye gelmesine imkân yok." Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ve ben onun itiraz çığlığını bekleyerek irkildim. Ama hiç gelmedi.

Şaşkınlıkla gevşeyerek buzdolabının kapısına baktım. Ivy lavabonun başına geçmişti ve bir elini lavabonun iki yanına koymuş kambur duruyordu. Burası onun "ona kadar sayma" yeri idi. Şimdiye kadar onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Gözlerini kaldırdı ve bana dikti. Ağzım kurudu. Başarısız olmuştu.

"Bu koşuyu kabul etmiyorsun," dedi, sesinin yumuşak monotonu içimdeki kara buzun ürpertisini çekerek.

Panik, midemin çukurunda çalkantılı bir yanmaya dönüşmeden önce parladı. Var olan tek şey onun gözbebeği siyahı gözleriydi. Sıcaklığımı içine çekerek nefes aldı. Arkamı dönmek için mücadele edene kadar varlığı arkamda dönüyor gibiydi. Omuzlarım gerildi ve nefesim hızlandı. Tam gelişmiş, ruh çalan bir aura çekmişti. Bir şeyler farklıydı,

Yine de. G6rdüğüm şey 6fke ya da açlık değildi. Bu korkuydu. *Ivy korkuyor muydu?*

"Kaçıyorum," dedim sesimde ince bir korku tonu duyarak. "Trent bana dokunamaz ve Edden'a dokunacağımı söyledim bile."

"Hayır, değilsin."

İpek pardösüsü kürkünü sıyırarak harekete geçti. Hareket ettiğini fark ettiğim anda onu tam karşımda bularak başladım. Yüzü daha beyazdı Her zamanki gibi buzdolabının kapağını itti. Yoldan çekilmek için zıpladım. Gözlerine baktım, midemi düğümleyen korkuyu belli edersem bundan besleneceğini, şevkini daha da artıracığını biliyordum. Son üç ayda çok şey öğrenmişim, bazılarını zor yoldan, bazılarını da keşke bilmeme gerek olmasaydı diyerek.

"En son Trent'le karşılaştığında neredeyse ölüyordun," dedi, ter boynundan aşağı süzölüp gömleğinin derin V'sinin arkasında kaybolurken. *Terliyor muydu?*

"Buradaki anahtar kelime 'neredeyse'" dedim

cesurca. "Hayır. Anahtar kelime 'öldü'. "

Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum ve geri çekildim. Glenn kemerli geçitte durmuş, bir vampirle tartışırken kocaman gözlerle beni izliyordu. Bu işte bir ustalık vardı. "Ivy," dedim sakince, ama içim titriyordu. "Bu koşuyu ben alıyorum. Piscary ile konuşurken Glenn ve benimle gelmek istersen-"

Nefesim kesildi. Ivy'nin parmakları boğazıma dolanmıştı. Beni mutfak duvarına çarparken nefesim kesildi. "Ivy!" Beni tek eliyle kaldırıp oraya sabitlemeden önce başardım.

Kısa, yetersiz pantolonla hava geliyordu, yerden sarktım.

Ivy yüzünü benimkinin yanına koydu. Gözleri siyahtı ama korkudan irileşmişlerdi. "Piscary'yle konuşmayacaksın," dedi panik içinde, gümüş bir

Sesinin gri ipeği arasından kurdele. "Bu koşuyu kabul etmiyorsun."

Ayaklarımı duvara dayadım ve ittim. Bir nefeslik hava parmaklarının arasından geçti ve sırtım tekrar duvara çarptı. Ona tekme attım ve o da yana kaydı. Beni tutuşu hiç değışmedi. "Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdandım. "Bırak beni!"

"Bayan Tamwood!" Glenn bağırdı. "Kadını bırakın ve odanın ortasına gelin!"

Parmaklarımı onun tek eliyle tuttuğu yere sokarak Ivy'nin arkasına baktım. Glenn onun arkasındaydı, ayakları tetikte, ateş etmeye hazırdı. "Hayır!" diye homurdandı sesim. "Çık dışarı. Çık git buradan!"

Ivy burada olsaydı beni dinlemezdi. Korkuyordu. Neden korkuyordu ki? Trent bana dokunamazdı.

Jenks içeri dalarken keskin bir şaşkınlık ısılgı duyuldu. "Merhaba, Kampçılar," dedi alaycı bir tavırla. "Görüyorum ki Rachel sana koşusundan bahsetmiş, ha Ivy?"

"Çık dışarı!" Ivy'nin tutuşu sıkılaştıkça başım zonkluyordu. "Vay anasını!" diye bağırdı peri tavandan, kanatları parlıyordu korkmuş bir kırmızıya dönüşü. "Şaka yapmıyor."

"Biliyorum..." Ciğerlerim acıyarak boynumdaki parmakları çekiştirdim ve hırıltılı bir nefes almayı başardım. Ivy'nin solgun yüzü çizilmişti. Gözlerindeki siyahlık tam ve mutlaktı. Ve korku doluydu. Ondaki duyguyu görmek dehşet vericiydi.

"Ivy, bırak onu!" Jenks göz hizasında durarak talepte bulundu. "O kadar da kötü değil, gerçekten. Sadece onunla gideceğiz."

"Çık dışarı!" Ivy'nin gözleri şaşkına dönüp elleri titrerken temiz bir nefes alarak "Defol!" dedim. Parmakları titrerken beni bir panik aldı. Alnından ter damlıyordu, şaşkınlıkla kısıtılmıştı. Gözlerinin beyazı siyaha karşı güçlü görünüyordu.

Jenks hızla Glenn'in yanına gitti. "Onu duydun," dedi peri. "Çık dışarı."

Glenn tıslarken kalbim hızla çarpıyordu, "Delirdin mi sen? Biz gidersek o kaltak onu öldürür!"

Ivy'nin nefesi bir iniltiyle geldi. İlk kar tanesi kadar yumuşaktı ama ben duydum. Tarçın kokusu duyularımı doldurdu.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Jenks. "Ya Rachel Ivy'nin gitmesine izin verecek ya da Ivy onu öldürecek. Ivy'yi vurarak onları ayırabilirsin ama Ivy Rachel'ın izini bulur ve ilk fırsatta onu öldürür. Rachel'ın hakimiyetini devirir."

"Rachel baskın mı?"

Glenn'in sesindeki inançsızlığı duyabiliyordum ve Ivy beni boğazlamayı bitirmeden önce çıkmaları için çılgınca dua ettim.

Jenks'in kanatlarının vızıltısı, kulaklarımda uğuldayan kanım kadar gürültülüydü. "Rachel, Ivy'nin senden vazgeçmesini başka nasıl sağladı sanıyorsun? Sence bir cadı sorumlu olmasa bunu yapabilir miydi? Söylediği gibi çık dışarı."

Baskın kelimesinin doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama gitmezlerse, konu tartışmalı hale gelecekti. Gerçek şu ki, Ivy'nin bana, benim ona duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı vardı. Ama "flört rehberi" Ivy vampir içgüdüğü düğmelerine basmayı bırakmam için geçen bahar bana verdiği kitapta "Kendinizi Baskın Bulursanız Ne Yapmalısınız?" diye bir bölüm yoktu. Keşfedilmemiş bir bölgedeydim.

Görüş alanımın kenarları siyaha dönerken "Defol," diye boğuldum.

Emniyetin tekrar açıldığını duydum. Glenn isteksizce silahını kılıfına soktu. Jenks ondan arka kapıya doğru gidip tekrar geri dönerken, FIB memuru sinirli ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle geri çekildi. Tavana baktım ve paravan kapı gıcırdayarak kapanırken yıldızların görüş alanıma girmesini izledim.

"Ivy," diye mırıldandım, gözleriyle buluştum. Siyah dehşetleri karşısında kaskatı kesildim. Derinliklerinde kendimi görebiliyordum, saçlarım dağılmış ve yüzüm şişmişti. Boynum

Parmaklarının altında, eski iblis ısırığıma bastırdıkları yerde aniden zonkladı. Tanrı yardımcım olsun, ama iyi hissetmeye başlamıştım, geçen bahar beni öldürmek için gönderilen iblis boynumu parçalayıp vampir salyasıyla doldururken içime dolan coşkunun hatırası.

"Ivy, parmaklarını biraz aç da nefes alabileyim," diye başardım, çenemden aşağı tükürükler damlıyordu. Elinin sıcaklığı tarçın kokusunu daha da güçlendirdi.

"Onu bırakmamı sen söyledin," diye hırladı, dişlerini göstererek gözlerim şişene kadar sıktı. "Onu istedim ve sen gitmesine izin vermemi istedin!"

Hava almak için çırpınırken ciğerlerim kısa aralıklarla hareket ederek çalışmaya çalıştı. Tutuşu gevşedi. Minnettar bir yudum hava aldım. Sonra bir tane daha. Yüzü acımasızdı, bekliyordu. Bir vampirle ölmek kolaydı. Biriyle yaşamak daha incelik ister.

Çenem onun parmaklarına dayandığı yerde ağrıyordu. "Eğer onu istiyorsan," diye fısıldadım, "git getir onu. Ama öfkeyle orucunu bozma." Son nefesim olmaması için dua ederek bir nefes daha aldım. "Tutku için olmadıkça, buna değmez, Ivy."

Sanki ona vurmuşum gibi nefesi kesildi. Yüzünde şimşekler çaktı, tutuşu uyarı vermeden gevşedi. Duvara doğru bir yığın halinde düştüm.

İçime doğru kamburlaşarak havayı yuttum. Boğazımı hissettim, boynumdaki iblis ısırığı mutluluk içinde karıncalanmaya devam ederken midem düğümlendi. Bacaklarım çarpıktı ve onları yavaşça düzelttim. Dizlerimi göğsüme çekerek oturdum, tılsımlı bileziğimi bileğime doğru salladım, üzerimdeki tükürüğü sildim ve başımı kaldırdım.

Ivy'nin hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdım. Genelde böyle çöktüğünde koşarak Piscary'ye giderdi. Ama sonra, o hiç bozulmamıştı daha önce hiç böyle olmamıştı. Korkmuştu. Beni duvara yapıştırmıştı. Çünkü korkmuştu. Neyden korkmuştu? Glenn'in boğazını parçalayamayacağını söylememden mi? Arkadaşım olsun olmasın, mutfağında birini öldürdüğünü görürsem giderim. O kan bana sonsuza dek kabuslar yaşatırdı.

"İyi misin?" Öksürüğümün artmasına neden olunca kendimi kamburlaştırarak homurdandım.

Kıpırdamadı, masada sırtı bana dönük oturuyordu. Başını ellerinin arasına almıştı.

Birlikte yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra Ivy'nin olduğu kişiden hoşlanmadığını anlamıştım. Şiddeti kışkırtsa bile ondan nefret ediyordu. Kanı arzulasa bile ondan uzak durmak için mücadele ediyordu. Ama o bir vampirdi. Başka seçeneği yoktu. Virüs DNA'sının derinliklerine yerleşmişti ve orada kalmaya devam edecekti. Neysen olsun. Kontrolünü kaybetmesi ve içgüdülerinin egemenliğine izin vermesi onun için başarısızlık anlamına geliyordu.

"Ivy?" Ayağa kalktım, ona doğru tökezlerken hafifçe sendeledim. Boynumdaki parmaklarının izlerini hâlâ hissedebiliyordum. Kötü olmuştu ama hiçbir şey beni bir şehvet ve açlık bulutu içinde sandalyeye çivilediği zamanki gibi değildi. Siyah yayımı ait olduğu yere geri ittim. "İyi misin?" Uzandım, sonra ona dokunmadan önce geri çekildim.

Elimi bıraktığımda "Hayır," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. "Rachel, özür dilerim. Yapamam..." Tereddüt etti, düzensiz bir nefes aldı. "Bu kaçışı kabul etme. Eğer mesele paraysa-"

"Sorun para değil," dedim o sözünü bitiremeden. Bana döndü ve beni satın almaya çalışabileceğine dair duyduğum öfke söndü. Parlak bir kurdele Nem, silmeye çalıştığı yeri gösteriyordu. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim ve kendimi yanındaki sandalyeye bıraktım. "Sara Jane'e yardım etmeliyim."

Gözlerini kaçırıldı. "O zaman seninle Piscary's'e gidiyorum," dedi, sesi her zamanki gücünün zayıf bir anısını taşıyordu.

Kollarımı kendime kenetledim, bir elim boynumdaki silik yara izini ovuyordu, ta ki bunu bilinçsizce karıncalanmasını hissetmek için yaptığımı fark edene kadar. "Ben de öyle yapmanı umuyordum," dedim elimi zorla indirirken.

Bana korkmuş, endişeli bir gülümseme verdi ve arkasını döndü.

OceanofPDF.com

Altı

Glenn mutfak masasında Ivy'den olabildiğince uzakta, belli etmeden otururken etrafına peri çocukları üşüşmüştü. Jenks'in çocukları FIB dedektifinden alışılmadık bir şekilde hoşlanmış görünüyordu ve bilgisayarının önünde oturan Ivy, gürültüyü ve uçuşan şekilleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Bana kuş yemliğinin önünde uyuyan bir kedi izlenimi verdi, görünüşte görmezden geliyordu.

ama bir kuş hata yapar ve çok yaklaşırsa çok dikkatli olun.

Herkes neredeyse bir olay yaşadığımızı görmezden geliyordu ve Glenn'le birlikte olduğum için hissettiklerim, onun yeni ve beklenmedik inceliği karşısında hoşnutsuzluktan hafif bir kızgınlığa dönüşmüştü.

Diyabetik bir şırınga kullanarak, ince duvarlı, mavi boya toplarının sonuncusuna bir uyku iksiri enjekte ettim. Saat yediyi geçiyordu. Mutfağı dağınık bırakmayı sevmezdim ama bu küçük mücevherleri özel olarak hazırlamam gerekiyordu ve Sara Jane'le yabancı bir dairede buluşmaya silahsız gitmemin imkânı yoktu.

Koruyucu eldivenlerimi çıkarıp bir kenara atarken, *Trent için işi bu kadar kolaylaştırmaya gerek yok* diye düşündüm.

Tezgahın altındaki iç içe geçmiş kaselerden silahımı çıkardım. Aslında onu ada tezgâhının üzerinde asılı bir fiçide tutuyordum, ta ki Ivy ona ulaşmak için kendimi açıkta bırakmam gerektiğini söyleyene kadar. Emekleme yüksekliğinde tutmak daha iyiydi. Glenn demirin tezgâha çarpma sesiyle canlandı ve gevezelik eden yeşil giysili ergen peri kızlarını elinin tersiyle itti.

"Bir silahı bu şekilde dışarıda tutmamalısın," dedi küçümseyerek. "Böyle aptalca hareketler yüzünden yılda kaç çocuğun öldürüldüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Hazneyi silerken, "Sakin olun, Bay FIB Memuru," dedim. "Henüz kimse boya topu yüzünden ölmedi."

"Boya topu mu?" diye sordu. Sonra küçümseyici bir tavır takındı. "Giyinme oyunu oynuyoruz, öyle mi?"

Kaşlarım çatıldı. Mini silahımı seviyordum. Avuç içi büyüklüğüne rağmen elimde güzel, ağır ve güven verici bir his veriyordu. Vişne kırmızısı rengiyle bile insanlar genellikle ne olduğunu anlamıyor ve silah taşıdığımı sanıyorlardı. Hepsinden iyisi, bunun için bir ruhsata ihtiyacım yoktu.

Sinirlenerek, takılarımın üzerindeki rafta duran kutudan serçe parmak büyüklüğünde kırmızı bir top çıkardım. Onu haznenin içine bıraktım. "Ivy," dedim ve monitöründen başını kaldırdı, mükemmel, oval yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Etiket."

Başı hafifçe kayarak ekranına geri döndü. Peri çocukları ciyaklayıp dağıldılar, pencereden karanlık bahçeye aktılar ve arkalarında peri tozundan parıltıyan izler ve seslerinin hatırasını bıraktılar. Yavaşça cırcır böceklerinin sesi onların yerini aldı.

Ivy, Parcheesi oynamayı seven bir oda arkadaşı değildi ve bir keresinde onunla kanepede oturup *Rush Hour* izlediğimde farkında olmadan vampir içgüdülerini tetikledi ve son dövüş sahnesinde vücut sıcaklığım yükselip kokularımız birbirine karıştığında neredeyse ısırılıyordu. Bu yüzden şimdi, dikkatlice düzenlenmiş korunma seanslarımız dışında, genellikle aramızda çok fazla boşluk bırakarak bir şeyler yapıyorduk. Sıçrayan toplarımdan kaçması ona iyi bir egzersiz yaptırdı ve nişan alma yeteneğimi geliştirdi.

Mezarlıkta gece yarısı daha da güzeldi.

Glenn elini kesilmiş sakalının üzerinde gezdirerek bekledi. Bir şeyler olacağı belliydi, sadece ne olduğunu bilmiyordu. Onu görmezden gelerek sıçrama tabancasını tezgâhın üzerine koydum ve lavaboda yaptığım pisliği temizlemeye başladım. Nabzım artıyor ve gerginlik parmaklarımı ağrıtıyordu. Ivy internette alışveriş yapmaya devam ediyordu, faresinin tıklamaları yüksek sesle duyuluyordu. Bir şey dikkatini çekince kaleme uzandı.

Silahlı kaptığım gibi döndüm ve tetiği çektim. Çıkan ses içimde bir heyecan yarattı. Ivy sağa doğru eğildi. Boştaki eli su topunu yakalamak için yukarı kalktı. Top keskin bir sıçramayla eline çarptı ve avucunu ıslatacak şekilde kırıldı. Elindeki suyu silkeleyip tabut yastıklarının altındaki yazıyı okurken başını monitörden kaldırmadı. Noel'e üç ay vardı ve annesine ne alacağını bilemediğini biliyordum.

Glenn silah sesini duyunca durdu, eli kılıfının üzerindeydi. Onun Yüzü gevşekti, bakışlarını Ivy ve benim aramda değiştiriyordu. Ona tabancayı fırlattım, o da yakaladı. Elini tabancasından uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. "Eğer bu bir uyku iksiri olsaydı," dedim kendini beğenmiş bir şekilde, "baygın olurdu."

Ivy'ye sırf bu nedenle ada tezgahında tuttuğumuz kağıt havlu rulosunu uzattım ve o da umursamazca elini sildi ve alışverişe devam etti.

Glenn başını eğerek boya topu tabancasına baktı. Silahın ağırlığını hissettiğini ve oyuncak olmadığını anladığını biliyordum. Bana doğru yürüdü ve silahı geri verdi. "Bu şeylere ruhsat vermeliler," dedi silahı elime tutuştururken.

"Evet," diye hafifçe onayladım. "Öyle olmalı."

Yedi iksirimi doldururken beni izlediğini hissettim. Pek çok cadı iksir kullanmazdı, bunun nedeni iksirlerin aşırı pahalı olması değildi. sadece bir hafta sürdü, ama onları kırmak için tuzlu suda iyice ıslatmanız gerekiyordu. Dağınıktı ve çok fazla tuz gerekiyordu. Anlatmak istediğimi anlattığıma emin olduktan sonra dolu tabancayı sırtımın alt kısmına soktum ve üzerini örtmek için deri ceketimi giydim. Pembe terliklerimi çıkardım ve arka kapının yanındaki vampir yapımı botlarımı almak için oturma odasına doğru ilerledim. "Gitmeye hazır mısınız?" Koridorda duvara yaslanıp botlarımı giyerken sordum. "Sen sürüyorsun."

Glenn'in uzun boyu kemer aralığında belirdi, koyu renk parmakları kravatını ustalıkla bağlıyordu. "Bu şekilde mi gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak kırmızı bluzuma, siyah eteğime, naylon çoraplarıma ve bileklerime kadar uzanan botlarıma baktım. "Üzerimdekilerde bir sorun mu var?"

Ivy bilgisayarından kaba bir homurtu çıkardı. Glenn önce ona, sonra bana baktı. "Boş ver," dedi düz bir sesle. Gösterişli ve profesyonel görünmek için kravatını sıkıca bağladı. "Hadi gidelim."

"Hayır," dedim yüzüne bakarak. "Ne giymem gerektiğini düşündüğünü bilmek istiyorum. Kadın FIB memurlarınıza giydirdiğiniz şu polyester çuvallardan birini mi? Rose'un bu kadar gergin olmasının bir nedeni var ve bunun duvarlarının olmaması ya da sandalyesinin tekerleğinin kırık olmasıyla bir ilgisi yok!"

Yüzü sertleşen Glenn benden sıyrıldı ve koridora yöneldi. Çantamı kaptığım gibi Ivy'nin dalgın dalgın el sallayarak veda etmesine karşılık verdim ve peşinden yürüdüm. Yürürken koridorun neredeyse tüm genişliğini kaplıyor ve aynı anda kollarını takım elbisesinin ceketinin içine sokuyordu. Gömleğine sürtünen astarın çıkardığı ses, sert tabanlı ayakkabılarının çıkardığı gürültüye yumuşak bir sessizlik katıyordu. döşeme tahtaları.

Glenn bizi Hollows'tan çıkarıp köprüden geçirirken soğuk sessizliğimi korudum. Jenks de bizimle gelseydi iyi olurdu ama Sara Jane bir kediden söz etti ve o da ihtiyatlı davranarak evde kalmaya karar verdi.

Güneş bataklı çok olmuştu ve trafik yoğunlaşmıştı. Cincinnati'den gelen ışıklar köprüden güzel görünüyordu ve Glenn'in onu geçmek için çok dikkatli olan bir araba sürüsünün başında gittiğini fark ettiğimde bir eğlence hissettim. FIB'nin plakasız araçları bile belli oluyordu. Ruh halim yavaş yavaş hafifledi. Tarçın kokusunu hafifletmek için camı araladım ve Glenn kaloriferi açtı. Beni hayal kırıklığına uğrattığı için parfüm artık o kadar güzel kokmuyordu.

Dan'in dairesi bir şehir eviydi: düzenli, temiz ve kapılı. Üniversiteden çok uzakta değil. Otoyola erişimi vardı. Pahalı görünüyordu, ama üniversitede ders alıyorsa, muhtemelen bunu karşılayabilirdi. Glenn, üzerinde Dan'in ev numarasının yazılı olduğu ayrılmış yere yanaştı ve motoru durdurdu. Verandanın ışığı sönmüş ve perdeler çekilmişti. İkinci kattaki balkonun parmaklıklarında bir kedi oturmuş, gözleri parlayarak bizi izliyordu.

Glenn hiçbir şey söylemeden koltuğun altına uzandı ve onu geri çekti. Gözlerini kapattı, sanki uyuyacakmış gibi yerleşti. Sessizlik büyüdü ve ben dinledim

Karanlıkta soğuyan arabanın motorunun sesini dinliyordum. Radyonun düğmesine uzandım ve Glenn, "Dokunma ona," diye mırıldandı.

Sinirlenerek geri çekildim. "Komşularından bazılarını sorgulamak istemiyor musun?" diye sordum.

"Yarın güneş doğduğunda ve sen dersteyken yaparım."

Kaşlarım kalktı. Edden'ın bana verdiği makbuza göre dersler dörtten altıya kadar sürüyordu. Kapıları çalmak için mükemmel bir zamandı; insanlar eve dönüyor, Inderlandlılar uyanıyor ve Gece gezenleri kıpır kıpırdı. Ve bölge karma bir mahalle gibi hissediliyordu.

Yakındaki bir apartmandan bir çift çıktı, parlak bir arabaya binip uzaklaşırken tartışıyorlardı. Kadın işe geç kalmıştı. Eğer konuşmayı doğru takip ettiysem, bu onun hatasıydı.

Sıkılmış ve biraz da gergin bir şekilde, bir parmak çubuğu ve tespit muskalarımın birini bulana kadar çantamı karıştırdım. Bu tür şeylere bayılırdım -tespit tılsımına, parmak çubuğuna değil- ve tılsımı çağırmak için parmağıma üç damla kan damlattıktan sonra otuz metrelik bir yarıçap içinde Glenn ve benden başka kimsenin olmadığını gördüm. Küçük kırmızı bir araba otoparka girdiğinde onu eski I.S. rozetim gibi boynuma taktım. Korkuluktaki kedi, balkonda gözden kaybolmadan önce gerindi.

Arayan Sara Jane'di ve arabasıyla tam arkamızdaki noktaya yanaştı. Glenn bunu fark etti, biz arabadan inip onu karşılamak için yolumuzu açarken hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba," dedi, kalp şeklindeki yüzü sokak lambasının ışığında endişesini gösteriyordu. "Umarım çok beklememişsinizdir," diye ekledi, sesi ofisin profesyonel havasını taşıyordu.

"Hiç de değil, hanımefendi," dedi Glenn.

Anahtarlarını şingırdatırken soğuğa karşı deri paltomu kendime çektim, hala parlak, yeni kesilmiş bir kaplama taşıyan bir tanesini bulmaya çalıştım ve kapıyı açtım. Nabzım hızlandı ve aklıma gelen düşüncelerle muskama baktım.

Trent içimden geçiyordu. Silahım vardı ama cesur biri değildim. Büyük kötü çirkinlerden kaçtım. Bu benim yaşam süremi dramatik bir şekilde arttırdı.

Glenn, Sara Jane ışıkları yakıp hem verandayı hem de daireyi aydınlatırken onu takip etti. Gergin bir şekilde eşiği geçtim. Birinin beni takip etmesini engellemek için kapıyı kapatmak ile kaçış yolumu açık tutmak arasında kaldım. Çatlak bırakmayı tercih ettim.

"Bir sorunun mu var?" Sara Jane kendinden emin bir şekilde mutfığa doğru ilerlerken Glenn fısıldadı ve ben başımı salladım. Şehir evinin açık bir kat planı vardı ve alt katın neredeyse tamamı kapıdan görülebiliyordu. Merdivenler düz, yaratıcı olmayan bir yoldan ikinci kata çıkıyordu. Yeni biri gelirse tılsımın beni uyaracağını bildiğimden rahatlardım. Burada üçümüzden ve ikinci katın balkonunda miyavlayan kediden başka kimse yoktu.

Sara Jane merdivenlere yönelirken, "Ben yukarı çıkıp Lahit'i içeri alacağım," dedi.

Kaşlarım kalktı. "Bu kedi, değil mi?"

Glenn, "Ben de sizinle geleyim, hanımefendi," diye teklif etti ve onun peşinden yukarı çıktı.

Onlar yokken alt katta hızlı bir keşif yaptım, hiçbir şey bulamayacağımızı biliyordum. Trent geride bir şey bırakmayacak kadar iyiydi; ben sadece Sara Jane'in nasıl bir adamdan hoşlandığını görmek istiyordum. Mutfak lavabosu kuruydu, çöp tenekesi kokuyordu, bilgisayar monitörü tozluysa ve kedi kutusu doluydu. Belli ki Dan bir süredir eve gelmemişti.

Glenn üst kata doğru yürürken üstümdeki döşeme tahtaları gıcırdadı. Televizyonun üzerinde Dan ve Sara Jane'in vapurda çekilmiş aynı fotoğrafı duruyordu. Fotoğrafı elime alıp yüzlerini inceledim ve Glenn aşağı inerken çerçeveli fotoğrafı tekrar televizyonun üzerine koydum. Adamın omuzları dar merdivenin neredeyse tamamını kaplıyordu. Sara Jane onun arkasında sessizdi, küçük görünüyordu ve topuklu ayakkabılarıyla yan yan yürüyordu.

Glenn mutfak tezgâhının üzerindeki posta yığını karıştırırken, "Üst kat iyi görünüyor," dedi. Sara Jane kileri açtı. Diğer her şey gibi o da

iyi organize edilmişti. Bir an tereddüt ettikten sonra bir poşet ıslak kedi maması çıkardı.

"E-postalarını kontrol etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum ve Sara Jane başını salladı, gözleri üzgündü. Fareyi oynattığımda Dan'in de tıpkı Ivy gibi özel, her zaman açık bir hattı olduğunu gördüm. Açıkçası bunu yapmamalıydım ama kimse bir şey söylemediği sürece... Göz ucuyla Glenn'in, kedi maması poşetini yırtıp açarken Sara Jane'in şık kesimli iş elbisesine, sonra da klavyenin üzerine eğilirken benim kıyafetime baktığını gördüm. Bakışlarından kıyafetlerimin profesyonelce olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Dan'in elinde açılmamış bir sürü mesaj vardı; ikisi Sara Jane'den, biri de bir üniversite adresinden gelmişti. Geri kalanlar bir tür hard-rock sohbet odasından geliyordu. Ben bile bunlardan herhangi birini açmamam gerektiğini biliyordum, eğer Dan ölürse delilleri karartmış olacaktım.

Glenn elini kısa saçlarında gezdirdi, görünüşe göre olağandışı bir şey bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun Dan'in kayıp olmasından değil, onun bir cadı olmasından ve bu nedenle ölü bir maymun olması gerektiğinden kaynaklandığını tahmin ediyordum. tavandan sarkan kafalar. Dan ortalama, kendi halinde bir genç adam gibi görünüyordu. Belki çoğu kişiden daha düzenliydi ama Sara Jane pasaklı biriyle çıkmazdı.

Sara Jane su kabının yanına bir kap yemek koydu. Siyah bir kedi porselenin şingirtisiyle aşağıya süzüldü. Sara Jane'e tısladı ve o mutfaktan çıkana kadar yemeğe gelmedi. "Sarkofagus benden hoşlanmıyor," dedi gereksiz yere. "O tek kişilik bir aşinadır."

İyi bir tanıdık böyledir. En iyiler sahiplerini seçerdi, tersi olmazdı. Kedi şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde mamayı bitirdi, sonra kanepenin arkasına atladı. Döşemeyi kaşım ve araştırmak için yaklaştı. Boynunu uzattı ve burnuyla parmağıma dokundu. Kediler birbirlerini böyle selamlıyordu ve ben de gülümsedim. Ben de Bir kediye sahip olmayı çok isterdim ama eve bir kedi getirirsem Jenks bir yıl boyunca her gece bana piksel yapar.

Bir vizon olarak geçirdiğim zamanı hatırlayarak çantamı karıştırdım. İhtiyatlı olmaya çalışarak, kedinin yazımını kontrol etmek için bir tılsım çağırdım. Hiçbir şey çıkmadı. Tatmin olmayınca, tel çerçeveli bir gözlük bulmak için daha derine indim. Glenn'in sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek sert kutuyu açtım ve çok çirkin olan bu gözlüğü dikkatlice taktım. Gözlükleri geçen ay almıştım, vergiden düşülebileceği bahanesiyle kiramın üç katını harcamıştım. Beni inek gibi göstermeyenler bunun iki katına mal olacaktı.

Ley hattı büyüü gümüşe bağlanabilirdi, tıpkı toprak büyüünün tahtada saklanabilmesi gibi ve tel çerçeveler, içlerini görmemi sağlayacak şekilde hecelenmişti.

ley hattı büyüü tarafından çağrılan kılıklar. Bunları kullanırken kendimi biraz sevimsiz hissettim, yapamadığım bir tılsımı kullandığım için beni büyücülerin dünyasına geri attığını düşündüm. Ama Sarcophagus'un çenesini kaşırken, artık Dan'ın kedi formuna hapsolmadığından emin olduğumdan, umursamadığıma karar verdim.

Glenn telefona döndü. "Mesajlarını dinlememin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Sara Jane'in kahkahası acıydı. "Devam et. Onlar benden."

Gözlüklerimi yerine koyarken sert kılıfın şangırtısı duyuldu. Glenn düğmeye bastı ve Sara Jane'in kaydedilmiş sesi sessiz daireye girdiğinde irkildim. "Selam Dan. Bir saat bekledim. Carew Kulesi'nden arıyorlardı, değil mi?" Bir tereddüt oldu, sonra mesafeli bir sesle, "O zaman beni ara. Sen de biraz çikolata alsan iyi olur." Sesi şakacı bir hal aldı. "Yapman gereken ciddi bir ayak sürümen var, çiftlik çocuğu."

İkincisi daha da rahatsız ediciydi. "Selam Dan. Oradaysan telefonu aç." Yine bir duraklama. "Çikolata konusunda şaka yapıyordum. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum. Güle güle."

Sara Jane oturma odasında duruyordu, yüzü donmuştu. "Geldiğimde burada değildi ve o zamandan beri onu görmedim," dedi usulca.

"Makine kapanırken Glenn, "Arabasını henüz bulamadık, diş fırçası ve tıraş bıçağı da hâlâ burada," dedi. Her neredeyse, bir daha

kalmayı planlıyordum. Bir şeyler olmuş gibi görünüyor."

Dudağını ısırды ve arkasını döndü. Nezaketsizliğine şaşırarak Glenn'e öldürücü bir bakış attım. "Sende kızışmış bir köpeğin hassasiyeti var, biliyor musun?

Bu mu?" Fısıldadım.

Glenn, Sara Jane'in kamburlaşmış omuzlarına baktı. "Özür dilerim hanımefendi." Döndü, yüzünde acınası bir gülümseme vardı. "Belki de Lahit ev...."

"Hayır," diye çabucak ona güvence verdim. "Henüz değil." Sempati duyarak omzuna dokundum ve leylak rengi parfümünün kokusu, uyuşturulmuş havuçların kireçli tadını hatırlamamı sağladı. Glenn'e baktım, onunla yalnız konuşabilmem için gitmeyeceğini biliyordum. "Sara Jane," diye sordum tereddütle. "Sana bunu sormak zorundayım ve özür dilerim. Dan'i tehdit eden biri olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi, eli yakasına gitti ve yüzü hareketsizleşti. "Hiç kimse."

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Herhangi bir şekilde tehdit edildin mi? Herhangi bir şekilde?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi hızla, gözleri düştü ve solgun yüz hatları daha da beyazlaştı. Yalan söylediğini anlamak için tılsıma ihtiyacım yoktu ve fikrini değiştirip bana söylemesi için ona bir an verdiğimde sessizlik rahatsız edici bir hal aldı. Ama söylemedi.

"İşimiz bitti mi?" diye kekeleydi ve başımı sallayarak çantamı omzuma yerleştirdim. Sara Jane kapıya doğru yöneldi, adımları hızlı ve durgundu. Glenn ve ben onu beton sahanlığa kadar takip ettik. Hava böcekler için çok soğuktu ama kırık bir örümcek ağı verandanın ışığının yanında uzanıyordu.

Titreyen parmaklarıyla kapıyı kontrol ederken, "Dairesine bakmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Sınıf arkadaşlarıyla konuşacağım.

Yarın. Belki içlerinden biri bir şeyler biliyordur. Her neyse, yardımcı olabilirim," dedim sesime daha fazla anlam yüklemeye çalışarak.

"Evet. Teşekkür ederim." Gözleri benimkiler dışında her yere bakıyordu ve yine profesyonel ofis tonuna bürünmüştü. "Geldiğiniz için minnettarım. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Hanımefendi," dedi Glenn ayrılırken. Sara Jane uzaklaşırken topukları kaldırımında şıkırdadı. Glenn'i arabasına kadar takip ettim, arkama dönüp baktığımda Sarcophagus'un üst kat penceresinde oturmuş bizi izlediğini gördüm.

Sara Jane'in arabası, çantasını içine koyup binmeden ve uzaklaşmadan önce mutlu bir cıvıltı verdi. Karanlıkta açık kapımın yanında durdum ve onun arka lambalarının bir köşede kayboluşunu izledim. Glenn bana dönüktü, sürücü tarafında duruyordu ve kollarını arabanın tavanına dayamıştı. Kahverengi gözleri sokak lambasının vızıltısı altında ifadesizdi.

"Kalamack sekreterlerine sahip olduğu araba için çok iyi para ödüyor olmalı," dedi usulca.

Sertleştim. "Öyle olduğunu biliyorum," dedim öfkeyle, ima ettiği şeyden hoşlanmamıştım. "İşinde çok iyi. Ve çiftliğin diğer çalışanlarına kıyasla ailesinin gerçek krallar gibi yaşaması için eve gönderecek kadar parası var."

Homurdandı ve kapısını açtı. Arabaya bindim, kemerimi bağlayıp deri koltuklara yerleşirken iç çektim. Camdan dışarıya, karanlık arsaya baktım ve giderek daha fazla bunalıma girdim. Sara Jane bana güvenmiyordu. Ama onun bakış açısına göre, neden güvensin ki?

"Bunu kişiselleştiriyorsun, değil mi?" Glenn arabayı çalıştırırken sordu Araba.

"Bir büyücü olduğu için yardımı hak etmediğini mi düşünüyorsun?" Dedim
ki
keskin bir şekilde.

"Yavaş ol. Kastettiğim bu değildi." Glenn arabayı hareket ettirirken bana hızlıca bir bakış attı. Vites değiştirmeden önce ısıtıcıyı sonuna kadar açtı ve bir tutam saç yüzümü gıdıkladı. "Sadece diyorum ki sonuçta payınız varmış gibi davranıyorsunuz."

Elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi, sanki anlamış gibi bir sesle. "Yani..." Tereddüt etti. "Ne oluyor?"

Trafiğe girdi ve bir sokak lambasının ışığında ona baktım, ona karşı bu kadar açık olmak isteyip istemediğimi merak ediyordum. "Sara Jane'i tanıyorum," dedim yavaşça.

"Yani onun tipini biliyorsun," dedi Glenn. "Hayır.

Onu tanıyorum."

FIB dedektifi kaşlarını çatı. "Sizi tanımıyor."

"Evet." Parfümümün kokusundan kurtulmak için camı sonuna kadar açtım. Artık buna dayanamıyordum. Düşüncelerim Ivy'nin siyah ve korkmuş gözlerine dönüp duruyordu. "İş zorlaştıran da bu."

Bir ışıta durduğumuzda frenler yavaşça gıcırdadı. Glenn'in kaşları çatılmış, sakalı ve bıyığı üzerinde derin gölgeler oluşturmuştu. "İnsan gibi konuşur musunuz lütfen?"

Ona hızlı ve neşesiz bir gülümseme verdim. "Baban sana Trent Kalamack'ı neredeyse nasıl satıcı ve imalatçı olarak getirdiğimizi anlattı mı? genetik ilaçlar?"

"Evet. Bu ben onun departmanına transfer olmadan önceydi. Tek tanışın bir bombalı araç saldırısında ölen bir istihbaratçı olduğunu söyledi." Işık değişti ve ilerlemeye başladık.

Başımı salladım. Edden ona temel bilgileri anlatmıştı. Rüzgâr elimi iterken, "Sana Trent Kalamack'tan bahsedeyim," dedim. "Kendisini mahkemeye çıkarmanın bir yolunu aramak için ofisini karıştırırken beni yakaladığında, beni I.S.'ye teslim etmedi, bana bir iş teklif etti. Ne istersem." Soğukkanlılıkla havalandırmayı kendime doğru çevirdim. "I.S. ölüm tehdidimi ödeyecek, beni bağımsız bir koşucu olarak kuracak, bana küçük bir personel verecek, her şeyi yapacaktı - eğer onun için çalışırsam. Benden, tüm hayatımı geçirdiğim sistemi yönetmemi istedi.

tüm profesyonel hayatım boyunca savaştım. Bana özgürlük gibi görünen bir şey teklif etti. Bunu o kadar çok istiyordum ki, evet diyebilirdim."

Glenn sessizdi, akıllıca bir şekilde hiçbir şey söylemedi. Hayatta olup da baştan çıkarılmamış bir polis yoktu ve ben bu sınavı geçtiğim için gurur duyuyordum. "Onu geri çevirdiğimde, teklifi bir tehdide dönüştü. O sırada bir vizona dönüşmüştüm ve bunu durdurmak için her şeyi yapana kadar bana zihinsel ve fiziksel olarak işkence edecekti. Eğer beni kendi isteğimle elde edemezse, onu memnun etmeye hevesli çarpık bir gölgeyle yetinecekti. Ben çaresizdim. Tıpkı Sara Jane gibi."

Kararlılığımı toparlamak için tereddüt ettim. Bunu daha önce hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim.

-Çaresiz olduğumu. "Benim bir vizon olduğumu düşündü, ama bana bir hayvan olarak Trent'in bana bir insan olarak verdiğiinden daha fazla saygınlık verdi. Onu ondan uzaklaştırmalıyım. Çok geç olmadan. Dan'i bulup güvene alamazsak, onun hiç şansı yok."

Glenn, "Bay Kalamack sadece bir insan," dedi.

"Gerçekten mi!" Alaycı bir kahkaha attım. "Söyleyin bana Bay FIB Dedektifi, o insan mı yoksa Inderlander mı? Ailesi iki nesildir sessizce Cincinnati'nin iyi bir dilimini yönetiyor ve kimse onun ne olduğunu bilmiyor. Jenks nasıl koktuğunu söyleyemez, periler de öyle. O insanlara tam olarak istediklerini vererek onları yok eder ve bundan zevk alır." Görmeden geçen binaları izledim.

Glenn'in devam eden sessizliği gözlerimi yukarı çekti. "Gerçekten Dan'in ortadan kaybolmasının cadı avcısı cinayetleriyle bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet." Kendimi toparladım, ona bu kadar çok şey söylediğim için rahat değildim. "Bu koşuyu sadece Sara Jane'e yardım etmek ve Trent'i aşağı çekmek için yaptım. Şimdi koşup babana ispiyonlayacak mısın?"

Karşıdan gelen trafiğin ışıkları onu aydınlattı. Bir nefes aldı ve bıraktı. "Küçük kan davanda Dr. Anders'in katil olduğunu kanıtlamamı tehlikeye atacak bir şey yaparsan seni Fountain Meydanı'nda bir şenlik ateşine bağlarım," dedi tehdit edercesine. "Yarın üniversiteye gideceksin ve öğrendiğin her şeyi bana anlatacaksın." Omuzları gevşedi. "Sadece dikkatli ol."

Ona baktım, geçen ışıklar benim kararsızlığımı yansıtan parıltılarla onu aydınlatıyordu. Sanki anlamış gibiydi. Düşünsene. "Adil Yeterince," dedim, arkama yaslanarak. Sağ yerine sola döndüğümüzde başım döndü. Deja vu hissiyle ona baktım. "Nereye gidiyoruz? Ofisim diğer tarafta."

"Pizza Piscary's," dedi. "Yarına kadar beklemeye gerek yok."

Ivy'ye onsuz dışarı çıkmayacağıma dair söz verdiğimi itiraf etmek istemediğim için ona baktım. "Piscary's gece yarısına kadar açılmıyor," diye yalan söyledim. "İnderlandlılara hizmet veriyorlar. Yani, bir insan ne sıklıkla pizza sipariş eder ki?"

Glenn'in yüzü anlayışla donuklaştı ve ben ojelerimi karıştırdım. "Bizimle konuşabilecek kadar yavaşlamaları için en az iki saat geçmesi gerekecek."

"Sabahın ikisi, değil mi?" diye sordu.

Ben de öyle düşünmüştüm. Çoğu İnderland'ının, özellikle de ölü olanların, kendini göstermeye başladığı zamanlardı. "Neden eve gidip uyumuyorsun, yarın hep beraber dışarı çıkarız?"

Başını iki yana salladı. "Bu gece bensiz gideceksin."

İçimden bir hakaret pufu kaçtı. "Ben öyle çalışmıyorum Glenn. Hem öyle yaparsam oraya yalnız gidersin ve babana seni hayatta tutmaya çalışacağıma söz verdim. Bekleyeceğim. Cadıların onuru."

Yalan, evet. Bir ortağın güvenine ihanet etmek -istenmeyen bir şey

olsa bile- hayır. Bana hızlı ve şüpheli bir bakış attı. "Pekâlâ. Cadıların

Onuru." OceanofPDF.com

Yedi

"Rache," dedi Jenks küpemden. "Şu adama bir göz at. Trollük mü yapıyor ne?"

Çantamı omzuma doğru çektim ve gayriresmi salonda yürürken, mevsim normallerinin üzerinde sıcak olan Eylül öğleden sonrasının içinden söz konusu çocuğa baktım. Müzik bilinçaltımı gıdıklıyordu, radyosunun sesi iyi duyamayacağım kadar kısıktı. İlk düşüncem ateşli olduğu yönündeydi. Saçları siyahtı, kıyafetleri siyahtı, güneş gözlükleri siyahtı ve siyah pardösüsü deriden yapılmıştı. Bir otomata yaslanmıştı. Makine, gotik siyah dantel elbiseli bir kadınla konuşurken kibar görünmeye çalışıyordu. Ama çuvallıyordu. İki günlük kirli sakalı ne kadar seksi olursa olsun, kimse elinde köpük bardakla sofistike görünmez. Ve kontrolden çıkmış genç vampirler ve acınası derecede üzgün vampir özentileri dışında kimse gotik giyinmez.

Kıs kıs güldüm, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Büyük kampüs ve gençlerin bir araya toplanması beni germişti. Küçük bir devlet üniversitesinde okumuştum, standart iki yıllık programın ardından dört yıl boyunca I.S.'de staj yapmıştım. Annem babamın emekli maaşıyla Cincinnati Üniversitesi'nin eğitim masraflarını asla karşılayamazdı, ekstra ölüm yardımı bir yana.

Edden'ın bana verdiği soluk sarı makbuza baktım. Üzerinde ve sağ alt köşede de vergi, laboratuvar ücretleri ve okul harçlarının toplamından oluşan korkunç bir meblağ yer alıyordu. Sadece bu ders bile neredeyse mezun olduğum okuldaki bir sömestr kadar tutuyordu. Köşede bir Were'nin beni izlediğini fark ettiğimde gergin bir şekilde gazeteyi çantama tıktırdım. Sınıfta dolaşmadan da yeterince yersiz görünüyordum.

Elimde bir ders programıyla dolaşıyordum. Boynuma "Sürekli Yetişkin Eğitimi Öğrencisi" yazan bir kart da asabilirdim. Tanrı yardımcım olsun ama kendimi yaşlı hissediyordum. Benden çok daha genç değillerdi ama her hareketleri masumiyet çılgınlıkları atıyordu.

Gayri resmi kantinden çıkarken Jenks'e "Bu çok aptalca," diye mırıldandım. Perinin neden benimle olduğunu bile bilmiyordum. Edden derse gittiğimden emin olmak için onu üzerime salmış olmalıydı. İş Sanatları binasını Kantack Hall'a bağlayan pencereli, yükseltilmiş geçitten geçerken vampir yapımı botlarım şıkırdadı. Ayaklarımın Takata'nın "Shattered Sight" şarkısının ritmine çarptığını fark ettiğimde içimden bir sarsıntı geçti ve müziği tam olarak duyamasam da sözler beni çıldırtmak için kafamın derinliklerine yerleşti. *İpuçlarını tozdan, hayatlarımdan, irademden ayıkla / Seni o zaman sevmiştim. Seni hala seviyorum.*

"Glenn'le birlikte Dan'in komşularıyla görüşüyor olmalıydım," diye yakındım. "O lanet dersi almama gerek yok, Dan'in sınıf arkadaşlarıyla konuşayım yeter."

Küpem bir lastik salıncağı gibi sallandı ve Jenks'in kanatları boynumu gıdıkladı. "Edden, Dr. Anders'e şüpheli olduğuna dair herhangi bir uyarı vermek istemiyor. Bence bu iyi bir fikir."

Kaşlarımı çattım, halı kaplı koridoru bulup kapıların üzerindeki sayıların artmasını izlemeye başladığımda adımlarım boğuklaştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama unuttuğu bir şey var." Kıs kıs güldü. "Ya da belki unutmamıştır."

Bir kapının önünde duran bir grup gördüğümde yavaşladım. Muhtemelen benimkiydi. "Bu da ne?"

"Eh," dedi, "artık derse girdiğine göre profile uyuyorsun."

Adrenalin içimde zonkladı ve kayboldu. "Buna ne dersin?" Mırıldandım. *Yine de Edden'a lanet olsun.*

Jenks'in kahkahaları rüzgâr çanları gibiydi. Ağır kitabımı diğer kalçama kaydırdım ve en iyi dedikoduyu yapacak kişiyi bulmak için küçük topluluğu taradım. Genç bir kadın bana, daha doğrusu Jenks'e baktı, arkasını dönmeden önce kısa bir süre gülümsedi. O da benim gibi kot pantolon giymiş, tişörtünün üzerine pahalı görünümlü süet bir ceket geçirmişti. Rahat ama sofistike.

Güzel kombinasyon. Çantamı karo halının üzerine bırakıp herkes gibi sırtımı duvara yasladım, bir metre ötede kayıtsızca duruyordum.

Gizlice kadının ayaklarının dibindeki kitaba baktım. *Ley Hatları Kullanarak Temassız Uzantılar*. İçimden küçük bir rahatlama dalgası geçti. En azından doğru kitabı almıştım. Belki bu o kadar da kötü olmazdı. Kitaba bir göz attım.

kapalı kapının buzlu camı, içeriden gelen sessiz bir konuşma duydum. Bir önceki sınıf henüz çıkmamış olmalıydı.

Jenks küpemi salladı, çekiştirdi. Bunu görmezden gelebilirdim ama inç kurtları ve kadife çiçekleri hakkında şarkı söylemeye başlayınca onu uzaklaştırdım.

Yanımdaki kadın boğazını temizledi. "Yeni mi transfer oldunuz?" diye sordu. "Pardon?" Jenks geri dönerken ben de sordum.

Sakızını patlattı, ağır makyajlı gözleri benden pixy'ye kaydı. "Biz ley hattı öğrencilerinden çok fazla yok. Seni gördüğümü hatırlamıyorum. Genelde gece derslerine girer misin?"

"Ah." Kendimi duvardan uzaklaştırdım ve onunla yüzleştim. "Hayır. İşimde ilerlemek için bir ders alıyorum."

Uzun saçlarını geriye atarken güldü. "Hey, ben de senin yanındayım. Ama buradan çıktığım zaman, muhtemelen hiç ley hattı deneyimi olan bir film prodüksiyon müdürü için iş bıraktı. Bugünlerde herkes sanatta yan dal yapıyor gibi görünüyor."

"Ben Rachel." Elimi uzattım. "Bu da Jenks."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi bir an için. "Janine."

Jenks vızıldayarak ona doğru geldi ve aceleyle kaldırdığı elinin üzerine kondu. "O zevk bana ait, Janine," dedi ve gerçekten de bir selam verdi.

Gülümsedi, son derece mutluydu. Belli ki perilerle fazla teması olmamıştı. Coğu, peri ve perilerin en iyi olduğu birkaç alanda, kamera bakımı, güvenlik ya da eski moda gizlice dolaşma gibi işlerde çalışmadıkları sürece şehir dışında kalıyordu. Öyle bile olsa, periler nektar yerine böcek yedikleri ve yiyecek kaynakları daha kolay bulunabildiği için çok daha yaygın olarak istihdam edilirdi.

"Dr. Anders gerçekten ders veriyor mu, yoksa bir yardımcısı mı var?" Ben sordum.

Janine kıkırdadı ve Jenks tekrar küpeme döndü. "Onun hakkında bir şeyler duydun mu?" diye sordu. "Evet, bizden çok fazla olmadığı için öğretmenlik yapıyor." Janine'in gözleri kısıldı. "Özellikle de şimdi. Bir düzineden fazla kişiyle başladık ama Dr. Anders bize katilin sadece ley hattı cadılarını aldığını ve dikkatli olmamız gerektiğini söyleyince dört kişiyi kaybettik. Sonra Dan gitti ve işi bıraktı." İç çekerek duvara yaslandı.

"Cadı avcısı mı?" Gülümsememi bastırarak sordum. Yanında durmak için doğru kişiyi seçmişim. Gözlerimi kocaman açtım. "Şaka yapıyorsun...."

Yüzü endişeli bir hal aldı. "Sanırım Dan'ın gitmesinin nedenlerinden biri de bu. Ve bu da utanç vericiydi. Adam o kadar ateşliydi ki, yağmur fırtınasında bir fiskiye bile ateşleyebilirdi. Büyük bir röportajı vardı. Bana hiçbir şey söylemedi. Sanırım benim de başvuramdan korkuyordu. Görünüşe göre işi aldı."

Cumartesi günü Sara Jane'e söyleyeceği haberin bu olup olmadığını merak ederken başımı salladım. Ama sonra içimde yavaş yavaş bir yanma başladı, belki de Carew Tower'daki akşam yemeği bir çöplük yemeği idi ve korkup ona hiçbir şey söylemeden gitti.

"İstifa ettiğinden emin misin?" Ben sordum. "Belki cadı avcısı..." Cümlemi açık bıraktım ve Janine güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Evet, istifa etti. İş alırsa manyetik tebeşirini almak isteyip istemediğini sordu. Mührü kırduğınızda kitapçı onları geri almaz."

Yüzüm ani ve gerçek bir telaşla gevşedi. "Tebeşire ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Bende ödünç alabileceğiniz bir tane var," dedi çantasını karıştırırken. "Dr. Anders genellikle bize bir şeyler çizdirir: pentagramlar, kuzey/güney apojeleri... adını siz koyun, biz izini sürdük. Laboratuvarı dersle bir tutuyor. Bu yüzden ders yerine burada buluşuyoruz. Salon."

"Teşekkürler," dedim metal çubuğu alıp kitabımla birlikte kavrarken. *Pentagramlar mı?* Beş köşeli yıldızlardan nefret ederdim. Çizgilerim hep eğri büğrü olurdu. Edden'a kitapçıya ikinci bir yolculuk için ödeme yapıp yapmayacağını sormam gerekecekti. Ama sonra muhtemelen hiçbir zaman geri ödemeyeceği dersin maliyetini hatırlayarak, annemden eski okul malzemelerimi almaya karar verdim. Harika. Onu arasam iyi olacak.

Janine hasta bakışımı gördü ve yanlış anlayarak, "Merak etme Rachel. Katil peşimizde değil. Gerçekten. Dr. Anders dikkatli olmamızı söyledi ama o sadece deneyimli cadıların peşinde."

"Evet," dedim, deneyimli sayılıp sayılmayacağımı merak ederek. "Sanırım."

Etrafımızdaki konuşmalar Dr. Anders'in kapının arkasından gelen sesiyle kesildi: "Öğrencilerimi kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Bu ay senin iğrenç suçlamalarını dinleyemeyecek kadar çok cenazeye katıldım. Ve eğer adıma iftira atarsanız sizi buradan Turn'e kadar dava ederim!"

Janine kitabını alıp göğsüne bastırırken telaşlı görünüyordu. Koridordaki öğrenciler ayak ayak üstüne atıp tedirgin bakışlar atıyorlardı. Jenks kulağıma fısıldadı: "Dr. Anders'i olası şüpheli durumundan haberdar etmemek buraya kadarmış." Edden'ın şimdi dersi bırakmama izin verip vermeyeceğini merak ederek başımı salladım. "Denon onunla birlikte içeride," Jenks ekledi ve ben hızlı bir nefes aldım.

"Ne?"

"Denon'un kokusunu alabiliyorum," diye tekrarladı. "İçeride Dr. Anders'le birlikte."

Denon mu? Eski patronumun masasının arkasında ne yaptığını merak ederek düşündüm.

Yumuşak bir mırıltı ve ardından yüksek bir patlama sesi duyuldu. Jenks ve ben hariç salondaki herkes sıçradı. Janine uzandı ve sanki az önce iyi bir darbe almış gibi kulağına dokundu. "Bunu hissetmedin mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Önce gerçek bir çember çizmeden bir çember oluşturdu."

Herkesle birlikte ben de kapıya baktım. Bir daireyi çizmeden ayarlayabileceğinizi bilmiyordum. Jenks ve benim dışımda herkesin onun bunu yaptığını anlaması da hoşuma gitmemişti. Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissederek çantamı aldım.

Eski patronumun sesinin alçak gürültüsü beni ürpertti. Denon da Ivy gibi yaşayan bir vampirdi. Ama yüksek değil düşük kanlıydı, insan olarak doğmuş ve daha sonra gerçek vampirlerden biri tarafından vampir virüsü ile enfekte edilmişti.

ölümsüz. Ivy bir vampir olarak doğduğu için politik güce sahipti ve bu yüzden içindeki her damla kanla tek başına ölse bile ölümsüzlere katılması garantiydi, Denon her zaman ikinci sınıf olacaktı, öldükten sonra birinin onu dönüştürme zahmetine gireceğine güvenmek zorunda kalacaktı.

Dr. Anders, "Odamdan çık," dedi. "Taciz suçlamasında bulunmadan önce."

Öğrencilerin hepsi gergin bir şekilde yer değiştirdi. Buzlu cam karardığında arkasında bir şekil belirdiğinde şaşırmadım. Kapı açılıp Denon dışarı çıktığında ben de diğerleriyle birlikte kaskatı kesildim. Adam kapının çerçevesinden kurtulmak için neredeyse yan dönmek zorunda kalıyordu.

Denon'un önceki yaşamında bir kaya parçası olduğuna dair inancımı hâlâ koruyorum; pürüzsüz, nehirde yıpranmış, yaklaşık bir ton ağırlığında bir kaya parçası olabilir mi? Düşük kanlı olduğu ve sadece insan gücüne sahip olduğu için ölü kardeşlerine ayak uydurmak için çok çalışması gerekiyordu. Bunun sonucunda ince bir bele ve bir sürü kas yığınınına sahip olmuştu. Koridorda yürürken beyaz gömleğini çekiştiriyorlardı. Sade pamuk rengi teniyle keskin bir tezat oluşturuyor, tam da istediği gibi gözümü alıyor ve orada tutuyordu.

O geçerken sınıf geri çekildi. Soğuk bir varlık odadan dışarı akıyor ve etrafında toplanıyor gibiydi, muhtemelen Dr. Anders'e çektiği auranın kalıntıları. Gözleri bana sabitlendiğinde kendinden emin, hükmedici bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Rachel?" Jenks, Janine'in yanına giderken mırıldandı. "İçeride görüşürüz, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemedim, birden kendimi çok zayıf ve savunmasız hissettim.

Janine, "Size yer ayırayım," dedi ama ben eski patronuma bakmadım. Koridor boşalıırken yumuşak bir hışırtı duyuldu.

Adamdan korkmuştum ve şimdi de korkmaya hazır ve istekliydim ama bir şeyler değişmişti. Her ne kadar hala Bir avcının zarafeti, bir zamanlar taşıdığı yaşlanmayan görünüm gitmişti. Gizleme zahmetine katlanmadığı gözlerindeki açlık ifadesi bana hâlâ vampirlik yaptığını söylüyordu ama tahminimce artık gözden düşmüştü ve lmszlerin tadına bakmıyordu, yine de muhtemelen hâlâ ondan besleniyorlardı.

"Morgan," dedi, sözleri arkamdaki tuğla duvara çarpıp geri tepiyor ve beni ileri itiyor gibiydi. Sesi tıpkı onun gibiydi, pratik, güçlü ve ağır bir vaatle doluydu. "FIB için fahişelik yaptığını duydum. Yoksa sadece kendimizi mi geliştiriyoruz?"

"Merhaba, Bay Denon," dedim, gözbebeği siyahı gözlerini düşürmeden. "Koşuculuğa mı indirildiniz?" Gözlerindeki a şehvet öfkeye dönüştü ve ben de ekledim, "Görünüşe göre bana verdiğin işleri yapıyorsun. Kurtarma ağaçlardan familiar'lar? Geçerli ehliyetleri kontrol ediyor musunuz? Evsiz köprü trolleri ne yapıyor bu arada?"

Denon öne doğru kaydı, gözleri niyetli ve kasları gergindi. Yüzüm buz kesti ve sırtımı duvara yasladım. Uzaktaki geçitten içeri süzülen güneş kararmış gibiydi. Bir kaleydoskop gibi dönerek olduğundan iki kat daha uzakta görünüyordu. Kalbim yerinden fırladı, sonra her zamanki hızına geri döndü. Bir aura çekmeye çalışıyordu ama ben ona korkuyu beslemeden bunu yapamayacağını biliyordum. Ben korkmazdım.

"Saçmalamay! kes Denon," dedim cesurca, midem düğüm leniyordu. "Seni kahvalt! niyetine yiye bilecek bir vampirle yaşıyorum. Aura'yı seni kahvaltıda yiye bilecek önem siyor."

Yine de, görebildiğim tek şey o olana kadar yaklaştı. Kafamı kaldırmak zorunda kaldım ve bu beni sinirlendirdi. Nefesi sıcaktı ve üzerindeki kan kokusunu alabiliyordum. Nabzım hızla atıyordu ve hâlâ ondan korktuğumu bilmesinden nefret ediyordum.

"Burada senden ve benden başka kimse var mı?" dedi, sesi çikolatalı süt kadar yumuşaktı.

Elimi yavaş ve kontrollü bir şekilde hareket ettirerek sıçrama tabancamın kabzasına uzandım. Tuğla parmak eklemlerimi sıyırdı ama parmaklarım kabzaya dokunduğunda kendime olan güvenim geri geldi. "Sadece sen, ben ve silahım. Bana dokunursan seni düşürürüm." Ben de ona gülümsedim. "Sence sıçrama toplarımın içine ne koyuyorumdur? I.S.'den birinin neden buraya gelip seni tuzlu suyla hortumla yıkamak zorunda kaldığını açıklamak biraz zor olabilir, değil mi? Bunun en azından bir yıl boyunca gülmek için iyi olacağını söyleyebilirim." Gözlerinin nefrete kayışını izledim.

"Geri çekil," dedim açıkça. "Eğer çekersem, kullanırım."

Geri çekildi. "Bundan uzak dur Morgan," diye tehdit etti. "Bu benim kaçışım."

"Bu da İçişleri Bakanlığı'nın neden tekerleğini döndürdüğünü açıklıyor. Belki de park halindeki araçlara ceza kesmeye geri dönmeli ve bu işi bir profesyonele bırakmalısınız."

Nefesi tıslayarak kesildi ve ben onun öfkesinde güç buldum. Ivy haklıydı. Ruhunun derinliklerinde bir korku vardı. Bir gün ölümsüzlerin Onan beslenen vampirler kontrollerini kaybedip onu öldüreceklerdi. Onu kardeşlerinden biri olarak geri getiremeyeceklerinden korkuyordu.

Korkmalı.

"Bu bir istihbarat meselesi," dedi. "Müdahale edersen seni hapse atarım." Bana insan dişlerini göstererek gülümsedi. "Eğer hapishanede olmanın

Kalamack'ın kafesi kötüydü, benimkini görene kadar bekleyin."

Güvenim kırıldı. I.S. bunu biliyor muydu? "Sakın "Küçümseyerek," dedim. "Buraya kayıp bir kişi için geldim, senin cinayetlerin için değil."

"Kayıp kişi," diye alay etti. "Bu iyi bir hikâye. Ben olsam buna sadık kalırdım. Bu sefer künyeni canlı tutmaya çalış." Koridordan güneşe ve kantinin uzak sesine doğru ilerlemeye başlamadan önce bana son bir kez baktı. "Sonsuza kadar Tamwood'un evcil hayvanı olmayacaksın," dedi arkasını dönmeden. "O zaman senin için geliyorum."

"Evet, her neyse," dedim eski korkumun bir parçası yüzeye çıkmaya çalışırken bile. Elimi sırtımın küçük kısmından çekerken onu bastırdım. Ivy'nin evcil hayvanı değildim, ancak onunla yaşamak bana Cincinnati'nin vampir nüfusundan bir yığın koruma sağladı. Güçlü bir konumda değildi, ama Tamwood ailesinin yaşayan son üyesi olarak, bekleyen bir lideri vardı. Hem yaşayan hem de ölü bilge vampirler tarafından onurlandırılan bir statü.

Dizlerimdeki güçsüzlüğü gidermek için derin bir nefes aldım. Harika. Şimdi muhtemelen onlar başladıktan sonra sınıfa girmek zorundaydım.

Günümün daha da kötüleşemeyeceğini düşünerek kendimi toparladım ve kampüse bakan pencerelerden aydınlanan odaya girdim. Janine'in de söylediği gibi oda bir laboratuvar gibi düzenlenmişti ve yüksek arduvaz masaların her birinde iki kişi taburelerde oturuyordu. Janine tek başına Jenks'le konuşuyordu, belli ki bana yanındaki yeri ayırmıştı.

Dr. Anders'in aceleyle oluşturduğu çemberden çıkan ozon beni yakaladı. Ozon Çember kaybolmuştu ama gücün kalıntıları sinüslerimi karıncalandırdı. Odanın ön tarafındaki kaynağına baktım.

Dr. Anders geleneksel bir kara tahtanın önündeki çirkin metal masada oturuyordu. Dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Zayıflığını görebiliyordum. Parmakları titriyordu ve bunun Denon'un suçlamalarından mı yoksa fiziksel bir tezahürün yardımını olmadan bir daire oluşturacak kadar güçlü bir şekilde sonsuza dek çekip çekmediğini merak ettim. Sınıf alışılmadık derecede sessiz görünüyordu.

Saçlarını sert bir topuz yapmıştı, gri çizgiler siyahın üzerinde hoş olmayan çizgiler oluşturunuyordu. Annemden daha yaşlı görünüyordu, muhafazakâr bir çift ten rengi pantolon ve zevkli bir bluz giymişti. Çizmemeye çalışarak Dikkatimi kendime vererek ilk iki sıradaki masaları geçtim ve Janine'in yanına oturdum. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Çantamı masanın altına sıkıştırırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "I.S. için mi çalışıyorsun?"

Dr. Anders'e baktım. "Eskiden öyleydim. Geçen bahar bıraktım."

"I.S.'den ayrılabilceğini düşünmemiştim," dedi, yüzü daha da merakla dolmuştu.

Omuz silkerek saçlarımı yolumdan çektim, böylece Jenks her zamanki yerine inebildi. "Kolay olmadı." Dr. Anders ayağa kalkarken onun dikkatini odanın önüne kadar takip ettim.

Uzun boylu kadın hatırladığım kadar korkutucuydu, uzun ince bir yüzü ve Dönüş öncesi bir cadı tasvirine yakışmayacak bir burnu vardı. Yine de siğil yoktu ve teni yeşil değildi. Kadro kokuyordu, sadece ayakta durarak sınıfın dikkatini topladı. Bir tomar kâğıdı eline aldığı anda ellerindeki titreme kaybolmuştu.

Bir çift tel çerçeveli gözlüğü burnunun üzerine bırakarak notlarını inceliyormuş gibi yaptı. Üzerinde ley hattı tılsımlarını görmesini ve görüşünü düzeltmesini sağlayan bir büyü olduğuna bahse girmeye hazırdım ve keşke kendi gözlüğümü takıp ley hattı büyüsü mü onu bu kadar çirkin gösteriyordu yoksa hepsi kendisinden mi kaynaklanıyordu görmek için cesarete sahip olsaydım. Başını kaldırdığında bir iç çekiş dar omuzlarını oynattı, bakışları büyüteçli gözlüklerinin ardından doğrudan bana yöneldi. "Görüyorum ki," dedi, sesi tüylerimi diken diken ederek, "bugün yeni bir yüzümüz var."

Ona sahte bir gülümseme verdim. Beni tanıdığı belliydi; yüzü bir erik gibi buruşmuştu.

"Rachel Morgan," dedi.

"İşte," dedim, sesim düzdü.

İçinden bir parça kızgınlık geçti. "Kim olduğunu biliyorum." Alçak Topuklarını şaklatarak önümde durdu. Öne doğru eğilerek Jenks'e baktı. "Siz kim olabilirsiniz, peri efendim?"

"Ah, Jenks, hanımefendi," diye kekeledi, kanatları saçlarıma dolanmak için kararsızca hareket ediyordu.

"Jenks," dedi, ses tonu saygılı olmanın sınırındaydı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum. Sınıf listemde yoksunuz. Lütfen gidin."

"Evet hanımefendi," dedi ve beni çok şaşırtan bir şekilde, her zamanki kibirli peri kendini küpemden aşağı salladı. "Özür dilerim, Rache," dedi. benden önce. "Fakülte salonunda ya da kütüphanede olacağım. Nick hâlâ çalışıyor olabilir."

"Tabii. Seni sonra bulurum."

Dr. Anders'e başıyla bir selam verdi ve hâlâ açık olan kapıdan hızla çıktı. "Özür dilerim," dedi Dr. Anders. "Dersim sosyalleşmene engel mi oluyor?
hayat?"

"Hayır, Dr. Anders. Sizi tekrar görmek bir zevk." Belli

belirsiz bir alaycılıkla geri çekildi. "Öyle mi?"

Göz ucuyla Janine'in ağzının açık kaldığını gördüm. Sınıfın geri kalanından görebildiklerim de hemen hemen aynıydı. Yüzüm yandı. Bu kadın neden benimle uğraşıyordu bilmiyorum ama uğraşıyordu. Diğer herkese karşı aç bir karga kadar kibardı, ama ben aç porsuğa dönmüştüm.

Dr. Anders elindeki kâğıtları bir tokatla masama bıraktı. Adım kalın kırmızı bir kalemle daire içine alınmıştı. İnce dudakları neredeyse belli belirsiz gerildi. "Neden buradasınız?" diye sordu. "Sömestrde iki dersimiz var."

"Hâlâ toplama/bırakma haftasındayız," diye karşı çıktım, nabzımın yükseldiğini hissederek. Jenks'in aksine benim otoriteyle savaşmak gibi bir sorunum yoktu. Ama şarkıdaki gibi,

otorite her zaman kazandı.

"Bu dersi almak için nasıl onay almayı başardığımı bile bilmiyorum," dedi alaycı bir şekilde. "Ön koşulların hiçbirine sahip değilsin."

"Tüm kredilerim transfer edildi. Ve hayat tecrübeleri için bir yılım var." Yeterince doğruydı ama beş yüz seviyesindeki bir sınıfa doğrudan geçebilmemin asıl nedeni Edden'di.

"Vaktimi boşa harcıyorsunuz Bayan Morgan," dedi. "Siz bir toprak cadısisınız. Bunu size açıkça belirttiğimi sanıyordum. Mütevazı bir çemberi kapatmak için ihtiyacınız olanın ötesinde ley hatlarını çalıştıracak kontrole sahip değilsiniz." Üzerime eğildi ve kan basıncımın yükseldiğini hissettim. "Seni eskisinden daha hızlı bir şekilde sınıfta bırakacağım."

Şok olmuş yüzlere bakarak sakinleştirici bir nefes aldım. Belli ki sevgili öğretmenlerinin bu yönünü hiç görmemişlerdi. "Bu derse ihtiyacım var, Dr. Anders," dedim, neden onun körelmiş merhametine hitap etmeye çalıştığımı bilmiyordum. Tabii eğer dersten atılırsam, Edden okul ücretini bana ödeatabilirdi. "Öğrenmek için buradayım."

Bunun üzerine huysuz kadın kâğıtlarını topladı ve arkasındaki boş masaya çekildi. Bakışları beni bulmadan önce sınıfın üzerinde dolaştı. "İblisinle sorun mu yaşıyorsun?"

Sınıftaki birkaç kişinin nefesi kesildi. Janine gerçekten benden uzaklaştı. *Lanet olsun şu kadına*, diye düşündüm, elim bileğime gitti. *Beş dakikalığına bile gelmedi ve beni tüm sınıftan uzaklaştırdı*. Bir bileklik takmalıydım. Cevap vermemek için mücadele ederken çenem sıkıştı ve nefes alışım hızlandı.

Dr. Anders tatmin olmuş görünüyordu. "Bir iblis işaretini toprak büyüyle güvenilir bir şekilde gizleyemezsiniz," dedi, sesi talimat sesiyle yükselmişti. "Bunun için ley hattı büyüüne ihtiyacınız var. Bu yüzden mi buradasınız Bayan Morgan?" diye alay etti.

Titreyerek gözlerini kaçırmayı reddettim. Bunu bilmiyordum. Bunu gizlemek için yaptığım cazibenin gün batımından sonra işe yaramamasına şaşmamalı.

Kaşlarını çatarken kırıksıklıkları daha da derinleşti. "Profesör Peltzer'in Modern Uygulayıcılar için Demonoloji dersi bir sonraki binada. Belki de izninizi isteyip sınıf değiştirmek için çok geç olup olmadığına bakmalısınız. Biz burada kara sanatlarla uğraşmıyoruz."

"Ben kara cadı değilim," dedim usulca, sesimi yükseltirsem bağırmaya başlayacağımdan korkuyordum. İblis işaretimi göstermek için kolumu yukarı ittim ve bundan utanmayı reddettim. "Bana bunu veren iblisi ben çağırmadım. Onunla savaştım."

Yavaşça nefes aldım, kimseye, en çok da benden olabildiğince uzaklaşmış olan Janine'e bakamıyordum. "Onu üzerimden nasıl uzak tutacağımı öğrenmek için buradayım, Dr. Anders. İblis bilimi dersi almayacağım. Onlardan korkuyorum."

Sonuncusu fısıltıydı ama herkesin duyduğunu biliyordum. Dr. Anders şaşırılmış görünüyor. Utanmıştım, ama eğer bu onu benim davamdan uzak tutacaksa, o zaman iyi harcanmış bir utançtı.

Kadının ayak sesleri gürültülü bir şekilde odanın önüne kadar geldi. "Evinize gidin Bayan Morgan," dedi tahtaya doğru. "Neden burada olduğunuzu biliyorum. Eski öğrencilerimi ben öldürmedim ve söylemediğiniz suçlamalarınızdan dolayı alınıyorum."

Ve bu hoş düşünceyle sınıfa dönerek sıkı sıkıya gülümsedi. "Lütfen geri kalanınız on sekizinci yüzyıl pentagramlarının kopyalarını saklayabilir mi? Cuma günü onlarla ilgili bir sınav yapacağız. Gelecek hafta için, metinlerinizdeki altıncı, yedinci ve sekizinci bölümleri gözden geçirmenizi ve her birinin sonundaki çift alıştırma yapmanızı istiyorum. Janine?"

Adını duyunca kadın yerinden sıçradı. Bileğime iyice bakmaya çalışıyordu. Hâlâ titriyordum, ödevi yazarken parmaklarım titriyordu.

"Janine, altıncı bölümdeki olasılıkları da değerlendirsen iyi olur. Depolanan ley hattı enerjisini serbest bırakma konusundaki kontrolün arzulanan bir şey bırakıyor."

"Evet, Dr. Anders," dedi, yüzü bembeyazdı.

"Ve git Brian'ın yanına otur," diye ekledi. "Ondan Bayan Morgan'dan daha çok şey öğrenebilirsin."

Janine tereddüt etmedi. Dr. Anders daha sözünü bitirmeden Janine çantasını ve kitabını alıp yan masaya geçti. Yalnız kalmıştım, midem bulanıyordu. Janine'in ödünç aldığı tebeşir, çalınmış bir kurabiye gibi kitabımın yanında duruyordu.

Dr. Anders, "Önümüzdeki birkaç hafta içinde uzun vadeli koruma ile ilgili bir bölüme başlayacağımız için Cuma günü ailelerinizle olan bağlantılarınızı da değerlendirmek istiyorum," diyordu. "Bu yüzden lütfen onları getirin. Hepinizin üzerinden geçmek biraz zaman alacak. Alfabenin sonundakiler normal ders saatinden daha fazla tutulmayı bekleyebilirler."

Bazı öğrencilerden yorgun bir inilti geliyordu ama genelde olduğunu hissettiğim o neşeden eser yoktu. Midem bulandı. Bir tanıdığım yoktu. Cuma gününe kadar bir tane edinmezsem, beni sınıfta bırakacaktı. Geçen seferki gibi.

Dr. Anders bana bir oyuncak bebek sıcaklığıyla gülümsedi. "Bu bir sorun mu Bayan Morgan?"

"Hayır," dedim, cinayetleri işlemiş olsun ya da olmasın onun üzerine yıkmak istemeye başlamıştım. "Hiç sorun değil."

Sekiz

Neyse ki Glenn'in plakasız FIB arabasıyla Pizza Piscary'nin önüne geldiğimizde hiç sıra yoktu. Ivy ve ben neredeyse araba durur durmaz dışarı kaydık. İkimiz için de pek rahat bir yolculuk olmamıştı, beni mutfak duvarına yapıştırmasının anısı hâlâ tazeydi. Bu akşamki tavrı tuhaftı, durgun ama heyecanlıydı. Sanki ailesiyle tanışacakmışım gibi hissediyordum. Bir bakıma, sanırım öyleydin. Piscary, onun yaşayan vampir aile soyunun en eski üyesiydi.

Glenn yavaşça dışarı çıkıp ceketini giyerken esnedi ama kafasının etrafında uçuşan Jenks'e el sallayacak kadar uyandı. Kesinlikle bir Inderland lokantası olan bu yere girerken hiç de tedirgin görünmüyordu. Omzundaki çipi neredeyse görebiliyordum. Belki de yavaş öğrenen biriydi.

FIB dedektifi sert FIB takımını, Ivy'nin dolabının arkasına sıkıştırdığı ve üzerinde soluk siyah bir kalemle artıklar yazan bir kutudaki kot pantolon ve soluk flanel gömlekle değiştirmeyi kabul etmişti. Glenn'e tam olarak uyuyorlardı ve onları nereden aldığını ya da neden bazı alışılmadık yerlerde düzgünce onarılmış birkaç yırtık olduğunu bilmek istemiyordum. Arkasında bırakmayı reddettiği silahı naylon bir ceket saklıyordu ama ben silahımı evde bırakmıştım. Bir oda dolusu vampire karşı işe yaramazdı.

Bir minibüs otoparka girip en uçtaki boş yeri aldı. Dikkatim minibüsten parlak ışıklı teslimat/ paket servis penceresine kaydı. Ben izlerken bir pizza daha söndü, araba caddeye doğru yalpaladı ve büyük bir motorun verdiği hızla uzaklaştı. Pizza sürücüleri, tehlike tazminatı için başarılı bir şekilde lobi yaptıklarından beri iyi para kazanıyorlar.

Otoparkı geçince suyun ahşap üzerindeki yumuşak şırıltısı duyuluyordu. Ohio Nehri üzerinde uzun ışık şeritleri parıldıyor ve Cincinnati'nin yüksek binaları düz su üzerinde geniş çizgiler halinde yansıyor. Piscary's, kulüpler, restoranlar ve gece kulüplerinden oluşan daha varlıklı şeridin ortasında yer alan bir sahil mlkyd. Hatta yatla seyahat edenlerin inebileceği bir iskelesi bile vardı.

Patronlar bağlanabilirdi ama rıhtıma bakan bir masa bulmak bu saatte imkânsızdı.

"Hazır mısın?" Ivy ceketini düzeltmeyi bitirirken parlak bir sesle "Hazır mısın?" diye sordu. Her zamanki siyah deri pantolonunu ve ipek gömleğini giymişti, sırık gibi ve yırtıcı görünüyordu. Yüzündeki tek renk parlak kırmızı rujuydu. Boynunda her zamanki haının yerine siyah altından bir zincir asılıydı - ki şimdi evdeki mücevher kutusunda saklıyor. Ayak bileğindeki bileziklerle mükemmel uyum sağlıyordu. Daha da ileri giderek tırnaklarını şeffaf bir katla boyamış ve onlara hafif bir parlaklık vermişti.

Takıları ve ojesi onun için alışılmadıktı ve bunu gördükten sonra iblis izimi kapatmak için her zamanki tılsımlı bilekliğim yerine geniş bir gümüş bant takmayı tercih etmiştim. Şık giyinmek güzeldi ve saçımla bir şeyler yapmaya bile çalışmışım. Sonunda elde ettiğim kızıl kabarıklık neredeyse kasıtlı gibi görünüyordu.

n kapıya doğru ilerlerken Glenn'in bir adım gerisinde durdum. Inderlandlılar serbestçe karışırđı, ama bizim grubumuz her zamankinden daha tuhaftı ve dikkat çekmeden önce almaya geldiğimiz bilgiyi hızlıca alıp çıkmayı umuyordum. Arkamızdan gelen minibüs bir Weres srsyd ve aramızdaki boşluğu kapatırken gürültü yapıyorlardı.

Kapıya vardığımızda Ivy, "Glenn," dedi. "neni kapalı tut." "Her neyse," dedi memur düşmanca.

Kaşlarım kalktı ve temkinli bir adım geri çekildim. Jenks büyük halka kpelerimin üzerine indi. "Bu iyi olmalı," diye kıs kıs güldü.

Ivy, Glenn'in yakasından tutarak onu kaldırdı ve tenteyi destekleyen ahşap sütuna çarptı. Şaşkına dönen adam bir an için dondu kaldı. Sonra da Ivy'nin karnına doğru bir tekme savurdu. Ivy tekmeden kaçmak için onu yere düşürdü.

vurdu. Bir vampir çevikliğiyle onu tekrar kaldırdı ve tekrar direğe çarptı. Glenn acı içinde homurdanarak nefesini tutmaya çalıştı.

"Ooooh," diye neşelendi Jenks. "Bu sabah ağrıyacak."

Ayağımı salladım ve Weres sürüsüne baktım. "Bunu biz ayrılmadan önce halledemez miydiniz?" diye yakındım.

"Bak, seni küçük çerez," dedi Ivy sakince, Glenn'in yüzüne bakarak. "Çenenin kapalı tutacaksın. Ben sana bir soru sormadıkça sen yoksun."

Glenn, esmer teninin altında yüzü kızarıırken, "Cehenneme kadar yolun var," demeyi başardı.

Ivy onu biraz daha yukarı kaydırды ve homurdandı. "İnsan gibi kokuyorsun," diye devam etti, gözleri siyaha doğru kayıyordu. "Piscary's'in hepsi Inderlandlı ya da bağlı insanlar. Buradan çıkmanın tek yolu

"Herkes seni gölgem sanırsa, tüm parçaların sağlam ve deliksiz olarak burada kalabilirsin."

Gölge, diye düşündüm. Aşağılayıcı bir terimdi. Thrall başka bir şeydi. Oyuncak demek daha doğru olur. Son zamanlarda ısırılmış, artık yürüyen bir seks ve yiyecek kaynağından biraz daha fazlası olan ve zihinsel olarak bir vampire bağlı olan bir insanı ifade ediyordu. Mümkün olduğunca uzun süre itaatkâr tutulurlardı. Bazen onlarca yıl. Eski patronum Denon da kendisine daha özgür bir yaşam bahşeden kişinin gözüne girene kadar onlar arasında sayılıyordu.

Yüzü çirkinleşen Glenn onu tutmayı bıraktı ve yere düştü. "Git kendine dön Tamwood," diye homurdandı boynunu ovuşturarak. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu, Georgia'nın derinliklerindeki bir eski dost barına girmekten daha kötü olmayacak."

"Öyle mi?" diye sordu, solgun eli eğik kalçasının üzerindeydi. "Seni yemek isteyen var mı?"

Were sürüsü yanımızdan geçip içeri girdi. Biri sarsıldı, iki kez Beni gördüğü gibi aldı ve o balığı çalmamın bir suç olup olmayacağını merak ettim.

Sorun. Kalın kapı kapandığında m z k ve konuşmalar kesildi. İ   ektim. Kulağa meşgul gibi geliyordu. şimdi muhtemelen bir masa için beklememiz gerekecekti.

Ivy kapıyı açarken Glenn'e elimi uzatmayı teklif ettim. Glenn yardımımı reddetti, Ivy'nin botlarının altında bir yerlerde ezilmiş olan gururunu bulmaya çalışırken kaşıntı önleyici büyüsünü gömleğinin arkasına sıkıştırdı. Jenks benden onun omzuna doğru u tı ve Glenn başladı. "Git başka bir yere otur, peri," dedi öksürerek.

"Oh, hayır," dedi Jenks neşeyle. "Omzunda bir peri varsa bir vampirin sana dokunmayacağını bilmiyor musun? Bu bilinen bir gerçek."

Glenn tereddüt etti ve gözlerim doldu. *Ne saçmalık.*

Were grubu masalarına götürülürken biz de Ivy'nin arkasından içeri girdik. Mekan kalabalıktı, iş günü için alışılmadık bir durum değildi. Piscary's Cincinnati'deki en iyi pizzaya sahipti ve rezervasyon kabul etmiyorlardı. Sıcaklık ve gürültü beni rahatlattı ve ceketimi çıkardım. Kaba kesimli, kalın destek kirişleri alçak tavanı destekliyor gibiydi ve Sting'in "Rehumanize Yourself" şarkısının ritmik sesi geniş merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Onları geçince siyah nehre ve ötesindeki şehre bakan geniş pencereler vardı. Üç katlı, son derece pahalı bir motorlu tekne bağlıydı, yanaşma ışıkları pruvanın karşısındaki isimde, güneş ışığında parlıyordu. Üniversite  ağındaki güzel çocuklar, bazıları diğerlerinden daha müstehcen olan daracık üniformaları içinde verimli bir şekilde hareket ediyorlardı. Vampir personel geleneksel olarak daha az gözetim altında tutulan üst katları kullandığından, çoğu bağlı insanlardı.

Glenn'i içeri alırken ev sahibinin kaşları kalktı. Onun ev sahibi olduğunu söyleyebilirdim çünkü gömleğinin sadece yarısı açıktı ve isim etiketinde öyle yazıyordu. "   kişilik masa? ışıklı mı, ışıksız mı?"

Ivy başka bir şey söyleyemeden araya girip, "Aydınlatılmış," dedim. Üst katta olmak istemiyordum. Kulağa gürültülü geliyordu.

"On beş dakika kadar sürer o zaman. İsterseniz barda bekleyebilirsiniz."

İçimi çektim. On beş dakika. Her zaman on beş dakikaydı. Otuza, sonra kırka uzayan on beş dakika ve sonra bir sonraki restorana gidip her şeye yeniden başlamak zorunda kalmamak için on dakika daha beklemeye razı oluyordunuz.

Ivy dişlerini göstermek için gülümsedi. Köpek dişleri benimkilerden büyük değildi ama bir kedininki gibi sivriydi. "Burada bekleyeceğiz, teşekkürler."

Onun gülümsemesinden neredeyse büyülenmiş gibi görünen ev sahibi başını salladı. Açık gömleğinin altından görünen göğsü soluk yara izleriyle doluydu. Denny's'de ev sahiplerinin giydiği gibi değildi ama ben kim oluyordum da şikâyet ediyordum? Onda benim erkeklerimde sevmediğim ama bazı kadınların sevdiği yumuşak bir ifade vardı. "Uzun sürmeyecek," dedi, dikkatimin üzerinde olduğunu fark edince gözlerini benimkilere dikti. Dudakları müstehcen bir şekilde aralandı. "Şimdi sipariş vermek ister misin?"

Tepsiye bir pizza geldi ve bakışlarımı ondan kaçırdığımda Ivy'ye bakıp omuz silktim. Akşam yemeği için orada değildik ama neden olmasındı? Harika kokuyordu.

"Evet," dedi Ivy. "Ekstra büyük boy. Biber ve soğan hariç her şey var."

Glenn dikkatini akşam yemeklerinin gelişini alkışlayan bir cadı meclisine benzeyen şeyden çekti. Piscary'de yemek yemek bir olaydı. "Kalmayacağımızı söylemiştin."

Ivy döndü, gözlerinin içinde siyah şişlikler vardı. "Ben açım. Senin için sorun olur mu?"

"Elbette," diye mırıldandı.

Ivy hemen soğukkanlılığını geri kazandı. Burada vampirlik yapmayacağını biliyordum. Bu durum çevredeki vampirlerin tepkisini çekebilir ve Piscary MPL'sindeki A notunu kaybedebilirdi. "Belki de bir şeyler paylaşabiliriz. Biriyle masaya oturacağım. Açlıktan ölüyorum," dedi ayağını sallayarak.

MPL, Karma Kamu Lisansı'nın kısaltmasıydı. Bunun anlamı, tesislerde kan alınmaması konusunda katı bir yaptırım uygulanmasıydı. Dönüş'ten beri alkol servisi yapan çoğu yer için standart şeyler. Biz kırılganlar için güvenli bir bölge oluşturdu.

"ölü, ölü demektir" halkına ihtiyaç vardı. Eğer çok fazla vampir bir araya gelir ve biri kan akıtırsa, diğerleri kontrollerini kaybetme eğilimi gösteriyordu. Herkes vampirse sorun yok, ama insanlar sevdikleri birinin şehirdeki gecesinin mezarlıkta sonsuzluğa dönüşmesinden hoşlanmıyordu. Ya da daha kötüsü.

MPL olmayan kulüpler ve gece kulüpleri vardı, ancak bunlar o kadar popüler değildi ve o kadar para kazanmıyordu. İnsanlar MPL mekanlarını severlerdi, çünkü başkasının kötü bir kararı onların hayatlarını değiştirmeden güvenle flört edebilirlerdi. kontrolden çıkmış, kana susamış bir şeytana dönüşür. En azından kendi yatak odalarının mahremiyetine kadar, orada hayatta kalabilirlerdi. Ve vampirler de bundan hoşlanıyordu; flörtünüz onun derisini yüzmenizden rahatsız olmadığında buzları kırmak daha kolaydı.

Yarı açık odada etrafıma bakındım ve sadece Inderlandlıları gördüm. Müşteriler. MPL olsun ya da olmasın, Glenn'in dikkat çektiği açıktı. Müzik ölmüştü ve kimse başka bir çeyreklik koymamıştı. Müşteriler dışında Köşedeki cadılar ve arkadaki Weres sürüsü, alt katta gündelik kıyafetlerden saten ve dantellere kadar çeşitli duygusallık seviyelerinde vampirlerle doluydu. Katın büyük bir kısmı ölüm günü partisine benzeyen bir partiyle doluydu.

Boynumdaki ani sıcak nefes beni doğruldu ve sadece Ivy'nin rahatsız bakışları beni her kimse onu tokatlamaktan alıkoydu. Döndüğümde, kızgınlığım sona erdi. *Harika. Kisten.*

Yaşayan vampir Ivy'nin arkadaşıydı ve ondan hoşlanmamıştım. Bunun bir nedeni Kist'in Piscary'nin soyundan gelmesi, efendinin gevşek bir uzantısı olmasıydı. Onun için gün ışığında çalışan bir vampir. Piscary'nin bir zamanlar Kist aracılığıyla beni isteğim dışında büyülemiş olması da yardımcı olmamıştı, o zamanlar bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Çok ama çok güzel olması da yardımcı olmamıştı, bu da onu benim hesabıma göre çok ama çok tehlikeli yapıyordu.

Eğer Ivy karanlığın divasıysa, Kist de onun eşiydi ve Tanrı yardımcım olsun, tam da ona göre görünüyordu. Kısa sarı saçları, mavi gözleri ve narin yüz hatlarına daha sert bir hava verecek kadar kirli sakal bırakmış çenesiyle vaat edilen eğlencenin seksi bir parçasıydı. Her zamankinden daha muhafazakâr giyinmişti, motorcu derisi ve zincirlerinin yerini zevkli bir gömlek ve pantolon almıştı. Yine de ne düşündüğünüzü umursamalıyım tavrı

devam etti. Bu

Motorcu botlarının olmaması, giydiğim topuklularla birlikte onu benden biraz daha uzun gösteriyordu ve ölümsüz bir vampirin yaşlanmayan görünümü, yerine getirilecek bir vaat gibi onda parıldıyordu. Kedi gibi bir özgüvenle hareket ediyordu, parmak uçlarınızı üzerinde gezdirmekten keyif alacağınız kadar kaslıydı ama yolunuza çıkacak kadar değil.

Ivy ve onun hakkında bilmek istemediğim bir geçmişleri vardı, çünkü o zamanlar çok pratik bir vampirdi. Her zaman, eğer ona sahip olamazsa, oda arkadaşıyla mutlu olabileceği izlenimine kapılmıştı. Ya da komşu kızı. Ya da bu sabah otobüste tanıştığı kadınla.

"İyi akşamlar aşkım," diye sahte bir İngiliz aksanıyla nefes aldı, beni şaşırttığı için gözleri eğleniyordu.

Parmağımla onu geri ittim. "Aksanın berbat. Doğru yapana kadar git buradan." Ama nabzım artmıştı ve hafif, hoş bir gıdıklanma boynumdaki yara izi tüm yakınlık alarmlarımı devreye soktu. *Lanet olsun. Bunu unutmuştum.*

İzin ister gibi Ivy'ye baktı, sonra Ivy kaşlarını çatarak cevap verince şakacı bir şekilde dudaklarını yaladı. Onu savuşturmak için yardımına ihtiyacım olmadığını düşünerek kaşlarımı çattım. Bunu görünce öfkeli bir hava üfledi ve Glenn'i bara çekerek Jenks'i ballı bir içki vaadiyle onlara katılmaya ikna etti. FIB dedektifi giderken omzunun üzerinden bana baktı, üçümüzün arasında bir şey geçtiğini biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Sonunda yalnızım." Kist benimle omuz omuza durmak ve açık zemine bakmak için yer değiştirdi. Deri giymemesine rağmen deri kokusu alabiliyordum. En azından bunu görebiliyordum.

"Bundan daha iyi bir açılış cümlesi bulamaz mısın?" Ivy'yi uzaklaştırmamış olmayı dileyerek söyledim.

"Bu bir çizgi değildi."

Omzu benimkine çok yakındı, ama uzaklaşıp bunun beni rahatsız ettiğini belli etmedim. Ağır bir yavaşlıkla nefes alırken gizlice ona baktım, tedirginlik durumumu ölçmek için kokumu alırken bile gözleri müşterileri tarıyordu. Bir kulağında ikiz elmas küpeler parıldıyordu,

Diğerinde ise sadece bir çivi ve iyileşmiş bir yırtık olduğunu hatırladım. Ivy'ninkiyle aynı malzemeden yapılmış bir zincir, her zamanki kötü çocuk kıyafetine dair tek ipucuydu. Burada ne aradığını merak ettim. Yaşayan bir vampirin randevu/atıştırmalık alması için daha iyi yerler vardı.

Parmakları huzursuz bir hareketle hareket ediyor, gözlerimi sürekli ona doğru çekiyordu. Beni yatıştırmak ve rahatlatmak için vampir feromonları salgıladığını biliyordum - seni yemek için daha iyi, canım - ama ne kadar güzel olurlarsa o kadar savunmacı oluyordum. Nefes alış verişimi onunkiyle eşleştirdiğimi fark ettiğimde yüzüm gevşedi.

En iyi haliyle ince bir büyü, diye düşündüm, bizi senkronize etmek için bilerek nefesimi tuttum ve başını eğip elini çenesinde gezdirirken gülümsediğini gördüm. Normalde sadece ölümsüz bir vampir isteksizleri büyüleyebilirdi ama Piscary'nin soyundan gelmek Kist'e efendisinin yeteneklerinin bir kısmını vermişti. Yine de bunu burada denemeye cesaret edemezdi. Hele de Ivy barda şişe suyunun başında onu izlerken.

Birden sallanmaya başladığını, kalçalarını sabit ve müstehcen bir hareketle oynattığını fark ettim. "Kes şunu," dedim iğrenerek ona dönerken. "Barda seni izleyen bir dizi kadın var. Git onları rahatsız et."

"Seni rahatsız etmek çok daha eğlenceli." Kokumu derinlemesine içine çekerek yakınıma eğildi. "Hâlâ Ivy gibi kokuyorsun ama o seni ısırmadı. Tanrım, tam bir baş belasısın."

"Biz arkadaşız," dedim küstahça. "O beni avlamıyor." "O

zaman benim yapmama aldırılmaz."

Sinirlenerek geri çekildim. Sırtım bir destek direğine dayanana kadar beni takip etti. "Kıpırdama," dedi elini başımın yanındaki kalın direğe dayayarak, aramızda hâlâ hava olmasına rağmen beni sabitledi. "Sana bir şey söylemek istiyorum ve bunu başka kimsenin duymasını istemiyorum."

"Sanki gürültüden seni duyan var da," diye alay ettim, arkamdaki parmaklarımı tırnaklarımı kesmeyecek bir yumruk haline getirdim.

Onu yumruklamak zorunda kalsaydım avuç içi.

"Şaşırabilirsin," diye mırıldandı, gözleri niyetliydi. Onlara sabitlendim, siyah kabarıklığın en ufak ipucunu aradım ve tanıdım, yakınlığı yaramdan bir ısı vaadi gönderirken bile. Ivy ile bir vampirin kendini kaybetmeye yakınken neye benzediğini bilecek kadar uzun yaşamıştım. O iyiydi, içgüdüleri dizginlenmiş ve açlığı bastırılmıştı.

Oldukça güvendedim, bu yüzden rahatladım ve omuzlarımı indirdim. Şehvetten kızarmış dudakları, bu kadar yakın olmasını kabul etmem karşısında şaşkınlıkla aralandı. Gözleri parlıyordu, yavaşça nefes aldı, başını eğdi ve dudakları kulağımın kıvrımına degecek şekilde eğildi. Işık boynundaki siyah zincirde parıldadı ve elimi yukarı çekti. Sıcaktı ve bu sürpriz, durmam gerekirken parmaklarımın onunla oynamasını sağladı.

Nefesimi onun yumuşak, tanınmaz fısıltısına verdiğimde bulaşıkların ve sohbetin gürültüsü geri çekildi. Damarlarımda erimiş metal hissi uyandıran lezzetli bir duygu içimden geçti. Yara izimi tetiklemiş olması umurumda değildi; çok iyi hissettiriyordu. Ve henüz tanıdığım bir kelime bile söylememişti.

"Efendim?" diye tereddütlü bir ses geldi arkasından.

Kist'in nefesi kesildi. Üç kalp atışı boyunca hareketsiz kaldı, omuzları sıkıntıyla gerilirken kıpırdamadı. Elimi boynundan çektim.

"Biri seni istiyor," dedim, onun ötesine, ev sahibine bakarak, endişeyle yer değiştirerek. İçimi bir gülümseme kapladı. Kist, MPL'de bir mola vermek istiyordu ve onu dizginlemek için biri gönderilmişti. Kanunlar iyi şeylerdir. Aptalca bir şey yaptığımda beni hayatta tutuyorlardı.

"Ne," dedi Kist düz bir sesle. Daha önce sesinin boğucu bir huysuzluktan başka bir şey taşıdığını hiç duymamıştım ve içindeki güç içimde bir sarsıntı yarattı. Beklenmedik olması onu daha da zorlu hale getiriyor.

"Efendim, üst kattaki Weres grubu? Toplanmaya başladılar."

Oh? Düşündüm. Beklediğim bu değildi.

Kist dirseğini düzeltti ve direğin yanından uzaklaştı, yüzünde sinirli bir ifade belirdi. Temiz bir nefes aldım, sağlıksız hayal kırıklığım, kendini koruyan rahatlamanın rahatsız edici derecede küçük bir esintisiyle karıştı.

"Onlara bane kalmadığını söylemeni istemiştin," dedi Kist. "Leş gibi kokarak geldiler."

"Evet efendim," diye itiraz etti garson, Kist benden tamamen uzaklaşırken bir adım geri çekildi. "Ama Tarra'yı arkada biraz olduğunu itiraf etmeye zorladılar ve o da onlara verdi."

Kist'in kızgınlığı öfkeye dönüştü. "Tarra'ya üst katı kim verdi? Ona Were ısırtığı iyileşene kadar alt katta çalışmasını söyledim."

Kist, Piscary'de mi çalışıyordu? Sürpriz, sürpriz. Vampirin işe yarar bir şey yapacak kadar akli olduğunu düşünmemiştim.

Garson, "Samuel'i daha iyi bahşiş alacağını söyleyerek onu oraya çıkarmaya ikna etti," dedi.

"Sam..." dedi Kist kapalı dişlerinin arasından. Duygusallaştı, seks ve kan etrafında dönmeyen tutarlı düşüncelerin ilk ipuçları beni şaşırttı. Dolgun dudaklarını birbirine bastırarak yeri taradı. "Pekâlâ. Herkesi bir doğum günü için çeker gibi çekin ve onları patlatmadan önce onu oradan çıkarın. Bane'i kesin. İsteyenler için ücretsiz tatlı."

Sarı kirli sakalları ışığı yakalayıp, tavandan üst kattaki gürültüyü görebilecekmiş gibi yukarı baktı. Müzik yine yüksekti ve Jeff Beck aşağı süzülüyordu. "Ezik." Nasıl olduysa, hepsi aynı kelimeyi mırıldanırken şarkı sözleri. Alt kattaki daha varlıklı müşteriler buna aldırmıyor gibiydi.

"Bir Were ısırtığı yüzünden A notumuzu kaybedersek Piscary'nin yakasına yapışırım." Kist dedi ki. "Bu ne kadar heyecan verici olsa da yarın yürüyebilmek istiyorum."

Kist'in Piscary ile olan ilişkisini kolayca itiraf etmesi beni şaşırttı ama şaşırtmamalıydı. Kan alıp vermeyi her zaman seksle bir tutmuş olsam da öyle değildi, özellikle de bu alışveriş yaşayan ve ölmemiş bir vampir arasındaysa. İkisi çok farklı görüşlere sahipti, muhtemelen Çünkü birinin ruhu vardı, diğerinin yoktu.

Yaşayan vampirlerin çoğu için "kanın hangi şişede geldiği" önemliydi. Partnerlerini özenle seçerler, genellikle -ama her zaman değil- cinsel cinsiyet tercihlerini takip ederek, seksin de karışma dahil olabileceği mutlu bir şansa sahip olurlardı. Açlık nedeniyle bile olsa, kan alıp vermek genellikle duygusal bir ihtiyacı, duygusal bir bağın fiziksel olarak onaylanmasını, seksin yapabildiği gibi -ama her zaman yapmak zorunda değildi- yerine getirirdi.

Ölümsüz vampirler daha da titiz davranarak Bir seri katilin özeniyle yoldaşlar. Bağılıktan ziyade tahakküm ve duygusal manipölasyon arayışında olan bu kişiler için cinsiyet denklemin içine girmezdi; yine de ölümsüzler seksin de eklenmesini geri çevirmezdi çünkü bu, istekli bir partnerle bile tecavüze benzeyen daha yoğun bir tahakküm hissi verirdi. Böyle bir ilişkiden doğan herhangi bir Düzenleme tamamen tek taraflıydı, ancak ısırılan kişi genellikle efendisinin kuralın istisnası olduğunu düşünerek bunu kabul etmezdi. Kist'in Piscary'yle yeni bir karşılaşma için istekli görünmesi beni duraksattı ve yanımdaki genç vampire bakarken bunun nedeninin Kist'in onun soyundan gelerek büyük bir güç ve statü kazanmış olması olup olmadığını merak ettim.

Düşüncelerimden habersiz olan Kist öfkeyle kaşlarını çatı. "Sam nerede?" diye sordu.

"Mutfak, efendim."

Gözleri seğirdi. Kist garsona "Ne bekliyorsun?" der gibi baktı ve adam aceleyle uzaklaştı.

Elinde su şişesiyle Ivy, Kist'in arkasından yaklaşarak onu benden uzaklaştırdı. "Sen de işletme yerine güvenlik okuduğum için aptal olduğumu düşünüyordun, öyle mi?" dedi. "Neredeyse sorumluluk sahibi gibi konuşuyorsun, Kisten. Dikkatli olun, yoksa itibarınızı mahvedersiniz."

Kist keskin köpek dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi, üzerindeki telaşlı restoran müdürü havası dağıldı. "Avantajlar harika, Ivy, aşkım," dedi, bir anlığına tahammül ettiği bir aşinalıkla bir elini kıçına dolayarak ona vurmadan önce. "Bir işe ihtiyacın olursa, gel beni gör."

"Kıçına sok onu, Kist."

Güldü, sinsî bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce bir an için başını öne eğdi. Bir grup garson ve garson kız geniş merdivenlerden yukarı çıkıyor, el çırpıyor ve saçma sapan bir şarkı söylüyorlardı. Görünüşe göre can sıkıcı ve zararsızdı, gerçekte olduğu gibi bir kurtarma görevine benzemiyordu. Kaşlarım kalktı. Kist bu işte iyiydi.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi yakınımı eğildi. "Yatakta daha da iyiyim, aşkım," diye fısıldadı, nefesi varlığımın çukuruna lezzetli bir his dartı gönderdi.

Ben onu itemedim elimden kurtuldu ve gülümseyerek yürümeye devam etti. Mutfığa giden yolun yarısında, izleyip izlemediğimi görmek için döndü. Ki izliyordum. Kahretsin, buradaki her kadın -canlı, ölü ya da ikisi arasında- izliyordu.

Dikkatimi ondan çektiğimde Ivy'nin meraklı ve kapalı bakışlarıyla karşılaştım. "Artık ondan korkmuyorsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır," dedim, öyle olmadığımı fark edince şaşırdım. "Bence flört etmekten başka bir şey yapabildiği için."

Başka tarafa baktı. "Kist pek çok şey yapabilir. Kendisine hükmedilmesinden zevk alır ama iş söz konusu olduğunda, yüzüne bakar bakmaz seni yere serer. Piscary, ne kadar iyi kan akıtırsa akıtsın, bir aptalla evlenmez." Dudakları beyazlaşana kadar birbirine bastırdı. "Masa hazır."

Bakışlarını pencerelerden uzaktaki duvara dayalı tek boş masaya doğru takip ettim. Kist ayrıldığında Glenn ve Jenks de bize katılmıştı ve bir grup olarak masaların arasından geçerek yarım daire şeklindeki bankın üzerine yerleştik.

Sırtımızı duvara dayadık -Inderlander, insan, Inderlander- ve garsonun bizi bulmasını bekledik.

Jenks alçak avizenin üzerine tünemişti ve kanatlarının arasından gelen ışık masanın üzerinde yeşil ve altın rengi lekeler oluşturunuyordu. Glenn sessizce her şeyi inceliyor, yaralı, iyi giyimli garson ve garson kızların görüntüsü karşısında şaşkın görünmemeye çalışıyordu. Erkek ya da kadın olsun, hepsi gençti ve gülümseyen, istekli yüzleri beni geriyordu.

Ivy Kist hakkında başka bir şey söylemedi, bunun için minnettardım. Vampir feromonlarının üzerimde bu kadar çabuk etki göstermesi utanç vericiydi.

"buraya gel." İblisin beni öldürmeye çalışırken içime pompaladığı aşırı miktarda vampir tükürüğü sayesinde, vampirlere karşı direncim feromonlar neredeyse sıfırdı.

Glenn dirseklerini dikkatlice masanın üzerine koydu. "Bana dersin nasıl geçtiğini anlatmadın."

Jenks güldü. "Yeryüzünde cehennem gibiydi. İki saat boyunca durmaksızın iğneleme ve aşağılama."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Gizlice geri girdim. O kadına ne yaptın Rachel? Kedisini mi öldürdün?"

Yüzüm yandı. Jenks'in buna şahit olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştirdi. "Kadın tam bir cadaloğ," dedim. "Glenn, eğer onu öldürmek için asmak istiyorsan o insanlar, sen devam et. Şüpheli olduğunu zaten biliyor. Şüpheli olduğunu biliyor. I.S. onu çılgına çevirmek için oradaydı. Olası bir neden ya da suçluluğa uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey bulamadım."

Glenn kollarını masadan çekti ve arkasına yaslandı. "Bir şey yok mu?"

Başımı salladım. "Sadece Dan'in Cuma günkü dersten sonra bir görüşmesi olduğunu söyledi. Sara Jane'e vereceği büyük haberin bu olduğunu düşünüyorum."

Jenks, "Cuma gecesi tüm derslerini bıraktı," dedi. "Ekleme/bırakma işlemini tam para iadesi ile yaptı. E-posta ile yapmış olmalı."

Gözlerimi kısarak ısınmak için ampullerin yanında oturan periye baktım. "Nereden biliyorsun?"

Kanatları bulanıklaştı ve sırttı. "Ders arasında kayıt bürosunu kontrol ettim. Gitmemin tek nedeninin omzunda güzel görünmek olduğunu mu sanıyorsun?"

Ivy tırnaklarını törpüledi. "Siz üçünüz bütün gece iş konuşmayacaksınız, değil mi?"

"Sarmaşık kız!" diye güçlü bir ses geldi ve hepimiz başımızı kaldırdık. Aşçı önlüğü giymiş kısa boylu, zayıf bir adam, masaların arasından zarif bir şekilde süzülerek restoranın diğer ucundan bize doğru geliyordu. "Sarmaşık kızım!" diye seslendi gürültünün içinden. "Dönmüşsün bile. Hem de arkadaşlarıyla!"

Ivy'ye baktım ve solgun yanaklarını renklendiren hafif bir kızarıklık görünce şaşırdım. *Sarmaşık kız mı?*

"Sarmaşık kız mı?" Jenks yukarıdan seslendi. "Bu da ne böyle?"

Önümüzde durduğunda Ivy ayağa kalkarak ona mahcup bir ifadeyle sarıldı; Ivy ondan neredeyse on santim daha küçük olduğu için garip bir görüntü oluştuyordu. O da sırtını babacan bir şekilde sıvazlayarak karşılık verdi. Kaşlarım kalktı. Ona sarılmış mıydı?

Aşçının siyah gözleri zevkten parlıyor gibiydi. Domates salçası ve kan kokusu burnuma geldi. Belli ki pratik yapan bir vampirdi. Ölü olup olmadığını henüz anlayamadım.

Ivy otururken, "Merhaba Piscary," dedi ve Jenks'le bakışlarımızı değiştirdik. Bu Piscary miydi? Cincinnati'nin en güçlü vampirlerinden biri mi? Hiç bu kadar zararsız görünen bir vampir görmemiştim.

Piscary aslında benden bir ya da iki santim kısaydı ve hafif, orantılı yapısını rahat bir şekilde taşıyordu. Burnu

Dar, geniş aralıklı, badem biçimli gözleri ve ince dudakları egzotik görünümüne katkıda bulunuyordu. Gözleri çok koyuydu ve şef şapkasını çıkarıp önlüğünün bağlarının arkasına sıkıştırırken parlıyordu. Kafatasını sinekkaydı tıraş etmişti ve bal sarısı teni masamızın üzerinden gelen ışıkta parlıyordu.

Giydiği hafıf, soluk gömlek ve pantolon hazır olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Ona rahat bir orta sınıf havası veriyor, hevesli gülümsemesi zihnimdeki resmi güçlendiriyordu. Piscary Cincinnati'nin karanlık tarafını yönetiyordu ama ona bakınca nasıl olduğunu merak ettim.

Ölümsüz vampirlere karşı her zamanki sağlıklı güvensizliğim temkinli bir ihtiyata dönüştü. "Piscary?" diye sordum. "Pizza Piscary'deki gibi mi?"

Vampir gülümseyerek dişlerini gösterdi. Ivy'ninkilerden daha uzundu - gerçek bir ölümsüzdü- ve esmer yüzünün yanında çok beyaz görünüyordu. "Evet, Pizza Piscary'ninki benim." Sesi bu kadar küçük bir bedene göre derindi ve kum ile rüzgârın gücünü taşıyor gibiydi. Aksanının belli belirsiz kalıntıları ne zamandır İngilizce konuştuğunu merak etmeme neden oldu.

Ivy boğazını temizledi ve dikkatimi onun hızlı, karanlık gözlerinden uzaklaştırdı. Her nasılsa dişlerinin görüntüsü her zamanki telaşımı uyandırmamıştı. "Piscary," dedi Ivy, "bunlar Rachel Morgan ve Jenks, iş ortaklarım."

Jenks acı biberliklerin yanına gitmişti ve Piscary bana dönmeden önce ona başıyla selam verdi. "Rachel Morgan," dedi yavaşça ve dikkatle. "Sarmaşık kızımın seni beni görmeye getirmesini bekliyordum. Sanırım ona artık seninle oynayamayacağını söylememden korkuyor." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Çok etkilendim."

Bakışlarıyla keskin bir tezat oluşturan yüksek bir kibarlıkla elimi tuttuğunda nefesimi tuttum. Parmaklarımı kaldırarak dudaklarına yaklaştırdı. Koyu renk gözleri benimkilere sabitlenmişti. Nabzım hızlandı ama sanki kalbim başka bir yerdeymiş gibi hissettim. Ellerimin üzerinde soludu, sanki içlerinde uğuldayan kanın kokusunu alıyordu. Çenemi sıkarak bir ürpertiye bastırdım.

Piscary'nin gözleri siyah buz rengindeydi. Bakışlarına cesaretle karşılık verdim, derinliklerindeki ipuçlarını merak ediyordum. Gözlerini ilk kaçıran Piscary oldu ve hemen elimi ondan çektim. Çok iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Aurasını korkutmak yerine büyülemek için kullanmıştı. Bunu sadece eskiler yapabilirdi. Ve iblis yaramdan kaynaklanan bir sızı bile olmamıştı. Bunu iyiye mi kötüye mi yoracağımı bilemedim.

Ani ve bariz şüphelerime iyi huylu bir şekilde gülen Piscary, üç garson yuvarlak tabaklarla uğraşıp dururken Ivy'nin yanındaki banka oturdu. Glenn, Ivy'nin onu tanıştırmamasına hiç de üzölmüş görünmüyordu ve Jenks de çenesini kapalı tutuyordu. Glenn, Piscary'ye yer açmak için beni neredeyse kenardan sarkana kadar iterken omzum Glenn'e çarptı.

"Geleceğinizi bana söylemeliydiniz," dedi Piscary. "Sana bir masa ayırırdım."

Ivy omuz silkti. "Bir tane var, tamam."

Piscary yarı dönerek bara baktı ve "Tamwood mahzeninden bir şişe kırmızı getirin!" diye bağırdı. Yüzünde sinsî bir sırıtma belirdi. "Annen bir tanesini bile kaçırmaz."

Glenn ve ben endişeli bir şekilde birbirimize baktık. *Bir şişe kırmızı mı?* "Ivy?" diye sordum.

"Aman Tanrım," dedi. "Şarap bu. Sakin ol."

Sakin ol, diye düşündüm. Arkam koltuğun yarısına kadar sarkmışken ve etrafım vampirlerle çevriliyken söylemesi kolaydı.

"Sipariş verdiniz mi?" Piscary Ivy'ye sordu ama bakışları benim üzerimdeydi, boğucuydu. "Yıllandırmak için yeni keşfedilen bir küf türünü kullanan yeni bir peynirim var. Ta Alpler'den geliyor."

"Evet," dedi Ivy. "Ekstra büyük bir-"

"Soğan ve biber dışında her şeyle," diye bitirdi ve benden ona dönerken geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

Bakışları beni terk ederken omuzlarım çöktü. Arkadaş canlısı bir pizzacıdan başka bir şeye benzemiyordu ve bu durum, bir pizzacıdan daha fazla alarm zili çalmasına neden oluyordu.

uzun boylu, zayıf, dantel ve ipekler içinde baştan çıkarıcı bir şekilde süzülüyordu.

"Ha!" diye havladı ve ben sıçrayışımı bastırdım. "Sana yemek yapacağım, Ivy kızım."

Ivy on yaşında bir çocuk gibi görünmek için gülümsedi. "Teşekkür ederim, Piscary. Bunu çok isterim."

"Elbette yaparsın. Özel bir şey. Yeni bir şey. Müesseseden. Bu benim en iyi eserim olacak!" dedi cesurca. "Ona senin ve gölgenin adını vereceğim."

"Ben onun gölgesi değilim," dedi Glenn sıkıca, omuzları kamburlaşmış ve gözleri masada.

"Senden bahsetmiyordum," dedi Piscary ve gözlerim büyüdü. Ivy

huzursuzca kıpırdandı. "Rachel... benim gölgem de değil..."

Sesi suçlu gibiydi ve yaşlı vampirin yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerçekten mi?" dedi ve Ivy gözle görülür bir şekilde gerildi. "O zaman onunla ne yapıyorsun, Ivy kız?"

Masadan başını kaldırmadı. Piscary tekrar gözüme takıldı. Şeytan ısırtığı enseme hafif bir ürperti yaratırken kalbim küt küt atıyordu. Birdenbire masa çok kalabalıklaştı. Her taraftan sıkıştırıldığımı hissettim ve klostrofobik bir his içimi kemirdi. Değişim karşısında şoka girdim, nefesim kesildi ve bir sonrakini tuttum. *Lanet olsun.*

"Boynunda ilginç bir yara izi var," dedi Piscary, sesi ruhumu deşiyor gibiydi. Aynı anda hem acı veriyor hem de iyi hissettiriyordu. "Vampir izi mi?"

Elim onu saklamak için istemeden kalktı. Jenks'in karısı beni dikmişti ve küçük dikişler neredeyse görünmezdi. Onları fark etmiş olması hoşuma gitmemişi. Glenn'in babasına söylemesini umursamadan, "Bu şeytan," dedim. Piscary'nin Ivy ya da başka bir vampir tarafından ısırıldığımı düşünmesini istemiyordum.

Piscary hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Vampir gibi görünüyor."

"O zamanki iblis de öyle yapmıştı," dedim, hatırladıkça midem sıkışıyordu.

Yaşlı vampir başını salladı. "Ah, bu her şeyi açıklıyor." Beni ürpertecek şekilde gülümsedi. "Kanı sahipsiz bırakılmış, harap olmuş bir bakire. Ne kadar
Siz nefis bir kombinasyonsunuz Bayan Morgan. Sarmaşık kızımın sizi benden saklamasına şaşmamalı."

Ağzım açıldı ama söyleyecek bir şey bulamadım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı. "Birazdan yemeğinizi getireceğim." Ivy'ye doğru eğilerek mırıldandı, "Annenle konuş. Seni özleyor."

Ivy gözlerini kaçırdı. Piscary sıradan bir zarafetle bir yığın Geçen bir tepsiden tabaklar ve ekmek çubukları. Onları masamıza koyarken "İyi akşamlar," dedi. Daha iyi giyimli müşterileri selamlamak için birkaç kez durarak mutfığa geri döndü.

Ivy'ye baktım, bir açıklama bekliyordum. "Eee?" Isırarak söyledim. "Piscary'nin neden benim senin gölgen olduğumu düşündüğünü açıklamak ister misin?"

Jenks kıs kıs gülerek elleri kalçalarında Peter Pan pozuyla biberliğin üstüne oturdu. Ivy bariz bir suçluluk duygusuyla omuz silkti. "Aynı çatı altında yaşadığımızı biliyor. O sadece-"

"Evet, anladım." Sinirlenerek bir galeta seçtim ve duvara yaslandım. Hangi açıdan bakarsanız bakın Ivy'nin ve benim düzenimiz tuhaftı. Kandan uzak durmaya çalışıyordu, orucunu bozmanın cazibesi neredeyse dayanılmazdı. Bir cadı olarak, onu büyülerimle savuşturabilirdim. içgüdüleri onu alt etti. Onu bir keresinde bir tılsımla düşürmüştüm ve bu anı, isteklerini kontrol etmesine ve koridorun kendi tarafında kalmasına yardımcı oldu.

Ama beni rahatsız eden şey, Piscary'nin istediği şeye inanmasına izin vermesine neden olan şeyin utanç olmasıydı - mirasına sırtını döndüğü için utanç. Bunu istememişti. Bir oda arkadaşıyla dünyaya yalan söyleyebilir, yatılı bir kan kaynağıyla normal bir vampir hayatı yaşıyormuş gibi davranabilir ama suçlu sırrına sadık kalabilirdi. Kendime umursamadığımı, bunun beni diğer vampirlere karşı koruduğunu söyledim.

Vampirler. Ama bazen... Bazen herkesin benim Ivy'nin oyuncacı olduğunu düşünmesi beni kızdırıyordu.

Surat asmam, çoğu vampirin sevdiği gibi hafif ılık şarabın gelmesiyle kesildi. Çoktan açılmıştı ve Ivy şişenin kontrolünü eline alarak üç bardak doldururken bakışlarımdan kaçındı. Jenks ise şişenin ağzındaki damlayı. Hâlâ sinirliydim. ve diğer konukları izledim. Onu içmezdim çünkü içine karışan sülfür bana zarar verme eğilimindeydi. Ivy'ye söyledim ama bu onu ilgilendirmezdi. Bu bir cadı meselesi değildi, sadece bana baş ağrısı veren ve gözlerimi bir bezle kapatarak odamda saklanmamı gerektirecek kadar ışığa duyarlı hale getiren kendi kişisel tuhaflığımdı. Ergenlik çağına girene kadar hastaneye girip çıkmama neden olan bir çocukluk rahatsızlığının garip bir şekilde bağlantılı bir kalıntısıydı. Vücudum kendini öldürmeye çalışırken zayıf ve hastalıklı bir çocuk olarak çektiğim sefalet karşılığında gelişmiş sülfür hassasiyetini her gün kabul ederdim.

Müzik yeniden başlamıştı ve Piscary'ye karşı duyduğum tedirginlik müzik ve arka plandaki konuşmaların etkisiyle yavaş yavaş kayboldu. Piscary bizimle konuştuğu için artık herkes Glenn'i görmezden gelebilirdi. Tedirgin insan şarabını su gibi içti. Titreyen elleriyle kadehini yeniden doldururken Ivy ve ben baktık. Bayılana kadar içecek miydi yoksa ayıkken dayanmaya mı çalışacaktı merak ediyordum. Bir sonraki bardağından bir yudum aldı ve ben gülümsedim. Aradaki farkı bölüşecekti.

Glenn Ivy'ye temkinli bir bakış attı ve bana doğru eğildi. "Onunla nasıl göz göze gelebildin?" diye fısıldadı, çevredeki gürültüden duymak zordu. "Seni büyülemesinden korkmadın mı?"

"Adam üç yüz yaşından fazla," dedim, Piscary'nin aksanının Eski İngiliz aksanı olduğunu fark ederek. "Eğer bana büyü yapmak isteseydi, gözlerimin içine bakmak zorunda kalmazdı."

Glenn kısa sakalının ardında solgunlaşan yüzünü geri çekti. Onu biraz düşünmeye bırakarak Jenks'in dikkatini çekmek için başımı salladım. "Jenks," dedim usulca. "Neden arka tarafa bir göz atmıyorsun? Çalışanların dinlenme odasına bir göz at? Bak bakalım ne var?"

Ivy bardağını doldurdu. "Piscary burada olmamızın bir nedeni olduğunu biliyor," dedi. "Bize bilmek istediklerimizi söyleyecek. Jenks sadece kendini kurtaracak. yakalandı."

Küçük peri kılandı. "Döndür Tamwood," diye hırladı. "Sinsice dolaşmayacaksam neden buradayım? Bir fırıncıdan kaçamayacağım gün, benim-" Düşüncesini kısa kesti. "Uh," diye tekrarladı, "evet. Hemen döneceğim." Arka cebinden kırmızı bir bandana çıkararak kemer gibi beline doladı. Bu, beyaz ateşkes bayrağının bir peri versiyonuydu, diğerlerine bir bildiri Birinin kıskançlıkla korunan bölgesine rastlarsa, kaçak avlanmadığına emin olmak için periler ve cinler. Tavanın hemen altından vızıldayarak mutfığa yöneldi.

Ivy başını salladı. "Yakalanacak."

Omuz silktim ve ekmekleri yaklaştırdım. "Ona zarar vermezler." Arkama yaslanıp keyif çatan insanları izlerken Nick'i ve dışarı çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşündüm. İkinci ekmek çubuğumu yemeye başlamıştım ki bir garson belirdi. Zaten sessiz olan masa, o kırıntıları ve kullanılmış tabakları temizlerken beklentiye girdi. Adamın mavi saten gömleğinin arkasındaki boynu yara izleriyle doluydu, en yenisi hâlâ kırmızı kenarlı ve ağırlı görünüyordu. Ivy'ye gülümsemesi biraz fazla hevesli, biraz fazla köpek yavrusu gibiydi. Birinin oyuncağı olmadan önce hayallerinin ne olduğunu merak etmekten nefret ediyordum.

Şeytan ısırığımı karıncalandı ve bakışlarım kalabalık odada dolaşarak Piscary'nin yemeğimizi getirdiğini gördü. O geçerken kafalar döndü, yüksek tabaktan yayılıyor olması gereken muhteşem koku tarafından çekildi. Sohbetin seviyesi belirgin bir şekilde düştü. Piscary tabağı önümüze koydu, yüzünde hevesli bir gülümseme vardı, aşçılık becerilerinin fark edilmesine duyduğu ihtiyaç bu kadar gizli gücü olan birinde tuhaf görünüyordu. "Ben buna Temere'nin ihtiyacı diyorum," dedi.

"Aman Tanrım!" Glenn tiksintiyle, sessizliği aşarak konuştu. "Üzerinde domates var!"

Ivy onun karnına nefesini kesecek kadar sert bir dirsek attı. Üst kattan gelen gürültü dışında oda sessizliğe büründü ve

Glenn'e baktım. "Ah, ne kadar harika," diye hırıldadı.

Piscary, Glenn'e göz ucuyla bile bakmadan, profesyonel bir gösterişle dilimler halinde kesti. Erimiş peynir ve sos kokusu ağzımı sulandırdı. "Harika kokuyor," dedim hayranlıkla, daha önceki güvensizliğim yemek ihtimaliyle yatışmıştı. "Benim pizzalarım hiç böyle çıkmaz."

Kısa boylu adam neredeyse hiç olmayan ince kaşlarını kaldırdı. "Kavanozdaki sosu kullanıyorsun."

Başımı salladım, sonra nasıl bildiğini merak ettim.

Ivy mutfağa baktı. "Jenks nerede? Bunun için burada olmalıydı." "Ekibim

onunla oynuyor," dedi Piscary hafifçe. "Sanırım burada olacak. yakında çıkar." Ölümsüz vampir ilk parçayı Ivy'nin tabağına, sonra benimkine, sonra da Glenn'inkine kaydırды. FIB dedektifi tiksintiyle tabağını tek parmağıyla itti. Diğer müşteriler fısıldaşarak Piscary'nin son eserine vereceğimiz tepkiyi görmeyi bekliyorlardı.

Ivy ve ben hemen dilimlerimizi aldık. Peynir kokusu güçlüydü ama baharat ve domates kokusunu gizlemeye yetmiyordu. Bir ısırık aldım. Mutluluktan gözlerim kapandı. Peyniri taşıyacak kadar domates sosu vardı. Sadece sosları taşıyacak kadar peynir. Olup olmaması umurumda değildi. Üzerinde kükürt vardı, çok güzeldi. "Oh, şimdi beni kazıkta yak," diye inledim, çiğniyordum. "Bu kesinlikle harika."

Piscary başını salladı, ışık traşlı kafasında parlıyordu. "Ya sen, Ivy kız?"

Ivy çenesindeki sosu sildi. "Ölümden dönmek için yeterli."

Adam iç çekti. "Bu gün doğumunda rahat edeceğim."

Çiğnememi yavaşlattım ve herkesle birlikte Glenn'e döndüm. Ivy ile benim aramda donmuş bir şekilde oturuyordu.

kararlılık ve mide bulantısı. "Uh," dedi pizzaya bakarak. Yutkundu, sanki mide bulantısı galip geliyormuş gibi görünüyordu.

Piscary'nin gülümsemesi kayboldu ve Ivy ona ters ters baktı. "Ye şunu," dedi tüm restoranın duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Ve noktadan başla, kabuktan değil," diye uyardım onu.

Glenn dudaklarını yaladı. "Üzerinde domates var," dedi ve dudaklarım büzüldü. Bu tam da kaçınmayı umduğum şeydi. Sanki ondan canlı kurtçuk yemesini istemiştik.

"Saçmalama," dedi Ivy alaycı bir tavırla. "Eğer gerçekten T4 Melek virüsünün kırk domates neslini atladığını ve tamamen yeni bir Senin yararına türler, ayrılmadan önce Piscary'den seni ısırmasını isteyeceğim. Bu şekilde ölmezsin ama sadece vampire dönüşürsün."

Glenn bekleyen yüzleri taradı ve kendi gücüyle dışarı çıkmak istiyorsa biraz pizza yemesi gerektiğini fark etti. Gözle görülür bir şekilde yutkunarak, beceriksizce dilimi eline aldı. Gözleri yuvalarından fırladı ve ağzını açtı. Üst kattan gelen gürültü herkes gibi yüksek görünüyordu. Alt kattakiler nefeslerini tutarak izlediler.

Bir ısırık aldı, yüzü çılgınca çarpıldı. Peynir ondan pizzaya ikiz köprüler kurdu. Gözleri açılmadan önce iki kez çiğnedi. Çenesi yavaşladı. Şimdi tadına bakıyordu. Gözü benimkine takıldı ve başımı salladım. Peynir ayrılana kadar pizzayı yavaşça çekti.

"Evet?" Piscary anlamlı ellerini masanın üzerine koymak için eğildi, bir insanın yemekleri hakkında ne düşündüğüyle gerçekten ilgileniyordu. Glenn muhtemelen kırk yıldır yemeğin tadına bakan ilk kişiydi.

Adamın yüzü gevşemişti. Yutkundu. "Uh," diye homurdandı kısmen dolu olan ağzının içinden. "Bu... iyi." Şaşırmış görünüyordu. "Bu gerçekten iyi."

Restoran iç çeker gibi oldu. Piscary kısa boyuna rağmen doğruldu ve yeni bir sohbetin başlamasından açıkça memnun oldu,

Onlara heyecanlı bir hava kattı. "Buraya her zaman gelebilirsiniz, FIB memuru," dedi ve Glenn dondu kaldı, açıkça kandırıldığından endişelenmişti.

Piscary arkasındaki sandalyeyi kaptı ve etrafında döndürdü. Karşımızdaki masaya eğilmiş, yemek yiyişimizi izliyordu. Glenn peyniri kaldırıp altındaki domates sosuna bakarken, "Şimdi," dedi. "Buraya akşam yemeği için gelmediniz. Sizin için ne yapabilirim?"

Ivy pizzasını yere bıraktı ve şarabına uzandı. "Rachel'ın kayıp birini bulmasına yardım ediyorum," dedi uzun saçlarını gereksiz yere arkaya savurarak.
"Çalışanlarımızdan biri."

"Sorun mu var, Ivy kız?" Piscary sordu, yankılanan sesi pişmanlıktan şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Biz de bunu öğrenmek istiyoruz, Bay Piscary. Dan Smather."

Ivy'ye bakarken Piscary'nin birkaç kırıklığı yumuşak bir kaş çatmaya dönüştü. Neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif hareketlerle kıpırdandı. gözleri hem endişeli hem de meydan okurcasına bakıyordu.

Dikkatim Glenn'e kaydı. Pizzasındaki peyniri çıkarıyordu. Dehşete düşmüş bir halde, pizzayı bir tepeciğe yığışını izledim. "Onu en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz Bay Piscary?" diye sordu adam, belli ki bizim sorularımızdan çok pizzasını temizlemekle ilgileniyordu.

"Elbette." Piscary Glenn'e baktı, adam artık ekmek ve domates sosundan başka bir şey olmayan pizzayı yerken, kaşları aşağılanmış mı yoksa memnun mu olduğundan emin olamamış gibi çatılmıştı. "Cumartesi sabahı iş çıkışı erkendi. Ama Dan kayıp değil. İşi bıraktı."

Yüzüm şaşkınlıktan gevşedi. Üç kalp atışı sürdü, sonra Gözlerim öfkeyle kısılmıştı. Her şey bir araya gelmeye başlamıştı ve yapboz düşündüğümünden çok daha küçüktü. Büyük bir mülakat, derslerini bırakma, işini bırakma, kız arkadaşını "konuşmalıyız" yemeğinde ekme. Gözlerim Glenn'e kaydı ve o da bana kısa bir süre tiksintiyle baktı.

aynı sonuca vardı. Dan ortadan kaybolmamıştı; iyi bir iş bulmuş ve küçük kasabadaki kız arkadaşını terk etmişti.

Bardağımı iterek depresyon hissiyle savaştım. "Bıraktı mı?" Dedim.

Zararsız görünümlü vampir, genç vampirlerden oluşan gürültülü bir grup içeri girerken ve tüm garsonlar yüksek sesle bağırıp kucaklaşırken omzunun üzerinden ön kapıya doğru baktı. "Dan en iyi sürücülerimden biriydi," dedi. "Onu özleyeceğim. Ama ona şans diliyorum. Okula bunun için gittiğini söylemişti." Ufak tefek adam önlüğünün önündeki unu fırçaladı. "Güvenlik bakımı, sanırım öyle demişti."

Glenn'le yorgun bakışlarımızı değiş tokuş ettik. Ivy bankta doğruldu, her zamanki soğuk tavrı gergin görünüyordu. İçimden hastalıklı bir his geçti. Sara Jane'e terk edildiğini söyleyen kişi olmak istemiyordum. Dan bir kariyer işi bulmuş ve tüm eski bağlarını koparmıştı, korkak pislik çuvalı. Bahse girerim ikinci bir kız arkadaşı daha vardı. Muhtemelen onun evinde saklanıyor, Sara Jane'in bir ara sokakta öldüğünü düşünmesine izin veriyor ve kedisini besledi.

Piscary omuz silkti, tüm vücudu hafif bir hareketle hareket ediyordu. "Güvenlik konusunda iyi olduğunu bilseydim, ona daha iyi bir teklifte bulunabilirdim, yine de Bay Kalamack'tan daha fazlasını vermek zor olurdu. Ben sadece basit bir restoran sahibiyim."

Trent'in adını duyunca başladım. "Kalamack?" Dedim. "Trent Kalamack ile iş mi yaptı?"

Ivy sert bir şekilde bankta otururken Piscary başını salladı, pizzasına ilk ısırık dışında dokunulmamıştı. "Evet," dedi. "Görünüşe göre kız arkadaşı da Bay Kalamack için çalışıyor. Sanırım adı Sara? Eğer onu arıyorsanız ona sormak isteyebilirsiniz." Uzun dişli gülümsemesi sinsileşti. "Muhtemelen ona işi bulan da o, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Ne demek istediğini anlamıştım ama Sara Jane anlamamıştı. Kalbim çarpmaya ve terlemeye başladım. Biliyordum. Trent cadı avcısıydı.

Dan'i iş vaadiyle kandırdı ve muhtemelen Dan geri adım atmaya çalıştığında, Trent'in kanunun hangi tarafında çalıştığını fark ederek onu soydu. Bu oydu. Lanet olsun, Turn'e geri döndü, bunu biliyordum!

"Teşekkürler Bay Piscary," dedim, o gece bazı büyüler hazırlamaya başlayabilmek için gitmek istiyordum. Midem kasıldı, içimdeki hoş bulamaç pizza ve yudumladığım şarap heyecandan ekşidi. *Trent Kalamack*, diye düşündüm acı bir şekilde, *sen benimsin*.

Ivy boş kadehini masanın üzerine koydu. Zafer kazanmış bir edayla gözlerine baktım, yeniden dolduruşunu seyrederken memnuniyet duygum azaldı. O asla, *her zamanki* gibi bir bardaktan fazla içti, haklı olarak çekingenliği azaldığı için endişeliydi. Aklıma Trent'in peşinden tekrar gideceğimi söyledikten sonra mutfakta nasıl kaçtığı geldi.

"Rachel," dedi Ivy, bakışlarını şaraba sabitleyerek. "Ne düşündüğünü biliyorum. Bırak FIB halletsin. Ya da I.S.'e ver."

Glenn sertleşti ama sessiz kaldı. Boynumdaki parmaklarının anısı düz bir ses tonu bulmamı kolaylaştırdı. "İyi olacağım," dedim.

Piscary ayağa kalktı, çıplak başı asılı ışığın altına geldi. "Yarın beni görmeye gel, Ivy kız. Konuşmamız gerek."

Dün onda gördüğüm aynı korku dalgası onu da sardı. Farkında olmadığım bir şeyler oluyordu ve bu iyi bir şey değildi. Ivy ve benim de konuşmamız gerekecekti.

Piscary'nin gölgesi üzerime düştü ve başımı kaldırdım. Yüz ifadem dondu. Çok yakınımdaydı ve kan kokusu domates sosunun keskin tadını bastırıyordu. Siyah gözleri benimkilere sabitlenmişti, buzun kırılması kadar ani ve beklenmedik bir şey değişti.

Yaşlı vampir bana hiç dokunmadı ama nefes verirken içimde lezzetli bir ürperti oluştu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Nefesinin fısıltısı, düşüncelerini varlığında takip ederek sıcak bir dalgaya dönüştü. İçime kumdan geçen su gibi işledi. Düşünceleri ruhumun çukuruna dokundu ve duyulmamış bir şey fısıldarken geri tepti.

Boynumdaki yara izi nabzımla birlikte aniden zonklayınca nefesim kesildi. Şok olmuş bir halde kıpırdamadan otururken, vaat edilen coşkunun izleri yaradan akmaya başladı. Ani bir ihtiyaç gözlerimi açtı ve nefesim hızlandı.

Bir nefes daha alıp içimde kabaran açlığa karşı tutarken Piscary'nin niyetli bakışları beni tanıyordu. Kan istemiyoordum. Onu istiyordum. Boynumu çekmesini, beni vahşice duvara yapıştırmasını, başımı geriye itmesini ve kanımı çekmesini, arkamda seksten daha iyi bir coşku hissi bırakmasını istiyordum. Kararlılığım saldııyor, karşılık vermemi istiyordu. Kaskatı oturdum, hareket edemiyordum, nabzım hızla atıyordu.

Güçlü bakışları boynumdan aşağı aktı. Duruşum onu davet edecek şekilde değişirken bu hisle ürperdim. Çekim daha da arttı, kışkırtıcı bir şekilde ısrarcıydı. Gözleri iblis ısırığımı okşuyordu. Gözlerim ağrıyan vaadin dallarıyla kapandı. Bana bir dokunsa... Bunun için bile acı çekiyordum. Elim istemeden boynuma gitti. Nefret ve mutluluk sarhoşluğu içimde savaşıyor, acı veren bir ihtiyaç tarafından bastırılıyordu.

Göster bana Rachel, sesinin içimde çınladığını hissettim. Düşüncenin içinde bir dürtü vardı. Güzel, güzel, düşüncesiz bir dürtü. İhtiyacım beklentiye dönüştü. Her şeye ve daha fazlasına sahip olacaktım... yakında. Sıcak ve memnun bir şekilde kulağımdan köprücük kemiğime doğru tırnağımı gezdirdim, tırnağım her bir yara izinin üzerinden geçerken titremenin eşliğinde durdum. Sohbetin uğultusu kaybolmuştu. Yalnızdık, bulanık bir beklenti girdabına sarılmıştık. Bana büyü yapmıştı. Umurumda değildi. Tanrı yardımcım olsun; çok iyi hissettiriyordu.

"Rachel?" Ivy fısıldadı ve ben gözümü kııptım.

Elim boynuma dayanmıştı. Nabzımın ritmik bir şekilde yükseldiğini hissedebiliyordum. Oda ve yüksek ses tekrar acı veren bir adrenalın patlamasıyla var oldum. Piscary önümde diz çökmüştü, başını kaldırdığında bir eli benimkinin üzerindeydi. Nefes alırken gözbebeği siyahı bakışları keskin ve berraktı, içinden geri akarken nefesimin tadına bakıyordu.

"Evet," dedi elimi onunkinden çektiğimde, midem düğümlenmişti. "Sarmaşık kızım çok dikkatsiz davrandı."

Neredeyse nefes nefese dizlerime baktım, ani korkumu onun dokunuşuna duyduğum özlemle karıştırarak bastırdım. Boynumdaki iblis izi son bir kez nabız attı ve soldu. Tuttuğum nefesim yumuşak bir sesle içimden kaçtı. İçinde bir parça özlem vardı ve bunun için kendimden nefret ettim.

Yumuşak bir zarafet hareketiyle ayağa kalktı. Ona baktım, bana ne yaptığını anladığını görüyor ve bundan nefret ediyordum. Piscary'nin gücü o kadar samimi ve kesindi ki, ona karşı haklı olarak durabileceğim düşüncesi aklına bile gelmemişti. Onun yanında Kist, efendisinin yeteneklerini ödünç alırken bile bir çocuk gibi görünüyordu. Kisten bir daha nasıl korkabilirdim ki?

Glenn'in gözleri geniş ve kararsızdı. Herkesin ne olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Ivy'nin parmakları boş şarap kadehinin sapını kavradı, parmak eklemleri Baskıdan bembeyaz olmuştu. Yaşlı vampir ona doğru eğildi. "Bu işe yaramıyor, Ivy kız. Ya hayvanını kontrol altına alırsın ya da ben alırım."

Ivy cevap vermedi, aynı korkmuş ve çaresiz ifadeyle oturuyordu.

Hâlâ titriyordum, onlara bir mülk olmadığımı hatırlatacak durumda değildim.

Piscary yorgun bir baba gibi bakarak içini çekti.

Jenks belli belirsiz bir mızızlanmayla masamıza doğru uçtu. "Ne diye buradayım ben?" diye hırlayarak tuzluğun üzerine kondu ve kendini fırçalamaya başladı. Masaya peynir tozu gibi kokan bir şey döküldü ve kanatlarında sos vardı. "Evde, yatağında olabilirdim. Periler geceleri uyur, bilirsin. Ama hayır," diye mırıldandı. "Bebek bakıcılığı için gönüllü olmak zorundaydım. Rachel, bana şarabından biraz ver. Domates sosunu ipekten çıkarmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Karım beni öldürecek."

Kimsenin onu dinlemediğini fark ederek konuşmasını kesti. Ivy'nin sıkıntılı ifadesine ve benim korkmuş gözlerime baktı. "Neler oluyor?" dedi kavgacı bir tavırla ve Piscary masadan geri çekildi.

"Yarın," dedi yaşlı vampir Ivy'ye. Bana döndü ve başıyla veda etti.

Jenks benden Ivy'ye baktı ve tekrar geri döndü. "Bir şey mi kaçırdım?"

OceanofPDF.com

Dokuz

"Param nerede, Bob?" Kokmuş peletleri Ivy'nin küvetine atarken fısıldadım. Jenks dün yavrularını benim için bir avuç balık yemi getirmeleri için en yakın parka göndermişti. Güzel balıklar yüzeyde yutkundu ve ben de balık yağı kokusunu ellerimle yıkadım. Parmaklarım damlarken Ivy'nin mükemmel bir şekilde düzenlenmiş pembe havlularına baktım. Bir an tereddüt ettikten sonra ellerimi kuruladım, sonra da havlu kullandığımı anlamaması için düzelttim.

Bir an saçlarımı deri şapkamın altında düzeltmeye çalıştım, sonra botlarımın gümbürtüsüyle mutfığa doğru yürüdüm. Gözlerim saate gitti. lavabonun üstünde. Kıpırdanarak buzdolabına gittim ve açıp hiçbir şeye bakmadım. Glenn hangi cehennemdeydi?

"Rachel," diye mırıldandı Ivy bilgisayarından. "Kes şunu. Başımı ağrıtırıyorsun."

Buzdolabını kapattım ve tezgâha yaslandım. "Saat birde burada olacağını söyledin."

"Demek geç kaldı," dedi, bir parmağı bilgisayar ekranındayken bir adres not ediyordu.

"Bir saat mi?" Haykırdım. "Lanet olsun. Şimdiye kadar FIB'e gidip dönmüş olabilirdim."

Ivy yeni bir sayfaya tıkladı. "Eğer gelmezse, sana otobüs parasını ödünç veririm."

Tekrar pencereye ve bahçeye döndüm. "Onu beklememin nedeni bu değil," dedim, öyle olsa bile.

"Evet. Doğru." Kalemimi o kadar hızlı açıp kapattı ki neredeyse mırıldanıyordu. "Neden beklerken bize kahvaltı hazırlamıyorsun? Tost makinesinden waffle aldım."

"Elbette," dedim, içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kahvaltıdan sorumlu değildim, sadece akşam yemeğinden sorumluydum ama dün gece dışarıda yediğimiz için ona bir şey borçlu olduğumu hissettim. Anlaşmaya göre, akşam yemeğini ben hazırlarsam Ivy de market alışverişini yapacaktı. Başlangıçta bu düzenleme beni markette suikastçılarla karşılaşmaktan ve "üçüncü koridorda temizlik" deyimine yeni bir anlam kazandırmaktan alıkoymak içindi. Ama şimdi, Ivy yemek yapmak istemedi ve yeniden görüşmeyi reddetti. İyi de oldu. İşler böyle giderse, hafta sonuna kadar bir kutu Spam'e bile yetmeyecekti. Ve kira pazar günü ödenecekti.

Dondurucunun kapısını açtım ve donmuş waffle'ları bulmak için yarısı boş dondurma kutularını bir kenara ittim. Kutu sert bir gümbürtüyle tezgâha çarptı. Yum, yum. Nemli kartonu açmaya çalışırken Ivy kaşlarını kaldırarak bana baktı. "So-o-o-o," dedi kırmızı tırnaklarımı üst kısmına batırıp, kullanışlı çekme tırnağı kırıldığında tamamen yırttığımda. "Balıkları almaya ne zaman gelecekler?"

Gözlerim mutfağın pencere kenarındaki konyak sürahisinde yüzen Bay Balık'a kaydı.

"Küvetimdeki mi?" diye ekledi. "Oh!" diye

bağırdım, kızarak. "Şey..."

Arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdadı. "Rachel, Rachel, Rachel," diye öğüt verdi. "Sana daha önce de söyledim. Parayı peşin almalısın. Kaçıştan önce."

Haklı olduğu için öfkeyle iki waffle'ı tost makinesine sıkıştırdım ve aşağı ittim. Tekrar yukarı fırladılar ve ben de onları tekrar aşağı ittim. "Benim hatam değildi," dedim. "Aptal balık hiç kaybolmamıştı ve kimse bana söyleme zahmetine girmede. Ama pazartesiye kadar kirayı ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Pazar günü teslim edilecek."

Ön kapıdan uzaktan gelen bir ses duyuldu. "İşte Glenn," dedim ve o daha fazla bir şey söyleyemeden mutfaktan çıktım. Çizmelerimi takırdatarak koridordan aşağı indim ve boş mabede girdim. "İçeri gel, Glenn!" diye bağırdım, sesim uzaktaki tavanda yankılanıyordu. Kapı kapalı duruyordu, ben de iterek açtım ve şaşkınlıkla kısa bir süre durdum. "Nick!"

"Selam," dedi, uzun boyu geniş sahanlıkta garip görünüyordu. Uzun yüzü soru sormak için gevşemişti ve ince kaşları yukarı kalkmıştı. Siyah, kıskanılacak kadar düz perçemini gözlerinden ayırarak, "Glenn kim?" diye sordu.

Kıskançlık iması karşısında ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Edden'in oğlu."

Nick'in yüzü bomboştu ve sırtarak kolundan tutup onu içeri çektim. "O bir FIB dedektifi. Birlikte çalışıyoruz."

"Oh."

Bu tek kelimenin ardındaki duygu yoğunluğu, bir yıllık randevulardan daha iyiydi. Nick yanımdan geçerken spor ayakkabıları ahşap zeminde sessizleşti. Mavi ekose gömleği kot pantolonunun içine sokulmuştu ve onu mabede varmadan yakalayıp karanlık fuayeye geri çektim. Boynundaki deri alacakaranlıkta neredeyse parlıyor gibiydi, güzelce bronzlaşmış ve o kadar pürüzsüzdü ki parmaklarımın omuzlarının hatlarını çizmesi için yalvarıyordu. "Öpücüğüm nerede?" diye yakındım.

Gözlerini kısan endişeli bakış kayboldu. Bana orantısız bir gülümseme vererek uzun ellerini belime koydu. "Özür dilerim," dedi. "Beni oraya fırlattın."

"Ah," diye nazıkçe şaka yaptım. "Neden endişeleniyorsun?"

"Mmmm." Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. "Bolca." Loş ışıktaki neredeyse simsiyah olan gözleriyle beni kendine doğru çekti ve küflü kitapların ve yeni elektronik aletlerin kokusunu duymalarıma gönderdi. Başımı yukarı doğru eğdim.

dudaklarını buluyorum, içimde sıcak bir his başlıyor. *Oh, evet. Güne böyle başlamak hoşuma gidiyordu.*

Dar omuzlu ve biraz zayıf olan Nick, at üstünde beyaz şövalye kalıbına tam olarak uymuyordu. Ama saldıran bir iblisi bağlayarak hayatımı kurtarmıştı, bu da zeki bir adamın kaslı biri kadar seksi olabileceğini düşünmeme yol açmıştı. Bu düşünce, Nick'in cesurca beni öpüp öpemeyeceğini sorduğu ve evet dedikten sonra beni nefessiz ve hoş bir şok içinde bıraktığı ilk seferde gerçeğe dönüştü.

Ama kaslı biri olmadığını söylerken Nick'in zayıf biri olduğunu kastetmemiştim. Son Chunky Monkey kaşığı için güreştığımız ve Ivy'nin lambasını kırdığımız zaman öğrendiğim gibi, sırık gibi yapısı şaşırtıcı derecede güçlüydü. Ve zayıf bir şekilde atletikti, ne zaman beni hayvanat bahçesine götürmesi için zorlasam uzun bacakları bana ayak uydurabiliyordu; o yokuşlar baldırlar için öldürücüydü.

Yine de Nick'in en güçlü cazibesi, rahat, yumruklarla akan dış görünüşünün, kötü bir şekilde hızlı, neredeyse korkutucu bir zihni gizlemesiydi. Onun Düşüncelerim benimkilerden daha hızlı ilerliyor, onları asla gitmeyi düşünmeyeceğim yerlere götürüyordu. Tehdit, gelecekteki sonuçlarını çok az dikkate alarak hızlı ve kararlı bir eylem getirdi. Ve o hiçbir şeyden korkmuyordu. Bu sonuncusuna hem hayranlık duyuyor hem de endişeleniyordum. O büyü kullanan bir insandı. Korkması gerekirdi. Pek çok şeyden. Ama korkmuyordu.

Ama en iyisi, diye düşündüm kendimi ona yaslarken, insan olmamam zerre kadar umurunda değildi.

Dudakları benimkilere karşı yumuşaktı, rahat bir aşinalık vardı. Sakalının hiçbir izi öpüşmemizi bozmamıştı. Ellerim belinin arkasında birleşti ve onu müstehcen bir şekilde kendime çektim. Dengemiz bozuldu, sırtım duvara çarpana kadar yer değiştirdik. Öpüşmemiz, dudaklarının benimkilere karşı kıvrıldığını hissettiğimde sona erdi.

"Sen çok kötü bir cadıydın," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun, değil mi? Buraya sana biletleri vermek için geldim ve sen burada beni rahatsız ediyorsun."

Kâkülleri parmak uçlarıma yumuşak bir fısıltı gibi geliyordu. "Öyle mi? Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Yapacağım." Beni tutuşu gevşedi. "Ama beklemek zorundasın." Uzaklaşırken eli kıcımda lezzetli ve hafif bir yol çizdi. "Bu yeni bir parfüm mü?"

Eğlenceli ruh halim bocalayarak arkamı döndüm. "Evet." O sabah tarçın kokumu dışarı atmıştım. Ivy, çöpümüzü Noel gibi kokutan ons başına otuz dolarlık şeyeyi bulduğunda tek kelime etmemişti. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı; onu tekrar sürmeye cesaretim yoktu.

"Rachel..."

Bu tanıdık bir tartışmanın başlangıcıydı ve ben kaskatı kesildim. Nick, Hollows'ta büyümüş olmanın getirdiği alışılmadık koşullar içinde Vampirler ve kokularıyla tetiklenen açlıkları hakkında benden daha çok şey biliyordu. "Taşınmıyorum," dedim açıkça.

"Sadece..." Tereddüt etti, uzun piyanist elleri kısa, sarsıntılı hareketlerle hareket ederek çenemin sıkıldığını görünce hayal kırıklığını gösterdi.

"İyi gidiyoruz. Çok dikkatliyim." Beni mutfak duvarına sıkıştırdığını ona söylemediğim için duyduğum suçluluk gözlerimi aşağıya indirdi.

İç çekti, dar vücudu kıpırdadı. "İşte." Arka cebine uzanmak için döndü. "Biletler sende kalsın. Bir haftadan uzun süre ortalıkta duran her şeyi kaybediyorum."

"Hatırlat da yola devam edeyim o zaman," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. Koltuk numaralarına baktım. "Üçüncü sıra. Muhteşem! Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum Nick."

Dişlerini memnun bir gülümsemeyle parlattı, gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. Onları nereden bulduğunu bana asla söylemezdi. Nick her şeyi bulabilirdi, o bulamazsa da bulabilecek birini tanıyordu. İçimde bir his vardı. Otoriteye karşı gösterdiği ihtiyatlı temkinlilik buradan kaynaklanıyordu. Her şeye rağmen

Ben de Nick'in henüz keşfedilmemiş bu yanını çok cüretkâr buldum. Ve emin olmadığım sürece.

"Kahve ister misin?" Biletleri cebime sokarak sordum.

Nick yanımdan geçip boş mabede baktı. "Ivy hâlâ burada mı?"

Hiçbir şey söylemedim ve o da sessizlikte cevabımı okudu. "Senden gerçekten hoşlanıyor," diye yalan söyledim.

"Hayır, teşekkürler." Kapıya doğru kaydı. Ivy ve Nick anlaşıyorlardı. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. "İşe dönmem gerekiyor. Öğle tatilindeyim."

Hayal kırıklığı omuzlarımı çökertti. "Tamam." Nick Eden Park'taki müzede tam zamanlı olarak çalışıyor, üniversite kütüphanesinde ek iş yapmadığı zamanlarda eserleri temizliyor, daha hassas ciltleri kataloglamalarına ve daha güvenli bir yere taşımalarına yardımcı oluyordu. Üniversitenin eski kitap dolabına girmemizin muhtemelen bu taşınmayı tetikleyen şey olması bana komik gelmişti. Nick'in bu işi, korumaya çalıştıkları kitapları "ödünç alabilmek" için kabul ettiğinden emindim. Ay sonuna kadar iki işte birden çalışıyordu ve bunun onu yorduğunu biliyordum.

Gitmek için döndü ve ani bir düşünceyle arkasından uzandım. "Hey, benim en büyük tencerem hâlâ sende, değil mi?" Üç hafta önce onun evinde Kirli Harry maratonu için acı biber yapmakta kullanmıştık ve bir daha geri getirmemiştim.

Tereddüt etti, eli kapının mandalındaydı. "İhtiyacın var mı?"

"Edden bana ley hattı dersi aldırıyor," dedim, ona cadı avcısı cinayetleri üzerinde çalıştığımı söylemek istemiyordum. Henüz değil. Bu öpücüğü bir tartışmayla mahvetmek istemedim. "Bir tanıdığa ihtiyacım var yoksa cadı beni sınıfta bırakacak. Bu da büyük büyü potu demek."

"Ah." Sessizdi ve yine de anlayıp anlamayacağını merak ettim. "Elbette," dedi yavaşça. "Bu akşam yeterince yakın mı?" Başımı salladığımda, "Tamam. Görüşürüz o zaman." diye ekledi.

"Teşekkürler, Nick. Güle güle." Bu gece onu göreceğime dair söz aldığım için memnun bir şekilde kapıyı iterek açtım, erkeksi bir ses itiraz edencesine seslenince yarı yolda durdum. Baktığımda Glenn'i sahanlıkta üç tane

Fast food çuvalları ve bir tepsi içecek.

"Glenn!" İçeceklere uzanarak haykırdım. "İşte buradasın. İçeri gelsene. Bu Nick, erkek arkadaşım. Nick, bu da Dedektif Glenn." *Erkek arkadaşım Nick. Evet, bunu sevdim.*

Çuvalları bir eline geçiren Glenn elini uzattı. "Nasılsınız?" dedi resmi bir tavırla, hâlâ dışarıdaydı. Şık görünümlü gri bir takım elbise giymişti ve Nick'in gündelik kıyafetlerinin dağınık görünmesine neden oluyordu. Nick'in Glenn'in elini sıkmadan önce tereddüt etmesine kaşlarım kalktı. Bunun Glenn'in FIB rozeti yüzünden olduğundan emindim. *Bilmek istemiyorum. Bilmek istemiyorum.*

"Memnun oldum," dedi Nick, sonra bana döndü. "Akşam görüşürüz, Rachel."

"Tamam. Güle güle." Bana bile biraz kederli gelmişti ve Nick öne doğru eğilip ağzımın kenarına bir öpücük kondurmadan önce ayak ayak üstüne attı. Bunun sevgi gösterisinden çok erkek arkadaşlığını kanıtlama çabası olduğunu düşünmüştüm. Her neyse.

Spor ayakkabılarını sessizce giyen Nick, merdivenlerden hızla inerek kaldırımındaki tuzla paslanmış mavi pikabına doğru ilerledi. Kambur omuzları ve durgun adımları beni endişelendirmişti. Glenn de onu izliyordu ama yüzündeki ifade her şeyden çok meraklıydı.

"İçeri gelin," diye tekrarladım yiyecek çuvallarına bakarken ve kapıyı daha geniş açtım.

Glenn güneş gözlüklerini çıkardı ve bir eliyle takım elbisesinin iç göğüs cebine soktu. Atletik yapısı ve düzenli sakalıyla Dönüş öncesi Gizli Servis elemanlarına benziyordu. Nick arabasıyla uzaklaşırken, "Nick Sparagmos bu mu?" diye sordu. "Muhbir olan mı?"

Sanki bir fareye ya da vizona dönüşmek ahlaken yanlış bir şeymiş gibi söylediği bu söz karşısında tüylerim diken diken oldu. Bir elimi kalçama koydum, içki tepsisi eğildi

Buz ve gazoz dökmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Belli ki babası ona Glenn'in anlattığından daha fazlasını anlatmıştı. "Geç kaldın."

"Hepimize öğle yemeği almak için durdum," dedi sertçe. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Ben geri çekildim, o da eşiği geçti. Ayağıyla kapıya asıldı ve arkasından çekerek kapattı. Antredeki ani alacakaranlıkta patates kızartması kokusu baskın hale geldi. "Güzel bir kıyafet," dedi. "Boyaman ne kadar sürdü?"

Küçümseyerek deri pantolonuma ve içine soktuğum kırmızı ipek bluzuma baktım. Gün batımından önce deri giymek, Ivy beni satın aldığım derinin yüksek kalitesinin görünümü "beyaz cadı çöplüğünden" "zengin cadı sınıfına" yükselttiğine ikna edene kadar beni endişelendirmişti. Bilmesi gerekirdi ama ben yine de bu konuda hassastım. "İşe giderken bunu giyiyorum," diye çıkıştım. "Koşmak zorunda kalırsam ve kaldırımda kayarsam deri naklinden kurtarıyor. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Yorumlarını homurdanmakla sınırlı tutarak beni mutfağa kadar takip etti. Ivy haritasından başını kaldırmış, sessizce hamburger poşetlerini ve içecekleri inceliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Görüyorum ki pizzadan kurtulmuşsun. İstersen Piscary'nin seni ısırmasını sağlayabilirim."

Glenn'in aniden kapanan yüz ifadesiyle keyfim yerine geldi. Boğazının derinliklerinden çirkin bir ses çıkardı ve ben de donmuş waffle'ları kaldırmaya gittiğimde tost makinesinin fişinin takılı olmadığını gördüm. "Dün gece o pizzayı yeterince hızlı mideye indirdin," dedim. "İtiraf et. Çok beğendin."

"Hayatta kalmak için yedim." Keskin hareketlerle masada durdu ve çantaları kendisine doğru çekti. Pahalı bir takım elbise giymiş, uzun boylu, siyah bir adam gördü.

Kâğıda sarılı yiyecekleri paketinden çıkaran kılıf tuhaf bir görüntü oluştuyordu. "Eve gittim ve iki saat boyunca porselen tanrıya dua ettim," diye ekledi ve Ivy ile ben birbirimize eğlenen bakışlar attık.

İşini bir kenara iten Ivy, en az pişmiş hamburgeri ve en dolu patates kızartması zarfını aldı. Glenn'in yanındaki sandalyeye çöktüm. O da masanın sonuna doğru ilerledi.

sıradan. "Kahvaltı için teşekkürler," dedim ve hışırtılı bir kâğıtla burgerimi açmadan önce bir kızartma yedim.

Tereddüt etti, ceketinin en alt düğmesini açıp otururken FIB subayı kişiliğine olan ölümcül tutumu gevşedi. "FIB bunun bedelini ödüyor. Aslında bu benim de kahvaltım. Güneş neredeyse doğana kadar eve gelmedim. Uzun bir gün geçirdin."

Onun belli belirsiz kabulleniş tonu omuzlarımı bir kademe daha rahatlattı. "Pek sayılmaz. Sadece seninkinden yaklaşık altı saat sonra başlıyor."

Patates kızartması için ketçap isteyerek ayağa kalktım ve buzdolabına gittim. Kırmızı şişeye uzanırken tereddüt ettim. Ivy gözüme takıldı, ben işaret ettikten sonra omuz silkti. *Evet*, diye düşündüm. Hayatımızı işgal ediyordu. Dün gece pizzayı yedi. Neden Ivy ve ben onun yüzünden acı çekelim ki? Buna karar verdikten sonra şişeyi çıkardım ve sert bir vuruşla masanın üzerine bıraktım. Hayal kırıklığıma rağmen Glenn fark etmedi.

"Ee," dedi Ivy, masanın öbür ucuna uzanıp ketçabı alarak. "Bugün Rachel'a bakıcılık mı yapacaksın? Onu otobüse bindirme. Onun için durmazlar."

Ivy hamburgerine kırmızı sos sürerken başını kaldırıp baktı. "Uh." Gözlerini kırıştırdı, belli ki düşüncesini kaybetmişti. Gözleri ketçaba sabitlenmişti. "Evet. Ona şu ana kadar elimizde ne olduğunu göstereceğim. cinayetler."

Ani bir düşünceyle ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Hey, Ivy," dedim hafifçe. "Pihtılaşmış kanı bana uzat."

Hiç vakit kaybetmeden şişeyi masaya doğru itti. Glenn donakaldı. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı sertçe, yüzü solgunlaşmıştı.

Ivy kıs kıs güldü, ben de güldüm. "Sakin ol Glenn," dedim kızartmalarımın üzerine ketçap fişkırtırken. Sandalyeme uzandım ve bir tane yerken ona sinsi bir bakış attım. "Ketçap bu."

"Ketçap!" Yemeğinin bulunduğu kâğıt yer minderini yaklaştırdı.
"Delirdin mi sen?"

"Dün gece h  p  rdeterek içtiğin şeyin neredeyse aynısı," dedi

Ivy. şişeyi ona doğru ittim. "Bu seni   ld  rmez. Biraz dene."

G  zlerini kırmızı plastiğe diken Glenn başını salladı. Boynu tutulmuştu ve yemeğini daha da yaklaştırdı. "Hayır."

"Hadi ama Glenn," diye ikna ettim. "Eziklik yapma. Kan konusunda şaka yapıyordum." *Eğer onu biraz sarsamayacaksan bir insanı yanında tutmanın ne anlamı var ki?*

Suratı asıktı, hamburgerini sanki bir angarya gibi yiyordu.
keyifli bir deneyim. Ama ketçap olmadan bu bir iş olabilirdi. "Bak," dedim ikna edici bir şekilde yaklaşıp şişeyi çevirirken. "İşte içinde ne var. Domates, mısır şurubu, sirke, tuz..." Teredd  t ettim, kaşlarını çattım. "Hey, Ivy. Ketaba soğan ve sarımsak tozu koyduklarını biliyor muydun?"

Başını salladı ve ağzının kenarındaki ketçap parçasını sildi.
Glenn ilgilenmiş g  r  n  yordu, yeni boyanmış tırnağımın   zerindeki ince yazıyı okumak için yaklaştı. "Neden?" diye sordu. "Soğan ve patatesin nesi var?
Sarımsak?" Kahverengi g  zlerinde bilmiş bir bakış belirdi ve arkasına yaslandı. "Ah," dedi bilgece. "Sarımsak."

"Aptal olma." şişeyi yere bıraktım. "Sarımsak ve soğanda çok fazla s  lf  r vardır. Yumurta da şöyle. Bana migren yapıyorlar."

"Mmmm," dedi Glenn kendini beğenmiş bir ifadeyle, ketçap şişesini iki parmağının arasına alıp etiketi okurken. "Doğal aromalar nedir?"

"Bilmek istemezsin," dedi Ivy, sesi dramatik bir şekilde tizleşerek.

Glenn şişeyi yere bıraktı. G  lmekten kendimi alamadım.

Yaklaşan bir motosikletin sesi Ivy'yı ayağa kaldırdı. "Bu benim aracım," dedi, paketini buruşturdu ve yarısı yenmiş kartonunu itti

patates kızartmasını masanın ortasına bıraktı. Sırık gibi vücudu tavana doğru uzanarak gerindi. Glenn dikkatini onun üzerinde gezdirdi, sonra gözlerini kaçırdı.

Bakışlarım Ivy'ninkilerle buluştu. Kist'in döngüsüne benziyordu. Bunun dün geceyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Endişelendiğimi gören Ivy çantasını kaptı. "Kahvaltı için teşekkürler, Glenn." Bana döndü. "Sonra görüşürüz, Rachel," diye ekledi dışarı çıkarken.

Omuzları gevşeyen Glenn lavabonun üstündeki saate baktı, sonra yemeğe geri döndü. Ivy'nin talebi sokaktan içeri süzülürken ketçabın son kalanını kızartmayla sıyrıyordum, "Git kendini çevir, Kist. Ben sürüyorum." Bisiklet hızlandığında ve sokak sessizleştiğinde gülümsedim.

Bitirdiğimde kâğıdı buruşturup top haline getirdim ve ayağa kalktım. Glenn'in işi bitmemişti ve masayı toplarken ketçabı bıraktım. Göz ucuyla onu izledim. "Hamburgerlere de yakışıyor," dedim çömeli ve bir büyü kitabı seçti. Plastiğin kayma sesi duyuldu. Elimde kitap, döndüğümde onun şişeyi ittiğini gördüm. Masaya oturduğumda göz göze gelmedik. "Gitmeden önce bir şeyi kontrol etmemin sakıncası var mı?" Dizini açarak sordum.

"Devam et."

Sesi yine soğumuştı, büyü kitabından kaynaklandığına karar vererek iç çektim ve soluk baskının üzerine eğildim. "Bir büyü karıştırmak istiyorum Howlers bana ödeme yapmama konusundaki fikrini değiştirir," dedim, ne yaptığımı bilirse rahatlayacağını umarak. "Dışarıdayken bahçede olmayanları alabileceğimi düşündüm. Fazladan durmamın bir sakıncası yok, değil mi? Sen?"

"Hayır." Hava biraz daha az soğuktu ve bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Pipetiyle buzı gürültülü bir şekilde karıştırıyordu ve ben de görebilmesi için bilerek yaklaştım.

"Bak," dedim, bulanıklaşan izi göstererek. "Haklıymışım. Eğer onların sineklerini faul yapmak istiyorsam, temassız bir büyüye ihtiyacım var." Benim gibi bir toprak cadısı için temassızlık asa demektir. Daha önce hiç yapmamıştım ama

Malzemelere bakınca kaşlarım kalktı. Eğrelti otu tohumu ve asa dışında her şeyim vardı. *Bir kızılağaç dübeli ne kadar tutabilirdi ki?*

"Bunu neden yapıyorsun?"

Sesinde kavgacı bir hava vardı ve gözümü kırıştıtararak kitabı kapattım. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onu yerine koymaya gittim ve sırtımı ada tezgahına dayayarak ona doğru döndüm. "Büyü yapmak mı? Benim işim bu. Kimseye zarar vermeyeceğim. En azından bir büyüyle."

Glenn elindeki büyük boy bardağı yere bıraktı. Koyu renk parmakları kavrayışlarını gevşetti ve kaydı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak tereddüt etti. "Hayır," dedi. "Böyle biriyle nasıl yaşayabilirsin? Hiçbir uyarı olmadan patlamaya hazır?"

"Oh." İçkime uzandım. "Onu kötü bir gününde yakaladın. Babanı sevmiyor ve hıncını senden çıkardı." *Ve bunu sen istedin, sık kafalı.* Son içkimi hüpürdeterek içtim ve bardağı fırlatıp attım. "Hazır mısın?" Sandalyeden çantamı ve montumu alırken "Hazır mısın?" dedim.

Glenn ayağa kalktı ve takım elbisesinin ceketini düzelttikten sonra eşyalarını lavabonun altına atmak için önüme geçti. "Bir şey istiyor," dedi. "Ve sana her baktığında suçluluk duygusu görüyorum. İstese de istemese de seni incitecek ve bunu biliyor."

Küstahça, ona yukarıdan aşağıya bir bakış attım. "O beni avlamıyor." Öfkemi bastırmaya çalışarak hızlı adımlarla koridora yöneldim.

Glenn sert tabanlı ayakkabılarını benimkilerin bir kalp atışı gerisinde kapatmıştı. "Sana ilk kez dün saldırdığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarım büzüldü ve botlarımın gümbürtüsü omurgama kadar ulaştı. Onu neyin sinirlendirdiğini anlayıp bunu yapmaktan vazgeçene kadar pek çok neredeyse olmuştu.

Glenn hiçbir şey söylemedi, sessizliğimdeki cevabı açıkça duymuştu. "Dinle," dedi mabede girdiğimizde, "dün gece aptal bir insan gibi görünmüş olabilirim ama izliyordum. Piscary seni bir mumu üflemekten daha kolay büyüledi. Seni ondan çekip aldı."

İsim. Bu normal olamaz. Ve sana evcil hayvanım dedi. Sen bu musun? Bana kesinlikle öyle görünüyor."

"Ben onun evcil hayvanı değilim," dedim. "O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Piscary istediğini düşünebilir." Kollarımı ceketimin içine sokarak kiliseden çıktım ve hışımla merdivenlerden aşağı indim. Arabası kilitliydi ve kolu çekiştirdim. Sinirli bir şekilde kilidi açmasını bekledim. "Ve bu seni ilgilendirmez. iş," diye ekledim.

FIB dedektifi kapısını açarken sessizdi, sonra arabanın tavanından bana bakmak için durakladı. Gözlüğünü takarak gözlerini gizledi. "Haklısınız. Bu benim işim değil."

Kapının kilidi açıldı ve arabayı titretmek için çarparak içeri girdim. Glenn usulca direksiyonun arkasına geçti ve kapısını kapattı.

"Tabii ki seni ilgilendirmez," diye mırıldandım arabasının yakınlığında. "Dün gece onu duydun. Ben onun gölgesi değilim. Bunu söylerken yalan söylemiyordu."

"Ayrıca Piscary'nin seni kontrol altına almazsa, kendisinin alacağını söylediğini duydum."

İstenmeyen ve tedirgin edici gerçek bir korku parıltısı içimi sıktı. "Ben onun arkadaş," diye iddia ettim. "Tek istediği kanının peşinde olmayan bir arkadaş. Bunu hiç düşündün mü?"

Arabayı çalıştırırken usulca, "Evcil hayvan mı, Rachel?" dedi.

Parmaklarımı kolçağa vurarak hiçbir şey söylemedim. Ivy'nin evcil hayvanı değildim. Ve Piscary bile beni ona dönüştüremezdi.

On

Kolumu arabanın camına dayadığımda Eylül sonu öğleden sonra güneşi deri ceketimin üzerinden ılık bir şekilde süzülüyordu. Nazarlık bileziğimdeki küçük tuz şişesi rüzgârda sallanarak tahta haçıma çarptı ve uzanıp yan aynayı ayarlayarak bir araba boyu arkamda asılı duran trafiği izledim. Emrime amade bir aracın olması güzeldi. Birazdan FIB on beş dakika içinde, otobüsle kırk dakika sürmez, öğleden sonra trafiği ve her şey. "Bir sonraki ışıktan sağa dönün," dedim işaret ederek.

Glenn'in kavşaktan dümdüz geçişini şaşkınlıkla izledim. "Senin neyin var böyle!" diye haykırdım. "Ben daha bu arabaya binmedim ve sen benim istediğim yere gidiyorsun."

Glenn'in güneş gözlüklerinin ardında kendini beğenmiş bir ifadesi vardı. "Kestirme yol." Sırıttı, dişleri ürkütücü derecede beyazdı. Bu onda gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi ve beni şaşırtmıştı.

"Elbette," dedim elimi havada sallayarak. "Bana kestirme yolunu göster." Daha hızlı olacağından şüpheliydim ama bir şey söylemeyecektim. O gülümsemeden sonra olmaz.

Başımı çevirip yanımdan geçen binalardan birinin üzerindeki tanıdık tabelayı takip ettim. "Hey! Dur!" Koltuğumda yarı yarıya dönerek bağırdım. "Bu bir tılsım dükkânı."

Glenn arkasını kontrol etti ve yasadışı bir U dönüşü yaptı. Bir U dönüşü daha yapıp dükkânın hemen önüne yanaşıp kaldırıma park ederken camın üstünü tuttum. Kapıyı açtım ve çantamı aldım. "Ben sadece

Bir dakika," dedim ve o da başını sallayarak koltuğunu geriye doğru çekti ve başını koltuk başlığına yasladı.

Onu uyuması için bırakarak dükkâna girdim. Kapının üstündeki ziller şingirdadı ve yavaş bir nefes alarak rahatladığımı hissettim. Nazarlık dükkânlarını severdim. Burası lavanta, karahindiba ve klorofil ısırganı gibi kokuyordu.

Hazır büyüleri atlayarak doğrudan hammaddelerin bulunduğu arka tarafa gittim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Bir demet kanotundan başımı kaldırdığımda tezgâhın üzerine eğilmiş, düzenli ve hevesli bir satıcıyla karşılaştım. Kokusundan cadı olduğu anlaşılıyordu - gerçi içerideki kokulardan bunu anlamak zordu. "Evet," dedim. "Eğreli otu tohumu ve asa için uygun bir kızılağaç dübeli arıyorum."

"Ah!" dedi muzaffer bir edayla. "Tohumlarımızı tam şurada saklıyoruz."

Tezgâhın benim tarafımdan kehribar rengi şişelerin sergilendiği yere doğru izlediği yolu takip ettim. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi, serçe parmağım büyüklüğünde bir tanesini indirip uzattı. Almadım, tezgâhın üzerine koymasını işaret ettim. Çantamı karıştırırken yüzünü buruşturdu, sonra şişenin üzerinde bir tılsım tuttu. "Sizi temin ederim hanımefendi," dedi sertçe, "bu en yüksek kalite."

Tılsım soluk bir yeşil renkte parlarken ona zayıf bir gülümseme verdim. "Bu bahar bir ölüm tehdidi altındaydım," diye açıkladım. "Tedbirli olduğum için beni suçlayamazsınız."

Kapı zilleri çaldı ve Glenn'in içeri girdiğini görmek için arkama baktım.

Satıcı parladı, parmaklarını şıklattı ve bir adım geri çekildi. "Sen Rachel'sın. Rachel Morgan, değil mi? Seni tanıyorum!" Şişeyi ellerime tutuşturdu. "Müesseseden. Hayatta kalmana çok sevindim. Senin için ne kadar şans vardı? Bire üç yüz mü?"

"İki yüzdü," dedim hafifçe gücenerek. Bakışlarının omzumun üzerinden Glenn'e kaydığını, onun insan olduğunu fark edince gülümsemesinin donduğunu gördüm.

"O benimle," dedim ve adam soluk soluğa kaldı, bunu öksürükle gizlemeye çalıştı. Gözleri Glenn'in yarı gizli silahına takıldı. *Turn take it, kelepçelerimi kaçırdım.*

"Asalar burada," dedi, ses tonu yoldaş seçimimi onaylamadığını açıkça gösteriyordu. "Onları taze tutmak için bir kuruma kutusunda saklıyoruz."

Glenn ve ben onu kasanın yanındaki boş bir yere kadar takip ettik. Adam keman kutusu büyüklüğünde tahta bir kutu çıkardı, açtı ve görebilmem için bir hareketle çevirdi.

Kızılağaçlar yuvarlanırken iç çektim. Elim onlara dokunmak için kalktı, satıcı boğazını temizleyince düştü. "Hangi büyüü karıştırıyorsunuz Bayan Morgan?" diye sordu, gözlüklerinin üzerinden beni süzerken ses tonu profesyonelleşmişti. Jantlar ahşaptı ve toprak büyüü kılık değiştirme tılsımlarını görmek için yazıldıklarına bahse girerdim.

"Temassız bir büyü denemek istiyorum. Zaten stres altında olan ahşabı kırmak için mi?" Utanç duygumu bastırarak söyledim.

"Küçük olanlardan herhangi biri iş görür," dedi, bakışları Glenn ve benim aramda gidip gelirken.

Başımı salladım, gözlerim kalem büyüklüğündeki asalara sabitlenmişti. "Ne kadar?"

"Dokuz yüz yetmiş beş," dedi. "Ama sana 9'a satarım."

Dolar mı? "Biliyor musun," dedim yavaşça, "asayı gerçekten almadan önce her şeye sahip olduğumdan emin olmalıyım. İhtiyacım olmadan önce ortalıkta durup nem kapmasının bir anlamı yok."

Satıcının gülümsemesi katılaştı. "Elbette." Tek bir yumuşak hareketle çantayı kapatıp bir kenara koydu.

İçim burkularak yüzümü buruşturdum. "Eğretili otu tohumu ne kadar?" Daha önceki teklifinin sadece bir asa alacağım için yapıldığını bildiğimden sordum.

"Beş elli."

Bende olduğunu düşündüm. Başımı eğerek çantamı karıştırdım. Asaların pahalı olduğunu biliyordum ama bu kadar pahalı değillerdi. Para elimde, Glenn'in doldurulmuş sıçanlarla dolu bir rafa baktığını görmek için başımı kaldırdım. Satıcı satın aldığı ürünleri sayarken, Glenn yaklaştı ve hâlâ farelere bakarak, "Bunlar ne için kullanılıyor?" diye fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok." Fişimi aldım ve her şeyi çantama tıktırdım. Bir parça saygınlık bulmaya çalışarak kapıya yöneldim, Glenn de arkamdan geliyordu. Kaldırıma ulaştığımızda çanlar şingirdedi. Yine güneşin altında, temizleyici bir nefes aldım. Muhtemelen beş yüz dolarlık ücretimi almak için dokuz yüz dolar harcamayacaktım.

Glenn benim için arabanın kapısını açarak beni şaşırttı ve ben koltuğa yerleşirken o da açık pencerenin çerçevesine yaslandı. "Hemen geliyorum. Geri dön," dedi ve içeri girdi. Bir anda elinde küçük beyaz bir çantayla dışarı çıktı. Merakla arabanın önünden geçişini izledim. Trafiğin arasında zamanlama yaparak kapıyı açtı ve direksiyonun arkasına geçti.

"Eee?" Paketi aramıza koyarken sordum. "Ne aldın?" Glenn arabayı çalıştırdı ve trafiğe çıktı. "Doldurulmuş bir fare."

"Oh," dedim şaşırarak. Bununla ne yapacaktı ki? Ne için olduğunu ben bile bilmiyordum. FIB binasına kadar sormak için can atıyordum ama yeraltı otoparkının soğuk gölgesine girerken bile ağzımı kapalı tutmayı başardım.

Glenn'in ayrılmış bir yeri vardı ve ben kaldırım bulduğumda topuklarım yankılandı. Glenn, babamdan hatırladığım acılı bir yavaşlıkla arabadan inip ceketinin kollarını aşağıya doğru çekiştirerek yavaşça çözdü. Faresini almak için tekrar içeri uzandı ve merdivenleri işaret etti.

Hâlâ sessiz, onu beton merdivenlere kadar takip ettim. Sadece bir kat çıkmamız gerekiyordu ve arka kapıdan girerken kapıyı benim için tuttu. İçeri girdiğimizde güneş gözlüklerini çıkardı ve ben de saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıp şapkamın altına ittim. Klima açıldı ve kalabalık ön lobiden dünyalar kadar uzak olduğunu düşünerek küçük girişe baktım.

Glenn dağınık bir masanın arkasından bir ziyaretçi kartı çıkardı, beni içeri aldı ve telefondaki adama başıyla onay verdi. Onu açık ofislere kadar takip ederken kartı yakama ilıştirdim.

Glenn, Edden'ın sekreterinin yanına geldiğinde, "Merhaba Rose," dedi. "Kaptan Edden müsait mi?"

Yaşlı kadın beni görmezden gelerek parmağını daktiloda yazdığı kağıdın üzerine koydu ve başını salladı. "Şu anda toplantıda. Ona burada olduğunuzu söylememi ister misiniz?"

Glenn dirseğimi tuttu ve beni onun yanından geçirmeye başladı. "Çıktığı zaman. Aceleye gerek yok. Bayan Morgan ve ben önümüzdeki birkaç saat boyunca burada olacağız."

"Evet efendim," dedi ve daktilosuna geri döndü.

Saatlerdir mi? Rose'la konuşmama izin vermemesinden hoşlanmadığımı düşündüm; kıyafet kurallarının ne olduğunu öğrenmek istiyordum. FIB bu kadar bilgiye sahip olamazdı. Suçlarla ilgili birincil yargı yetkisi I.S.'deydi.

Glenn, "Ofisim şurada," dedi ve bölmelerle ayrılmış alanı kaplayan duvarlı ve kapılı ofisleri işaret etti. Glenn beni neredeyse öne doğru iterken masalarında oturan birkaç memur başlarını kaldırıp evrak işlerine baktılar. Orada olduğumu kimsenin bilmesini istemediği izlenimini edinmiştim.

"Güzel," dedim alaycı bir tavırla beni ofisine götürürken. Bembeyaz oda neredeyse çoraktı, köşelerdeki kir barızdı. Neredeyse boş bir masanın üzerinde yeni bir bilgisayar ekranı duruyordu. Hoparlörleri eskiydi. Arkasında kötü bir sandalye duruyordu ve tüm binada düzgün bir sandalye olup olmadığını merak ediyordum. Masa beyaz lamine kaplıydı ama geçmişteki kullanımdan kalan kirler masayı neredeyse griye boyamıştı. Yanındaki tel çöp kutusunda hiçbir şey yoktu.

"Telefon hatlarına dikkat et," dedi Glenn yanımdan geçip çantasını dosya dolabının üzerine bırakırken. Ceketini çıkardı ve özenle ahşap bir askıya astıktan sonra şapka ağacına astı. Çirkin odaya bakarken, dairesinin nasıl olduğunu merak ettim.

Uzun masanın arkasındaki prizden gelen ikiz telefon hatları açık zemin boyunca masasına kadar uzanıyordu. Bu şekilde dizilmiş olmaları bir OSHA ihlali olmalıydı, ama birinin telefonuna takılarak masadan çekmesini umursamıyorsa, ben neden umursayayım?

"Neden masanı şuraya koymuyorsun?" Bir masa için en mantıklı yer olan kâğıtlarla dolu masaya bakarak sordum.

Klavyesinin üzerinde kambur durarak başını kaldırdı. "Sırtım kapıya dönük olacak ve ana katı göremeyeceğim."

"Oh."

Hiçbir ıvır zıvır yoktu -kişisel nitelikte hiçbir şey yoktu- tek bir rafta sadece klasörlerden sızan kâğıtlar duruyordu. Sanki uzun süredir buradaymış gibi görünmüyordu. Hafif dikdörtgen gölgeler bir zamanlar resimlerin asılı olduğu yerleri gösteriyordu. Dedektiflik sertifikası dışında duvarlarda asılı olan tek şey, uzun masanın hemen üzerinde asılı duran, üzerine yüzlerce yapışkan not yapıştırılmış tozlu bir ilan panosuydu. Solmuş ve kıvrılmışlardı. Sadece Glenn'in çözebileceği şifreli mesajlar.

"Bunlar da ne?" Açık kata bakan penceresindeki panjurların kapalı olup olmadığını kontrol ederken sordum.

"Üzerinde çalıştığım eski bir davadan notlar." Klavyesine geri dönüp bir dizi harf yazarken sesinde endişeli bir ton vardı. "Neden oturmuyorsun?"

Ofisinin ortasında durmuş ona bakıyordum. "Nereye?" Sonunda sordum.

Başını kaldırdı ve tek sandalyenin üzerinde durduğunu fark edince kızardı. "Hemen döneceğim." Masasının etrafından dolaştı ve ben yolundan çekilene kadar önümde garip bir şekilde durdu. Beni geçip dışarı çıkarken yürüyüşü ağırdu.

Ofisinin FIB bürokrasisinin şimdiye kadar gördüğüm en misafirperver olmayan dilimi olduğunu düşünerek şapkamı ve paltomu çıkarıp çiviye astım.

kapısının arkasından dışarı çıktı. Sıkılarak masasına doğru yürüdüm. Yanıp sönen bir uyarı ile bir karşılama ekranı bekliyordu.

Glenn döner bir sandalyeyi ofisine iterken bir tıkırtı duyuldu. Bana özür dileyen bir bakış atarak sandalyeyi kendi masasının yanına koydu. Çantamı çorak masasına bıraktım ve görmek için öne doğru eğilerek yanına oturdum. Üç parola yazmasını izledim: yunus, lale ve Monica. Eski kız arkadaşı mı? Merak ettim. Ekranda yıldız işaretleri olarak görünüyordlardı ama iki parmaklı bir daktilocuydu ve takip etmek zor değildi.

"Tamam," dedi ve isimlerin ve kimlik numaralarının yazılı olduğu bir not defteri çıkardı. İlkine bir göz attım ve tekrar ekrana baktım. Acı verici bir yavaşlıkla kaşlarını çattı ve onları yazmaya başladı. Dokun. Duraklat. Dokun, dokun.

"Oh, ver şunu bana," dedim ve klavyeyi yaklaştırdım. Tuşlar mutlu bir şekilde şakırdıyordu, ilkinin yazdım, sonra fareyi kaptım ve Tümü düğmesine tıkladım, böylece geri getirmenin tek sınırı bu girişler oldu son on iki ay içinde yapılmıştır.

Ekranda bir sorgu belirdi ve tereddüt ettim. "Hangi yazıcı?" diye sordum.

Glenn hiçbir şey söylemedi ve ben de kollarını önünde kavuşturmuş sandalyesinde arkasına yaslandığını görmek için ona döndüm. "Eminim kumandayı da erkek arkadaşının elinden almışsındır," dedi klavyeyi tekrar önüne çekip fareyi geri alırken.

"O benim televizyonum," dedim hararetle, sonra da ekledim, "Üzgünüm." Aslında Ivy'nindi. Benimki büyük tuz banyosunda kaybolmuştu. İyi de olmuştu, çünkü Ivy'ninkinin yanında oyuncak gibi duracaktı.

Glenn boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. Yavaşça bir sonraki ismi yazdı ve bir sonrakine geçmeden önce listeden kontrol etti. Sabırsızlıkla bekledim. Gözlerim dosya dolabının üzerindeki buruşuk torbaya gitti. Fareyi dışarı çıkarmak için içimde anlamsız bir istek uyandı. Bu yüzden saatlerce burada kalacağımızı söylemiş olmalıydı. Mektupları kesip bir notun içine yapıştırmak daha hızlı olurdu.

Onları değiştirdiğini görünce, "Bu aynı yazıcı değil," dedim.

"Her şeye bakmak istediğini bilmiyordum," dedi, klavyeden harfleri seçerken sesi dalgındı. "Geri kalanını bodrumdaki yazıcıya gönderiyorum." Yavaşça son rakam dizisini yazdı ve Enter tuşuna bastı. "Bu katın yazıcısını bağlamakla ilgili bir şey duymak istemiyorum," diye ekledi.

Gülümsememi saklamak için mücadele ettim. *Duymak istemiyor muydun? Ne kadar olabilir ki?*

Glenn ayağa kalktı ve ben de ona baktım. "Ben onları getiririm. Ben dönene kadar burada kal."

O giderken başımı salladım. Sandalyemi bir o yana bir bu yana döndürerek bekledim ve arka plandaki konuşmaları dinledim. İçimi bir glmsemi kapladı. I.S. koşucu arkadaşlarımla dostluğunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Glenn'in ofisinden çıkarsam konuşmaların kesileceğini ve bakışların soğuyacağını biliyordum, ama burada kalıp dinlersem, biri merhaba demek için uğrayabilir, zor bir dava hakkında fikrimi sorabilir ya da beni güldürmek için müstehcen bir fıkra anlatabilirmiş gibi davranabilirdim.

İ ekerek Glenn'in faresini çantadan çıkarmak için ayağa kalktım. irkin, boncuk gözlü şeyi onu izleyebileceği bir yere, dolabın üzerine koydum. Kapıdan gelen bir sürtünme sesi beni kendime getirdi. "Merhaba," dedim, gelenin Glenn olmadığını görünce.

"Hanımefendi." Ağır FIB memuru önce deri pantolonuma, sonra da ziyaretçi rozetime baktı. Daha iyi görebilmesi için yer değiştirdim. Rozete, pantolonuma değil.

"Ben Rachel," dedim. "Dedektif Glenn'e yardım ediyorum. Bazı ıktılar alıyor."

"Rachel Morgan?" dedi. "Senin yaşlı bir cadı olduğunu sanıyordum."

Ağzım öfkeyle açıldı, sonra anlayışla kapandı. Beni son gördüğünde muhtemelen yaşlı bir cadıya benziyordum. "O bir kılık değiştirmeydi," dedim çantayı buruşturup atarken. "Bu gerçek ben."

Gözlerini tekrar kıyafetimin üzerinde gezdirdi. "Tamam." Gitmek için döndü ve ben daha rahat nefes aldım.

Glenn içeri girdiğinde gitmişti, üzerinde kesinlikle meşgul bir hava vardı. Elinde büyükçe bir paket kâğıt vardı ve FIB'in bilgi toplama konusunda I.S. ile aynı seviyede olması gerektiğini düşündüm. Ofisinin ortasında bir an durdu, sonra duvara dayalı uzun masasının üzerindeki kâğıtları bir uca itti. "İşte ilki," dedi ve raporları temizlenen yere bıraktı. "Bodrumdakilerle birlikte hemen döneceğim."

Onlara uzanırken donup kaldım. *İlki mi?* Hepsinin bu olduğunu sanmıştım. Ona sormak için nefes aldım ama gitmişti. Raporun kalınlığı etkileyiciydi. Sandalyemi masaya doğru çektim ve Böylece kapıya sırtım dönük olmayacaktı. Oturup bacak bacak üstüne attım ve sayfaları kucağıma çektim.

İlk kurbanın ön yüzündeki fotoğrafı tanıdım çünkü istihbarat bunu gazetelere vermişti. Anaç bir gülümsemeye sahip, hoş görünümlü, yaşlı bir kadındı. Makyajı ve takılarıyla, fotoğrafını profesyonel bir fotoğraftan almışlar gibi görünüyordu, hani şu yıldönümlerinde falan verilen pozlar gibi. Büyüye dayanıklı kasalar tasarlayan bir güvenlik firmasından emekli olmasına üç ay kalmıştı. "Tecavüzden kaynaklanan komplikasyonlar" yüzünden ölmüş. Bunların hepsi eski haberlerdi. Adli tabibin raporunu karıştırdım, bakışlarım resme kaydı.

İçim sıkıştı ve raporu kapattım. Birden üşüyerek Glenn'in kapısından açık ofislere baktım. Bir telefon çaldı ve biri açtı. Bir nefes daha aldım ve tuttum. Kendimi nefes almaya zorladım, tekrar tuttum, böylece aşırı nefes almayacaktım.

Sanırım, gevşek bir şekilde, tecavüz olarak kabul edilebilir. Kadının iç organları bacaklarının arasından çıkarılmış ve dizlerine kadar sarkmıştı. Bu çile boyunca ne kadar hayatta kaldığını merak ettim, sonra da keşke kalmasaydım dedim. Midem bulanıyordu, daha fazla fotoğrafa bakmamaya yemin ettim.

Parmaklarım titreyerek rapora konsantre olmaya çalıştım. FIB şaşırtıcı bir şekilde tamamlanmıştı ve bana sadece bir soru kalmıştı. Gerinerek

masadan telsiz telefonu kaptım. En yakın akrabası için listelenen numarayı çevirirken uzun süre sıktığım için çenem ağrıyordu.

Yaşlı bir adam cevap verdi. Telefonu yüzüme kapatmaya çalıştığında ona "Hayır," dedim. "Ben bir randevu servisi değilim. Vampiric Charms bağımsız bir koşucu firmasıdır. Şu anda karınıza saldıran kişinin kimliğini tespit etmek için FIB ile birlikte çalışıyorum."

Sedyede iki büklüm ve kırık bir şekilde yatarken çekilmiş fotoğrafı gözümün önüne geldi. benden önce. Uyumaya çalışana kadar muhtemelen kalacağı yere doğru ittim. Umarım resmi görmemiştir. Cesedini bulmamış olması için dua ettim.

"Aradığım için özür dilerim Bay Graylin," dedim en profesyonel sesimle. "Sadece bir sorum var. Karınız ölümünden önce Bay Trent Kalamack adında biriyle konuşmuş muydu?"

"Meclis üyesi mi?" dedi, sesi şaşkınlıktan kalınlaşmıştı. "O bir şüpheli mi?"

"Aklından bile geçirme," diye yalan söyledim. "Ona doğru ilerleyen bir takipçiyle ilgili elimizdeki zayıf ipuçlarından birini takip ediyorum."

"Ah." Bir an sessizlik oldu, sonra, "Evet. Aslına bakarsanız, yaptık."

Adrenalinin zil sesi beni ayağa kaldırdı.

"Onunla bu bahar bir oyunda tanıştık," diyordu adam. "Hatırlıyorum da Çünkü *Penzance Korsanları*'ydı ve baş korsanın Bay Kalamack'a benzediğini düşünmüştüm. Daha sonra Carew Tower'da yemek yedik ve bu konuya güldük. Tehlikede değil, değil mi?"

"Hayır," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Yanlış olduğunu kanıtlayana kadar soruşturmamızı gizli tutmanızı rica ediyorum. Karınız için çok üzgünüm Bay Graylin. Çok hoş bir kadındı."

"Teşekkür ederim. Onu özlüyorum." Rahatsız edici bir sessizlik içinde telefonu kapattı.

Telefonu yere bıraktım ve coşkulu bir "Evet!" diye fısıldamadan önce üç kalp atışı bekledim. Döner sandalyemi çevirdiğimde Glenn'i kapının girişinde dikilirken buldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, önüme bir yığın kâğıt daha bırakarak.

Sırıttım ve sandalyemde bir ileri bir geri sallanmaya devam ettim.

"Bir şey yok." Masasına gitti ve telefonun beşiğindeki bir düğmeye

bastı,

aranan son numara küçük ekranda belirdiğinde kaşlarını çatı. "Bu insanları arayabileceğinizi hiç söylemedim." Yüzü sinirlendi ve duruşu sertleşti. "O adam bunu geride bırakmaya çalışıyor. Bunu onun için tekrar deşmenize ihtiyacı yok."

"Sadece bir soru sordum." Bacak bacak üstüne attım, gülümseyerek döndüm.

Glenn arkasından açık ofislere baktı. "Burada misafirsin," dedi kabaca. "Eğer benim kurallarına göre oynayamayacaksan-" Durdu. "Neden hâlâ gülümsüyorsun?"

"Bay ve Bayan Graylin, Trent saldırıya uğramadan bir ay önce onunla akşam yemeği yemişlerdi."

Adam doğruldu ve bir adım geri çekildi. Gözleri kısıldı.

"Bir sonrakini aramamın sakıncası var mı?" Ben sordum.

Elimin yanındaki telefona baktı, sonra tekrar açık zemine döndü. Zoraki bir rahatlıkla kapısını yarıya kadar kapattı. "Sessiz ol."

Kendimden memnun, kâğıt yığınının daha yakına çektim. Glenn bilgisayarının başına döndü ve sinir bozucu bir yavaşlıkla yazmaya başladı.

Adli tabibin raporunu gözden geçirirken ruh halim hızla düzeldi. Bu sefer resmin bir kısmı. Görünüşe göre adam kol ve bacaklarından içeriye doğru canlı canlı yenmişti. O sırada hayatta olduğunu

yaraların yırtılma şekli. Ve vücut parçalarının eksikliğinden dolayı onun yenmiş olduğundan oldukça emindiler.

Hayal gücümün yarattığı zihinsel görüntüyü görmezden gelmeye çalışarak iletişim numarasını aradım. Cevap veren olmadı, telesekreter bile çıkmadı. Daha sonra eski iş yerini aradım, sezgilerim iş yerinin adını duyunca güzel bir düzene girdi: Seary Güvenlik.

Oradaki kadın çok nazikti ama hiçbir şey bilmiyordu, bana Bay Seary'nin karısının bir "sağlık merkezinde" uyumayı yeniden öğrenmeye çalıştığını söyledi. Yine de dosyalarına baktı ve bana Kalamack arazisine bir kasa yerleştirmek için sözleşme yaptıklarını söyledi.

"Güvenlik..." Mırıldandım, Bay Seary'nin paketini Glenn'in yapışkan notlarının üstündeki ilan tahtasına ilâştirerek yolumdan çektim. "Hey, Glenn. Başka yapışkan notun var mı?"

Masasının çekmecesini karıştırdı, bana bir paket ve hemen ardından bir kalem fırlattı. Bay Seary'nin işyerinin adını karaladım ve raporuna yapıştırdım. Bir an düşündükten sonra aynı şeyi kadınıninkine de yaptım ve üzerine "güvenli tasarımcı" yazdım. Siyah mürekkeple daire içine alınmış "T ile konuştum" yazılı ikinci bir yapışkan not ekledim.

Koridordaki bir sürtünme sesi gözlerimi üçüncü rapordan kaldırdı. Elinde cips torbası olan kilolu polisi tanıyarak gayri ihtiyari gülümsedim. Beni ve Glenn'i başıyla onaylayarak kapı aralığında durdu. "Glenn sekreterlik işlerini sana mı yaptırıyor?" diye sordu, neredeyse kesilecek kadar kalın bir ses tonuyla.

"Hayır," dedim tatlı tatlı gülümseyerek. "Trent Kalamack cadı avcısı ve ben sadece bağlantıları birbirine bağlamak için bir dakikamı ayırıyorum."

Homurdanarak Glenn'e baktı. Glenn yorgun bir ifadeyle ona baktı ve omuz silkti. "Rachel," dedi, "bu Memur Dunlop. Dunlop, bu da Bayan Morgan."

"Büyülendim," dedim, patates cipsi yağına bulanmış olarak geri almamak için elimi uzatmadım.

İpucunu anlamayan adam içeri girdi, kırıntılar fayans zemine düşüyordu. "Elinde ne var?" dedi, Glenn'in solmuş yapışkan notlarının üstündeki tahtaya yapıştırılmış kalın raporlarıma bakmaya geldi.

"Bunu söylemek için çok erken." Parmağımı karnına sokarak onu alanımdan dışarı ittim. "İzninizle."

Geri çekildi ama gitmedi, onun yerine Glenn'in ne yaptığına bakmaya gitti. Tanrı beni moladaki polislerden korusun. İkisi Glenn'in Dr. Anders'le ilgili şüpheleri üzerine konuştular, yükselen ve alçalan sesleri yatıştırıcıydı.

Kâğıtlarımdaki cips kırıntılarını üfledim, üçüncü kurbanın şehirdeki yarış pistinde hava kontrolünde çalıştığını görünce nabzım hızlandı. Bu çok zor bir işti ve ley hattı büyüü içeriyordu. Adam geç saatlere kadar çalışırken, ertesi günkü yarış için pisti nemlendirmek üzere bir sonbahar yağmuru başlatırken ezilerek öldürülmüştü. Gerçek ölüm sebebi bilinmiyordu. Ahırda yeterince ağır bir şey yoktu. Ben de o resme bakmadım.

İşte bu noktada medya, farklı ölüm yöntemlerine rağmen üç ölümün birbiriyle bağlantılı olduğunu fark etti ve sadist ucubeye "cadı avcısı" adını verdi.

Hızlı bir telefon görüşmesiyle Trent Kalamack'ı elbette tanıdığını söyleyen kız kardeşine ulaştım. Meclis üyesinin kardeşini sık sık arayıp ama Bay Kalamack'ın ölümünden önce onunla konuşup konuşmadığını bilmediğini ve kardeşinin ölümünden dolayı çok üzgün olduğunu söyledi ve sigorta çeklerinin ne kadar sürede geldiğini biliyor muydum?

Sonunda başsağlığı dileklerimi onun gevezelikleri arasına sıkıştırdım ve telefonu yüzüne kapattım. Herkesin ölümle başa çıkma şekli farklıdır ama bu saldırgandı.

"Bay Kalamack'ı tanıyor muydu?" Glenn sordu.

"Evet." Paketi tahtaya ilıştirdim ve üzerine "hava durumu bakımı" yazan bir not yapıştırdım.

"Ve onun işi önemli çünkü..."

"Hava durumunu manipüle etmek için çok fazla ley hattı becerisi gerekir. Trent yarış atı yetiştiriyor. Kolaylıkla dışarı çıkıp onunla konuşabilirdi ve kimse bunu düşünmezdi." Bir not daha ekledim
"Knew T" yazıyor.

Yaşlı polis Dunlop ilgiyle bir ses çıkardı ve yanıma geldi. Bu sefer saygılı bir şekilde üç adım arkamda durdu. "Bununla işin bitti mi?" diye sordu ilkini parmaklayarak.

"Şimdilik," dedim ve onu tahtadan çekti. Glenn'in notlarından bazıları uçuşarak masanın arkasına düştü. Glenn'in çenesi gerildi.

Birinin beni ciddiye almaya başladığını hissederek daha dik oturdum. Kılolu adam Glenn'in yanına döndü, resimleri bulurken sesler çıkarıyordu. Raporu Glenn'in masasına bıraktı ve cips kırıntılarının pıtırıklarını duydum. Başka bir memur geldi ve Glenn'in bilgisayar ekranının etrafında kümелendiklerinde doğaçlama bir toplantı şekilleniyor gibiydi. Onlara sırtımı döndüm ve bir sonraki rapora baktım.

Dördüncü kurban Ağustos ayı başında bulunmuştu. Gazeteler demişti ki Ölüm nedeni ciddi kan kaybı. Söylemedikleri şey ise adamın karnının değiştiği, hayvanlar tarafından parçalanmış gibi parçalandığıydı. Patronu onu işyerinin bodrumunda bulmuştu, hâlâ hayattaydı ve iç organlarını ait oldukları yere geri itmeye çalışıyordu. Sadece bir kolu olduğu ve diğeri koltuk altı derisinden sarktığı için bu normalden daha zordu.

"Buyurun hanımefendi," dedi dirseğimden bir ses ve irkildim. Kalbim çarparak genç FIB memuruna baktım. "Özür dilerim," dedi bir tomar kâğıdı uzatırken. "Dedektif Glenn işleri bitince bunları getirmemi istedi. Sizi korkutmak istememiştim." Gözleri elimdeki rapora kaydı. "İğrenç, değil mi?"

"Teşekkür ederim," diyerek raporları kabul ettim. En yakın akrabası olmadığı halde kurbanın patronunun numarasını çevirirken parmaklarım titriyordu.

"Jim'in," dedi yorgun bir ses üçüncü zilden sonra.

Selamım boğazımda düğümlendi. Sesini tanıdım. Cincinnati'deki yasadışı fare dövüşlerinin spikeriydi. Kalbim çarparak telefonu kapattım, ilk seferinde düğmeyi kaçırmıştım. Duvara baktım. Oda sessizliğe gömülmüştü.

"Glenn?" Boğazım düğümlenerek söyledim. Döndüğümde etrafının üç polis memuru tarafından sarıldığını ve hepsinin bana baktığını gördüm.

"Öyle mi?"

Raporu küçük alana doğru uzatırken ellerim titredi. "Benim için olay yeri fotoğraflarına bakar mısın?"

Yüzü bomboştu, aldı. Yapışkan notlarla dolu duvarına döndüm ve sayfaların dönüşünü dinledim. Ayaklarını karıştırdı. "Ne arıyorum?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Fare kafesleri mi?" diye sordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı biri. "Nasıl bildi?" Tekrar

yutkundum. Duracak gibi değildim. "Teşekkürler."

Yavaş ve kasıtlı hareketlerle raporu aldım ve ilan tahtasına yapıştırdım. "T availability" yazıp sayfalara yapıştırırken el yazım titriyordu. Raporda bir dans kulübünde fedai olduğu yazıyordu ama Dr. Anders'in öğrencilerinden biriyle ley hatları konusunda yetenekliydi ve Jim'in fare dövüşlerinde güvenlik şefi olması daha muhtemeldi.

Acı bir duyguyla beşinci pakete uzandım. Trent'ti - Trent olduğunu biliyordum - ama yaptığı şeyin dehşeti, içinde bulabileceğim her türlü neşeyi öldürüyordu.

Raporu karıştırırken arkamdaki adamların beni izlediğini hissettim ve üç hafta önce bulunan beşinci kurbanın da ilkiyle aynı şekilde öldüğünü hatırladım. Gözü yaşlı annesini aradığımda bana Trent'le geçen ay özel bir kitapçıda tanıştığını söyledi. Hatırlıyordu, çünkü kızı bu kadar genç ve önemli bir adamın koleksiyonluk, Dönüş öncesi masal antolojileriyle ilgilenmesine şaşırmıştı. Kızının Trent'le tanıştığını doğruladıktan sonra

Kızım bir güvenlik aboneliği şirketinde çalışıyordu, ona başsağlığı diledim ve telefonu kapattım.

Heyecanlı adamların arka plandaki mırıltıları uyuşuk halime katkıda bulundu. Büyük T harfimi dikkatlice yazdım, satırların net ve düz olduğundan emin oldum. Kadının iş kimliği resminin kopyasının yanına yapıştırdım. Gençti, omuzlarına kadar uzanan düz sarı saçları ve güzel, oval bir yüzü vardı. Üniversiteden yeni mezun olmuştu. Sedyedeki ilk kadının gördüğüm fotoğrafı aklıma geldi. Kanımın çekildiğini hissettim. Soğuk ve sersemlemiş bir halde ayağa kalktım.

Sanki bir zile basmışım gibi erkeklerin konuşmaları kesildi. "Kadınlar tuvaleti nerede?" Ağzım kuruyarak fısıldadım.

"Sola dön. Odanın arkasına git."

Teşekkür edecek vaktim yoktu. Alçak topuklu ayakkabılarımı şakırdatarak odadan çıktım. Ne sağa ne sola baktım, odanın sonundaki kapıyı gördüğümde daha hızlı hareket ettim. Koşarak kapıya gittim ve tam zamanında tuvalete ulaştım.

Şiddetle öğürürken kahvaltımı kaybettim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, tuz kusmuğun acı tadıyla karıştı. Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabilirdi? Buna hazırlıklı değildim. Ben bir cadıydım, lanet olsun. Adli tabip değil. İçişleri, koşucularına bununla nasıl başa çıkacaklarını öğretmedi. Koşucular koşuculardı, cinayet dedektifleri değil. Künyelerini canlı getirirlerdi, ölü olanları bile.

Midem boştu ve kuru kabarmalar nihayet durduğunda olduğum yerde kaldım, FIB banyosunun zemininde alnımı soğuk porselene dayayarak oturdum ve ağlamamaya çalıştım. Birden birinin saçımı tuttuğunu ve bir süredir tuttuğunu fark ettim.

Rose neredeyse kendi kendine, "Gececek," diye fısıldadı. "Söz veriyorum. Yarın ya da ertesi gün gözlerini kapatacaksın ve o gitmiş olacak."

Yukarı baktım. Rose elini bıraktı ve bir adım geri çekildi. Açık duran kapının ardında sıra sıra lavabolar ve aynalar vardı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim sefilce.

Zayıfça gülümsedi. "Öyle diyorlar. Ben hala bekliyorum. Sanırım hepsi öyle."

Kendimi aptal gibi hissederek beceriksizce ayağa kalktım ve sifonu çektim. Kendimi fırçaladım, FIB'in tuvaletini benimkinden daha temiz tutmasına sevindim. Rose lavaboya gitmişti ve bana kendimi toparlamam için bir an verdi. Kendimi utanmış ve aptal gibi hissederek kabinden çıktım. Glenn bunu yaşamama asla izin vermeyecekti.

"Daha iyi misin?" Rose ellerini kurularken sordu, ben de ona gevşek bir baş sallama hareketi yaptım, tekrar gözyaşlarına boğulmaya hazırdım çünkü bana acemi demiyor, kendimi yetersiz hissettirmiyor ya da güçlü olmadığımı söylemiyordu. "İşte," dedi ve lavabodan çantamı alıp bana uzattı. "Makyaj malzemelerini isteyebileceğini düşündüm."

Tekrar başımı salladım. "Teşekkürler Rose."

Gülümsedi, yüzündeki yaşlılık çizgileri onu daha da rahatlatıcı gösteriyordu. "Bunun için endişelenme. Bu kötü bir tane."

Gitmek için döndü ve ben ağzımdan kaçırdım, "Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Nasıl dağılmıyorsun? Onlara olan şey korkunç. Bir insan diğerine bunu nasıl yapabilir?"

Rose yavaş bir nefes aldı. "Ağlarsın, sinirlenirsin, sonra da bu konuda bir şeyler yaparsın."

Gidişini izledim, kapı kapanmadan önce hızlı topuklarının çıkardığı ses keskindi.

Evet. Bunu yapabilirim.

OceanofPDF.com

On bir

Kadınlar tuvaletinden çıkmak itiraf etmek istediğimden daha fazla cesaret gerektirdi. Herkesin aklımı kaçırdığımı bilip bilmediğini merak ediyordum. Rose beklenmedik derecede nazik ve anlayışlı davranmıştı ama FIB memurlarının bunu bana karşı kullanacaklarından emindim. *Güzel küçük cadı büyük çocuklarla oynamak için çok mu yumuşaktı?* Glenn bunu asla görmezden gelmezdi.

Açık havadaki ofislere gergin bir bakış fırlattım, alaycı ve bilmiş yüzlerle değil de boş masalarla karşılaşınca adımlarım duraksadı. Hayır, herkes Glenn'in ofisinin dışında durmuş, içeri bakıyordu. İçeriden yüksek sesler geliyordu.

Üniformalı FIB memurlarının yanından geçerken çantamı kendime yakın tutarak "Affedersiniz," diye mırıldandım. Eşiğin hemen üzerinde durdum ve odayı ellerinde silahlar ve kelepçelerle tartışan insanlarla dolu buldum.

"Morgan." Cips yemekte olan polis kolumdan tutup beni daha da içeri çekti. "Şimdi iyi misin?"

Kendimi tuttum, aniden giriş yaptığım için tökezledim. "Evet," dedim tereddütle.

"Güzel. Sonuncusunu senin için aradım." Dunlop gözlerimle buluştu. Kahverengiydiler ve öyle içtendiler ki ruhunun derinliklerini görebiliyor gibiydim.

"Umarım sakıncası yoktur. Meraktan ölüyordum." Bir elini bıyığının üzerinde gezdirip yağını silerken bakışları Glenn'in notlarının üzerine iştirilmiş altı rapora kaydı.

Bakışlarım odayı taradı. Gözlerimin ağırlığı üzerlerine çöktüğünde her erkek ve kadın bana baktı, konuşmalarına geri dönmeden önce beni tanıdılar. Hepsi de içimdekileri döktüğümü biliyordu ama yorum yapmamalarına bakılırsa, buzları çarpık bir şekilde kırmıştım. Belki de dağılmam onlara benim de en az onlar kadar insan olduğumu kanıtlamıştı.

Glenn masasında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, ayrı ayrı tartışmaları izlerken hiçbir şey söylemiyordu. Bana kaşlarını kaldırarak alaycı bir bakış attı. Anlaşıldığı kadarıyla odanın çoğu Trent'i tutuklamak istiyordu ama birkaçı onun siyasi gücünden korkmuş ve daha fazlasını istiyordu. Birbirlerine bağırıklarını görünce odada beklediğimden daha az gerginlik vardı. İnsanlar işleri yüksek sesle komite halinde yapmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Çantamı masanın yanında yere koydum ve son rapora bakmak için oturdum. Gazetede son kurbanın eski bir olimpiik yüzücü olduğu yazıyordu. Küvetinde ölmüştü. Boğulma. Yerel bir televizyon kanalında ünlü hava durumu sunucusu olarak çalışıyordu ama ley hattı manipölasyonu için okula gitmişti. Üzerine ilıştırılmış notta, kardeşinin Trent'le konuşup konuşmadığını bilmediği yazıyordu. Raporu panodan aldım ve etrafımdaki konuşmalara yazıdan daha fazla dikkat ederek incelemeye başladım.

"Bize gülüyor," dedi sokakta sertleşmiş, esmer bir kadın, zayıf, gergin görünümlü bir memurla tartışırken. Glenn ve benim dışımda herkes ayaktaıdı ve ben kendimi bir kuyunun dibindeymişim gibi hissediyordum.

"Bay Kalamack cadı avcısı değil," diye itiraz etti adam genizden gelen bir sesle. "Cincinnati'ye Noel Baba'dan daha çok yardım ediyor."

"Bu profile uyuyor," diye araya girdi Dunlop. "Raporları gördünüz. Bunu her kim yapıyorsa akli dengesi yerinde değil. İkiz yaşamlar, muhtemelen bir şizofren."

Çevredeki memurlardan yumuşak bir mırıltı yükseldi. Tartışmalar sadece buna indirgendi. Ne olursa olsun, Dunlop ile aynı fikirdeydim. Bunu her kim yaptıysa, çok beceriksiz biriymiş. Trent bu tanıma çok iyi uyuyordu.

Gergin adam doğruldu, destek almak için bakışlarını odada gezdirdi. "Tamam, katil akıl hastası, evet," diye itiraf etti rahatsız edici bir sızlanmayla. "Ama ben Bay Kalamack'la tanıştım. Adam annemden daha fazla katil değil."

Adli tabibin raporuna göz attım ve Olimpik yüzücümüzün gerçekten de küvetinde öldüğünü ama küvetin cadı kanıyla dolu olduğunu öğrendim. Kötü bir his dehşeti bastırmaya başladı. Bir küveti doldurmak için çok fazla kan gerekir. Bir insandan çok daha fazla; iki düzine kadar. Tüm bunlar nereden gelmişti? Bir vampir kanı böyle ziyan etmezdi.

Zayıf polisin annesiyle ilgili tartışma gürültülü bir hal aldı ve onlara iyiliksever Bay Kalamack'ın baş genetikçisini öldürüp suçu arı sokmasına atmasından bahsetmeli miyim diye düşündüm. Güzel, temiz ve düzenli. Elini bile kıpırdatmadan işlenen bir cinayet. Trent dul eşe ve on beş yaşındaki yetim kıza iyileştirilmiş sosyal yardım paketi ve isimsiz, tam bir üniversite bursu vermişti.

"Cüzdanınla düşünmeyi bırak Lewis," dedi Dunlop, elindeki cüzdanı sallayarak. agresif bir şekilde ortaladı. "Adamın FIB hayır müzayedesine bağışta bulunması onu aziz yapmaz. Bence bu onu daha da şüpheli yapar. İnsan olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Glenn bana bir bakış fırlattı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Dunlop burada olduğumu açıkça hatırlayarak başladı. "Kesinlikle hiçbir şey!" dedi yüksek sesle, sanki sesinin yüksekliği altta yatan gizli ırkçı hakareti silebilirmiş gibi. "Ama adamın saklayacak bir şeyi var."

Sessizce kabul ettim, nezaketsizliğine rağmen kilolu polisten hoşlanmaya başlamıştım.

Kapıda kümelenmiş olan memurlar omuzlarının üzerinden açık ofislere baktılar. Bakış alışverişinde bulundular ve geri çekildiler. İçlerinden biri eğilip yoldan çekilirken, "İyi günler Yüzbaşı," dedi ve Edden'ın bodur cüssesi onlarınkinin yerini aldığında şaşırmadım.

"Neler oluyor?" dedi, yuvarlak çerçeveli gözlüklerini burnuna geri iterek.

Başka bir FIB memuru bana sessizce veda etti ve dışarı çıktı.

"Merhaba Edden," dedim, döner koltuğumdan kalkmadan.

"Bayan Morgan," dedi kısa boylu adam, uzatılan elimi sıkarken ve deri pantolonuma kaşlarını kaldırırken yüzünde bir öfke ifadesi vardı. "Rose burada olduğunuzu söyledi. Sizi bir tartışmanın ortasında bulduğuma şaşırmadım." Glenn'e baktı ve uzun boylu FIB memuru omuz silkti, ayağa kalkarken özür dilemekten başka bir şey yapmadı.

"Kaptan," dedi Glenn derin bir nefes alarak. "Bir araştırma yapıyorduk Cadı avcısı cinayetlerinin olası alternatif şüphelilerine ilişkin serbest akış alıştırması."

"Hayır, yapmıyordun," dedi Edden ve sesindeki öfke karşısında gözlerim ona kaydı. "Meclis Üyesi Kalamack hakkında dedikodu yapıyordunuz. O bir şüpheli."

Dunlop bana anlamsız bir bakış atıp, cüssesine göre şaşırtıcı derecede çevik bir şekilde sessizce odadan çıkarken Glenn, "Evet efendim," diye onayladı. "Ama Bayan Morgan'ın geçerli bir düşünce tarzına sahip olduğuna inanıyorum."

Destek karşısında şaşıracak Glenn'e göz kırptım.

Edden bana bakmadı bile. "Üniversite psikobazlığını bırak Glenn. Dr. Anders baş şüphelimiz. Enerjilerinizi oradan çekmek için iyi bir nedeniniz olsa iyi olur."

"Evet efendim," dedi Glenn, hiç de üzgün değildi. "Bayan Morgan altı kurbandan dördü ile Bay Kalamack arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu ve diğer ikisinin de Bay Kalamack ile temas kurabilecekleri muhtemel bir fırsat penceresi olduğunu tespit etti."

Beklediğim gibi heyecanlanmak yerine Edden çöktü. Duvara yapıştırılmış plaklara bakmak için yaklaştığında ayağa kalktım. Yorgun gözleri birinden diğerine kaydı. Son FIB memuru da gitti ve ben de

Glenn'in yanında durmak için. Birlik olursak belki zamanımızı boşa harcamayı bırakıp Trent'in peşinden gitmemize izin verebilir.

Ayaklarını iki yana açan Edden ellerini kalçalarına dayadı ve raporların üzerine yapıştırılmış yapışkan notlara baktı. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve bıraktım. Dayanamayarak, "Son kurban hariç hepsi günlük işlerinde ley hatlarını yoğun olarak kullanıyordu. Çok yetenekli olanlardan, okuldan yeni mezun olmuş ve henüz diplomalarını kullanmayanlara doğru yavaş bir ilerleme var."

"Biliyorum." Edden'ın sesi düzdü. "İşte bu yüzden Dr. Anders bir şüpheli. Cincinnati'de aktif olarak çalışan, saygınlığı olan son ley hattı cadısı o. Sanırım rakiplerinden kurtulmaya çalışıyor. Özellikle de kurbanların çoğu güvenlikle ilgili alanlarda çalıştığı için."

"Ya da Trent henüz ona ulaşamadı," dedim usulca. "Kadın bir kaktüs."

Edden raporlara sırtını dönerek döndü. "Morgan, Trent Kalamack neden ley hattı cadılarını öldürsün ki? Hiçbir gerekçesi yok."

"O da sizin Dr. Anders'e verdiğiniz gerekçenin aynısına sahip," dedim. "Rakiplerinden kurtulmak. Belki de onlara iş teklif etti ve onlar reddedince de öldürdü? Sara Jane'in kayıp erkek arkadaşıyla da uyumlu olurdu." *Bana yaptıklarından bahsetmiyorum bile.*

Edden'ın alnında kırısklıklar belirdi. "Bu da sekreterinin FIB'e gelmesine neden izin verdiği sorusunu gündeme getiriyor."

"Bilmiyorum," dedim, sesim sinirlendikçe yükseliyordu. "Belki de ikisi birbiriyle alakasızdır. Belki de bize geldiğini bildiği konusunda yalan söylemiştir. Belki adam deli ve yakalanmak istiyor. Belki de karanlıkta kışımızı bulamayacağımızdan o kadar emin ki bize burun kıvrıyor. Onları öldürttü, Edden. Bunu biliyorum. Ölmeden önce onlarla konuştu. Daha ne istiyorsun!"

Neredeyse bağıırıyordum. Edden'la bir yere varamayacağımı biliyordum, ama bu bürokrasi I.S.'den ayrılma nedenimin bir parçasıydı.

kendimi tekrar "patronu ikna etmeye" çalışırken buldum. Glenn başını eğip elini çenesine koyarak bir adım geri çekildi ve beni yalnız bıraktı. Umurumda değildi.

"Trent Kalamack'la konuşmak yasalara aykırı değil," dedi Edden, gözleri benimkilerle aynı hizadayken. "Şehrin yarısı onu tanıyor."

"Bu insanların her biriyle konuştuğunu görmezden mi geleceksiniz?" İtiraz ettim.

Gözlüklerinin arkasından yüzü kızardı. Yuvarlak yüzü için çok küçük görünüyorlardı. "Bir meclis üyesini telefon görüşmeleri ve gündelik konuşmalar" dedi. "Bu onun işi."

Nabzım hızlandı. "O insanları Trent öldürdü," dedim usulca. "Ve sen bunu biliyorsun."

"Senin bildiklerinin kaz kadar değeri yok Rachel. Önemli olan benim neyi kanıtlayabileceğim. Ve bununla hiçbir şey kanıtlayamam." Elini en yakın rapora vurarak raporun dalgalanmasını sağladı.

"O zaman yerleşkesini arayın," diye talep ettim.

"Morgan!" Edden beni şok ederek bağırdı. "Kurbanlarla konuştuğuna dair kanıtlara dayanarak arama izni vermeyeceğim. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"O zaman bırak onunla ben konuşayım. Ben bakarım."

"Tanrı onu korusun!" diye küfretti. "Kovulmamı mı istiyorsun, Rachel? Bu mudur yani? Onun yerleşkesine girmene izin verirsem ve hiçbir şey bulamazsan ne olacağını biliyor musun?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Yanlış! Saygın bir adamı cinayetle suçlamış olacağım. O bir meclis üyesi. Her iki ülkedeki hayır kurumlarının ve hastanelerin çoğunun hayırseveridir. eyalet sınırının öbür tarafında. FIB, hem insan hem de Inderland hanelerinde kötü bir kelime haline gelecek. İtibarım yerle bir olacak!"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, adamın gözlerinin içine bakarak onunla burun buruna geldim. "İtibarını artırmak için FIB memuru olduğunu bilmiyordum."

Glenn yumuşak bir uyarı sesi çıkararak yerinden kaydı. Edden kaskatı kesildi, alnında beyaz lekeler belirene kadar çenesini sıktı. "Rachel," dedi yumuşak bir tehditle, "bu resmi bir FIB soruşturması ve bunu *benim yöntemimle* yapacağız. Duygusal olarak dahil olmana izin verdin ve muhakeme yeteneğin tehlikeye girdi."

"Benim kararım mı?" Bağırđım. "Beni lanet olası bir kafese tıktı ve fare dövüşlerine soktu!"

Edden bir adım daha yaklaştı. "Beni işaret ederek, "Biz kanıt toplarken onun ofisine girip kan davasına dayalı şüphelerinizi telgrafla bildirmenize izin vermeyeceğim" dedi. Onu sorgulayacak olsak bile, bunu yapmayacaksınız. -Orada ol!"

"Edden!" İtiraz ettim.

"Hayır!" diye bağırđı ve beni bir adım geriye salladı. "Bu konuşma bitmiştir."

Ona ben söyleyene kadar bitmediğini söylemek için nefes aldım ama o çıkıp gitmişti. Öfkeyle peşinden gittim. "Edden," diye seslendim hızla kaybolan gölgesinin ardından. Çömelmiş bir adama göre hızlı hareket ediyordu. Bir kapı çarptı. "Edden!"

Beni izleyen FIB memurlarını görmezden gelerek açık ofislerden geçtim, Rose'u geçtim ve onun kapalı kapısına yöneldim. Kapı koluna uzandım, sonra tereddüt ettim. Burası onun ofisiydi; kızgın ya da değil, içeri dalmazdım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kapısının önünde durdum ve "Edden!" diye bağırđım. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İkimiz de Trent Kalamack'ın cinayet işleyebileceğini ve işlemeye istekli olduğunu biliyoruz. Eğer onunla FIB aracılığıyla konuşmama izin vermezseniz, istifa ederim!"

Sanki bir anlamı varmış gibi ziyaretçi rozetimi çıkardım ve Rose'un masasına fırlattım. "Beni duyuyor musun? Gidip onunla kendim konuşacağım."

Edden'in kapısı sarsılarak açıldı ve ben bir adım geri attım. Haki pantolonu buruşmuş ve ekose gömleğinin düğmeleri çözülmeye başlamış

halde karşımda duruyordu. O

Koridorda belirdi ve güdük bir parmakla beni neredeyse Rose'un masasına doğru itti. "Eğer buraya Bay Kalamack için geldiysen, O cadı kışını nehrin öbür tarafına, Hollows'a atardım. Sen Bu konuda Dedektif Glenn ile birlikte çalışacağınıza dair bir taahhütte bulundunuz ve ben de sizi buna bağlı tutuyorum. Ama Bay Kalamack ile konuşursan, seni tacizden kendi nezarethaneme atarım."

İtiraz etmek için bir nefes aldım ama kararlılığım azaldı.

"Şimdi git buradan," diye neredeyse homurdandı Edden. "Dersiniz var Yarın, eğer gitmezsen okul ücretini tazminatından keseceğim."

Kira parasını düşündüm. Beni durduran şey doğru olan değil, o parayı küçümsemek olacaktı. Ona ters ters baktım. "Onun öldürdüğünü biliyorsun. O insanlar," dedim sıkıca.

Harcanmamış adrenalinle titreyerek oradan uzaklaştım. Ön tarafa giderken masalarında oturan sessiz FIB memurlarının arasından geçtim. Eve otobüsle dönecektim.

OceanofPDF.com

On iki

Ivy bacaklarımı altımdan keserken sertçe düştüm. Yuvarlandım, kalçamın yere çarptığı yer ağrımaya başlamıştı bile. Kalbim ikizlerle aynı anda çarpıyordu. Baldırlarımın arkasındaki ağrılar. Egzersiz bandımdan kaçan bir tutam saç gözlerimin önünden savurdum. Bir elimi mabedin duvarına dayayarak ayağa kalkarken denge sağlamak için kullandım. Ciğerlerim kabarıırken, terimi silmek için elimin tersini alnımda gezdirdim.

"Rachel," dedi Ivy bir metre öteden. "Dikkatini ver. O sefer neredeyse canını yakıyordum."

Neredeyse mi? Görüşümü temizlemek için başımı salladım. Onun uzaklaştığını hiç görmemiştim, çok hızlıydı. Tabii o sırada tenekemin üzerine düştüğüm için hareket ettiğini görmemiş de olabilirim.

Ivy bana doğru üç adım attı. Gözlerimi kocaman açarak vücudumu sola doğru dar bir daire şeklinde döndürdüm ve sağ ayağımı orta kısmına doğru gönderdim.

Homurdanarak karnını tuttu ve geriye doğru tökezledi. "Ah," diye yakınarak geri çekildi. Nefes almak istediğimi belirtmek için ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. Ivy itaatkâr bir şekilde uzaklaştı ve onu incittiğimi belli etmemeye çalışarak bekledi.

Bulunduğum yerden, mabedin pencerelerinden içeri süzülen yeşil ve altın rengi öğleden sonra güneşinin altında duran ona baktım. Birbirimizle tartışırken giydiği siyah vücut çorabı ve yumuşak terlikler onu her zamankinden daha yırtıcı gösteriyordu. Düz siyah saçları bağılıydı.

uzun boylu, zayıf görünümünü vurguluyordu. Yüzü boş ve solgun, devam edebilmemiz için nefesimi toplamamı bekledi.

Bu alıştırma ondan çok benim içindi. Büyülerim ya da kaçacak bir yönüm olmadan büyük-kötü-çirkin biriyle karşılaşırsam bunun yaşam süremi uzatacağı konusunda ısrar ediyordu. Tartışmalarımızdan her zaman yara bere içinde ve tılsım dolabıma yönelmiş olarak çıkardım. Bunun hayatımı nasıl uzattığı beni aşırıyordu. Belki de acı muskaları yapmak için daha fazla pratik yapmalıyım?

Ivy, Kist'le geçirdiği öğleden sonra eve erken dönmüş ve egzersiz teklifiyle beni şaşırtmıştı. Edden'ın Trent'i sorgulamama izin vermemesine hâlâ kızgındım ve biraz öfke atmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden evet dedim. Her zamanki gibi, on beş dakika içinde ben acı çekiyor ve zor nefes alıyordum, o ise henüz terlememişti.

Ivy sabırsızca bir ayaktan diğerine dans ediyordu. Gözleri güzel ve sabit bir kahverengiydi. Birlikte egzersiz yaparken onu yakından izlerdim, sınırlarını çok zorlamak istemezdim. O iyiydi.

"Ne oldu?" diye sordu ben doğrulurken. "Her zamankinden daha agresifsin."

Bacak kaslarımı esnetmek için bacağımı geriye doğru büküm ve Eşofmanımı bileğime kadar indirdim. "Kurbanların her biri ölmenden önce Trent'le konuşmuş," dedim gerçeği esneterek. "Edden onu sorgulamama izin vermiyor." Diğer bacağımı çektim, sonra başımı salladım.

Ivy'nin nefesi hızlandı. O ileri atılırken ben de çömeldim. Düşünemeyecek kadar hızlıydım, darbesini savuşturdum ve bacağımı ayaklarına doğru savurdum. Bir çığlık atarak, darbeden kurtulmak için ters takla attı ve önce ellerinin sonra da ayaklarının üzerine düştü. Ayağının çeneme çarpmasını engellemek için geri çekildim.

"Yani?" Ivy usulca sordu, ben ayağa kalkarken

bekliyordu. "Yani katil Trent."

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Henüz değil." Ona doğru hamle yaptım. Dans ederek yoldan çekildi ve ince pencere pervazına atladı. Ayakları yere basar basmaz itti ve üzerimden takla atarak geçti. Onu görüş alanımda tutmak için döndüm. Üzerinde kırmızı efor lekeleri belirmeye başlamıştı. Benden kaçmak için vampir repertuarına dalıyordu. Cesaretlelenerek, yumruklarım ve dirseklerimle vurarak onu takip ettim.

Ivy bloklar ve karşı saldırılar arasında, "Öyleyse bırak ve koşuyu kendin bitir," dedi.

Bileklerimin onun bloklarına çarpması canımı yaktı ama devam ettim. "Ona söyledim... yapacağım şey buydu..." Vur, engelle, engelle, vur. "...ve beni tacizden hapse atmakla tehdit etti. Dr. Anders'a konsantre olmamı söyledi." Bir metre geri çekil. Pantolon. Terledim. *Bunu neden tekrar yapıyordum?*

Yüzünde gerçek ve alışılmadık bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Sinsi piç," dedi. "Tanrı'nın onu dünyaya mutlu bir yemekten daha fazlası olması için gönderdiğini biliyordum."

"Edden?" Burnumdan damlayan teri sildim. "O daha çok büyük çocukların yemeği, değil mi?" Gelip beni almasını işaret ettim. Gözleri eğlenceyle parlayarak, beni yakalamak için saldırdı ve bir yumruk darbesiyle son buldu. Solar pleksusuma vurdu ve beni sersemletti.

"Konsantrasyonun bozuluyor," dedi, nefes nefese yerde diz çöküşümü izlerken. "Bunun olacağını tahmin etmeliydin."

Vardı ama kolum çok fazla darbe aldığı için uyuşmaya ve yavaşlamaya başlamıştı. "Ben iyiyim," diye hırıldadım. İlk kez onun terlediğini görüyordum ve şimdi durmayacaktım. Titreyerek ayağa kalktım ve önce iki, sonra bir parmağımı kaldırdım. Elim aşağı indi ve doğaüstü bir çabuklukla hamle yaptı.

Telaşa kapılarak vampir hızındaki darbelerini engelledim, minderlerden geri çekildim ve neredeyse fuayeye giriyordum. Eşiğe ulaştığımda kolumdan tuttu ve beni üzerinden minderlerin üzerine fırlattı. Sırtım bir gümbürtüyle yere çarptı ve nefesim kesildi. Ayaklarının peşimden geldiğini hissettim. Adrenalin

dalgalandı. Hâlâ nefes almıyordum, duvara çarpana kadar yuvarlandım. Peşimdeydi, beni oraya sabitlemek için iniyordu.

Gözleri parlayarak üzerime eğildi. "Edden bilge bir adam," dedi nefesleri arasında, kravatından kurtulan bir tutam saç yüzümü gıdıklıyordu. Ter alnını ıslattı. "Onu dinlemeli ve Trent'i rahat bırakmalısın."

"Et tu, brute?" Hırıldadım. Homurdanarak dizimi kasıklarına doğru çektim.

Geldiğini hissetti ve geri çekildi. İnmesine izin vermeyecek kadar hızlı olduğunu biliyordum, ama bu onu benden uzaklaştırdı - istediğim de buydu.

Ivy her zamanki gibi bir metre geride durdu ve benim kalkmamı bekledi. Bu sefer daha yavaştı. Onu içime çekerken omzumu ovuşturdum, hazır olmadığımı belli etmemek için göz temasından kaçındım.

"Fena değil," diye itiraf etti. "Ama devamını getirmedin. Bay Büyük Kötü Çirkin bir kenara çekilip dengeni yeniden kazanmanı beklemeyecek, sen de beklememelisin."

Kızıl saçlarımın arasından ona yorgun bir bakış attım. Bırakın onu yenmeyi, ona ayak uydurmaya çalışmak bile çok zordu. Daha önce hiç bir vampirin üstesinden gelmeyi düşünmek zorunda kalmamıştım çünkü I.S. onları yakalamak için cadı göndermiyordu. Ve her ne olursa olsun, I.S. iş başında ya da dışında kendi başının çaresine bakardı. Ölmeni istemedikleri sürece.

"Ne yapacaksın?" diye sordu eşofmanımın üzerinden kaburgalarımı hissederken.

"Trent hakkında mı?" Dedim, nefes nefese. "Edden ya da Glenn'in haberi olmadan onunla konuş."

Ivy'nin sallanma hareketi durakladı. Uyarı niteliğinde bir bağırıyla öne doğru sıçradı. Eğildiğimde içgüdü ve pratik beni kurtardı. Dar bir daire çizerek döndü, ve ben sarsılarak yoldan çekildim. Ivy bir dizi darbeye beni geriye itti.

Beni duvara yapıştırdı. Sesi mabedin boş duvarlarında yankılandı ve mabedi sesle doldurdu.

Ani vahşiliği karşısında şok olmuş bir halde kendimi duvardan ittim ve bana öğrettiği tüm numaraları kullanarak karşılık verdim. Denemediği için bile sinirlenmişim. Onun vampir hızı ve gücüyle ben hareketli bir hedef kuklasıydım.

Ivy'nin yüzü vahşileşirken gözlerim büyüdü. Bana yeni bir şey gösterecekti. Harika.

Bağırdı ve döndü. Ayağı göğsüme çarpıp beni kilisenin duvarına savurduğunda aptalca bir şey yapmadım.

Nefesim kesildi ve acı ciğerlerimi ezdi. Beni soluk soluğa bırakarak uzaklaştı. Yere baktığımda yeşil ve altın rengi İki yanımdaki vitray pencereler titrerken güneş ışınları sallanıyordu. Hâlâ nefes almıyorken başımı kaldırıp Ivy'nin uzaklaştığını gördüm. Yavaş, alaycı adımları beni sinirlendiriyordu.

Öfke yaktı, bana güç verdi. Hâlâ nefesimi alamamıştım, üzerine atladım.

Sırtına indiğimde Ivy şaşkınlıkla haykırdı. Vahşice sırtarak bacaklarımı beline doladım. Saçlarından bir tutam yakaladım ve başını geriye doğru çekip bir kolumu boğazına dolayarak onu boğmaya çalıştım.

Nefes nefese geri çekildi. Beni tekrar duvara çarpacağını bildiğim için bıraktım. Ben yere düştüm, o da bana takıldı. Yere düştü. Onunla boğuştum, tekrar boynundan yakaladım. Yere doğru savruldu, vücudunu imkansız bir açıyla döndürerek tutuşumu kırdı.

Kalbim küt küt atarken ayağa fırladım ve Ivy'yi bir metre ötemde durmuş beklerken buldum. Onu şaşırtmış olmanın verdiği coşku, bir şeylerin değiştiğini fark ettiğimde yok oldu. Bir ayağından diğerine sinir bozucu, akıcı bir zarafetle hareket ediyordu, bu vampir geçmişinin onu ele geçirdiğinin ilk işaretiydi.

Hemen doğruldum ve kollarımı teslimiyetle salladım. "Bu kadar," diye nefes nefese kaldım. "Temizlenmem gerek. İşim bitti. Ödevimi yapmalıyım."

Ama her zaman yaptığı gibi geri çekilmek yerine, daire çizmeye başladı. Hareketleri son derece yavaştı ve gözleri benimkilere sabitlenmişti. Kalbim çarpmaya başladı ve onu görebilmek için döndüm. İçimdeki gerginlik kaslarımı teker teker gerdi. Bir güneş ışığının altında durdu, ışık siyah çorabının üzerinde yağ gibi parlıyordu. Saçları serbestti, yanlışlıkla kopardığım siyah bant aramızda duruyordu.

"Senin sorunun da bu Rachel," dedi yumuşak sesi yankılanarak. "İşler iyi gitmeye başladığında hep bırakıyorsun. Sen bir alaycısın. Lanet olası bir alaydan başka bir şey değilsin."

"Affedersiniz?" diye sordum, midemin çukuru sıkıştı. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ve bu beni çok korkutmuştu.

Yüzü gerildi. Önceden uyarılmışım, o saldırırken kendimi hazırladım. Yumruklarını engelledim ve bir ayağımla dizlerini hedef alarak onu uzaklaştırdım. "Kes şunu, Ivy!" Elimden kurtulmaya çalışırken bağırdım. "İşim bitti dedim!"

"Hayır, değilsin." Gri sesi ipek gibi üzerime çöktü. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum, küçük cadı. Büyük kötü vampir sen söyledin diye durmayacak. İstedğini elde edene kadar gelmeye devam edecek ya da sen onu uzaklaştıracaksın. Öyle ya da böyle hayatını kurtaracağım. Her şey bittiğinde bana teşekkür edeceksin."

İleri atıldı. Kolumu yakalayarak büktü ve beni yere yatırmaya çalıştı. Nefesim kesildi ve bacaklarını altından tekmeledim. Yere düştük, nefesim kesildi. Panikle kendimi ittim ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım.

Onu her zamanki gibi bir metre geriden dönerek beklerken buldum. Hareketlerine belli belirsiz bir sıcaklık sinmişti. Başını eğmiş, saçlarının arasından beni süzüyordu. Dudakları ayrılmıştı ve neredeyse nefesinin dudaklarının arasından geçtiğini görebiliyordum.

Geri çekildim. Gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi halka siyaha dönerken korkusu arttı. *Lanet olsun.*

Yutkunarak elimi üzerimde gezdirdim ve aptalca bir şekilde terini silmeye çalıştım. Onun üzerine atlamamam gerektiğini biliyordum. Onun kokusunu üzerimden atmalıydım ve
Şimdi. Parmaklarım boynumdaki iblis izine dokundu ve nefesim kesildi. Havaya pompaladığı feromonlardan dolayı karıncalanıyordu. *Çifte lanet.*

"Dur, Ivy," dedim sesime karışan titremeye lanet ederek. "İşimiz bitti." Hayatımın önümüzdeki birkaç saniye içinde olacaklara bağlı olduğunu bilerek, sahte bir güven gösterisiyle ona sırtımı döndüm. Ya odama ve iki kilidine ulaşacaktım ya da ulaşamayacaktım.

Yanından geçerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kalbim çarpıyordu ve nefesimi tuttum. Koridora yaklaştığımda hiçbir şey yapmadı ve nefesim kesildi.

"Hayır, değiliz," diye fısıldadı.

Hareket eden havanın sesi beni kendime çekti.

Sessizce saldırdı, gözleri siyahın içinde kaybolmuştu. İçgüdülerimle onun darbelerini savuşturdum. Denemiyordu bile. Ivy kolumu yakaladı ve beni döndürüp sırtımı ona yaslarırken acı içinde haykırdım. Tutuşunu kırmaya çalışır gibi öne doğru eğildim. Kolları sıkılaşıp vücudu dengemizi bulmak için eğildiğinde, başımı geriye doğru çenesine çarptım.

Homurdanarak elini bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi. Adrenalin içime işledi. Benimle büyülerim arasındaydı. Ön kapıya doğru gidersem, asla başaramazdım. Bu benim hatamdı. Lanet olsun Dönüş'e, onun üzerine atlamamalıydım. Saldırganlaşmamalıydım. İçgüdüleriyle hareket ediyordu ve ben onu çok ileri itmiştim.

Ayağa kalktım ve güneş ışığının altında sallanarak durmasını izledim. Yan durarak başını eğdi ve ağzının kenarına dokundu.

Parmağının ucu kan renginde çıkınca midem sıkıştı. Parmaklarının arasındaki kanı ovuştururken gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Keskin köpek dişlerini görünce ürperdim. "İlk kan, Rachel?"

"Ivy, hayır!" O saldırırken ben bağırdım.

Ben bir adım bile atamadan beni yakaladı. Omzumdan tutarak beni kilisenin önüne doğru fırlattı. Bir zamanlar sunağın bulunduğu duvara çarptım ve kayarak yere düştüm. O bana doğru ilerlerken ben nefes almak için çırpındım. Her şey acıyordu. Gözleri siyah çukurlar gibiydi. Hareketleri güçle pürüzsüzdü. Yuvarlanmaya çalıştım. Beni yakaladı, yukarı çekti.

"Hadi ama cadı," dedi Ivy nazıkçe, siyah, baykuş tüyü sesi omzumdaki acı dolu kavrayışıyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Sana daha iyisini öğrettim. Denemiyorsun bile."

"Seni incitmek istemiyorum," diye nefes nefese kaldım, bir kolum ortama dolanmıştı.

Beni çoktan gitmiş bir haçın gölgesi altında duvara yasladı. Dudağından akan kan, ağzının kenarında kırmızı bir mücevher oluşturmuştu. "Yapamazsın," diye fısıldadı.

Kalbim küt küt atıyordu, kaçmak için sarsıldım ama başaramadım. "Bırak beni, Ivy," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapmak istemiyorsun." Tiksindirici bir tütsü kokusu, geçen bahar beni sandalyesine çivilemesinin anısını canlandırdı. "Eğer bunu yaparsan," dedim çılgınca, "giderim. Yalnız kalırsın."

Yakınıma eğildi ve boştaki ön kolunun düz kısmını başımın yanındaki duvara dayadı. "Eğer bunu yaparsam, gitmezsin." Dişlerini gösteren ateşli bir gülümseme yayıldı yüzüne ve daha da yaklaştı. "Ama gerçekten istersen kaçabilirsin. Son zamanlarda sana ne öğrettiğimi sanıyorsun? Üç ay mı? Uzaklaşmak mı istiyorsun Rachel?"

Panik içime işledi. Kalbim çılgınca atıyordu ve Ivy sanki ona tokat atmışım gibi nefesini içine çekti. Korku bir afrodisyaktı ve az önce ona bir sarsıntı vermiştim. İçgüdü ve ihtiyacın karanlığında kaybolan kasları

gergin teller. "Kaçmak istiyor musun küçük cadı?" diye mırıldandı, iblis yarama değen nefesi içimde bir karıncalanma dalgası yarattı.

Aldığım nefes içime işledi, sanki kanımı sıvı metale çevirerek içimde bir nabız gibi attı. "Çekil," diye nefes aldım. Boynumdan akıp içimi dolduran lezzetli bir his. Bu benim yaramdı. Piscary'nin yaptığı gibi iblis yaramla oynuyordu.

Dudaklarını yaladı. "Yap beni." Tereddüt etti, sert açlık daha eğlenceli ve sinsi bir şeye dönüştü. "Bunu yaptığımda iyi hissetmediğini söyle bana." Nefesi bir iç çekişle hafiflerken, parmağı kulağımdan boynuma ve köprücük kemiğime doğru bir iz bırakırken gözlerimi izledi.

Tırnağının yara dokusunun belli belirsiz çıkıntılarını bulup yarayı tekrar harekete geçirdiğini hissettiğimde neredeyse irkiliyordum. İblisin boğazımı parçaladığında Ivy'nin yüzünü aldığını ve yarayı acıyı zevke dönüştürmek için tehlikeli bir nörotransmitter kokteyli ile doldurduğunu hatırladığımda gözlerim kapandı. "Evet," diye nefes aldım, neredeyse inliyordum. "Tanrı yardımcım olsun. Öyle. Lütfen... dur."

Vücudu benimkine doğru kaydı. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedi. "Bedeninizi doldurmak için ondan gelen açlık, içinizde yanan tek düşünce onu yerine getirmek için arzuya dokunmak olana kadar uyandırdığı ihtiyaç."

"Ivy?" İnledim. "Dur. Yapamam. Yapmak istemiyorum."

Sessizliği karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağzının kenarındaki kan damlası gitmişti. İçimdeki kan akışını hissedebiliyordum. Tepkilerimin iblis yarasına bağlı olduğunu biliyordum. feromonlar, içimde kalan sahte vampir tükürüğünü yeniden uyararak acıyı zevke dönüştürüyordu. Bunun hayatta kalma adaptasyonlarından biri olduğunu biliyordum. Vampirlerin insanları kendilerine bağlamak için güvendikleri bir şeydi, böylece gönüllü bir kan kaynağına sahip olurlardı. Tüm bunları biliyordum ama hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Umursamak zorlaşıyordu. Cinsel bir şey değildi. İhtiyaçtı. Açlık. Sıcaklık.

Ivy kararlılığını toparlamak istercesine alnını benimkinin yanındaki duvara dayadı. Saçları aramızda ipek bir perde oluşturuyordu. Vücut çorabının içinden gelen sıcaklığı hissettim. Kıpırdıyamıyordum, korku ve arzuyla gerilmiştim,

Doyacak mı yoksa onu uzaklaştıracak kadar güçlü bir iradeye sahip olacak mıyım diye merak ediyordum.

"Senin yanında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Rachel," dedi, fısıltısı saçlarının arkasından günah çıkarma ızgarasından gelir gibi geliyordu. "Yara izinin seni ne kadar savunmasız yaptığını bilseydin korkacağını biliyordum. Zevk için işaretlendin ve eğer bir Sizi sahiplenmek ve korumak için vampir olan herkes bundan faydalanacak, istediklerini alacak ve kanınızı akıtmak için yalvaran bir kukladan başka bir şey olmayana kadar sizi bir sonrakine devredecek. Hayır diyebileceğini umuyordum. Sana yeterince öğretirsem, aç bir vampiri uzaklaştırabilirsin. Ama yapamazsın, sevgili kalbim. Nörotoksinler çok fazla nüfuz etmiş. Bu senin hatan değil. Özür dilerim...."

Nefesim küçük nefesler halinde geliyordu, her biri içimden gelecek hazzın vaadini gönderiyor, akıp gidenleri yenilemek için geri akıyor, üzerine inşa ediyordu.

daha önce gelenler. Nefesimi tuttum ve ona üzerimden kalkmasını söyleyecek iradeyi bulmaya çalıştım. *Tanrım, başarısız oluyordum.*

Ivy'nin sesi yumuşak ve ikna edici bir hal aldı. "Piscary seni tutmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Seni hayatta tutmanın. Nazik olurum Rachel. Vermek istemediğin hiçbir şeyi istemezdim. O zavallılar gibi olmazdın.

Piscary'deki gölgeler, ama güçlü, eşit. Sana büyü yaptığında bana bunun zarar vermeyeceğini gösterdi." Sesi küçük bir kız yumuşaklığına dönüştü. "İblis seni çoktan kırdı. Acı sona erdi. Bir daha asla acıtmayacak. Yanıt vereceğini söyledi ve Tanrım, Rachel, verdin. Sanki bir efendi seni kırmış gibi. Ve sen benimsin."

Onun sert ve sahiplenici ses tonuyla içime korku düştü. Başını çevirdi, saçları yüzünü gösterecek şekilde geriye düştü. Siyah gözlerinde kadim bir açlık vardı, masumiyetleri kusursuzdu. "Piscary'nin altında neler olduğunu, tenine dokunan bir parmaktan daha fazlasını hissetmediğini gördüm."

Nabzımla eş zamanlı olarak boynumdan yayılan his dalgaları beni çok korkutmuş ve mest etmişti. "Düşünsene," diye fısıldadı, "senin parmağın değil de benim dişlerimin seni temiz ve saf bir şekilde kesmesinin nasıl bir şey olduğunu."

Bu düşünce içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. Onun pençesinde gevşedim, bedenim korkutucu düşüncelerime karşı isyan etti. Gözyaşları yüzümden aşağı süzüldü, yanaklarımı ısıtarak köprücük kemiğime düştü.

Gözyaşlarımın

Korku ya da ihtiyaç gözyaşları.

"Ağlama Rachel," dedi ve başını eğerek dudaklarını boynuma değdirdi. Arzunun verdiği acıyla neredeyse bayılacaktım. "Ben de böyle olmasını istememiştim. Ama senin için," diye fısıldadı, "orucumu bozabilirim."

Dişleri boynumu sıyırdı, alay ediyordu. Yumuşak bir inilti duydum, şok oldum benden geldiğini fark ettim. Bedenim bunun için haykırdı ama ruhum hayır diye bağırıyordu. Piscary's'deki hevesli, uysal yüzler araya girdi. Kayıp hayaller. Boşa giden hayatlar.

Varoluş başka birinin ihtiyacına hizmet etmeye dönüştü. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım. İradem pamuktan bir şerit gibiydi, en ufak bir çekişte dağılıyordu. "Ivy," diye itiraz ettim, fısıltımı duymuştu. "Bekle." *Hayır diyemedim. Ama bekle diyebilirdim.*

Bana bakmak için uzaklaşırken duydu. Bir beklenti ve coşku seli içinde kaybolmuştu. İçimi uyuşuk bir dehşet kapladı. "Hayır," dedim, feromonun neden olduğu yüksekliğe karşı savaşıırken nefes nefese kaldım. *Söylemiştim. Bir şekilde söylemiştim.*

Yüzünden şaşkınlık ve acı geçti, siyah gözlerine bir farkındalık nefesi geri döndü. "Hayır mı?" Sesi incinmiş bir çocuk gibiydi.

Tırnakları dudaklarının bıraktığı izleri takip etmeye devam ederken boynumdan akan coşku dalgalarıyla gözlerim kapandı. "Hayır..." Zayıf bir şekilde onu itmeye çalışırken kendimi gerçek dışı ve kopuk hissediyordum. "Hayır."

Omzumdaki tutuşu sıkılaştınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu kastettiğini sanmıyorum," diye hırladı.

"Ivy!" Beni kendine doğru çekerken çılgınlık attım. Adrenalin damarlarımı kasıp kavurdu. Acı onu takip etti, meydan okumam için beni cezalandırdı. Dehşete kapılarak onu boynumdan uzak tutacak gücü kendimde buldum. Beni artan bir güçle çekti. Dudakları dişlerinden geri çekildi. Kaslarım titremeye başladı. Yavaşça

Beni kendine çekti. Ruhu gözlerinden kaybolmuştu. Açlığı bir tanrı gibi parlıyordu. Kollarım titredi, pes etmeye hazırdı.

Tanrı beni korusun, diye düşündüm umutsuzca, gözlerim tavana işlenmiş haçı buldu.

Metalik bir *nargile* sesi havada yankılanırken Ivy sarsıldı.

Sertleşti. İçindeki ihtiyaç titreşti. Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve dikkati dağıldı. Nefesini tuttu, tutuşunun gevşediğini hissettim. Parmakları benden kayarken, iç çekerek ayaklarımın dibine yığıldı.

Onun arkasında Nick, elinde benim en büyük bakır büyü kabımla duruyordu.

"Nick," diye fısıldadım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bir nefes aldım ve ona doğru uzandım, elime dokunduğunda kendimden geçtim.

OceanofPDF.com

On üç

Sıcak ve havasızdı. Soğuk kahvenin kokusunu alabiliyordum. Star-bucks: iki şekerli, kremasız. Gözlerimi açtığımda saçlarımdan oluşan kırmızı bir telin görüşümü engellediğini gördüm. Kolum ağrıyordu, onu iterek yolumdan çektim. Sessizdi, sadece trafiğin boğuk sesi ve Nick'in çalar saatinin tanıdık uğultusu sessizliği bozuyordu. Onun yatak odasında, yatağın ara sıra kullandığım tarafında, hem pencereye hem de kapıya bakacak şekilde güvende olduğumu görünce şaşırmadım. Nick'in eksik topuzlu harap şifonyeri hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Çekilmiş perdelerin arkasından içeri süzülen ışık zayıftı. Gün batımına yaklaştığını tahmin ediyordum. Saatine bir bakış 5:35'i gösteriyordu. Biliyordum.

doğruydı. Nick bir alet adamıydı ve saat her gece yarısı Colorado'dan bir sinyal alarak oradaki atomik saatten sıfırlanıyordu. Onun saati de aynı şekildeydi. Neden birinin bu kadar hassas olması gerektiği beni aşıyordu. Kol saatimi bile takmazdım.

Nick'in annesinin ona ördüğü altın sarısı ve mavi yorgan çenemin altına sokulmuştu ve hafifçe fildişi sabunu kokuyordu. Ağrı muskası olduğunu anladığım şey komodinin üzerinde, parmak çubuğunun hemen yanında duruyordu. Nick her şeyi düşünmüştü. Eğer onu çağırabilseydi, çağırırdı.

Oturduğum yerden kalkıp onu aradım, kahve kokusundan muhtemelen yakınlarda olduğunu anlamıştım. Ayaklarımı yere doğru sallarken yorgan üzerimde toplanıyordu, kaslarımdan protestosuyla muskaya uzandım. Kaburgalarım acıyordu ve sırtım ağrıyordu. Başımı eğerek, tılsımı çağırarak üç damla kan için parmağımı batırdım. Kordonu başımın üzerinden geçirmeden önce bile, anında rahatladığımı hissettim. Sadece kas ağrıları ve çürükler vardı, iyileşmeyecek bir şey değildi.

Yapay alacakaranlıkta gözlerimi kısıtım. Terk edilmiş bir kahve fincanı gözlerimi sandalyenin üzerindeki kıyafet yığınınına çekti. Hafif bir ritimle hareket ediyordu, Nick'in uzun bacaklarını önüne yaymış uyuyor olması. Halısına ayakkabı girmesine izin vermediği için çorap ayaklıydı ve büyük ayakları beni gülümsetti.

Oturdum, o an için hiçbir şey yapmamaktan memnundum. Nick'in günü benimkinden altı saat önce başlamıştı ve belli belirsiz kirli sakalları uzun yüzündeki gölgeleri uykuya dalmış gibi gevşetiyordu. Çenesi göğsüne dayanmış, kısa siyah saçları gözlerini gizlemek için dökülmüştü. İlkel bir parçası bakışlarımı üzerinde hissedince gözleri açıldı. Sandalyede gerinirken gülümsemem büyüdü, içinden bir iç geçirdi.

"Merhaba Ray-ray," dedi, sesi ayak bileklerimde kahverengi ılık su birikintisi gibi birikiyordu. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Olanlara tanık olduğu için utandım, beni kurtardığı için utandım ve her ikisini de yapmak için orada olduğu için yürekten memnun oldum.

Gelip yanıma oturdu, ağırlığı beni içine doğru kaydırды. Ona yaslandığımda nefesim rahatlamış, memnun bir ses çıkardı. Kolunu bana doladı ve yanlamasına sıktı. Başımı omzuna yasladım, eski kitapların ve sülfürün kokusunu içime çektim. Hiçbir şey yapmadan sadece onun varlığından güç alarak otururken kalp atışlarım yavaş yavaş belirginleşti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, bana sarılırken eli saçlarımın derinliklerine gömülmüştü.

Ona bakmak için geri çekildim. "Evet. Teşekkürler. Ivy nerede?" Hiçbir şey söylemedi ve yüzüm telaşla gevşedi. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Elini saçlarımdan çekti. "Onu bıraktığım yerde yatıyor." "Nick!" İtiraz ettim, oturabilmek için kendimi ondan uzaklaştırdım. Dümdüz. "Onu nasıl orada bırakırsın?" Ayağa kalktım, çantamı aradım ve getirmediğini fark ettim. Ben de hâlâ yalın ayaktım. "Al beni Eve," dedim, otobüsün beni almayacağını biliyordum.

Ben kalktığımda Nick de kalkmıştı. Yüzü telaşla parladı ve gözleri düştü. "Kahretsin," dedi nefesinin altında. "Özür dilerim. Ona hayır dediğini sanıyordum." Bakışları benimkilere kaydı ve uzaklaştı, uzun yüzü acı çekmiş, hayal kırıklığına uğramış ve utançtan kızarmış görünüyordu. "Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı. "Gerçekten özür dilerim. Evet, evet. Evet, gel hadi. Seni eve götüreyim. Belki henüz uyanmamıştır. Gerçekten çok özür dilerim. Hayır dediğini sanıyordum. Oh Tanrım. Karışmamalıydım. Hayır dediğini sanıyordum!"

Rahatsızlıktan kamburlaşmıştı ve şaşkınlıkla uzanıp yatak odasının kapısından çıkamadan onu geri çektim. "Nick?" Sarsılarak durduğunda "Nick?" dedim. "Hayır dedim."

Nick'in gözleri daha da büyüdü. Dudakları aralandı ve öylece durdu, gözlerini bile kırpmıyor gibiydi. "Ama... geri dönmek mi istiyorsun?"

Yatağa oturdum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Şey, evet. O benim arkadaşım." İnanmayarak elimle işaret ettim. "Onu orada öylece bıraktığına inanamıyorum!"

Nick duraksadı, kısılmış gözlerinde yoğun bir şaşkınlık vardı. "Ama ne yapmaya çalıştığını gördüm," dedi. "Seni neredeyse ısıırıyordu ve sen geri dönmek mi istiyorsun?"

Omuzlarım çöktü ve bakışlarımı leke lekeli, çirkin sarı halıya indirdim. "Benim hatamdı," dedim usulca. "Tartışıyorduk ve ben öfkeliydim." Yukarı baktım. "Ona değil. Edden'a. Sonra ukalalaştı ve bu beni sinirlendirdi, ben de üzerine atladım, onu hazırlıksız yakaladım... sırtına indim, başını saçlarından geriye çektim ve boynuna üfledim."

Nick dudaklarını birbirine bastırarak sandalyenin kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Öfkeliyken onunla tartışmaya karar verdin. İkinizin de duyguları kabarana kadar bekledin ve sonra üzerine mi atladın?" Burnundan yüksek sesle nefes verdi. "Seni ısırmasını *istemediğine* emin misin?"

Ona suratımı ekşittim. "Onun hatası olmadığını söyledim." Onunla tartışmak istemediğim için ayağa kalktım ve kucağında bana yer açmak için kollarını hareket ettirdim. Şaşkın bir homurtu çıkardı, sonra ben otururken kollarını bana doladı. Başımı yanağına ve omzuna yasladım, nefesini içime çektim.

erkeksi bir koku. Vampir salyasının neden olduğu coşkunun anısı

içimde titreşti ve kayboldu. Beni ısırmasını istememiştim -istememiştim- ama içimden bir ses, daha basit, zevk odaklı bir yanımın bunu yapmış olabileceğini söylüyordu. Ben daha iyi bilirdim. Bu onun hatası değildi. Kendimi buna ikna eder etmez ve Nick'in kucağından iner inmez onu arayıp bunu söyleyecektim.

Nick elini başımın üzerinde gezdirirken ben de ona sokulup trafiği dinledim. Son derece rahatlamış görünüyordu. "Nick?" diye sordum. "Hayır dememiş olsaydım ne yapacaktın?"

Yavaş bir nefes aldı. "Büyü kabını kapının hemen içine koy ve sola dön," dedi, sesi içimde gürleyerek.

Doğrudum ve vücut ağırlığımı ona doğru kayarken yüzünü buruşturdu. "Boğazımı parçalamasına izin mi verecektin?"

Gözlerime bakmadı. "Ivy seni tüketip ölüme terk etmezdi," dedi isteksizce. "Onu kamçıladığın o çılgınlıkta bile. Sana ne teklif ettiğini duydum. Bu tek gecelik bir ilişki değildi. Bir gecelikti. hayat bağlılığı."

Onun sözleriyle iblis yaram karıncalandı ve korkarak bu hissi uzaklaştırdım. "Orada ne kadar durdun?" Kabusun Ivy'nin kontrolünü kaybetmesinden çok daha fazlası olabileceği düşüncesiyle buz keserek sordum.

Gözleri benimkilere ulaşamazken beni sıkıca kavradı. "Seni veliahtı yapmak istediğini duyacak kadar uzun süre. Eğer bu istediğin bir şeyse sana engel olmayacaktım."

Ağzım açık kaldı ve kolumu arkasından çektim. "Çekip gitmesine ve beni bir oyunağa dönüştürmesine izin mi verecektin?"

Kahverengi gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Bir soy, Rachel. Bir gölge ya da oyuncak değil, hatta bir köle bile değil. Arada dünya kadar fark var."

"Yürüyüp gidecek miydin?" Gururum yüzünden evinden ayrılmak zorunda kalırım korkusuyla kucağından inmek istemeyerek haykırdım. "Sen olsan

hiçbir şey yapmadın mı?"

Çenesi sıkıştı ama beni yere atmak için hiçbir hamle yapmadı. "Bir vampirle kilisede yaşayan ben değilim!" dedi. "Ne istediğini bilmiyorum. Sadece bana söylediklerine ve gördüklerime dayanarak hareket edebilirim. Onunla yaşıyorsun. Benimle çıkıyorsun. Ne düşünmem gerekiyor?"

Hiçbir şey söylemedim, o da daha yumuşak bir sesle ekledi: "Ivy'nin istediği şey yanlış ya da olağandışı değil, soğuk ve korkutucu bir gerçek. Yaklaşık kırk yıl içinde güvenilir bir veliahta ihtiyacı olacak ve senden hoşlanıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bu çok iyi bir teklif. Ama zaman ve vampir feromonları senin yerine karar vermeden önce ne istediğine karar versen iyi olur." Sesi durgunlaştı, isteksizleşti. "Sen bir oyuncak olmayacaksın. Ivy ile değil. Ve onunla güvende olursun, Cincinnati'nin sahip olduğu hemen hemen her kötü şey tarafından dokunulmazsın."

Bakışlarım uzakta, düşüncelerim Ivy ve Nick arasındaki küçük, görünüşte ilgisiz sürtüşme örneklerini aydınlattı ve onları yeni bir ışık altında gördü. "Bunca zamandır beni avlıyormuş," diye fısıldadım, gerçek korkunun ilk ipuçlarını hissederek.

Nick'in gözlerinin etrafındaki kırılganlıklar kırıştı. "Hayır. Peşinde olduğu sadece kan değil, gerçi bir takas da söz konusu. Ama dürüst olmak zorundayım. Birbirinizi gördüğüm hiçbir vampir ve soylu çift gibi tamamlamıyorsunuz." Gözlerinde bilinmeyen bir duygu titreşimi kabardı ve söndü. "Bu yücelik için bir şans - eğer kendi hayallerinden vazgeçip kendini onunkilere bağlamak istiyorsan. Her zaman ikinci olursun. Ama Cincinnati'ye hükmetmesi planlanan bir vampire karşı ikinci olursun."

Nick'in eli saçlarımın üzerinde gezinmeyi bıraktı. "Eğer bir hata yaptıysam," dedi dikkatle, bana bakmadan, "ve sen onun vârisi olmak istiyorsan, o zaman tamam. Seni ve dış fırçanı eve bırakıp gideceğim ve siz ikinizin yarıda bıraktığım işi bitirmenize izin vereceğim." Eli tekrar hareket etmeye başladı. "Tek pişmanlığım seni ondan uzaklaştırmaya yetmemiş olmam olacak."

Gözlerim Nick'in karmakarışık mobilyaları arasında geziniyor, dairesinin dışındaki yoğun trafiği duyuyordum. Geniş açık alanları ve nefes alma alanıyla Ivy'nin kilisesine hiç benzemiyordu. Tek istediğim onun gibi olmaktı.

Arkadaş. Umutsuzca bir arkadaşla ihtiyacı vardı, kendinden memnun değildi ve

Daha fazlası, temiz ve saf bir şey, dokunulmamış ve lekelenmemiş bir şey. Vampirik varlığından kaçmak için çok uğraşıyordu ve bir gün ona yardım edecek bir büyü bulabileceğime dair bir inanç beslediğini biliyordum. I onu ayakta tutan tek şeyi terk edip yok edemezdi. Aptalsam Tanrı beni korusun, ama onun yılmaz iradesine ve bir gün aradığını bulacağına olan inancına hayran kaldım.

Yarattığı potansiyel tehdide, düzen konusundaki saçma taleplerine ve yapıya sıkı sıkıya bağlı olmasına rağmen, su ısıtıcısını boşaltmak veya pencereleri açmadan önce kaloriferi kapatmayı ihmal etmek gibi zihinsel kaymalarım hakkında hiçbir şey söylemeyen birlikte kaldığım ilk kişiydi. Böyle önemsiz tartışmalar yüzünden çok fazla arkadaşımı kaybetmiştim. Artık yalnız kalmak istemiyordum. Korkutucu olan Nick'in haklı olmasıydı. Birlikte iyi iş çıkardık.

Ve şimdi yeni bir korkum vardı. O bana söyleyene kadar vampir yaramın tehdidini fark etmemiştim. Zevk için işaretlenmiş ve sahipsiz. Kanımın akması için yalvarana kadar vampirden vampire geçtim. Coşku dalgalarını ve hayır demenin ne kadar zor olduğunu hatırlayınca, Ivy'nin öngörüsünün ne kadar kolay gerçeğe dönüşebileceğini gördüm. Beni ısırmamış olsa da, sokaklardaki söylentilerin malları aldığımı ve geri çekilmemi söyledi. *Lanet olsun. Buraya nasıl geldim?*

"Seni geri götürmemi ister misin?" Nick beni kendine çekerek fısıldadı.

Kendimi ona göre şekillendirmek için omzumu kaydırdım. Eğer akıllı olsaydım, sorardım
Eşyalarımı bu gece kiliseden taşımama yardım etti ama ağızımdan çıkan küçük bir "Henüz değil. Yine de iyi olduğundan emin olmak için arayacağım. Onun veliahtı olmayacağım ama onu yalnız bırakamam. Hayır dedim ve sanırım buna saygı duyacaktır."

"Ya yapmazsa?"

Daha da yaklaştım. "Bilmiyorum.... Belki üzerine bir zil takarım."

Kıkırdadı ama içinde bir parça acı duyduğumu sandım. Eğlencesinin azaldığını hissettim. Nefes alırken göğsü başımı kaydırdı. Ne oldu?

beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutmuştu. "Artık ölüm tehdidi altında değilsin," diye fısıldadı. "Neden gitmiyorsun?"

Kalp atışlarını duyarak hareket etmedim. "Param yok," diye itiraz ettim usulca. Bunu daha önce de konuşmuştuk.

"Sana benim yanıma taşınabileceğini söyledim."

O göremese de gülümsedim, yanağım pamuklu gömleğine sürtünüyordu. Dairesi küçüktü ama bu yüzden her zaman hafta sonları yatıya kalırdı. Onun kendi hayatı vardı ve beni küçük dozlardan daha fazla kabul etmek zorunda kalırsa yoluna çıkardım. "Bir hafta sürerdi ve sonra birbirimizden nefret ederdik," dedim, bunun doğru olduğunu tecrübelerimden biliyordum. "Ve onun tekrar vampir olmasını engelleyen tek şey benim."

"Öyleyse bırak düşün. O bir vampir."

Kızacak gücü kendimde bulamayarak iç çektim. "Olmak istemiyor. Daha dikkatli olacağım. Her şey yoluna girecek." Sesimde kendinden emin, ikna edici bir ton vardı ama onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı merak ediyordum.

"Rachel..." Nick nefes aldı, nefesi başımın üstündeki saçları oynattı. Bekledim, daha fazla bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştığını neredeyse duyabiliyordum. "Ne kadar uzun süre kalırsan," dedi isteksizce, "vampir kaynaklı coşkuya direnmek o kadar zorlaşacak. Geçen bahar sana saldıran iblis, sana usta bir vampirden daha fazla vampir salyası pompaladı. Eğer cadılar dönüştürülebilseydi, şimdiye kadar sen de dönüştürülmüş olurdun. Bence Ivy sadece adını söyleyerek bile seni büyüleyebilir. Ve o daha ölmedi bile.

Güvenli olmayan bir durumda kalmak için güvenli olmayan gerekçeler üretiyorsunuz. Eğer ayrılmak isteyeceğinizi düşünüyorsanız, şimdi gitmelisiniz. İnanın bana, ben

Bir vampirin ihtiyacı devreye girdiğinde vampir yarasının ne kadar iyi hissettirdiğini bilirim. Yalanın ne kadar derine gittiğini ve cazibesinin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum."

Doğrudum, elim boynumu örtmeye gitti. "Biliyor musun?"

Gözleri mahcuplaştı. "Liseye Hollows'ta gittim. En az bir kez ısırılmadan atlattığımı düşünmüyorsun değil mi?"

Neredeyse suçlu görünen bakışları karşısında kaşlarım kalktı. "Sende vampir ısırığı mı var?
Nereye?"

Gözlerime bakmadı. "Bir yaz kaçamağıydı. Ve o ölmemişti, bu yüzden vampir virüsü kapmadım. Başlangıçta içinde çok fazla tükürük yoktu, bu yüzden çok fazla vampir feromonunun olduğu bir duruma girmediğim sürece oldukça sessiz kalıyor. Bu bir tuzak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak ona yaslandım. Nick güvendeydi. Onun yarası eskiydi ve ergenlikten yeni çıkmış canlı bir vampir tarafından yapılmıştı. Benimki yeniydi ve o kadar çok nörotoksinle doluydu ki Piscary sadece gözlerinin ağırlığıyla onu harekete geçirebilirdi. Nick hareketsiz kaldı ve ben de kiliseye girdiğinde yarasının canlanıp canlanmadığını merak ettim. Bu, neden hiçbir şey söylemediğini ve sadece izlediğini açıklayabilirdi. Yara izi ne kadar iyi hissettirmişti? Merak ettim, onu suçlayamadım.

"Nerede o?" Yavaşça sordum. "Vampir yaran mı?"

Nick beni kucağında daha da yukarı kaldırdı. "Boş ver o cadıyı," dedi şakacı bir tavırla.

Birdenbire bana doğru bastırdığını, düşmemem için kollarını bana doladığını fark ettim. Saate baktım. Ödevimi yapmadan önce anneme gidip eski ley hattı eşyalarımı almam gerekiyordu. Eğer bu gece yapmazsam ödevim bitmeyecekti. Bakışlarım Nick'e kaydı ve o da gülümsedi. Neden saate baktığımı biliyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordum. Kucağında kayarak gömleğinin yakasını kenara çektim ve omzunun üst kısmında derin bir çizikten kaynaklanan soluk beyaz bir yara izi gördüm.

Sırıttı. "Bilmiyorum."

"Mmmm," dedim. "Eminim söyleyebilirim." Ellerini birleştirip beni kalçalarımından kavrarken gömleğinin üst düğmesini açtım. Açı garipti ve dizlerim iki yanında olacak şekilde kucağına doğru kaydım. Elleri beni biraz daha aşağıda tutmak için hareket etti ve yeni pozisyonumuza kaşlarımı kaldırarak daha yakına eğildim. Parmaklarım boynunun arkasına geçti ve

Yakasını bir kenara bırakıp dudaklarımı yara izinin üzerine koydum ve duyulabilir bir patlamayla bıraktım.

Nick gürültülü bir nefes aldı, düşmemem için beni tutmak zorunda kalmamak için altımda daha fazla kamburlaştı. "Sorun bu değil," dedi. Eli sırtıma gitti, omurgamda bir iz bıraktı, eşofmanımın bel bandını bulduğunda çarptı.

"Tamam," diye mırıldandım parmakları eşofmanımın eteklerini çekiştirirken. Altına uzandı, parmak uçları tenimde uzun bir karıncalanma yarattı. "I Bunun olmadığını biliyorum." Üzerine eğilerek saçlarımın göğsüne düşmesine izin verdim ve dilimi önce bir, sonra da vizon olduğum ve onun beni öldürmeye çalışan bir fare olduğunu düşündüğüm zaman ona verdiğim ikinci delik izine değdirdim. Hiçbir şey söylemedi ve ben de üç aylık yarayı nazik dişlerimle dikkatlice sardım.

"Hayır," dedi, sesi aniden gerilmişti. "Onları bana sen verdin." "Bu doğru," diye nefes aldım, dudaklarım boynunu sıyırırken sürekli çalıştım küçük öpücüklerle kulağına doğru ilerliyorum. "Hmmm..." Nefes aldım. "Sanırım biraz araştırma yapmam gerekecek. Soruşturma alanında profesyonel eğitim aldığımı biliyorsunuz, değil mi Bay Sparagmos?"

Hiçbir şey söylemedi, boştaki eli sırtımın küçük kısmı boyunca bir yol izleyerek test ederken lezzetli bir his yarattı.

Geri çekildim ve elleri artan bir baskıyla eşofmanımın altından belimin kıvrımlarını takip etti. Hava kararmaya yakın olduğu için mutluydum. Çok durgun ve sıcaktı. Bakışlarında hevesli bir beklenti vardı ve saçlarımın uçlarını yüzüne sürmek için öne doğru eğilerek, "Gözlerini kapat," diye fısıldadım.

İç çekerken tüm vücudu değişti ve dediğimi yaptı.

Nick'in dokunuşu daha ısrarlı hale geldi ve alnımı boynu ile omzu arasındaki kıvrıma yerleştirdim. Gözlerimi kapatarak gömleğinin düğmelerini yokladım, her biri açıldıkça yükselen beklenti hissinin tadını çıkardım. Sonuncusuyla boğuşarak gömleğini kot pantolonundan çekip çıkardım.

Elleri üzerimden düştü ve gömleğini çıkarmak için döndü. Başımı eğdim ve kulak memesini hafifçe ısırđım. "Sakın yardım etmeye kalkma," diye fısıldadım, kulak memesi hâlâ dişlerimin arasındaydı. Dokunmaya devam ettiğinde ürperdim, elleri sırtımda sıcacıktı. Tüm düğmeler çözölmüştü ve dudaklarımı kulağını çevreleyen belli belirsiz çentiklerin üzerinde gezdirdim.

Hızlı bir hareketle yukarı uzandı ve yüzümü kendine doğru çekti. Dudakları talepkârdı. Yumuşak bir ses beni karşılık vermeye zorladı. *O mıydı yoksa ben mi?*

Bilmiyorum. Umurumda da değil. Bir eli saçlarımla derinliklerine gömölmüş, dudakları ve dili keşfederken beni ona doğru tutuyordu. Hareketleri agresifleşti ve sert dokunuşundan hoşlanarak onu sandalyeye geri ittim. Bir gümbürtüyle çıtalara çarptı ve beni de kendisiyle birlikte aşığı çekti.

Kirli sakalı diken diken olmuştu ve dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeydi, uzanıp beni kendine çekti. Homurdanarak ayağa kalktı ve beni taşıdı. Bizi yatağa taşıırken bacaklarım ona sarıldı. Beni yavaşça yere bırakıp çekildiğinde dudaklarım üşüdü. Üzerimde diz çökerken kolları benden kurtuldu.

Ona baktım, gömleği hâlâ üzerindeydi ama bel kemerinin altında kaybolmak üzere aşığı doğru inen yağsız kaslarını gösterecek şekilde açtı. Kollarımdan birini ustaca başımın üzerine atmıştım ve diğeriyle göğsünden aşığıya doğru bir çizgi çizmek için uzandım, kotunu çekiştirdim.

Düğme fermuarı, diye düşündüm sabırsızlık içinde. Tanrı yardımcım olsun. Düğmeli fermuarlardan nefret ederdim. Bir an için vazgeçip arkasına uzandığımda, sırtının kıvrımını takip ederek ulaşabildiğim kadar uzağa gittiğimde esmer gülümsemesi soldu ve neredeyse ürperdi. Yeterince uzak değildi ve onu kendime doğru çektim. Öne doğru yığılan Nick, ön kolunun düzlüğünden destek aldı. Ellerimi olmasını istediğim yere getirdiğimde bir iç geçirdim.

Sıcak ve nazik baskı ile pürüzlü tenin hoş karışımıyla Nick elini gömleğimin altına gönderdi. Elimi omuzlarında gezdirdim ve kaslarının gevşediğini hissettim. Daha da aşığı indi ve göbeğime sokulup dişleriyle tişörtümün eteklerini ararken şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Nefesim hızlandı ve gömleğimi yukarı doğru çektiştirip elleriyle belime bastırırken içimden fısıltıyla bir beklenti nefesi yükseldi. Ani bir ihtiyaçla aceleci davranarak, gömleğimi çıkarmasına yardım etmek için ellerimi fermuarını çektiştirmekten vazgeçtim. Gömlek burnumu sıyırıp geçerken tılsımımı da beraberinde götürdü. Tuttuğum nefesim bir rahatlama sesiyle dışarı çıktı. Nick'in dişleri, dar egzersiz sütyenimi çektiştirirken alaycı bir ipucuydu. Ürperdim ve cesaretle sırtımı yukarı kaldırdım.

Yüzünü boynumun dibine gömdü. Köprücük kemiğimden kulağıma kadar uzanan şeytani yara izim bıçak gibi keskin bir his verdi ve korkulu bir temkinlilik içinde donup kaldım. Nick'le birlikteyken daha önce hiç böyle olmamıştı. Bundan zevk mi almalıydım yoksa bu duyguyu yara izinin kaynağındaki dehşetin yanına mı koymalıydım bilemiyordum.

Ani korkumu hisseden Nick yavaşladı, vücudu benimkini bir, iki kez dürttü, sonra durdu. Yavaş bir durgunluk içinde dudaklarıyla yara izimi okşadı. İçimden geçen vaat dalgaları vücuduma alçak ve ısrarcı bir şekilde yerleşirken hareket edemiyordum. Ivy'ninkiyle karşılaştırdığımda kalbim küt küt atıyordu.

vamppheromone induced ecstasy and found it identical. Elden çıkarılamayacak kadar iyi hissettirdi.

Nick tereddüt etti, nefesi kulağımda sertleşti. Hissettiklerim yavaş yavaş azaldı. "Durmalı mıyım?" diye fısıldadı, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı.

Gözlerimi kapadım ve neredeyse çılgınca fermuarını açmak için aşağı doğru uzandım. "Hayır," diye inledim. "Neredeyse acıtıyor. Dikkatli ol."

Nefesi benimkiyle eşleşen hızlı bir sesle geldi. Daha ısrarcı bir şekilde elini sütyenimin altından geçirdi ve yaralı boynuma yumuşak öpücükler kondurdu. Düğmelerinin sonuncusunu da çözdüğümde benden yardımsız bir ses çıktı.

Nick'in dudakları çenemin altından yukarı doğru süzüldü ve ağzımı buldu. Dokunuşu nazikti ve dilimi onun derinliklerine soktum. Geri itti, kirli sakalları sertti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Boynumda devam eden nazik parmakları içimde ani bir spazm yarattı.

Kot pantolonunu bulmak için ellerimi açık gömleğinin altında gezdirdim. Hızlıca nefes alarak, kıyafetlerini ayağıma sokabileceğim kadar aşağı ittim ve

onları tamamen kopardım. Onun için açtım, ellerimi aradığım şeyi bulmak için uzattım.

Onu kavradığımda Nick'in nefesi kesildi, parmaklarım ve başparmağım arasında sıkı, pürüzsüz tenini hissettim. Başını benimkinden ayırıp göğüslerimin arasına gömdü ve sütyenim bir şekilde kaybolduğu için burnunu soktu.

Kalçalarını bana doğru itti, ima etti ve ben de ittim. Kalbim küt küt atıyordu. Güçlü ve ısrarcı olan yara izim içimde dalgalar yarattı, ancak Nick'in araştırıran dudakları onun yakınında bile değildi.

Kendimi iblis yarasına bıraktım ve bu duygunun içimden akıp gitmesine izin verdim. Bunun yanlış olup olmadığını daha sonra anlayacaktım. Ellerim ona karşı hareketlerini hızlandırdı, onunla erkek bir cadı arasındaki farkı hissettim ve bunun beni daha da heyecanlandırıldığını fark ettim. Bir elimi onu okşamak için bırakarak, üzerimdeki ağırlığını desteklemeyen elini kavradım ve onu eşofmanımın büzme ipine götürdüm.

Bileğimi yakaladı, başımın üzerinde yastığa sabitledi ve yardımımı kabul etmeyi reddetti. İçimde bir sarsıntı oldu. Boynumu ısırdı ve uzaklaştı, dişlerinin en ufak ipucu benden bir soluk getirdi. Nick'in ellerim bel kemerimi çekiştiriyor, eşofmanımı ve iç çamaşırlarımı bir anda çıkarıyordu. şiddetli bir ihtiyaç. Onları kalçalarımın kurtarmak için sırtımı eğdim ve ağır bir el omzumu yatağa sabitledi.

Gözlerimi açtım ve Nick üzerime eğilip, "Benim işim, cadı," diye nefes aldı. Ama terlerim gitmişti.

Ona doğru uzandım ve o da ağırlığını değiştirerek dizini uyluğumun iç kısmına doğru itti. Tekrar belimi büktüm, onu bulmak için uzandım, zorladım. Beni örtmek için düştü. Dudakları dudaklarımda, birbirimize karşı hareket etmeye başladık.

Yavaşça, neredeyse alay edercesine içimde hareket etti. Omuzlarına yapıştım, dudakları boynumu bulduğunda karıncalanma sarsıntılarıyla sarsıldım.

"Bileğim," diye nefes nefese kulağıma söyledi. "Tanrım, Rachel. Bileğimi ısırdı."

Açlıkla bileğini bulduğumda, his dalgalanmaları vücutlarımızın ritmiyle aynı anda geldi. Bileğine yapıştığımdaya inledi. Dişlerimi üzerinde gezdirdim, o da aynısını boynumda yaparken açlıkla emdim. İçimde bir sızı yükseldi ve ihtiyaçtan aklımı kaçıırarak Nick'in eski yara izini ısırdım, onu benim yaptım, onu ilk işaretleyenden almaya çalıştım.

Boynuma bir acı saplandı ve haykırdım. Nick duraksadı, sonra yine yaralı derinin bir kıvrımını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Her şeyin yolunda olduğunu anlatmak için ben de aynısını onun bileğine yaptım. Umutsuz bir ihtiyaçla sessiz kalan ağzı aç bir şekilde içime girdi. Arzu içimden yükseliyordu. Kabardığını hissettim. Onu baştan çıkarıp yaklaştırdım, olmasını diledim. *Şimdi*, diye düşündüm, neredeyse ağlayacaktım. *Oh Tanrım. Şimdi yap.*

Nick ve ben birlikte ürperdik, bedenlerimiz bir olarak tepki verdi ve bir coşku dalgası benden ona doğru aktı. Dalga geri tepti ve bana iki kat güçle çarptı. Nefesim kesildi, ona tutundum. O da acı çekiyormuş gibi inledi. Dalga bizi tekrar aldı ve geri çekti. Dengede, doruk noktasında asılı kaldık, sonsuza dek tutmaya çalıştık.

Yavaş yavaş azaldı, ölmekte olan zevkin sarsıntıları ikimize de titreme gönderdi, gerginlik bizden aşamalı olarak hafifledi. Nick'in ağırlığı yavaş yavaş üzerime çöktü. Nefesi kulağıma sertçe geliyordu. Bitkin bir halde ellerimi omzundan ayırmak için bilinçli bir çaba harcadım. Parmaklarımın izleri teninde kırmızı çizgiler oluşturdu.

Bir an yattım, boynumda ölmekte olan bir karıncalanma hissettim. Sonra geçti. Dilimi dişlerimin içinde gezdirdim. Kan yoktu. Derisini yüzmemiştim. *Tanrı'ya şükür.*

Hâlâ üzerimde olan Nick, daha rahat nefes alabilmem için ağırlığını kaydırdı. "Rachel?" diye fısıldadı. "Sanırım neredeyse beni öldürüyordun."

Nefesim yavaşlarken, bugünkü üç millik koşumdan vazgeçebileceğimi düşünerek hiçbir şey söylemedim. Kalp atışlarım hafifledi, içimi rahat bir gevşeklik doldurdu. Bileğini yaklaştırdım ve kırmızı, pürüzlü deriye karşı bembeyaz görünen eski yara izine baktım. Ona bir morluk verdiğimi görünce bir utanç hissettim. Yine de onu işaretlediği için suçluluk duymuyordu. Muhtemelen biliyordu

Ne olacağını benden daha iyi biliyordu ve boynum da şüphesiz benzer bir durumdaydı.

Umurunda mıydı? Şu anda değil. Belki daha sonra annem fark ettiğinde.

Hassas tenine bir öpücük kondurdum ve kolunu indirdim. "Neden ikimizden biri vampirmiş gibi hissettirdi?" Ben sordum. "Benim iblis yaram hiç bu kadar daha önce hassas. Ya sen?" Cümlemleri yarım bıraktım. Son iki ay boyunca vücudunun büyük bir kısmını kemirmiştım ve onda hiç böyle bir tepki uyandırmamıştım. Şikâyetçi olduğumdan değil.

Bitkin görünerek üzerimden kalktı ve inleyerek yatağa düştü. "Ivy işleri başlattığı için olmalı," dedi, gözleri tavana bakarken kapalıydı. "Yarın çok ağrım olacak."

Yorganı kaptım ve üzerime örtmek için çektim, artık onun vücut ısısı olmadan üşüyordum. Yanıma kayarak yaklaştım ve fısıldadım, "Kiliseden taşınmamı istediğine emin misin? Sanırım nedenini anlamaya başlıyorum. "Vampir çevrelerinde üçlü seks çok popüler."

Nick homurdanırken gözleri açıldı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Kıkırdarak ayağa kalktım ve yorganı etrafıma sardım. Parmaklarım boynuma dokunduğunda derimin acıdığını ama kırılmadığını gördüm. Ivy'nin devreye soktuğu hassasiyetlerden faydalanmanın yanlış olduğunu söyleyemezdim ama buna duyduğum şiddetli ihtiyaç beni endişelendiriyordu. Neredeyse kontrol edilemeyecek kadar yoğun... Ivy'nin bu kadar zor zamanlar geçirmesine şaşmamalı.

Düşüncelerim yavaş ve spekülâtifti, Nick'in şifonyerinin alt çekmecesini karıştırıp eski gömleklerinden birini buldum ve duşa doğru ilerledim.

On dört

"Merhaba." Nick'in kaydedilmiş sesi telesekreterimden geldi, pürüzsüz ve cilalı bir sestir. "Vampirik Byler'den Morgan, Tamwood ve Jenks'e ulaştınz, bağımsız koşucular. şu anda müsait değıller. Lütfen mesajınızı bırakın ve gündüz m yoksa akşam mı aramak istediğinizi bildirin."

Nick'in telefonunun siyah plastiğini daha sıkı kavradım ve bip sesini bekledim. Nick'in giden mesajı telesekreterimize bırakması benim fikrimdi. Sesini beğeniyordum ve bir erkeğin resepsiyonist olarak görünmesinin çok şık ve profesyonel olduğunu düşünüyordum. Tabii ki bunların hepsi kiliseyi gördüklerinde pencereden baktılar.

"Ivy?" Sesimde duyabildiğim suçluluk duygusuyla yüzümü buruşturarak söyledim. "Oradaysan telefonu a."

Nick mutfaktan çıkıp yanımdan geçti, oturma odasına giderken eli belimde dolaşıyordu.

Telefon sessiz kaldı ve ben de aceleyle telefon almadan önce boşluğu doldurmaya çalıştım. makine kapandı. "Hey, Nick'in evindeyim. Daha önce olanlar için. Özür dilerim. Benim hatamdı." Nick'e baktım, "bekarlığa veda hareketi" yapıyordu, kanepenin altına ve minderlerin arkasına bir şeyler tıkıştırıyordu. "Nick sana vurduğu için özgün olduğunu söylüyor."

"Hayır," dedi ve ben de vampir kulağının bunu duyabileceğini düşünerek ahizeyi kapattım.

"Hey, umm," diye devam ettim, "Anneme bir şeyler almaya gidiyorum, ama saat on gibi dönerim. Eğer eve benden önce gelersen, lazanyayı çıkarırsın ve bu akşam onu yeriz. Etrafta yiyebiliriz. Gece yarısı mı? Ödevlerimi yapabilmem için erken bir akşam yemeği olsun mu?" Tereddüt ettim, daha fazlasını söylemek istiyordum. "Umarım bunu anlarsın," diye yarım yamalak bitirdim. "Hoşça kal."

Telefonu kapattım ve Nick'e döndüm. "Ya hâlâ baygınsa?"

Gözleri gerildi. "Ona o kadar sert vurmadım."

Duvara yaslanmak için yığıldım. İğrenç bir kahverengiye boyanmıştı ve başka hiçbir şeyle uyuşmuyordu. Nick'in dairesindeki hiçbir şey başka hiçbir şeyle uyuşmuyordu, bu yüzden bir şekilde uyuyordu - çarpık bir şekilde. Bu Nick'in sürekliliği önemsemediğinden değil, olaylara farklı baktığından kaynaklanıyordu. Nick'in Onu mavi bir çorapla siyah bir çorap giyerken bulduğumda bana göz kırpmış ve aynı kalınlıkta olduklarını söylemişti.

Kitapları da alfabetik olarak değil -en eski kitaplarının başlığı ya da yazarı yoktu- henüz çözemediğim bir sıralama sistemine göre kataloglanmıştı. Oturma odasının bütün bir duvarını kaplıyorlardı ve ne zaman orada olsam bana ürkütücü bir şekilde izlendiğim hissini veriyorlardı. Annesi onları bir sabah erkenden kapısının önüne bıraktıktan sonra onları dolabımda saklamam için beni ikna etmeye çalışmıştı. Onu güzelce öptüm ve reddettim. Beni ürkütüyorlardı.

Nick mutfığa doğru eğildi ve anahtarlarını aldı. Metalin kayma sesi beni duvardan kapıya doğru çekti. Kıyafetime bir göz attım. Onu koridorda takip etmeden önce: mavi kot pantolon, içine sokulmuş siyah pamuklu tişört ve dairesinin havuzunda yüzerken kullandığım parmak arası terlikler. Onları geçen ay bırakmışım ve Nick'in dolabında yıkanmış ve asılmış olarak buldum.

Kapıyı kilitlemek için sertçe çekerken "Çantam yok" diye mırıldandım. o.

"Yolda kiliseye uğramak ister misin?"

Teklifi samimi gelmedi ve tereddüt ettim. Oraya varmak için Hollows'un yarısını geçmemiz gerekecekti. Gün batımını geçmişti. Sokaklar kalabalıklaşıyordu ve bu sonsuza kadar sürerdi. Çantamda para açısından pek bir şey yoktu ve tılsımlarıma da ihtiyacım olmayacaktı -sadece anneme gidiyordum- ama Ivy'nin yerde yattığı düşüncesi dayanılmazdı. "Yapabilir miyiz?"

Yavaş bir nefes aldı ve uzun yüzü yapmacık bir ifadeye bürünerek başını salladı.

İstemediğini biliyordum ve bunun sıkıntısı apartmandan çıkıp karanlık otoparka attığım adımı neredeyse kaçırmama neden oluyordu. Bu Soğuk. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ama yıldızlar şehir ışıklarının ardında kaybolmuştu. Ayaklarım parmak arası terliklerin içinde cereyan yapıyordu ve kollarımı kendime sardığımda Nick bana paltosunu uzattı. Ivy'yi kontrol etme konusundaki isteksizliğine duyduğum öfke, kalın kumaşın sıcaklığı ve kalıcı kokusu karşısında hafifledi.

Bir sokak lambasından hafif bir vınlama geldi. Babam buna hırsız ışığı derdi. Bir hırsızın ne yaptığını anlamasına yetecek kadar aydınlatırdı. Ayak seslerimiz duyuldu ve Nick kapıma uzandı. "Ben bakarım," dedi cesurca ve ben de sırttım, çünkü kapı koluyla boğuşuyordu, son bir kez çekip mandalı bıraktığında homurdanıyordu.

Nick yeni işinde sadece üç aydır çalışıyordu ama bir şekilde şimdiden külüstür mavi bir Ford kamyonet almayı başarmıştı. Hoşuma gitmişti. Büyük ve çirkindi, bu yüzden bu kadar ucuza almıştı. Bacaklarını çenesine kadar sıkıştırmayan tek şeyin bu olduğunu söylemişti. Saydam kaplaması soyulmuştu ve bagaj kapağı paslanmıştı ama nakliyeydi.

Nick kapıyı çarparak kapatırken ben de ayağımı önceki sahibinden kalan rahatsız edici paspasın üzerine koyarak hızla içeri girdim. Kamyon sarsıldı ama raylardan geçerken kapının açılmayacağından emin olmanın tek yolu buydu.

Nick'in arkadan gelmesini beklerken, kaputun üzerinde titreyen bir gölge gözüme çarptı. Öne doğru eğildim, gözlerimi kısarak baktım. Bir şey neredeyse cama çarpıyordu ve sıçradım.

"Jenks!" Onu tanıyarak haykırdım. Aramızdaki camlar onun tedirginliğini gizlemeye yetmemişti. Kaşlarını çatarken sokak lambasının ışığında parıldayan kanatları bulanıktı. Belirsiz ışıktaki gri görünen sarkık, geniş kenarlı kırmızı bir şapka başındaydı ve elleri kalçalarında. Suçlu düşüncelerim Ivy'nin aklına geldi ve camı indirdim, yarıya kadar takılınca da ittim. İçeri daldı ve şapkasını çıkardı.

"Siz ikiniz ne zaman hoparlörlü bir telefon alacaksınız?" diye hırladı. "Ben de en az sizin kadar bu boktan şirkete aitim ve telefon kullanamıyorum!"

Kiliseden mi gelmişti? Bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyordum.

"Ivy'ye ne yaptın?" Nick sessizce arabaya binip kapıyı kapatırken devam etti.

Kapısını. "Öğleden sonrayı Glenda the Good ile birlikte, sen babasına bağırdıktan sonra onu sakinleştirmeye çalışarak geçirdim, sonra eve geldiğimde Ivy'nin banyo zemininde histerik."

"O iyi mi?" diye sordum, sonra Nick'e baktım. "Beni eve götür." Nick kamyoneti çalıştırdı, Jenks vitesin üzerine düştüğünde geri çekildi. Jenks, öfkesi endişeye dönüşürken, "O iyi, her zaman olduğu kadar," dedi. "Henüz geri dönme."

"Bırak onu," dedim bir elimi altına atarak.

Jenks önce yukarı, sonra aşağı doğru uçtu ve adam ellerini yeniden direksiyona koyana kadar Nick'e baktı. "Hayır," dedi peri. "Ciddiyim. Ona biraz zaman ver. Mesajınızı duydu ve sakinleşiyor." Jenks uçarak ön konsolun üzerine oturdu.

benden önce. "Dostum, ona ne yaptın? Seni koruyamayacağından, Piscary'nin ona kızacağından ve gidersen ne yapacağını bilmediğinden bahsedip duruyordu." Onun küçük yüz hatları endişelendi. "Rache? Belki de taşınmalısın. Bu senin için bile çok tuhaf."

Ölümsüz vampirin adını duyunca üşüdüğümü hissettim. Belki de onu fazla zorlamamıştım; belki de Piscary onu buna zorlamıştı. İlk söylediğimde bıraksaydı sorun olmazdı. Muhtemelen Ivy'nin baskın vampir olmadığını anlamıştı.

ve durumu düzeltmesini istedi, küçük pislik. Bu onu ilgilendirmezdi.

Nick arabayı vitesine taktı ve lastikler çakıllı yolda çatırdayarak patladı. "Kilise mi?" diye sordu.

Jenks'e baktım ve o da başını salladı. Benim için karar veren şey, yüzündeki korku ifadesiydi. "Hayır," dedim. Bekleyecektim. Kendini toparlaması için ona zaman tanıyacaktım.

Nick de Jenks kadar rahatlamış görünüyordu. Trafiğe çıktık, köprüye yöneldik.

"Güzel," dedi Jenks. Kúpelerimin olmayışına bakarak dikiz aynasının üzerine oturmak için zıpladı. "Ne oldu böyle?"

Camımı tekrar açtım ve nemli esintide yaklaşan gecenin soğukluğunu hissettim. "Egzersiz yaparken onu çok fazla zorladım. Beni ısırmaya çalıştı. Nick onu büyü kabımla bayılttı."

"Seni ısırmaya mı çalıştı?"

Gecenin karanlığından Jenks'e baktım, arkamızdaki arabanın ışığında kanatlarının hareketsiz kaldığını, sonra bulanıklaşıp tekrar hareketsizleştiğini gördüm. Jenks, Nick'in utanmış yüzünden benim endişeli yüzüme baktı. "Ohhh," dedi gözleri büyüyerek. "Şimdi anlıyorum. Seni kendisine bağlamak istedi, böylece vampir yara izinin vampir feromonlarıyla rezonansa girmesini sadece o sağlayabilecekti. Sen de onu reddettin. Tanrım, utanmış olmalı. Üzgün olmasına şaşmamalı."

"Jenks, kapa çeneni," dedim, onu tutup pencereden dışarı atma isteğimi bastırarak. Ancak ilk kırmızı ışıktaki yetişebilirdi.

Peri Nick'in omzuna doğru uçarak gösterge panelinde parlayan ışıklara baktı. "Güzel kamyonet."

"Teşekkürler."

"Stok mu?"

Nick'in bakışları öndeki arabanın arka lambalarından Jenks'e kaydı. "Değiştirilmiş."

Jenks'in kanatları bulanıklaştı, sonra sabitlendi. "En üst sınırın ne?" "NOS ile bir elli."

"Kahretsin!" diye hayranlıkla küfretti peri dikiz aynasına doğru uçarken. "Hatlarınızı kontrol edin. Bir sızıntı kokusu alıyorum."

Nick'in gözleri yola dönmeden önce gösterge panelinin altındaki kirli ve fabrikada takılmadığı belli olan bir kola kaydı. "Teşekkürler. Merak ettim." Yavaşça camını bir aralık aşağı indirdi.

"Sorun değil."

Sormak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Erkeklerle özgü bir şey olmalı. "So-o-o-o-o," dedi Jenks. "Annene mi gidiyoruz?"

Başımı salladım. "Evet. Gelmek ister misin?"

Bir çukura girdiğimizde bir santim yükseldi, bağdaş kurdu. "Elbette. Teşekkürler. Sharon gülü muhtemelen hâlâ açıyordur. Polenlerin bir kısmını eve götürsem sorun olur mu?"

"Neden ona sormuyorsun?"

"Yapacağım." Yüzüne bir sırıtma geldi. "O aşk ısırığına biraz makyaj yapsan iyi olur."

"Jenks!" Elim boynumu örtmeye giderken haykırdım. Unutmuştum. Jenks ve Nick saçma sapan bir maço edasıyla birbirlerine bakarken yüzüm ısındı. Tanrı yardımcım olsun, kendimi mağaraya geri dönmüş gibi hissettim. *Ben kadını işaretliyorum, Glurg tüylü ellerini ondan uzak tutsun diye.*

"Nick," diye yalvardım, çantamın eksikliğini hissederek. "Biraz borç para alabilir miyim? Bir takı dükkânında durmam gerekiyor."

Ancak cilt büyüsu satın almaktan daha utanç verici tek şey, boynunuzda bir morluk varken satın almaktır. Özellikle de dükkanların çoğu sahipleri beni tanıyordu. Ben de özerkliği seçtim ve Nick'ten bir benzin istasyonunda durmasını istedim. Tabii ki, kasanın yanındaki büyü rafı boştu, bu yüzden boynumu geleneksel makyajla sıvadım. Covergirl mü? Yapma. Buna inanamıyorum. Nick iyi görüldüğünü söyledi ama Jenks kanatlarının kırmızı olduğuna güldü. Nick'in omzuna oturdu ve karısı Matalina ile tanışmadan önce tanıdığı peri kızlarının özellikleri hakkında sohbet etti. Ben vizörün aynasında makyajımı tazelemeye çalışırken, azgın peri annemin yaşadığı Cincinnati'nin dış mahallelerine kadar devam etti.

"Şu sokağın solunda," dedim parmaklarımı birbirine silerek. "Sağdan üçüncü ev."

Nick evimin önündeki kaldırıma yanaştığında hiçbir şey söylemedi. Verandanın ışığı bizim için yanıyordu ve yemin ederim perdenin dalgalandığını gördüm. Birkaç haftadır oraya gitmemiştim ve babamın külleriyle diktiğim ağaç dönmeye başlamıştı. Yayılan akçaağaç, toprakta kaldığı on iki yıl içinde neredeyse garajı gölgeliyordu.

Jenks çoktan Nick'in açık kapısından vızıldayarak çıkmıştı ve Nick dışarı çıkmak için eğildiğinde koluna uzandım. "Nick?" diye sordum. Sesimdeki endişeli ton karşısında durakladı, ben elimi çekip dizlerime bakarken yaşlanmış vinile yaslandı. "Annem için özür dilemek istiyorum, sen onunla tanışmadan önce," diye geveledim.

Gülümsedi, uzun yüzü yumuşadı. Ön koltuğa doğru eğildi ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Anneler korkunç, değil mi?" Arabadan indi ve ben de o gelip kapımı açana kadar sabırsızlıkla bekledim.

"Nick?" Elimi tuttu ve yürümeye başladık. "Ciddiyim. Biraz kafası karışık. Babamın ölümü onu gerçekten sarstı. Psikopat falan değil ama ne söylediğini düşünmüyor. Aklına ne gelirse, ağzından o çıkıyor."

Sıkışmış ifadesi hafifledi. "Bu yüzden mi onunla henüz tanışmadım? Ben olduğumu sanıyordum."

"Sen mi?" diye sordum, sonra içim burkuldu. "İnsan/cadı olayı mı?" Yumuşakça söyledim, böylece o duymak zorunda kalmayacaktı. "Hayır." Aslında bunu unutmuştum. Birden gerildim, saçımı kontrol ettim ve kayıp çantamı aradım. Ayak parmaklarım üşüyordu ve parmak arası terliklerim çimento basamaklarda gürültülü ve garip duruyordu. Jenks verandanın ışığının yanında kocaman bir güve gibi duruyordu. Zili çaldım ve Nick'in yanında durdum. *Lütfen bunu onun iyi günlerinden biri yap.*

"Ben olmadığım için memnunum," dedi Nick.

"Evet," dedi Jenks omzuma konarken. "Annen onunla tanışmalı. Kızını becerdiğini falan görünce."

"Jenks!" diye bağırdım, sonra kapı açılırken yüzümü çelikleştirdim.

"Rachel!" diye bağırdı annem, öne atılıp bana sarıldı. Gözlerimi kapadım ve onun kucaklamasına karşılık verdim. Boyu benden kısaydı ve bu bana tuhaf geliyordu. Saç spreyi, hafif kızılağaç kokusu yüzünden boğazıma takıldı. Ona I.S.'den ayrılma ve ölüm tehditleriyle ilgili tüm gerçeği anlatmadığım için kendimi kötü hissettim. Onu endişelendirmek istememiştim.

"Merhaba anne," dedim geri çekilerek. "Bu Nick Sparagmos. Jenks'i hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Seni tekrar görmek güzel, Jenks." Eşiğe doğru geri adım attı, bir eli kısa bir süreliğine soluk, düz kızıl saçlarına ve ardından baldır uzunluğundaki kazak elbisesine gitti. İçimde bir endişe düğümü gevşedi. İyi görünüyordu. Geçen seferkinden daha iyi. Gözlerindeki muzip parıltı geri gelmişti ve bizi içeri sokarken hızlıca hareket etti. "İçeri gel, içeri gel," dedi Nick'in omzuna küçük bir el koyarak. "Böceklerden önce Seni takip edeceğim."

Koridorun ışığı yanıyordu ama gölgeli yeşil koridoru aydınlatmak için çok az işe yarıyordu. Dar alanda resimler sıralanmıştı ve o koridora girerken klostrofobik hissettim.

Bana bir kez daha şiddetle sarıldı, ayrılırken yüzünde bir gülümseme vardı. "Geldiğine çok sevindim," dedi ve Nick'e döndü. "Demek Nick sensin," dedi, alt dudağı dişlerinin arasındayken ona şöyle bir baktı. Onun yıpranmış elbise ayakkabılarını görünce sertçe başını salladı, sonra benim parmak arası terliklerimi görünce dudakları düşünceli bir şekilde büküldü.

"Bayan Morgan," dedi gülümseyerek ve elini uzattı.

Aldı ve onu sendeleyerek kucağına çekerken irkildim. Kız ondan çok daha kısaydı ve ilk şaşkınlık anından sonra kızın başının üzerinden bana sıırttı.

"Sizinle tanışmak ne güzel," dedi onu bırakıp Jenks'e dönerken.

Peri kendini tavana bırakmıştı. "Merhaba Bayan Morgan. Bu gece çok hoş görünüyorsunuz," dedi temkinli bir şekilde, hafifçe eğilerek.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi, birkaç kırıksıklığı derinleşmişti. Ev spaghetti sosu gibi kokuyordu ve annemi Nick'in insan olduğu konusunda uyarmalı mıydım diye düşündüm. "Peki, içeri kadar gel. Öğle yemeğine kalabilir misin? Spaghetti yapıyorum. Biraz daha yaparsam sorun olmaz."

Mutfağına giden yolu gösterirken iç çekmeme engel olamadım. Yavaş yavaş rahatlamaya başladım. Annem her zamankinden daha fazla ağzına dikkat ediyor gibiydi. Tepedeki ışıktan aydınlık olan mutfağına girdik ve daha rahat nefes aldım. Normal görünüyordu, insani bir normallik. Annem artık pek heceleme yapmıyordu ve sadece buzdolabının yanındaki tuzlu su eritme fiçisi ve ocağın üzerindeki bakır büyü tenceresi her şeyi ele veriyordu. Dönüş sırasında lisedeydi ve onun nesli çok ihtiyatlıydı. "Sadece ley hattı eşyalarımı almaya geldik," dedim, bakır tencere makarna için kaynar suyla dolu olduğu için onu alıp kaçma fikrimin boşa çıkacağını biliyordum.

"Sorun değil," dedi bir demet spaghetti eklerken, gözlerini Nick'in üzerinde gezdirdi, sonra bir tane daha ekledi. "Saat yediyi geçti. Açsın, değil mi Nick?"

Yalvaran bakışlarıma rağmen, "Evet, Bayan Morgan," dedi.

Memnun bir şekilde ocaktan uzaklaştı. "Ve sen, Jenks. Bahçede pek bir şeyim yok ama bulabildiğin her şeyi alabilirsin. Ya da istersen biraz şekerli su hazırlayabilirim."

Jenks'in yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim hanımefendi," dedi, kızıl saçlarının dalgalanmasına yol açacak kadar yaklaşarak. "Bahçeyi kontrol edeceğim. Şaron gülünüzden polen toplamamın bir sakıncası var mı? Mevsimin bu son günlerinde en küçük çocuğuma çok iyi gelecektir."

Annemin yüzü güldü. "Tabii ki. Buyurun. O lanet periler örümcek ararken neredeyse her şeyi öldürdüler." Kaşları kalktı ve bir anlık panikle donakaldım. Aklına bir şey gelmişti. Ne olduğu belli değildi.

"Yaz sonunda bir işle ilgilenecek çocuğunuz olabilir mi?" diye sordu ve nefesim rahatlamış bir sesle kaçtı.

Jenks onun uzattığı elin üzerine kondu, kanatları memnun bir pembelikle parlıyordu. "Evet, hanımefendi. Oğlum Jax bahçenizde çalışmaktan mutluluk duyacaktır. O ve iki büyük kızım perileri uzak tutmak için yeterli olacaktır. Onları göndereceğim. İstersen yarın güneş doğmadan önce. Sen ilk kahveni içene kadar görünürde bir peri bile kalmayacak."

"Muhteşem!" diye haykırdı annem. "O lanet olası piçler bütün yaz bahçemdeydiler. Çalikuşlarımı kovdular."

Nick bu kadar yumuşak görünümlü bir kadından gelen bu kötü söz karşısında irkildi, ben de omuz silktim.

Jenks arka kapıdan bana doğru kavisli bir yol çizerek kapıyı açmamı istedi. "Sakıncası yoksa," dedi kapının tokmağının yanında durarak, "dışarı çıkıp bir göz atacağım. Beklenmedik bir şeyle karşılaşmalarını istemiyorum. O daha bir çocuk ve nelere dikkat etmesi gerektiğini bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Harika bir fikir," dedi annem, topukları beyaz muşambaya vurarak. Arka taraftaki ışığı yaktı ve onu dışarı çıkardı. "Pekâlâ!" dedi dönüp Nick'e bakarken. "Oturun lütfen. Bir şeyler yemek ister misin? İçecek? Su mu? Kahve? Sanırım bir yerlerde biram var."

Nick masanın altından bir sandalye çekip içine otururken, "Kahve harika olur Bayan Morgan," dedi. Kahve için buzdolabını açtım ve annem telve torbasını elimden aldı, ben Nick'in yanına oturana kadar yumuşak anne sesleriyle telaşlandı. Sandalyemin sürtünme sesi yüksekti ve keşke bu kadar yaygara koparmasaydı diye düşündüm. Nick sırttı, huzursuzluğumdan hoşlandığı belliydi.

"Kahve," dedi etrafta dolanırken. "Öğle yemeğinin yanında kahve seven bir adama hayranım. Seninle tanıştığuma ne kadar memnun olduğumu bilemezsin, Nick. Rachel eve bir erkek getirmeyeli çok uzun zaman oldu. Lisedeyken bile birileriyle pek çıkmazdı. Acaba başka bir yöne mi meyledecek diye merak etmeye başlamıştım, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anne!" Yüzümün saçlarım kadar kızardığını hissederek haykırdım.

Bana göz kırptı. "Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diye düzeltti, telveyi çıkarıp filtreyi doldururken. Nick'e bakamıyordum, boğazını temizlerken içindeki eğlenceyi duyuyordum. Elimdeki Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Ama sen beni tanıyorsun," diye ekledi annem, kahveyi kaldırırken sırtı bize dönüktü. Ağzından çıkacak her şeyi bekleyerek ürperdim. "Bir erkeğin olmaması, yanlış bir erkek olmasından daha iyidir diye düşünüyorum. Baban doğru adamdı."

İç çekerek başımı kaldırdım. Babam hakkında konuşuyor olsaydı, benim hakkımda konuşmazdı.

"Ne kadar iyi bir adam," dedi, sobanın yanına giderken hareketleri yavaştı. Sosun kapağını açıp karıştırırken bizi görebilmek için yan durdu. "Çocuk sahibi olmak için doğru erkeğe ihtiyacınız var. Rachel konusunda şanslıydık," dedi. "Yine de onu neredeyse kaybediyorduk."

Nick ilgiyle doğrulup oturdu. "Nasıl yani, Bayan Morgan?"

Yüzü eski bir endişeyle asıldı ve unuttuğu için kahve makinesinin fişini takmak üzere ayağa kalktım. Gelecek hikaye utanç vericiydi, ama bilinen bir utançtı, ortaya çıkabileceklerden çok daha iyiydi,

Özellikle de çocuklardan bahsettikten sonra. Annem her zamanki açılış cümlesiyle söze başlarken ben Nick'in yanına oturdum.

"Rachel nadir görülen bir kan hastalığıyla doğdu," dedi. "Orada olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu, sadece uygunsuz bir eşleşmenin kendini göstermesini bekliyorduk."

Nick bana döndü, kaşlarını kaldırdı. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Artık onda yok," dedi annem. "Klinikteki kibar kadın her şeyi açıkladı, Rachel'in ağabeyi sayesinde şanslı olduğumuzu ve bir sonraki çocuğumun Rachel gibi olması için dörtte bir şansımız olduğunu söyledi."

"Bu genetik bir bozukluğa benziyor," dedi. "Bu tür hastalıklar genellikle iyileşmez."

Annem başını salladı ve kaynayan makarnanın altındaki ateşi kısıtı. "Rachel bitkisel ilaçlara ve geleneksel tedavilere yanıt verdi. O bizim mucize bebeğimiz."

Nick ikna olmuş görünmüyordu, ben de ekledim: "Mitokondrilerim bu tuhaf enzimi salgılıyordu ve akyuvarlarım bunun bir enfeksiyon olduğunu düşünüyordu. Sağlıklı hücrelere istilacılarımı gibi saldırıyorlardı, çoğunlukla kemik iliği ve kan üretimiyle ilgili her şeye. Tek bildiğim sürekli yorgun olduğumdu. Bitkisel ilaçlar işe yaradı ama ergenliğe girdiğimde her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu. Sülfere karşı hassas olmam dışında şimdi iyiyim ama bu durum ömrümü yaklaşık on yıl kısalttı. En azından bana öyle söylediler."

Nick masanın altından dizime dokundu. "Özür dilerim."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Hey, on yıl nedir ki? Ergenliğe girmemem gerekiyordu." Ona, yaşam süremden on yıl eksilse bile, ondan onlarca yıl sonra yaşayacağımı söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ama muhtemelen bunu zaten biliyordu.

"Monty ve ben okulda tanıştık, Nick," dedi annem ve konuşmayı asıl konusuna geri getirdi. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum.

hayatımın ilk on iki yılıydı. "Çok romantikti. Üniversite paranormal çalışmalarına yeni başlamıştı ve önkoşullar konusunda çok fazla kafa karışıklığı vardı. Herkes her şeyi alabilirdi. Benim bir ley'de işim yoktu. Bu derse kaydolmamın tek nedeni, kayıt bürosunda önümde duran iri yarı güzel cadının da öyle olmasıydı. alternatif sınıflar doluydu."

Tenceredeki kaşığı yavaşladı ve buhar onun üzerine doğru yükseldi. "Ne kadar komik Kader bazen insanları birbirine itiyor gibi görünüyor," dedi yumuşak bir sesle. "O sınıfa bir adamın yanına oturmak için girdim ama sonunda onun en iyi arkadaşına aşık oldum. arkadaşım." Bana gülümsedi. "Baban. Üçümüz de laboratuvar için ortak olduk. Monty olmasaydı ben sınıfta kalacaktım. Ben bir ley hattı cadısı değilim ve Monty hayatını kurtarmak için bir büyüü bile karıştıramadığı için, mezun olana kadar onun için tüm tılsımlarını çağırmam karşılığında önümüzdeki iki yıl boyunca benim için tüm çemberlerimi ayarladı."

Bunu daha önce hiç duymamıştım ve üç kahve fincanı almak için ayağa kalktığımda bakışlarım kırmızı sos kabına takıldı. Kaşlarımı çattığımda, onu çöp öğütücüsüne dökmenin incelikli bir yolu olup olmadığını merak ettim. Yine büyü tenceresinde yemek pişiriyordu. Umarım tuzlu suyla yıkamayı unutmamıştır, yoksa öğle yemeği her zamankinden biraz daha ilginç olabilirdi.

"Rachel'la nasıl tanıştınız?" diye sordu annem beni tencereden uzaklaştırıp fırına pişmesi için bir somun donmuş ekmek koyarken.

Gözlerimi aniden kocaman açarak Nick'i uyarmak için başımı salladım. Gözleri benden anneme kaydı. "Ah, bir spor etkinliği."

"Uluyanlar mı?" diye sordu.

Nick yardım için bana baktı, ben de yanına oturdum. "Fare dövüşlerinde tanıştık anne," dedim. "Ben vizona oynadım, o da sıçana."

"Fare dövüşleri mi?" dedi yüzünü buruşturarak. "Pis bir iş bu. Kim

kazandı?" "Kaçtılar," dedi Nick, gözleri gözlerimde yumuşacıktı. "Biz her

zaman

Birlikte kaçtıklarını, birbirlerine deli gibi aşık olduklarını ve şehrin kanalizasyonlarında bir yerlerde yaşadıklarını hayal ettiler."

Ben kahkahamı bastırdım ama annem kendi kahkahasını serbest bıraktı. Kalbim bu sesle sıkışmış gibiydi. Uzun zamandır onun keyifle güldüğünü duymamıştım.

"Evet," dedi fırın eldivenlerini bir kenara koyarken. "Bunu sevdim. Minkler ve sıçanlar. Tıpkı Monty ve benim başka çocuğumuz olmaması gibi."

Gözlerimi kırıştırdım, fareler ve vizonlardan ona ve babama nasıl atladığını ve bunun başka çocuklarının olmamasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu merak ediyordum.

Nick yaklaştı ve fısıldadı, "Minkler ve sıçanlar da üreyemez."

Ağzım sessiz bir "Oh" sesiyle açıldı ve Nick'in dünyaya bakışındaki tuhaflıkla annemi benden daha iyi anlayabileceğini düşündüm.

"Nick, canım," dedi annem sosu saat yönünde hızlıca çevirirken. "Ailende hücresel bir hastalık yok, değil mi?"

Oh, hayır, diye düşündüm panik içinde, Nick sakın bir şekilde cevap verirken, "Hayır, Bayan. Morgan."

"Bana Alice de," dedi. "Senden hoşlanıyorum. Rachel'la evlen ve bir sürü çocuğun olsun."

"Anne!" diye bağırdım. Nick sırtıttı, bundan zevk alıyordu.

"Ama hemen değil," diye devam etti. "Bir süre birlikte özgürlüğünüzün tadını çıkarın. Hazır olana kadar çocuk istemiyorsunuz. Güvenli seks yapıyorsunuz, değil mi?"

"Anne!" Bağırdım. "Kapa çeneni!" *Tanrım, bu geceyi atlatmama yardım et.*

Döndü, bir eli kalçasında, diğeri damlayan kaşığı tutuyordu. "Rachel, bu konuyu açmamı istemiyorsan, morluğunu hecelelemeliydin."

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım. Mahcup bir halde ayağa kalktım ve onu koridora çektim. Nick'in sırtıttığını görünce, "Affedersiniz," demeyi başardım.

"Anne!" Koridorun güvenli ortamında fısıldadım. "İlaç kullanmalısın, bunu biliyorsun değil mi?"

Başı öne eğildi. "İyi bir adama benziyor. Diğer erkek arkadaşlarına yaptığın gibi onu da kendinden uzaklaştırmanı istemiyorum. Babanı çok seviyordum. Sadece senin de o kadar mutlu olmanı istiyorum."

Onu tek başına ve üzgün görünce öfkem anında söndü. Omuzlarım iç çekerek kaydı. *Daha sık gelmeliyim*, diye düşündüm. "Anne," dedim. "O bir insan."

"Oh," dedi usulca. "Sanırım bundan daha güvenli bir seks yok, değil mi?"

Bu basit ifadenin ağırlığı onun üzerine çöktüğünde kendimi kötü hissettim ve bunun Nick hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim. Nick ve benim aramda asla bir çocuk olamazdı. Kromozomlarımız aynı hizada değildi. Bunu kesin olarak öğrenmek, İnderlandlılar arasında uzun süredir devam eden bir tartışmayı sona erdirmiş, vampirler ve Werelerin aksine cadıların, tıpkı periler ya da troller gibi insanlardan ayrı bir tür olduğunu kanıtlamıştı. Vampirler ve Wereler, ister ısırılmış ister doğuştan bu statüye sahip olsunlar, yalnızca değiştirilmiş insanlardı. Cadılar insanlığı neredeyse mükemmel bir şekilde taklit etse de, hücresel düzeyde meyve sinekleriyle muzlar kadar farklıydık. Nick'le kısır olurdum.

Nick'e sarılmamız ilk kez daha kasıtlı bir şeye dönüştüğünde, bir şeylerin tam olarak doğru görünmediğini fark etmesinden korktuğumu söylemiştim. Farklı türler konusunda öğrenerek tepki vereceği düşüncesi beni neredeyse hasta ediyordu. Sonra gözlerini kocaman açarak sorduğu tek soru "Hepsi aynı görünüyor ve çalışıyor, değil mi?" olunca neredeyse ağlayacaktım.

O zamanlar açıkçası bilmiyordum. Bu soruya birlikte cevap vermiştik.

Annemin önünde böyle şeyler düşündüğüm için kızararak ona zayıf bir gülümseme verdim. O da hafif bedenini dikleştirerek karşılık verdi. "Pekala," dedi,

"Ben gidip bir kavanoz alfredo açayım o zaman."

İçimdeki gerginlik boşaldı ve ona sarıldım. Tutuşunda yeni bir ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Onu özlemiştim. "Teşekkürler anne," diye fısıldadım.

Sırtımı sıvazladı ve birbirimizden ayrıldık. Gözlerime bakmadan mutfığa döndü. "İstersen banyoda bir tılsımım var, üçüncü çekmecede." Bir nefes aldı ve neşeli bir yüz ifadesiyle hızlı, kısa adımlarla mutfığa yöneldi. Bir süre onu dinledim ve domates sosunu toplarken Nick'le hava durumu hakkında mutlu bir şekilde konuşurken hiçbir şeyin değişmediğine karar verdim. Rahatlamış bir şekilde parmak arası terliklerimle gölgeli koridorda ilerledim.

Annemin banyosu ürkütücü bir şekilde Ivy'ninkine benziyordu - küvetteki balık hariç. Tılsımı buldum ve Covergirl'ü yıkadıktan sonra büyüü yaptım, sonuçtan memnun kaldım. Son bir kez saçlarımı düzeltip iç geçirdim ve aceleyle mutfığa döndüm. Onu Nick'le uzun süre yalnız bırakırsam annemin ona ne diyeceğini bilemezdim.

Kadın fotoğraf albümünü işaret ederken onları başları neredeyse birbirine değecek şekilde bir arada buldum. Elinde bir fincan kahve vardı, buharı aralarına süzülüyordu. "Anne," diye yakındım. "İşte bu yüzden kimseyi buraya getirmiyorum."

Jenks'in kanatları annemin omzundan kalkarken sert bir takırtı çıkardı. "Rahatla biraz, cadı. Çıplak bebek resimlerini çoktan geçtik."

Gücümü toplamak için gözlerimi kapattım. Adımlarında mutlu bir salınımla hareket eden annem alfredo sosunu karıştırmaya gitti. Nick'in yanında onun yerini aldım, aşağıyı işaret ettim. "Bu benim kardeşim Robert," dedim, telefonlarıma cevap vermesini dileyerek. "Ve işte babam," dedim, içimi yumuşak bir duygunun kapladığını hissederek. Onu özlediğim için fotoğrafa gülümsedim.

"Güzel görünüyor," dedi Nick.

"O en iyisiydi." Sayfayı çevirdim ve Jenks sayfanın üzerine geldi, elleri Hayatımın üzerinde gezinirken kalçaları özenle küçük sıralar ve sütunlar halinde düzenlenmişti. "Bu onun en sevdiğim fotoğrafı," dedim, sarı bir otobüsün önünde duran on bir ve on iki yaşındaki kızlardan oluşan beklenmedik görünümlü bir gruba dokunarak. Hepimiz güneşten yanmıştık, saçlarımız normalden üç ton daha açıktı. Benimki kısa kesilmişti ve her tarafa yapışmıştı. Babam yanımda duruyordu, kameraya gülümserken bir eli omzumdaydı. İçimden bir ah çektiğimi hissettim.

"Bunların hepsi kamptaki arkadaşlarım," dedim, orada geçirdiğim üç yılın en iyi yazlarımdan biri olduğunu düşünerek. "Bak," dedim, işaret ederek. "Gölü görebilirsin. New York'un yukarısında bir yerdeydi. Çok soğuk olduğu için sadece bir kez yüzmeye gittim. Ayak parmaklarıma kramp girdi."

Nick yüzlere dikkatle bakarak, "Ben hiç kampa gitmedim," dedi.

"Şu 'Bir Dilek Tut' kamplarından biriydi," dedim. "Artık ölmediğimi anladıklarında beni kovdular."

"Rachel!" diye itiraz etti annem. "Oradaki herkes ölmüyordu." "Çoğu

öyleydi." Bakışlarım yüzlerde gezinirken ruh halim kasvetlendi, Ve muhtemelen fotoğrafta hâlâ hayatta olan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Yanımda duran ince siyah saçlı kızın adını hatırlamaya çalıştım, hatırlayamayınca da hoşuma gitmedi. O benim en iyi arkadaşımdı.

"Rachel kendini kaybettikten sonra geri gelmemesi istendi," dedi annem, "iyileştiği için değil. Kızlara sataştığı için küçük bir çocuğu cezalandırmayı aklına koymuştu."

"Küçük çocuk," diye alay ettim. "Oradaki herkesten daha büyüktü ve kabadayının tekiydi."

"Ne yaptın sen?" Nick kahverengi gözlerinde bir eğlence parıltısıyla sordu.

Kupama kahve koymak için kalktım. "Onu bir ağaca fırlattım."

Jenks kıs kıs güldü ve annem kaşığı tepsinin kenarına vurdu. sos kabı. "Mütevazı olma. Rachel kampın üzerine inşa edildiği ley hattına dokundu ve onu otuz fit yukarı fırlattı."

Jenks ıslık çaldı ve Nick'in gözleri büyüdü. Kahveyi döktüm, utanmışım. Pek de iyi bir gün geçirmemiştim. O velet on beş yaşlarındaydı ve resimde kolumu omzuna attığım kıza eziyet ediyordu. Ona kızı rahat bırakmasını söyledim ve beni aşağı ittiğinde kendimi kaybettim. Bir ley hattı üzerinde nasıl çizim yapılacağını bile bilmiyordum; bir anda oluverdi. Çocuk bir ağaca çıktı, düştü ve kolunu kesti. O kadar çok kan vardı ki korktum. Kamptaki genç vampirlerin hepsi, çocuğun kanadığı toprağı kazıp yakana kadar gölün karşısında özel bir gece gezisi yapmak zorunda kaldılar.

Babamın uçup işleri halletmesi gerekti. İlk kez ley hatları kullanmışım ve babam derimi iyice bronzlaştırdığı için üniversiteye gidene kadar da son kez kullanmışım. Şanslıydım ki beni hemen o anda orayı terk etmeye zorlamamışlardı.

Masaya geri döndüm ve fotoğraftan bana gülümseyen ona baktım. "Anne, bu fotoğrafı alabilir miyim? Benimkini bu bahar kaybettim, yanlış hizalanmış bir büyü onları yok etti." Nick'in gözleriyle karşılaştım, gözlerindeki ortak anlayış bana ölüm tehditlerim hakkında hiçbir şey söylemeyeceği konusunda güven verdi.

Annem yaklaştı. "Babanın güzel bir fotoğrafı," dedi ve fotoğrafı çıkarıp sobanın başına dönmeden önce bana uzattı.

Sandalyeme oturdum ve yüzlere baktım, herhangi birinin adını arıyordum. Hiçbirini hatırlayamıyordum. Bu beni rahatsız etti.

"Rachel?" Nick albüme bakarak, "Rachel," dedi.

"Ne?" *Amanda mı?* Koyu saçlı kıza sessizce sordum. *Adın bu muydu?*

Jenks'in kanatları hareketlendi ve saçlarımin yüzümde dans etmesine neden oldu. "Vay anasını!" diye bağırdı.

Elimdeki fotoğrafın altında duran fotoğrafa baktım ve yüzümün bembeyaz olduğunu hissettim. Arka planda otobüs olduğu için aynı gündü. Ama bu kez babam, etrafı ergenlik çağına girmemiş kızlarla çevrili olmak yerine, Trent Kalamack'ın yaşça büyük halinin tıpatıp aynısı olan bir adamın yanındaydı.

Nefesim dışarı çıkmıyordu. İki adam güneşe karşı gözlerini kısarak gülümsüyordu. Birbirlerinin kollarına dostça sarılmışlardı. ve açıkça mutluydular.

Jenks'le korkmuş bakışlarımızı değiş tokuş ettik. "Anne?" Sonunda başardım. "Bu da kim?"

Küçük bir şaşkınlık sesi çıkararak yaklaştı. "Oh, bunu aldığımı unutmuşum. Kampın sahibi olan adam. Baban ve o çok iyi arkadaşlardı. Öldüğünde babanın kalbi kırıldı. Hem de çok trajik bir şekilde, karısından altı yıl sonra. Sanırım babanın savaşıma isteğini kaybetmesinin bir nedeni de buydu. Sadece bir hafta arayla öldüler, biliyorsun."

"Hayır, yapmadım," diye fısıldadım, yere bakarak. Trent değildi, ama benzerlik ürkütücüydü. Babası olmalıydı. Babam Trent'in babasını tanıyor muydu?

Ani bir düşünceyle elimi karnıma götürdüm. Nadir görülen bir kan hastalığıyla kampa gitmiş ve her yıl daha iyi hissederek ayrılmıştım. Trent genetik araştırmalarla uğraşıyordu. Babası da aynı şeyi yapmış olabilir. İyileşmem bir mucize olarak adlandırılmıştı. Belki de yasadışı, ahlaksız bir genetik manipölasyondur. "Tanrı yardımcım olsun," diye nefes aldım.

Kampta üç yaz. Neredeyse gün batımına kadar uyanmadığım aylar. Kalçamdaki açıklanamayan ağrı. Hala ara sıra uyandığım kabuslar, iğrenç bir buhar.

Ne kadar? Merak ettim. Trent'in babası kızının hayatına karşılık babamdan ne almıştı? Kendi hayatıyla mı takas etmişti?

"Rachel?" Nick söyledi. "İyi misin?"

"Hayır." Resme bakarak nefes almaya odaklandım. "Bunu da alabilir miyim anne?" Sesimi sanki kendime ait değilmiş gibi duyarak sordum.

"Oh, istemiyorum," dedi ve parmaklarım titreyerek onu çıkardım. "Bu yüzden altındaydı. Babana ait hiçbir şeyi atamayacağımı biliyorsun."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

OceanofPDF.com

On beş

Tüylü pembe terliklerimden birini çıkardım ve ayak parmağımla baldırımın arkasını acımasızca kaşıdım. Saat gece yarısını geçmişti ama mutfak aydınlıktı, floresan ışığının parıltıları bakır tencerelerimden ve asılı mutfak eşyalarımın yansıyordu. Paslanmaz çelik adada ayakta durarak havanda dövdüğüm yabani sardunyayı yeşil bir macun haline getirdim. Jenks onu benim için boş bir arazide bulmuş, değerli mantarlarından birini onunla takas etmişti. Arazide çalışan peri klanı anlaşmanın daha iyi tarafını elde etmişti ama sanırım Jenks onlar için üzülüyordu.

Nick yaklaşık yarım saat önce bize sandviç hazırlamıştı ve lazanya hâlâ sıcak bir şekilde buzdolabına konmuştu. Benim sucuklu sandviçim tatsızdı. Bütün suçu Nick'in istediğim gibi üzerine ketçap koymamasına ve buzdolabında bulamadığını söylemesine atabileceğimi sanmıyordum. Aptal insan zaafı. Beni bu kadar kızdırmasaydı bunu sevimli bulabilirdim.

Ivy henüz gelmemişti ve lazanyayı Nick'in önünde tek başıma yiyemezdim. Onunla konuşmak istiyordum ama hazır olana kadar beklemek zorundaydım. O

Tanıdığım en özel insandı, duygularını haklı çıkaracak mantıklı bir neden bulana kadar kendine bile söylemezdi.

Balık Bob yanımdaki en büyük büyü kabında, tezgahın üzerinde yüzüyordu. Onu tanıdık olarak kullanacaktım. Bir hayvana ihtiyacım vardı ve balıklar da hayvandı, değil mi? Ayrıca, bir kedi yavrusunu ima bile etsem Jenks çıldırırdı ve Ivy, Jenks'in en küçük kızını yakaladığında parçalanmaktan kıl payı kurtulduktan sonra baykuşlarını kız kardeşine vermişti. Jezebel iyiydi. Baykuş tekrar uçabilirdi. Bir gün.

Moralim bozuk bir şekilde yaprakları ögütüp posa haline getirmeye devam ettim. Toprak büyüğü gün batımı ile gece yarısı arasında yapıldığında daha güçlü oluyordu ama bu gece konsantre olmakta zorlanıyordum ve saat biri çoktan geçmişti. Düşüncelerim dönüp dolaşıp o fotoğrafa ve Bir Dilek Tut kampına geliyordu. Ağır bir iç geçirdim.

Nick tezgâhın karşı tarafındaki bar taburesine tünemiş, son sosisli sandviçleri bitirirken başını kaldırıp baktı. "Vazgeç Rachel," dedi sözlerini yumuşatmak için gülümseyerek, düşüncelerimin nerede yattığını açıkça biliyordu. "Seninle oynandığını sanmıyorum, oynansa bile bunu kim nasıl kanıtlayabilir ki?"

Tokmağı bıraktım ve havanı ittim. "Babam benim yüzümden öldü," dedim. "Ben ve lanet olası kan hastalığım olmasaydı, o hâlâ burada olurdu. Bunu biliyorum."

Uzun yüzü hüzünlendi. "Ona göre hasta olman muhtemelen onun suçuydu."

Bu beni çok daha iyi hissettirdi ve olduğum yere yığıldım. Nick, "Belki de annenin dediğı gibi sadece arkadaştlar," diye önerdi. "Belki de

Trent'in babası babama şantaj yapmaya çalışmıştır. ve bunu yapmadığı için öldü." *En azından Trent'in babasını yanına almıştı.*

Nick uzun kolunu uzatarak tezgahın üzerinde duran fotoğrafı kaptı düşürdüğüm yere baktı. "Bilmiyorum," dedi, ona bakarken sesi yumuşaktı. "Bana arkadaş gibi görünüyorlar."

Ellerimi kotuma sildim ve fotoğrafı çekmek için eğildim. Babamın yüzünü tararken gözlerim kırıştı. Duygularımı gizleyerek fotoğrafı geri uzattım. "Bitkisel ilaçlar ve büyüler yüzünden iyileşemedim. Benimle oynandı."

Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim ve midem sıkıştı. "Ama yaşıyorsun," diye teklif etti.

Arkamı döndüm ve altı bardak kaynak suyu ölçtüm. En büyük bakır büyü kabıma akarken çıkardığı çınlama yüksek sesle duyuluyordu. "Ya dışarı çıkarsa?" Ona bakamayarak sordum. "Beni toplarlar ve Donmuş bir adada cüzzamlıymışım gibi, bana yaptığı şeyin mutasyona uğrayıp başka bir salgın başlatmasından korkuyordum."

"Oh, Rachel..." Nick taburesinden kaydı. Endişeyle ölçü kabını gereksiz yere kurulumakla meşguldüm. Arkamdan yaklaştı ve beni kendisine doğru çevirmeden önce arkamdan sarıldı. Gözlerimin içine bakarak, "Olmayı bekleyen bir veba değilsin," diye beni kandırdı. "Eğer Trent'in babası senin kan hastalığını tedavi ettiyse, etmiştir. Ama sadece bu kadar. Düzeltti. Hiçbir şey olmayacak. Gördün mü? Ben hâlâ buradayım." Gülümsedi. "Yaşıyorum ve her şeyim yerinde."

Beni bu kadar rahatsız etmesinden hoşlanmadığım için burnumu çektim. "Ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum."

"Bilmiyorsun. Bu babanla Trent'in arasındaydı ve böyle bir şey olduğunu varsayıyorum." Elleri belimin etrafında sıcacıktı. Ayaklarım onunkilerin arasındaydı ve parmaklarımı arkasına geçirip ağırlığımı onunkilere karşı dengeledim. "Senin babanla Trent'in babasının birbirini tanıması bir şey ifade etmez," dedi.

Doğru, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Aynı anda birbirimizi bıraktık ve isteksizce uzaklaştık. Nick kafasını kilere sokarken ben de aktarım ortamı için tarifimi gözden geçirdim. Tanıdık bir bitkiyi bağlamak için elimdeki metin Latinceydi ama bitkilerin bilimsel adlarını takip edebilecek kadar biliyordum. Nick'in büyü konusunda yardım edeceğini umuyordum.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim, yarın üniversitede yarım gün, müzede de gece vardiyası olduğunu biliyordum. Eğer hemen gitmezse, işe gitmeden önce hiç uyuyamayacaktı.

Nick elinde bir paket cipsle taburesine otururken siyah koridora baktı. "İvy döndüğünde burada olmayı umuyordum. Neden geceyi benim evimde geçirmiyorsun?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi olacağım. Sakinleşene kadar eve gelmeyecek. Ama eğer bir süre kalacaksan, bir şeyler çizmeye ne dersin?"

Benim için biraz pentagram?"

Plastik çatırtıları kesildi. Nick önce tezgâhın üzerinde şüpheyle duran siyah kâğıda ve gümüş tebeşire, sonra da bana baktı. Gözleri neşeyle parladı ve torbanın kenarlarını yuvarlamayı bitirdi. "Ödevini yapmayacağım, Ray-ray."

"Neye benzediklerini biliyorum," diye itiraz ettim, saçlarımın kırpıntılarını büyü kabına koydum ve batana kadar seramik kaşığımla aşağı ittim. "Söz veriyorum, onları daha sonra kendim kopyalayacağım. Ama onları yarın teslim etmezsem beni sınıfta bırakacak ve Edden okul ücretimi benden kesecek. Bu hiç adil değil Nick. Bu kadın benimle uğraşıyor!"

Nick bir cips yedi, içinden şüphecilik akıyordu. "Onları tanıyor musun?" Başımı salladım, o da elini kot pantolonuna sildikten sonra ders kitabımı yaklaştırdı. "Pekâlâ," diye meydan okudu kitabı göremeyeceğim şekilde eğerken. "Korunma pentagramı neye benzer?"

Nefesim rahatlamış bir şekilde kesildi ve daha önce hazırladığım sanicle kaynağını ekledim. "Dış çemberde iki örgülü çizgi ile standart grafik."

"Tamam... Kehanete ne dersin?"

"Noktalara çizilmiş yeni aylar ve denge için merkezde bir mobius şeridi."

Nick'in gözlerindeki eğlenen parıltı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Çağırma mı?" diye sordu.

Gülümsedim ve posası çıkarılmış yabani sardunyayı demliğin içine attım. Yeşil parçalar sanki su bir jelmiş gibi asılı kaldı. Güzeldi. "Hangisi? İçsel güç mü yoksa fiziksel bir varlık mı

çağırıyorsunuz?" "İkisi de."

"İçsel gücün orta noktalarında meşe palamudu ve meşe yaprakları vardır ve bir varlığı çağırma için noktaları birbirine bağlayan bir Kelt zinciri kullanılır." Kendini beğenmiş

bariz bir şaşkınlıkla tencerenin altındaki ateşi ayarladım ve bir parmak çubuk bulmak için gümüş eşya çekmecemi karıştırdım.

"Tamam. Etkilendim." Kitap aşağı kaydı ve bir avuç cips aldı.

"Onları benim için kopyalayacak mısın?" Sevinçle

sordum. "Daha sonra kendin yapacağına söz verir

misin?"

"Anlaştık," dedim neşeyle. Kısa denemeleri çoktan bitirmiştım. Şimdi tek yapmam gereken Bob'u tanıdığım biri yapmaktı. Çocuk oyuncağı. Bob'a baktım ve ürperdim. *Evet. Çocuk oyuncağı. Çocuk oyuncağı.* Nick siyah çizim kâğıdımın uçlarını tezgâha vurarak düzeltirken usulca, "Teşekkürler," dedim.

"Onları yarım yamalak yapacağım, böylece senin yaptığını düşünecek," dedi.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Çok teşekkürler," diye düzelttim kuru bir ifadeyle, o da sırtıttı. Demlemeyi bitirdikten sonra parmağımı soktum ve üç damla kanı masaj yaparak çıkardım. Tencerenin içine düştüklerinde kızılağaç kokusu yayıldı ve büyü hızlandı. Şimdiye kadar çok iyiydi.

"Dünya cadıları pentagram kullanmaz," dedi Nick tebeşiri bir parça kâğıda sürterek sivrileştirirken. "Onları nereden biliyorsun?"

Kanlı parmağımı temiz tutmaya dikkat ederek, Ivy'den ödünç aldığım kadife atkıyla büyü aynamı parlattım. Soğuk hissi içimde bir ürperti yarattı. Kehanetten nefret ederdim. Beni ürpertirdi. "Şu pentagramlı jöle gözlüklerden," dedim. Nick başını kaldırdı, yüzünde kaybolmuş bir ifade vardı.

Nedense kendimi iyi hissettiriyor. "Bilirsin işte. Hani şu boşaldığında meyve suyu bardağı olarak kullanabileceğin jöle kavanozları var ya? Bunların dibinde pentagramlar vardı ve yanlarında kullanım alanları yazıyordu. O yıl fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerle yaşamıştım." Babamın beni tostla sınamasını hatırlayınca ruh halim yumuşadı.

Nick kollarını sıvadı ve çizim yapmaya başladı. "Ben de oyuncak için mısır gevreği kutumun dibini kazdığım için kötü olduğumu sanıyordum."

Hazırlık işini bitirmiştım ve ciddi bir heceleme yapmaya hazırdım. Çemberimi belirleme zamanı gelmişti. "Var mısın, yok musun?" diye sordum ve Nick ödevime bakıp gözlerini kırıştırdı. Şaşkınlığını görünce ekledim: "Çemberimi oluşturmaya hazırım. İçinde mi yoksa dışında mı olmak istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Taşınmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bunun dışında kalmak istiyorsan."

Bakışları kuşkuya dönüştü. "Tüm adayı çevreleyecek misiniz?"

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır-o-o-o." Nick bar taburesini yaklaştırdı. "Cadılar insanlardan daha fazla ley hattı gücüne sahip olmalı. Üç fitten daha büyük bir daire çizemiyorum."

Gülümsedim. "Bilmiyorum. Kendimi aptal gibi hissettirmezse Dr. Anders'e sorardım. Bence duruma göre değişir. Annem de bir metreden büyük bir daireyi tutamaz. Yani... içeri mi dışarı mı?"

"İçeride mi?"

Rahatlayarak nefesim kesildi. "Güzel. Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum. Bu." Tezgâhın üzerine eğilerek büyü kitabımı onun yanına bıraktım. "Bunu çevirmek için yardımına ihtiyacım var."

"Ödevini yapmamı ve tanıdığını bağlamana yardım etmemi de mi istiyorsun?" diye itiraz etti.

Yüzümü buruşturdum. "Kitaplarımda bulabildiğim tek büyü

Latinceydi." Nick bana inanamayarak baktı. "Rachel. Ben geceleri uyurum."

Lavabonun üstündeki saate baktım. "Saat daha bir buçuk."

İç çekerek kitabı ona doğru kaydırđı. Karşı koyamayacağını biliyordum. Başlar başlamaz, daha bir paragraf bile okumadan, hafif kızgınlığı sıcak bir ilgiye dönüştü. "Hey, bu eski Latince."

Gölgem baskıyı kapatana kadar tezgâha doğru eğildim. "Bitki isimlerini okuyabiliyorum ve standart olduğu için aktarım ortamını doğru yaptığımdan eminim, ama büyü şüpheli."

Artık dinlemiyordu, uzun parmağını yazının altında gezdirirken kaşları çatılmıştı. "Çemberinizin çözülmesi ve güç toplaması için değiştirilmesi gerekiyor."

"Teşekkürler," dedim, yardım edeceğine sevinerek. Çoğu şeyi karıştırmayı umursamıyordum ama heceleme tam bir bilimdi. Ve bir tanıdığa ihtiyacım olduğu fikri bile beni rahatsız ediyordu. Çoğu cadıda vardı ama ley hattı cadıları güvenlik için onlara ihtiyaç duyardı. Birinin aurasını bölmek, bir iblisin sizi sonsuzluğa çekmesini önlemeye yardımcı oluyordu. Zavallı Bob.

Nick benim için pentagram çizmeye geri döndü, ben yirmi kiloluk tuz torbamı tezgâhın altından çıkarıp üstüne koyarken kafamı kaldırıp baktı. Gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olarak, topaklanan kütleden bir avuç kazıdım. Ivy'nin ısrarı üzerine depozitodan vazgeçmiş ve muşambaya sığ bir daire kazıdım. Ivy yardım etmişti. Aslında, Ivy Çemberin mükemmel olduğundan emin olmak için bir ip ve tebeşir düzeneği kullanarak hepsini yaptı. Tezgâhın üzerine oturdum ve yoluna çıkarsam onu kızdıracağımı bildiğimden yapmasına izin verdim. Sonuç kesinlikle mükemmel bir daireydi. Hatta bir pusula almış ve çemberime nereden başlayacağımı göstermek için siyah ojeyle gerçek kuzeyi işaretlemişti.

Şimdi, siyah noktayı bulmak için aşağıya bakarak, başlangıç noktamı bulana kadar adanın etrafında saat yönünde ilerleyerek dikkatlice tuz eledim. Tuzu ekledim.

koruma ve kehanet için doodads, yeşil mumları uygun yerlere yerleştirdikten sonra transfer ortamını hazırlamak için kullandığım alevle yaktım.

Nick dikkatinin yarısıyla beni izledi. Beni bir cadı olarak kabul etmesi hoşuma gitmişti. Tanıştığımızda, beni cadı olarak kabul eden birkaç kişiden biri olduğu için endişelenmişim. kara sanatları uygulayan insanlar, sonunda onu tokatlamak zorunda kalacaktım

Ama Nick iblis çağırmak için değil, Latincesini ilerletmek ve dil geliştirme dersini geçmek için iblisbilim dersi almıştı. Ve büyüyü bu kadar kolay kabul eden bir insanın yeniliği kesinlikle tahrik ediciydi.

"Gitmek için son şansınız," dedim gaz ocağını kapatıp medyayı orta adaya taşıırken.

Nick boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, mükemmel pentagramını bir kenara bırakıp bir sonrakine başladı. Onun pürüzsüz, düz çizgilerini kıskanarak, tezgahta onun karşısında boş bir yer açmak için kendi eşyalarımı bir kenara ittim.

Bilmeden bir ley hattına girdiğim ve kampın kabadayısını bir ağaca fırlattığım için cezalandırıldığım anı gözümün önünden geçti. Ley hatlarından hoşlanmamamın çocuklukta yaşadığım bu olaydan kaynaklanabileceğini düşünmek aptalcaydı ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Ley hattı büyüsüne güvenmiyordum. Birinin büyüsünün hangi tarafta olduğunu gözden kaçırmak çok kolaydı.

Toprak büyücülüğünde bu kolaydı. Keçi kesmeniz gerekiyorsa, muhtemelen kara büyüdür. Ley hattı büyüsü de bir ölüm ödemesi gerektiriyordu, ancak bu ruhunuzdan alınan daha belirsiz bir ölümdü, ölçülmesi çok daha zor ve reddetmesi daha kolaydı - ta ki çok geç olana kadar.

Beyaz ley hattı büyücülüğünün maliyeti önemsizdi, yabancı otları koparıp yazımda kullanmamla eşdeğerdi. Ama filtelenmemiş güç ley hatları aracılığıyla elde edilebilen baştan çıkarıcıydı. Kendi koyduğunuz sınırlara sadık kalmak ve beyaz bir ley hattı cadısı olarak kalmak için güçlü bir irade gerekiyordu. Belirlendiğinde çok makul ve ihtiyatlı görünen sınırlar, bir hattın gücü içinizden geçtiğinde genellikle aptalca veya çekingen görünürdü. "Yabancı otları ayıklamak" benzetmesinden "keçi kesmek" benzetmesine geçen ve kara sanatlara geçiş yaptıklarının farkına bile varmayan çok sayıda arkadaş görmüştüm. Ve beni hiç dinlemediler, kıskandığımı ya da aptal olduğumu söylediler. Sonunda, otuz beşlik alanda elli ile gittikleri için onları kenara çeken polise kara tılsım taktıklarında kendimi onların kışkırlarını I.S. nezarethanesine götürürken buldum. Belki de bu yüzden arkadaşlarımı elimde tutamıyordum.

Beni rahatsız edenler bunlardı, temelde iradelerinden daha büyük bir güç tarafından baştan çıkarılmış iyi insanlardı. Acınacak haldeydiler.

Oynadıkları kara büyü'nün bedelini ödemek için ruhlarını yavaş yavaş yiyorlardı. Ama beni korkutan profesyonel kara cadılardı, büyülerinin bedelini ödemek için ruh ölümünü başkasının üzerine yıkacak kadar güçlü olanlar. Sonunda, ruh-ölüm muhtemelen bir iblisi de beraberinde sürükleyerek evin yolunu buldu. Tek bildiğim çılgınlık, kan ve şehri sarsan büyük patlamalar olduğuydu.

Ve artık o cadı hakkında endişelenmeme gerek kalmadı.

O kadar güçlü bir iradem yoktu. Bunu biliyordum, kabul ettim ve mümkün olduğunca ley hatlarından uzak durarak sorundan kaçındım. Tanıdığım olarak bir balığı almanın yeni bir yolun başlangıcı değil, sadece mevcut yolumda bir hız tümseği olmasını umuyordum. Bob'a bakarak, sadece bu kadar olacağına yemin ettim. Tüm cadıların tanıdıkları vardı. Ve o bağlama büyü'sünde kimseye zarar verecek bir şey yoktu.

Yavaşça nefes alarak gözlerimi kapattım ve kendimi bir ley hattına bağlanmanın getireceği kafa karışıklığına hazırladım. Yavaşça ikinci görüşüme odaklandım. Yanık kehribar kokusu burnumu gıdıkladı. Mutfak penceresi kapalı olmasına rağmen görünmeyen bir rüzgâr saçlarımı savurdu. Sonsuzluk'ta hava hep rüzgârlıydı. Beni çevreleyen duvarların şeffaflaştığını hayal ettim ve zihnimin gözünde şeffaflaştılar.

İkinci görüşüm güçlendi ve kilisenin duvarlarının ötesindeki zihinsel manzara parmaklarımın altında görünmeyen tezgah kadar gerçek olana kadar dışarıda olma hissim arttı. Sıradan görüşümü engellemek için gözlerimi kapattığımda, zihin gözümle var olmayan mutfağa baktım. Nick hiç görünmüyordu ve kilisenin duvarlarının hatırası silik, gümüşü tebeşir çizgilerine dönüşmüştü. Onların arasından çevredeki manzarayı görebiliyordum.

Park gibiydi, Cincinnati'nin olacağı yerde bulutların dibinden yansıyan parlayan kırmızı bir pus, bodur ağaçların arkasına saklanmıştı. Park gibiydi. İblislerin Cincinnati ile aynı ley hatları üzerine inşa edilmiş kendi şehirleri olduğu herkesçe biliniyordu. Ağaçlar ve bitkiler de benzer bir kızılılık taşıyordu ve mutfağın dışındaki ıhlamur ağacının arasından rüzgâr fısıldamasa da, bodur ağaçların dalları saçlarımı kaldıran rüzgârda savruluyordu. Gerçeklik ile hayal arasındaki tutarsızlıklardan zevk alan insanlar vardı.

ama bunun çok rahatsız edici olduğunu düşünüyordum. Bir gün Carew Kulesi'ne çıkacak ve ikinci görüşümle kırık, parlayan iblis şehrine bakacaktım. Midem sıkıştı. *Evet, elbette yapardım.*

Bakışlarım mezarlığa, neredeyse parlayan beyaz mezar taşlarına takıldı. Onlar ve ay, o kırmızı parıltı olmadan var olan, her iki dünyada da değişmemiş gibi görünen tek şeydi ve bir ürpertiye bastırdım. Ley hattı, mezar taşlarının üzerinde, baş hizasında kuzeye doğru uzanan sağlam görünümlü kırmızı bir leke oluşturuyordu. Küçüktü -tahminimce yirmi metre bile değildi- ama o kadar az kullanılmıştı ki üniversitenin üzerinde bulunduğu devasa ley hattından daha güçlü görünüyordu.

Nick'in muhtemelen kendi ikinci görüşüyle izlediğinin bilincinde olarak irademi uzattım ve güç şeridine dokundum. Tezgâhı sıkıca kavrarken gözlerimi kapalı tutmaya zorlayarak sendeledim. Benim Nabzım sıçradı ve nefesim hızlandı. "Harika," diye fısıldadım, içime dolan gücün geçen seferkinden daha güçlü görüldüğünü düşünerek.

Güçlerimizi eşitlemeye çalışan akıntı devam ederken hiçbir şey yapmadan durdum. Gerçek uzuvlarımı yansıtan teorik uzuvlarımda geri yıkanırken parmak uçlarım karıncalanıyor ve ayak parmaklarım ağrıyordu. Sonunda dengelenmeye başladı ve çizgiye yeniden katılmak için bir enerji izi beni terk etti. Sanki bir devrenin parçasıydım ve hattın geçişi beni sümüksü hissettiren büyüyen bir kalıntı bıraktı.

Ley hattı ile olan bağlantı baş döndürücüydü ve artık göz kapaklarımı kapalı tutamıyordum, uçup gittiler. Dağınık mutfağım, gümüş rengi ana hatlarıyla. Şaşkınlıktan midem bulanarak, zihnimin gözüyle daha sıradan görüşümü aynı anda kullanarak uzlaştırmaya çalıştım. Yine de yapamadım Nick'i ikinci görüşümle gördüğümde, normal görüşümle onun üzerine gölgeler düşürürdüm. Bazen hiçbir fark olmuyordu ama Nick'in o insanlardan biri olmayacağına bahse girmeye hazırdım. Gözlerimiz buluştu ve yüzümün gevşediğini hissettim.

Aurası siyahla çevriliydi. Bu ille de kötü bir şey değildi ama rahatsız edici bir yöne işaret ediyordu. Dar gövdesi zayıf görünüyordu ve daha önce kitabı tavırları ona bilgin bir hava verirken, şimdi tehlikenin alt tonlarını taşıyordu. Ama beni şok eden şey sol gözündeki siyah dairesel gölgeydi.

Tapınak. Beni kurtardığı iblisin işaretini koyduğu yerdi, Nick'in bir gün ödemek zorunda kalacağı bir borç senedi idi. Hemen bileğime baktım.

Cildimde yalnızca, içinden bir çizgi geçen daire şeklindeki olağan kabarık yara dokusu görünüyordu. Bu Nick'in tüm yaralarının bu kadar olduğu anlamına gelmiyordu. görebiliyordu. Kolumu kaldırarak ona sordum: "Siyah mı parlıyor?"

Ciddiyetle başını salladı, her zamanki görünüşü tehditkâr bakışını gölgelemeye başlamıştı, çünkü zihnimin gözü dünyevi görüşümün gücü altında bocalamaya başlamıştı.

"Bu iblis işareti, değil mi?" Parmaklarımı bileğimin üzerinde gezdirirken söyledim. Siyah bir şey görmüyordum ama auramı da göremiyordum.

"Evet," dedi usulca. "Bir ley hattına kanalize olurken gerçekten farklı göründüğünü söyleyen oldu mu?"

Başımı salladım, iki gerçeklik çarpışırken dengem sarsılıyordu. "Farklı", Ivy'nin bir keresinde bana dediği gibi "cehennem kadar korkutucu "dan daha iyiydi. "Çemberden çıkmak mı istiyorsun? Henüz kapatmadım."

"Hayır."

Hemen kendimi daha iyi hissettim. Düzgün bir şekilde kapatılmış bir çember, onu oluşturan kişi dışında kırılmazdı. Benimle birlikte içeride mahsur kalmayı umursamıyordu ve güven gösterisi memnuniyet vericiydi.

"Tamam o zaman. İşte başlıyoruz." Sakinleştirici bir nefes alarak, zihinsel olarak tuzdan oluşan dar vadiyi bu boyuttan öbür boyuta taşıdım. Benim Daire, tenime çarpan bir lastik bant keskinliğiyle sıçrama yaptı. Tuz göz kırparak yok olurken başladım, yerini eşit bir sonsuzluk halkası aldı. Tüylerimi diken diken eden bu sarsıntıyı bekliyordum ama her seferinde beni yakaladı.

"Bunu yapmasından nefret ediyorum," dedim Nick'e bakarken, ama o benim çemberime bakıyordu.

"Vay canına," diye huşu içinde nefes aldı. "Şuna bakın. Bunu yapacaklarını biliyor muydun?"

Bakışlarını mumlara doğru takip ettim ve çenem düştü. Şeffaflaşmışlardı. Alevler hâlâ titriyordu ama yeşil balmumu tamamen gerçek dışı bir görünümle parlıyordu.

Nick taburesinden kaydı, çembere çarpmamak için dikkatlice tezgâhın etrafından dolaştı. Mumlardan birinin yanına çömeldi ve dokunmak için parmağını uzattığında neredeyse paniğe kapılacaktım.

"Hayır!" Bağırdım ve o da elini geri çekti. "Sanırım tuzla birlikte sonsuza dek değiştiler. Onlara dokunmanın ne yapacağını bilmiyorum. Sadece... yapma. Tamam mı?"

Ayağa kalkarken başını salladı. Tam anlamıyla korkmuş görünerek taburesine geri döndü. Yine de tebeşiri eline almadı. İzleyecekti. Ona zayıfça gülümsedim, ley hattı büyüsü konusunda bu kadar dezavantajlı olmam hoşuma gitmiyordu. Ama tarifi takip edersem, iyi olacaktım.

Ley hattından çektiğim gücün en ufak kalıntısı hariç hepsi Şimdi çemberimin içinden geçiyordu. Tenime baskı yaptığını hissedebiliyordum. Sonsuzluğun molekül inceliğindeki dilimi, benimle dünyanın geri kalanı arasında kırmızı bir leke oluşturuyor, başımın hemen üzerinde bir kubbe oluşturuyordu. Değişen gerçekliklerin oluşturduğu bantlardan hiçbir şey geçemiyordu. Dikdörtgen küre altımda da yansıtılıyordu ve eğer herhangi bir boru ya da elektrik hattına denk gelseydi, daire mükemmel olmayacaktı ama o noktada kırılmaya karşı savunmasız olacaktı.

Ley hattı gücünün çoğu çemberi mühürlemeye gitmiş olsa da, içimde ikincil bir birikim başlamıştı bile. Daha yavaştı, neredeyse sinsice. Çemberi kırıp ley hattıyla bağlantımı kesene kadar devam edecekti. Ley hattı cadıları gücü düzgün bir şekilde nasıl depolayacaklarını bilirlerdi ama ben bilmiyordum ve eğer hatta çok uzun süre bağlı kalırsam bu beni delirtecekti. İhtiyacım olan bir saat bile çok uzun sayılmazdı.

Çemberin güvenli olduğundan emin olduktan sonra ikinci görüşümün tamamen ölmesine izin verdim. Nick'in aurasının görüntüsü gözümün önünden kaybolmuştu. "İkinci adım için hazır mısın?" diye sordu,

ve başımı salladım.

Pentagramlarını tamamen bir kenara bırakarak eski kitabı daha yakına çekti. Okurken tebeşirle iz bırakmak için parmağını metnin altında gezdirirken kaşları çatıldı. "Sonra, üzerindeki tüm tılsımları ve büyülerini çıkaracaksın." Başını kaldırıp baktı. "Belki de tuz banyosu yapmalıydın."

"Hayır. Sahip olduğum tek tılsım muskalar." Annemden aldığım tılsımı çıkardım, ipi saçlarımı çekiştiriyordu. Boynumu yokladım ve Nick'in dikkatini boynuma vermesine orantısız bir sırtıtışla karşılık verdim. Bir an tereddüt ettikten sonra serçe parmağımdaki yüzüğü çıkardım ve bir kenara koydum.

"Biliyordum!" Nick haykırdı. "Çillerin olduğunu biliyordum. Yüzük yüzündendi, değil mi?"

Elini uzattı, ben de aramızdaki dağınıklığın arasından ona uzattım. "Babam bunu bana on üçüncü yaş günümde vermişti," dedim. "Ahşap kakmayı görüyor musun? Her yıl yenilemek zorundayım."

Nick kaküllerinin altından bana baktı. "Çillerini beğendim." Utanarak yüzüğümü geri aldım ve bir kenara koydum. "Şimdi ne yapacağım?"

Aşağıya baktı. "Um... transfer ortamını hazırla."

"Bitti," dedim ve çaldığını duymak için büyü kabına sert bir vuruş yaptım. *Bu o kadar da kötü değildi.*

"Tamam..." Sessizdi ve saatin tik takları giderek artıyor gibiydi. Okumaya devam ederek, "Şimdi scrying aynanın üzerinde durmalı ve auranı yansımanın içine doğru itmeli" dedi. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda endişeyle kısıldı. "Bunu yapabilir misin?"

"Teoride. Bu yüzden çember konusunda bu kadar seçiciydim. Auramı geri kazanana kadar her türlü şeye karşı savunmasız olacağım." Başını salladı, bakışları düşünceden uzaktı. "İzleyip işe yarayıp yaramadığını söyleyecek misin? Kendi auramı göremiyorum."

"Elbette. Acımayacak, değil mi?"

Kehanet aynasını alıp yere koyarken başımı salladım. Siyah yüzeyine baktığımda, ley hattı büyüünden kaçınmak için neden bu kadar çok çalıştığımı hatırladım. Kusursuz siyahlığı ışığı emiyor gibiydi ama aynı zamanda hâlâ parlaktı. İçinde kendimi göremiyordum ve tüylerimi diken diken ediyordu.

Nick, "Yalınayak," diye ekledi ve ben de terliklerimi çıkardım. Derin bir nefes alarak aynanın üzerine çıktım. Siyah olduğu kadar soğuktu da ve sanki bir çukurmuş gibi içinden düşebileceğimi hissederek bir ürpertiye bastırdım.

"Euwie," dedim, ayaklarımın altından gelen çekme hissi karşısında yüzümü buruşturarak.

Nick bakakaldı, ayağa kalktı ve tezgahın üzerinden ayaklarına baktı. "İşe yarıyor," dedi, yüzü aniden solmuştu.

Yutkunarak ellerimi tuttum ve suyu iter gibi başımdan aşağıya doğru gezdirdim. Bir ağrı başımı zonklatmaya başladı.

"Ah, evet," dedi Nick, sesi hasta gibiydi. "Bu onu çok daha hızlı çıkarır."

"Berbat bir his," diye mırıldandım auramı aşağıya doğru itmeye devam ederken.

Ayaklarını. Yokluğunun ardında bıraktığı yumuşak sızıdan gittiğini anladım. Dilimde metal tadı vardı ve siyah yüzeye baktım, yansımamı ilk kez gördüğümde ağzım açık kaldı. Kızıl saçlarım yüzümde asılı duruyordu, tam da beklediğim gibi görünüyordu ama yüz hatlarım kehribar rengi bir lekenin ardında kaybolmuştu. "Auram kahverengi mi?" diye sordum.

Nick taburesini tezgâhın benim tarafıma doğru çekerken, "Parlak altın rengi," diye cevap verdi. "Çoğunlukla. Sanırım hepsini aldın. Devam edebilir miyiz?"

Sesindeki tedirginliği duyunca gözlerine baktım. "Lütfen."

"Güzel." Oturdu ve kitabı kucağına çekti. Başını eğerek bir sonraki bölümü okudu. "Tamam, scrying aynasını transfer ortamına koy, parmaklarının ortama değmemesine dikkat et yoksa auran yeniden bağlanır ve baştan başlamak zorunda kalırsın."

Aynaya bakmayı reddettim, kendimi aynanın içinde hapsolmuş görmekten korkuyordum. Omuzlarım gergindi, terliklerimi tekrar giydim. Ayaklarım ağrıyor ve başım migren başlangıcıyla zonkluyordu. Eğer bu işi çabucak bitiremezsem, yarın bütün gün karanlık bir odada elimde bir bezle mahsur kalacaktım.

Aynayı elime alıp, yavaşça ortamın içine doğru kaydurdum. Yabani sardunya zerreleri parlayarak yok oldu, auram tarafından çözüldü. Benim standartlarıma göre bile ürkütücüydü ve takdir dolu bir "oooooh" demekten kendimi alamadım. "Sırada ne var?" diye sordum, auramı geri alabilmek için bu işi bitirmek istiyordum.

Nick'in başı kitabın üzerine eğilmişti. "Daha sonra, tanıdığınızı transfer aracıyla yağlamanız gerekiyor, ancak medyaya kendiniz dokunmamaya dikkat etmelisiniz." Kafasını kaldırdı. "Bir balık nasıl yağlanır?"

Yüzümün gevşediğini hissettim. "Bilmiyorum. Belki de onu sadece "Aynayla birlikte fiçıyı da mı?" Kucağındaki kitaba uzandım ve sayfayı çevirdim. "Bir balığı tanıdığın yapmakla ilgili bir şey yok mu?" diye sordum. "Diğer her şey orada."

Biri yırtılırken Nick ellerimi sayfalardan itti. "Hayır. Git büyü kabına koy. İşe yaramazsa başka bir şey deneriz."

Ruh halim bozuldu. Elimi Bob'un kâsesine daldırırken, "Auramın balık gibi kokmasını istemiyorum," dedim ve o da kıs kıs güldü.

Bob büyü kabına girmek istemedi. Yuvarlak bir kâsede onun fırlayan şeklini yakalamaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Onu küvetten çıkarmak kolay olmuştu -kendisi karaya vurana kadar suyu boşalttım- ama şimdi, sinir bozucu bir ıskalama anından sonra, onu yere atmaya hazırdım. Sonunda onu yakaladım ve tezgahın üzerine su damlatarak içine bıraktım. Büyü kabına baktım, solungaçlarının kehribar rengi sıvıyı pompalamasını izledim.

"Tamam," dedim, iyi olduğunu umarak. "O meshedildi. Sırada ne var?"

"Sadece bir büyü. Aktarım ortamı temizlendiğinde "Tanıdığının size bıraktığı aurayı geri alın."

"Büyü," dedim, ley hattı büyüünün aptalca olduğunu düşünerek. Toprak büyüünün efsunlara ihtiyacı yoktu. Toprak büyüü kesin ve güzeldi.

Basitlik. Gözlerim orada olmayan mumlara kaydı ve bir ürpertiye bastırdım.

"Al. Senin için okuyacağım." Kitapla birlikte ayağa kalktı ve ben de Bob'un yanında, kasenin içinde bir yer açtım. Kitabın üzerinden ona doğru eğildim ve güzel, erkeksi koktuğunu düşündüm. Kasıtlı olarak ona çarptığımda, muhtemelen aurası olan sıcak bir akım hissettim. Metnin şifresini çözmekle meşgul olduğu için fark etmedi. İç çekerek dikkatimi kitaba verdim.

Nick boğazını temizledi. Kaşları çatıldı ve dudakları kıpırdadı, fısıldadığı kelimeler karanlık ve tehlikeliydi. Her üç kelimedenden birini yakalayabildim. Bana yarım gülümsemelerinden birini vererek sözlerini bitirdi. "Buna ne dersin?" dedi. "Kafiyeli."

Bir iç çekiş omzumu kaydırdı. "Latince mi söylemem gerekiyor?"

"Ben öyle düşünmezdim. Bu şeyleri kafiyeli yapımlarının tek nedeni cadının onları hatırlayabilmesi. Kelimelerin kendisinden ziyade arkasındaki niyet işe yarıyor." Tekrar kitabın üzerine eğildi.

"Bana bir dakika verin, tercüme edeyim. Sanırım senin için kafiyeli bile yapabilirim. Latince yorumlamada çok gevşektir."

"Tamam." Gergin ve tedirgin bir şekilde saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve büyü kabına baktım. Bob mutlu görünmüyordu.

" 'Pars tibi, totum mihi. Vincit vinculis, prece factis.' " Nick başını kaldırdı. "Ah, 'bazıları senin için, ama hepsi benim için. Savunmayla kurulan bağlarla bağlı.' "

Aptal gibi hissederek itaatkâr bir şekilde tekrarladım. Dualar. Bundan daha saçma bir şey olabilir mi? Bir dahaki sefere tek ayak üstünde durup dolunaya karşı bir demet tüy sallayacaktım.

Nick'in parmağı parmak izinin altında gezindi. " 'Luna servata, lux sanata. Chaos statutum, pejus minutum.' " Kaşları çatıldı. "Ay'la devam edelim.

güvenli kılındı, kadim ışık aklı başında kılındı. Kaos karar verdi, bane ise çelme takıldı.' "

Ben de ona katıldım ve ley hattı cadılarının önemli ölçüde hayal gücü eksikliği olduğunu düşündüm.

" 'Mentem tegens, malum ferens. Semper servus, dum duret mundus.' Ah, derdim ki, "Koruma hatırlandı, değer taşıyıcısı. Dünyanın yeniden doğuşundan önce bağlanmış. "

"Nick," diye yakındım, "bunu doğru çevirdiğinden emin misin? Bu korkunç bir şey."

İç çekti. "Bunu dene o zaman." Bir an için düşündü. "Sen de yapabilirsin "Aklın lee'si, acının taşıyıcısı" olarak tercüme edin. Dünyalar yok olana kadar köle ol. "

Bununla yaşayabilirdim ve hiçbir şey hissetmeden bunu söyledim. İkimiz de Bob'a baktık ve kehribar rengi sıvının berraklaşmasını bekledik. Başım çarpıyordu ama bunun dışında hiçbir şey olmadı. "Sanırım yanlış yaptım," dedim terliklerimi sürüyerek.

"Kahretsin," diye küfretti Nick ve başımı kaldırdığımda onu omzumun üzerinden mutfağın kapısına bakarken buldum. Sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. İblis yaram nabız gibi attı. Nefesim kesildi, Ivy'nin evde olması gerektiğini düşünerek etrafımda döndüm.

Ama o Ivy değildi. O bir iblisti.

OceanofPDF.com

On altı

"Nick!" Tökezleyerek geri çekildim. İblis sırttı. Sanki bir Aristokrat bir İngiliz, ama o baharda Ivy'nin yüzünü takınan ve boğazımı yırtan kişi olarak tanıdım.

Sırtım tezgâhı buldu. Koşmam gerekiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu! Beni öldürecek! Tezgâhı aramıza sokmak için çırpınırken büyü kabına vurdum.

"Demlenmeye dikkat et!" Nick bağırdı, kâse devrilirken bile elini uzattı.

Nefesim kesildi, bakışlarımı iblisten Bob'un kâsesinin döküldüğünü görece kadar ayırdım. Auralı su, kehribar rengi bir yıkamayla tezgâhın üzerine döküldü. Bob kayarak dışarı çıktı.

"Rachel!" Nick haykırdı. "Balığı yakala! Senin aurana sahip. Çemberi kırabilir!"

Bir çemberin içindeyim, diye düşündüm paniğimi bastırarak. İblis değil. Bana zarar veremez.

"Rachel!"

Nick'in bağıırışı gözlerimi sırtan şeytandan ayırmama neden oldu. Nick çaresizce tezgâhın üzerinde çırpınan Bob'u yakalamaya ve dökülen suyun kenara ulaşmasını engellemeye çalışıyordu. Yüzüm buz kesti. Sadece auralı suyun bile çemberi kırmaya yeteceğine bahse girmeye hazırdım.

Kağıt havlulara doğru atıldım. Nick, Bob'u bulmaya çalışırken ben de tezgâhın etrafında deli gibi koşturuyor, beyaz kareler sererek akan suları silmeye çalışıyordum.

Yerde su birikintileri oluşturup çembere doğru akabilirlerdi. Kalbim güm güm atıyor ve dikkatimi ılınca sudan, salona açılan kemerde şaşkın ve eğlenmiş bir ifadeyle duran iblise eviriyordum.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı Nick, sonunda balığın kontrolünü ele geçirdiğinde nefesi kesik kesik çıkıyordu.

"Tuzlu su olmaz!" Nick onu çözünme kabının üzerinde tutarken uyardım. "Al." Bob'un orijinal kâsesini Nick'e doğru ittim. Sıradan su dışarı aktı ve Nick Bob'u içine bırakırken ben de onu sildim. Balık ürperdi ve solungalarını pompalayarak dibe iniyor.

Sessizlik çöktü, nefes alış verişlerimizin ağır tınısı ve lavabonun üstündeki saatin tik taklarıyla erevelendi. Nick'in ve benim gözlerimiz kâsenin üzerinde buluştu. Hep birlikte şeytana döndük.

Yeterince hoş görünüyordu, bıyıklı, zarif ve gösterişli genç bir adam şeklini almıştı. Dantel süslemeli ve uzun kuyruklu yeşil kadife bir takım elbise içinde on sekizinci yüzyıl iş adamı gibi giyinmişti. Yuvarlak gözlükler ince burnunun üzerine tünemişti. Kırmızı gözlüğünü saklamak için fûme içiyordu.

Gözleri. İstediği zaman biçimini ve şeklini değiştirebilmesine rağmen - oda arkadaşımın punk rockısına kadar her şey olabiliyordu - gözleri aynı kalıyordu.

taklit ettiği kişinin tüm yeteneklerini almak için çaba sarf etti. Bu yüzden iblis ısırığım vampir tükürüğüyle doluydu. Gözbebeklerinin bir keininki gibi yarık olduğunu hatırladığımda bir titreme beni sarstı.

Korku midemi sıkıyordu ve korkmaktan nefret ediyordum. Ellerimi dirseklerimdeki tutuşlarını çözmeye zorladım, kendimi düzleştirdim ve başımı savurdum. "Hiç gardırobunu yenilemeyi düşündün mü?" Alay ettim. *Bir odada güvendeydim*
Çember. Bir çemberin içinde güvendeydim.

Kırmızı bir buğu nefesimi keserken nefesim kesildi. İblisin kıyafetleri, bir Fortune-twenty yöneticisinin üzerinde görmeyi beklediğim modern bir iş takımına dönüştü. "Bu çok... sıradan," dedi yankılanan sesiyle, İngiliz aksanı sahne için mükemmel. "Ama uzlaşmacı olmadığımı söyleyemesini istemem." Gözlüklerini çıkardı ve nefesim kesildi. Gözlerindeki yabancılaşma baktım, Nick koluma dokunduğunda sarsıldım.

Nick temkinli görünüyordu - beni memnun edecek kadar korkmuş değildi - ve az önceki paniğimden dolayı utanç duydum. Ama lanet olsun, iblisler ödümü koparıyordu. Dönüş'ten beri kimse iblisleri çağırma riskine girmemişti. Geçen bahar bana saldırmak için bunu çağırana hariç. Bir de Trent Kalamack'a saldıran vardı. Belki de iblis çağırma kabul etmek istediğimden daha yaygındı.

Nick'in onlara duyduğu saygının dehşete dönüşmesinden nefret ediyordum. Onu büyülüyorlardı ve bilgi arayışının bir gün aptalca bir karar vermesine, kaplanın dönüp onu yemesine izin vermesine yol açmasından korkuyordum.

İblis kıyafetine göz atarken kalın yassı dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. Derin düşüncelere dalmış gibi bir ses çıkardı ve yün kayboldu, dar kalçalarına altın bir zincir takılmış deri pantolonun içine sokulmuş siyah bir tişört haline geldi. Siyah deri bir ceket belirdi ve iblis bir şehvet bulutu içinde gerinerek tişörtünü göğsünde sıkıca tutan yeni, çekici kaslarının her kıvrımını gösterdi. Kısa kesilmiş sarı saçları başını salladıkça uzadı ve boyu uzadı.

Kendimi solgun hissettim. Kist'e dönüşmüştü ve ona karşı duyduğum eski korkuyu aklımdan çekip çıkarmıştı. İblis beni en çok korkutan şeye dönüşmekten büyük zevk alıyor gibiydi. Beni sarsmasına izin veremezdim. Vermeyecektim.

"Oh, bu çok hoş," dedi iblis, aksanı yeni görünümüne uyacak şekilde boğucu, kötü çocuk tonuna dönüşmüştü. "Sen en güzel insanlardan korkarsın, Rachel Mariana Morgan. Ben bu olmayı tercih ederim." Dudaklarını müstehcen bir şekilde yalayarak bakışlarını boynumda gezdirdi ve ben üniversite kütüphanesinin bodrum katında yere yığılmış, beni öldürürken vampir salyasının neden olduğu coşkunun sisinde kaybolmuşken açtığı yara izinin üzerinde durdu.

Bu anı kalbimin çarpmasına neden oldu. Elim boynumu örtmek için kalktı. Bakışlarının baskısı tenimi iterek karıncalanmasına neden oldu. "Kes şunu!" diye bağırdım, yara izi harekete geçtiğinde ve duygu dalları erimiş metal gibi boynumdan kasıklarına doğru ilerlediğinde korktum. Nefesim burnumdan tıslayarak içeri girdi. "Dur dedim!"

Kist'in mavi gözleri büyüdü ve kırmızıya dönüştü. Kararlılığımı gören iblisin hatları bulanıklaştı. "Bundan korkmuyorsun

Artık," dedi, sesi alçaldı ve yeniden düzgün bir İngiliz aksanına büründü. "Yazık. Genç ve testosteron yüklü olmayı çok seviyorum. Ama seni neyin korkuttuğunu biliyorum. Bunu bir sır olarak saklayalım, olur mu? Nick Sparagmos'un bilmesine gerek yok. Henüz değil. O satın almak isteyebilir bilgi."

İblis motorcunun şapkasını çıkarırken Nick'in nefes alış veriş iyanımda sert bir ses çıkarıyordu -şapka hemen kırmızı bir sis içinde kayboldu- ve yer değiştirerek dantel ve yeşil kadifeden oluşan önceki İngiliz asaleti formuna geri döndü. Yuvarlak fûme gözlüklerinin üzerinden bana gülümsedi. "Bu arada bu da işimi görür," dedi.

Nick bana dokunduğunda sıçradım. "Neden buradasın?" diye sordu. "Kimse seni aramadı."

İblis hiçbir şey söylemedi, gizlenmeyen bir merakla mutfağa baktı. Yırtıcı bir zarafet göstererek, parlak tokalı botları muşambanın üzerinde sessiz bir şekilde, aydınlık odanın etrafında dönmeye başladı. "Biliyorum, bu işlerde yenisin.

"Bay Fish'in pencere kenarındaki konyak sürahisine vururken yüksek sesle düşündü ve balık titredi, "ama genellikle çağırın çemberin *dışında*, çağrılan *ise içeridedir*." Uzun kuyruklarını savurmak için topuklarının üzerinde döndü. "Bunu sana bedavaya vereceğim, Rachel Mariana Morgan. Çünkü beni güldürdün. Dönüş'ten beri gülmemiştım. Hepimiz gülmüştük."

Nabzım yavaşlamıştı ama dizlerim sulanmıştı. Oturmak istedim ama cesaret edemedim. "Nasıl burada olabilirsin?" diye sordum. "Burası kutsal bir yer."

İngiliz zarafetinin görüntüsü buzdolabımı açtı. Bir tsk-tsk sesi çıkararak, artıkları karıştırdı ve yarısı boş bir kapla çıktı şekerlemeli krema. "Evet, bu düzenlemeyi seviyorum. Dışarıda olmak *her zamankinden* çok daha ilginç. Sanırım bu soruyu da ücretsiz olarak yanıtlayacağım."

Eski dünyanın cazibesini yansıtarak kremanın üstünü çekti. Mavi plastik, her zamanki gibi bir leke içinde kayboldu ve iblis altın rengi kremaya batırdı. kabın içindeki yerini alan kaşık. "Burası kutsal bir yer değil," dedi mutfağında beyefendi kıyafetiyle durup krema yerken. "Burası

Mutfak, kutsal alan kutsandıktan sonra eklenmiştir. Mutfakta Tüm arazi kutsanmış olur, ama o zaman yatak odanızı mezarlıktaki ley hattına bağlarsınız. Ooooh, *bu* çok hoş olmaz mıydı?"

Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce midem bulandı. Kaşlarını kaldırdı, fûme gözlüklerinin üzerinden bana baktı, kırmızı gözlerinde şok edici miktarda ani bir öfke vardı. "Duymaya değer bir şeyler söyleyen iyi olur, yoksa fena halde canıma okuyacaksın."

Anlayışla doğruldum. Senedimi ödemek için bir bilgi teklifiyle onu çağırdığımı sanmıştı. Buzlanma kabı iblisin elinden kaybolup çembere yaklaştığında nabzım tekrar tam gaz atmaya başladı.

"Yapma!" Aramızdaki ever-after yaprağına dokunurken ağzımdan kaçırdım. İblisin yüzündeki eğlence kayboldu ve ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünerek dikkatini yerdeki dikişin üzerinde gezdirdi. Çağırıcıları lime lime etmekten, çayları kesmekten ve Birini yemeğinden ya da Çarşamba gecesi televizyonundan alıkoymak düşüncesizlikti. İblis kırmızı bir sise dönüşüp döşeme tahtalarına doğru batarken adrenalin beni sarstı.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken Nick'e sarıldım. "Boruları kontrol ediyor," dedim. "Boru falan yok. Baktım." İblisin ayaklarımın dibindeki zeminden yükselip beni öldürmesini beklerken korku omuzlarımı acıtıyordu. "Baktım!" Kendimi ikna etmeye çalışarak iddia ettim.

Çemberin kayaları ve kökleri ikiye böldüğünü ve tepesinin tavan arasına çıktığını biliyordum, ancak telefon veya gaz hattı gibi açık bir yol olmadığı sürece çember güvenliydi. Bir dizüstü bilgisayar bile ağa bağlıysa ve bir e-posta gelirse çemberi kırabilirdi.

"Oh iyi. Geri döndü," diye nefes aldı Nick iblis çemberin dışında yeniden belirdiğinde ve ben histerik geleceğini bildiğim için kahkahamı bastırdım. Bir iblis görmenin iyi bir şey olduğu nasıl bir hayatım vardı?

İblis önümüzde durdu, küçük yeleğinin cebinden muhtemelen enfiye olmayan bir kutu çıkardı ve her ikisine de bir tutam siyah barut kokladı.

burun delikleri. "İyi bir çember oluşturmuşsun," dedi kültürlü hapşırıklar arasında. "Babanınki kadar iyi."

Gözlerim büyüdü ve çemberin kenarına doğru bir adım attım. "Babam hakkında ne biliyorsun?"

"İtibar, Rachel Mariana Morgan," diye mırıldandı. "Kesinlikle itibar. Hayattayken benim uzmanlık alanıma girmiyordu. Şimdi öldüğüne göre, ilgileniyorum. Sırlar konusunda uzmanım. Görünüşe göre Nick Sparagmos da öyle." Tenekeyi kaldırdı ve Ivy'nin sandalyesini bilgisayarının önünden çekti. "Şimdi," dedi boş boş fareyi sallayarak ve İnternet, "Bu ne kadar eğlenceli olsa da, devam edebilir miyiz? Çemberiniz dar. Artık seni öldürmeyeceğim." Kırmızı gözleri sinsileşti. "Belki daha sonra."

Bakışlarını lavabonun üzerindeki saate kadar takip ettim. Saat kırk birdi. Ivy'nin bunu fark etmemesini umuyordum. Ölümsüz bir vampir bir iblis saldırısından kurtulabilirdi ama canlı bir vampirin benim kadar şansı olurdu.

Onu çağırmadığım için gitmesini söylemek için nefes aldım ama bir düşünce beni durdurdu. Nick'in soyadını biliyordu. İki kez söylemişti.

Nick'e dönerek, "Soyadını biliyor," dedim. "Neden senin adını biliyor?"

Nick'in ağzı açıldı ve gözleri iblise kaydı. "Ah..."

"Neden senin adını biliyor?" Ellerimi kalçalarımın altına koyarak talep ettim. Korkmaktan bıkmıştım ve Nick bu korkumu gidermek için uygun bir çıkış noktasıydı. "Onu çağırıyordun, değil mi!"

"Şey..." dedi, uzun yüzü kızarmıştı.

"Seni salak!" Bağırdım. "Sana arama demiştim. Aramayacağına söz vermiştin!"

"Hayır," dedi, elleri omuzlarımı kavradı. "Yapmadım. Yapmayacağımı söylemiştin. Ve bir anda oluverdi. İlk seferinde onu aramak bile istememiştim."

"İlk mi?" Ben haykırdım. "Kaç kez oldu?"

Nick yanağındaki kılları kaşıdı. "Gördün mü, alıştırma olsun diye pentagram çiziyordum. Hiçbir şey yapmayacaktım. Ortaya çıktı ve borcumu ödemek için onu arayıp bilgi almaya çalıştığımı sandı. Tanrıya şükür bir çemberin içindeydim." Nick gümüş tebeşir çizgileri olan ıslak kâğıtlara baktı. "Tıpkı bu gece ortaya çıktığı gibi."

Birlikte iblise döndük ve o da omuzlarını silkerek yükselip alçaldı. Tartışmamızı beklemeye fazlasıyla istekli görünüyordu, şu anda bizden çok Ivy'nin favori listesiyle ilgileniyordu.

"Bu bir şey, o değil," dedim. "Ve bunun için iblisi suçlamana izin vermeyeceğim."

"Ne kadar nazıksın Rachel Mariana Morgan," dedi iblis ve kaşlarımı çattım.

Nick kızgın görünmeye başlamıştı. Ani bir dürtüyle sol şakağındaki saçları ittim. Şeytani yara izini bir yerine ikiye bölen iki çizgi gördüğümde nefesim kesildi. "Nick!" Feryat ettim. "Bunlardan çok fazla olduğunda ne olur biliyor musun?"

Rahatsız bir şekilde geri adım attı ve kahverengi saçları bunu gizlemek için döküldü.

"Seni sonsuzluğa çekebilir!" Ona iyi bir tokat atmak isteyerek bağırdım. İblis yaramda sadece bir çizgi vardı ve bu endişe hâlâ geceleri uykuğarımı kaçıırıyordu.

Nick hiçbir şey söylemedi, pişmanlık duymayan gözlerle beni izliyordu. Her şeyin canı cehenneme, kendini açıklamaya bile çalışmıyordu. "Konuş benimle!" diye haykırdım.

"Rachel," dedi. "Hiçbir şey olmayacak. Dikkatli davranıyorum." "Ama iki senedin var," diye itiraz ettim. "Eğer iyi davranmazsan ona aittir."

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve basılı kelimelerin tüm cevapları içerdiğine ve kurallara uyarsa güvende olacağına olan inancına lanet ettim. "Sorun yok," dedi.

tekrar omuzlarımı tuttu. "Ben sadece bir deneme sözleşmesi imzaladım."

"Deneme sözleşmesi..." Kekeledim, afalladım. "Nick, bu bir kuruşa yirmi CD değil, sadece üç tane daha alacaksın. Bu senin ruhunu almaya çalışıyor!"

İblis kıkırdadı ve ben de ona bir bakış attım.

"Böyle bir şey olmayacak," diye yatıştırdı Nick. "Onu istediğim zaman arayabilirim, tıpkı ona ruhumu vermişim gibi. Ve üç yılın sonunda hiçbir bağ ya da taahhüt olmadan çekip gideceğim."

"Kulağa çok iyi bir anlaşma gibi geliyorsa, ince yazılara bakmıyorsunuz demektir."

Yine de gülümsedi, yüzünde hissetmesi gereken dehşet yerine güven vardı. "Küçük yazıları okudum." Parmağı dudaklarıma dokunmak ve patlamamı durdurmak için kalktı. "Hepsini. Küçük sorulara ücretsiz cevap alıyorum ve daha büyük soruları ona kredili olarak sorabiliyorum."

Gözlerim kapandı. "Nick. Auranın siyahla çevrili olduğunu biliyor muydun? Gözümde bir hayalete benziyorsun."

Nick beni kendine çekerek, "Sen de öyle aşkım," diye fısıldadı.

Şok olmuş bir halde, kolları beni sararken hiçbir şey yapmadım. *Benim auram da onunki kadar lekeli miydi? Hayatımı kurtarmasına izin vermekten başka bir şey yapmamıştım.*

"Bütün cevaplar onda Rachel," diye fısıldadı Nick ve nefesiyle saçlarımin hareket ettiğini hissettim. "Elimde değil."

İblis boğazını temizledi ve ben Nick'ten uzaklaştım.

"Nick Sparagmos, Benjamin Franklin'den beri en iyi öğrencim," dedi iblis, Ivy'nin ekranına dokunup mavileşmesini sağlarken aksanı kulağa tamamen mantıklı geliyordu. Yine de beni kandıramadı. Bu şey acıma, suçluluk ya da pişmanlık duygularıyla hareket edemezdi. Eğer çemberimi aşmanın bir yolunu bulmuş olsaydı, kasıtlı olsun ya da olmasın, onu sonsuzluktan çağırma cüretini gösterdiğimiz için ikimizi de öldürürdü.

"Gerçi Attila askeri uygulamaların ötesine bakabilseydi çok daha ileri gidebilirdi," diye devam etti tırnaklarına bakarak. "Ve Leonardo di ser Piero da Vinci'yi düpedüz zekâ konusunda geçmek zordur."

"İsim düşürücü," diye mırıldandım ve iblis kibarca başını eğdi. Nick iblisi üç yıl boyunca emrine amade tutarsa, onu orada tutmak için her şeyi kabul edeceği sözlerden daha açıktı. İblis de tam olarak buna güveniyordu.

"Rachel," dedi Nick dirseğimi tutarken. "Madem burada, ondan bir çağırma ismi ayarlamak isteyebilirsin, böylece ne zaman bir çember kapatıp pentagram çizsen ortaya çıkmaz. Benim adımlı böyle almış. Bunu ona çağırma ismi olarak verdim."

"İsimlerinizi biliyorum, Rachel Mariana Morgan," dedi iblis. "Bir sır istiyorum."

Midem sıkışmıştı. "Elbette," dedim yorgunca, bir şeyler bulmaya çalışarak. Onlardan birkaç tane vardı. Gözlerim babamın ve Trent'in babasının fotoğrafına takıldı ve onu sessizce sonsuzluğun şeffaf tabakasına tuttum.

"Bunun sırrı nerede?" diye alay etti iblis. "Bir otobüsün önünde duran iki adam." Sonra gözlerini kırıştırdı. Yatay yarıkların gözleri neredeyse siyah olana kadar genişlemesini hayranlıkla izledim. Ayağa kalktı, ona doğru uzandı. Parmakları bariyere çarparken dudaklarından mırıldandığı bir küfür döküldü. Yanık kehribar kokusu aldım.

Ani ilgisiyle nabzım sıçradı. Belki de borcumu tamamen ödemeye yeterdi. "İlgileniyor musun?" Alay ettim. "Borcumu temizle, ben de sana ikisinin de kim olduğunu söyleyeyim."

İblis kıkırdayarak geri çekildi. "O kadar önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay etti. Ama ben fotoğrafı arkamdaki tezgâha koyarken gözleri onu takip etti. Hiçbir uyarıda bulunmadan şekil değiştirdi. Sonsuzluğun kırmızı bulanıklığı eridi ve aktı. Yüzüme büründüğünde dehşetle bakakaldım. Çilleri bile vardı. Sanki bir aynaya bakıyordum ve görüntüm ben istemeden hareket ederken tüylerim diken diken oldu. Nick kül rengine büründü, benden ona bakarken uzun yüzü gevşedi.

"İki adamın da kim olduğunu biliyorum," dedi iblis benim sesimle. "Biri senin baban, diğeri de Trenton Aloysius Kalamack'ın babası. Ama kamp otobüsü?" Gözleri sinsî bir zevkle bana kilitlendi. "Rachel Mariana Morgan, gerçekten de bana bir sır verdin."

Trent'in göbek adını biliyor muydu? Sonra aynı iblis ikimize de saldırdı. Birisi ikimizin de ölmesini istemişti. Bir an için iblise kim olduğunu sormayı düşündüm ama sonra gözlerimi kaçırdım. Bunu kendim de öğrenebilirdim ve bu bana ruhuma mal olmazdı.

"Beni ley hatlarından geçirdiğin ve sonsuza dek terk ettiğin için bize ödeştik de," dedim ve iblis güldü. Ağzımı açtığımda dişlerimin gerçekten o kadar büyük olup olmadığını merak ettim.

"Ah, sen bir aşıksın," dedi benim sesim ve onun aksanıyla. "Bu resmi görmek bir çağırma ismi satın almak için yeterli belki, ama eğer istersen Borcunu affettirmek için daha fazlasına ihtiyacım var. Doğru kulağa fısıldanırsa ölümün anlamına gelebilecek bir şey."

Ondan tamamen kurtulabileceğim düşüncesi beni pervasız bir cesaretle doldurdu. "Ya sana neden orada olduğumu söylersem? O kampta?" Nick yanımda endişeyle kıpırdandı ama iblisten sonsuza dek kurtulursam buna değecekti.

İblis kıs kıs güldü. "Kendini övüyorsun. Bu senin ruhuna değmez."

"O zaman seni çember olmadan da güvenli bir şekilde çağırabilirsem neden orada olduğumu söyleyeceğim," diye geveledim, sırf daha sonra bana karşı bir şansı olsun diye borcumu temizlemek istemediğini düşünerek.

Bunun üzerine iblis kahkahayı bastı, neşeyle kükrerken bile görünüşü acayip bir şekilde İngiliz beyefendisine dönüşünce midem bulandı. "Çembersiz bir güvenlik vaadi mi?" dedi, tekrar konuşabildiğinde gözlerini silerek. "Bu Tanrı kokan dünyada buna değecek hiçbir şey yok."

Sertçe yutkundum. Sırrım iyiydi ve tek istediğim ondan kurtulmaktı ama önce ona söylemediğim sürece buna değdiğine inanmayacaktı. "Benim bir

Nadir görülen bir kan hastalığı," dedim fikrimi değiştiremeden. "Sanırım Trent'in babası yasadışı genetik tedavisiyle bunu düzeltti."

İblis kıkırdadı. "Sen ve diğer birkaç bin velet." Kuyruğunu kısıtırarak çemberin kenarına doğru yürüdü. Kalbim küt küt atarak tezgâha doğru geri geri gittim. "Bu işi ciddiye almaya başlasanız iyi olur, yoksa iyi..." Bir tanıdık bağlamak için tılsıma açık olan kitabımı görünce sarsıldı. "...öfke," diye bitirdi, kelimenin sonu boşa çıktı.

"Nereye-" diye kekeledi, sonra gözlerini kırıştırdı, keçi gözlerini önce bana, sonra Nick'e dikti. Küçük bir inançsızlık sesi çıkardığında daha fazla şaşırıamazdım. "Ah," dedi, sesi şok olmuş gibiydi. "Üç kere lanet olsun bana."

Nick arkama uzandı, kitabı kapatıp üzerini siyah kâğıtlarımla örttü. Birden kendimi on kat daha gergin hissettim. Bakışlarım şeffaf mumların ve tuzdan yapılmış pentagramın üzerinde gezindi. Ne yapıyordum ben böyle?

İblis derin düşüncelere dalmış bir halde, ayak parmaklarından topuklarına doğru bir hareketle geri çekildi. Beyaz eldivenli elini çenesine götürerek yeni bir dikkatle bana baktı ve benim içimi görebildiğim kadar onun da içimi görebildiği hissine kapıldım. Ne için olduğunu bilmeden yaktığım o yeşil mumlar. Öfkeden şaşkınlığa, oradan da sinsi bir hileye doğru hızla kayması beni derinden sarstı.

"Acele etmeyelim," diye düzeltti, yere bakar bakmaz bileğinde beliren aygıtlarla dolu saate bakarken kaşları çatıldı. Saat Nick'inkinin ikiziydi. "Ne yapmalı, ne yapmalı? Seni öldüreyim mi, tutayım mı? Geleneklere bağlı mı kalalım yoksa ilerlemeye boyun mu eğelim? Mahkemede geçerli olacak tek şeyin sizin karar vermenize izin vermek olduğuna inanıyorum." Gülümsedi ve bir durdurulamaz bir ürperti beni sarstı. "Ve biz bunun yasal olmasını istiyoruz. Çok, çok yasal."

Korkuyla Nick'e sokulmak için tezgâhtan aşağı kaydım. *Yasal olan ne zaman bir iblis için bir şey ifade etti?*

"Beni bir çember olmadan çağırırsan seni öldürmeyeceğim," dedi iblis aniden, topukları muşambaya keskin bir vuruş yaparak geri çekilirken, heyecanı sarsıntılı hareketlerinden belli oluyordu. "Eğer haklıysam, bunu sana yine de vereceğim. Yakında öğreneceğiz." Hınzırca sırıttı. "Sabırsızlanıyorum. Her iki durumda da benimsin."

Nick dirseğini tutunca sıçradım. "Çember olmadan güvenlik sözü verildiğini hiç duymadım," diye fısıldadı, bakışları kısılmıştı. "Asla."

"Çünkü sadece yürüyen ölümlere veriliyor, Nick Sparagmos."

Midemin çukurundaki kötü his yukarı doğru ilerlemeye başladı ve yoldaki her kası sıktı. Bu Tanrı kokan yeryüzünde risksiz bir çağrıya geçecek hiçbir şey yoktu, ama beni borcumdan kurtarmak yerine bana bunu mu vermişti? *Bu iyi bir şey olmalı.*

Bir şeyi gözden kaçırmıştım. Bunu biliyordum. Kararlı bir şekilde bu duyguyu bir kenara ittim. Daha önce de kötü anlaşmalar yapmış ve hayatta kalmıştım. "Peki," dedim.

Sesi titriyordu. "Seninle işim bitti. Yol boyunca hiçbir sapma olmadan doğrudan sonsuza geri dönmeni istiyorum."

İblis tekrar bileğine baktı. Dondurucuyu açıp donmuş bir kutu mikrodalga patates kızartması çıkarırken, "Ne kadar da acımasız bir metres," dedi zarif bir şekilde, büyük bir ruh haliyle. "Ama sen çemberin içindeyken ve ben dışarıdayken Canım ne zaman isterse o zaman giderim." Beyaz eldivenli eli kırmızı bir lekeyle sarılmıştı ve kızartmaların buharda piştiğini gösterecek şekilde temizleniyordu. Buzdolabını açarken kaşlarını çatı. "Ketçap yok mu?"

Öğleden sonra iki, diye düşündüm, saate bakarak. *Bu neden önemliydi ki?* "Nick," diye fısıldadım, soğumuştum. "Saatinin pillerini çıkar. Hemen."

"Ne?"

Lavabonun üstündeki saat ikiye beş dakika kaldığını gösteriyordu. Nasıl olduğundan emin değildim. Doğruydum. "Sadece yap!" Bağırardım. "Colorado'nun atom saatine bağlı. Her şeyi sıfırlamak için gece yarısı bir darbe gönderir. "Her şeyi sıfırlamak için Darbe, tıpkı aktif bir telefon hattı ya da gaz borusu gibi çemberi kıracaktır."

"Ah... kahretsin," dedi Nick, gevşek yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Lanet olsun sana cadı!" diye bağırdı iblis, öfkeyle. "Neredeyse ikinizi de yakalıyordum!"

Nick çılginca saatiyle uğraşüyor, uzun parmaklarıyla saatin arkasını kurcalıyordu. "Bozuk paran var mı? Sırtımı çıkarmak için bir onluğa ihtiyacım var." Gözleri lavabonun üstündeki saate doğru sarsılırken korkmuşlardı. Eli cebine gitti, arıyordu.

"Ver onu bana!" diye bağırdım ve saati kaptım. Tezgâhın üzerine fırlattım. Üstümdeki raftan et yumuşatma çekicini alıp salladım.

"Hayır!" Saatin parçaları etrafa saçılırken Nick ağladı. "Daha üç dakikamız vardı!"

Elini silktim ve ona vurdum. "Gördünüz mü!" Çekici tekrar tekrar indirerek haykırdım. "Ne kadar akıllıca olduğunu görüyor musun?" Adrenalin, tahta çekici ona doğru savururken hareketlerimi sarsıntılı hale getirdi. "Bu O saatin sende olduğunu biliyordum. Sadece bekliyordu! Bu yüzden beni güvenli bir şekilde çağırmayı kabul etti!" Bir hüsrân cığlığıyla çekici iblise doğru fırlattım. Çemberin görünmeyen duvarına çarptı ve geri sekerek ayaklarımın dibine düştü. Nick'in saatinden geriye bükülmüş bir sırt ve kuvars parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

Nick tezgâha yaslandı, başını eğerken bir elinin parmaklarını alnına bastırdı. "Bana öğretmek *istediğini* sanıyordum," diye fısıldadı Nick. "Onca zaman sadece çember kırılana kadar onu yanımda tutmamı sağlamaya çalışıyordu."

Omzuna dokunduğumda sıçradı ve korku dolu gözlerle bana baktı. Sonunda korkmuştu. "Şimdi anlıyor musun?" Acı bir şekilde söyledim. "Bu seni öldürecek. Seni öldürecek ve ruhunu alacak. Bana onu bir daha aramayacağını söyle. Lütfen?"

Nick hızlı bir nefes aldı. Başını sallayarak gözlerime baktı. "Daha dikkatli olacağım," diye fısıldadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde iblisin yanına döndüm. "Sana söylediğim gibi çık git buradan!" diye bağırdım.

İblis doğaüstü bir zarafetle ayağa kalktı. Bir İngiliz beyefendisinin hayali, önce boğazındaki danteli, sonra da kelepçelerini düzeltmek için bir an bekledi. Yavaş ve kasıtlı hareketlerle sandalyeyi masanın altına itti. Başını bana doğru eğdi, kırmızı gözleri gözlüklerinin üzerinden beni izliyordu.

"Tanıdığınız Rachel Mariana Morgan'ı bağladığınız için tebrikler," dedi.

"Beni Algaliarept adıyla çağır. Herhangi birine adımı söylersen, varsayılan olarak benim olursun. Ve beni çağırmak için bir çemberin içinde olmak zorunda olmadığın için güvende olduğunu düşünme. Sen benimsin. Ruhun bile özgürlüğüne değmez."

Ve ardında yağ ve kızarmış patates kokusu bırakarak kırmızı bir leke halinde kayboldu.

OceanofPDF.com

On yedi

Laboratuvar taburesine oturdum ve ayak bileğimi basamaklara vurdum. "Sence bunu daha ne kadar sürdürebilir?" Başımı Dr. Anders'e doğru çevirirken Janine'e sordum. Kadın karatahtanın önündeki masasında öğrencilerden birini test ediyordu.

Janine sakızını patlattı ve parmağını imrenilecek kadar düz saçlarında gezdirdi. Daha önce iblis işaretime karşı duyduğu korku, ona bu işareti geçmişte I.S. ile yaptığım çalışmalar sayesinde aldığımı söyledikten sonra asi bir cesarete dönüşmüştü.

Genç kadın, "Tanıdık değerlendirmeler sonsuza dek sürer," diye onayladı. Genç kadın Boştaki elinin parmakları kedisinin kulaklarının arasındaki tüyleri yumuşatıyordu. Beyaz Manx'ın gözleri kapalıydı, ilgiden hoşlandığı belliydi. Bakışlarım Bob'a kaydardım. Onu oraya götürmek için kapaklı büyük fıstık ezmesi küvetlerinden birine koymuştum. Janine ona "oooo" demişti ama ben bunun bir sempati oooh'u olduğunu biliyordum. Herkesin kedisi vardı. Birinin gelinciği vardı. Düşündüm ki havalıydı ve ait olduğu adam en iyi silahşorların onlar olduğunu söyledi.

Bob ve ben değerlendirilecek sadece ikimiz kalmıştık ve oda neredeyse boştu ama Janine, Dr. ile birlikte olan öğrenci Paula'yı bekliyordu. Anders. Bob'un kovalarını endişeyle daha yakına çektim ve pencereden dışarı, otoparkın üzerinde yeni yeni yanmaya başlayan ışıklara baktım.

O gece Ivy'yi görmeyi umuyordum. Nick onu bayılttığından beri yollarımız hâlâ kesişmemişti. Buralarda olduğunu biliyordum. O öğleden sonra cezvede kahve vardı ve mesajlar temizlenmişti. Kendine

Ben uyanmadan kalkıp gitti. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi ama o hazır olmadan konuşmaya zorlamamam gerektiğini biliyordum.

"Hey," dedi Janine, dikkatimi geri çekerek. "Paula ve ben güneş batmadan ve mekan ölümsüz vampirlerle dolmadan önce öğle yemeği için Piscary's'e gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin? Seni bekleriz."

Teklifi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla memnun etti ama başımı salladım. "Teşekkürler, hayır. Erkek arkadaşım ile buluşmak için planlar yaptım bile." Nick bir sonraki binada çalışıyordu ve bugün benimle aynı saatte işten ayrıldığı için Ders bitecekti, onun akşam yemeği ve benim öğle yemeğim için Micky-d's'e gidecektik.

"Onu da getirin," diye ısrar etti Janine, kalın mavi göz kalemi başka türlü zevkli olan görüntüsüyle çelişiyordu. "Kızlarla dolu bir masada bir erkek olması her zaman iyi görünümlü, bekar erkekleri masaya getirir."

Gülümsememe engel olamadım. "Hayır-o-o," diye geçiştirdim, Piscary'nin ödümü kopardığını, iblis yaramı sızlattığını ve oda arkadaşımın amcası olduğunu söylemek istemiyordum, daha iyi bir kelime bulamamıştım. "Nick insan," dedim. "Bu biraz garip olurdu."

"Bir insanla çıkıyorsun!" Janine sertçe fısıldadı. "Hey, söyledikleri doğru mu?"

Paula, Dr. Anders'le işini bitirip bize katıldığında ona yan gözle baktım. "Ne hakkında?" Paula isteksiz kedisini bir sandalyeye iterken sordum. Miyavlamalar ve tükürükler arasında katlanabilir taşıyıcı. Kapıyı fermuarla kapatırken dehşet içinde bakakaldım.

"Biliyorsun..." Janine kolumu dürttü. "Onlar, uh... Onlar gerçekten..."

Gözlerimi titreyen taşıyıcıdan ayırarak sııttım. "Evet. Öyle. Gerçekten öyleler."

"Yowsers!" Janine, Paula'nın kolunu tutmak için uzanarak haykırdı. "Bunu duydun mu, Paula? Çok yaşlanmadan önce bir insanı büyülemem lazım."

onu."

Paula'nın yüzü kızarmıştı, sarı saçlarına bakınca özellikle kırmızı görünüyordu. "Kes şunu," diye tısladı ve Dr. Anders'e bir bakış fırlattı.

"Ne?" Janine, taşıyıcısını açtığı anda ve kedisi gönüllü olarak içeri girip kıvrılıp mırıldandığında biraz telaşlanmamıştı. "Ben olsam biriyle evlenmezdim ama Bay Doğru'yu ararken bir insanla takılmanın nesi yanlış? Babamın ilk karısı insandı."

Dr. Anders boğazını temizleyince konuşmamız yarıda kesildi. Janine çantasını kaptı ve laboratuvar taburesinden kaydı. İki kadına ince bir gülümseme vererek Bob'un fıstık ezmesi küvetini isteksizce laboratuvar tezgahından çıkardım ve ilerledim. Nick'in pentagramları kolumun altına sıkıştırılmıştı ve kabı masasının açık alanına kaydırırken Dr. Anders başını kaldırıp bakmadı.

Bu işi bitirip buradan gitmek istiyordum. Nick arabayı kullanacaktı. Bu akşam yemekten sonra Sara Jane'le konuşmak için FIB'e gideceğim. Glenn, Dan'ın günlük alışkanlıkları hakkında bir fikir edinebilmek için ondan gelmesini istemişti ve ben de ona Trent'in son birkaç gündür nerede olduğunu sormak istiyordum. Glenn soruşturma açımdan memnun değildi, ama bu benim de koşumdu, lanet olsun.

Jenks'in haklı olup olmadığını ve Sara Jane'in FIB'ye gelişinin Trent'in bana pençelerini geçirmek için dolambaçlı bir yol olup olmadığını merak ederek kendimi Dr. Anders'in masasının yanındaki sandalyenin arkasına zorladım. Kesin olan bir şey vardı. Dr. Anders cadı avcısı değildi. Kötü biriydi ama katil değildi.

İki kadın koridorun kapısında duraksadı, kedi taşıyıcıları ikisinin de dengesini bozmuştu. Janine, "Pazartesi görüşürüz, Rachel," dedi.

Ona el salladım ve Dr. Anders boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkardı. Gergin kadın kâğıt yığınının üstüne boş bir form koydu ve büyük blok harflerle adımı yazdı.

"Kaplumbağa mı?" Dr. Anders kabıma bakarak tahmin yürüttü.

"Balık," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

"En azından sınırlarını biliyorsun," dedi. "Bir toprak cadısı olarak, istediğinden emin olduğum kediye bırak, bir fareyi bile kendine bağlayacak kadar sonsuza kadar tutman zor olurdu."

Sesi patronluk taslamaktan biraz uzaktı ve ellerimi sıkı kavrayışlarından kurtarmak zorunda kaldım.

"Görüyorsunuz Bayan Morgan," dedi Dr. Anders kapağı açıp bir göz atarken, "ne kadar çok güç kanalize edebilirsiniz, tanıdığınızın o kadar akıllı olması gerekir. Benim tanıdığım bir Afrika gri papağanım var." Bakışlarını benimkilere çevirdi. "Bu senin ödevin mi?"

İçimdeki kızgınlık dalgasını bastırdım ve ona kısa makalelerle dolu pembe bir dosya uzattım. Altında Nick'in su lekeli pentagramları vardı, siyah kağıt kıvrılmış ve bükülmüştü.

Dr. Anders'in dudakları öylesine gerilmişti ki, kanları çekilmişti. "Teşekkür ederim," dedi ve Nick'in eskizlerini üstünkörü bile bakmadan bir kenara fırlattı. "Erteleme hakkınız var Bayan Morgan. Ama siz benim sınıfıma ait değilsiniz ve ben ilk fırsatta seni kaldıracağım."

Nefesimi sığ tuttum. Odada başka biri olsaydı bunu söylemeye cesaret edemeyeceğini biliyordum.

"Pekâlâ," diye mırıldandı yorgun bir ifadeyle, "bakalım balığın ne kadar aura kabul edebilmiş."

"Çok zaman aldı." Ruh halim gerginliğe dönüştü. Nick dün gece ayrılmadan önce auramı incelemiş ve oldukça zayıf olduğunu söylemişti. Yavaş yavaş kendini yenileyecekti ama bu arada kendimi savunmasız hissediyordum.

Dr. Anders benim bariz telaşım hakkındaki fikrini kendine sakladı. Bakışları uzaklaşırken parmaklarını Bob'un suyuna daldırdı. Ensemdeki deri gerildi ve sanki saçlarım rüzgârda sürükleniyormuş gibi göründü. her zaman sonsuza kadar esiyor gibiydi. Hayranlıkla izledim, mavi bir

Ellerinden yayılan leke Bob'u sardı. Bu ley hattı gücüydü ve kadının aurasındaki baskın rengi yansıttığı için kırmızıdan maviye dönüşmüştü.

Dr. Anders'in üniversitenin ley hattından yararlanıyor olması pek olası değildi. Güç daha önce alınmış ve depolanmıştı; daha hızlı büyü yapılmasını sağlıyordu. Kadını bu kadar huysuz yapan şeyin karnındaki sonsuzluk küresi olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Dr. Anders parmaklarını sudan çıkarırken Bob'un üzerindeki mavi sis kayboldu. "Balığını al ve çık," dedi kadın kaba bir şekilde. "Kendini sınıfta kalmış say."

Dondum kaldım, bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Ne?" Sonunda başardım.

Dr. Anders parmaklarını bir kâğıt mendile sildi ve masasının altındaki çöp kutusuna attı. "Bu balık size bağlı değil. Öyle olsaydı, onu gizlediğim ley hattı gücü auranızın rengine dönüştürdü." Bakışları belirsizleşti -sanki içime bakıyormuş gibi- sonra odağı keskinleşti. "Auranız hastalıklı bir altın rengine. Ne yapıyordunuz da auranız bu kadar kalın bir kırmızı ve siyahla kirlenmişti Bayan Morgan?"

"Ama ben talimatlara uydum!" O formuma yazmaya başladığında ayağa kalkmayarak ağladım. "Auramın büyük bir kısmı kayıp. Nerede o?"

"Belki de çemberinize bir böcek girmiştir," dedi öfkeyle. "Eve git, tanıdıklarını ara ve ne olacağını gör."

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı yaladım. *Tanıdığına nasıl seslenirsin?*

Yazı yazarken başını kaldırdı ve çapraz kollarını sayfanın üzerine koydu. "Tanıdığınızı nasıl çağıracağınızı bilmiyorsunuz."

Bu bir soru değildi. Sol omzumu kaldırdım ve omuz silkerek düşmesine izin verdim. Ne diyebilirdim ki?

"Ben yaparım," diye mırıldandı. "Bana elini ver."

Bileğimi kavradığımda başladım. Kemikli tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Dr. Anders bir büyü mırıldanırken külün metalik tadı dilimi kapladı. Folyo çiğnemek gibiydi ve parmakları gevşer gevşemez çekildim. Bileğimi ovuşturarak Bob'u izledim, yüzeye çıkmasını, bana doğru yüzmesini ya da başka bir şey yapmasını diledim. Sadece dibe oturdu ve kuyruğunu salladı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım, kitaplarım ve kendime çok güvendiğim büyü yapma yeteneklerim tarafından ihanete uğramış hissediyordum. "Talimatları takip ettim mektup."

Dr. Anders kendini beğenmiş bir haldeydi. "Göreceksiniz ki Bayan Morgan, toprak büyüünün aksine, ley hattı manipölasyonu Kurallara ve yapılacaklar listesine yaratıcı olmayan bir bağlılık. Yetenek ve bir miktar özgür düşünce ve uyum yeteneği gerektirir. Evine git. Kapınıza gelen her şeyi evcil hayvan yapın. Ve bir daha benim sınıf."

"Ama ben her şeyi doğru yaptım!" "Ama ben her şeyi doğru yaptım!" diye itiraz ettim, o kovar gibi hareketler yapıp kâğıtlarını karıştırırken ayağa kalktım. "Büyücü aynasının üzerinde durdum ve auramı ittim. Ona dokunmadan transfer aracına koydum. Bob'u da yanına koydum-"

Dr. Anders sarsıldı ve ince yüzünü bana çevirdi. "Kehanet aynası mı?" "Büyüyü söyledim," diye devam ettim. "Nick, bu büyüü yapmamın bir önemi olmadığını söyledi. Latince söyleyemezdi." Hayal kırıklığına uğramış bir halde masasının önünde durdum ve öfkelen dim. Eğer gidersem, her şey bitecekti. Artık mesele para değildi. Bu kadının benim aptal olduğumu düşünmesiydi.

"Latince mi?" Dr. Anders'in yüzü gevşemişti.

"Söyledim," diye itiraz ettim, o geceyi kafamda tekrar canlandırarak. "Ve sonra-" Nefesim kesildi ve yüzüm buz kesti. "Ve sonra iblis ortaya çıktı," diye fısıldadım, dizlerim çökmeden önce sandalyeye çöktüm. "Aman Tanrım. Auramı mı aldı? İblis auramı mı aldı?"

"İblis mi?" Dehşete düşmüş görünüyordu. "İblis mi dedin?"

O iğrenç kadının masasında otururken paniğe kapıldım. Ödüm kopmuştu ve bunu bilip bilmemesi umurumda değildi. Algaliarept benim aurama sahipti. "Çemberin içinden geçti!" Koluna yapışmamak için kendimi zor tutarak mırıldandım.

"Bir şekilde auramı çemberin içinden geçirdi!"

"Bayan Morgan!" Dr. Anders haykırdı. "Eğer çevrenize bir iblis girmiş olsaydı, şu anda karşımda oturuyor olmazdınız. Onunla birlikte sonsuzlukta, ölümünüz için yalvarıyor olurdunuz!"

Korkuyla kollarımı kavuşturarak olduğum yerde oturdum. Ben bir koşucuydum, iblis katili değil.

Kadın kalemini masaüstüne vururken kızgın görünüyordu. "Bir iblis çağırarak ne yapıyordun? O şeyler tehlikelidir."

"Yapmadım," diye bağırdım. "Bana inanmalısınız. Kendiliğinden ortaya çıktı. Beni öldürmek için gönderildikten sonra beni ley hatlarından geçirdiği için ona bir iyilik borçluyum. Kan kaybından ölmeden önce Ivy'ye dönmenin tek yolu buydu. Ve Nick'in benim için kopyaladığı daire ve pentagramlar yüzünden borcumu ödemek için onu çağırmaya çalıştığımı düşündü."

Gözleri su lekeli çizimlere kaydı. "Bunları erkek arkadaşın yaptı, değil mi?"

Ona açıkça yalan söyleyemediğim için yine başımı salladım. "Onları daha sonra kendim yeniden yapacaktım," dedim. "Hem iki haftalık ödev yapacak hem de bir katili yakalayacak vaktim yoktu."

Dr. Anders kaskatı kesildi. "Eski öğrencilerimi ben öldürmedim."

Gözlerim düştü ve sakinleşmeye başladığımı hissettim. "Biliyorum."

Nefes aldı, bir an tutuktan sonra bıraktı. Hissettim Aramızdan bir tür ley hattı gücü geçiyordu ve ne yaptığını merak ederek geniş gözlerle oturuyordu. "Onları benim öldürdüğümü düşünmüyorsun," dedi sonunda ve folyo çiğniyormuşum hissi sona erdi. "Peki neden benim sınıfımdasın?"

"FIB'den Yüzbaşı Edden beni sizin cadı avcısı olduğunuza dair kanıt bulmam için gönderdi," dedim. "Fikrini takip etmezsem bana ödeme yapmayacak. İğrenç, zorba ve dördüncü sınıf öğretmenimden beri gördüğüm en kaba şeysin ama katil değilsin."

Yaşlı kadın, üzerindeki gerginliğin azalmasıyla yere yığıldı. "Teşekkür ederim Sen," diye fısıldadı. "Birinini bunu söylediğini duymanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin." Başını kaldırdı ve zayıf bir gülümsemeyle beni şaşırttı. "Cinayet olmayan kısmı," diye ekledi. "Sıfatları görmezden geleceğim."

Onda bir parça insanlık görünce, "Ley hatlarını sevmiyorum, Dr. Anders. Auramın geri kalanı nerede?"

Bir şey söylemek için nefes aldı, bakışları omzumun üzerinden kapıya yönelince durdu. Çerçeveye belli belirsiz vurulunca sandalyemde döndüm. Nick açık kapının arkasından baktı ve yüzümün aydınlandığını hissettim. "Özür dilerim, Dr. Anders," dedi ve gömleğine ilıstirdiği üniversite kimliğini gösterdi. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Bir öğrenciyle birlikteyim," dedi, sesindeki profesyonel ton geri gelmişti. "Koridorda beklemek isterseniz birazdan yanınıza geleceğim. Kapıyı kapatabilir misiniz lütfen?"

Nick yüzünü buruşturdu, kot pantolonu ve gündelik gömleğiyle kapının girişinde dururken garip görünüyordu. "Ah, Rachel'ı görmem gerekiyor. Böyle böldüğüm için gerçekten özür dilerim. Bir sonraki binada çalışıyorum." Koridorun aşağısına ve arkasına bakmak için döndü. "İyi olup olmadığını görmek istedim. Ve muhtemelen daha ne kadar süreceğini öğrenmek?"

"Siz kimsiniz?" Dr. Anders sordu, yüzü bomboştı. "Bu

Nick," dedim utanarak. "Erkek arkadaşım."

Utanç içinde kamburlaşan Nick kıpırdandı. "Seni neden rahatsız ettiğimi bile bilmiyorum," dedi. "Ben gidip salonda bekleyeceğim."

Dr. Anders'in üzerinden dehşete benzer bir şey geçti. Benden Nick'e baktı, sonra ayağa fırladı. Topuklarını şakırdatarak onu içeri çekti.

ve kapıyı arkasından kapattı.

Onu masasının önünde şaşkın bir halde bırakırken, "Orada kal," dedi. Nick'in pentagramları önümüzde suçluluk duygusu veren bir madde gibi duruyordu. Pencereilerin önünde durup sırtı bize dönük olan Dr. Anders karanlık otoparka baktı. "Latince olan tanıdık bir bağlama büyüünü nereden buldun?" diye sordu.

Nick sempatiyle omzuma dokundu ve keşke onu bu işe hiç bulaştırmasaydım diye hayıflandım. "Eski büyü kitaplarımdan birinden," diye itiraf ettim, Nick'in doğrulama için orada olmasını istediğini düşünerek. "Bu kadar kısa sürede bulabildiğim tek tılsım buydu. Ama pentagramları biliyorum. Sadece onları yapacak zamanım yoktu."

"Ders kitabının ekinde bir bağlama büyüü var," dedi yorgun bir sesle. "Bunu kullanman gerekiyordu." Endişelendiği şey pentagramlar değildi ve içimden soğuk bir his geçerken arkasını döndü. Yüzündeki kırılganlıklar floresan ışığında sert görünüyordu. "Bana tam olarak ne yaptığını söyle."

Nick'in cesaretlendirici baş sallaması üzerine, "Önce transfer ortamını hazırladım. Sonra çemberi kapattım."

"Çağırarak ve korumak için değiştirildi," diye araya girdi Nick. "Ve ben de içinde onunla birlikteydim."

"Bir dakika bekleyin," dedi Dr. Anders. "Çemberiniz ne kadar büyüktü?"

Artık bana havlamadığı için sevinerek saçlarını geriye attım. "Belki iki metre?"

"Etrafta mı?"

"Karşıya."

Nefes aldı ve devam etmemi işaret ederek yerine oturdu.

"Um, sonra scrying aynamın üzerinde durdum ve auramı ittim."

"Nasıl bir şeydi?" diye fısıldadı, dirseklerini masasına dayamış pencereden dışarı bakıyordu.

"Çok rahatsız edici. Yüzeye dokunmadan aynayı transfer ortamına aldım. Auram ortama çöktü ve sonra Bob'u içine koydum."

"Transfer ortamına mı?"

Bana bakmamasına rağmen başımı salladım. "Bir balığı yağlamanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Sonra da büyüü söyledim."

"Aslında," diye araya girdi Nick. "Büyüyü önce Latince söyledim, sonra onun için çevirdim ve son kısmı alternatif bir şekilde yorumladım."

"Bu doğru," diye itiraf ettim. "Bunu söyledim ve sonra iblis ortaya çıktı." Nick'e baktım ama bu durum onu benim kadar rahatsız etmemişti. "Sonra Bob'un kâsesini devirdim. Auram onun üzerindeydi. Auram dokunursa çemberi kırabileceğinden korktum."

"Olabilirdi." Dr. Anders yine park yerine bakıyordu.

"Bu yüzden mi auramın bir kısmı kayıp?" diye sordum. "Kağıt havlularla birlikte mi attım?"

Dr. Anders bakışlarını benimkilere çevirdi. "Hayır. Sanırım Nick'i tanıdığınız yaptınız."

Çenem düştü. Sandalyemde döndüm ve Nick'e baktım. Eli omzumdan düşmüştü ve gözlerini kaçırarak bir adım geri çekildi. "Ne?" diye bağırdım. diye haykırdım.

"Bunu yapabilir misin?" Nick sordu.

"Hayır, yapamazsınız," dedi Dr. Anders. "Özgür iradeye sahip varlıklar büyü yoluyla bir başkasına bağlanamaz. Ama siz toprak büyüünü ley ile karıştırdınız. çizgi büyüü. Bir tanıdığın böyle bağlandığını hiç duymamıştım. O kitabı nereden aldın?"

"Tavan aram," diye fısıldadım. Başımı kaldırıp Nick'e baktım. "Ah, Nick," dedim utanarak. "Gerçekten özür dilerim. Bob'u yakalamaya çalışırken benim auramı almış olmalısın."

Nick şaşkın görünüyordu. "Ben senin tanıdığın mıyım?" diye fısıldadı, uzun yüzü şaşkındı.

Dr. Anders acı bir kahkaha attı. "Bu gurur duyulacak bir şey değil Bayan Morgan. Bir insanı tanıdık olarak almak iğrenç bir şey. Bu köleliktir. Şeytani."

"Dur bakalım," diye kekeledim, üşüdüğümü hissediyordum. "Bu bir kazaydı."

Kadının gözleri sertleşti. "Bir pratisyenin yeteneklerinin tanıdığıyla bağlantılı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? İblisler insanları tanıdık olarak kullanırlar. Kişi ne kadar güçlüyse, iblis onun aracılığıyla o kadar fazla güç kullanabilir. Bu yüzden sürekli olarak aptalları karanlık sanatlarda eğitmeye çalışırlar. Onlara öğretirler, ruhları üzerinde kontrol sahibi olurlar, sonra da onları kendilerine yardımcı yaparlar. Toprak ve ley hattı büyücülüğünü karıştırarak iblis büyüü kullandınız."

Elimi karnıma götürdüm. "Özür dilerim Nick," diye fısıldadım.

Solgundu ve omzumun yanında kıpırdamadan duruyordu. "Bu bir kazaydı."

Dr. Anders kaba bir ses çıkardı. "Kaza ya da değil, bu duyduğum en iğrenç şey. Nick'i büyük bir tehlikeye attınız."

"Nasıl?" Elimini onun eline attım. Elim soğuktu ve parmaklarımı sıktı.

"Çünkü senin auranın bir kısmını taşıyor. Ley hattı cadıları, bir ley hattını çektiklerinde çapa görevi görmesi için auralarının bir kısmını tanıdıklarına verirler. Eğer bir şeyler ters giderse, cadı değil, tanıdık ebediyete çekilir. Ancak daha da önemlisi, tanıdıklar sizi çok fazla ley hattı gücü kanalize etmekten delirmekten korur. Ley hattı cadıları bir hattan depoladıkları enerjiyi kendilerinde tutmazlar. Tanıdıklarında tutarlar.

Papağanım Simon onu benim için tutuyor ve ben de ihtiyacım olduğunda ondan yararlanıyorum. Birlikte olduğumuzda daha güçlüyüm. O hasta olduğunda, yeteneklerim azalıyor. Eğer bir çizgiye benden daha yakınsa, onun aracılığıyla çizgiye ulaşabilirim. İşler ters giderse o ölür, ben değil."

Dr. Anders sanki bunu bilerek yapmışım gibi bana bakarken yutkundum, üşüdüm. "Hayvanlar bu yüzden familiar olarak kullanılıyor," dedi soğuk bir sesle. "Bu yüzden hayvanlar insanlar."

"Nick," diye mırıldandım. "Özür dilerim." Bunu üç kez mi söylemiştim?

Dr. Anders'in yüzü buruştu. "Pardon? Onu çözene kadar ley hattı enerjisi depolamayacaksınız. Bu çok tehlikeli."

"Ley hattı gücünü nasıl bağlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. *Nick'i tanıdığım mı yapmıştım?*

"Bir dakika bekleyin." Kadın ince bir elini alnına götürdü. "Ley hattı gücünün nasıl depolanacağını bilmiyor musun? Hem de hiç mi? Doğrudan hattan gelen enerjiyi kullanarak bir iblisi dışarıda tutacak kadar güçlü, altı fit genişliğinde bir daire mi yaptın? Önceden depolanmış hiç enerji kullanmadın mı?"

Başımı salladım.

"Sonsuzluğun bir zerresini bile nasıl tutacağını bilmiyor musun?" Yine başımı salladım.

Kadın iç çekti. "Baban haklıydı."

"Babamı tanıyor muydun?" Sorguladım. *Neden olmasın? Diğer herkes tanıyor gibiydi.*

"Onun lisans derslerinden birine girmiştim," dedi. "Gerçi o zamanlar bunu bilmiyordum. On üç yıl önce senin hakkında konuşmak için bir araya gelene kadar onu bir daha görmedim." Arkasına yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Eğer sınıfıma gelirsen seni sınıfta bırakmamı istedi."

"Neden?" Kekeledim.

"Görünüşe göre bir ipten ne kadar güç çekebileceğini biliyordu, çünkü benden seni ip büyüsü yerine toprak büyücülüğüne dönmeye ikna etmemi istedi. Bunun daha güvenli olacağını söyledi. O yıl sınıfım çok kalabalıktı ve bir babanın kızını koruma isteğine boyun eğmek benim için hiç de zor değildi. Senin için daha güvenli demek istediğini düşünmüştüm. Geriye dönüp baktığımda, sanırım herkes."

"Daha güvenli mi?" Hasta hissederek fısıldadım.

"Bir insanı tanıdığınız yapmak normal değil Bayan Morgan," dedi Dr. Anders.

"Yapabilir misin?" Nick sordu ve ben de ona bir bakış attım, benim değil de onun sormasına sevinmişim.

Yüzü kızarmış görünüyordu. "Muhtemelen. Eğer bağlama büyüsüne sahip olsaydım. Ama yapmazdım. Bu şeytani bir şey. Inderland Güvenlik'i aramamamın tek nedeni, bunun yakında düzelterceğimiz bir kaza olması."

"Teşekkürler," diye nefes aldım, uyuşmuş bir halde. *Nick'i tanıdığım mı yapmıştım? Onu bana bağlamak için iblis büyüsü mü kullanmıştım?* Sersemlemiş bir halde başımı dizlerimin arasına koydum ve bunun bayılıp yere düşmekten biraz daha ağırbaşlı olduğunu düşündüm. Nick'in elini sırtımda hissettim ve histerik bir kahkaha attım. *Ne yapmıştım ben?*

Gözlerimi kapatıp kusmamak için kendimi zor tutarken Nick'in sesi karanlığın içinden geldi. "Büyüyü bozabilir misin? Akrabaların ömür boyu süren bağlar olduğunu sanıyordum."

"Tanındıklar için genellikle öyledir." Sesi yorgun geliyordu. "Ama yeteneğiniz tanıdığınızın sizi engellediği noktaya kadar yükselirse bir tanesinin bağına çözebilirsiniz. O zaman da eski tanıdığınızın yerine daha iyisini koyman gerekir. Ama bir insandan daha iyi ne olabilir Nick?"

Başımı dizlerimin arasından çektiğimde Dr. Anders'in yüzünü buruşturduğunu gördüm. "O kitabı görmem gerek," dedi. "Muhtemelen içinde

bir insanın bağıını nasıl çözeceğini. İblisler karşlarına daha iyi bir şey çıktıında onu almakla ünlüdür. Bir iblis büyüü kitabının tavan arasına nasıl geldiğini bilmek isterdim."

"Bir kilisede yaşıyorum," diye fısıldadım. "Taşındığında oradaydı." Pencereden dışarı baktım, içimdeki hastalıklı his azalmaya başlamıştı. Nick benim aurama sahipti. Bu bir iblisin sahip olmasından daha iyiydi. Ve bunu bir şekilde geri alabilecektik. Glenn'e onunla bu gece FIB'de buluşacağımı söylemiştim ama Nick önce gelmişti.

"Gidip kitabı getireyim," dedim kapalı kapıya bakarak. "Bunu burada yapabilir miyiz, yoksa daha özel bir yerde mi olması gerekiyor? Mutfağıma gidebiliriz. Arka bahçede bir ley hattı var."

Dr. Anders tüm çirkinliğini kaybetmişti. Şimdi sadece yorgun görünüyordu. Nick'e özür diler gibi bakarak, "Bu gece bir şey yapamam," dedi. "Ama size adresimi vereyim." Bir kaleme uzandı, benim ve tanıdıklarımın katlanmış değerlendirmesini karaladı. "Kitabı kapıcıya bırakabilirsin, ben de bu hafta sonu ilgilenirim."

"Neden bu gece değil?" Kağıdı alırken sordum.

"Bu gece meşgulüm. Yarın bir sunum yapacağım ve güncellenmiş bir başarı/başarısızlık tablosu hazırlamam gerekiyor." Yüzü kızardı, bu da onu yıllarca gençleştirdi.

"Kimin için?" Midemin çukuruna geri dönen o soğuk hisle sordum. "Bay Kalamack."

Gözlerim güç toplayan bir kırpmayla kapandı. "Dr. Anders?" Nick'in yanımda ayak ayak üstüne attığını duyarak söyledim. "Trent Kalamack ley hattı cadılarını öldüren kişi."

Kadın her zamanki küçümseyen tavrına geri döndü. "Aptal olmayın Bayan Morgan. Bay Kalamack benden daha fazla katil değil."

"Bana Rachel de," dedim, ilk isimlerimizle hitap etmemiz gerektiğini düşünerek. "Kalamack da cadı avcısı. Raporları gördüm. Kurbanların her biriyle ölümlerinden önceki bir ay içinde konuşmuş."

Dr. Anders alt çekmeceyi açtı ve zevkli siyah bir çanta çıkardı. "Geçen bahar mezuniyette onunla konuştum ve hâlâ hayattayım. Araştırmamı tartışmakla ilgileniyor. Eğer onun dikkatini çekebilirim, bana fon sağlayacak ve ben de gerçekten istediğim şeyi yapabileceğim. Bunu bir araya getirmek için altı yıldır çalışıyorum ve bir hayırsever bulma şansımı kaybetmeyeceğim. aptalca bir tesadüf yüzünden."

Sandalyemin kenarına kaykıldım, ondan nefret etmekten nasıl bu kadar çabuk endişelenmeye geçebildiğimi merak ediyordum. Nick'e bakarak, "Dr. Anders, lütfen," dedim. "Benim dağınık bir aptal olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ama bunu yapmayın. Öldürdüğü insanlarla ilgili raporları gördüm. Her biri dehşet içinde ölmüş. Ve Trent hepsiyle konuştu."

"Ah, Rachel?" Nick araya girdi. "Bundan emin olamazsın." Ona

doğru döndüm. "Hiç yardımcı olmuyorsun!"

Dr. Anders elinde çantasıyla ayağa kalktı. "Bana kitabı getir. Bu hafta sonu bakacağım."

"Hayır!" Konuşmamızın sonunu bağladığını görerek itiraz ettim. "Seni bir sineği kovalamaktan daha fazla düşünmeden öldürecek." Eliyle kapıyı işaret ederken çenemi sıktım. "O zaman ben de seninle geleyim," dedim ayağa kalkarken. "İnsanlar için Hollows'a kadar eşlik hizmeti verdim. Nasıl sessiz kalınacağını ve arkanızı nasıl kollayacağınızı bilirim."

Kadının gözleri kısıldı. "Ben bir ley hattı büyüsü doktoruyum. Beni, benim kendimi koruyabileceğimden daha iyi koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

İtiraz etmek için bir nefes aldım, sonra bıraktım. "Haklısın," dedim, onun haberi olmadan onu takip etmenin daha kolay olacağını düşünerek. "En azından onunla ne zaman buluşacağınızı söyleyebilir misiniz? Evde olacağın zaman seni arayabilirsem kendimi daha iyi hissederim."

Tek kaşını kaldırdı. "Yarın akşam saat yedide. Carew Kulesi'nin tepesindeki restoranda yemek yiyeceğiz. Orası sizi memnun edecek kadar halka açık bir yer mi?"

Eğer onu oraya kadar takip edeceksem Ivy'den biraz borç almam gerekecekti. Bir bardak su üç dolardı ve berbat bir ev salatası on iki dolardı ya da ben öyle duymuştum. Yeterince güzel bir elbisem olduğunu da sanmıyordum. Ama Trent'le buluşmasına gözetimsiz izin veremezdim.

Başımı sallayarak çantamın askısını omzuma geçirdim ve Nick'in yanında durdum. "Evet. Teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

On sekiz

Öğleden sonra güneşi neredeyse mutfaktan uzaklaşmış, son bir şerit lavabo ve tezgah boyunca ince bir şerit oluşturmıştı. Ivy'nin masasında oturuyordum. Antika masanın üzerinde katalogları karıştırıyor ve kahvaltılık kahvemi bitiriyordum. Sadece bir saattir ayaktaydım, fincanıma bakıyor ve Ivy'yi bekliyordum. Onu benimle konuşmaya ikna etmeyi umarak dolu bir sürahi hazırlamıştım. Hâlâ hazır değildi, son koşusunu araştırmak zorunda olduğu bahanesiyle beni atlatmıştı. Keşke benimle konuşsaydı. Dönüş onu alır, sadece dinlerse mutlu olurum. Olaya bu kadar önem vermesi mümkün görünmüyordu. Daha önce de ayağı kaymıştı ve bunu atlatmıştık.

İç çekerek bacaklarımı masanın altına uzattım. Sayfayı dolap düzenleyicileri koleksiyonuna çevirdim, gözlerim amaçsızca geziniyordu. Glenn, Jenks ve ben o gece Dr. Anders'i takip etmeye gidene kadar bugün yapacak pek bir şeyim yoktu. Nick bana biraz borç vermişti ve benim de çok ucuz görünmeyecek ve sıçrama silahımı gizleyecek bir parti elbisem vardı.

Kadını takip edeceğimi söylediğimde Edden çok heyecanlanmıştı - ta ki aptalca Trent'le buluştuğunu itiraf edene kadar. Bu yüzden neredeyse kavga edecektik ve kattaki memurları şok etmiştik. Bu noktada Edden'ın beni hapse atması umurumda değildi. Ben bir şey yapana kadar beklemek zorundaydım ve o zamana kadar ihtiyacım olanı almış olacaktım.

Glenn de benden memnun değildi. Çenesini kapalı tutmasını ve bu gece benimle gelmesini sağlamak için babasının çocuğu kartını oynamıştım. Umurumda değildi. Trent insanları öldürüyordu.

Katalogun üzerinde gezinen gözlerim meşe bir masaya takıldı. Dedektiflerin Dönüş öncesi filmlerindeki gibi. İçimden bir arzu nefesi kaçtı. Çok güzeldi, baskı levhasında olmayan derin bir parlaklığa sahipti. Orada Satış hattına göre sol alt çekmecenin arkasında bir sürü küçük bölme ve gizli bir bölme vardı. Mabede çok güzel sığar.

Bazıları hâlâ depoda duran zavallı mobilyalarımı düşündükçe yüzümü buruşturdum. Ivy'nin düzgün hatlara ve ağırlığa sahip güzel mobilyaları vardı. Çekmeceler asla sıkışmaz ve metal mandallar kapandıklarında akıllıca tıklardı. Ben de böyle bir şey istiyordum. Kalıcı bir şey. Kapıma tamamen monte edilmiş olarak gelen bir şey. Üzerime bir ölüm tehdidi daha gelirse tuzlu suya dalmaya dayanabilecek bir şey.

Bu asla olmayacak, diye düşündüm ve katalogu elimden ittim. Başlarken güzel mobilyalar, ölüm tehdidi değil. Gözlerim parlak kâğıttan ley hattı ders kitabıma kaydı. Düşünerek ona baktım. *Çoğu kişiden daha fazla güç kanalizasyon edebiliyordum. Babam bilmemi istememişti. Dr. Anders benim bir aptal olduğumu düşünüyordu.* Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Nefes alarak kitabı yaklaştırdım. Kitabın arkasına ve eklerine göz attım, bir tanıdık bağlama büyüünde durdum. Tümü ritüelistikti, hiçbir fikrim olmayan tekniklere atıfta bulunan notlarla doluydu. Büyülü sözler İngilizceydi ve içinde ne bira ne de bitki vardı. Bana geometri kadar yabancıydı ve kendimi aptal gibi hissetmekten hoşlanmıyordum.

Anlayabileceğim bir şeyler bulmak için kitabın ön tarafına doğru ilerlerken sayfalar hoş bir ses çıkardı. Hareket halindeki nesnelerin yönünü değiştirmek için bir büyü bulduğumda başparmağımı sokarak yavaştırdım. *Harika*, diye düşündüm. Tam da bu yüzden bir asa istemiştim.

Daha dik oturarak dizlerimi çaprazladım ve kitabın üzerine eğildim. Sen Küçük şeyleri manipüle etmek için depolanmış ley hattı enerjisinden yararlanmaları ve çok kütleli veya hızlı hareket eden şeyler için doğrudan bir hatta bağlanmaları gerekiyordu. İhtiyacım olan tek fiziksel şey odak noktası olarak hizmet edecek bir nesneydi.

Jenks açık mutfak penceresinden içeri süzülürken başımı kaldırdım. "Hey, Rache," dedi neşeyle. "Ne yapıyorsun?"

Mobilya kataloğuna uzanarak onu ders kitabının üzerine düzgünce kaydardım. "Fazla değil," dedim yere bakarken. "Keyfin yerinde."

"Annenden yeni geldim. O harika biri, biliyorsun." O uçtu Adanın ortasındaki tezgâhın üzerine çıkarak neredeyse benim göz hizama geldi. "Jax iyi gidiyor. Eğer annen bu fikre sıcak bakarsa, onu ona yetecek kadar büyük bir bahçe yapmayı deneyeceğim."

"Pamuk mu?" Güzel bir telefon masasının sayfasını çevirerek sordum. Fiyat karşısında irkildim. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar pahalı olabilirdi?

"Evet. Bilirsin... havalı, tamam, keskin, koşer."

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedim, annemin en sevdiği deyimlerden biri olduğunu hatırlayarak ve Jenks'in bunu öğrenmiş olmasının tuhaf olduğunu düşünerek.

"Ivy ile konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır."

Hayal kırıklığım bu kısa kelimedede açıkça görülüyordu. Jenks tereddüt etti, sonra kanatlarını şakırdatarak uçtu ve omzuma kondu. "Özür dilerim."

Başımı yukarı kaldırıp bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırırken hoş bir ifade takındım. "Evet, ben de."

Kanatlarıyla öfkeli bir ses çıkardı. "Eee, kataloğun altında ne saklıyorsun? Ivy'nin deri kıyafetlerine mi bakıyorsun?"

Çenem gerildi. "Önemli değil," dedim usulca.

"Mobilya mı almak istiyorsun?" diye alay etti. "Beni rahat bırak."

Sinirlenerek elimi salladım. "Evet. Mobilya istiyorum, baskı tahtasından başka bir şey -pardon- mühendislik ürünü ahşap. Ivy'nin eşyaları benimkileri

karavan parkı plastiğine benziyor."

Jenks güldü, kanatlarından çıkan rüzgâr yüzümdeki saçları oynattı. "Bir dahaki sefere biraz paran olduğunda kendine güzel bir şeyler al."

"Sanki böyle bir şey olacakmış gibi," diye mırıldandım.

Jenks masanın altına girdi. Ona güvenmediğim için ne yaptığını görmek için eğildim. "Hey! Kes şunu!" Ayakkabımda bir çekiştirme hissedince ayağımı hareket ettirerek bağırdım. Hızla uzaklaştı ve ben dantelimi bağlamak için ayağa kalktığımda, katalogu ders kitabından çekip aldığını gördüm. Elleri kalçalarının üzerinde durmuş okuyordu. "Jenks!" Şikâyet ettim.

"Ley hatlarından hoşlanmadığımı sanıyordum," dedi, önce uçup sonra olduğu yere geri dönerek. "Özellikle de Nick'i tehlikeye atmadan onları kullanamayacağın için."

"Bilmiyorum," dedim, yanlışlıkla Nick'i tanıdığım yaptığımı ona söylememiş olmayı dileyerek. "Ama bak. Bu şey çok kolay."

Jenks sessizdi, tılsıma bakarken kanatları sarkıyordu. "Deneyecek misin?"

"Hayır," dedim hemen.

"Enerjini hemen çizgiden çekersen Nick'e bir şey olmaz. Bunu asla bilemez." Jenks hem beni hem de baskıyı görebilmek için yana doğru döndü. "Bu burada depolanmış enerjiyi kullanmak zorunda olmadığınızı, ancak çizgiden çekebileceğinizi söylüyor. Gördünüz mü? Tam burada siyah beyaz yazıyor."

"Evet," dedim yavaşça, ikna olmamıştım.

Jenks sırtıttı. "Bunu nasıl yapacağını öğrenirsen Howlers'dan intikamını alabilirsin. Önümüzdeki Pazar günkü maçın biletleri hâlâ sende, değil mi?"

"Evet," dedim temkinli bir şekilde.

Jenks kasıla kasıla sayfaya doğru ilerlerken kanatları heyecandan kıpkırmızı kesilmişti. "Sana ödeme yapmalarını sağlayabilirsin ve Edden'ın maaş çekini de aldığına göre

Kirana karşılık güzel bir meşe ayakkabılık falan alabilirsin." "Ye-e-e-eah," diye geçiştirdim.

Jenks sarı perçeminin altından bana sinsice baktı. "Korkmuyorsan tabii."

Gözlerim kısıldı. "Sana hiç gerçek bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu?"

Güldü ve peri tozundan parıldayan bir güneş ışını ile yükseldi. "Bir çeyrekliğim olsaydı..." diye düşündü. Uçarak yaklaştı ve omzuma kondu. "Zor mu?"

Kitabın üzerine eğilerek, onun da görebilmesi için saçımı bir yana salladım. "Hayır, beni endişelendiren de bu. Bir büyü var ve odaklayıcı bir nesneye ihtiyacım var. Bir ley hattına bağlanmam gerekecek. Ve bir jest var..." Kaşlarım çatıldı ve kitaba dokundum. *Bu kadar kolay olamazdı.*

"Deneyecek misin?"

Algaliarept'in hattı çektiğimi bilebileceğİ düşüncesi içimden geçti. Ama gündüz olduğu ve bir anlaşmamız olduğu için bunun yeterince güvenli olduğunu düşündüm. "Evet."

Daha dik oturarak kendimi toparladım. İkinci görüşümle uzanarak çizgiyi bulmaya çalıştım. Güneş her türlü sonsuzluk görüntüsünü tamamen bastırıyordu ama zihnimin gözünde yeterince net olan ley hattı, mezar taşlarının üzerinde asılı duran kurumuş bir kan çizgisi gibi görünüyordu. Gerçekten çirkin olduğunu düşünerek temkinli bir şekilde düşüncemi uzattım ve ona dokundum.

Nefesim burnumdan tıslayarak geldi ve kaskatı kesildim.

"İyi misin, Rache?" Jenks omzumdan atlayarak sordu.

Başımı kitabın üzerine eğerek başımı salladım. Enerji içimden öncekinden daha hızlı aktı ve güçleri çok hızlı bir şekilde eşitledi. Sanki önceki seferler kanalları temizlemiş gibiydi. Çok fazla kullanmaktan endişelenerek, bir kısmını içimden ve ayaklarımdan dışarı itmeye çalıştım. Hiçbir işe yaramadı. Gelen güç beni tekrar doldurdu.

Bu rahatsız edici duyguya boyun eğerek ikinci görüşümü zihnimden silkeledim ve başımı kaldırıp baktım. Jenks endişeyle beni izliyordu. Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim ve o da memnun olmuş gibi başını salladı. "Buna ne dersin?" Jenks su boyası toplarından oluşan zulama doğru uçu. Kırmızı küre kafası kadar büyüktü ve belli ki ağırdı ama yine de başardı.

"Her şey kadar iyi," diye kabul ettim. "Bir tane at, ben de o."

Bunun bitkileri öğütmekten ve su kaynatmaktan daha kolay olduğunu düşünerek şöyle dedim
büyüyü söyledim ve elimle havada bir şekil çizdim, bunun 4 Temmuz'da maytapla adınızı yazmak gibi bir şey olduğunu hayal ettim. Jenks topu havaya fırlatırken son kelimeyi söyledim.

"Ah!" Bir ley hattı gücü dalgası sol elimi yakarken bağırdım. O gülerken ben şaşkınlıkla Jenks'e baktım. "Neyi yanlış yaptım?"

Kolunun altına sıkıştırdığı kırmızı topa yaklaştı ve top ona geri düştüğünde yakaladı. "Odaklanma nesneni unuttun. Al bunu. Bunu kullan."

"Ah." Utanarak kırmızı topu elime bıraktığı gibi aldım. "Bir daha deneyelim," dedim ve kitapta söylendiği gibi onu çekinik elimde tuttum. Topun soğuk pürüzsüzlüğünü hissederek büyüyü söyledim ve sağ elimle havaya bir şekil kazıdım.

Jenks kanatlarının keskin bir ıslığıyla ikinci bir top fırlattı. İrkilerek bir güç dalgası saldı. Bu sefer işe yaradı. Ley hattı enerjisinin elimden geçerek dikkatimi topa doğru yönlendirdiğini hissettiğimde bir çılgılığı bastırdım. Ona çarptı ve duvara çarparak damlayan bir leke oluşturdu. "Evet!" Jenks'in sırtışına kendi sırtışımıyla karşılık vererek haykırdım. "Şuna bakın! İşe yaradı!"

Jenks başka bir top almak için tezgâha doğru uçu. "Tekrar dene," dedi ve topu hevesle tavana fırlattı.

Bu sefer daha hızlı geldi. Büyü ve jesti aynı anda yapabildiğimi, ley hattı enerjisini serbest bırakmak isteyene kadar irademle tutabildiğimi fark ettim. Bununla birlikte büyük bir kontrol geldi ve kısa süre sonra artık o kadar büyük bir güçle vurdular ki duvara çarptıklarında kırıldılar. Benim

Nişan almak da daha iyi hale geliyordu ve lavabo, perdeden sektirdiğim toplarla doluydu. Eşikteki Bay Balık mutlu değildi.

Jenks istekli bir ortaktı, mutfakta zıplayarak kırmızı topları tavana fırlatıyordu. Onun yerine bir tanesini bana fırlattığında gözlerim büyüdü. "Hey!" diye bağırarak topu perdedeki peri deliğinden içeri gönderdim. "Bana değil!"

"Ne kadar iyi bir fikir," dedi ve keskin bir ıslık çalarken hınzırca sırıttı. Çocuklarından üçü aynı anda konuşarak bahçeden içeri daldı. Karahindiba ve aster kokusunu da beraberlerinde getirmişlerdi. "Bunları Bayan Morgan'a atın," dedi ve elindeki küreyi pembeli kıza uzattı.

"Dur bakalım," diye itiraz ettim, kız peri onu babası kadar yetenekli ve güçlü bir şekilde fırlatırken eğildim. Arkamdan sarı duvara çarpan kara parçaya baktım, sonra tekrar onlara döndüm. Ağzım açık kaldı. Kafamı çevirdiğim anda hepsi sıçrayan topları almıştı.

"Yakalayın onu!" Jenks bağırdı.

"Jenks!" Dört toptan birini başka yöne çevirmeyi başarırken gülerek "Jenks!" dedim. Iskaladığım üç tanesi zararsızca yere yuvarlandı. En küçük peri muşambanın üzerinden sıyrılarak onları kız kardeşlerinin yakaladığı yere doğru fırlattı. "Dörde karşı bir adil değil!" Tekrar nişan aldıklarında bağırdım.

Telefon çaldığında gözlerim koridora kaydı. "Zaman!" Oturma odasına kaçmak için yalpalayarak seslendim. "Mola!" Hâlâ gülümseyerek telefona uzandım. Jenks kemerli aralıkta durmuş bekliyordu. "Alo. Vampir Büyüsü. Ben Rachel," dedim ve bana fırlattığı topu savuşturdum. Mutfaktan gelen peri kıkırdamalarını duyabiliyor ve neyin peşinde olduklarını merak ediyordum.

"Rachel?" Nick'in sesi geldi. "Ne yapıyorsun böyle?" "Selam, Nick."

Büyüyü söylemek için durakladım. Enerjiyi Jenks bana bir top fırlattı. Gittikçe daha iyi oluyordum, yönü değiştirilmiş topla neredeyse onu vuruyordum. "Jenks. Kes şunu," diye itiraz ettim. "Telefonla konuşuyorum."

Sırıttı, sonra da dışarı fırladı. Ivy'nin rahat, uyumlu süet sandalyelerinden birine çöktüm, üzerine su dökme riskini almayacağını ve Ivy'nin

onun peşinden gel.

"Hey, kalkmışsın bile? Bir şeyler yapmak ister misin?" Bacaklarımı bir kolumun üzerine sarkıtıp boynumu diğer koluma yaslayarak sordum. Odaklanma nesnesi olarak kullandığım kırmızı topu iki parmağımın arasında kaydurdum ve uyguladığım baskıyla kırılması için cesaretlendirdim.

"Um, belki," dedi. "Acaba bir ley hattını mı çekiyorsunuz?"

Jenks'e durması için el salladım. "Evet!" Ayağa kalktım ve ayaklarımı yere koydum. "Özür dilerim. Hissedeceğini düşünmemiştim. Sana doğru çekmiyorum, değil mi?"

Jenks bir resim çerçevesinin üstüne düştü. Peri odanın diğer tarafında olmasına rağmen Nick'i duyabildiğinden emindim.

"Hayır," dedi Nick, sesinde bir kahkaha tonu vardı, ahizeye doğru küçücük bir sesle. "Bunu anlayabileceğimden eminim. Ama çok garip. Burada oturmuş kitap okuyorum ve bir anda sanki yanımdaymışsınız gibi hissediyorum. Bunu anlatmanın en iyi yolu Sen buradayken ve ben yemek yaparken, seni televizyon izlerken tarif et. Kendi işini yapıyorsun, benim dikkatimi çekmek istemiyorsun ama çok gürültü yapıyorsun. Bu biraz dikkat dağıtıcı."

"Beni televizyon izlerken mi izliyorsun?" Rahatsız bir şekilde sordum,

o da kıkırdadı. "Evet. Çok eğlenceli. Çok fazla zıplıyorsun."

Jenks kıs kıs gülerken kaşlarım çatıldı. "Özür dilerim," diye mırıldandım ama sonra hafif bir uyarı beni daha da dikleştirdi. Nick ayakta idi ve kitap okuyordu. Cumartesi günlerini genellikle yatakta uyuyarak geçirirdi. "Nick, hangi kitabı okuyorsun?"

"Ah, seninki," diye itiraf etti.

İlgisini çekebilecek tek bir kitabım vardı. "Nick!" Sandalyemin kenarına oturup telefonu daha sıkı kavrarken itiraz ettim, "Dr. Anders'e götüreceğini söylemiştin." Saçlarımdan daha fazla yıprandığım için FIB'e olan yolculuğumu ektikten sonra Nick beni eve götürmüştü. Ben de onun

yeni ve sağlıklı fobim nedeniyle kitabı teslim etmeyi teklif etti. Belli ki Nick'in başka planları vardı ve o kadar uzağa gidememişti.

"Dün gece ona bakmayacaktı," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve benim dairemde durması, bir bekçi kulübesinde kahve halkaları almaktan daha güvenli. Sakıncası yoksa bir gece daha bende kalmasını istiyorum. İçinde iblise sormak istediğim bir şey var." Durakladı, belli ki itiraz etmemi bekliyordu.

Yüzüm ısındı. "Aptal," dedim, onu zorlayarak. "Sen bir aptalsın. Dr. Anders sana o iblisin ne yapmaya çalıştığını anlattı. Neredeyse ikimizi de öldürüyordu ve sen hâlâ bilgi almak için onu mu pompalıyorsun?"

Nick'in iç çektiğini duydum. "Dikkatli oluyorum," dedi ve ben de korkuyla bir kahkaha attım. "Rachel, söz veriyorum yarın ilk iş bunu halledeceğim. Zaten o zamana kadar bakmayacak." Tereddüt etti ve neredeyse kararlılığını topladığını duyabiliyordum. "Onu arayacağım. Lütfen bunu bana arkandan yaptırma. Biri bilirse kendimi daha iyi hissederim."

"Neden? Annene seni neyin öldürdüğünü söyleyeyim diye mi?" Sertçe söyledim, sonra kendimi tuttum. Gözlerimi kapatarak kırmızı topu parmaklarımın arasında sıktım. Sessizdi, bekliyordu. Ona durmasını söylemeye hakkım olmamasından nefret ediyordum. Hatta kız arkadaşı olarak. İblisleri çağırmak yasadışı değildi. Sadece gerçekten çok aptalcaydı. "İşin bittiğinde beni arayacağına söz verir misin?" Midemin titrediğini hissederek sordum. "Beşe kadar ayaktayım."

"Elbette," diye nefes aldı. "Teşekkürler. Trent ile yemeğinizin nasıl geçtiğini duymak istiyorum."

"Emin olabilirsin," diye yineledim. "Sonra konuşuruz." *Eğer hayatta kalırsan.*

Jenks'in gözlerine bakarak telefonu kapattım. Kolunun altına sıkıştırdığı bir sıçrama topuyla odanın ortasında geziniyordu. "İkinizin sonu ley hattı daireleri üzerinde kara lekeler olarak bitecek," dedi ve elimdeki sıçrama topunu ona doğru fırlattım. Topu tek eliyle yakaladı ve ivmesini durdurmadan önce birkaç metre ilerledi. Geri fırlattı, ben de kaçtım. Kırılmadan Ivy'nin sandalyesine çarptı. Küçük iyilikler için şükrederek topu aldım ve mutfığa yöneldim.

"Şimdi!" Ben aydınlık odaya girerken Jenks tiz bir sesle bağırdı. "Yakalayın onu!" diye bağırdı bir düzine peri.

Yaşadığım depresyondan sıyrılıp, üzerime yağan dolu topları başıma çarpıp kırılırken sinmiştim. Buzdolabına doğru koşarak kapıyı açtım ve arkasına saklandım. Adrenalin kanımı coşturmuştu. Metalik kapıya altı ya da daha fazla çarpma sesi gelince sııttım. "Seni küçük DİLENCİLER!" Bağırdım, mutfağın uzak ucunda çılgın ateş böcekleri gibi uçuştuklarını görmek için yukarı baktım. Gözlerim büyüdü; yirmi kişi olmalıydılar!

Sıçrayan toplar yere saçıldı ve yavaşça benden uzaklaştı. Heyecanla, büyülü sözümü üç kez hızlıca söyledim ve sonraki üç füzeyi onlara doğru geri sektirdim.

Jenks'in çocukları sevinç çığlıkları atarken, ipek elbiseleri ve pantolonları renk cümbüşüne dönüştü. Peri tozu, yavaşça düşen güneş ışığının izlerini oluşturuyordu. Jenks ortadaki ada tezgâhının üzerindeki raftan sarkan kepçenin üzerinde duruyordu. Perilerle savaşmak için kullandığı kılıç elindeydi ve cesaretlendirmek için bağırırken kılıcını havaya kaldırdı.

Onun gürültülü yönetimi altında bir araya geldiler. Onlar organize olurken kıkırdayan fısıltılar heyecanlı bağırışlarla noktalanıyordu. Sırtarak kapının arkasına saklandım ve ayak bileklerim buzdolabının cereyanında serinledi. Dedim ki

Gözlerimin arkasında ley hattı gücünün şiştiğini hissederek tekrar tekrar büyü yaptım. Hepsini savuşturamayacağımı bildikleri için topluca saldıracaklardı.

"Şimdi!" Jenks bağırdı. Küçük kılıcını sallayarak kendini kepçeden fırlattı.

Üzerime çullanan çocuklarının neşeli vahşiliği karşısında haykırdım. Protesto edencesine gülerek kırmızı topları uçurdum. Iskaladıklarımın küçük gümbürtüler geliyordu. Nefes nefese masanın altına yuvarlandım. Beni takip edip bombardımana tuttular.

Büyülerim bitmişti. "Pes ediyorum!" Ellerimi masanın alt tarafına koyarken Jenks'in çocuklarından birine çarpmamaya dikkat ederek bağırdım. Üzerim su lekeleriyle kaplıydı ve yüzüme yapışan nemli saç tellerini geriye ittim. "Pes ediyorum! Sen kazandın!"

Tezahürat yaptılar ve telefon tekrar çalmaya başladı. Jenks gururlu ve coşkulu bir şekilde, işgalcileri topraklarından kovmak ve eve fidanlarla dönmekle ilgili heyecan verici bir şarkıyı haykırdı. Kılıcını havaya kaldırarak odanın etrafında bir tur attı ve çocuklarını yanına topladı. Hepsi muhteşem bir uyum içinde şarkı söyleyerek pencereden bahçeye aktılar.

Mutfağın zemininde, masanın altında ani bir sessizlik içinde oturdum. Benim Derin bir nefes alıp verirken gülümsediğimde tüm vücudum yer değiştirdi. "Whew!" Elimi gözümün altına silerken hâlâ kıkırdıyordum. Geçen yıl beni öldürmek için gönderilen peri suikastçılarının hiç şansı olmamasına şaşmamalı. Jenks'in çocukları zeki, hızlı ve saldırgandı.

Hâlâ gülümseyerek ayağa kalktım ve oturma odasına doğru ilerledim. makine telefonu açmadan önce. Zavallı Nick. Sonuncuyu hissettiğinden emindim.

"Nick," diye ağzımdan kaçırdım o daha bir şey söyleyemedi. "Özür dilerim. Jenks'in çocukları beni mutfak masasının altına hapsettiler ve üzerime top atıyorlardı. Tanrı yardımcım olsun ama çok komikti. Şu anda bahçedeler, dışbudak ağacının etrafında halkalar oluşturuyorlar ve soğuk çelik hakkında şarkı söylüyorlar."

"Rachel?"

Arayan Glenn'di ve endişeli ses tonuyla neşem kaçtı. "Ne oldu?" Omuz hizasındaki pencerelerden ağaçlara bakarak "Ne?" dedim. Üzerimi kaplayan su lekeleri aniden soğudu ve bir kolumu kendime doladım.

"On dakika içinde orada olacağım," dedi. "Hazır olabilir misin?"

Nemli saçlarımı geriye ittim. "Neden? Ne oldu?" diye sordum.

Ahizeyi kapattığını ve birine bir şeyler bağırdığını duydum. Geri döndüğünde, "Kalamack'ın mülkünü aramak için izniniz var," dedi.

"Nasıl?" Edden'ın pes ettiğine inanamayarak sordum. "Şikayet ettiğimden değil!"

Glenn tereddüt etti. Yavaş bir nefes aldı ve arka planda heyecanlı sesler duydum. "Dr. Anders dün gece beni aradı," dedi. "Seni tanıyormuş. Onu takip edecektik, bu yüzden sunumunu dün geceye erteledi ve onun yerine benim de onunla gitmemi istedi."

"Cadı," diye bağırdım usulca, keşke Glenn'in ne giydiğini görebilseydim. Keskin bir şey olduğuna bahse girerim. Ama o sessiz kaldığında, midemdeki soğuk his ekşi bir yumruya dönüştü.

"Üzgünüm Rachel," dedi Glenn yumuşak bir sesle. "Arabası bu sabah Roebling Köprüsü'nden aşağı uçtu, devasa gibi görünen bir şey tarafından rayların üzerinden itildi. ley hattı gücü kabarcığı. Arabasını nehirden yeni çıkardılar. Hâlâ cesedi arıyoruz."

OceanofPDF.com

On dokuz

Trent'in kapısının pervazına dizilmiş el kitapları ve boş kâğıt bardak yığınının yanında sabırsızca dururken ayağım titriyordu. Jenks kulağımdaydı ve Quen'in telefonda bir tuşa basmasını izlerken karanlık bir şekilde mırıldanıyordu. Quen'i daha önce sadece bir kez görmüştüm, belki de iki kez. İlk seferinde bahçıvan kılığındaydı ve Jenks'i cam bir topun içinde yakalamayı başarmıştı. Trent'ten şantaj diskimi çaldığım gece beni at sırtında ezmeye çalışan üçüncü kişinin Quen olduğuna dair şüphelerim giderek artıyordu. Jenks bana Quen'in tıpkı Trent ve Jonathan gibi koktuğunu söylediğinde bu his daha da pekişti.

Quen bir kalem almak için önüme uzandı ve bana dokunmasını istemediğim için geri çekildim. Hâlâ telefonla konuşuyordu, bana son derece beyaz, düzgün dişlerini göstererek dikkatle gülümsedi. *Bu*, diye düşündüm, *neler yapabileceğimi biliyordu*. Jonathan'ın sürekli yaptığı gibi beni hafife almıyordu. Bir kez olsun ciddiye alınmak güzel olsa da, Quen'in de Jonathan kadar egoist ve şoven olmasını dilerdim.

Trent bir keresinde Quen'in beni öğrenci olarak kabul etmeye istekli olduğunu söylemişti - güvenlik görevlisi Kalamack yerleşkesine sızdığım için beni öldürme arzusunu aştıktan sonra. Acaba onun öğretmeni olarak hayatta kalabilir miydim?

Quen, eğer hayatta olsaydı babamın olacağı yaşlarda görünüyordu. Kulaklarına doğru kıvrılan çok koyu renk saçları, her zaman beni izliyormuş gibi görünen yeşil gözleri ve ömür boyu dövüş sanatları pratiğinden geldiğini bildiğim bir dansçı zarafeti vardı. Rütbesiz siyah bir güvenlik üniforması giymişti, geceye aitmiş gibi görünüyordu. Benden biraz daha uzundu.

Topuklu ayakkabıları ve hafif buruşuk fiziğindeki güç beni geriordu. Parmakları klavyede hızlıydı ve gözleri daha hızlıydı. Sadece Fark ettiğim zayıflık hafif bir topallamaydı. Benden başka odadaki herkesin aksine, görebildiğim kadarıyla silahı yoktu.

Kaptan Edden yanımda duruyordu, haki pantolonu ve beyaz gömleğiyle bodur ama yetenekli görünüyordu. Glenn de siyah takım elbiselerinden birini giymiş, bariz gerginliğine rağmen derli toplu görünmeye çalışıyordu. Edden da bir şey bulamazsak yüzüne yumurta atılacağından endişeli görünüyordu.

Çantamı omzumda daha yükseğe ayarladım ve kıpırdandım. Ölü ya da diri Dr. Anders'i bulmak için tılsımlarla doluydu. Glenn'i onları hazırlarken bekletmişim, üzerine adresini yazdığı kâğıdı odak noktası olarak kullanmışım. Eğer ondan geriye bir ayakkabı kutusu kalırsa, tılsımlar kırmızı yanacaktı. Yanlarında bir yalan tılsımı, ley hattı kılık değiştirmelerini görmek için tel çerçeveli gözlüğüm ve bir yazım denetleyicisi vardı. Trent'le konuşurken, görünüşünü gizlemek için bir tılsım kullanıp kullanmadığını görme fırsatını değerlendirecektim. Kimse yardım almadan bu kadar iyi görünemez.

Dışarıda, giriş kapısının yanındaki arsaya park edilmiş üç FIB minibüsü vardı. Kapılar açıktı ve memurlar mevsimsiz sıcak bir öğleden sonra sığağında beklerken sıcak görünüyorlardı. Jenks'in kanatlarından gelen esinti bir tutam saçımı boynumu gıdıklamak için gönderdi. "Onu duyabiliyor musun?" Quen arkasını dönüp telefonla konuşmaya başladığında nefes aldım.

"Oh, evet," diye mırıldandı peri. "Jonathan'la konuşuyor. Quen ona seninle ve Edden'la birlikte kapıda durduğunu ve mülkü aramak için elinde bir emir olduğunu ve onu uyandırma iyi edeceğini söylüyor."

"O Trent mi oluyor?" Tahmin ettim ve Jenks başını salladığında küpemin sallandığını hissettim. Kapının üzerindeki saate baktım ve saatin ikiye biraz geçtiğini gördüm. Güzel olmalı.

Quen telefonu kapatırken Edden boğazını temizledi. Trent'in güvenlik görevlisi mutsuz olduğunu belli etmekten çekinmedi. Hafif kırıksıklıkları derinleşirken çenesi sıkıldı ve yeşil gözleri sertleşti. "Kaptan Edden, Bay Kalamack anlaşılabilir bir şekilde üzgün ve adamlarınız araştırmanızı sürdürürken sizinle konuşmak istiyor."

"Elbette," dedi Edden ve benden küçük bir inançsızlık sesi kaçtı.

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?" Quen bizi ağır cam ve metal kapılardan geçirip tekrar güçlü güneşin altına sokarken mırıldandım.

"Rachel," diye nefes aldı Edden, fısıltısına gerginlik sinmişti, "kibar ve nazik olacaksın ya da arabada bekleyeceksin."

Zarif, diye düşündüm. *Ne zamandan beri eski donanma komandoları kibar oldu?* Sert burunlu, agresif, anal olma noktasına kadar politik olarak doğru. Ah...politik olarak doğru davranıyordu.

Edden minibüslerden birinin kapısını tutarken bana doğru eğildi. "Sonra da kışını bir ağaca çivileyeceğiz," diye ekleyerek şüphelerimi doğruladı. "Eğer Kalamack onu öldürdüyse, onu yakalayacağız," dedi, adam bir araca binerken gözleri Quen'in üzerindeydi. "Ama buraya fırtına askerleri gibi dalarsak, itiraf etse bile jüri onu serbest bırakır. Her şey prosedürde var. Giriş ve çıkış trafiğini durdurdum. Arama yapılmadan kimse ayrılamaz."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve uçmasını engellemek için elimi şapkama götürdüm. Yirmi araba ve sirenlerle bağırarak içeri girmeyi tercih ederdim ama bununla yetinmek zorundaydım.

Trent'in malikânesinin etrafını çevirdiği ormanlık alandan geçen üç millik giriş yolundaki araba yolculuğu, Jenks'in Quen'in ne tür bir Inderlander olduğunu anlamaya çalışmak için Glenn'le birlikte malikâne arabasıyla gitmesi nedeniyle sessizdi. Quen'in güvenlik aracını son dönemeçte takip ettik ve boş ziyaretçi otoparkına girdik.

Trent'in ana binasından etkilenmemek elde değildi. Üç katlı yapı, sanki kırk yıldır değil de yüzlerce yıldır buradaymış gibi çevresindeki bitki örtüsünün arasına yerleşmişti. Beyaz mermer, batıdan gelen bir gün doğumu gibi ağaçlara güneş ışığının parıltılarını gönderiyordu. Büyük sütunlar ve geniş sığ basamaklar davetkâr bir giriş oluşturunuyordu. Etrafı ağaçlar ve bahçelerle çevrili olan ofis binaları, diğer binaların sahip olduğu kalıcılık hissine sahipti. şehirden yoksundu. Birkaç küçük bina, kapalı yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanan ana binadan yayılıyordu. Trent'in meşhur duvarlarla çevrili bahçeleri

Yan ve arka tarafın büyük bir kısmı, çim alanlarla çevrili dönümlerce bakımlı bitki ve ardından ürkütücü planlı ormanı.

Minibüsten ilk inen bendim, bakışlarım yoldan geçerek Trent'in safkan atlarını yetiştirdiği uzaktaki alçak binalara yöneldi. Bir tur otobüsü az önce ayrılıyordu, iğrenç derecede gürültülü ve üzerinde Trent'in bahçelerini ziyaret etmek için reklamlar.

Jenks uçarak omzuma kondu, çünkü şu anki küpelerim onun tünemesi için çok küçüktü ve Quen'in ne olduğunu anlayamadığı için homurdanıyordu. Ana binaya döndüm ve taş basamakları çıkmaya başladım, topuklarım sabit bir tempoda tıkırdıyordu. Edden hemen arkamdaydı.

Mermer sütunların yanında bizi bekleyen tanıdık bir siluet gördüğümde içim daraldı. "Jonathan," diye fısıldadım, aşırı uzun boylu adama karşı duyduğum hoşnutsuzluk yavaş yavaş nefrete dönüşüyordu. Sadece bir kez olsun o merdivenleri tırmanmak ve onun kibirli gözlerini üzerimde hissetmemek isterdim.

Dudaklarım gerildi ve birden mevsimsiz sıcağa rağmen en iyi takım elbisemi giydiğim için memnun oldum. Jonathan'ın takım elbisesi mükemmeldi. Ona göre dikilmiş olmalıydı, çünkü satın alamayacak kadar uzun boyluydu. Raftan herhangi bir şey. Koyu renk saçlarının şakaklarına aklar düşmüştü ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar sanki asitle betona kazınmış gibiydi. Dönüş sırasında bir çocuktaki ve görünüşe göre cılız, neredeyse yetersiz beslenmiş duruşundaki korkuyla sonsuza dek damgalanmıştı.

Düzenli ve abartılı giyinmişti, tavırları İngiliz İngiliz diye bağıırıyordu ama aksanı benimki kadar orta batılıydı. Temiz tıraşlıydı, yanakları ve ince dudakları, birileri pahasına olmadığı sürece sürekli kaşlarını çatmaktan asla vazgeçmezdi. Trent'in ofisinde kafese hapsedilmiş bir vizon olduğum üç gün boyunca sırtıtmıştı, canlı mavi gözleri bana işkence ederken canlı ve istekliydi.

Quen merdivenleri hızla çıkararak önüme geçti. İki adam kafalarını birleştirince gözlerim karıncalanmaya başladı. Döndüler, Jonathan'ın profesyonel gülümsemesine profesyonel bir kızgınlık karışmıştı. Güzel.

"Kaptan Edden," dedi, Edden ve ben onların önünde dururken ince elini uzatarak. Edden'ın kaslı yapısı elini sıkarken neredeyse döküntü gibi görünüyordu. onunla el ele tutuştu. "Ben Jonathan, Bay Kalamack'ın tanıtım danışmanıyım. Bay Kalamack sizi bekliyor," diye ekledi, sesindeki cana yakınlık gözlerine hiç ulaşmıyordu. "Elinden gelen her şekilde yardım etme arzusunu iletmemi istedi."

Jenks omzumdan kıs kıs güldü. "Dr. Anders'i nereye sakladığınızı bize söyleyebilir."

Fısıldadı ama hem Quen hem de Jonathan kaskatı kesildi. Jenks'i tokatlamakla tehdit edencesine saçımı ördüğüm Fransız örgüsünü kontrol ediyormuş gibi yaptım ve Jonathan'la tokalaşmayı engellemek için ellerimi arkamda birleştirdim. Ona dokunmayacaktım. Tabii karnına yumruğumu indirmedığım sürece. Kahretsin, kelepçelerimi gerçekten özlemişim.

"Teşekkür ederim," dedi Edden, Jonathan ve benim birbirimize attığımız şeytani bakışlar karşısında kaşlarını kaldırarak. "Bunu olabildiğince hızlı ve müdahalesiz yapmaya çalışacağız."

Ben ayağa kalkıp ters ters bakarken Edden Glenn'i kenara çekti. Jonathan'ın gözleri omzumun üzerinden geniş merdivenlerde gevşek bir topluluk halinde toplanan FIB memurlarına kayarken, "Aramayı gösterişsiz ama kapsamlı tut," dedi. Yanlarında birkaç köpek getirmişlerdi, hepsinin üzerinde sarı renkli FIB amblemlili mavi kolluklar vardı. Kuyrukları coşkuyla sallanıyordu ve işe koyulmaya hevesli oldukları belliydi.

Glenn başını salladı ve ben de çantamı çevirdim. "İşte," dedim ve bir avuç dolusu tılsım çıkarıp avucuna bıraktım. "Buraya gelirken onları hazırladım. Ölü ya da diri olsun Dr. Anders'i bulmak için ayarlandılar. Onları kim alacaksa ona verin. Ona yüz metre yaklaşırlarsa kırmızıya dönecekler."

"Her takımında bir tane olmasını sağlayacağım," dedi Glenn, kahverengi gözlerini düşürmemeye çalışırken irkilmmişti.

"Hey, Rache," dedi Jenks omzumdan süzülürken. "Glenn peşine takılmamı istedi. İzin verir misin? Omzunda oturarak hiçbir şey yapamam."

Bahçeyi bir köpek sürüsünden daha iyi arayabileceğini düşünerek, "Elbette, devam et," dedim.

Jonathan'ın uzun yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve ben de ona alaycı bir şekilde gülümsedim. Genel bir kural olarak peri ve perilerin araziye girmesine izin verilmezdi ve eğer biri bana Trent'in Jenks'in bulmasından korktuğu şeyi söylerse bir hafta boyunca donumu dışarıda giyerdim.

Quen ve Jonathan birbirlerine sessizce baktılar. Kısa boylu adamın dudakları gerildi ve yeşil gözleri kısıldı. Jonathan'ı Trent'le birlikte bize eşlik etmesi için yalnız bırakmaktansa çamurdan pasta yapmayı tercih ediyormuş gibi görünen Quen, Jenks'in peşinden koşturdu. Gözlerim güvenlik görevlisini takip ederken, o merdivenlerden aşağı aktı, aceleci zarafeti büyüleyiciydi.

Jonathan dikkatini bize geri verirken doğruldu. "Bay Kalamack sizi ön ofisinde bekliyor," dedi sert bir ifadeyle kapıyı açarken.

Harekete geçerken ona iğrenç bir gülümseme verdim. Jonathan'ın tuttuğu kapının yanındaki kapıyı çekip açarken, "Bana dokunursan canını yakarım," diye tehdit ettim.

Ana lobi geniş ve ürkütücü bir şekilde boştu, herkesin hafta sonu için gitmesiyle işlerin sessiz mırıltısı sustu. Jonathan'ı beklemeden doğruca geniş koridordan Trent'in ofisine gittim. Ellerim çantamı karıştırırken, son derece pahalı ve son derece çirkin tılsımlı ley hattı gözlüklerimi çıkardım ve burnuma taktım. Jonathan nezaket gösterisinden vazgeçti ve Edden'ı bana yetiştirme için geride bıraktı.

Yumruklarım sıkılı ve topuklarım güm güm atarak koridorda ilerledim. Trent'i görmek istiyordum. Onun hakkında ne düşündüğümü söylemek ve beni şehrin yasadışı fare dövüşlerine sokarak irademi kırmaya çalıştığı için yüzüne tükürmek istiyordum.

İki yanımdaki buzlu kapılar açıktı ve boş masalar görünüyordu. Daha aşağıda, Trent'in kapısının karşısındaki oyuğa sıkışmış bir resepsiyon masası vardı. Sara Jane'in masası da en az kendisi kadar temiz ve düzenliydi. Kalbim küt küt atarken Trent'in kapısının koluna uzandım, Jonathan yetişince geri çekildim. Bana öyle bir baktı ki, saldıran bir adamı bile sarsabilirdi.

uzun boylu adam Trent'in ahşap kapısını çaldı ve açmadan önce boğuk sesinin gelmesini bekledi.

Edden benimle aynı hizaya geldi, gözlüklerimi görünce şaşkınlıktan yüzündeki ifade değişti. Gergin bir halde şapkama dokundum ve ceketimi düzelttim.

Belki de Ivy'den borç isteyip güzel olanları almalıydım. Kayaların üzerinden gelen su sesi Trent'in ofisinden dışarı süzüldü ve Jonathan'ın peşinden içeri girdim.

Ben içeri girerken Trent masasının arkasından kalktı. Ona alaycı ama içten bir selam vermek için nefes aldım. Ona Doktor'u öldürdüğünü bildiğimi söylemek istedim.

Anders. Ona pislik olduğunu söylemek istedim. Yüzüne bakıp ondan daha iyi olduğumu, beni asla kıramayacağını, çıkarıcı bir piç olduğunu ve *onu alaşağı* edeceğimi haykırmak istedim. Ama hiçbir şey yapmadım, onun sakın ve içten gelen gücü karşısında şaşkına döndüm. O, dünyanın en Düşünceleri gözle görülür bir şekilde başka konulardan bana odaklanırken sessiz kaldım. Ve hayır, kendisini bu kadar iyi göstermek için bir ley hattı tilsimi kullanmamıştı. Tamamen kendisiydi.

İnce telli, neredeyse şeffaf saçlarının her teli yerli yerindeydi. Gri, ipek astarlı takım elbisesi kırışmamıştı ve üç gün boyunca bir vizon gibi süzdüğüm dar belli, geniş omuzlu fiziğini vurguluyordu. Benden daha uzun boylu olduğu halde bana alametifarikası olan gülümsemesini verdi: sıcaklık ve profesyonel ilginin imrenilecek bir karışımı. Ceketini rahat bir yavaşlıkla düzeltti, uzun parmakları son düğmeyle oynarken dikkatimi çekti. Sağ elinde sadece tek bir yüzük vardı ve benim gibi o da saat takmıyordu.

Trent'in benden sadece üç yaş büyük olması gerekiyordu -bu da onu lanet olası gezegendeki en zengin bekârlardan biri yapıyordu- ama takım elbise onu daha yaşlı gösteriyordu. Yine de, güzelce tanımlanmış çene çizgisinin yanı sıra pürüzsüz yanakları ve küçük burnu onu toplantı odasından çok plaj için uygun gösteriyordu.

Hâlâ kendinden emin, neredeyse memnun bir şekilde gülümseyerek başını eğdi ve tel çerçeveli gözlüklerini çıkarıp masaüstüne fırlattı. Utanarak kendi tılsımlı gözlüklerimi sert deri kılıflarına koydum. Masasının önüne geldiğinde gözlerim sağ koluna gitti. Onu son gördüğümde kolu alçıdaydı, muhtemelen bu yüzden

Bana ateş ettiği silah ıskalamıştı. Eliyle ceketinin manşeti arasında, güneşin henüz karartmaya fırsat bulamadığı açık tenli belli belirsiz bir halka vardı.

Bakışları üzerimde gezinirken kaskatı kesildim, benden çaldığı ve yapabildiğini kanıtlamak için geri verdiği serçe parmağımdaki yzkte kısa bir süre durduktan sonra sonunda boynuma ve iblis saldırısından kalan neredeyse görünmez yara izine yerleşti. "Bayan. Morgan, FIB için alışabileceğinden haberim yoktu," diyerek beni selamladı ve elimi sıkmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Ben bir danışmanım," dedim, sıvı sesinin nefesimi nasıl daralttığını görmezden gelerek. Sesinin kehribar ve bal rengi olduğunu unutmuştum - eğer renk ve

Tat, bir sesi tanımlayabilirdi - yankılı ve derin, her hece net ve kesin ama bir sıvı gibi bir sonrakine karışıyordu. Sadece kadim vampirlerin eşleşebileceği bir şekilde büyüleyiciydi. Ve hoşuma gitmesi beni rahatsız ediyordu.

Bakışlarını karşıladım, kendine olan güveninin aynısını göstermeye çalıştım. Tedirgin bir şekilde kolumu uzattım ve onu cevap vermeye zorladım. En ufak bir tereddütle elini uzatıp benimkiyle buluştu. Bu kadar küçük bir şey bile olsa ona istemediği bir şeyi yaptırdığım için içimi bir memnuniyet duygusu kapladı.

Kendimi ukala hissederek elimi Trent'in elinin içine soktum. Yeşil gözlerine rağmen Bana dokunması için onu zorladığımı bilmenin soğukluğuyla, tutuşu sıcak ve sıkıydı. Bunu ne kadar zamandır yaptığını merak ediyordum. Tatmin olmuş bir şekilde elimi gevşettim ama Trent'in eli aynı şeyi yapmak yerine, hiç de profesyonel olmayan samimi bir yavaşlıkla elimden kaydı. Gözlerindeki temkinli bir ifadeyi andıran hafif sıkılaşma olmasaydı, bana asıldığını söyleyebilirdim.

"Bay Kalamack," dedim elimi eteğime silmeyi reddederek. "İyi görünüyorsunuz."

"Sen de ylesin." Gülümsemesi olduğu yerde donup kalmıştı ve sağ eli neredeyse arkasındaydı. "Anladığım kadarıyla küçük araştırma şirketinizle oldukça iyi gidiyorsunuz. Yeni başladığınızda bunun zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Küçük araştırma şirketi mi? Tedirginliğim öfkeye dönüştü. "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Ağzının kenarından gülümseyen Trent dikkatini Edden'a çevirdi. İki profesyonel adam kibar, siyaseten doğru ve ikiyüzlü nezaketlerde bulunurken, Trent'in ofisine göz attım. Sahte penceresinde hâlâ yıllanmış otlaklarından birinin canlı görüntüsü vardı, yapay ışık video ekranından parlayarak sıcak bir halı parçası oluşturunuyordu. Orada Hayvanat bahçesi büyüklüğündeki akvaryumda yeni bir siyah beyaz balık sürüsü vardı ve ayaklı akvaryum masasının arkasındaki duvara inşa edilmiş bir girintiye taşınmıştı. Kafesimin olduğu yerde saksılı bir portakal ağacı vardı ve yem topaklarının kokusu midemi sıkıştırıyordu. Köşedeki tavanda duran kamera küçük kırmızı ışığını bana doğru yanıp söndürdü.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Kaptan Edden," diyordu Trent, sesinin yumuşak temposu dikkatimi çekiyordu. "Keşke daha iyi koşullar altında olabilseydi."

"Bay Kalamack." Edden'ın keskin sesi Trent'in sesine karşı sert çıkıyordu. "Evinizi ararken verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. gerekçesiyle."

Jonathan arama emrini Trent'e uzattı, o da kısa bir süre baktıktan sonra geri verdi. "Cadı avcısı cinayetleri olarak bilinen ölümlerde bir tutuklamaya yol açan onbaşı kanıtı mı?" dedi, gözleri benimkilere kayarak. "Bu biraz geniş, değil mi?"

"'Ceset' yazmak kaba görünüyordu," dedim sıkıca ve Edden boğazını temizledi, profesyonel duruşunu lekeleyen bir şey bulamayacağımız endişesinin en ufak bir ipucu. Edden'ın geçit töreninde dinlenmeye çekildiğini fark ettim ve eski deniz komandosunun bunun farkında olup olmadığını merak ettim. Trent'in tepkisini görmek isteyerek, "Dr. Anders'i gören son kişi sizdiniz," diye ekledim.

Edden, "Haddinizi aştınız Bayan Morgan," diye mırıldandı ama ben daha çok Trent'in üzerinden geçen duyguyla ilgileniyordum. Öfke, hayal kırıklığı, ama şok değil. Trent Jonathan'a baktı, o da hayatımda gördüğüm en hafif omuz silkmeyi yaptı. Trent yavaşça masasına geri oturdu, güneşten bronzlaşmış uzun ellerini önünde kavuşturdu. "Öldüğünden haberim yoktu," dedi.

"Onun öldüğünü hiç söylemedim," dedim. Edden uyarmak için kolumu kavradığında kalbim küt küt atmaya başladı.

"Kayıp mı?" Trent sadece rahatladığını göstermek için iyi bir iş çıkardı. "Bu iyi bir şey. Kayıp olması ve ölmemiş olması. Dün gece onunla yemek yedim." Arkamızdaki iki sandalyeyi işaret ederken Trent'in yüzünde en ufak bir endişe belirtisi belirdi. "Lütfen oturun," dedi masasının arkasına geçerken. "Eminim bana sormak istediğiniz bazı sorular vardır. arazimi arıyorsunuz."

"Teşekkür ederim, efendim. Anlıyorum." Edden koridora en yakın koltuğa oturdu. Trent'in kapısını kapatırken gözlerim Jonathan'ı takip etti. Ayakta duruyordu. yanında, savunmacı görünüyordu. Kalan koltuğa kendimi bıraktım. yapay güneşin altında, kendimi sandalyenin arkasına doğru zorladım. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak çantamı kucağıma koydum ve ceketimin cebinden bir parmak çubuğu çıkardım. Bıçağın iğnesi içimde zonkladı. Kanayan parmağımı çantanın içine soktum ve dikkatlice tılsımı aradım. *Bakalım Trent yalan söyleyip paçayı kurtarabilecek miydi?*

Tılsımımın şakırtısıyla Trent'in yüz ifadesi dondu. "Doğruluk büyüünüzü bir kenara bırakın Bayan Morgan," diye suçladı. "Yüzbaşı Edden'in sorularını cevaplamaktan mutluluk duyacağımı söyledim, sorguya çekilmekten değil. Arama ve el koyma izniniz var, çapraz sorgu için değil."

"Morgan," diye tısladı Edden, kalın elini uzatarak. "Ver şunu bana!"

Yüzümü buruşturarak parmağımın ucunu sildim ve tılsımı uzattım. Edden onu cebine tıktırdı. "Özür dilerim," dedi, yuvarlak yüzü gergindi. "Bayan Morgan, o kişi ya da kişileri bulma arzusunda inatçıdır. Bu kadar çok ölümden sorumlu. *Tehlikeli* bir şekilde" -bu bana yönelikti- "kanun parametreleri dahilinde hareket etmesi gerektiğini unutma eğilimi var."

Trent'in dağınık saçları havalandırma deliklerinden gelen akıntıyla yükseldi. Bakışlarımı üzerinde görünce bir elini başının üzerinde gezdirerek sinirlendiğini ima etti. "İyi niyetli."

Bu ne büyüklük taslamaydı böyle? Sinirli bir şekilde çantamı yere bıraktım. "Dr. Anders de iyi niyetliydi," dedim. "İş teklifinizi reddettikten sonra onu öldürdünüz mü?"

Jonathan sertleşti ve Edden'in elleri sanki onları kucağında ve boynumdan uzak tutmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı. "Seni bir daha uyarmayacağım Rachel...." diye hırladı.

Trent'in gülümsemesi hiç değışmedi. Kızgındı ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Duvarları duygularımla boyayabildiğim için mutluydum; bu çok daha tatmin ediciydi. "Hayır, sorun değil," dedi Trent, parmaklarını birbirine kenetleyip öne doğru eğilerek masasının üzerine koydu. "Bayan Morgan'ın böylesine korkunç suçlar işleyebileceğine dair inancını hafifletecekse, dün gece ne konuştuğumuzu size anlatmaktan mutluluk duyarım." Edden'la konuşuyor olmasına rağmen Bakışları benimkilerden ayrılmadı. "Onun araştırmasını finanse etme olasılığını tartışıyorduk."

"Ley hattı araştırması mı?" Ben sorguladım.

Eline bir kalem aldı, kalemi çevirirken yaptığı hareket rahatsızlığını ele veriyordu. Bu alışkanlığını gerçekten bırakmalıydı. "Ley hattı araştırması," diye kabul etti. "Çok az pratik değeri olan bir damar. Merakımı gideriyordum, başka bir şey değil."

"Sanırım ona bir iş teklif ettiniz," dedim. "Ve senin için çalışmayı reddedince, tıpkı diğer tüm ley hattı cadıları gibi onu da öldürttün. Cincinnati."

"Morgan!" Edden sandalyesinde doğrulmaya çalışarak haykırdı. "Git minibüste bekle." Ayağa kalktı ve Trent'e özür dileyen bir bakış attı. "Bay Kalamack, çok özür dilerim. Bayan Morgan tamamen haddini aşıyor ve suçlamalarında FIB yetkisi altında hareket etmiyor."

Sandalyemde dönerek onunla yüzleştim. "Bana yapmaya çalıştığı şey buydu. Dr. Anders neden farklı olsun ki?"

Edden'in yüzü küçük yuvarlak gözlüklerinin arkasından kızardı. Elimi sıktım. çenesi, hemen karşılık vermeye hazırdı. Öfkeli bir nefes aldı ve kapının çalınmasıyla nefesini bıraktı. Jonathan kapıyı açtı, Glenn içeri girerken geri adım attı ve başını kısa bir süre Trent'e doğru eğerek onayladı. Kambur ve ürkek ifadesinden aramanın iyi gitmediğini anlayabiliyordum.

Edden'a bir şeyler mırıldandı ve kaptan kaşlarını çatarak bir şeyler homurdandı. Trent bu alışverişi ilgiyle izledi, kaşları yumuşadı ve omuzlarındaki hafif gerginlik azaldı. Kalemi bir kenara bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Jonathan Trent'in yanına gitti ve bir elini masasına koyarak Trent'in kulağına fısıldamak için eğildi. Dikkatim Jonathan'ın küçümseyici gülümsemesinden Edden'in endişeli kaşlarına kaydı. Trent bu olaydan FIB tarafından acımasızca dövülmüş yaralı bir vatandaş gibi çıkacaktı. *Lanet olsun.*

Jonathan doğruldu ve Trent'in yeşil gözleri benimkilerle buluştu, usulca alay ediyordu. Glenn'e Jenks'in bahçeleri iki kez kontrol etmesini söylerken Edden'in sesi farkındalığımı törpüledi. Trent'in yanına kâr kalacaktı. O insanları öldürdü ve bu yanına kâr kalacaktı!

Glenn bana çaresiz bir bakış atıp kapıyı arkasından kapatarak giderken hayal kırıklığı beni sardı. Cazibemin iyi olduğunu biliyordum ama Trent onu saklamak için ley hattı büyüsü kullanıyorsa işe yaramayabilirdi. Yüzüm gevşedi. *Ley hattı büyüsü mü?* Eğer onu ley hattı büyüsüyle saklıyorsa, ben de aynısını kullanarak onu bulabilirdim.

Trent'e baktım, yüzümde beliren ani sorgulayıcı ifade karşısında memnuniyetinin sarsıldığını gördüm. Trent, Jonathan'a bir parmağını kaldırarak uzun boylu adamın sessiz kalmasını sağladı, bana odaklanmıştı ve açıkça ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

Toprak büyüsü kullanarak bir arama tılsımı yapmak açıkça beyaz büyücülüktü. Bunu ley hattı büyüsü kullanarak yapılan bir büyünün de beyaz olması izliyordu. Karmam üzerindeki maliyeti önemsiz, örneğin bedava bir içki almak için doğum günüm hakkında yalan söylemekten çok daha az olacaktır. Ve ister toprak ister ley hattı büyüsünden kaynaklansın, bir arama tılsımı arama ve el koyma emri kapsamındaydı.

Kalp atışlarım hızlandı ve uzanıp saçlarıma dokundum. Dokunmadım. ama Nick'in kitaplarında olabilir. Ve eğer Trent izlerini örtmek için ley hattı büyüsü kullandıysa, kullanabileceği kadar yakın bir hat olması gerekirdi. *İlginç.*

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim, sesimi sanki kafamın dışından geliyormuş gibi duyuyordum.

Trent ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ondaki duyguyu görmek hoşuma gitmişti. "Sekreterimin telefonunu kullanabilirsiniz," dedi.

"Benim kendiminkiler var," dedim çantamı karıştırırken.

"Teşekkür ederim." Edden bana şüpheli bir bakış attı ve Trent ile

konuşmaya gitti.

Jonathan. Kibar duruşu ve yatıştırıcı bakışıyla, başarısız FIB ziyaretinin yol açacağı siyasi dalgaları yumuşatmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm. Gergin bir şekilde ayağa kalktım ve uzak köşeye giderek hem kameranın görüş alanından hem de onların duyabileceği mesafeden uzak durmaya çalıştım.

"Orada ol," diye fısıldadım kısa listemde gezinirken ve gönder düğmesine basarken. "Aç Nicky. Lütfen aç...." Alışveriş yapıyor olabilirdi. Çamaşırlarını yıkıyor, kestiriyor ya da duş alıyor olabilirdi ama ben olmayan maaşıma bahse girerim ki hâlâ o lanet kitabı okuyordu. Biri telefonu açtığında omuzlarım gevşedi. Eve gelmişti. Öngörülebilir bir adamı severdim.

"'Ello," dedi, sesi dalgın geliyordu.

"Nick," diye nefes aldım. "Tanrı'ya şükür."

"Rachel? Ne oldu?" Sesi endişe doluydu ve omuzlarımı tekrar sıkıca kavradı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim Edden ve Trent'e bakarak, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. "Yüzbaşı Edden'la birlikte Trent'in evindeyim. Bir arama emrimiz var.

Ölü insanları bulmak için kitaplarınızda bir ley hattı tılsımı arayacak mısınız?"

Uzun bir tereddüt oldu. "İşte senin bu yönünü seviyorum Ray-ray," dedi bir kitabın kayma sesini ve ardından gelen gümbürtüyü duyduğumda. "Sen diyorsun ki en tatlı şeyler."

Bekledim, sayfa çevirme sesi telefondan belli belirsiz gelirken midem düğümlendi.

"Ölü insanlar," diye mırıldandı, kelebekler mideme çekiçlerle vururken hiç etkilenmemişti. "Ölü periler. Ölü hayaletler. Hayaletler için bir yakarış olur mu?"

"Hayır." Ojelerimi karıştırırken Trent'in Edden'la konuşurken beni izlemesini izledim.

"Ölü krallar, ölü çiftlik hayvanları... ah, ölü insanlar."

Nabzım hızlandı ve çantamı karıştırıp bir kalem aradım.

"Tamam..." Sessizce okudu. "Yeterince basit ama gündüz vakti kullanabileceğinizi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bizim dünyamızdaki mezar taşlarının sonsuza kadar nasıl görüldüğünü biliyor musun? Tılsım bizim dünyamızdaki isimsiz mezarların da aynı şeyi yapmasını sağlıyor. Ancak ikinci görüşünüzle sonsuz sonrasını görebilmeniz gerekir ve güneş batmadan bunu yapamazsınız."

"Eğer bir ley hattında duruyorsam yapabilirim," diye fısıldadım, üşüdüğümü hissederek. Bu bilginin kitapta yazılı olduğunu hiç görmemişim. Babam bana sekiz yaşımdayken anlatmıştı.

"Rachel," diye itiraz etti bir anlık tereddütten sonra. "Yapamazsın. Eğer o iblis senin bir ley hattında olduğunu bilirse, yolun geri kalanında seni sonsuzluğa çekmeye çalışacaktır."

"O yapamaz. Ruhuma sahip değil," diye fısıldadım, hareket eden dudaklarımı gizlemek için döndüm.

Sessizdi ve nefesim bana yüksek sesle geliyordu. "Bundan hoşlanmıyorum," dedi sonunda.

"İblisleri çağırmandan hoşlanmıyorum. Ve o bir şey, o değil."

Telefon sessizdi. Trent'e baktım, sonra ona sırtımı döndüm. Kulaklarının ne kadar iyi duyduğunu merak ettim.

"Evet," dedi Nick, "ama o benim ruhumun üçte ikisine, seninkinin de üçte birine sahip. Ya-"

"Ruhlar sayılara benzemez Nick," dedim, sesim endişeyle sertleşmişti. "Bu bir ya hep ya hiç meselesi. Bana yetmiyor. Senin için de yeterli değil. Trent'in o kadını öldürdüğünü kanıtlamadan buradan çıkmayacağım. Büyü nedir?"

Bekledim, dizlerimin bağı çözüldü. "Kalemin var mı?" dedi sonunda ve ben de başımı salladım, onun bu hareketi göremeyeceğini unutarak.

"Evet," dedim, telefonu sallayarak avucuma bir sınav kopya kâğıdı gibi yazdım.

"Tamam. Uzun değil. Dua kelimesi hariç her şeyi İngilizceye çevireceğim, çünkü ölülerin parlayan külleri anlamına gelen bir kelimemiz yok ve bence bu kısmı tam olarak doğru anlamınız önemli. Bana biraz zaman verin, kafiyeli hale getirebilirim."

"Kafiyesiz de olur," dedim yavaşça, her şeyin gittikçe daha iyi olduğunu düşünerek. *Ölülerin parlayan külleri mi?* Ne tür bir dil bunun için kendi kelimesine ihtiyaç duyar?

Boğazını temizledi ve ben de kalemimi hazırladım. " 'Ölüye ölü, ay gibi parla. Huzursuzlar hariç herkesi sustur.' " Tereddüt etti. "Ve sonra tetikleyici kelime 'favilla'. "

"Favilla," diye tekrarladım, fonetik olarak yazdım. "Herhangi bir jest?"

"Hayır. Fiziksel olarak hiçbir şeye etki etmiyor, bu yüzden bir jest veya odak nesnesine ihtiyacınız yok. Tekrar etmemi ister misin?"

"Hayır," dedim, avucuma bakarken biraz midem bulanmıştı. *Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum?*

"Rachel," dedi, sesi hoparlörden endişeli geliyordu. "Dikkatli ol."

"Evet," dedim, nabzım beklenti ve endişeyle hızlı atıyordu. "Teşekkürler, Nick." Ani bir düşünceyle alt dudağımı ısırdım. "Hey, ben seninle konuşana kadar kitabımı benim için sakla, tamam mı?"

"Ray-ışını mı?" diye ihtiyatla sordu.

"Sonra sorarsın," dedim, önce Edden'a, sonra da Trent'e bir bakış attım. Başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Akıllı bir adamdı.

"Bekle. Sakın kapatma," dedi, sesindeki endişe beni duraksattı. "Beni hatta tut. Başının belada olup olmadığını bilmeden burada oturup üzerimde o çekiştirmeleri hissedemem."

Dudaklarımı yaladım ve elimi örgümün ucuyla oynadığı yerden zorla indirdim. Nick'i tanıdığım olarak kullanmak sahip olduğum tüm ahlaki değerlere aykırıydı -ki çok daha fazlasına sahip olduğumu düşünmek isterdim- ama çekip gidemezdim. Nick'in etkilenmeyeceğinden emin olmasaydım bunu denemezdim bile. "Seni Yüzbaşı Edden'a vereceğim, tamam mı?"

"Edden?" dedi belli belirsiz, endişesi kendini korumaya yönelik bir hal almıştı.

Üç adama geri döndüm. "Kaptan," dedim dikkatlerini çekerek. "Ayrılmadan önce farklı bir bulma büyüsü denemek istiyorum."

Edden'ın yuvarlak yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştu. "Burada işimiz bitti Morgan," dedi sert bir sesle. "Bay Edden'ı yeterince meşgul ettik. Kalamack'ın zamanı."

Yutkundum, bunu her gün yapıyormuşum gibi görünmeye çalıştım. "Bu farklı çalışıyor."

Nefesi sert bir sesle girip çıkıyordu. "Seninle koridorda konuşabilir miyiz?" diye mırıldandı.

Koridor mu? Serseri bir çocuk gibi koridora çekilmeyecektim. Trent'e döndüm. "Bay Kalamack için sorun olmaz. Saklayacak bir şeyi yok, değil mi?"

Trent'in yüzünde profesyonel bir nezaket maskesi vardı. Jonathan onun arkasında duruyordu, dar yüzü çirkindi. Trent yumuşak bir sesle, "Yetki belgenizin parametreleri dâhilinde olduğu sürece," dedi.

Saklamaya çalıştığı endişeyi duyunca bir sarsıntı hissettim. Endişeliydi. Ben de endişeliydim.

Ofisten geçerken adımlarımı yavaş attım ve telefonu Edden'a uzattım. "Bu işaretlenmemiş mezarları bulmak için ayarlanmış bir bulma büyüsü. Nick size her şeyi anlatacak Yüzbaşı, böylece yasal olduğundan emin olabilirsiniz. Onu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Edden telefonu aldı, ince pembe dikdörtgen kalın ellerinde gülünç görünüyordu. "Madem bu kadar basit, neden bana daha önce söylemedin?"

Ona gergin bir gülümseme verdim. "Ley hatlarını kullanıyor."

Trent'in yüzü dondu. Bakışları iblis işaretli bileğime kaydı ve sandalyesine yaslanıp Jonathan'ın korumasına girdi. Midem düğüm düğüm olsa da kaşlarımı kaldırdım. İtiraz ederse suçlu görünecekti. Tel çerçeveli gözlüğüne uzanıp masaüstüne vururken elleri gergin bir çabuklukla hareket etti. "Lütfen," dedi sanki bu konuda söyleyecek bir şeyi varmış gibi. "Cazibeni kullan. Senin gibi bir toprak cadısının ley hattı büyüsü hakkında ne kadar şey bildiğini görmek isterim."

"Ben de," dedi Edden kuru bir sesle, telefonu kulağına götürüp Nick'le alçak sesle konuşmaya başlamadan önce, yapacağım şeyin büyük olasılıkla FIB'in arama emri kapsamına girdiğinden emin olmak için.

"Hareket etmemiz gerekecek," dedim neredeyse kendi kendime. "İçinde durabileceğim bir ley hattı bulmalıyım."

"Ah, Bayan Morgan," dedi Trent, sandalyesinde dik otururken açıkça tedirgindi. Tekrar taktığı tel çerçeveli gözlükler onu daha az

sofistike, ona daha yumuşak, neredeyse zararsız bir görünüm veriyordu. Ben de biraz solgun göründüğünü düşünmüştüm.

Doğru, diye düşündüm, ikinci görüşümle bir ley hattı bulmayı kolaylaştırmak için gözlerimi kapatırken alaycı bir şekilde. *Sanki senin içinden geçen bir ley hattın varmış gibi. Bahçeniz.*

Düşüncelerimle uzandım, sonsuzluğun kırmızı lekesini aradım. Nefesim tısladı ve gözlerim parlayarak açıldı. Trent'e baktım.

Adamın ofisinin içinden geçen lanet bir ley hattı vardı.

OceanofPDF.com

Yirmi .

Ağzım bir karış açık, ofisin öbür ucundaki Trent'e baktım. Jonathan'ın yanında otururken yüzü gergin ve asıktı. İkisi de mutlu görünmüyordu. Nabzım hızlandı. Trent orada olduğunu biliyordu. Ley hatlarını kullanabiliyordu. Bu ya insan ya da cadı olduğu anlamına geliyordu. Vampirler onları çekemezdi ve çekebilen ve daha sonra vampir virüsü bulaşan insanlar da bu yeteneklerini kaybederdi. Ben yapmadım.

Trent'in ley hatları kullanması mı yoksa benim bildiğimi bilmesi mi beni daha çok korkuttu bilmiyorum. Tanrı yardımcım olsun. Trent'in ne halt olduğuna dair en değerli sırrını öğrenmenin yarısına gelmiştim.

Trent'in ofisinin kapısı duvara çarptı. Adrenalin acı verici bir şekilde yükseldi ve savunma pozisyonuna geçtim. Quen içeri daldı. "Sa-Sir," diye bağırdı, konuşmasının ortasında unvanını Sa'hanu olarak değiştirdi. Sarsılarak durdu, benim köşedeki gergin duruşuma ve Edden'in sandalyesinde oturmuş, kulağında telefonum, dikkatle bir santim bile kıpırdamadan oturuşuna bakarken gözleri kısıldı.

Adamın yeşil gözleri benimkilere sabitlenmişti. Kalbim küt küt atıyordu. Bizim Savunmacı duruşlar hafifledi ve eteğimi ait olduğu yere çektim. Jenks içeri dalarken kapı kemerli bir şekilde kapandı.

"Hey, Rache!" diye bağırdı peri, kanatları heyecandan kıpkırmızıydı. "Birisi bir ley hattı bulmuş ve bu da *birilerini* fena halde kızdırmış." Gergin odaya bakarak kısa bir süre durdu. "Oh, sensin," dedi sırtarak. Kanatlarını şakırdatarak omzuma kondu ve Edden'in Nick'in söylediklerine kulak misafiri olması için beni çabucak terk etti.

Trent öne doğru eğilerek dirseklerini masanın üzerine koydu. Saçlarının kenarında boncuk boncuk ter vardı. Yutkunmaya çalıştım ama ağzımın kuruduğunu fark ettim. "Bayan Morgan

bizim için ley hattı becerilerini sergiliyor," dedi Trent. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Eminim öyledir, diye düşündüm, yığının ne kadar derinine bastığımı merak ederek. Ley hattı büyüğü güvenlikte yoğun olarak kullanılırdı ve Quen onu bulduğum anda anlamıştı.

Tedirgin bir şekilde, ikinci görüşümle herkesin aurasını inceleme fırsatını yakaladım. Jenks'inki çoğu perininki gibi gökkuşağı rengindeydi. Edden'inki başının etrafında sarıya çalan sabit bir maviydi. Quen'inki neredeyse siyah denecek kadar koyu bir yeşildi ve başının etrafında canlı turuncu çizgiler vardı.

ortası ve elleri-iyi değildi. Jonathan'inki de yeşildi, çok daha açık renkliydi ve tekdüzeliği ve tonu neredeyse yavandı. Trent'inki... Tereddüt ettim, bocaladım.

Trent'in aurası gün ışığı sarısıydı ve keskin bir kırmızıyla çizgiliydi. Kıpırmızı çizgiler geçmişinde ruhunu yaralayan trajedilerden payına düşenden fazlasını yaşadığını ima ediyordu. Ivy'ninki gibi gümüş parıltılarla çevrili olan etrafı alışılmadık derecede kapalıydı. Bir elini saçlarını düzleştirmek için başının üzerinde gezdirdiğinde bu parıltılar ortaya çıktı ve etrafında uçtu. Bir şey arıyordu; ışıltıların ana aurasına yerleşmiş olması, hayatını bu arayışa adadığını gösteriyordu. Para, güç, dürtü, hepsi daha yüksek bir amaca hizmet etmek içindi. Aradığı şey neydi? Merak ettim.

Auramı göremiyordum. Tabii bir kehanet aynasının üzerinde durmuyorsam - ki bunu bir daha asla yapmayacağım. Ama Trent'in baktığından emindim ve bileğimdeki iblis işaretinin iğrenç siyah bir lekeyle titreştiğini görebilmesi ya da benim auramda da aynı çirkin kırmızı çizgilerin olması ya da parıltıları dışında auralarımızın neredeyse aynı olması hoşuma gitmiyordu.

Edden aramızda bir şeyler olduğunu bildiği halde ne olduğunu bilmediğinden temkinli bir şekilde bize baktı. Kaşlarını çatarak sandalyesinin kenarına kaydı ve Nick ile kısa ve sessiz bir konuşma yaptı.

"Ofisinizin içinden geçen bir ley hattı mı var?" Dedim ki, başım dönüyordu.

"Arka bahçenizde bir tane var," diye cevap verdi Trent. Çenesi gerilerek Edden'a baktı. FIB yüzbaşısının orada olmamasını dilediğini neredeyse görebiliyordum. İfadesinde tehditkâr bir uyarı vardı. Sadece insanların ve cadıların ley hatlarını manipüle edebildiği pek bilinmiyordu ama Herkes bunu anlayabilirdi ve benden bu konuda çenemi kapatmamı istediğini biliyordum. Bilgiye sahip olmanın bir kobrayı kuyruğundan tutmak gibi bir şey olduğunu bildiğim için buna fazlasıyla istekliydim.

Parmaklarım adrenalinden titriyordu ve parmaklarımı yumruk yaparak, bir metre genişliğindeki sonsuza dek sürecek olan lekeye doğru döndüm. Trent'in ofisi. Masasının önünde, herhangi bir pusuladan daha doğru bir şekilde doğudan batıya doğru bir yol çiziyordu ve muhtemelen arka ofisinden de geçtiğini hayal ettim. İçeri adımımı atar atmaz bir tahminde bulunabildim.

Sıraya göz atarken sırtımdan terler boşandı. Daha önce kendimi hiç çizginin içine sokmamıştım. Bir çizgiye dokunmak için çaba sarf etmediğiniz sürece, içinden geçebilir ve hiçbir şey hissetmeyebilirsiniz. Kendimi rahatlamaya zorlayarak bir nefes aldım. Eğer Algaliarept ortaya çıkarsa, tek yapmam gereken çizgiden çıkmak olacaktı. Güneş ufkun üzerinde olduğu sürece sonsuzluktan çıkamazdı.

Trent'in arkasında koruyucu bir şekilde duran iki adama son bir kez ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra gözlerimi kapattım. Kendimi çalarak uzandım ve irademi çizgiye dokundurdum.

Güç, niyetle baş döndürücü bir şekilde içime doldu. Nabzım sıçradı ve sanırım sendeledim. Hızlı ve sık nefes alarak Edden'ın bana dokunmasını engellemek için elimi kaldırdım. Onun ayağa kalktığını duymuştum. Nick'e sessiz sorular sorarken başımı eğdim ve hiçbir şey yapmadım, içimde yükselen güç dalgalarını daha güçlü darbelerle sürdürdüm. Uçlarımda geri yıkanıyorlardı, geri tepip devam eden akışa çarptıkça başım acıyla zonkluyordu. Büyüdükçe, büyüdükçe ve büyümeye devam ettikçe bir an paniğe kapıldım. Bu şey ne kadar güçlüydü?

Kendimi aşırı şişirilmiş bir balon gibi hissediyordum ve patlayacak ya da delirecek gibiydim. *Bu*, diye düşündüm, neredeyse nefes nefese, *ley hattı cadılarının neden aileleri olduğunu açıklıyordu*. Hayvan dostları ham enerjiyi filtreliyor, daha basit zihinleri bu yükü daha iyi kaldırabiliyordu. Nick'in benim riskimi almasını istemezdim. I

hepsini almak zorundaydım. Ve henüz gerçekten çizgiye adım atmamıştım. O zaman ne kadar etkili olacağını kimse tahmin edemezdi.

Yavaş yavaş, talepkâr akın azaldı ve neredeyse katlanılabilir hale geldi. İçim karıncalanarak, şüpheli bir şekilde hıçkırık gibi gelen bir nefes aldım. Enerji dengesi sonunda eşitlenmiş gibi görünüyordu. Hissedebiliyordum. Sonsuzluktan gelen rüzgâr yanımdan ve içimden geçip giderken, örgümden kaçan saçlarımın tutamları boynumu gıdıklıyor.

"Aman Tanrım..." Edden'in nefes aldığını duydum ve güvenini kaybetmediğimi umdum. O ana kadar ne kadar farklı olduğumuzu gerçekten anladığını sanmıyorum, sadece benim hissedebildiğim esintide saçlarımın hareket ettiğini görüyordu.

"Pek de cadı sayılmaz," dediğini duydum Jonathan'ın, "öğlen vakti sarhoş bir halde sendeleyerek geliyor."

"Çoğu insan gibi dokunsaydı olurdu," diye fısıldadı Quen ve ben onu duymak için zorlandım. "Bir tanıdık kullanmıyor Sa'han. Tüm kanlı hattı tek başına yönlendiriyor."

Jonathan'ın alarma geçmesi içimde bir haklı çıkma dalgası yarattı - ta ki bunu acil bir "Öldür onu" sözüyle takip edene kadar. Bu gece. Artık risk almaya değmez."

Gözlerim neredeyse açılacaktı ama duyduğumu anlamasınlar diye onları kapalı tuttum. Çılgınca çarpan kalbimin sesi kulaklarımda yankılanıyor, ley hattı gücünün yavaşça şişmesine ekleniyordu. "Jonathan," dedi Trent, sesi yorgun geliyordu. "Senden daha güçlü olduğu için bir şeyi öldüremezsin. Onu kullanmanın bir yolunu bulursunuz."

Beni kullanmak mı? Acıyla düşündüm. *Cesedimi çiğnerken.* Bunun bir önsezi olmadığını umarak başımı kaldırdım, şans için parmaklarımı çaprazladım, hata yapmadığım için dua ettim ve ley hattına girdim.

İçimde şişen güç acı verici bir anilikle yok olurken dizlerim büküldü. Gitmişti. Sonsuza dek sürecektir o rahatsız edici akın gitmişti. İnanamayarak ayağa kalktım ve tek dizimin üzerine düştüğümü fark ettim. Gözlerimi zorladım

İkinci görüşümü kaybetmemek için Edden'in omzumu kavrayan elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Ley hattının gücü içimde dönüyor, tenimi karıncalandırıyor ve saçlarımı dalgalandırıyor ama denge mükemmel hale gelmişti. Beni sarstı ama artık gücünün gerginliğiyle savaşmak zorunda değildim. Neden kimse bana bunu söylememişti? Sırada durmak, biriyle bağlantıyı sürdürmekten çok daha kolaydı, sert rüzgâra alışmak zaman alsa bile.

Gözlerim hâlâ kapalıyken sonsuzluğa baktım ve iblislerin güneşi altında daha da tuhaf olduğunu düşündüm. Trent'in ofisinin duvarları yoktu ve sadece Edden'in Nick'le yaptığı sessiz konuşma beni ayakta tutuyor, yıpranmış zihnime hayır, öbür dünyaya geçmediğimi, bir tuzak kapısında durduğumu ve onun bir görüntüsünü gördüğümü söylüyordu.

Her yöne yayılmış, dağınık ağaç koruları ve geniş, açık arazilerden oluşan inişli çıkışlı bir manzara vardı. Doğuda ve batıda ley hattı kuvvetinin puslu bir şeridi uzanıyordu. Hatırı sayılır uzunluğunun üçte ikisinde duruyordum ve sanırım Trent'in arka ofisine gidiyordu. Gökyüzü solgun bir sarıya bürünmüştü ve güneş çok yoğun; bodur, güdük ağaçları ezmek istercesine yere vuruyordu. Sanki içimden geçiyormuş gibi hissediyordum, zıplıyor ve ayaklarımın altını ısıtıyordu. Kaba otlar bile bodur görünüyordu, ancak baldırlarının ortasına kadar geliyorlardı. Batıdaki puslu mesafede, manzaranın üzerinde yükselen keskin çizgiler ve açılar kümesi vardı. Ürkütücü ve tuhaf olan iblis şehri açıkça parçalanmıştı.

"Harika," diye nefes aldım ve Edden Nick'in bilgi taleplerini susturdu.

Trent'in onu göremesem de izlediğini bildiğimden, büyüünün ilk yarısını fısıldarken dudaklarımı okuyamaması için ona sırtımı döndüm. Neyse ki, avucumdan okumak için gözlerimi açmak istemediğimden kısa tercüme edilmiş cümleyi hatırlıyordum.

Sözcükler içimden dökülürken, ayaklarımda hafif bir ahiret enerjisi dengesizliği kıpırdandı ve dönerek karnıma yerleşti. Dizlerimin bağı çözöldü. Çimenler her taraftan bana doğru eğildi. Ley hattı gücü içime akıyor, beraberinde hoş bir karıncalanma bulamacı taşıyordu. Bu hissin ne kadar yoğunlaşacağını merak ediyor, iyi hissettirdiğini kabul etmek istemiyordum.

İkinci yarıya başlarken saçlarım ani bir güç girdabıyla havalandı. Çağrının kelimesi hariç her şey söylendiğinde, enerji tepeye çıktı ve içime eşit bir şekilde itmek için bir diken girdabı gönderdi. Bir an içimde asılı kaldı, sonra benden düz bir sarı nabız gibi parladı ve toprağın kıvrımları üzerinde dalgalar gibi aktı.

"Vay anasını," dedim, sonra ağzımı kapattım, umarım tılsımı bozmamışımdır. Henüz bitirmemiştim. Şok olmuş bir halde, ikinci görüşümle, sonsuz enerjiden oluşan düz tabakanın hızla uzaklaşmasını izledim. Nabız benim auramın rengindeydi ve huzursuz hissettim, kendime büyüünün sadece auramın tonu, auramın kendisi değil.

Halka, uzaklarda silikleşene kadar genişlemeye devam etti. Yarı görünen şehre kadar gitmiş olmasına sevinmeli miydim yoksa telaşlanmalı mıydım bilemedim. Dışarıya doğru yayılan dalgalanma manzara değişmedi ve ardından parıldayan yeşil lekelerin saçıldığını fark ettiğimde şaşkınlığım yerini alarma bıraktı.

Cesetler. Her yerdeydiler. Yanımda küçük olanları görebiliyordum, bazıları serçe tırnağımdan daha büyük değildi. Daha uzakta, sadece daha büyük olanlar fark edilebiliyordu. İçimi titreten ilk tepkim, cesetlerin cazibesini fark ettiğimde köreldi. ölü olan her şeyi topluyordu: kemirgenler, kuşlar, böcekler, her şey. Çok sayıda büyük ceset batıya doğru düzgün ve düzenli sıralar ve sütunlar halinde uzanıyordu. Gerçek dünyada Trent'in ahırlarının bulunduğu yerde olduklarını ve muhtemelen geçmiş yarış kazananlarının cesetleri olduklarını fark edene kadar bir an paniğe kapıldım.

Kalbim yavaşladı ve tılsımı sadece insan kalıntılarını gösterecek şekilde hassaslaştıracak son kelimeyi hatırlamaya çalıştım. Kaşlarım çatılmış bir halde Trent'in ofisinde durdum, ayaklarım sonsuzluğa açılan bir geçitte, ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Arkamdan zengin kültürlü bir ses, "Ne kadar hoş, değil mi?" diye seslendi. Birinin bana az önce Trent'in ofisine kimin girdiğini söylemesini bekledim, ama kimse tek kelime etmedi. Tüylerim ensemde diken diken oldu. En kötüsünü bekleyerek gözlerimi kapattım ve ikinci görüşümü açık tuttum,

ve döndüm. Elim ağızıma gitti ve donakaldım. Cübbe ve terlik giymiş bir iblisti.

"Rachel Mariana Morgan?" dedi ve sonra hınzırca gülümsedi. Sertçe yutkundum. Tamam, bu benim iblisimdi. "Trenton Aloysius Kalamack'ın ley hattında ne yapıyorsun?" diye sordu.

Nefesim hızlandı ve bir elimi arkamda sallayarak çizginin kenarını bulmaya çalıştım. "Çalışıyorum," dedim, bulduğumda elim zonkluyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti, sarı saçlı ve yırtık kulaklı, sırık gibi, deri giysili bir vampirin tanıdık görüntüsüne dönüşürken duruşu uzadı. Kötü çocuk havasına bürünerek dudaklarını yaladı, arka cebinden kemer halkasına uzanan zincir şingirdadı. Nefesim kesildi. Kisten'i aklımdan çıkarmakta gittikçe ustalaşıyordu; onu mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Elinde yuvarlak çerçeveli bir çift füme gözlük belirdi ve hızlı bir bilek hareketiyle kulaklıkları çıkardı. "Seni hissettim, aşkım," dedi, kırmızı keçi gözlerini gizlemek için gözlükleri takarken dişleri bir vampirin dişleri kadar uzamıştı. "Sadece ziyarete gelip gelmediğini görmek istedim. Bu olsam sorun olmaz, değil mi? Boğa gibi taşakları var."

Tanrım, yardım et bana. Ürperdim, dengesizliğin verdiği acıya rağmen elimi çizgiden dışarı çıkardım. "Seninle konuşmaya çalışmıyordum. dikkat," diye fısıldadım. "Git başımdan."

Elime bir dokunuş hissettim ve irkilerek uzaklaştım. Yanık kahve kokusu alabiliyordum ve Edden'ın bunu yapmayı bırakmasını diliyordum. "Kim bu konuşan şeytan
"FIB kaptanı usulca sordu.

"Bilmiyorum," dedi Jenks. "Ama görmek için o sıraya girmeyeceğim."

"Gitmek mi?" dedi iblis, sırtışı genişleyerek. "Hayır, hayır, hayır. Aptal olma. Ne kadar manipüle edebileceğini görmek istiyorum. Devam et aşkım. Küçük cazibeni bitir," diye teşvik etti.

Arka planda Trent ve Quen'in şiddetli bir tartışma yaşadığını duyabiliyordum. Gözlerimi açıp iblisi görememe riskini almak istemiyordum ama Trent'in kazandığını düşünüyordum. Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve Kisten'in görüntüsü alaycı bir yavaşlıkla aynı şeyi yaptığında kendimden nefret ettim. "Son kelimeyi unuttum," diye itiraf ettim, sonra hatırlayınca sertleştirdim. "Favilla," diye rahatlayarak ağzımdan kaçırdım ve iblis sevinçle ellerini çırpıttı.

İkinci bir sonsuzluk dalgası beni sarsınca sıçradım. Auramı sağlam tutmak istercesine kollarımı kendime sımsıkı sararak, ilkinin yolunu takip eden düz sarı dalganın uzaklaşmasını izledim. Algaliarept inledi, içinden geçerken sanki zevkten sendeledi. Tepkisini neredeyse dehşet içinde izledim. İblis belli ki bundan hoşlanmıştı ama auramı alabilseydi şimdiye kadar çoktan almış olurdu. Sanırım.

Gözlerini kapatarak, "Döndürülmüş şeker," dedi. "Derimi yüz ve öldür beni. Bükülmüş şeker ve nektar."

Harika. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Algaliarept elini çimlerin üzerinde gezdirip parmaklarından tılsımımın üzerinde bıraktığı ley hattı gücünün sarı lekesini yalarken ben de çevredeki kırları taradım. Omuzlarım endişeyle gerildi. Ölümü işaret eden her ışıltılı bulanıklık gitmişti. Algaliarept büyüümün kalıntıları için çimenleri aramaktan memnun görünüyordu, bu yüzden hızlı dönüşümü durdurmak için arkama hızlıca bir göz attım.

At mezarlarından biri parlak kırmızı bir renkte parlıyordu. Bu bir at değil, bir insandı.

Trent onu öldürdü diye düşündüm, dikkatim ley hattının içinde beliren yeni bir şekle yöneldi.

Gördüğüm şeyi görmek için içine adım atan Trent'ti. Bakışları kırmızının parıltısına kaydı, genişledi ama yaşadığı şok, iblisin siyah ipek bir vücut çorabının içinde şık ve tehlikeli bir şekilde benim aynadaki kopyama dönüşmesiyle kıyaslanamazdı.

"Trenton Aloysius Kalamack," dedi, sesimi benim yapabileceğimden daha seksi bir hale getirerek. Parmağındaki son büyüü imalı bir şekilde yaladı ve iblisin beni gerçekte olduğumdan daha iyi gösterip göstermediğini merak ettim. "Düşüncelerin ne kadar tehlikeli bir yöne gitmiş," dedi iblis. "Ley hattında oynaması için kimi davet ettiğine daha dikkat etmelisin." Tereddüt etti, gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısıarak auralarımızı karşılaştırırken kalçasını eğdi. "Ne güzel bir çift oldunuz, ahırımdaki eş atlar gibi."

Ve karıncalanma hissi içinde kayboldu, beni Trent'e doğru sonsuz manzaraya bakmaya bıraktı.

OceanofPDF.com

Yirmi Bir

Trent ve Quen'in önünde Trent'in tay ahırının uzun tahta sundurmasına doğru yürürken topuklarım hissettiğimden daha büyük bir otoriteyle şaklıyordu. Boş ahır sırası güneye ve öğleden sonra güneşine bakıyordu. Üstlerinde veteriner daireleri vardı. Sonbahar olduğu için kimse yoktu. Atlar yılın herhangi bir zamanında yavrulayabilseler de, çoğu ahır sıkı bir yetiştirme programı uygular, böylece kısırakların hepsi yavrularını bir kerede düşürür ve tehlikeli dönem bir kerede atlatılırdı.

Geçici olarak terk edilmiş binaların bir cesedi saklamak için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündüm ani bir kötü duyguyla. Nasıl bu kadar kibirli olabildim? Dr. Anders ölmüştü.

Puslu öğleden sonra bir kartalın belli belirsiz uluması yükseldi. Başımı kaldırdım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Toprak yolun ilerisinde küçük bir apartman kompleksi büyüklüğünde bir köpek kulübesi vardı. Köpekler tellere dayanmış, etrafı izliyorlardı.

Trent yanımdan geçerken esen rüzgâr düşen yapraklar gibi kokuyordu. "Avlarını asla unutmazlar," diye mırıldandı ve ben gerildim.

Trent ve Quen bize buraya kadar eşlik etmiş, Jonathan'ı hâlâ bahçeden gelen FIB memurlarını denetlemesi için geride bırakmışlardı. İki adam loca sıralarının arasına sıkışmış bir oyuğa doğru yöneldi. Ahşap duvarlı odanın bir tarafı rüzgara ve güneşe tamamen açıktı.

Rustik mobilyalara bakarak, buranın açık hava kulübesine dönüştürülmüş bir kutu ahır olduğunu tahmin ettim.

Veterinerlerin doğum sırasında dinlenmeleri için bir buluşma yeri. Yanlarında kimsenin olmaması hoşuma gitmemişti ama onlara katılmaya da niyetim yoktu. Yavaşlayarak bir destek direğine yaslandım ve oradan onları izleyebileceğime karar verdim.

Üç FIB memuru kadavra köpekleriyle birlikte büyük bir meşe ağacının gölgesine park edilmiş köpek minibüsünün yanında duruyordu. Kapılar açıldı ve Glenn'in

Otoriter ses, güneşin ısıttığı çayırların üzerinde asılı kaldı. Edden da onlarla birlikteydi ve kenarda yersiz görünüyordu. Edden'in ellerini cebinde ve ağzını kapalı tutuşundan Glenn'in yetkili olduğu belliydi.

Üzerlerinden uçan Jenks'in kanatları heyecandan kıpkırmızıydı. ve sürekli olarak sorulmayan tavsiyelerde bulunuyordu. Kalan FIB memurları otoparkı gölgeleyen eski meşenin altında duruyordu. Ben izlerken, bir olay yeri minibüsü abartılı bir yavaşlıkla içeri girdi. Ben bir ceset bulduktan sonra Yüzbaşı Edden onu çağırmişti.

Trent'e şöyle bir baktım ve iş adamının gayri resmi odada elleri arkasında dururken biraz rahatsız görüldüğüne karar verdim. Şahsen ben, biri benim mülkümde açıklanamayan bir ceset bulacak olsa gözle görülür bir şekilde üzülürdüm. İşaretsiz mezarın burada parladığından emindim.

Üşüyerek kapalı geçitten güneşe doğru adım attım. Ellerimle dirseklerimi kavrayarak talaşlı otoparkta durdum ve örgümden kaçan bir tutam saçın etrafından gizlice Trent'i izledim. Güneşe karşı krem rengi hafif bir şapka takmış ve ahırlarına yapacağımız yolculuk için ayakkabılarını botlarla değiştirmişti.

Her nasılsa bu karışım ona çok yakışmıştı. Bu kadar sakin ve rahat görünmesi adil değildi. Ama sonra bir araba kapısının çarpma sesiyle sarsıldı. O da benim kadar gergindi; sadece bunu daha iyi saklıyordu.

Glenn son birkaç yüksek sesle söz söyledi ve grup dağıldı. Kuyruklarını sallayan köpekler metodik bir aramaya başladı: ikisi yakındaki otlaklarda, biri binanın içinde, ahırlara atanan bakıcının da sadece köpeğin burnuna güvenmek yerine becerilerini kullandığını, kırıslara baktığını ve kilitli panelleri açtığını fark etmeden edemedim.

Yüzbaşı Edden oğlunun omzuna dokundu ve kısa kollarını sallayarak bana doğru yöneldi. "Rachel," dedi daha yaklaşımadan ve ilk adımı kullanmasına şaşırarak başımı kaldırdım. "Bu binanın üzerinden çoktan geçtik."

"Eğer bu bina değilse, buraya yakın bir yerdedir. Adamlarınız cazibemi doğru kullanmıyor olabilir." *Ya da hiç kullanmamışlardır*, diye sessizce bitirdim.

İnsanların hissettiği önyargı çoğu zaman gülümsemeler, yalanlar ve ikiyüzlülükle örtbas ediliyordu. Yine de hemen sonuca varmamam gerektiğini biliyordum. Trent'in onun nerede olduğunu gizlemek için bir ley hattı tılsımı kullandığından oldukça emindim ve bu yüzden büyülerim pek işe yaramayacaktı. Quen kulağına doğru konuşmak için eğildiğinde dikkatim köpeklerden Trent'e kaydı. "Tutuklanması ya da gözaltına alınması falan gerekmiyor mu?" diye sordum.

Edden gözlerini kısarak güneşe baktı. "Külotunu çıkarma. Cinayet davaları kanıt toplanırken kazanılır ve kaybedilir, Morgan. Bunu bilmen gerekirdi."

"Ben bir koşucuyum, dedektif değil," dedim ekşiyerek. "Yakaladığım insanların çoğu ben onları getirmeden önce suçlandı."

Bunun üzerine homurdandı. Kaptan Edden'ın "kurallara" bağlılığının Trent'in bir daha görülmemek üzere bir duman bulutu içinde kaybolmasına yol açabileceğini düşündüm.

Tekrar. Kıpırdandığımı görünce önce beni sonra da yeri işaret ederek Quen ve Trent'in yanına gitmeden önce olduğum yerde kalmamı söyledi. Çömelmiş insanın elleri ceplerindeydi ama silahından uzakta değildi. Quen'in silahı yoktu ama ayaklarının üzerinde hafifçe kayışına bakınca silaha ihtiyacı olduğunu düşünmedim.

Edden kurnazca iki adamı birbirinden ayırıp, oradan geçen bir memuru yakalayıp Quen'den güvenliklerini detaylandırmasını istediğinde kendimi daha iyi hissettim

Trent ile yaklaşan FIB bağış toplama yemeği hakkında konuşurken prosedürler. Güzel.

Arkamı döndüm ve güneşin köpeğin sarı tüyleri üzerinde parlamasını izledim. Sıcaklık içime işliyordu ve ahırların kokusu anılarımla sıcacıktı. Kampta geçirdiğim üç yazdan çok keyif almıştım. Terli at ve saman kokusu ile yıllanmış gübrenin karışımı bir merhem gibiydi.

Binicilik derslerim dengemi artırmama, kas tonumu geliştirmeme ve alyuvar sayımı artırmama yardımcı olmuştu ama sanırım en büyük faydası, ondan istediğim her şeyi yapabilecek büyük ve güzel bir hayvanın kontrolünü elimde tutmanın verdiği özgüven olmuştu. On bir yaşındaki bir çocuk için bu güç hissi bağımlılık yaratıyordu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve gözlerimi kapatıp sonbahar güneşinin daha derinlere işlediğini hissettim. Arkadaşım ve ben bir sabah kamp evimizden gizlice kaıp ahırda atlarla birlikte uyumuştuk. Nefes alışlarının yumuşak sesi tarif edilemeyecek kadar rahatlatıcıydı. Kulübe annemiz çok kızmıştı ama tüm zaman boyunca uyuduğum en iyi uyku buydu.

Gözlerim açıldı. Muhtemelen kesintisiz uyuduğum tek geceydi. Jasmin de ahırda iyi uyumuştu. Ve solgun kızın umutsuzca uykuya ihtiyacı vardı. *Jasmin!* İsme tutunarak düşündüm. Siyah saçlı kızın adı da buydu. Jasmin.

Telsizden gelen sesler bakışlarımı sahadan çekti ve beni beklediğimden daha melankolik hissettirdi. Ameliyat edilemez bir beyin tümörüne sahipti. Trent'in babasının yasadışı faaliyetlerinin bile bunu düzeltebileceğini sanmıyordum.

Dikkatim Trent'e yöneldi. Edden'la konuşurken bile yeşil gözleri bana odaklanmıştı ve şapkamı düzeltip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Beni sinirlendirmesine izin vermeyerek ona baktım. Bakışları arkama kaydı ve Sara Jane'in kırmızı arabası FIB araçlarının yanına talaş saçarak yanaştığında döndüm.

Ufak tefek kadın arabasından fırladı, kot pantolonu ve gündelik bluzuyla bambaşka biri gibi görünüyordu. Kapıyı çarparak ilerledi. "Sen!" diye suçladı, önümde telaşla durdu ve ben de şaşkınlıkla bir adım geri attım. "Bunu sen yaptın, değil mi!" diye bağırdı bana.

Yüzüm karardı. "Uh."

Kendini karşıma dikti ve ben bir adım daha geri çekildim. "Senden erkek arkadaşımı bulmak için yardım istedim," dedi titrek bir sesle, gözleri parlayarak. "Hayır.

Patronumu cinayetle suçluyorsun! Sen *kötü* bir cadısin, o kadar kötü ki-
Tanrı'yı kovabilir!"

"Um," diye kekeledim, yardım için Edden'a baktım. O ve Trent oraya doğru gidiyorlardı ve ben çantamı sıkıca tutarak bir adım daha geri çekildim. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Sara Jane," diye yatıştırdı Trent daha ona yaklaşımadan. "Her şey yolunda."

Ona doğru döndü, sarı saçları güneşin ışıklarını yakalıyordu. "Bayım. Kalamack," dedi, yüzü aniden korku ve endişeye dönüştü. Gözlerini kıstı, ellerini sıktı. "Özür dilerim. Duyar duymaz geldim. Buraya gelmesini ben istemedim. BEN-BEN..." Gözleri doldu ve küçük bir ses çıkararak başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İşi, erkek arkadaşı ya da Trent için mi endişeleniyordu?

Trent sanki üzgün olması benim suçummuş gibi bana karanlık bir bakış attı. Elini küçük kadının titreyen omuzlarına koyduğunda bu bakış gerçek bir sempatiye dönüştü. "Sara Jane," diye yatıştırdı, başını eğip kadının gözleriyle buluşmaya çalıştı. "Bunun için seni suçladığımı düşünme bile. Bayan Morgan'ın suçlamalarının senin Dan hakkında FIB'e gitmenle hiçbir ilgisi yok." Harika sesi ipekten su birikintileri gibi yükselip alçalıyordu.

"Ama o insanları senin öldürdüğünü düşünüyor," diye kekeledi, ellerini yüzünden çekerken burnunu çekti ve rimelini gözünün altında kahverengi bir bulanıklığa bulaştırdı.

Edden tedirgin bir şekilde ayaklarını kaydırdı. FIB araçlarından gelen telsiz sesleri cırcır böceklerinin üzerine yükseliyordu. Sara'yı bu hale getirdiğim için üzölmeyi reddettim. Jane ağlıyordu. Patronu bir pislikti ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olacaktı. Trent o insanları kendi elleriyle öldürmemişti ama bunu ayarlamıştı, bu da onu onları kendi elleriyle doğramış kadar suçlu yapıyordu. Düşüncelerim tophanedeki kadının resmine gitti ve kendimi çelikleştirdim.

Trent nazik bir teşvikle Sara Jane'in bakışlarını yukarı çekti. Onun şefkatini merak ettim. Onun güzel sesinin beni yatıştırmasının, bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesinin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sonra da Sara Jane'in ondan sağ salim kurtulma şansı olup olmadığını merak ettim.

"Hemen bir sonuca varma," dedi Trent, baş harfleriyle işlenmiş keten bir mendili ona uzatarak. "Kimse hiçbir şeyle suçlanmadı. Burada kalmana da gerek yok. Neden evine dönmüyorsun? Bayan Morgan'ın cazibesine kapılan sokak köpeğini bulur bulmaz bu çirkin iş de bitmiş olacak."

Sara Jane bana zehirli bir bakış fırlattı. "Evet efendim," dedi, sesi sertti.

Sokak köpeği mi? Onu öğle yemeğine çıkarıp dertleşme isteğim ile kadının aklını başına getirme isteğim arasında kaldım.

Edden boğazını temizledi. "Daha fazla bilgi edinene kadar Bayan Gradenko ve sizin burada kalmanızı rica ediyorum, efendim."

Trent'in profesyonel gülümsemesi bozuldu. "Gözaltına mı

alınıyoruz?" "Hayır efendim," dedi saygıyla. "Sadece bir rica."

"Yüzbaşı!" diye bağırdı ikinci katın sahanlığından bir köpek bakıcısı. Adamın sesindeki heyecandan kalbim küt küt atıyordu. "Socks işaret etmedi ama kapı kilitli."

Adrenalin içimde zonkladı. Trent'e baktım. Yüzünde hiçbir şey yoktu.

Quen ve ufak tefek bir adam, bir FIB subayı eşliğinde ilerlemeye başladı. Kısa boylu adam belli ki eski bir jokeydi, şimdi ise müdür olmuştu. Yüzü deriyle kaplanmış ve buruşmuştu, yanında bir tomar anahtar vardı. Birini çıkarıp Quen'e uzatırken şingirdadılar. Vücudu o sinir bozucu sıvı tehditle gerilmiş olan Quen anahtarı Edden'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi FIB yüzbaşısı. "Şimdi gidip memurların yanında durun." Gülümseyerek tereddüt etti. "Eğer isterseniz, lütfen." Parmağını yeni gelmiş olan bir çift FIB memuruna doğru eğerek Quen'i işaret etti. Koşarak geldiler.

Glenn telsiziyle birlikte olay yeri minibüsünden ayrıldı ve bize doğru yöneldi. Jenks de onunla birlikteydi ve peri ilerlemeden önce onun etrafında üç kez döndü. "Anahtarı bana ver," dedi Jenks, Edden'la benim aramda peri tozuyla kaplı bir şekilde durduğunda. "Ben yukarı çıkarırım."

Glenn bize katılırken rahatsız bir şekilde periye baktı. "Sen FIB değilsin. Anahtar, lütfen."

Edden'in içinden duyulmamış bir iç çekiş yükseldi. O odada ne olduğunu görmek istediği ve oğlunun da o odaya girmesine izin vermek için bilinçli bir çaba sarf ettiği belliydi. hallet. Haklı olarak, burada işi yoktu. Bir belediye meclisi üyesini cinayetle suçlamanın ona daha fazla haklılık kazandırdığını düşünüyorum. Aksi takdirde.

Kaptan Edden anahtarı Glenn'e uzatırken Jenks'in kanatları sertçe takırdadı. Glenn'in kolonyasının üzerindeki ter kokusunu ve hevesini alabiliyordum. Bir grup insan köpeğe ve bakıcısına kapıda katılmıştı ve çantamı sıkıca kavrayarak onunla birlikte merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

"Rachel," dedi Glenn, durup dirseğimi tutarak. "Sen burada kalıyorsun."

"Ben değilim!" diye bağırdım ve elini bıraktım. Destek için Yüzbaşı Edden'a baktım, bodur adam omuz silkti ve kendisinin de davet edilmemiş olmasına sinirlenmiş görünüyordu.

Bakışlarımın yönünü gören Glenn'in yüzü sertleşti. Beni bırakarak, "Burada kal. Kalamack'ı izlemeni istiyorum. Benim için onun duygularını oku."

"Bu saçmalık," dedim, saçmalık ya da değil, muhtemelen iyi bir fikir olduğunu düşünerek. "Senin d-" Dilimi ısırdım. "Kaptanınız bunu yapabilir," diye düzelttim.

Bother kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Bu saçmalık. Ama sen burada kalacaksın. Eğer Dr. Anders'i bulursak, bu suç mahallinin daha sıkı olmasını istiyorum-"

"Heteroseksüel bir erkeğin hapisanedeki popo yanakları mı?" Jenks teklif etti, minik şekli parlamaya başlamıştı.

Omzuma kondu ve ben de kalmasına izin verdim. "Hadi Glenn," diye yalvardım. "Hiçbir şeye dokunmayacağım. Ölümcül bir büyü olup olmadığını söylemem için bana ihtiyacın olacak."

"Jenks bunu yapabilir," dedi. "Ve bunu yapmak için yere basması da gerekmiyor."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kalçamı kaldırdım ve öfkelendim. Glenn'in resmi görünümünün altında hem endişeli hem de heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum. Daha yeni dedektif olmuştu ve bunun çalıştığı en büyük dava olduğunu tahmin ediyordum. Polisler tüm meslek hayatlarını bu işte geçirdiler ve hiçbir zaman bu kadar çok potansiyel siyasi sonucu olan bir davaya atanmadılar. Bütün Orada olmam için bir neden daha. "Ama ben sizin Inderland danışmanınızım," dedim boşa kürek çekerek.

Karanlık bir elini omzuma koydu, ben de onu ittim. "Bak," dedi, kulaklarının kenarları kızarmıştı. "Uyulması gereken prosedürler var. İlk davamı kirli bir suç mahalli yüzünden kaybettim ve sıranı bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğun için Kalamack'ı kaybetme riskini almayacağım. Bu süpürülmesi, fotoğraflanması, tozlanması, analiz edilmesi ve aklıma gelen her şeyin yapılması gerekiyor. Sen medyumdan hemen sonra gel. Anladın mı?"

"Medyum mu?" diye sordum ve kaşlarını çattı.

"Tamam, medyum konusunda şaka yapıyorum, ama ben söylemeden önce o eşikten tek bir manikürlü tırnak geçirirsen, seni buradan yılandan daha hızlı atarım."

Yılanın kokusundan daha mı hızlı? Mecazları karıştırdığına göre ciddi olmalı.

"ACG kıyafeti ister misin?" diye sordu, gözleri benimkilerden köpek minibüsüne kayıyordu.

Bu ince tehdit karşısında yavaş bir nefes aldım. Anticharm teçhizatı. Trent'i en son alaşağı etmeye çalıştığımda, tanığı altımdan çekip almıştı. "Hayır," dedim.

Ses tonumu yumuşatmam onu tatmin etmiş görünüyordu. "Güzel," dedi ve dönüp uzaklaştı.

Jenks önümde havada asılı durmuş bekliyordu. Yusufçuk kanatları heyecandan kıpkırmızıydı ve güneş peri tozunun ışıltısını yakalamıştı. "Ne bulduğunu bana haber ver Jenks," dedim, zavallı küçük şirketimizden en azından bir temsilcinin orada olacağına sevinerek.

"Emin olabilirsin, Rache," dedi ve Glenn'in peşinden hızla gitti.

Edden sessizce bana katıldı ve sanki lisede büyük havuz partisine davet edilmemiş tek iki kişi bizmişiz gibi hissettim. ve izliyorduk. Glenn FIB'in varlığını duyurmak için kapıyı çalarken -sanki belli değilmiş gibi- sinirli bir Trent, öfkeli bir Sara Jane ve ağzı sıkı bir Quen'le birlikte bekledik.

Jenks içeri giren ilk kişiydi. Hemen dışarı fırladı, korkuluklara konarken uçuşu biraz düzensizdi. Glenn önce içeri eğildi, sonra da siyah dikdörtgen açıklıktan dışarı çıktı. "Bana bir maske getir," diye mırıldandığını duydum, sessizliğin içinden.

Nefesim hızlandı. Bir şey bulmuştu. Ve bu bir köpek değildi. Eliyle ağzını

kapatan bir FIB memuru Glenn'e cerrahi bir maske uzattı. Saman ve gübrenin rahatlatıcı aromasının üzerine belli belirsiz kötü bir koku geldi. Burnum kırıştı ve Trent'e baktığımda yüzünün boş olduğunu gördüm. Park yeri sessizleşti. Bir böcek tısladı ve bir diğeri ona cevap verdi. Üst kattaki kapının yanında, Socks mızızlanıyor ve güvence ararken bakıcısının bacaklarını pençeliyordu. Kendimi hasta hissettim. Kokuyu daha önce nasıl fark etmemişlerdi? Haklıydım. Odanın içinde kalması için hecelenmiş olmalıydı.

Glenn odaya doğru bir adım attı. Bir an için sırtı güneşle aydınlandı, sonra bir adım daha atarak kayboldu ve geriye boş siyah bir kapı çerçevesi kaldı. Üniformalı bir FIB memuru eşikten ona bir el feneri uzattı, bir eliyle de ağzını kapattı. Jenks bana bakmadı. Parmaklıkların üzerinde dururken sırtı kapıya dönüktü, kanatları eğik ve kıpırtısızdı.

Kapıdaki kadın geri çekilirken ve Glenn dışarı çıkarken kalbim küt küt atıyor ve nefesimi tutuyordum. "Bu bir ceset," dedi ikinci bir genç memura, yumuşak sesi bize kadar geliyordu. "Bay Kalamack'ı sorgulamak üzere gözaltına alın." Bir nefes aldı. "Bayan Gradenko'yu da."

Memurun tepkisi sakin oldu ve Trent'i bulmak için merdivenlerden aşağı indi. Zafer kazanmış bir şekilde Trent'e baktım, sonra Dr. Trent'i hayal ettiğimde ayıldım. Anders yerde ölü yatıyordu. Trent'in baş araştırmacısını öldürmesini izlediğim anıyı üst üste koydum, çok hızlı ve temizdi, uygulanmayı bekleyen hazır bir mazereti vardı. Bu sefer onu yakalamıştım, kışını kurtaramayacak kadar hızlı hareket etmişim.

Sara Jane Trent'e sarıldı. Korku, gerçek ve dolu dolu, gözlerini kocaman açmış ve solgun yanaklarını renklendirmişti. Trent onun tutuşunu fark etmemiş gibiydi, Quen'e bakarken yüzü ciddi bir şekilde boştu. Dizlerinin bağı çözülmüştü, Trent'in kendini dengelemek istercesine yavaşça nefes almasını izledim.

"Bay Kalamack?" dedi genç subay, Trent'e kendisine eşlik etmesini işaret ederek.

FIB memuru adını söylediğinde Trent'in üzerinde bir duygu titreşimi belirdi. Adamı herhangi bir şeyin sarsabileceğini düşünseydim bunun korku olduğunu söylerdim. Trent, Sara Jane'in hareket etmesine yardım ederken bana veda ederken "Bayan Morgan," dedi. Edden ve Quen de onlarla birlikte gitti, kaptanın yuvarlak yüzü rahatlamıştı. İtibarını düşündüğümde daha fazla tehlikeye atmış olmalıydı.

Sara Jane Trent'ten ayrıldı ve bana döndü. "Seni kaltak," dedi, yüksek ve çocuksu sesinde korku ve nefret vardı. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

şok olmuş bir halde, Trent onun dirseğini uyarı g¼c¼ olabileceğini d¼ř¼nd¼ę¼m bir kuvvetle tutarken hiçbir şey s¼ylemedim. Ellerim titremeye başladı ve karnım sıkıştı.

Glenn merdivenlerdeydi. Elinde tek kullanımlık bir mendil vardı ve bana doğru ilerlerken parmaklarında gezdiriyordu. nce olay yeri minib¼s¼n¼, sonra da kapının oluşturduğu siyah dikd¼rtgeni işaret etti. İki adam harekete geçti. Sakin bir gerginlikle, siyah, sert duvarlı bir valizi ileri doğru s¼rd¼ler.

Trent Kalamack'ı tutuklatacaktım, diye d¼ř¼nd¼m. Bundan kurtulabilir miyim?

Glenn n¼mde g¼zlerini kısarak durup ellerini bir kez daha silerken, "Bu bir ceset," dedi. "Haklıymışsın." Y¼z¼m¼ g¼rd¼ ve bakışlarımla Quen ve Edden'in yanında duran Trent'i takip ederken endişeli g¼r¼nd¼ę¼m¼ biliyordum. "O sadece bir adam."

Trent kendinden emin ve telaşsızdı, işbirliğinin resmiydi, Sara Jane'in öfkesi ve histerisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. "yle mi?" Nefes aldım.

"İçeri girebilmen biraz zaman alacak," dedi ve ę¼nc¼ bir havlu alıp ensesini temizledi. Biraz gri g¼r¼n¼yordu. "Belki yarın bile olabilir. Eve bırakmamı ister misin?"

"Ben kalacağım." Midem hafiflemişti. Aklıma Ivy'yi arayıp neler olduğunu anlatmam gerektiği geldi. Tabii benimle konuşursa. "Durum k¼t¼ m¼?" diye sordum. Kapının yanında iki adam, hırpalanmış bavuldan bir s¼p¼rgeyi ęıkarıp ayakkabılarının üzerine kâğıt kılıflar geçirirken ę¼nc¼ biriyle sohbet ediyordu.

Glenn cevap vermedi, g¼zleri benden ve o siyah kapıdan başka her yere bakıyordu. "Kalacaksan buna ihtiyacın olacak," dedi bana üzerinde geçici yazan bir FIB rozeti uzatırken. İnsanlar sarı olay yeri şeridi ęekiyorlardı ve g¼r¼n¼ře g¼re yerleşiyorlardı. Telsizden kısa ve özl¼ istekler geliyordu ve k¼peklerle benim dışımda herkes mutlu g¼r¼n¼yordu. Yukarı ęıkmalıydım. Trent'in Dr. Anders'e ne yaptığını g¼rmeliydim.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, rozetin kolyesini başımın üzerinde dolaştırırken.

"Kendine bir kahve al," dedi ve bizimle birlikte gelen minibüslerden birine doğru baktı. Yapacak hiçbir işi olmayan FIB memurları çoktan onun etrafında kümelenmişti. Başımı salladım ve Glenn merdivenlere yöneldi, uzun bacakları merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Locaların arasındaki açık odada Trent'e sadece bir kez baktım. Bir memurla konuşuyordu, görünüşe göre avukat hakkından feragat etmişti. Masumiyet algısını beslemek için mi? Merak ettim. Yoksa buna ihtiyaç duymayacak kadar akıllı olduğunu mu düşünüyordu?

Uyuşmuş bir halde minibüsün etrafındaki FIB personeline katıldım. Biri bana bir soda uzattı ve ben herkesin gözlerinden kaçındıktan sonra, onlar da beni görmezden geldiler. Özellikle arkadaş edinmek istemiyordum ve konuşmaların hafifliği beni rahatsız ediyordu. Jenks ise herkesi güldüren Kaptan Edden taklitleri yaparak herkesten şeker ve kafein yudumları almaya devam etti.

Sonunda kendimi dış mahallelerde üç kişiyi dinlerken buldum. Güneş hareket ettikçe ve havaya yeni bir soğukluk geldikçe konuşmalar. Elektrikli süpürge'nin sesi zayıftı, bir gidip bir gelen sesi beni tedirgin ediyordu. Sonunda durdu ve bir daha çalışmadı. Kimse fark etmemiş gibiydi. Gözlerim üst dairelere dikildi ve ceketimi üzerime doğru çektim. Glenn birkaç dakika önce aşağı inmiş ve olay yeri minibüsünün içinde kaybolmuştu. Nefesim doğduğum günkü kadar kolay bir şekilde içime girip çıkıyordu. Kendimi iterek merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

Jenks hemen omzuma çıktı ve beni izleyip izlemediğini merak etmeme neden oldu. "Rache," diye uyardı. "Oraya girme."

"Görmem gerek." Elimin altındaki sert tırabzanın güneşten hâlâ sıcak olduğunu hissediyordum.

"Yapma," diye karşı çıktı, kanatları takırdıyordu. "Glenn haklı. Sıranı bekle."

Başımı salladım, örgümün sallanması onu omzumdan indirdi. Bu vahşet küçük çantalarla, özenle basılmış sözcüklerin yer aldığı beyaz kartlarla azaltılmadan önce görmem gerekiyordu.

Anlaşılabilmesi için deliliğe bir yapı kazandırmak. "Yolumdan çekil," dedim, yüzümün önünde kavgacı bir şekilde süzülürken ona el salladım. Geri çekildi ve bir parmak ucunun kanatlarından birine dokunduğunu hissettiğimde sarsılarak durdum. *Ona vurmuş muydum?*

"Hey!" diye bağırdı. Şaşkınlık, telaş ve nihayet öfke onu sardı. "İyi!" diye tersledi. "Git ve gör. Ben senin baban değilim." Hâlâ küfrederek baş hizasında uçup gitti. Ağzından durmaksızın küfürler dökülürken kafalar yoluna döndü.

Kendimi merdivenlerden yukarı çıkmaya zorladığımda bacaklarım ağırlaştı. Keskin bir ayak takırtısı dikkatimi yukarı çekti ve merdivenlerden ilk inen

süpürgeciler aceleyle yanımdan geçtiler. Arkasından çürümüş et kokusu geliyordu ve içimdeki kan yükseliyordu. Onu bastırmaya çalışarak devam ettim ve karşımdakine hastalıklı bir şekilde gülümsedim.

FIB memuru kapının yanında duruyor.

Koku yukarıda daha da kötüydü. Aklıma Glenn'in ofisinde gördüğüm resimler geldi ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Dr. Anders sadece birkaç saat önce ölmüş olabilirdi. Nasıl bu kadar çabuk bu kadar kötüleşebilmişti?

"İsim?" dedi adam, iğrenç kokudan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken yüzü kaskatı kesilmişti.

Bir an bakakaldım, sonra elindeki not defterini gördüm. Üzerinde birkaç isim vardı, sonuncusunun ardından "fotoğrafçı" kelimesi geliyordu. Dış geçitte kalan adam bavulunu kapadı ve gümbür gümbür merdivenlerden aşağı sürükledi. Kapının yanında bir video kamera vardı; bir haber ekibininki ile babamın ölmeden önce benim ve kardeşimin doğum günlerini kaydetmek için kullandığı kamera arasında bir yerdeydi. "Ah, Rachel Morgan," dedim belli belirsiz. "Özel Inderland danışmanı."

"Sen cadıydın, değil mi?" dedi, saat ve geçici rozet numaramla birlikte adımı yazdı. "Botlarınla birlikte bir maske istiyorsun ve eldiven?"

"Evet, teşekkür ederim."

Maskeyi ilk taktığımda parmaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Keklik üzümü kokuyordu ve çürümüş et kokusunu engelliyordu. Şükrederek, son güneş ışığının altında cilalı ve sarı renkte parlayan ahşap zemine baktım. Köşeden ve görüş alanımın dışından bir kamera deklanşörünün *çıt çıt çıt* sesi geldi. "Onu rahatsız etmeyeceğim, değil mi?" diye sordum, kelimelerim boğuklaşmıştı.

Adam başını salladı. "O," dedi. "Ve hayır, Gwen'i rahatsız etmeyeceksin. Dikkat et, yoksa sana mezura tutturur."

"Teşekkürler," dedim, böyle bir şey yapmamaya kararlıyım. Ayakkabılarımın üzerindeki kâğıt örtüleri çekiştirirken bakışlarım altımdaki otoparka kaydı. Orada ne kadar uzun süre kalırsam, Glenn'in o kadar çok beni bıraktığı yerde olmadığını fark ettim. Kendimi tutamayıp maskenin klipsini daha da sıktım ve keskin koku burnuma çarptıkça sarsıldım. Gözlerim sulanmaya başladı ama hiçbir şey için maskeyi çıkarmayacaktım. Eldivenli ellerimi sanki siyah bir takı dükkânındaymışım gibi ceplerime soktum ve içeri girdim.

Gölgem güneşi gölgelerken güçlü, kadınsı bir ses "Kimsin sen?" diye meydan okudu.

Dikkatim, siyah saçlarını saçma sapan bir at kuyruğuyla bağlamış, söğüt gibi bir kadına kaydı. Elinde bir fotoğraf makinesi vardı ve kalçasına bağlı siyah bir çantaya bir rulo film atıyordu.

"Rachel Morgan," dedim. "Edden beni buraya-" Gözlerim onun arkasında kısmen gizlenmiş, sert sırtlı bir sandalyeye bağlı gövdeye takılınca sözlerim kesildi. Elim ağzıma gitti ve boğazımı zorla kapattım.

Bu bir manken, diye düşündüm. Manken olmalıydı. Dr. Anders olamazdı. Ama olduğunu biliyordum. Sarı naylon ipler onu sandalyeye bağlıyordu ve ağır üst gövdesi sarkmış, başını öne eğerek yüzünü gizliyordu. Siyahla kaplanmış tel tel saçları ifadesini daha da gizlemek için sarkıyordu ve bunun için Tanrı'ya şükrettim. Bacaklarının her iki dizinden aşağısı yoktu, kütükler bir sandalyenin ucundaki küçük bir çocuğun ayakları gibi dışarı çıkıyordu. Uçları ham ve çirkindi, çürümekten şişmişti. Kollarının dirsekleri yoktu. Eski siyah

Kan, kıyafetlerini orijinal rengi tahmin edilemeyecek kadar kalın, fantastik bir perçem deseniyle kapladı.

Gözlerim Gwen'e kaydı ve onun umursamaz ifadesi karşısında şok oldum. "Hiçbir şeye dokunma. Henüz işim bitmedi, tamam mı?" diye mırıldandı fotoğraf çekmeye geri dönerken. "Tanrı korusun. Daha önce beş dakika bile herkes buraya mı geliyor?"

"Özür dilerim," diye nefes aldım, hâlâ konuşabildiğime şaşırmıştım. Dr. Anders'in yığılmış vücudu kanla kaplıydı ama sandalyenin altında şaşırtıcı derecede az kan vardı. Başım dönüyordu ama başka tarafa bakamıyordum. Alt boşluğu göbek deliğinden açılmıştı, yumruğum büyüklüğünde mükemmel yuvarlak bir deri parçası gümüş bir bıçakla açılarak iç organlarının dikkatli bir şekilde kesildiğini gösteriyordu. Şüpheli boşluklar vardı ve kesik tamamen kansızdı, sanki yıkanmış ya da yalanmış gibi temizdi. Etin kanla kaplı olmadığı yerler balmumu gibi beyazdı. Bakışlarım tertemiz duvarlara ve zemine gitti. Ceset uyuşmuyordu. Başka bir yerde parçalanmış ve taşınmıştı.

"Bu tam bir sapık," dedi Gwen, kamera konuşmaya devam ederken. "Pencereye bak."

Çenesiyle işaret etti, ben de döndüm. Gölgeyi geniş pervazın üzerinde küçük bir şehir manzarası düzenlenmiş gibiydi. Bodur binalar belli bir büyüklük sırası olmaksızın düz çizgiler halinde dizilmişti. Küçük gri macun toprakları onları tutkal gibi dik tutuyordu. Kalın bir sınıf halkasının etrafına dizilmişlerdi ve şehrin sokakları arasına bir anıt gibi yerleştirilmişlerdi. Daha yakından baktım, içimi bir korku kapladı. Topalsız cesede doğru döndüm ve tekrar baktım.

"Evet," diyordu Gwen tıklarken. "Onları sergilemek için oraya koydu. Daha büyük parçaları dolaba attı."

Bakışlarım önce küçük dolaba, sonra tekrar gölgeyi pencere kenarına kaydı. Onlar bina değildi, el ve ayak parmaklarıydı. Parmaklarını kesmişti. Tinkertoys gibi düzenleyerek, eklem eklem. Macun onun iç organlarının parçalarıydı, iç organları hepsini bir arada tutuyordu.

Önce sıcak, sonra soğuk hissettim. Midem hafifledi ve bayılabileceğimi düşündüm. Aşırı nefes aldığımı fark ettiğimde nefesimi tuttum. Kendimi

Bahse girerim o sırada hayattaydı.

"Çık dışarı," dedi Gwen, bir kadraj daha yaparak. "Buraya kusarsan Edden'in tepesi atar."

"Morgan!" diye bağırdı park yerinden belli belirsiz öfkeli bir ses. "O cadı orada mı?"

Dışarıdaki memurun cevabı boğuktu. Gözlerimi sandalyenin üzerindeki ceset enkazından alamıyordum. Sinekler, parçalanmış parmakların oluşturduğu şehir sokaklarında geziniyor, bir B filmindeki canavarlar gibi binalara tırmanıyordu. Gwen'in tıklamaları kalp atışlarım gibiydi, hızlı ve öfkeli. Biri kolumu tuttu ve nefesim kesildi.

"Rachel," dedi Glenn, beni kendisine doğru döndürerek. "Cadı kışını buradan çıkar."

"Dedektif Glenn," diye kekeledi kapıdaki memur. "Giriş yaptı." "Çıkışını imzala," diye hırladı. "Ve bir daha içeri girmesine izin verme."

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldadım, kendimi hafif ve gerçek dışı hissediyordum.

Beni kapıya doğru sürükledi. "Sana dışarıda kalmanı söylemiştim," diye mırıldandı şiddetle.

"Canımı yakıyorsun," diye tekrarlardım, beni dışarı çekerken kolumu saran parmaklarını ittim. Batan güneşe çarptım. Bu bana bir sopa gibi çarptı ve sersemliğimi üzerimden atarak derin bir nefes aldım. Bu Dr. Anders değildi. Ceset çok eskiydi ve bir erkeğin yüzüğüydü. Üzerinde üniversitenin logosu varmış gibi görünüyordu. Sara Jane'in erkek arkadaşını bulduğumu sanmıştım.

Glenn beni merdivenlere doğru sürükledi. İlk basamakta tökezlerken "Glenn," dedim. Beni tutmasaydı düşecektim. Başka bir FIB aracı otoparka giriyordu. Bu sefer seyyar bir morgdu. İşini şansa bırakmayan Glenn her şeyi oraya getiriyordu.

Yukarıda gördüklerimle arama mesafe koydukça bacaklarımdaki sulanma hissi yavaş yavaş kayboldu. FIB memurlarının aralarında şakalaşmalarını izledim.

anlamıyorlardı. Olay yeri çalışması için uygun olmadığım açıktı. Ben bir koşucuydum, dedektif değil. Babam daha önce Cesetlerin çoğunun ortaya çıktığı gizli bölüm. Yemek masasında neden günüyle ilgili pek konuşmadığını şimdi anlıyordum.

"Glenn," diye tekrar denedim, beni tezgâhların arasındaki açık odaya çekerken. Trent, Sara Jane ve Quen'le birlikte bir köşede durmuş, sessizce soruları yanıtlıyordu. Glenn onları görünce irkilerek durdu. Omuz silkmiş olan babasına baktı. FIB başkomiseri, ucuna saman bağlanmış bir kovanın üzerinde duran bir dizüstü bilgisayarın önünde oturuyordu. Birisi suç minibüsünden bir hat çekmişti ve Edden'in güdük parmakları klavyenin üzerinde kayarken, kalabilmek için astı oynuyordu.

Glenn'in yüzünü kızgınlık kapladı ve Trent'in yanındaki genç FIB memuruna eliyle işaret etti.

Memur bize doğru yaklaşırken, "Glenn," dedim. "Oradaki Dr. Anders değil."

Edden'in yuvarlak yüzü gözlüklerinin arkasından sorgulamaya başladı. Glenn bana bir bakış fırlattı. "Biliyorum," dedi. "Ceset çok yaşlı. Otur ve kapa çeneni. yukarı."

FIB memuru yanımızda durdu ve Glenn agresif bir kolunu onun omuzlarına koyunca gözlerim büyüdü. "Sana onları gözaltına almanı söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Hâlâ burada ne yapıyorlar?"

Adam bembeyaz kesildi. "Kruvazörlerden birinde mi demek istediniz? Ben Mr. Kalamack burada daha rahat edecektir."

Glenn'in dudakları birbirine yapıştı ve boyun kasları gerildi. "Sorgulanmak üzere gözaltına alınmaları, FIB ofislerine götürülmeleri anlamına gelir. Bu kadar önemli bir olayda insanları olay yerinde sorgulayamazsınız. Onları buradan götürün."

"Ama sen söylemedin..." Adam yutkundu. "Evet efendim." Edden'a bir kez baktıktan sonra Trent ve Sara Jane'e doğru yöneldi, özür dileyen, korkmuş ve çok genç görünüyordu. Ona acımak için zamanım yoktu.

Glenn hâlâ kızgın bir şekilde babasının omzunun üzerinden geçerek sert parmaklarıyla kendi şifresini girmeye başladı. Midem sarsıldı ve yatıştı. Bilgisayarın üst kısmını ellerinin üzerine doğru ittim. İkisi de bana bakarken Glenn çenesini sıktı. Dışarı çıkmakta olan Trent ve Sara Jane'e döndüm, Edden ve Glenn'in bakışlarını takip ederek onları görmelerini bekledim ve "Emin değilim ama sanırım bu Dan" dedim.

Sara Jane'in yüzü anlamlı bir an boyunca boş kaldı. Gözler açılıyor, Trent'e sarıldı. Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Yüzünü Trent'in omzuna gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Trent onun omzunu nazikçe sıvazladı ama gözleri öfkeyle bana dikilmişti.

Edden düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü, biz birbirimize kurnazca bakarken kırılağan bıyıkları ortaya çıktı. Sara Jane, Dan'i herkesin düşünmesini istediği kadar iyi tanımıyordu. Trent cesedi kendi arazisinde bulacağımı bildiği halde neden Sara Jane'i erkek arkadaşının kaybolduğuna dair sahte bir şikâyetle FIB'e getirsin ki? Tabii bundan haberi yoksa? Nasıl bilmez?

Glenn, üst kolumdan tutup beni histerik Sara Jane'in yanından meşe ağacının gölgesine doğru çekerken her şeyi kaçırmış gibi görünüyordu. "Lanet olsun Rachel," diye tısladı Sara Jane hıçkıra hıçkıra bir kruvazöre götürülürken. "Sana çeneni kapamanı söylemiştim! Gidiyorsun. Şimdi gidiyorsun. Bu küçük gösterin Kalamack'ın serbest kalması için yeterli olabilir."

Topuklu ayakkabılarımla bile Glenn benden uzundu ve bu beni sinirlendiriyordu. "Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Benden Trent'in duygularını okumamı istemiştin. Ben de okudum. Sara Jane, Dan Smather'ı postacısından ayırt edemiyor. Trent onu öldürttü. Ve o ceset taşındı."

Glenn bana doğru uzandı, ben de ondan uzaklaştım. Yüzü gerildi ve yavaşça nefes vererek bir adım geri çekildi. "Biliyorum. Evine git," dedi ve geçici FIB rozeti için elini uzattı. "Sana minnettarım. ama dediğin gibi, sen bir dedektif değilsin. Ağzını her açtığında, Trent'in avukatının jüriyi etkilemesini kolaylaştırıyorsun. Sadece... evine git. Seni yarın ararım."

Öfke içimi ısıttı, adrenalinin son kırıntıları beni güçlü değil zayıf hissettirdi. "Cesedini buldum. Beni gitmeye zorlayamazsın."

"Az önce yaptım. Rozeti bana ver."

"Glenn," dedim o kolyeyi boynumdan koparıp atmadan önce kolyeden sıyrılırken, "Trent o cadıyı bıçağı bükmüş kadar emin bir şekilde öldürdü."

Rozetimi sıkıca kavradı, öfkesi hayal kırıklığını gösterecek kadar yavaşlamıştı. "Onunla konuşabilirim, hatta sorgulamak için tutabilirim ama onu tutuklayamam."

"Ama o yaptı!" İtiraz ettim. "Elinizde bir ceset var. Bir silahın var. Geçerli bir nedeniniz var."

"Elimde taşınmış bir ceset var," dedi, bastırılmış duyguları yüzünden sesi düzleşmişti. "Olası nedenim varsayım. Elimde altı yüz çalışanın yerleştirmiş olabileceği bir silah var. Henüz Trent'i cinayetle ilişkilendirecek bir şey yok. Onu şimdi tutuklarsam, daha sonra itiraf etse bile serbest kalabilir. Bunun olduğunu gördüm. Bay Kalamack bunu bilerek yapmış, cesedi yerleştirmiş ve kendisini onunla ilişkilendirecek hiçbir şey olmadığından emin olmuş olabilir. Eğer bu olay tutmazsa, başka bir cesedi onunla ilişkilendirmek iki kat daha zor olacak. daha sonra bir hata yapar."

Trent'i tutuklaması için onu kışkırtmaya çalışarak, "Onu indirmekten korkuyorsun," diye suçladım.

"Beni iyi dinle Rachel," dedi ve beni sarsarak bir adım geri çekilmemi sağladı. "Kalamack'ın yaptığını *düşünüyorsanız*, zerre kadar umurunda değil. Yapmak zorundayım. *kanıtlamam* gerekiyor. Ve bu elime geçecek tek şans." Yarı yolda dönerek otoparkı taradı. "Biri Bayan Morgan'ı eve götürsün!" dedi yüksek sesle. Arkasına bile bakmadan ahıra doğru yürüdü, ağır adımları talaşın üzerinde sessizdi.

Ne yapacağımı bilemeden bakakaldım. Dikkatim Trent'in bir FIB kruvazörüne binmesine gitti, pahalı takım elbisesi yanlış görünmesine neden oluyordu. Kapı metalik bir gümbürtüyle kapanmadan önce bana anlam veremediğim bir bakış attı. Işıklar kapalı ve yavaş, iki araba çekildi.

Kanım uğulduyor ve başım çarpıyordu. Trent bu işten yara almadan kurtulamayacaktı. Eninde sonunda her bir cinayeti ona bağlayacaktım. Dan'in cesedini onun arazisinde bulmuş olmak, Yüzbaşı Edden'a istediğim arama emrini çıkartmak için gerekli gücü verecekti. Trent kızaracaktı. Ağırdan alabilirdim. Ben bir koşucuydum. Avı nasıl takip edeceğimi biliyordum.

İğrenerek arkamı döndüm. Yasalara güvendiğim halde onlardan nefret ediyordum. Bir mahkeme salonu yerine bir kara cadı meclisinde savaşmayı tercih ederdim. Cadıların adetlerini avukatlarınkinden daha iyi anlıyordum. En azından cadılar kendilerininkini kullanırdı.

"Jenks!" Kaptan Edden elinde anahtarlar şıngırdayarak ahırdan çıkarken bağırdım. Harika. şimdi yol boyunca yaşlı bilge adamın saçmalıklarını dinlemek zorunda kalacaktım. Bağırmak iyi geldi ve peri önümde kısa bir süre durduğunda Jenks'e tekrar bağırmak için bir nefes daha aldım. Kelimenin tam anlamıyla heyecandan parlıyordu, üzerinden kalkan tozlar hızından dolayı bana doğru sürükleniyordu.

"Evet, Rache? Hey, Glenn'in seni kovduğunu duydum. Sana oraya gitmemeni söylemiştim. Ama beni dinledin mi? Hayır-o-o-o-o-o. Kimse beni dinlemiyor. Otuz tane çocuğum var ve beni dinleyen tek kişi yusufuğum."

Gerçekten evcil bir yusufuğu olup olmadığını merak ettiğimde öfkem bir an için duraksadı. Sonra kendimi silkeledim ve düşüncelerimi bundan nasıl bir şeyler kurtarabileceğime yönlendirdim. "Jenks," dedim, "buradan eve gidebilir misin? değil mi?"

"Tabii. Glenn'le ya da köpeklerle otostop çekerim. Sorun değil."

"Güzel." Kaptan Edden yaklaşırken ona baktım. "Bana neler olduğunu anlat, tamam mı?"

"Anladım. Hey, ne olursa olsun, özür dilerim. neni kapalı tutmayı ve parmaklarını kendine saklamayı öğrenmelisin. Sonra görüşürüz."

Bunu bir peri mi söylüyor? "Ben hiçbir şeye dokunmadım," dedim sinirlenerek, ama o çoktan Glenn'in geçici ofisine geri dönmüştü ve arkasında yavaşça dağılan, baş hizasında bir toz izi bırakmıştı.

Edden yanımdan geçerken bana tek bir bakış attı. Kaşlarımı çatarak onu takip ettim ve kapımı açtım. Araba çalıştı ve ben de içine girip kapıyı kapattım. Kemerimi bağladıktan sonra kolumu açık pencereden sarkıttım ve boş otağa baktım.

"Sorun nedir?" Sinirle söyledim. "Glenn seni de mi kovdu?" "Hayır."

Edden arabayı geri vitese taktı. "Seninle konuşmam gerek."

"Elbette," dedim, daha iyi bir şey bulamadığım için. Bakışlarım Quen'e takılınca içimden sinirli bir iç çekiş geçti. Yaşlı meşenin gölgesinde kıpırdamadan duruyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Glenn'le Trent hakkında yaptığım tüm konuşmayı duymuş olmalıydı. İçimden bir ürperti geçti ve kendimi Quen'in "özel insanlar" listesine koyup koymadığımı merak ettim.

Yeşil gözleri şok edici bir yoğunlukla bana sabitlenmiş olan Quen, alçak bir dala uzandı ve bir çiçeği koparır gibi kolaylıkla kendini yukarı salladı, sanki hiç var olmamış gibi yaşlı meşenin içinde kayboldu.

OceanofPDF.com

Yirmi İki

Edden arabayı kilisenin otlarla kaplı küçük otoparkına soktu. Dönüş yolunda pek konuşmamıştı, beyaz parmak eklemleri ve kırmızı boynu, bana şoförlük yapmasının nedenini itiraf ettiğinden beri serbestçe akan bilinç akışı hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

Cesedi bulduktan kısa bir süre sonra telsizden "FIB maaş bordrosundan çıkarılacağım" haberi geldi. Görünüşe göre bir cadının onlara yardım ettiği ortaya çıktı ve İçişleri faul yaptı. Glenn benim sadece bir danışman olduğumu açıklamakla ilgilenseydi, bunu başarabilirdim, ama o tek kelime etmedi, görünüşe göre hala kıymetlisini kirlettiğim için bana küsmüştü. suç mahalli. Ben olmasaydım olay yerinin bile *olmayacağı* gerçeği hiçbir şey ifade etmiyordu.

Arabayı park ederken Edden ön camdan dışarı baktı ve benim inmemi bekledi. Hakkını vermeliydim. Birisi oğlunuzu aynı nefeste mürekkep balığı emicileri ve yarasa guanosu ile karşılaştırırken oturup dinlemek kolay değil.

Omuzlarım çöktü, hareket etmedim. Eğer dışarı çıkarsam, bu her şeyin bittiği anlamına gelecekti ve ben de öyle olmasını istemiyordum. Ayrıca, yirmi dakika boyunca bir tiradı sürdürmek Dakikalar yorucuydu ve muhtemelen ona bir özür borçluydum. Kolum arabanın açık camından dışarı sarktı ve bir piyanonun, bestecilerin sanatsal bir ifadeden ziyade el becerilerini göstermek için uydurdıkları karmaşık bir şeyi çaldığını duyabiliyordum. Bir nefes aldım. "Eğer Trent'le konuşabilirsem-"

"Hayır."

"En azından röportajının kasetini dinleyebilir miyim?"

"Hayır."

Şakaklarımı ovuşturdum, kaçan bir kıvrım yanağımı gıdıkladı. "İşimi yapmama izin vermezlerse benden işimi yapmamı nasıl bekleyebilirler ki?"

"Bu artık senin işin değil," dedi Edden. Öfke belirtisi başımı kaldırmama neden oldu. Bakışlarını, dün onlar için kestiğim küçük yağlı kâğıt kareleri üzerinde çan kulesinden aşağı kayan peri çocuklarına doğru takip ettim. Boynu tutulan Edden, arka cebinden cüzdanını çıkarmak için koltuğunda kaydı. Çevirerek açtı ve bana birkaç banknot uzattı. "Sana nakit ödeme yapmam söylendi. Bunu vergilerinizde talep etmeyin," dedi kesin bir dille.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve parayı sayarak kaptım. *Nakit mi ödeyecektin? Kaptanın cebinden mi?* Birileri "kıçını kolla" moduna girmişti. Anlaştığımız miktardan çok daha az olduğunu fark ettiğimde midem sıkışmaya başladı. Neredeyse bir haftadır bu işle uğraşıyordum. "Geri kalanını sonra verirsin, değil mi?" Çantama tıktırırken sordum.

"Yönetim, Dr. Anders'in iptal edilen dersinin ücretini ödemeyecek," dedi bana bakmadan.

Yine sıkıştım. Ivy'ye kirayı ödeyemediğimi söylemek istemediğim için kapıyı açıp dışarı çıktım. Daha iyi bilmesem, piyanonun kiliseden geldiğini söylerdim. "Bak ne diyeceğim, Edden." Kapıyı çarparak kapattım. "Beni bir daha arama."

"Büyü artık, Rachel," dedi ve beni tekrar kendine döndürdü. Yuvarlak yüzü Pencereden benimle konuşmak için koltuğa doğru eğildiğinde sıkıydı. "Ben olsaydım, seni tutuklar ve oynamaları için I.S.'ye verirdim. Sana beklemeni söyledi ve sen de onun otoritesini çiğnedin."

Parmaklarım çantamın askısını omzuma doğru çekerken kaşlarım çatıldı. Bunu hiç böyle düşünmemiştim.

"Bak," dedi ani anlayışımı görünce. "İş ilişkimizi bozmak istemiyorum. Belki ortalık sakinleştiğinde bunu tekrar deneyebiliriz. Paranın geri kalanını sana bir şekilde ulaştırırım."

"Evet. Elbette." Doğrudum, inançlarım saçma, diz çöktürücü Üst yönetimin tepkileri güçlendi ama belki de Glenn'e bir özür borçluydum.

"Rachel?"

Evet. Glenn'e bir özür borçluydum. Edden'a döndüm, içimden sıkıntılı ve sinirli bir iç çekiş geçti. "Glenn'e üzgün olduğumu söyle," diye mırıldandım.

O cevap veremedi topuklarımı çatlak kaldırıma vurarak geniş taş basamakları çıktım. Bir an için sessizlik oldu. Sonra Edden geri geri gidip uzaklaşırken arabanın vantilatör kayışı vınladı. Müzik içeriden geliyordu. Hâlâ kaçırdığım kira için üzülürken ağır kapıyı çekip açtım ve içeri girdim.

Ivy evde olmalı. Edden'a olan kızgınlığım onunla nihayet konuşma fırsatı bulmamla sona erdi. Ona hiçbir şeyin değişmediğini ve hâlâ arkadaşım olduğunu söylemek istedim - tabii beni kabul ederse. Onun veliahtı olma teklifini geri çevirmek vampir dünyasında aşılamaz bir hakaret olabilirdi. Ama ben öyle düşünmüyordum. Onda gördüğüm kadarıyla öfke değil, suçluluk duygusu vardı.

Ivy?" Temkinli bir şekilde seslendim.

Piyano akorun ortasında kesildi. "Rachel?" Ivy kutsal alandan cevap verdi. Sesinde endişe verici bir telaş vardı. Kahretsin, o koşacaktım. Sonra kaşlarım kalktı. Bu bir kayıt değildi. Piyanomuz mu vardı?

Paltomdan sıyrılıp onu astım ve ani ışık karşısında gözümü kırıştıtararak mabede girdim. Bir piyanomuz vardı. Lekeli camlı pencerelerden içeri giren kehribar ve yeşil güneş ışığında oturan güzel, siyah, bebek kuyruklu bir piyanomuz vardı. İçini göstermek için üst kısmı yukarı kaldırılmıştı, telleri pırıl pırıl parlıyordu ve durakları kadife gibi pürüzsüzdü.

"Piyanoyu ne zaman aldın?" Onu hazır ve koşmaya hazır görünce sordum. *İki kere lanet olsun. Keşke dinleyecek kadar yavaşlasaydı.*

Bir g deri bezi alıp parıldayan ahşabı ovmaya başladığında omuzlarım gevşedi. Kot pantolon ve gündelik bir üst giymişti, ben ise takım elbisemin içinde kendimi aşırı şık hissediyordum. "Bugün," dedi tozlanmaya ihtiya ı olmayan ahşabın tozunu alırken. Belki de olanlar hakkında hiçbir şey söylemezsem, her şey eskisi gibi olabilir. Bir sorunu görmezden gelmek, her iki kişi de bir daha asla gündeme getirmeme konusunda hemfikir olduğu sürece, onunla başa çıkmanın tamamen kabul edilebilir bir yoluydu.

"Benim yüzümden durmak zorunda değildin," dedim, o gitmek için bir neden bulmadan önce bir şeyler söylemek için çabalıyordum.

Ben orta Do'ya vurmaya giderken o da arkayı parlatmak için etrafından dolandı.

Ivy doğruldu, gözleri kayarak kapandı ve toz bezi durdu. "Orta Do," dedi solgun oval yüzünde huzur azalırken.

Bir başkasını seçtim, kirişlerin arasında yankılanmasını dinlemek için anahtarı basılı tuttum. Açık, sert duvarlı alanda kulağa harika geliyordu. Özellikle de egzersiz minderleri gittiğinden beri.

"Fa diyez," diye fısıldadı ve ben de ikişer ikişer vurdum. "Do ve Re diyez," dedi gözlerini açarak. "Bu berbat bir kombinasyon."

Bakişlarım karşılık verdiğinde rahatlayarak gülümsedim. "Oynayabildiğini bilmiyordum," dedim çantamı omzumda daha yukarı kaldırarak.

"Annem beni ders almaya zorladı."

Dalgınca başımı sallayarak çantamdan parayı çıkardım. Piyanoya doğru eğilip parayı ona uzatırken düşüncelerim aramızdaki tutarsızlığa gitti. Ivy bebek kuyruklu piyanosu alıyordu ve benim şifonyerim pres tahtasından yapılmıştı.

Başını paranın üzerine eğerek parayı saydı. "İki yüz dolar eksik," dedi.

Nefes alarak mutfağa girdim. Çantamı Ivy'nin antika mutfak masasının üzerine bırakıp meyve suyu almak için buzdolabına gittiğimde suçluluk duygusu içimi kemirdi. "Edden beni kazıkladı," diye bağırdım sığınağa, paradan bahsediyorsak muhtemelen gitmeyeceğini düşünerek. "Geri kalanını ben alırım. Beyzbol takımıyla tekrar konuşacağım."

"Rachel..." Ivy koridordan seslendi ve ben kalbim küt küt atarak döndüm. Onun ayak seslerini duymamıştım. Şaşkınlığımı fark etti ve içini bir acı kapladı. Edden'ın lanet olası tazminat girişimi onun elindeydi ve ben her şeyden nefret ediyordum. Sadece her şeyden.

"Boş ver," dedi ve kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. "Bu ay senin yerine bakabilirim."

Yine onun için sessizce bitirdim. Lanet olsun. Kendi faturalarımı ödeyebilmeliyim.

Moralim bozuk bir şekilde şapkamı çıkardım ve sandalyeme astım. Sırada topuklu ayakkabılarım vardı ve onları tekmeleyerek çıkardım ve oturma odasında bir yere çarparak düşmeleri için kemerden dışarı fırlattım. Çoraplı ayaklarımla masaya çöktüm ve meyve suyumu sanki kapanış saatindeki bir biraymış gibi yudumladım. Orada masanın üzerinde açık bir kurabiye poşeti vardı ve onları daha yakına çektim. İçime yeterince girebilseydi çikolatalı krema her şeyi daha iyi yapardı.

Ivy parayı buzdolabının üstündeki kavanoza atmak için gerindi. Faturalarımızı ödemek için bir araya getirdiğimiz parayı saklamak için en güvenli yer değildi, ama kim bir Tamwood vampirinden çalacaktı ki? Hiçbir şey söylemeden karşımdaki sandalyesine kaydı, aramızda masanın uzunluğu vardı. Fareyi oynatırken bilgisayarının fanı hızla dönmeye başladı. Kötü ruh halim hafifledi. Gitmemiştii. Bilgisayarının başında çalışıyordu. Onunla aynı odadaydım. Belki de en azından dinleyebilecek kadar güvende hissediyordu.

"Ivy-" diye başladım.

"Hayır," dedi ve bana korkmuş bir bakış fırlattı.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diye acele ettim. "Gitme. Ben bırakırım." Bu kadar güçlü ve kuvvetli biri nasıl olur da kendinden bu kadar korkabilirdi? Kadın anlamadığım bir güç ve kırılganlık yığınıydı.

Gözleri benimkiler dışında her yere bakıyordu. Yavaşça gergin duruşu gevşedi. "Ama bu senin hatan değildi," diye fısıldadı.

O zaman neden kendimi bok gibi hissediyorum? "Özür dilerim, Ivy," dedim, gözlerini kısa bir an için kendime çektim. Çikolata kadar kahverengiydiler ve etraflarında hiç siyah iz yoktu. "Sadece-"

"Dur," dedi, bakışları masayı kavrayan eline gitti. Piscary'ye gitmek için sürdüğü şeffaf ciladan dolayı tırnakları hâlâ parlaktı. Tutuşunu gevşetmek için gözle görülür biçimde zorladı. "Eğer başka bir şey söylemezsen senden bir daha veliahtım olmanı istemeyeceğim." Sonuncusu tereddütlüydü, kırılganlığıyla tedirgin ediciydi.

Sanki ne söyleyeceğimi biliyor ve duymaya dayanamıyormuş gibiydi. Onun vârisi olamayacaktım, olamazdım. Bizi bağlayacak olan bağ çok sıkı olacak ve bağımsızlığımı elimden alacaktı. Vampirlerin varoluşunda kan alıp vermenin seksle eşdeğer olmadığını bilsem de, benim için ikisi de aynıydı. Ve "Sadece arkadaş olabilir miyiz?" demek istemedim. Tek istediğim onun arkadaşı olmak olsa bile bu basmakalıp ve aşağılayıcıydı. Bu sözleri en çok bir fırça olarak algılayacaktı. İnsanlar onları kullandı. Onu bu şekilde incitemeyecek kadar çok seviyordum. Ve söz vermesine neden olan şeyin süregelen bir acı olmadığını söyleyebilirim. Benden veliahtı olmamı istemedi çünkü tekrar reddedilmenin acısını yaşamak istemiyordu.

Vampirleri anlamıyordum. Ama Ivy ve ben oradaydık.

Olanları görmezden gelmek için yaptığım sessiz anlaşmayı görünce güçlenen titrek bir eminlikle gözlerime baktı. Omuzları gevşedi ve her zamanki özgüveninin bir parçasını yeniden kazandı. Ama mutfağımızda oturup ayaklarımı güneşe uzattığımda, onu ne kadar kötü kullandığımı bilinciyle buz kestim. Yara izimden faydalanmak isteyecek birçok vampire karşı beni özgürce koruyordu. Özgür iradem ve o da bunun için para ödemediğimi görmezden gelmeye hazırdı.

her zamanki vampir tarzı. Tanrı yardımcım olsun, bu kendimden nefret etmem için yeterliydi. Ona veremeyeceğim bir şey istiyordu ve bir gün daha fazlasını verebileceğim umuduyla arkadaşlığımı almaktan memnundu.

Yavaşça nefes aldım, parçaların yerine oturmasına izin verirken gözlerimin onun üzerinde olduğunu fark etmemiş gibi davranmasını izledim. Onu terk edemezdim. Sekiz yıldır sahip olduğum tek gerçek dostumu kaybetmek istemememden ya da kendisine karşı verdiği savaşı kazanmasına yardım etme arzumdan daha fazlasıydı. Zayıf bir anımda karşılaştığım ilk vampir tarafından bir oyuncağa dönüştürülme korkusuydu. Kolaylık yüzünden kapana kısılmıştım ve yanımdaki kaplan, fikrimi değiştirmenin bir yolunu bulacağına dair bahse girerek krema sürmeye ve mırlamaya istekliydı. *Harika. Bu gece uyumakta sorun yaşamayacağım.*

Ivy'nin gözleri benimkilerle buluştu, sonunda her şeyi anladığımı fark edince nefes alış veriş bir an duraksadı. "Jenks nerede?" diye sordu, sanki hiçbir şey olmamış gibi ekranına dönerek.

Yavaşça nefes verdim, yeni bakış açımı kavramaya çalışıyordum. Buradan ayrılıp karşıma çıkan her şehvetli vampirle savaşılabildim ya da Ivy'nin himayesinde kalıp onunla asla savaşmak zorunda kalmayacağıma güvenebilirdim. Babamın söylemeyi çok sevdiği gibi, bilinen bir tehlike bilinmeyen bir tehlikeden çok daha iyidir.

"Trent Glenn'e yardım ediyor," dedim, bir kurabiye daha alırken parmaklarım titriyordu. Kalacaktım. Aramızda bir anlaşma vardı. Yoksa Nick haklı mıydı, onun beni ısırmasını gerçekten istiyordum ama bunu kabullenemiyordum.

"tercihler" biraz kaymış mıydı? Kesinlikle birincisi. "Davadan alındım. Bir ceset buldum ve bir cadının FIB'e yardım ettiği söylentisi yayıldı."

Gözleri aramızdaki ekranın üzerinden benimkilerle buluştu, ince kaşları havadaydı. "Bir ceset mi buldunuz? Trent'in yerleşkesinde mi? Şaka yapıyorsun."

Başımı salladım, dirseklerimi masaya dayadım, şu anda ruhumun derinliklerine inmek istemiyordum. Çok yorgundum. "Dan Smather'ın olduğundan oldukça eminim ama önemli değil. Glenn kurbağalarla dolu bir odadaki bir peri kadar gergin ama Trent yürüyecek." Düşüncelerim Ivy konusunda ne yapacağımdan, Dan'in sandalyeye bağlanmış parçalanmış bedeninin anısına kaydı. "Trent, onu Dan'e bağlayacak bir şey bırakmayacak kadar akıllı.

ceset," dedim. "Cesedin neden onun arazisinde olduğunu anlamıyorum."

Başını salladı, dikkati tekrar ekrana yöneldi. "Belki de onu oraya o koymuştur."

Yüzümde alaycı bir ifade belirdi. "Glenn de böyle düşünüyor. Trent'in katil olduğunu ama cinayeti onunla ilişkilendiremeyeceğimizi bildiği için onu bulmamızı istediğini ve

Böylece daha sonra bir hata yaparsa onu yakalamak iki kat daha zor olacak. Sara Jane'in tepkisine uyuyor. Dan Smather'ı UPS'deki adamından daha iyi tanımıyor ama bir şey var..." Tereddüt ettim, hislerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Doğru olmayan bir şeyler var." Bana verdiği fotoğrafı düşündüm. Televizyonundaki fotoğrafın aynısıydı. O zaman kur yapmalarının yapmacık olduğunu anlamalıydım.

Cinayetlerden Trent'in sorumlu olduğuna dair kendi kin dolu inancımın şüphe etmeye başlamıştım ve bu rahatsız ediciydi. O yapabilecek kapasitedeydi

Cinayet - bunu ilk elden görmüştüm - ama sandalyeye bağlanıp işkence edilen parçalanmış, kansız beden, geçen bahar baş genetikçisine uyguladığı temiz ve hızlı ölümden çok uzaktı. Düşünerek bir kurabiyeye uzandım.

Kurabiyenin başını ısırarak kopardıktan sonra, akşam yemeği için ne hazırlayacağıma karar vermek üzere buzdolabını karıştırmak için ayağa kalktım ve bilinçaltımın üzerinde çalışmasına izin verdim.

Belki özel bir şeyler yapardım. Kutu açmaktan ve ocakta bir şeyler karıştırmaktan fazlasını yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Ivy'ye baktım, aynı anda hem suçlu hem de rahatlamış hissediyordum. Oda arkadaşı olmaktan daha fazlasını istediğimi düşünmesine şaşmamalı. Bunların bir kısmı benim hatamdı. Belki de çoğu.

"Peki cesedi bulduğunda Trent ne yaptı?" Ivy sohbet odalarını kontrol ederken faresini tıklayarak sordu. "Suçluluk duydu mu?"

"Ah, hayır," dedim, buzluktan yarım kilo yağsız hamburger çıkarıp lavaboya tıkrdayarak koyarken bile rahatsız edici hislerimi bir kenara iterek. "Ve ağzından kaçırdığı sürpriz, bir ceset bulmam değil, onun Dan'in cesedi olmasıydı. Bu yüzden kendini gizlemek için cesedi oraya koyduğu fikrinden hoşlanmıyorum. Yine de söylediğinden daha fazlasını biliyor." Dışarı baktım Jenks'in çocukları pencereden güneşli bahçeyi ve peri kanatlarının parıltılarını izliyordu.

göç eden bir sinek kuşunu son lobeliadan uzaklaştırdı. Göç ediyor olmalıydı. Jenks, rekabetin bahçesine girmesine izin vermeden önce onu öldürürdü.

Çocuklar bağırıp çağırdıkça, birlikte çalışarak talihsiz kuş uzaklaşırken, düşüncelerim Trent'in ofisinin içinden geçen ley hattını bulduğumda gösterdiği endişeye döndü. O hattı bulduğum için Dan'in cesedini bulmaktan daha çok üzülmüştü.

Ley hattı. Asıl soru orada gizleniyordu. Dönerken parmaklarım karıncalandı, hamburgerin buzunu takım elbisem yerine bir havluya sildim. Pencereye baktım, acaba pencereyi kapatarak daha fazla dikkat mi çekecektim yoksa şansımı zorlayıp Jenks'in çocuklarının beni dinlemeyecek kadar meşgul olmalarını mı umacaktım. Ivy ani gizliliğimi görünce bilgisayar ekranından geri çekildi. Jenks'in çenesi düşüktü ve Trent'in olası soyu hakkındaki şüphelerimi bilmesini istemiyordum. Bunu etrafa yayabilirdi ve Trent de dedikoduları durdurmak için "yanlışlıkla" tüm bloğa Agent Orange atması için bir uçak kiralayabilirdi.

Aradaki farkı bölüşerek perdeleri kapattım ve pencerenin yanında durdum. Duyacak kadar yakınımda uçan olursa, peri kanatlarının gölgesini görebileceğim bir yere. "Trent'in ofisinde bir ley hattı var," dedim, sesim kısıktı.

Ivy maviye boyanmış güneşin altında bana baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Bunun olma ihtimali nedir?"

Anlamamıştı. "Demek ki onları kullanması gerekiyor," diye sordum.

"Ve..." Kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Peki ley hatlarını kim kullanabilir?" Ben de karşılık verdim.

Ani bir anlayışla çenesi düştü. "O bir insan ya da bir cadı," Nefes aldı. O kadar hızlı bir hareketle ayağa kalktı ki sinirlerim gerildi. Lavaboya gelerek perdeyi kenara itti ve pencereyi güm diye kapattı. "Trent onu gördüğünü biliyor mu?" diye sordu, loş ışıktaki gözleri kararmıştı.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim." Aramıza biraz mesafe koymak için bir kurabiye daha almaya gittim. "Cesedi bulmak için hattı kullanmak zorunda kaldığıma göre."

Dudakları birbirine yapıştı ve sırık gibi duruşu sertleşti. "Kafanı yine bloğa koydun. Sen, ben, Jenks ve tüm ailesi. Trent bunu gizli tutmak için her şeyi yapar."

"Bu konuda o kadar endişeli olsaydı, ofisini riske atmazdı," diye itiraz ettim, haklı olduğumu umarak. "Arayan herkes onu bulurdu. Hâlâ Inderlander ya da insan olabilir. Güvendeyiz, özellikle de ley hattı hakkında bir şey söylemezsem."

"Jenks bunu anlayabilir," diye ısrar etti. "Nasıl boşboğazlık edeceğini biliyorsun.
Trent'in ne olduğunu bulmanın prestijini çok sevecektir."

Bir kurabiye kaptım. "Ne yapmam gerekiyor? Ona hat konusunda çenesini kapalı tutmasını söylersem, sadece nedenini anlamaya çalışacaktır."

Ekmek ve krema yerken parmakları tezgâhın üzerinde tıkırdıyordu. Sinir bozucu bir güç gösterisiyle bir eliyle kendini kaldırıp dolapların üzerine oturdu. Yüzü canlanmış, ince kaşları uzun süredir devam eden gizemi çözme şansıyları kırıışmıştı. "Peki ne düşünüyorsun?
O mu? İnsan mı cadı mı?"

Lavaboya dönerek donmuş etin üzerine sıcak su döktüm. "İkisi de değil." Düz bir itiraftı. Ivy sessiz kaldı ve ben de suyu kapattım. "O ikisi de değil, Ivy. Cadı olmadığına dair hayatım üzerine bahse girerim ve Jenks onun bir insandan daha fazlası olduğuna yemin ediyor."

Bu yüzden mi kaldım? Gözlerinin parladığını ve zihninin benimkiyle birlikte çalıştığını görünce merak ettim. Onun mantığı ve benim sezgilerim. Sorunlara rağmen birlikte iyi çalışıyorduk. Her zaman öyleydik.

Ivy başını salladı, yüz hatları mavi perdeli alacakaranlıkta bulanıklaşmıştı ama gerginliğinin arttığını hissedebiliyordum. "Elimizdeki tek seçenek bu. Her şeyi eliyorsunuz ve geriye ne kalırsa kalsın, ne kadar imkânsız olursa olsun, cevap odur."

Sherlock Holmes'tan alıntı yapması beni şaşırtmadı. Kurgusal dedektifin anal mantığı ve kaba doğası Ivy'nin kişiliğine tam olarak uyuyordu. "Olasılıksız olanla eğlenmek istiyorsan," diye mırıldandım, "iblisleri olasılıkların arasına koyabilirsin."

"İblisler mi?" Ivy'nin tıkırdayan parmakları durdu.

Sıkıntıyla başımı salladım. "Trent bir iblis değil. Bundan bahsetmemin tek nedeni iblislerin öte dünyadan gelmeleri ve bu yüzden ley hatlarını da manipüle edebilmeleri."

"Bunu unutmuştum," diye nefes aldı, yumuşak sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi, ama düşüncelerine odaklanmıştı ve ne kadar ürpertici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. ..o da anlıyordu. "Akraba olduğunuzu yani. Cadılar ve iblisler." Küstahça bir homurtu yanımdan geçti ve özür dilercesine omuz silkti. "Özür dilerim. Bunun hassas bir nokta olduğunu bilmiyordum."

"Değil," dedim sıkıca, öyle olmasına rağmen. Yaklaşık on yıl önce, Inderland soybilimi alanında çalışan meraklı bir insan, Dönüş'ten geriye kalan birkaç genetik haritayı ele geçirdiğinde, cadılar ley hatlarını manipüle edebildiği için bizim de iblislerle birlikte öbür dünyada ortaya çıktığımız teorisini ortaya atarak bir tartışma başlatmıştı. Cadılar iblislerle akraba değildir. Ancak utanç verici bir şekilde, bilim bizi ötedünyada onlarla birlikte evrimleştiğimizi yüksek sesle kabul etmeye zorladı.

Bu tatsız haberle fon bulan kadın, daha sonra orijinal teorisinin ötesine geçerek, RNA mutasyon oranlarını kullanarak Yaklaşık beş bin yıl önce ley hatlarının bu tarafına toplu göçümüzün zamanı. Cadı mitolojisine göre bu göçe bir iblis ayaklanması sebep olmuş ve elfler aptalca bir şekilde kaybedecekleri bir savaşa girmişlerdi, Çünkü çok sevdikleri tarlalarını ve ormanlarını doğal kaynaklarına tecavüz edilsin ve kirletilsin diye bırakmayacaklardı. Kulağa uygulanabilir bir teori gibi geliyordu ve elfler iki bin yıl kadar önce pes edip aynı şeyi yaptıklarında tüm tarihlerini kaybetmişlerdi.

İnsanların o dönemde ley hattı büyüsünde beceri geliştirmiş olması, elflerin iblislerin başlattığı yok oluşu ve Dönüş'ü engellemek için insanlarla melezleşmek üzere büyülerini kullanmalarına bağlanmıştır.

Bitti. Düşüncelerim Nick'e döndü ve yere yığıldım. Sadece iyi oldu Cadılar insanlıktan o kadar uzaktaydı ki büyü bile aradaki uçurumu kapatamazdı. Ley hatları konusunda yetenekli, bilgisiz bir cadı/insan melezinin neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Elflerin insanlığı ley hattı kullanan aileye dahil etmiş olması yeterince kötüydü. Elflerin çizgi büyüündeki mahareti insan genomuna aitmiş gibi yerleşmişti. İnsanın merak etmesi için yeterliydi.

Elfler mi? Soğuyarak düşündüm. Gözlerimin içine bakıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Ivy başını kaldırdı, sallanan bacakları yüzümdeki ifadeyi anlayınca kıpırdamadan durdu. "O bir elf," diye fısıldadım, keşfetmenin heyecanı içimde kabarcıklar oluşturunuyordu. Nabzım hızlandı. "Dönüş'te ölmediler. O bir elf. Trent lanet bir elf!"

"Dur bir dakika," diye uyardı Ivy. "Gittiler. Eğer içlerinde hayatta olan varsa, Jenks bunu bilirdi. Kokusunu alırdı."

Başımı salladım ve kanatlı kulak misafiri aramak için koridorda volta attım. "Elfler bir peri/peri nesli için yeraltına çekilirse olmaz. Dönüş onları hemen hemen öldürdü ve neye benzediklerini bilen son peri ölene kadar hayatta kalanları saklamak zor olmazdı. Sadece yirmi yıl kadar yaşıyorlar, yani periler." Benim sözlerim Ben onu çıkarmak için acele ederken kendi üzerlerine yuvarlandılar. "Ve Trent'in onları ya da perileri nasıl sevmediğini gördün. Bu neredeyse bir fobi. Uyuyor! Buna inanamıyorum! Her şeyi çözdük!"

"Rachel," diye kandırdı Ivy tezgâhın üzerinde kayarken. "Aptal olma. O bir elf değil."

Kollarımı kavuşturdum ve hayal kırıklığı içinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öğlen ve gece yarısı uyur," dedim, "ve en aktif olduğu zamanlar şafak ve alacakaranlıktır, sadece Elfler gibi. Neredeyse vampir reflekslerine sahip. Yalnızlığı seviyor ama insanları manipüle etmekte çok iyi. Tanrım, Ivy, adam Dolunayda avlanır gibi at sırtında beni aşağıya indir!" Atımı fırlattım

kollarını işaret ettim. "Bahçelerini ve yapay ormanını gördün. O bir elf! Quen ve Jonathan da yle."

Başını iki yana salladı. "ldler. Hepsini. Ve ne yaparlardı Inderland'in bile gitmediklerini düşünmesine izin vererek ne kazanacaktı? Nesli tükenmekte olan türler için nasıl para harcadığımızı biliyorsunuz. Özellikle de zeki olanlara."

"Bilmiyorum," dedim onun inansızlığına kızarak. "İnsanlık, insan bebeklerini çalıp yerine kendi başarısız bebeklerini koyma geçmişlerine hiçbir zaman meraklı olmadı. Bu, herkes ldğümüz düşünene kadar ağzımı kapalı ve başımı eğik tutmam için yeterli olurdu."

Ivy boğazının derinliklerinden bir şüphe sesi çıkardı ama inancının değıştiğini görebiliyordum. "O ley hatları üzerinde çalışıyor," diye ısrar ettim. "Kendiniz söylediniz. Ortadan kaldır ve geriye kalan, ne kadar imkânsız olursa olsun, gerçektir. Bu adam insan ya da cadı değıl." Kaçmak için mücadele eden bir vizonken hem Jonathan'ı hem de Trent'i ısırdığımı hatırladığımda gözlerim kapandı. "Olamaz. Kanının tadı tarçın ve şarap gibi."

"O bir elf," dedi Ivy, sesi şok edici derecede düzdü. Gözlerimi açtım. Yüzü canlı ve ışıllı ışıldı. "Neden bana onun tadının Tarçın?" dedi tezgâhtan kayarken, siyah bilekli botları ses çıkarmadan muşambaya çarptı.

Kendimi korumam, hareket ettiğimi anlamadan önce beni ondan bir adım uzaklaştırdı. "Beni bayılttığı ilaçlardan olabileceğini düşünmüştüm," dedim, kan lafının onu harekete geçirmesinden hoşlanmamıştım. Gözbebeklerinin kahverengisi, genişleyen gzbebeklerinin ardında klyordu. Bunun Trent'in soyunu keşfetmekten kaynaklandığına emindim, mutfağında kanım deli gibi akarken ve avularım terlerken durmamdan değıl. Ama yine de hoşuma gitmemişti.

Zihnim dönerken ona uyarıcı bir bakış attım ve ada tezgahını aramıza koydum. *Tamam, Trent'in geçmişini biliyordum.* Ona anlatmak kesinlikle onunla görüşmemi sağılayacaktı ama bir seri katile sırrını bildiğinizi ölmeden nasıl söylersiniz?

"Bildiğini ona söylemeyeceksin," dedi Ivy, bana bir bakış atarak. Özür dileyen bir bakışla sırtını tezgâha dayadı ve mesafesini koruduğunu açıkça gösterdi.

"Trent'le konuşmalıyım. Bunu tabağına koyup sosla servis edersem benimle konuşacaktır. Bana bir şey olmaz. Ona şantaj yapıyorum."

Ivy, "Edden onu ararsan seni taciz davasıyla tokatlar," diye uyardı.

Gözlerim küçük meşe ağacı ve fıçı tahtası tabelasıyla sandviç kurabiye torbasına takıldı. Yavaşça hareket ederek poşeti yaklaştırdım ve bir tane seçtim.

Tüm uzuvları sağlam bir figür. Ivy'nin gözleri selofana kaydı, sonra bana döndü. Düşüncelerinin benimkilerle aynı hizaya geldiğini neredeyse görebiliyordum. Bana birkaç dürüst gülümsemesinden birini verdi, hınzır ama neredeyse utangaç bir bakış onu canlandırırken dişlerinin en ufak parıltısını bile kaçırdı.

İçimi bir ürperti kapladı ve içimi sıktı. "Sanırım onun dikkatini nasıl çekeceğimi biliyorum," dedim ve çikolatanın başını ısırarak kopardım. ve dudaklarımdaki kırıntıları sildim. Ama kafamın bir köşesinde Nick'in sürekli endişelenmesinden kaynaklanan yeni bir soru dolaşıyordu. Trent'le yapacağım konuşmanın içimde yarattığı heyecan mı, yoksa beyaz dişlerin o küçük fısıltısı mı?

Yirmi Üç

Yokuş yukarı çıkarken sarsılarak hareket eden ve ivme kazanmaya çalışan otobüsün dizel motorunun gürültüsü iğrençti. Otlarla çevrili kaldırımında durdum ve karşıdan karşıya geçmeden önce geçmesini bekledim. Arabaların yumuşak vızıltıları, kuşların, böceklerin ve ara sıra bir ördeğin vakvaklamasına rahatlatıcı bir arka plan oluşturunuyordu. Birinin gözlerini üzerimde hissederek döndüm.

Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve dört ayağı kadar iki ayağı üzerinde de koştuğunu belli eden düzgün vücuduyla bir Were'di. Dikkati benden Parka girdiğimde yaslandığı ağaca geri yaslandı ve yıpranmış deri ceketini düzeltti. Onu üniversiteden tanıdığım için adımlarım yavaşladı ama o gözlerini kaçırdı ve şapkasını gözlerinin üzerine indirerek beni görmezden geldi. Bir şey istiyordu ama meşgul olduğumu bildiği ve beklemeye razı olduğu belliydi.

Yalnızlar böyledir ve onun kendinden emin, bir kenara çekilmiş bakışlarından öyle olduğunu düşündüm. Muhtemelen benim için bir koşusu vardı ve kapımı çalmak istemiyordu, meşgul olmadığım bir zamanda beni yakalamak için beklemek daha rahattı. Daha önce de olmuştu. Wereler, çukur topraklarda yaşayan herkesi gizemli ve ezoterik olarak görme eğilimindeydi.

Profesyonelliğini takdir ederek kaldırımdan otobüsün aksi yönüne doğru ilerlemeye başladım, öğle güneşi omuzlarımı ısıtıyordu. Eden Park'ı sevdim, özellikle de bu az kullanılan kısmını. Nick sanat galerisinde çalışıyordu. Yolun hemen aşağısındaki müze eserleri temizliyordu ve ara sıra benim öğle yemeğimi ve onun akşam yemeğini Cincinnati'nin yukarısındaki küçük manzarada açık havada yiyorduk. Fakat

En sevdiğim yer, diğer tarafa, nehre ve Hollows'a bakan uçtu.

Babam beni Cumartesi sabahları buraya getirirdi, burada çörek yer ve ördekleri kırıntılarla beslerdik. Babamın beni birkaç günlüğüne buraya getirdiğini hatırlayınca ruh halim karamsarlaştı.

Annemle tartışırdık. Gece olmuştu ve Hollows'un ışıklarının nehir boyunca titreyişini izlemiştik, şimdiki zamanın dudağında asılı duran, düşmeye ve bir sonrakine yer açmaya isteksiz bir zaman damlasına yakalandığımız için dünya etrafımızda devam ediyormuş gibi görünüyordu. İç çekerek kısa deri ceketimi kendime doğru çektim ve adımlarıma dikkat ettim.

Dün Trent'e özel kuryeyle bir torba kurabiye ve üzerinde sadece "Biliyorum" yazan bir kart göndermiştim. Selofan torba ve sandviç kurabiyeler, elf ve büyü'nün aşağılayıcı bir karışımıyla doluydu. Dönüş'ten sonraki aydınlık zamanların bile bastıramadığı bir propaganda. Elbette, o sabah çalan telefonla uyandım. Sonra makine kapandığında tekrar çaldı. Ve tekrar çalıyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sabahın sekizi cadılar için hiç de uygun olmayan bir saatti -sadece dört saattir uyuyordum- ama Jenks telefona cevap veremezdi ve Ivy'yi uyandırmak da iyi bir fikir değildi. Uzun lafın kısası Trent, Ivy'yi çay içmek için bahçesine götürdü. Hayatta olmaz. Jonathan'a Trent'le Eden Park'ta, saat dörtte Twin Lakes Köprüsü'nde buluşacağımı söyledim, patronunun bezlerinden hemen sonra.

Twin Lakes Köprüsü beton yaya köprüsü için oldukça büyük bir isimdi ama altında yaşayan trolü tanıyordum ve zor durumda ona güvenebileceğimi hissediyordum. Yapay akıntıların üzerindeki su şırıltısı her türlü dinleme büyüsunü bozardı. Daha da iyisi, futbol pazarında park neredeyse ıssız olacak, bize konuşmak için yeterince mahremiyet sağlayacak, ancak Trent'in beni öldürmek gibi aptalca seçimler yapmasını engelleyecek kadar insanı tutacaktı.

Glenn'in işaretlenmemiş arabasının yanından geçerken bakışlarımı kaldırımdan kaldırmaya zorladım. FIB arabası kaldırıma yasadışı bir şekilde park etmişti. Muhtemelen Trent'e göz kulak olması için görevlendirilmişti. Güzel. Bu da demek oluyordu ki, Trent'e ne olursa olsun FIB memuru Edden adamı takip ediyordu, böylece Trent ve ben kesintisiz konuşabiliyorduk.

Her zamanki serçe parmağımdaki yüzük dışında yanıma büyü almamaya özen göstermiştim. Hantal bir çantam da yoktu. Sadece az kullanılmış ehliyetim ve otobüs kartım. Kişisel eşyalarımın olmamasının iki nedeni vardı. Hem Trent bir şey denerse daha hızlı koşabilirdim, hem de Trent'e ona bir büyü yaptığımı iddia etme fırsatı vermemiş olurdum.

Hızlı tempomun verdiği gerginlik baldırlarımı ağrıttı ve geniş parkı taradım, umduğum gibi seyrek nüfuslu buldum. Parkın yanından geçmiştim. İnmeden önce iyice bir bakmak istediğim için ilk durakta indim. Otobüsten zarif bir giriş yapmanın imkânsız olduğundan bahsetmiyorum bile. Deri pantolon, ona uygun deri ceket ve kırmızı askılı üst bile işe yaramayacaktı.

Yavaşladım, bakır sülfatla yeşillenmiş gölet suyunu ve yemyeşil çimenleri seyrettim. Ağaçlar henüz donun acelesiyle renklenmemişti. Trent'in kırmızı battaniyesi yerde canlı bir sıçrama yaptı. Yalnızdı ve kitap okuyormuş gibi yapıyordu. Glenn'in nerede olduğunu merak ettim. birkaç büyük ağaçta ya da caddenin karşısındaki sıska apartmanlarda olduğunu düşünse de, muhtemelen banyolarda gizleniyordu.

Kollarımı sallayarak parkın karşısında, güneşin altında Gri Hayalet Limuzin'in yanında asık suratla duran Jonathan'a el salladım. Belli ki mutsuzdu, bileğini kaldırdı ve saatiyle konuştu. Quen'in ağaçların arasından beni izlediğini hayal ettikçe midem sıkışıyordu. Adımlarımı sakın bir yürüyüşe zorlayarak umumi tuvaletler, vampir yapımı botlarım yürüyüş yolunda sessiz.

Banyolar için, sarmaşık kaplı taş ve sedir kiremitleriyle daha zarif bir zamandan söz eden zarifti. Metal panjurlar ve kapılar, yapının kalıcılığına olduğu kadar solmasına da katkıda bulunuyordu. uzun ömürlü bitkiler onu boğuyordu. Glenn'i erkekler tuvaletinde buldum, sırtı bana dönüktü ve elinde bir dürbünle tuvalette durmuş, kırık pencereden Trent'i izliyordu. Köprü onun görüş alanındaydı ve beni izlediğini bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Glenn," dedim ve neredeyse tuvaletten kayarak döndü.

"Tanrı onu korusun!" diye küfretti ve dikkatini pencereden dışarı vermeden önce bana karanlık bir bakış attı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana da günaydın," dedim kibarca, ona iyi bir tokat atmak ve d n neden bana arka çıkmadığını ve beni çalıştırmaya devam ettiğini sormak istiyordum. Oda klor kokuyordu ve hiç bölmesi yoktu. En azından kadınlar tuvaletinde kabin vardı.

Boynu gerildi ve bir an bile Trent'e bakmadığı için ona hak verdim. "Rachel," diye uyardı. "Evine git. Bay Kalamack'ın burada olduğunu nasıl öğrendin bilmiyorum ama eğer ona yaklaşırsan seni bizzat I.S.'e veririm."

"Bakın,  z r dilerim," dedim. "Bir hata yaptım. Siz olay yerine girebileceğimi söyleyene kadar yerimde kalmalıydım ama Trent onunla burada buluşmamı istedi, böylece gidip kendiniz dönebilirsiniz."

Glenn dürbününü indirdi, bana bakarken yüzü gevşemişti. " zci onuru," dedim ve ona alaycı bir selam verdim.

Gözleri dalgın dalgın baktı. "Bu artık senin koçun değil. Seni tutuklatmadan önce git buradan."

"En azından beni d n Trent'in FIB görüşmesine sokabilirdin," dedim agresif bir adım atarak. "Neden beni dışarıda bırakmalarına izin verdin? Bu benim koşumdu!"

Eli, silahının hemen yanında, kalçasındaki çift yönlü silahın üzerinde duruyordu. Kahverengi gözleri beni içermeyen geçmiş bir olaydan dolayı öfkeliydi. "Sen ona karşı oluşturdu um davayı mahvediyordu. Sana uzak durmanı söyledim ama sen durmadın."

" zg n olduğumu söyledim. Ben olmasaydım dava bile olmayacaktı," diye haykırdım. Sinirli bir şekilde elimi kalçama koydum ve diğer elimi kızgın bir hareketle kaldırdım, içeri biri girdiğinde sarsılarak durdum. R k ş görünümlü bir ceket giymiş r k ş görünümlü bir adamdı. Üç dakika boyunca şok içinde durdu. Kalp atışları, gözlerini pahalı siyah takım elbisesiyle Glenn'in üzerinde gezdirirken, deri pantolonum ve ceketimle bana bakıyordu.

"Uh, geri geleceğim," dedi ve aceleyle dışarı  ıktı.

Glenn'e döndüm, ona bakabilmek için başımı garip bir açıyla eğmek zorunda kaldım. "Senin sayende artık FIB için çalışamam. Bir profesyonelden diğerine nezaketen Trent'le olan görüşmemi sana bildiriyorum. Bu yüzden geri çekilin ve karışmayın."

"Rachel..."

Gözlerim kısıldı. "Benimle uğraşma Glenn. Bu toplantıyı Trent istedi."

Glenn'in gözlerinin etrafındaki belli belirsiz endişe çizgileri derinleşti. Onu görebiliyordum.

Kendi aralarında savaşılan düşünceler. Beni Trent'le gördüğünde muhtemelen babasından bomba imha ekibine kadar herkesi çağırarak olmasaydı ona söyleme zahmetine bile girmezdim.

"Bu konuda anlaştık mı?" Kavgacı bir şekilde sordum ve o da tuvaletten çıktı.

"Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem-"

"Evet, evet, evet." Gitmek için döndüm.

Bana doğru uzandı. Elinin geldiğini hissettim ve sarsılarak geri çekildim. Başımı uyarırcasına salladım ama gözleri ne kadar hızlı hareket ettiğini görmüştü. "Anlamıyorsun, değil mi?" Dedim. "Ben insan değilim, bu Inderland'ın işi ve sen boyundan büyük işlere kalkışıyorsun." Ve onu geceleri uyanık tutacak bu düşünceyle, bana göz kulak olacağına ve yoluma çıkmayacağına güvenerek güneş ışığına doğru geri yürüdüm.

Son adrenalini de üzerimden atmaya çalışırken kollarım sallandı ve Jonathan'ın gözleri üzerime dikilince derim karıncalanır gibi oldu. Onu görmezden gelerek, Quen'in kendini nereye sakladığını bulmaya çalıştım. beton köprü. İkiz göletlerin diğer tarafında battaniyesinin üzerinde Trent vardı. Elinde hâlâ o kitap vardı ama burada olduğumu biliyordu. Beni bekletecekti, ki bu benim için sorun değildi. Onun için henüz hazır değildim.

Köprünün gölgesinde, iki göleti birbirine bağlayan geniş ve hızlı bir su şeridi uzanıyordu. Ayağım köprüye çarptı ve mor su birikintisi

akıntının ortasında ürperdi.

"Heyde-hey," dedim köprünün tepe noktasında durarak. Evet, biraz aptalcaydı ama troller arasındaki geleneksel selamlaşmaydı. Eğer şansım yaver giderse, Sharps hâlâ bu köprünün sahibi olacaktı.

"Heyde-ho," dedi karanlık su birikintisi, damlayan, sarp bir yüz görüne kadar bir dizi dalgalanmayla kendini yukarı çekti. Üzerinde yosunlar büyümüştü. Aksi takdirde mavimsi teni ve tırnakları, beslenmesini desteklemek için köprünün dibinden kazıdığı harçla bembeyaz olmuştu.

"Sharps," dedim, onu geçmişteki bir kavgadan dolayı kör olan tek beyaz gözünden tanıdığım için gerçekten memnun olmuşum. "Su nasıl akıyor?"

"Memur Morgan," dedi, sesi yorgun geliyordu. "Biraz daha bekleyebilir misiniz? Gün batımında mı? Söz veriyorum bu gece gideceğim. Güneş şu anda çok parlak."

Gülümsedim. "Artık sadece Rachel var. I.S.'den ayrıldım ve benim yüzümden hareket etmeyin."

"Sen mi yaptın?" Su birikintisi, sadece bir ağız ve sağlam bir göz görüne kadar geri çekildi. "Sorun değil. Sen iyi bir kızsın. Şimdiki büyücülere benzemiyorsun, öğlen vakti elektrikli sopalar ve çingiraklarla geliyorlar."

Sempati içinde yüzümü buruşturdum. Trollerin son derece hassas bir derileri vardı ve bu da onları çoğu zaman doğrudan ışıktan uzak tutuyordu. Altında bulundukları köprüyü tahrip etme eğilimindeydiler, bu yüzden İçişleri onları sürekli kovalıyordu. Ama bu kaybedilen bir savaştı. Biri gider gitmez, bir diğeri onun yerini alıyordu ve sonra Asıl trol evini geri istediğinde bir kavga çıkmış. "Hey, Sharps,"

dedim. "Belki bana yardım edebilirsin."

"Elimden gelen her şeyi yaparım." Mor renkli, sıska bir kol köprünün altından bir harç tanesi almak için uzandı.

Trent'e baktım, bana doğru gelmek için hareketler yaptığını gördüm. "Bu sabah köprüünüzün etrafında kimse var mıydı? Belki arkalarında bir büyü ya da tılsım bırakmışlardır?"

Yağlı su birikintisi köprünün karşı tarafına ve onu gözden kaybettiğim gölgelik bir alana doğru sürüklendi. "Altı çocuk tekmeledi Köprüdeki kayalar, ayaklarının dibine işeyen bir köpek, üç yetişkin insan, iki bebek arabası, bir Were ve beş cadı. Şafaktan önce iki vampir vardı. Biri ısırıldı. Güneybatı köşesine vuran kanın kokusunu aldım."

Baktım, hiçbir şey göremedim. "Kimse bir şey bırakmadı mı?"

"Sadece kan," diye fısıldadı, sesi kayalara çarpan baloncuklar gibiydi.

Trent ayağa kalkmış ve pantolonunu fırçalıyordu. Nabzım hızlandı ve Gömleğimin askısını ceketimin altına doğru çektim. "Teşekkürler, Sharps. Eğer yüzmek istersen köprüne göz kulak olurum."

"Gerçekten mi?" Sesi umutlu ve kuşkulu bir hal almıştı. "Bunu benim için yapar mısınız, Memur Morgan? Siz çok iyi bir kadınsınız." Mor su lekesi duraksadı. "Köprümü kimsenin almasına izin vermeyecek misin?"

"Hayır, hemen gitmem gerekebilir ama kalabildiğim kadar

kalacağım." "Çok iyi bir kadın," dedi tekrar. Şaşırtıcı bir şekilde Köprünün altından uzun bir mor şerit kayıyor ve kayaları alt havzadaki daha derin su birikintisine taşıdım. Trent ve benim iyi bir mahremiyetimiz olacaktı ama bir trolün bölgesel dürtüleri o kadar güçlüydü ki Sharps'ın bana göz kulak olacağını biliyordum. Bir yanımda Glenn erkekler tuvaletinde, diğer yanımda Sharps suyun içindeyken kendimi haksız yere güvende hissediyordum.

Sırtımı güneşe ve Glenn'in gözlerine vererek köprünün korkuluklarına yaslandım ve Trent'in çimlerin üzerinden bana doğru adım atışını izledim. Arkasındaki battaniyenin üzerine ustaca düzenlenmiş iki şarap kadehi, buzla doldurulmuş bir şişe ve sanki Eylül değil de Haziran ayındaymışız gibi duran, mevsimi geçmiş bir kase çilek bırakmıştı. Adımları yüzeyde ölçülü ve emindi, ama altında ne kadar genç olduğunu ele veren bir gerginlik olduğunu görebiliyordum.

Yüzünü gölgelemek için açık renk saçlarını hafif bir güneş şapkasıyla kapatmıştı. Onu ilk kez iş kıyafeti dışında bir kıyafetle görüyordum.

Takım elbise giydiğinde bir katil ve uyuşturucu baronu olduğunu unutmak kolay olurdu. Yönetim kurulu odasındaki özgüveni hâlâ yerindeydi ama ince beli, geniş omuzları ve pürüzsüz yüzü onu daha çok fit bir futbol babasına benzetiyordu.

Gündelik kıyafetleri, Armani takımları gibi gençliğini saklamak yerine vurguluyordu. Zevkli, düğmeli gömleğinin manşetlerinin arkasından bir tutam sarı saç görünüyordu ve muhtemelen kulaklarının etrafında uçuşan soluk saçlar kadar yumuşak ve hafif olduğunu düşündüm. Yaklaşırken yeşil gözleri kısılmıştı, yansıyan güneşten ya da endişeden kısılmıştı. Bahse girerim ikincisiydi, çünkü elleri arkasındaydı, bu yüzden onunla salla.

Trent köprüye adımını atarken yavaşladı. Etkileyici kaşları çekikti ve Algaliarept bana dönüştüğünde duyduğu korkuyu hatırladım. İblisin bunu yapmasının tek bir nedeni vardı. Trent benden korkuyordu, ya Algaliarept'i ona benim musallat ettiğimi düşündüğü için, ya ofisine son haftalarda üç kez gizlice girdiğim için, ya da onun ne olduğunu bildiğim için.

"Yukarıdakilerin hiçbiri," dedi, gündelik ayakkabıları dururken sürtünüyordu.

İçimi bir soğukluk kapladı. "Affedersiniz?" Kekeleyerek kendimi yukarı çektim ve parmaklıklardan uzaklaştım.

"Senden korkmuyorum."

Etrafımızı saran su şırıltısı içinde eriyip giden sıvı sesine baktım.

"Aklını da okuyamıyorum, sadece yüzünü okuyabiliyorum."

Nefesim yumuşak bir sesle geldi ve ağzımı kapattım. *Kontrolümü nasıl bu kadar çabuk kaybetmişim?*

"Gördüğüm kadarıyla trolün icabına bakmışsın," dedi.

"Dedektif Glenn de," dedim buklelerimin örgümden kaçmadığından emin olmak için saçlarıma dokunurken. "Sen bir şey yapmadığın sürece bizi rahatsız etmeyecek. aptal."

Hakaret karşısında gözleri gerildi. Kıpırdamadı, aramızda bir metre mesafe bıraktı. "Senin peri nerede?" diye sordu.

Kızgınlık beni doğruya çekti. "Onun adı Jenks ve o başka bir yerde. Bilmiyor ve çenesi düşük olduğu için böyle kalmasını tercih ederim."

Trent gözle görülür bir şekilde rahatlardı. Karşımda durmaya başladı, aramızda köprünün dar genişliği vardı. Bu öğleden sonra Jenks'i atlatmak zor olmuştu ve Ivy sonunda devreye girerek onu var olmayan bir koşuya çıkardı. Sanırım aslında çörek yemeye gidiyordu.

Sharps ördeklerle oynuyor, onları yüzeye çıkmaları için aşağı çekiyor ve vaklayarak uçuruyordu. Gördüğü manzaraya sırtını dönen Trent Sırtını korkuluklara dayadı ve bir bileğini diğerine çaprazladı, onun pozisyonu da benimkiyle aynıydı. Tesadüfen karşılaşan, birkaç kelimeyi ve güneşi paylaşan iki kişiydik. Ri-i-i-i-ight.

"Eğer duyulursa," dedi, gözleri arkamdaki uzak banyoda, "babamın küçük kampıyla ilgili kayıtları halka açıklayacağım. Sen ve o küçük zavallıların her biri takip edilecek ve cüzzamlı muamelesi göreceksiniz. Tabii eğer bir şeylerin mutasyona uğrayıp başka bir Turn başlatacağı korkusuyla sizi yakmazlarsa."

Dizlerim gevşedi ve sulandı. Haklıydım. Trent'in babası bana bir şey yapmış, yanlış olan her neyse onu düzeltmişti. Ve Trent'in tehdidi boş değildi. En iyi senaryo, Trent'in babasının Antarktika. Yutmak için yeterli tükürüğü bulmaya çalışarak dilimi ağzımın içinde gezdirdim. "Nereden biliyorsun?" Benim sırrımın onunkinden daha ölümcül olduğunu düşünerek sordum.

Gözlerini benimkilere dikerek gömleğinin kolunu yukarı kaldırdı ve kaslı kolunu gösterdi. Saçları güneşten ağarmıştı ve teni de güzeldi.

Bronzlaşmış. Düzensiz bir yara izi pürüzsüzlüğünü bozuyordu. Gözlerim onunkilere dikildi, eski bir öfkeyi okudum.

"O sen miydin?" Kekeledim. "Ağaca fırlattığım sen miydin?"

Kısa ve ani hareketlerle kolunu geri çekerek yara izini gizledi. "Beni babamın önünde ağlattığın için seni asla affetmedim."

Uzun zamandır sönmüş olduğunu düşündüğüm çocukluk öfkesi alevlendi. "Bu senin hatan. Sana onunla alay etmeyi bırakmanı söylemiştim!" Sesimin çevredeki sudan daha yüksek çıkmasını umursamadan söyledim. "Jasmin hastaydı. Senin yüzünden üç hafta boyunca ağlayarak uyudu."

Trent irkilerek doğruldu. "Adını biliyor musun?" diye bağırdı. "Yaz onu. Çabuk!"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Adının ne olduğunu neden umursuyorsun? Sen onunla uğraşmadan da yeterince zor zamanlar geçirdi."

"Onun adı!" Trent bir kalem bulana kadar ceplerini karıştırdı. "Adı ne?"

Kaşlarımı çatarak bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sana söylemeyeceğim," dedim, yine unuttuğum için utanarak.

Trent dudaklarını birbirine bastırdı ve kalemi yerine koydu. "Çoktan unuttun, değil mi?"

"Neden umursuyorsun ki? Tek yaptığın onu rahatsız etmektir."

Şapkasını gözlerinin üzerine indirirken hüzünlü görünüyordu. "On dört yaşındaydım. Çok garip bir on dört, Bayan Morgan. Ondan hoşlandığım için onunla alay ettim. Bir dahaki sefere onun adını hatırladığınızda, yazıp bana gönderirseniz çok memnun olurum. Kampın içme suyunda uzun süreli hafıza engelleyiciler vardı ve eğer-"

Sesi kesildi ve gözlerinin ardındaki duygu titreşimlerini izledim. Onları okumakta giderek ustalaşıyordum. "Yaşayıp yaşamadığını bilmek istiyorsun," dedim.

bakışları başka bir yere kaydığında doğru tahmin ettiğimi bilerek onun için bitirdim. "Neden oradaydın?" Neredeyse bana söyleyeceğinden korkarak sordum.

"Kampın sahibi babamdı. Yazlarımı başka nerede geçirebilirdim ki?"

Sesinin tınısı ve kaşlarının hafifçe gerilmesi bana bundan daha fazlası olduğunu söyledi. Bir tatmin heyecanı içimi ısıttı; yalan söylediği zamanki ifadesini bulmuştum. Şimdi tek ihtiyacım olan, doğruyu söylediği zamanlar için de aynısını yapmaktı ve bana bir daha asla başarılı bir şekilde yalan söyleyemeyecekti.

"Baban kadar iğrençsin," dedim iğrenerek, "şantaj yapıyorsun. İnsanlara ulaşabilecekleri bir tedavi sunarak ve onları kuklanız haline getirerek. Ailenizin serveti yüzlerce, belki de binlerce insanın sefaleti üzerine inşa edildi, Bay Kalamack. Ve siz de farklı değilsiniz."

Trent'in çenesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde titredi ve etrafında parıltıyan bir ışıltı gördüğümü sandım, aurasının anısı bana oyun oynuyordu. Elflere özgü bir şey olmalı. "Yaptıklarımı sana haklı göstermeyeceğim," dedi. "Ve sen de şantaj sanatında çok ustalaştın. Kim kimi incitti diye çocuklar gibi didişerek zamanımı boşa harcamayacağım. on yıldan fazla bir süre önce. Hizmetlerinizi kiralamak istiyorum."

"Beni işe almak mı?" Ellerimi şaşkınlıkla kalçalarımın altına koyarken sesimi alçaltmadım. "Fare dövüşlerinde beni öldürmeye çalıştın ve senin için çalışacağımı mı düşünüyorsun? Adını temize çıkarmak için mi? O cadıları sen öldürdün. Bunu kanıtlayacağım."

Güldü, başını eğip kıkırdarken şapkası yüzünü gölgeliyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Kendimi aptal gibi hissederek sordum.

"Sen." Gözleri parlıyordu. "O fare çukurunda hiçbir zaman tehlikede değildin. Bunu sadece şu anki iğrenç durumunu gözler önüne sermek için kullanıyordum. Ama oradayken birkaç şaşırtıcı bağlantı kurdum."

"Seni orospu çocuğu-" Dudaklarımı sıkıca bastırarak elimi yumruk yaptım.

Trent'in neşesi kayboldu ve bir adım uzaklaşırken başını uyarırcasına eğdi. "Yapmazdım," diye tehdit etti parmağını kaldırarak. "Gerçekten yapmazdım."

Yavaşça geriye doğru sallandım, çukurun anısıyla dizlerim titriyordu. Çaresizliğin, kapana kısılmış olmanın ve öldürmeye ya da öldürülmeye zorlanmanın içimi titreten hissi içimi yıkadı. Trent'in oyuncağı olmuştum. Beni at sırtında ezip geçmesi bunun yanında hiçbir şeydi. Ne de olsa o sırada ondan hırsızlık yapıyordum.

"Beni çok iyi dinle Trent," diye fısıldadım, Quen'in düşüncesi beni geri çekilmeye zorladı, ta ki beton sırtımın küçük kısmına soğuk bir şekilde bastırana kadar. "Senin için çalışmıyorum. Seni alaşağı edeceğim. Seni o cinayetlerin her birine nasıl bağlayacağımı bulacağım."

"Lütfen," dedi ve ben de Fortune yirmisi bir işadama ile kurnaz bir bağımsız koşucudan, geçmişteki adaletsizlikler yüzünden didişen iki insana nasıl bu kadar çabuk dönüştüğümüzü merak ettim. "Hâlâ onunla mı uğraşıyorsun? Yüzbaşı Edden bile Dan Smather'ın cesedinin ahırlarıma atıldığını biliyor, bu yüzden suç duyurusunda bulunmak yerine oğlunu bana göz kulak olması için gönderdi. Kurbanlarla temas kurma konusuna gelince, evet, hepsiyle konuştum, onları işe almaya çalıştım, öldürmeye değil. Çok güçlü yetenekleriniz var Bayan Morgan, ama dedektiflik bunların arasında değil. Çok sabırsızsınız, sadece ileriye doğru çalışan sezgisel yeteneklerinizle hareket ediyorsunuz, geriye doğru değil."

Küstahça, ellerimi kalçalarımaya koydum ve inanmadığımı belirten bir ses çıkardım.

Kim olduğunu sanıyor da bana ders veriyor?

Trent gömleğinin cebine uzandı ve beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı. Öne ve arkaya doğru eğilerek zarfı kaptım ve açtım. İçinde yirmi tane yüz dolarlık banknot olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

"Yüzde onu peşin, kalanı tamamlandığında," dedi ve ben kibirli görünmeye çalışarak donakaldım. *Yirmi bin dolar mı?* "Cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu tespit etmeni istiyorum. Son üç aydır bir ley hattı cadısı tutmaya çalışıyorum ve her birinin sonu ölüm oluyor. Bıktırıcı olmaya başladı. Tek istediğim bir isim."

"Cehenneme kadar yolun var Kalamack," dedim ve zarfı geri almadığında yere bıraktım. Kızgın ve hüsrana uğramıştım. Buraya o kadar iyi bilgilerle gelmişim ki, bir itiraf alacağımdan emindim. Aldığım şey tehdit, hakaret ve ardından rüşveti.

Rahatsız olmamış gibi görünerek zarfı almak için eğildi ve zarfı bir kenara koymadan önce üzerindeki kumları temizlemek için birkaç kez avucuna vurdu.

"Dün yaptığın o küçük numarayla katilin listesinde sıranın sana geldiğinin farkında mısın? Kendini ley hattı büyüünde yetkin olarak gösterdikten sonra bugünkü küçük buluşmamızı da ekleyerek profile çok iyi uyuyorsun."

Vay be. Bunu unutmuştum. Eğer Trent gerçekten katil değilse, gerçek katilin peşinden gelmesini engelleyecek hiçbir şeyim yoktu. Birdenbire güneş yeterince sıcak gelmemeye başladı. Nefesimin kesildiğini hissettim, o beni bulmadan önce gerçek katili bulmak zorunda kalacağım için midem bulandı.

"Şimdi," dedi Trent, sesi sudan daha yumuşaktı. "Parayı al da sana neler öğrenebildiğimi anlatayım."

Midem bulanıyordu, alaycı bakışlarıyla karşılaştım. Tam da onun istediği şeyi yapacaktım. Ona yardım etmem için beni manipüle etmişti. Lanet olsun, lanet olsun ve

Çifte lanet. Köprünün onun tarafına geçerek dirseklerimi kalın korkulukların üzerine koydum ve sırtımı Glenn'e döndüm. Sharps suyun altındaydı, burada olduğunu gösteren tek şey ördeklerin olmayışındı. Yanımda Trent duruyordu.

"Sara Jane'i FIB'ye sadece Edden'ın beni de işin içine katması için mi gönderdin?" Acı bir şekilde sordum.

Trent kımıldadı, tıraş losyonunun temiz kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya geldi. Bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyordu ama kıpırdarsam beni rahatsız ettiğini anlayacaktı. "Evet," dedi usulca.

Sesinde beklediğim gerçeğin sesi vardı ve bir heyecan damlası nefesimi daralttı. İşte oradaydı. Artık elimdeydi. Bana bir daha asla yalan söyleyemeyecekti. Geçmiş konuşmalarımıza dönüp baktığımda yeni bir ışıkla, babasının kampında bulunmam için bana verdiği sebep dışında, hiç bulunmadığını fark ettim. Hiçbir zaman.

"Onu tanımıyor, değil mi?" Ben sordum.

"Anlamak için birkaç randevu ama hayır. Benim için çalışmayı kabul ettikten sonra öldürüleceği hesaplanmış bir kesinlikti, yine de onu korumaya çalıştım. Quen çok üzgün," dedi hafifçe, bakışları Sharps'ın dalgalanmalarında. "Bay Smather'ın ahırında ortaya çıkması katilin kendini beğenmeye başladığı anlamına geliyor."

Düşüncelerimi yeniden düzenlemek için çabalarken gözlerim hayal kırıklığıyla kısa süreliğine kapandı. O cadıları Trent öldürmemişti. Başka birinin vardı. Ya parayı alıp Trent'in küçük istihdam sorununu çözmesine yardım edecektim ya da etmeyecektim. parayı alır ve bedavaya getirirdi. Parayı ben alırdım. "Sen bir piçsin, bunu biliyor musun?"

Yeni anlayışımı gören Trent gülümsedi. Yüzüne tükürmemek için elimden geleni yaptım. Uzun elleri parmaklığın kenarından sarkıyordu. Güneş, bronz tenini beyaz gömleğinin üzerinde neredeyse parlayan sıcak bir altın rengine dönüştürmüştü ve yüzü gölgelenmişti. Saç telleri esintiyle hareket ediyor, neredeyse benim saç tellerime değiyordu.

Sıradan bir hareketle elini gömleğinin cebine attı ve vücutlarımız Glenn'den saklanırken zarfı uzattı. Kendimi kirlenmiş hissederek zarfı aldım ve ceketimin arkasına, bel kemerimin içine sokarak gözden uzaklaştırdım.

"Mükemmel," dedi, sıcak ve içten. "Birlikte çalışabildiğimize sevindim."

"Git kendine dön, Kalamack."

"Bunun usta bir vampir olduğundan oldukça eminim," dedi benden uzaklaşarak.

"Hangisi?" Kendimden iğrenerek sordum. *Bunu neden yapıyordum ki?*

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, bir parça harcı küpeşteden fırlatıp suya attı. "Bilseydim, çoktan icabına bakmış olurdum."

"Bahse girerim yaparsın," dedim ekşiyerek. "Neden hepsini dışarı çıkarmıyorsun? Bir an önce bitsin?"

"Vampirleri rastgele kazıklayamam, Bayan Morgan," dedi ve sorumu alaycı bir tavırla değil de ciddiye alarak beni endişelendirdi. "Bu yasadışı, bir vampir savaşı başlatacağından bahsetmiyorum bile. Cincinnati bundan sağ çıkamayabilir. Ve bu arada benim ticari çıkarlarımın da zarar göreceğini biliyorum."

Kıs kıs güldüm. "Bunun olmasına izin veremeyiz. Değil mi?"

Trent iç çekti. "Korkunuzu örtmek için alaycı bir dil kullanmanız sizi çok genç gösteriyor."

"Ve kalemimi parmaklarının arasında döndürmek seni gergin gösteriyor," diye karşılık verdim. Beni ısırmayacak biriyle tartışmak iyi hissettiriyordu. İşler kontrolden çıktı.

Gözleri seğirdi. Dudakları kansız, büyük gölete geri döndü bizden önce. "FIB'i bu işin dışında tutarsanız çok memnun olurum. Bu bir Inderland meselesi, insan meselesi değil ve I.S.'ye de güvenilebileceğinden emin değilim."

"Onlar" ve "biz" laf kalabalığına bu kadar çabuk kapılmasını ilginç buldum. Görünüşe göre Trent'in geçmişini bilen tek kişi ben değilim ve bunun aramıza koyduğu yüksek samimiyet derecesinden hoşlanmadım.

"Beni ortadan kaldırarak kendine bir yer edinmeye çalışan yükselen bir vampir meclisi olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Daha küçük evlerden birini ortadan kaldırmaktan çok daha az riskli olurdu."

Bu bir övünme değildi, sadece tatsız bir gerçektir ve yeraltı dünyasını bir satranç tahtası gibi oynayan bir adamdan para aldığımı düşününce dudaklarım kıvrıldı. Hayatımda ilk kez babamın öldüğüne ve bana "Neden?" diye soramayacağına sevinmişim. Kamp otobüsünün önünde duran babalarımızın fotoğrafı araya girdi ve kendime Trent'e güvenemeyeceğimi hatırlattım. Babam güvenmişti ve bu onu öldürmüştü.

Trent içini çekti, sesi hem pişmanlık dolu hem de yorgundu. "Cincinnati'nin yeraltı dünyası çok değişken. Her zamanki bağlantılarımın hepsi ya sustu ya da öldü. Olan bitenle bağlantımı kaybediyorum." Bana bir bakış fırlattı. "Birileri erişimimi artırmamı engellemeye çalışıyor. Ve elimde bir ley hattı cadısı olmadan, bir çıkmaza girdim."

"Zavallı bebek," diye alay ettim. "Neden büyüü kendin yapmıyorsun? Soyun artık ağır büyülerle başa çıkamayacak kadar kötü insan genleriyle mi kirlenmiş?"

Parmaklıkları kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı, sonra gevşedi. "Bir ley hattı cadısı bulacağım. Kaçtırmaktansa istekli birini tutmayı tercih ederim ama konuştuğum her cadı ölürse birini çalacağım."

"Evet," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Siz elfler bununla tanınırsınız, değil mi?"

Çenesi sıkıştı. "Dikkatli ol."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedim, beni "çalmasından" endişe edecek kadar iyi bir cadı olmadığımı biliyordum. Kulaklarının kenarlarının yavaş yavaş kırmızı rengini kaybetmesini izledim. Gözlerimi kıstım, acaba biraz sivriler miydi yoksa hayal mi görüyordum? Başındaki şapkadan bunu anlamak zordu. "Bunu benim için daraltabilir misin?" Dedim. *Cincinnati'nin yeraltı dünyasını didik didik edip, Mr. Kalamack'ın gününü potansiyel çalışanlarını öldürerek. Evet. Kolay bir iş gibi geldi.*

"Bir sürü fikrim var Bayan Morgan. Bir sürü düşman, bir sürü çalışan."

"Ve hiç dostum yok," diye alaycı bir şekilde ekledim, Sharps'ın yılan gibi Minyatür bir Loch Ness gibi tümsekler. Eve gelip Trent için çalıştığımı söylediğimde Ivy'nin ne diyeceğini hayal ederken nefesim yavaş bir sesle kesildi. "Yalan söylediğini öğrenirsem, peşinden kendim gelirim, Kalamack. Ve bu sefer iblis ıskalamayacak."

Alaycı bir kahkaha attı ve ben de ona döndüm. "Blöfü bırakabilirsin. O iblisi geçen bahar peşimden sen göndermedin."

Hafif esinti soğuktu ve dönerken ceketimi kapattım. "Sen nasıl..."

Trent aşağı havzaya uzaktan baktı. "Ofisimde erkek arkadaşınla yaptığın konuşmaya kulak misafiri olduktan ve o iblise verdiği tepkiyi gördükten sonra bunun başka biri olması gerektiğini anladım ama itiraf etmeliyim ki o iblisi serbest bırakıp çağırıcısını öldürmek için geri döndükten sonra seni dövülmüş ve morarmış görmek beni neredeyse ikna ediyordu."

Beni Nick'le konuşurken duymuş olması hoşuma gitmemişti. Ya da Algaliarept'in kontrolünü ele geçirdikten sonra benim verdiğim tepkinin aynısını vermiş olması. Trent'in ayakkabıları sürtündü ve gözlerinde temkinli bir sorgulama belirdi. "İblis yaran..." Tereddüt etti ve lanetli duyguların titreşimi güçlendi. "Bir kaza mıydı?" diye bitirdi.

Sharps'ın kaybolan hörgüçlerinden gelen dalgaları izledim. "Beni o kadar kötü kanattı ki-" Durdum, dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden ona Bu mu? "Evet. Öyleydi."

"Güzel," dedi, bakışları hâlâ göletteydi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Göt, diye düşündüm, Algaliarept'i peşimizden gönderen her kimse o gece çifte acı çekmişti. "Birileri konuşmamızdan hiç hoşlanmadı, değil mi?" dedim, sonra donup kaldım. Yüzüm buz kesti ve nefesimi tuttum. Ya hayatlarımıza yapılan saldırılar ve son şiddet olayları birbiriyle bağlantılıysa? Belki de cadı avcısının ilk kurbanı ben olmalıydım?

Kalbim küt küt atarken kendimi tuttum ve düşündüm. Kurbanların her biri kendi kişisel cehennemlerinde ölmüştü: yüzücü boğulmuş, fare bakıcısı parçalanmış ve canlı canlı yenmiş, iki kadın tecavüze uğramış, atlarla çalışan bir adam ezilerek öldürülmüştü. Algaliarept'e beni dehşet içinde öldürmesi söylenmişti, en güçlü korkumun ne olduğunu öğrenmek için zaman ayırmıştı. *Lanet olsun. En büyük korkum Aynı kişi.*

Trent sessizliğim karşısında başını eğdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Ağır bir şekilde korkuluklara yaslandım. Başımı ellerimin arasına alarak bayılmamak için kendimi zor tuttum. Glenn birini arayacaktı,

ve hepsi bu kadar.

Trent parmaklıklardan uzaklaştı. "Hayır," dedi ve ben de başımı kaldırdım. "Bu bakışı sende daha önce iki kez gördüm. Ne oldu?"

Yutkundum. "Cadı avcısının ilk kurbanlarının biz olmamız gerekiyordu. İkimizi de öldürmeye çalıştı, ona bir iblisin hakkından gelebileceğimizi gösterdikten sonra vazgeçti ve ben de senin için çalışmayacağımı açıkça belirttim. Sadece sizin için çalışmayı kabul eden cadılar öldürüldü, değil mi?"

"Hepsi benim için çalışmayı kabul etti," diye nefes aldı ve kelimelerin omurgamdan nasıl aktığını görünce bir ürpertiye bastırdım. "Birbirimize bağlanmayı hiç düşünmemiştim. ikisi."

Bir iblisi cinayetle suçlayamazsınız. Mahkum edildiğinde onu zapt etmenin bir yolu olmadığından, mahkemeler uzun zaman önce iblislere silah muamelesi yapmaya karar vermişti, karşılaştırma tam olarak doğru olmasa bile. Özgür seçim söz konusuydu, ancak ödeme görevle orantılı olduğu sürece, bir iblis cinayeti geri çevirmezdi. Yine de biri onu çağırıyordu. "İblis seni öldürmesi için onu kimin gönderdiğini söyledi mi?" diye sordum. Şimdiye kadar yaptığım en kolay yirmi bin dolardı. *Tanrı yardımcım olsun.*

Trent'in içinden korkuyla karışık bir öfke geçti. "Hayatta kalmaya çalışıyordum, sohbet etmeye değil. Yine de onunla işleyen bir ilişkiniz var gibi görünüyor. Neden ona sormuyorsun?"

Nefesim sarsıntılı bir inançsızlık sesiyle geliyor. "Ben mi? Zaten ona bir iyilik borcum var. Daha derine inmem için bana yeterince ödeme yapamazsın. Bak ne diyeceğim. Senin için ararım, sen de sorarsın. Eminim ikiniz ödeme konusunda bir anlaşmaya varabilirsiniz."

Güneşten bronzlaşmış yüzü soldu. "Hayır."

Tatmin olmuş bir şekilde küçük gölete baktım. "Kendi yapacağın bir şey değilse bana korkak deme. Ben pervasızım. Aptal değilim." Ama sonra tereddüt ettim. *Nick bunu yapardı.*

Trent'in yüzünde şaşırtıcı ve gerçek bir gülümseme belirdi. "Yine yapıyorsun."

"Ne?" diye sordum.

"Başka bir düşüncen daha vardı. Çok eğlencelisiniz Bayan Morgan. Sizi izlemek beş yaşındaki bir çocuğu izlemek gibi."

Hakarete uğramış bir halde suyun üzerinden dışarı baktım. Nick'in beni öldürmesi için onu kimin gönderdiğini sormasının küçük bir soru olarak mı yoksa daha fazla ödeme gerektirecek büyük bir soru olarak mı değerlendirileceğini merak ettim. Kendimi parmaklıklardan uzaklaştırarak müzeye doğru yürümeye ve bunu öğrenmeye karar verdim.

"Yani?" Trent sordu.

Başımı salladım. "Gün batımından sonra bilgilerinizi alacağım," dedim ve gözlerini kırptırdı.

"Arayacak mısın?" Ani ve savunmasız şaşkınlığı beni yakaladı ve onu ürkütmeyi başarmanın çok ihtiyacım olan bir ego artışı olduğunu düşünerek yüzümü kayıtsız tuttum. Bunu ne kadar çabuk sakladığı, bu duyguyu iki kat daha tatmin edici hale getirdi. "Az önce dedin ki-"

"Sonuçlar için para ödüyorsunuz, play-by-play için değil. Bir şey bulduğumda size haber veririm."

Yüz ifadesi saygıya dönüşmüş olabilir. "Sizi yanlış değerlendirmişim Bayan Morgan."

"Evet, sürprizlerle doluyum," diye mırıldandım, rüzgâr şiddetlenirken saçlarımı gözlerimden uzak tutmak için uzandım. Trent'in şapkası suya uçmakla tehdit ediyordu ve kafasından ayrılmadan önce onu yakalamak için uzandım. Parmaklarım şapkasına dokundu, sonra hiçbir şey olmadı.

Trent geriye doğru sıçradı. Gözlerimi kırptırarak onun olduğu yere baktım. Gitmişti.

Onu bir metre ötede, köprünün tamamen dışında buldum. Kedilerin böyle hareket ettiğini görmüştüm. Doğrulurken korkmuş görünüyordu, sonra da

zerindeki duyguyu gördü. Güneş ince telli saçlarında parıldıyordu; şapkası suyun içindeydi ve hastalıklı bir yeşile dönmüştü.

Quen yakındaki aēatan düşüp usulca önüne indiēinde kaskatı kesildim. Adam kollarını iki yana açmış, siyah kotu ve gmleēiyle modern zaman samuraylarına benziyordu. Bir su sesi duyduēumda hareket etmedim. arkamdan geldi. Bakır sülfat ve pislik kokusu alabiliyordum. Sharps'ın arkamda belirdeēini görmekten çok hissettim, soēuk, ıslak ve neredeyse altında yařadıēı köprü kadar büyüktü, kendisine su vermek için büyük miktarda su emmişti daha fazla kütle. Yakındaki tuvaletten gelen hafıf bir tıkırtı Glenn'in yolda olduēunu söylüyordu.

Kimse kımıldamayınca kalbim kt küt atmaya başladı. *Ona dokunmamalıydım. Ona dokunmamalıydım.* Dudaklarımı yalayarak ceketimi düzelttim, Quen'in Trent'i incitmeye alıřmadıēımı anlayacak kadar mantıklı olmasına sevindim. "Bir isim bulduēumda seni arayacaēım," dedim, sesim ince çıkıyordu. Quen'e bir özür dileyen bir bakışla topuklarımın üzerinde döndüm ve hızla caddeye doēru yürüdüm, topuklarım omurgamdan yukarı doēru sessizce gümbürdüyordu.

Ve sen benden korkuyorsun, diye düşündüm sessizce. Neden korkuyorsun?

OceanofPDF.com

Yirmi Dört

"Üçüncü kez, Rachel. Bir parça daha ekmek ister misin?"

Şarabımın yüzeyinde parlayan ışıktan Nick'in meraklı ve eğlenen bir ifadeyle beklediğini gördüm. Ekmek dolu tabağı uzatıyordu. Meraklı ifadesinden, bir süredir orada tuttuğunu tahmin ettim. "Hayır. Hayır, teşekkür ederim," dedim ve Nick'in benim için hazırladığı akşam yemeğine neredeyse hiç dokunulmamış olduğunu görmek için aşağıya baktım. Özür dileyen bir gülümsemeyle çatalımı makarna ve beyaz sostan bir ısırık daha aldım. Onun akşam yemeği, benim öğle yemeğimdi ve ikisi de çok lezzetliydi, hatta salatayı yapmaktan başka bir şey yapmadığım için daha da lezzetliydi. Muhtemelen bugün yediğim son şey olacaktı. Çünkü Ivy'nin Kist ile randevusu vardı. Bu da benim Ben ve Jerry ile televizyon karşısında akşam yemeği yiyeceğim anlamına geliyordu. Konu seks ve kan olduğunda bir maymundan daha kötü olduğu için onun yaşayan bir vampirle çıkmasını garip bulmuştum ama bu kesinlikle beni *ilgilendirmezdi*.

Nick'in tabağı boştu ve ekmeği bıraktıktan sonra arkasına yaslanıp bıçağının ucuyla oynayarak peçetesinin üzerine tam oturmasını sağladı. "Bunun benim yemeğim olmadığını biliyorum," dedi. "Sorun nedir? Müzeye geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmedin."

Sırıtişımı bir peçeteyle örtüp ağzımın kenarını sildim. Onu uyuklarken yakalamıştım; uzun bacaklarını kaldırmış, ayaklarını temizlik masasına dayamış, on sekizinci yüzyıldan kalma çay havlusunu gözlerinin üzerine örtmüştü. Eğer bu bir kitap değilse, gerçekten de umurunda değildi. "O kadar belli mi?" Bir ısırık alarak söyledim.

Yüzüne tanıdık, orantısız bir gülümseme yayıldı. "Bu kadar sessiz olmak sana göre değil. Bay Kalamack'ın o cesedi bulduktan sonra tutuklanmamasıyla mı ilgili?"

Suçluluk duygusuyla tabağı ittim. Nick'e "Trent'i alalım" meselesinde taraf değiştirdiğimi henüz söylememiştim. Gerçekten de söylememiştim ve beni rahatsız eden de buydu. Adam çamur gibiydi.

"Bir ceset bulmuşsun," dedi masaya doğru eğilip elimi tutarken. "Gerisi gelecek."

Nick'in beni sattığımı söyleyeceğinden endişelenerek irkildim. Sıkıntım belli olmuş olmalıydı ki, ben başımı kaldırana kadar elimi sıktı. "Ne oldu Ray-ray?"

Gözleri cesaretlendirici bir yumuşaklığa sahipti, kahverengi derinlikleri Nick'in küçük mutfak/yemek odasının üzerinde asılı duran çirkin ışığın parıltısını yakalıyordu. Konuyu nasıl açacağıma karar vermeye çalışırken dikkatim onu oturma odasından ayıran kısa, göğüs yüksekliğindeki şöminenin üzerindeydi. Uyuyan şeytanları rahat bırakması konusunda aylardır onu sıkıştırıp duruyordum ve işte buradaydım, ondan benim için Algaliarept'i aramasını istiyordum. Cevabın Nick'in "deneme sözleşmesinin" karşılayacağından daha pahalıya mal olacağından emindim ve yine de benim için ödeme yapması riskini almak istemedim. Nick'in geniş bir şövalyelik çizgisi vardı. Ohio Nehri gibi.

"Söyle bana?" diye sordu, gözlerimi görebilmek için başını eğerek.

Dudaklarımı yaladım ve bakışlarına karşılık verdim. "Büyük Al hakkında." Algaliarept'in, adını her söylediğimde onu çağırdığımı düşünme riskini göze almaktan hoşlanmıyordum, bu yüzden iblise biraz aşağılayıcı bir takma adla hitap etmeye başlamıştım. Nick bunun komik olduğunu düşündü; ona Al dediğim için değil, çağrılmadan ortaya çıkmasından endişe ettiğim için.

Nick'in parmakları benimkilerden kaydı ve şarap kadehini almak için geri çekildi. "Yine başlama," dedi, kaşları öfkenin ilk belirtileriyle çatılmıştı. "Ne yaptığımı biliyorum ve hoşuna gitse de gitmese de bunu yapacağım."

"Aslında," dedim, "ona benim için bir şey sorabilir misin diye soracaktım."

Nick'in uzun yüzü gevşedi. "Pardon?"

Yüzümü buruşturdum. "Eğer sana bir şeye mal olmayacaksa. Mal olacaksa, unut gitsin. Başka bir yol bulurum."

Bardağı yere bıraktı ve öne doğru eğildi. "Onu aramamı ister misin?"

"Bak, bugün Trent'le konuştum," dedim hızlıca, böylece sözünü

kesemezdi,

"ve geçen bahar bize saldıran iblisin cinayetleri işleyen iblisle aynı olduğunu düşünüyoruz - benim ilk cadı avcısı kurbanı olmam gerekiyordu ama Trent'in iş teklifini geri çevirdiğim için gitmeme izin verdi. Eğer bizi öldürmesi için onu kimin gönderdiğini bulabilirsem, o zaman katili yakalamış oluruz."

Dudakları aralandı, Nick bana baktı. Neredeyse düşüncelerinin yerine oturduğunu görebiliyordum: Trent masumdu ve ben onun için gerçek katili bulup adını temize çıkarmak için çalışıyordum. Rahatsız bir şekilde çatalı tabağın üzerinde gezdirdim. "Sana ne kadar veriyor?" Nick sonunda sordu, sesi düşünceleri hakkında bana hiçbir ipucu vermiyordu.

"İki bin peşin," dedim, henüz eve gitmediğim için cebimde hafif hissederek. "Cadı avcısının kim olduğunu söylediğimde on sekiz bin daha." *Hey. Kırımı ödemiştin. Vay canına.*

"Yirmi bin dolar mı?" dedi, kahverengi gözleri floresan ışığında büyümüştü. "Bir isim için sana yirmi bin dolar mı veriyor? Onu getirmen falan gerekmiyor mu?"

Nick'in beni sattığımı düşünüp düşünmediğini merak ederek başımı salladım. Öyle hissediyordum.

Nick üç kalp atışı boyunca kendini tuttu, sonra ayağa kalktı, sandalyesi yıpranmış muşambayı sıyırdı. "Bunun ne kadara mal olduğunu öğrenelim," dedi odadan yarı yolda çıkarken.

Tel ve plastik sandalyesine göz kırparak bakakaldım. Kalbim güm güm atıyordu. "Nick?" Ayağa kalktım, tabaklarımızı lavaboya götürmek için bir an ayırdım. "Öyle değil mi?"

Trent için çalışmam seni rahatsız mı ediyor? Bu beni rahatsız ediyor."

"O cadıları o mu öldürdü?" sesi odasına giden koridordan geldi ve oturma odasından gelen sesi takip ettiğimde onu çamaşır dolabından her şeyi çıkarıp metodik bir çabuklukla yatağının üzerine yığarken buldum.

"Hayır. Hiç sanmıyorum." *Söylediklerini yanlış anlarsam Tanrı yardımcım olsun.*

Bana bir yığın yepyeni, tatlı yeşil havlu uzattı. "Peki sorun nedir?"

"Adam bir biyo-uyuşturucu lordu ve Brimstone'u yönetiyor," dedim. Bana uzattığı büyük boy bahçıvan botlarını almam için havlu verdi. Onları çan kulemdelikler olarak tanıdım ve neden sakladığını merak ettim. "Trent Cincinnati'nin yeraltı dünyasını ele geçirmeye çalışıyor ve ben de onun için çalışıyorum. Sorun da bu."

Nick yedek çarşaflarını aldı ve yatağına bırakmak için yanımdan geçti. "Onun yapmadığına inanmasaydın ona yardım etmezdin," dedi geri dönerken. "Ve yirmi bin dolar için mi? Yirmi bin dolar mı? Eğer yanılıyorsanız, dolarlar çok fazla terapi satın alır."

Nick'in "para her şeyi doğru yapar" felsefesinden hoşlanmadığım için yüzümü buruşturdum. Sanırım annenizin her dolar için mücadele ettiğini görerek büyümenin bununla çok ilgisi olabilirdi, ama bazen Nick'in önceliklerini sorguluyordum. Ama kendimi kurtarmak için bunu öğrenmem gerekiyordu ve Trent'i bedavaya aklarsam lanetlenirdim.

Nick elinde bir yığın kazakla odasına girerken koridorda yan durdum. Dolap boştu -başlangıçta içinde pek bir şey yoktu- ve her şeyi boşalttıktan sonra kollarımdan havluları ve botları aldı, dolaba dönmeden önce onları yatağın üzerindeki tümseğe ekledi. Zemine kazınmış bir daire ve pentagramı ortaya çıkarmak için halının bir karesini kaldırdığında kaşlarım kalktı. "Al'ı bir dolaba mı çağırdın?" İnanamayarak söyledim.

Nick diz çöktüğü yerden başını kaldırdı, uzun yüzü sinsiydi. "Buraya taşındığımda çemberi buldum," dedi. "Güzel değil mi? Gümüşle kaplanmış. Kontrol ettim ve apartmanda elektrik ya da gaz hattı olmayan neredeyse tek yer burası. Mutfakta siyah ışıkla görebileceğiniz bir tane daha var ama o daha büyük ve onu tutabilecek kadar büyük bir daire yapamıyorum."

Rafları el altından sert bir vuruşla desteklerinden ayırıp koridordaki duvara yığmasını izledim. İşini bitirince dolaba girdi ve ona katılmam için bana elini uzattı. Şaşırmış bir halde bakakaldım.

"Al iblisin çemberin içinde olması gerektiğini söyledi, çağırının değil," dedim.

Eli düştü. "Bu deneme üyeliği olayının bir parçası. Onu çağırmaktan çok, dinleyici olarak çağırıyorum. Hayır diyebilir ve Gerçi sen bana onun yerine kendimi çemberin içine koyma fikrini verdiğinden beri böyle bir şey olmadı. Artık sadece gülmek için geliyor." Nick tekrar elini uzattı. "Gel bakalım. İkimizin de uygun olduğundan emin olmak istiyorum."

Nick'le dolaba girmek istemediğim için oturma odasının görebildiğim kısmına baktım. En azından bu koşullar altında. "Mutfaktaki daireyi kullanalım," diye önerdim. "Kapatmamın bir sakıncası yok."

"Onu aradığını düşünmesi riskini almak mı istiyorsun?" Nick kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bu bir o, o değil," dedim ama onun bıkkın ifadesi karşısında elini tuttum ve dolaba doğru adım attım. Nick hemen elimi bıraktı ve bakışlarını dirseklerimizin birleştiği yerde gezdirdi. Dolap iyi büyüklükte ve derindi. Şu anda iyiydi ama içeri girmeye çalışan bir iblisi de eklersek klostrofobik olabilirdi. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir," dedim.

"Her şey yoluna girecek." Nick dolaptan çıkıp hâlâ başımızın üzerinde duran son rafa uzanırken hareketleri hızlı ve sarsıntılıydı. Tıkırdayan bir ayakkabı kutusunu indirerek açtı ve içinden gri kül dolu bir torba ile çoktan yanmış bir düzine kadar süt yeşili fıçı çıktı. Ağzım açık kaldı.

Ivy'nin küvetini en iyi şekilde kullandığımız bir gece yaktığı mumlar olduğunu fark ettim. Küllerle dolu bir kutuda ne işleri vardı?

"Onlar benim mumlarım," dedim, nereye gittiklerini ancak şimdi fark etmiştim.

Kutuyu yatağının üzerine koydu, fermuarlı çantayı ve en uzun mumu aldı ve oturma odasına gitti. Bir gümbürtü duydum ve kısa süre sonra yeniden ortaya çıktı, yeni eve taşınma çiçeğini koyduğum tabureyi sürüklüyordu. Hâlâ sessizdi, mumu bir zamanlar barış zambağının olduğu yere koydu.

"İblisleri çağırmak için kendi mumlarınızı satın alın," dedim hakaret ederek.

Taburenin altındaki çekmeceyi açıp bir kutu kibrit çıkarırken kaşlarını çattı. "İlk kez kutsal topraklarda yakılmaları gerekir yoksa işe yaramazlar."

"Her şeyi çözmüşsün, değil mi?" Bütün gecenin o mumları almak için bir bahane olup olmadığını merak ettim. Ne zamandır bu iblisi çağırıyordu ki? Dudaklarımı büzerek mumları yakmasını izledim. ve kibriti çalkaladı. Ancak fermuarlı çantadan bir avuç gri toz çıkarana kadar gerilmeye başladım. "Nedir bu?" Endişeyle sordum.

"Bilmek istemezsin." Sesinde şaşırtıcı bir uyarı vardı.

Eskiden onun gibileri mezar soymak için getirdiğimi hatırlayınca yüzüm ısındı. "Evet, biliyorum."

Başını kaldırdı, kaşları sinirli bir şekilde çatılmıştı. "Bu bir odak nesnesi, bu yüzden Algaliarept çemberin içinde bizimle birlikte olmak yerine çemberin dışında cisimleşiyor. Ve Mum, masanın üzerindeki külden başka bir şeye odaklanmamasını sağlamak içindir. Ben aldım, tamam mı?"

Hızlıca, "Özür dilerim," diye mırıldanarak geri çekildim. Her nasılsa Nick'in sahip olduğu tek siniri bulmuş ve onun üzerinde tepinmiş gibiydim. Şeytanımla baş edemiyordum.

çağırıyordu; belli ki öyleydi. "Tek yapman gerekenin bir çember oluşturup onları çağırmak olduğunu sanıyordum," dedim midem bulanarak. Birisi büyükannesinin küllerini satmıştı, böylece Nick onun kalıntılarıyla bir iblis çağırabilecekti.

Nick ellerinin tozunu aldı ve çantayı tekrar kapattı. "Sen bundan kurtulabilirsin ama ben kurtulamam. Dükkândaki adam, bir insanın kendi çemberini kapatabileceğine inanmadığı için, düzgün bir bağlayıcı çember yapmak için bana bu aşırı pahalı tılsımı satmaya çalışıyordu. Onu kıramayacağı bir çemberin içine soktuktan sonra bana her şeyde yüzde on indirim yaptı. Sanırım geri gelip daha fazla şey satın alacak kadar hayatta kalmayı bildiğimi düşündü."

Ona havlamayı bıraktığım anda kızgınlığı kaybolmuştu. İlk kez -hatta ikinci kez- bana yeteneklerini gösterme şansı bulduğunu fark ettim, belli ki çok gurur duyduğu bir şeydi bu. İnsanlar da cadılar gibi ley hatlarını manipüle etmek için çok çalışmak zorundaydı, bu yüzden insanların ayak uydurabilmek için iblislerle aynı hizaya geldikleri biliniyordu. Tabii ki, bundan sonra uzun süre dayanamadılar, sonunda bir hata yaptılar ve sonsuz sonraya çekildiler. *Bu çok güvensizdi. Ve ben burada onu cesaretlendiriyordum.*

Yüzümü görünce yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. Elleri ve benim arasındaki külü hissedebiliyordum. "Sorun yok," diye yatıştırdı, dar yüzü gülümsüyordu. "Bunu daha önce de yaptım."

"Ben de bundan korkuyorum," dedim ve ona yer açmak için geri çekildim.

Nick kül dolu torbayı ayakkabı kutusunun yanına fırlatırken ben de omuzlarımdaki külü silmeye çalıştım. Nick de benimle birlikte dolaba girdi ve sonra homurdanarak menteşelerin çatlağına bir tahta parçası sıkıştırdı. "Bir keresinde kapıyı yüzüme kapatmıştı," dedi omuz silkerek.

Sırtımın alt kısmı terlemeye başladığında, *bu hiç iyi değil*, diye düşündüm.

"Hazır mısın?"

Yanan muma ve küçük kül yığınınına baktım. "Hayır."

Nick gözlerini kapatıp ikinci görüşünü açtığında parmak uçlarım karıncalandı. İçimin yeniden düzenlendiğine dair ürkütücü bir his karnımda başladı ve boğazıma doğru kıvrıldı. Gözlerim irileşti. "Vay, vay, vay!" Bu his rahatsız edici bir çekişe dönüşürken bağırdım. "Bu da ne?"

Nick gözlerini açtı. Gözleri buğuluydu ve her şeyi gerçekte hayalin o kafa karıştırıcı karışımı içinde gördüğünü söyleyebilirdim. "Sana bahsettiğim şey buydu," dedi, sesi boştu. "Bağlama büyüünden. Güzel, değil mi?"

Çemberin içinde kaldığımdan emin olmak için bir ayağımdan diğerine geçtim. "Bu berbat," diye itiraf ettim. "Özür dilerim. Neden bana bu kadar kötü

olduğunu söylemedin?" Omuz silkti, gözlerini kapattı.

İçimdeki çekim güçlendi ve bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Bir ley hattına bağlandığımda deneyimlediklerime paralel olarak, içinde yavaş yavaş yükselen enerjiyi hissedebiliyordum. Güç kabardı ve Trent'in ofisinde kanalize ettiğimin çok küçük bir kısmı olmasına rağmen beni tepki vermeye itti.

Dayanılmaz bir yavaşlıkla, seviyeler kullanılabilir bir düzeye ulaştı. Avuçlarım terlemeye başladı ve karnım sıkıştı. Acele etmesini diledim. ve çemberi kapatın. Güç girdapları içime işledi, bir şeyler yapma ihtiyacı büyüdü.

"Yardım edebilir miyim?" Sonunda kasılmasınlar diye ellerimi birbirine kenetleyerek sordum.

"Hayır."

Avuç içlerimdeki karıncalanma kaşıntıya dönüştü. "Özür dilerim," dedim. "Bütün bunları hissedebileceğini bilmiyordum. Bu yüzden mi uyuyamıyorsun? Seni uyandırıyor muyum?"

"Hayır. Endişelenme."

Topuklarım vurmaya başladı, baldırlarımdan yukarı çıkan sarsıntılar ateş gibi hissettiriyordu. "Tılsımı bozmak zorundayız," dedim gergin bir sesle. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

"Kapa çeneni Rachel. Konsantre olmaya çalışıyorum." "Özür dilerim."

Nefesi yavaş bir sesle elinden kayıp gitti ve içinden akıp gittiğini hissedebildiğim enerjinin aniden kesilmesini yansıtarak sıçradığında şaşırmadım. Bize doğru.

"Daire doldu," dedi nefes nefese ve ben de bakma isteğime direndim. Onu aşağılamak istemedim ve yapısını hissettiğim için iyi olduğunu biliyordum. "Emin değilim ama sanırım senin auranın bir kısmını taşıdığım için sen de çemberi kırabilirsin."

"Dikkatli olacağım," dedim, aniden çok daha gerginleşmişim. "Peki şimdi ne olacak?" Taburenin üzerindeki muma bakarak sordum.

"Şimdi onu davet ediyorum."

Nick'in ağzından Latince dökülürken bir ürpertiye bastırdım. Dudaklarım bu yabancılık karşısında aşağı doğru kıvrıldı. Konuştukça Nick farklı bir karaktere bürünüyor gibiydi, Gözlerinin altındaki gölgeler onu hasta göstermek için büyüyordu. Sesi bile değişti, daha yankılıydı ve bir şekilde kafamın içinde yankılanıyordu. Yine yavaş yavaş, neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar yükselen bir enerji birikimi vardı. Nick, Algaliarept'in adını uzun ve dikkatli bir hassasiyetle söylediğinde huzursuz ve gergindim, neredeyse rahatlamıştım.

Nick sarktı, temiz bir nefes aldı. Kapalı alanda deodorantının üzerindeki ter kokusunu alabiliyordum. Parmakları elime kaydı, bırakmadan önce hızlıca sıktı. Oturma odasından saatin tik takları geliyordu ve pencerenin önünden geçen trafiğin sesi kesilmişti. Hiçbir şey olmadı.

"Bir şey mi olması gerekiyor?" Nick'in dolabında dururken kendimi aptal gibi hissetmeye başlayarak sordum.

"Biraz zaman alabilir. Dediğim gibi, bu bir deneme üyeliği, gerçek bir şey değil."

Üç kez yavaşça nefes alıp dinledim. "Ne kadar sürecek?"

"Onun yerine kendimi çemberin içine koyduğumdan beri mi? Beş, on dakika."

Nick'in ruh hali hafifliyordu ve omuzlarımızdaki sıcaklığın neredeyse birbirine değdiğini hissedebiliyordum. Uzaktan belli belirsiz bir ambulans sesi geldi ve kayboldu.

Yanan muma baktım. "Ya görünmezse?" diye sordum. "Dolaptan çıkmak için daha ne kadar beklememiz gerekecek?"

Nick bana kayıtsız, asansördeki yabancı gibi bir gülümseme verdi. "Ben olsam güneş doğana kadar çemberden dışarı adım atmazdım. Ortaya çıkana ve onu sonsuzluğa doğru düzgün bir şekilde sürgün edene kadar, şimdi ve o zaman arasında herhangi bir zamanda ortaya çıkabilir."

"Yani eğer görünmezse sabaha kadar bu dolapta mı kalacağız?"

Başını salladı, yanık kehribar kokusu bana ulaştığında gözlerini kaçırıldı. "Oh, güzel. O burada," diye fısıldadı Nick, daha dik durarak.

Oh, güzel. O burada, diye kafamın içinde alaycı bir şekilde tekrarladım. Tanrı yardımcım olsun.
Hayatım çok berbattı.

Koridorun sonundaki kül yığınının üzeri, sonsuza dek sürecek bir leke ile bulanıklaşmıştı. Akan suyun hızıyla büyüdü, kabalaştı ve hayvan şeklini aldı. Gözleri belirlediğinde nefes almak için kendimi zorladım, kırmızı ve turuncu ve bir keçinin gibi yanlara doğru yarılmıştı. Karnım vahşi bir şekilde sıkıştı.

Ağzı şekillendi, salyası daha üniversite kütüphanesinin bodrum katından hatırladığım midilli büyüklüğündeki köpeğe dönüşmeden önce halıya damladı: Nick'in kişisel köpek korkusu hayata geçmişti.

Nefes nefese kalmıştım, bu ses ruhumun derinliklerinden, sahip olduğumu bile bilmediğim içgüdüsel bir korkuyu çekip çıkardı. Tırnaklı pençeleri ve güçlü arka ayakları kendini silkelediğinde ortaya çıktı, son sis

sarı saçlardan kalın bir yele oluşturunuyordu. Yanımda Nick ürperdi. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum, o da başını salladı, yüzü solgundu.

"Nicholas Gregory Sparagmos," diye seslendi köpek, oturduğu yerden ve bize vahşi bir köpek gülüşü atıyor. "Şimdiden mi, küçük büyücü? Ben de tam buradaydım."

Gregory mi? Nick bana pişmanlık duymayan bir yüz ifadesiyle bakarken düşündüm. Nick'in göbek adı Gregory miydi? Peki Nick bunu söylemesinin karşılığında ne almıştı?

"Yoksa beni Rachel Mariana Morgan'ı etkilemek için mi çağırdın?" diye bitirdi, köpek gülümsemesini bana çevirirken uzun kırmızı dili dışarı sarkıyordu.

"Birkaç sorum var," dedi Nick, sesi beden dilinden daha cesurdu.

Köpek ayağa kalkıp koridora doğru ilerlerken Nick'in nefesi kesildi. Omuzları neredeyse duvarlara değiyordu. Çemberin yanındaki zemini yalayıp test ederken dehşet içinde bakakaldım. Dilini görünmeyen bariyerin üzerine gönderdiğinde sonsuz gerçeklik filmi tısladı. Yanık kehribar gibi kokan duman yükseldi ve Algaliarept'in dilinin kömürleşip yanmaya başlamasını sanki bir camın arkasından izledim. Nick kaskatı kesildi ve fısıltıyla bir yemin ya da dua duyduğumu sandım.

Sinirli bir hırıltı çıkaran iblisin dış hatları bulanıklaştı.

Köpek uzayıp her zamanki İngiliz beyefendisi görüntüsüne bürünürken kalbim küt küt atmaya başladı. "Rachel Mariana Morgan," dedi, her aksanı zarif bir öncelemeyle vurgulayarak. "O cesedi bulduğun için seni tebrik etmeliyim canım. Son yıllarda gördüğüm en keskin ley hattı büyüsüydü. on iki yıl." Yakınıma eğildi ve lavanta kokusu aldım. "Oldukça heyecan yarattın, biliyorsun," diye fısıldadı. "Bütün partilere davet edildim. Cadımın büyüsü çanları çalmak için şehrin meydanına gitti. Benim kadar olmasa da herkes tadına baktı." Gözleri kapanan iblis ürperdi. Konsantrasyonu azaldıkça ana hatları dalgalanıyordu.

Sertçe yutkundum. "Ben senin cadın değilim," dedim.

Nick'in dirseğindeki parmakları sıkılaştı. "O şekilde kal," dedi Nick, sesi sertti. "Ve Rachel'ı rahatsız etmeyi bırak. Sorularım var ve bunları sormadan önce bedelini bilmek istiyorum."

"Güvensizliğin seni öldürecek, eğer yanağın ölmezse." Algaliarept hızlı bir hareketle dönerek oturma odasına döndü. Durduğu yerden Nick'in kitaplarının bulunduğu cam kapaklı dolabı açtığını görebiliyordum. Beyaz eldivenli parmakları uzandı ve bir tanesini çekip çıkardı. "Ah, merak ettim. Bu nereye gitmişti?" dedi, sırtı bize dönükken. "Sizde olması ne kadar muhteşem. Bir dahaki sefere bundan okuyacağız."

Nick bana baktı. "Genelde böyle yaparsınız," diye fısıldadı. "Latince'yi benim için deşifre ediyor, her türlü şeyi ağzından geçiriyor."

"Ve sen ona güveniyor musun?" Kaşlarımı çattım, gergindim. "Sor ona."

Algaliarept kitabı yerine koyup başka bir kitap çıkarmış, eski bir dost bulmuşçasına mırıldanıp telaşlanırken ruh hali hafiflemişti.

"Algaliarept," dedi Nick, kelimeyi yavaşça söyleyerek ve iblis elinde yeni bir kitapla döndü. "Geçen bahar Trent Kalamack'a saldıran iblisin sen olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Elinde tuttuğu açık kitaptan başını kaldırıp bakmadı. Kitabı daha iyi desteklemek için parmaklarını uzattığını fark ettiğimde midemin bulandığını hissettim. "Bu bizim anlaşılmamıza dahil," dedi, sesi dalgındı. "Rachel Mariana Morgan cevabı çoktan tahmin ettiğine göre." Yukarı baktı, gözleri fûme bardakların üzerinde turuncu ve kırmızı. "Evet, o gece Trenton Aloysius Kalamack'ın tadına ben de sizin kadar baktım. Onu doğrudan öldürmeliydim ama Onun yeniliği o kadar güzeldi ki, beni çembere almayı başarana kadar

oyalandım." "Bu yüzden mi hayatta kaldım?" diye sordum. "Bir hata mı yaptın?"

"Bu senden gelen bir soru mu?"

Dudaklarımı yaladım. "Hayır."

Algaliarept kitabı kapattı. "Kanın sıradan, Rachel Mariana Morgan. Anlamadığım ince tatlarla lezzetli ama sıradan. Seninle oynamadım; seni öldürmeye çalıştım. Kule çanlarını çalabildiğini bilseydim, olayları farklı şekilde ele alabilirdim." Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bakışlarının yağ gibi üzerime döküldüğünü hissettim. "Belki de değil. Baban gibi olacağını bilmeliydim. O da çanları çaldı. Bir kere. Ölmeden önce. Yap Umarım bu senin için bir önsezi değildir."

Midem sıkışmıştı ve Nick, ben onun çevresine dokunamadan kolumu tuttu. "Onu tanımadığını söylemiştin," dedim, öfke sesimi sertleştirmişti.

Bana sıırttı. "Başka bir soru?"

Kalbim küt küt atarken, bana daha fazlasını söyleyeceğini umarak başımı salladım.

Parmağını burnuna götürdü. "O halde Nicholas Gregory Sparagmos, hizmetlerim için para ödemeye hazır biri tarafından çağırılmadan önce başka bir soru sorsa iyi olur."

"İspiyoncu bir muhbirden başka bir şey değilsin, bunu biliyor musun?" Titreyerek söyledim.

Algaliarept'in boynumda duran bakışları, bodrum katında hayatımın içimden akıp gittiği bir anımı canlandırdı. "Sadece kötü günlerimde."

Nick doğruldu. "Rachel'ı öldürmen için seni kimin çağırdığını ve şimdi de ley hattı cadılarını öldürmen için seni çağırıp çağırmadığını bilmek istiyorum."

Neredeyse görüş alanımdan çıkan Algaliarept mırıldandı, "Bu çok pahalı bir soru dizisi, ikisi birlikte bizimkinden çok daha fazla anlaşma." Dikkatini tekrar elindeki kitaba verdi ve bir sayfa çevirdi.

Nick nefes alırken endişe üzerime çöktü. "Hayır," dedim. "Buna değmez."

"Cevaplar için ne istiyorsun?" Nick beni görmezden gelerek sordu.

"Ruhun mu?" dedi hafifçe.

Nick başını salladı. "Mantıklı bir şey bul, yoksa seni hemen geri gönderirim ve bir daha Rachel'la konuşamazsın."

İşildadı. "Ukalalaşıyorsun, küçük büyücü. Yolun yarısı benim." Elindeki kitabı keskin bir şangırtıyla kapattı. "Kitabımı sınırdan geri götürmeme izin ver, ben de sana Rachel'ı öldürmem için beni kimin gönderdiğini söyleyeyim.

Mariana Morgan. Trenton Aloysius Kalamack'ın cadılarını öldürmem için beni çağıran aynı kişiye? Bu benimle kalacak. Senin ruhun bunun için yeterli değil. Rachel Mariana Morgan'ınki belki. Genç bir adamın zevklerinin imkanlarına göre çok pahalı olması ne acı, değil mi?"

Cadıları öldürdüğünü itiraf ettiğini fark ettiğimde bile kaşlarımı çattım. Diğer tüm cadılar onun altında ölürken Trent ve beni hayatta tutan şey şans olmalıydı. Hayır, şans değil. Quen ve Nick'ti. "Peki o kitabı neden istiyorsun?" Ona sordum.

"Ben yazdım," dedi, sert sesi kelimeleri zihnimin kıvrımlarına sıkıştırıyor gibiydi.

İyi değil. İyi değil, iyi değil, iyi değil. "Ona verme, Nick." Dar alanda

döndü ve bana çarptı. "O sadece bir kitap."

"Bu senin kitabın," diye kabul ettim, "ve benim sorum. Başka bir şekilde öğreneceğim."

Algaliarept güldü, eldivenli parmağı sokağı görebilmek için perdeyi kaydırды. "Seni öldürmek için tekrar gönderilmeden önce mi? Ley hatlarının her iki tarafında da çok konuşuluyorsun. Çabuk sorsan iyi olur. Eğer aniden çağrılırsam, işlerini yoluna koymak isteyebilirsin."

Nick'in gözleri döndü. "Rachel! Sırada sen mi varsın?"

"Hayır," diye itiraz ettim, Algaliarept'i tokatlamak istiyordum. "Sadece kitabı ona vermen için böyle söylüyor."

Nick kısaca, "Dan'in cesedini bulmak için ley hatlarını kullandın," dedi. "Ve şimdi de Trent için mi çalışıyorsun? Sen de listedesin, Rachel. Kitabını al, Al. Rachel'ı öldürmen için seni kim gönderdi?"

"Al?" İblis parladı. "Oh, bunu sevdim. Al. Evet, bana Al diyebilirsin."

"Rachel'ı öldürmen için seni kim gönderdi?" Nick talep etti.

Algaliarept ışıldadı. "Ptah Ammon Fineas Horton Madison Parker Piscary."

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ve Nick'in kolunu kavradım. "Piscary?" Fısıldadım. *Ivy'nin amcası cadı avcısı mıydı? Ve adamın yedi ismi mi vardı? Kaç yaşındaydı?*

Nick aniden, "Algaliarept, bu gece bizi bir daha rahatsız etmemek üzere git," dedi.

İblisin gülümsemesi içimi ürpertti. "Söz vermiyorum," dedi ve sonra gözden kayboldu. Elindeki kitap haliya çarptı, ardından kitap raflarından görünmeyen bir kayma sesi geldi. Kalbimin atışını dinledim, sarsıldım. Ivy'ye ne söyleyecektim? Kendimi Piscary'den nasıl koruyabilirdim? Daha önce de bir kilisede saklanmıştım. Hoşuma gitmemişti.

"Bekle," dedi Nick, ben çembere dokunamadan beni geri çekerek. Bakışlarını kül yığınına doğru takip ettim. "Henüz gitmedi."

Algaliarept'in küfrettiğini duydum, sonra kül yok oldu.

Nick içini çekti, sonra çemberi kırmak için ayak parmağını çemberin yanından geçirdi. "Artık gidebilirsin."

Belki de Nick bu işte düşündüğünden daha iyiydi.

Kambur ve endişeli bir ifadeyle mumu söndürmeye gitti ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alarak koltuğunun kenarına oturdu. "Piscary," dedi düz haliya. "Neden sadece eski balo arkadaşından saklanmak zorunda olan normal bir kız arkadaşım olamıyor?"

"İblisleri çağırın sensin," dedim dizlerim titreyerek. Gece birdenbire çok daha tehditkâr bir hal almıştı. Nick içinde olmadığı için dolap daha büyük görünüyordu ve ben dışarı çıkmak istemiyordum. "Kiliseme geri dönmeliyim," dedim, eski karyolamı mabede kurup bu gece terk edilmiş sunağın üzerinde uyuyacağımı düşünerek. Hemen ardından Trent'i aradım. Halledeceğini söyledi. *İcabına bakacağını*. Umarım bu Piscary'yi kazıklamak anlamına geliyordur. Piscary yasaları umursamıyordu; ben neden umursayayım ki? Vicdanımı yokladım ama en ufak bir sızı bile bulamadım.

Ceketime uzandım ve kapıya doğru gittim. Kilisemde olmak istiyordum. Edden'den çaldığım ACG battaniyesine sarınmak ve Tanrı'nın lütfettiği kilisenin ortasında oturmak istiyordum. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim uyuşmuş bir halde, oturma odasının ortasında kısa bir süre durdum.

"Trent?" diye sordu gereksiz bir şekilde, telsiz telefonunu bana uzatarak.

Numarayı tuşladıktan sonra titreyen parmaklarımı saklamak için elimi yumruk yaptım. Karşımda Jonathan vardı, sesi öfkeli ve çirkindi. Doğrudan Trent'le konuşmama izin verene kadar ona zor anlar yaşattım. Sonunda dahili numaranın klik sesini duydum ve Trent'in nehir gibi pürüzsüz sesi bana profesyonel bir "İyi akşamlar, Bayan Morgan." dedi.

"Ben Piscary," dedim selamlama amacıyla. Beş kalp atışı boyunca sessizlik oldu ve telefonu kapatıp kapatmadığını merak ettim.

"Piscary'nin onu cadılarımı öldürmesi için gönderdiğini mi söyledi?" Trent sordu, parmaklarının şıkırdama sesi araya giriyordu. Ardından bir şeyler yazarken çıkardığı o belirgin çizik geldi ve Quen'in de yanında olup olmadığını merak ettim. Trent'in endişesini gizlemek için sesine kattığı bıkkınlık işe yaramadı.

"Geçen bahar seni öldürmek için gönderilip gönderilmediğini ve bu görev için onu kimin çağırdığını sordum," dedim, volta atarken midem bulanıyordu. "Gün batımından sonra kutsal topraklarda kalmanızı öneririm. Kutsal topraklarda yürüyebilirsin, değil mi? Sen?" Elflerin bu tür şeylerle nasıl başa çıktıklarından emin olmadığım için sordum.

"Kaba olma," dedi. "Benim de en az senin kadar ruhum var. Ve teşekkür ederim. Bilgileri teyit eder etmez, tazminatınızın geri kalanıyla birlikte bir kurye göndereceğim."

Sarsıldım, gözlerim Nick'inkilerle buluştu. "Onaylandı mı?" Dedim. "Ne demek onaylandı?" Ellerimin titremesine engel olamıyordum.

"Bana verdiğin şey tavsiyeydi," diyordu Trent. "Sadece bunun için borsacıma ödeme yapıyorum. Bana kanıt getir, Jonathan da sana bir çek yazsın."

"Az önce sana kanıt verdim!" Ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu. "Az önce o lanet iblisle konuştum ve cadılarınızı öldürdüğünü söyledi. Daha ne kadar kanıta ihtiyacın var?"

"Birden fazla kişi bir iblisi çağırabilir Bayan Morgan. Eğer Piscary'nin o cadıları öldürmek için çağırıp çağırmadığını sormadıysanız, elinizde sadece spekülasyon var demektir."

Nefesim kesildi ve Nick'e sırtımı döndüm. "Bu çok Pahalı," dedim sesimi alçaltarak ve bir elimi örgümün üzerinde gezdirerek. "Ama Piscary'nin bağlayıcılığı altında ikimize de saldırdı ve cadıları öldürdüğünü itiraf etti."

"Yeterince iyi değil. Usta bir vampiri kazığa oturtmadan önce kanıta ihtiyacım var. Çabuk bulmanızı öneririm."

"Bana kazık atacaksın!" Bağırdım, korkum hayal kırıklığına dönüşürken perdeli pencereye doğru döndüm. "Neden olmasın?" Alaycı bir şekilde ağladım. "Çünkü Howlers. FIB öyle. Siz neden farklı olabilirsiniz ki?"

"Seni kazıklamıyorum," dedi, öfkesi sesinin grisini ipekten soğuk demire çevirerek. "Ama kalitesiz iş için ödeme yapmayacağım. Söylediğiniz gibi, size sonuçlar için ödeme yapıyorum, bir oyun ya da spekülasyon için değil."

"Bana hiçbir şey ödemiyoymuşsunuz gibi geliyor! Size Piscary olduğunu söylüyorum ve yirmi bin dolar, dört yüz yıllık bir vampirin inine girip ona iblislerini Cincinnati vatandaşlarını öldürmeye gönderip göndermediğini sormam için yeterli değil."

"Eğer işi istemiyorsanız, o zaman cayma bedelimi iade etmenizi bekliyorum." Telefonu yüzüne kapattım.

Telefon elimde sıcacıktı ve onu bir şeye fırlatmadan önce Nick'in mutfağı ile oturma odası arasındaki şöminenin üzerine yavaşça koydum. "Beni eve götürür müsün lütfen?" Sıkıca sordum.

Nick kitaplığına bakıyor, parmaklarını kitapların üzerinde gezdiriyordu.

"Nick," dedim daha yüksek sesle, kızgın ve sinirli. "Gerçekten eve gitmek istiyorum." "Bir dakika," diye mırıldandı, kitaplarına odaklanmıştı.

"Nick!" Dirseklerimi kavrayarak haykırdım. "Masalını sonra seçersin. Gerçekten eve gitmek istiyorum!"

Döndü, uzun yüzünde hasta bir ifade vardı. "O aldı." "Neyi aldı?"

"Elindeki kitaptan bahsettiğini sanmıştım. Ama bana tanıdık yapmak için kullandığın kitabı aldı."

Dudağım kıvrıldı. "İnsanların nasıl familiar yapılacağının kitabını Al mı yazdı? Alabilir."

"Hayır," dedi, yüz ifadesi solgunlaşmıştı. "Eğer o aldıysa, büyüü nasıl bozacağız?"

Yüzüm gevşedi. "Oh." *Bunu hiç düşünmemiştim.*

OceanofPDF.com

Yirmi Beş

Bir motosikletin alçak *güm güm güm güm* sesi gözlerimi kitabımdan kaldırdı. Kist'in motosikletinin temposunu tanıyarak dizlerimi çeneme çektim, yorganımı daha da yukarı çektim ve başucu lambamı kapattım. Açık vitray penceresinin ardındaki siyah şerit daha açık bir gri gösteriyordu. Ivy evdeydi. Eğer Kist gelirse, o gidene kadar uyuyormuş gibi yapacaktım. Ama bisikleti rölantide sokağa geri dönmeden önce neredeyse hiç duraksamadı. Gözlerim saatimin parlayan yeşil rakamlarına gitti. Sabahın dördü. Erken gelmişti.

Sayfayı işaretlemek için kitabı parmağımın üzerine kapattıktan sonra onu dinledim Yürüyüşteki ayak sesleri. Soğuk, şafak öncesi Eylül havası odamda toplanmıştı. Akıllı olsaydım kalkıp penceremi kapatırdım; Ivy içeri girdiğinde muhtemelen kaloriferi açardı.

Yatak odam orijinal kilisenin bir parçası olduğu ve kutsal toprak maddesi kapsamına girdiği için kutsal olan her şeye şükrettim: ölümsüz vampirleri, iblisleri ve kayıinvalideleri dışarıda tutma garantisi. Güneş doğana kadar yatağымda güvendedim. Hâlâ Kist için endişelenmem gerekiyordu. Ama o bana dokunmayacaktı. Ivy nefes alırken. Ölseydi de bana dokunmazdı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı ve parmağımı kitaptan çekip masa olarak kullandığım kumaş kaplı kutunun üzerine koydum. Ivy henüz gelmemişti. Kist'in bisikletinin uzaklaştığını duymuştum.

Kalp atışlarımı dinledim, Ivy'nin yumuşak adımlarını ya da kilisenin kapısının kapanmasını bekledim. Ama beni karşılayan, soğuk ve sessiz gecede belli belirsiz duyulan bir öğürme sesiydi.

"Ivy," diye fısıldadım, yorganı üstümden atarak. Üşüyerek yatağımdan fırladım, bornozumu kaptım, ayaklarımı tüylü pembe terliklerimin içine soktum ve koridora çıktım. Sıçrayarak durdum ve adımlarımı geri çektim. Çekmeceli sandığımın önünde durup parmaklarımı gölgeli çekmecenin üzerinde gezdirdim. parfümlerimin darbeleri.

Daha dün diğerlerinin arasında bulduğum yenisini seçerek sabırsızca üzerime bir yudum döktüm. Narenciye çiçekleri açtı, temiz ve keskin, ve şişeyi yere bıraktım, sert bir takırtıyla kalanın yarısını devirdim. Kendimi gerçek dışı ve şaşkın hissederek, neredeyse boş kiliseye doğru koşuyordum, giderken bornozumu çekiştiriyordum. Umarım bu seferki daha iyi sonuç verirdi. Sonuncusu.

Jenks tavandan aşağı inerken kanatların keskin takırtısı beni uyaran tek şey oldu. Önümde süzülürken sarsılarak durdum. Simsiyah parlıyordu. Şok içinde göz kırptım. Simsiyah parlıyordu.

"Oraya gitme," dedi, yüksek sesinde kalın bir korku vardı. "Arka taraftan çık. Bir otobüse bin. Nick'in yerine git."

Ivy'nin tekrar kustuğunu duyduğumda bakışlarım onun yanından geçip kapıya yöneldi, çirkin sesli tıkaçlar ağır hıçkırıklara karışıyordu. "Ne oldu?" Korkmuş bir halde sordum.

"Ivy vagondan düştü."

Orada öylece durdum, anlamamıştım. "Ne?"

"Vagondan düştü," diye tekrarladı. "B-suyunu yudumluyor. Şarabın tadına bakıyor. Yine pratik yapıyor, Rachel. Ve kafayı yedi. Git hadi. Ailem uzak duvarın yanında seni bekliyor. Benim için onları Nick'e götür. Ben burada kalıp ona göz kulak olacağım. Emin olmak için-" Kapıya baktı. "Senin peşinden gelmeyeceğinden emin olacağım."

Ivy'nin kusma sesi kesildi. Geceliğim ve bornozumla mabedin ortasında durdum ve dinledim. Korku, sessizlikle birlikte içime işledi, içime yerleşti. Küçük bir ses duydum ve bu ses sürekli, yumuşak bir ağlamaya dönüştü.

"Affedersiniz," diye fısıldadım Jenks'in yanından geçerken. Ağır kapının bir tarafını iterek açtığımda kalbim çarpıyor ve dizlerimin bağı çözülüyordu.

Sokak lambasının parıltısı görmek için yeterliydi. Meşelerin oluşturduğu gölgelerin içinde Ivy, motorcu derisiyle kilisenin en alttaki iki basamağına yarı uzanmış, terk edilmiş ve kendi başının çaresine bakmaya bırakılmıştı. A Jelatinimsi koyu kustumuk basamaklara yayılmış, çirkin şuruplu kümeler halinde kaldırıma damlıyordu. Yoğun kan kokusu narenciye kokumu bastırıyordu.

Cübbemin eteklerini toplayarak, korkudan doğan bir sakinlikle merdivenlerden aşağı indim.

"Rachel!" Jenks bağırdı, kanatları sert bir takırtı çıkarıyordu. "Ona yardım edemezsin. Git buradan!"

Uzun bacakları çarpık ve saçları siyah kusmuğa yapışmış Ivy'nin başında dururken duraksadım. Hıçkırıkları sessizleşmişti, omuzları titriyordu. *Tanrım, bunu atlatmama yardım et.*

Nefesimi tutarak arkasından uzandım ve kollarının altından kavrayarak onu ayağa kaldırmaya çalıştım. Dokunduğumda irkildi. Tutarlılık onun üzerinde titredi. Dikkati dağılınca yardım etmek için ayaklarını altına aldı. "Ona hayır dedim," dedi sesi çatlayarak. "Hayır dedim."

Sesini duyunca midem sıkışmıştı, şaşkınlık ve kafa karışıklığı içindeydim. Kusmuğun asidik kokusu boğazıma takıldı. Altında, onun yanmış kül kokusuyla karışan zengin bir toprak kokusu vardı.

Ben onu ayağa kaldırırken Jenks etrafımızda uçuşuyordu. Üzerinden peri tozları süzülerek parlayan bir bulut oluşturdu. "Dikkatli ol," diye fısıldadı, önce sol tarafıma, sonra sağ tarafıma. "Dikkatli ol. Sana saldırırsa onu durduramam."

"Bana saldırmayacak," dedim, öfkem korkuma katılarak mide bulandırıcı bir karışım oluşturdu. "Vagondan düşmedi. Onu dinleyin. Biri onu itti."

En üst basamağa ulaştığımızda Ivy ürperdi. Destek için eli kapıya dokundu ve yanmış gibi sarsıldı. Bir hayvan gibi pençeleriyle benden uzaklaştı. Nefes nefese, gözlerimi açarak geriye düştüm. Haçı gitmişti.

Kilisenin sahanlığında önümde durdu, gerginlik onu uzun boylu yapıyordu. Bakışları beni içine çekti ve soğudum. Ivy'nin siyah gözlerinde hiçbir şey yoktu. Sonra gözleri doymak bilmez bir açlıkla parladı ve saldırdı.

Hiç şansım yoktu.

Ivy beni boynumdan tutarak kilisenin kapısına yapıştırdı. Adrenalin yükseldi, acı dolu bir saldırıyla içimde parladı. Eli çenemin altında sıcak bir taş gibiydi. Son nefesim çirkin bir ses çıkardı. Ayak parmaklarım taş zemine sürtünerek asılı kaldım. Dehşete kapılarak tekme atmaya çalıştım ama o bana doğru bastırdı, sıcaklık cüppemi delip geçti. Gözlerim şişti, boğazımı sıkıan parmaklarını zorladım.

Nefes almakta zorlanarak gözlerini izledim. Sokak lambasının altında simsiyahtılar. Korku, umutsuzluk, açlık hepsi birbirine karışmıştı. Orada ona ait hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Bana yapmamı söyledi," dedi, tüy gibi hafif sesi, mutlak açlığıyla dehşete düşüren çarpık yüzüyle şok edici bir tezat oluşturuyordu. "Ona yapmayacağımı söyledim."

"Ivy," diye homurdandım, nefes almayı başarak. "Beni yere bırak." Tutuşu sıkılaştığında yine o çirkin sesi çıkardım.

"Bu taraftan değil!" Jenks bağırdı. "Ivy! İstedğin bu değil!"

Boynumdaki parmaklar sıkıştı. Ciğerlerim çırpınıyor, dolmaya çalıştıkça bir ateş yanıyordu. Bedenim kapanmaya başladığında Ivy'nin gözlerinin karası büyüdü. Panikleyerek ley hattıma doğru uzandım. Bağlantının kafa karışıklığı kaosu içinde neredeyse fark edilmeden parladı. Oksijensizlikten sersemlemiş bir halde, kontrolsüzce içimden bir güç dalgasının patlamasına izin verdim.

Ivy geriye savruldu. Dizlerimin üzerine çöktüm, boynumdaki tutuşu çekilirken bile öne doğru çekildim. Nefesim kesik kesik geliyordu. Acı gitti

Dizlerim taş sahanlığa çarptığında kafatasıma kadar geldi. Boğazımı hissederek öksürdüm. Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Jenks yeşil ve siyahtan oluşan bir bulanıklıktı. Önümde dans eden siyah noktalar küçüldü ve kayboldu.

Başımı kaldırıp baktığımda Ivy'nin kapalı kapıya doğru cenin pozisyonunda kıvrılmış olduğunu, kollarını dayak yemiş gibi başının üzerine koyup kendini salladığını gördüm. "Hayır dedim. Hayır dedim. Hayır dedim."

"Jenks," diye mırıldandım, saç tellerimin etrafında onu izliyordum. "Git Nick'i getir."

Ben sendeleyerek ayağa kalkarken peri önümde duruyordu. "Bir yere gitmiyorum."

Yutkunurken boynumu hissettim. "Git getir onu, eğer çoktan yola çıkmadıysa. O ipi çektiğimi hissetmiş olmalı."

Jenks'in yüzü sabitti. "Kaçmalısın. Kaçabiliyorken kaç."

Başımı sallayarak Ivy'yi izledim, kendine olan güveni paramparça olmuş bir halde kendini sallıyor ve ağlıyordu. Gidemezdim. Uzaklaşamazdım çünkü bu daha güvenli olurdu. Yardıma ihtiyacı vardı ve ondan kurtulma şansı olan tek kişi bendim.

"Hepsinin canı cehenneme!" Jenks bağırdı. "Seni öldürecek!"

"İyi olacağız," dedim ona doğru hamle yaparken. "Git Nick'i getir. Lütfen. Bunu atlatmak için ona ihtiyacım var."

Kanatlarının sesi, gözle görülür kararsızlığıyla birlikte yükselip alçaldı. Sonunda başını salladı ve gitti. Onun yokluğunun yarattığı sessizlik bana, iki kişi bir kişiye düştüğünde küçük, köhne bir hastane odasında kalan sessizliği hatırlattı. Yutkunarak bornozumun bağını sıktım. "Ivy," diye fısıldadım. "Hadi, Ivy. Seni içeri götüreceğim." Kendimi tutamayıp uzandım ve titreyen elimi omzuna koydum, titrediği için geri çekildim.

"Kaç," diye fısıldadı sallanmayı bırakıp tel gibi bir sessizliğe gömülürken.

Bana bakarken kalbim küt küt atıyordu, gözleri boş ve saçları çılgındı.

"Kaç," diye tekrarladı. "Eğer kaçarsan, ne yapacağımı bilirim."

Titreyerek, içgüdülerini tetiklemek istemediğim için kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Yüzü gevşedi ve alnının aniden kırışmasıyla gözlerinde kahverengi bir halka belirdi. "Ah Tanrım. Bana yardım et, Rachel," diye inledi.

Ödümü kopardı.

Bacaklarım titriyordu. Koşmak istedim. Onu kilisenin merdivenlerinde bırakıp gitmek istedim. Bunu yaparsam kimse bir şey demezdi. Ama bunun yerine uzanıp ellerimi omuzlarının altına koydum ve kaldırdım. Onu ayağa kaldırırken "Hadi," diye fısıldadım. Sıcak teni benimkine dokunduğunda tüm içgüdülerim onu düşürmek için çılgılık atıyordu. "Hadi seni içeri alalım."

Elimde gevşek bir şekilde asılı kaldı. "Hayır dedim," dedi, kelimeleri bulanıklaşmaya başlamıştı. "Hayır dedim."

Ivy benden daha uzundu ama omzum onunkinin altına tam oturdu ve ağırlığının çoğunu destekleyerek kapıyı açtım.

"Dinlemedi," dedi Ivy, onu içeri sürükleyip kapıyı arkamızdan kapattığımda, dışarıdaki basamaklardaki kismuk ve kanı sustururken tutarsız bir sesle.

Fuayenin karanlığı boğucuydu. Sendeleyerek harekete geçtim, mabede girdiğimizde ışık aydınlandı. Ivy iki büklüm olmuş, inleyerek nefes alıyordu. Cüppemin üzerinde koyu renkli yeni bir kan lekesi vardı ve daha yakından baktım. "Ivy," dedim. "Kanaman var."

"Her şeyin yolunda olduğunu söyledi" şeklindeki yeni mantrası bir kıkırdamaya dönüştüğünde soğudum. Derin, tüylerimi diken diken eden bir kıkırdamaydı ve ağzım kurudu.

"Evet," dedi, sözcükler boğucu bir sıcaklıkla ağzından kayıyordu. "Kanıyorum. Tadına bakmak ister misin?" Kıkırdaması bir anlık bir kıkırdamaya dönüşürken içime bir korku yerleşti.

hıçkırarak inledi. "Herkes tadına bakmalı," diye inledi. "Artık bir önemi yok."

Çenem sıkıştı ve omuzlarını daha sıkı kavradım. Öfkem korkumla karışmıştı. Biri onu kullanmıştı. Birisi onu isteği dışında kan almaya zorlamıştı. Aklını kaçırmıştı, kafası güzel bir bağımlı gibiydi.

"Rachel?" diye mırıldandı, adımları yavaşlıyordu. "Sanırım hasta olacağım...."

"Neredeyse vardık," dedim acımasızca. "Dayan. Sadece dayan."

Zar zor başardık ve Ivy öğürürken ve siyah porselen tuvaletine kusarken kusmuktan dağılmış saçlarını yolundan çektim. Deniz kabuğundan yapılmış gece lambasının ışığına bir kez baktım, sonra o kalın, siyah kanı tekrar tekrar kusarken gözlerimi kapattım. Hıçkırıklar omuzlarını titretti ve kustuğunda sifonu çektim, yapabildiğim kadar çirkinlikten kurtulmak istiyordum.

Işığı açmak için uzandım ve pembe bir parıltı banyosunu doldurdu. Ivy yere oturmuş, alnını tuvalete dayamış, ağlıyordu. Deri pantolonu dizlerine kadar kanla parlıyordu. Ceketinin altındaki ipek bluzu yırtılmıştı. Boynundan akan kanla yapış yapış olmuştu. İçimden geçen uyarıya aldirmeden, görmek için saçlarını dikkatlice topladım.

Midem düğümlendi. Ivy'nin mükemmel boynu tahrip edilmişti, uzun, alçak bir yırtık teninin sade beyazlığını işaretliyordu. Hâlâ kanıyordu ve kalan vampir tükürüğü onu harekete geçirmesin diye üzerine nefes almamaya çalıştım.

Korkuyla saçlarının dökülmesine izin verdim ve geri çekildim. Vampir terimleriyle, tecavüze uğramıştı.

"Ona hayır dedim," dedi, artık başında dikilmediğimi fark edince hıçkırıkları yavaşladı. "Ona hayır dedim."

Aynadaki görüntüm beyaz ve korkmuş görünüyordu. Kendimi sabitlemek için bir nefes aldım. Geçip gitmesini istedim. Her şeyin geçip gitmesini istedim. Ama üzerindeki kanı temizlemem gerekiyordu. Onu ağlayabileceği bir yastıkla yatağa yatırmalıydım.

Ona bir fincan kakao ve gerçekten iyi bir psikiyatrist getirmeliydim. Onlar var mıydı istismara uğramış vampirler için psikiyatristler? Elimi omzuna koyarken merak ettim.

"Ivy," diye ikna ettim. "Temizlenme vakti geldi." O aptal balığın hâlâ yüzdüğü küvetine baktım. Bir duşa ihtiyacı vardı, üzerinden atması gereken pisliğin içinde oturacağı bir banyoya değil. "Hadi gidelim, Ivy," diye cesaretlendirdim. "Benim banyomda hızlı bir duş. Geceliğini getireyim. Hadi..."

"Hayır," diye itiraz etti, gözleri odaklanmamıştı ve ben onu ayağa kaldırırken yardım edemedi. "Duramadım. Ona hayır dedim. Neden durmadı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, öfkem giderek artıyordu. Ona destek oldum koridora ve banyoma girdim. Dirseğimle ışık düğmesine vurarak onu çamaşır makinesi ve kurutucuya yaslanmış halde bıraktım ve duşu başlatmaya gittim.

Suyun sesi onu canlandırmış gibiydi. "Kokuyorum," diye fısıldadı boş boş, kendine bakarak.

Bana bakmadı. "Duşunu tek başına alabilir misin?" Biraz hareketlenme umuduyla sordum.

Yüzü boş ve gevşek, kendine baktı ve pıhtılaşmış, kusulmuş kanla kaplı olduğunu gördü. Dikkatli bir parmakla parlak kana dokunup onu yaladığında midem sıkıştı. Gerginlik içimi sıktı. Omuzlar acıyana kadar.

Ivy ağlamaya başladı. "Üç yıl," dedi yumuşak bir nefesle, gözyaşları oval yüzünden aşağı akarken elinin tersini çenesinin altına götürerek bir kan lekesi bıraktı. "Üç yıl..."

Başını eğerek pantolonunun yan fermuarına uzandı ve ben de kapıya doğru koştum. "Sana bir fincan kakao yapayım," dedim, kendimi tamamen yetersiz hissederek. Tereddüt ettim. "Birkaç dakika iyi olacak mısın?"

"Evet," diye nefes aldı ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Kendimi ağırlıksız ve gerçek dışı hissederek mutfağa girdim. Işığı yaktım, kollarımı kendime doladım ve odanın boşluğunu duydum. Ozon kokan gümüş teknolojisiyle derme çatma masası, benim parlak bakır tencerelerimin, seramik kaşıklarımın ve kazak askısından sarkan otlarımın yanında tuhaf bir şekilde doğru görünüyordu. Mutfak bizimle doluydu, özenle ayrılmıştık ama aynı duvarların içindeydik. Birini aramak, öfkelenmek, bağırıp çağırmak, yardım istemek istedim. Ama herkes bana onu bırakıp gitmemi söylüyordu.

Metodik bir şekilde süt ve kakaoyu çıkarıp Ivy'ye içirmeye başladığımda parmaklarım titriyordu. *Sıcak kakao*, diye düşündüm acı acı. Biri Ivy'ye tecavüz etmişti ve benim tek yapabildiğim ona lanet olası bir fincan kakao yapmaktı.

Piscary olmalıydı. Sadece Piscary ona tecavüz edebilecek kadar güçlü ya da cesurdu. Ve bu tecavüzdü. Ona durmasını söylemiş. Adam onu zorla almıştı. Bu tecavüzdü.

Mikrodalga fırının zamanlayıcısı çaldı ve bornozumun bağını sıktım. Üzerindeki ve terliklerimdeki kanı görünce yüzüm buz kesti; bir kısmı siyah ve pıhtılaşmış, bir kısmı da boynundan taze ve kırmızıydı. İlki için için yanıyordu. Bu ölümsüz vampir kanıydı. Ivy'nin öğürmesine şaşmamalı. İçinde yanıyor olmalıydı.

Dağlanmış kanın iğrenç kokusunu duymazdan gelerek, Ivy'nin kakaosunu hazırlamayı kararlılıkla bitirdim ve duş hâlâ akarken odasına götürdüm.

Yatağının başucundaki masanın ışığı pembe beyaz odayı yumuşak bir ısıltıyla dolduruyordu. Ivy'nin yatak odası da banyosu gibi bir vampir ininden çok uzaktı. Sabah ışığını dışarıda tutan deri perdeler beyaz perdelerin arkasına gizlenmişti. Kendisinin, annesinin, babasının, kız kardeşinin ve onların hayatlarının tunç çerçeveli resimleri tüm duvarı kaplıyor, bir tapınak gibi görünüyordu.

Noel ağaçlarının önünde cüppeler, gülümsemeler ve taranmamış saçlarla çekilmiş grenli fotoğraflar vardı. Hız trenlerinin önünde, güneşten yanmış burunlar ve geniş kenarlı şapkalarla yapılan tatiller. Sahilde bir gün doğumu, babasının kolları Ivy ve kız kardeşini sarmış, onları soğuktan koruyor. Daha yeni fotoğraflar odakta ve canlı renklerdeydi ama daha az güzel olduklarını düşündüm. Gülümsemeler mekanikleşmişti. Babası yorgun görünüyordu. A

Ivy ve annesi arasında yeni bir mesafe vardı. En son fotoğraflarında annesi hiç yoktu.

Arkamı dönerek Ivy'nin yumuşak örtüsünü aşağı çektim ve odun külü kokan siyah sateni ortaya çıkardım. Komodinin üzerindeki kitap derin meditasyon ve bilincin değişmiş hallerine ulaşma pratiğiyle ilgiliydi. Öfkem kabarmıştı. O kadar çabalamıştı ve şimdi yine başa dönmüştü. Neden? Tüm bunlar ne içindi?

Kakaoyu kitabın yanına bırakarak kanlı bornozumdan kurtulmak için koridorun karşısına geçtim. Harcadığım adrenalinin etkisiyle hızlı hareket ederek saçlarımı taradım ve bir kot pantolon ile siyah askılı bluzumu giydim; kışlık eşyalarımı henüz depodan çıkarmadığım için elimdeki en sıcak tutan temiz şeydi bu. Bornozumu ve yanan terliklerimi yerde çirkin bir yığın halinde bırakarak çıplak ayakla kiliseye doğru yürüdüm ve banyo kapısının arkasından geceliğini aldım.

"Ivy?" Banyo kapımı tereddütle çalarak seslendim, sadece akan suyun sesini duyuyordum. Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım. kapıyı açtım. Ağır bir sis her şeyi bulanıklaştırıyor, ciğerlerimi dolduruyor ve ağırlaştırıyordu. "Ivy?" Tekrar seslendim, içimi bir endişe kaplamıştı. "Ivy, iyi misin?"

Onu duş kabininin zemininde, uzun bacakları ve kollarıyla iki büklüm olmuş bir halde buldum. Su eğik başının üzerinden akıyor, kan boynundan ince bir perde halinde akıyordu. Bacaklarından gelen daha açık kırmızı bir parlaltı kabinin dibini renklendiriyordu. Gözlerimi ayıramadan baktım. Kalçalarının içi derin çiziklerle doluydu. Belki de geleneksel anlamda bir tecavüzdü bu.

Hasta olacağımı sandım. Ivy'nin saçları ona yapışmıştı. Teni beyazdı ve kolları ile bacakları çarpıktı. Ayak bileğindeki ikiz bileziklerin siyahı, teninin beyazına karşı koyu renkte görünüyordu. prangalar. Su kaynar olmasına rağmen titriyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü hayatının geri kalanında ve ölümüne kadar peşini bırakmayacak bir anıyla çarpılmıştı. Vampirliğin çekici olduğunu kim söylemişti? Bu bir yalandı, çirkin gerçekliği örtmek için bir illüzyondur.

Bir nefes aldım. "Ivy?"

Gözleri parladı ve geri çekildim.

"Artık düşünmek istemiyorum," dedi usulca, su yüzünden akıp gitmesine rağmen gözlerini kırpmadan. "Eğer seni öldürürsem, düşünmek zorunda kalmayacağım."

Yutkunmaya çalıştım. "Gideyim mi?" Fısıldadım ama beni duyabildiğini biliyordum.

Gözleri kapandı ve yüzü buruştu. Kendini örtmek için dizlerini çenesine çekerek kollarını bacaklarına doladı ve tekrar ağlamaya başladı. "Evet."

İçim titreyerek onun üzerine uzandım ve suyu kapattım. Pamuklu havluyu elime aldığımda parmak uçlarım sertleşti ve tereddüt ettim. "Ivy?" Dedim, korkmuştum. "Sana dokunmak istemiyorum. Lütfen ayağa kalk."

Gözyaşları sessizce suya karışırken ayağa kalktı ve havluyu aldı. Kurulanıp giyineceğine söz verdikten sonra, kana bulanmış giysilerini terliklerim ve bornozumla birlikte kilisenin içinden geçirip arka verandaya bıraktım. Yanan kanın kokusu kötü tütsü gibi midemi bulandırıyor. Onları daha sonra mezarlığa gömecektim.

Döndüğümde onu yatağında büzülmüş, nemli saçları yastığını ıslatmış ve komodinin üzerinde el değmemiş kakaosuyla buldum. Yüzü duvara dönüktü ve hareket etmiyordu. Yatağın ayak ucundaki yorganı üzerine çektim ve titredi. "Ivy?" dedim. Dedim, sonra tereddüt ettim, ne yapacağımı bilemedim.

"Ona hayır dedim," dedi, sesi bir fısıltı gibiydi, yırtık gri ipek karın üzerinde dinlenmek için sürükleniyordu.

Duvara dayalı, kumaşla örtülü sandığın üzerine oturdum. *Piscary*. Ama bir şeyleri tetiklemekten korktuğum için adını söylemedim.

"Kist beni ona götürdü," dedi, kelimeleri tekrarlanan bir hafızanın ritmine sahipti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, sadece parmakları

omuzlarını kavradıklarını gösteriyordu. Tırnaklarının altında et olması gereken şeyi görünce yüzüm kızardı ve gizlemek için yorganı yukarı çektim.

"Kisten beni onu görmeye götürdü," diye tekrarladı, kelimeleri yavaş ve kasıtlıydı. "Kızgındı. Senin sorun yarattığını söyledi. Ona zarar vermeyeceğini söyledim ama yine de kızdı. Bana çok kızgındı."

Bundan hoşlanmadığım için daha yakına eğildim.

"Dedi ki," diye fısıldadı Ivy, sesi neredeyse duyulmuyordu, "eğer ben seni engelleyemezsem, o engelleyecekmiş. Ona seni veliahtım yapacağımı, uslu duracağımı ve seni öldürmek zorunda kalmayacağımı söyledim ama yapamadım." Sesi yükseldi, neredeyse çılgına dönmüştü. "Bunu sen istemedin ve bunun bir hediye olması gerekiyordu.

Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sana anlatmaya çalıştım," dedi duvara. "Seni hayatta tutmaya çalıştım ama o seni şimdi görmek istiyor. Seninle konuşmak istiyor.

Tabii... "Titremesi kesildi. "Rachel? Dün... üzgün olduğunu söylediğinde, beni çok fazla zorladığını düşündüğün için mi, yoksa hayır dediğin için mi?"

Cevap vermek için nefes aldım, kelimelerim boğazımda düğümlenince şok oldum.

"Benim vârisim olmak istiyor musun?" diye sordu, suçlu bir duadan daha

yumuşak bir sesle. "Hayır," diye fısıldadım, korkudan aklımı kaçırmıştım.

Titremeye başladı ve tekrar ağladığını fark ettim. "Hayır dedim, O da," dedi hava almak için yutkunurken. "Hayır dedim ama o yine de yaptı. Sanırım öldüm, Rachel. Öldüm mü?" diye sordu, gözyaşları ani korkusuyla kesilmişti.

Ağzım kurumuştı ve kollarımı kendime dolamıştım. "Ne oldu?"

Nefesi hızlı bir sesle geldi ve bir an için tuttu. "Kızgındı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi. Ama her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Kalbinin çocuğu olduğumu, beni sevdiğini ve affettiğini söyledi. Bana evcil hayvanları anladığını söyledi. Bir zamanlar kendisinin de evcil hayvan beslediğini ama

Her zaman ona sırtını döndüler ve o da onları öldürmek zorunda kaldı. Ona defalarca ihanet etmeleri onu incitti. Eğer seni güvende tutmayı başaramazsam, bunu benim için yapacağını söyledi. Yapacağımı söyledim ama yalan söylediğini biliyordu." Kadından korkutucu bir inilti geldi. "Yalan söylediğini biliyordu."

Ben bir evcil hayvandım. Evcilleştirilmesi gereken tehlikeli bir hayvandım. Piscary öyle olduğumu düşünüyordu.

"Evcil hayvan yerine bir arkadaş istememi anladığını, ancak olduğun gibi kalmana izin vermenin güvenli olmadığını söyledi. Kontrolümü kaybettiğimi ve insanlar konuşuyordu. Sonra ağlamaya başladım, çünkü o çok nazikti ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım." Kelimeleri çıkarmakta zorlandığı için sözleri kısa aralıklarla geliyordu. "Beni yanına oturttu, bana sarıldı ve benimle ne kadar gurur duyduğunu, büyük büyükannemi de en az beni sevdiği kadar sevdiğini fısıldadı. Tek istediğim buydu," dedi. "Onun benimle gurur duyması."

Kısa bir süre acı dolu bir kahkaha attı. "Bir arkadaş isteme konusunu anladığını söyledi," dedi duvara, yüzü saçlarının arkasına gizlenmişti. "Bana asırlardır bir arkadaş bulabilecek kadar güçlü birini aradığını söyledi. annemin, büyükannemin ve büyük büyükannemin hepsinin çok zayıf olduğunu ama benim hayatta kalma isteğim olduğunu söyledi. Ona sonsuza kadar yaşamak istemediğimi söyledim, o da beni susturdu ve bana onun seçilmiş olduğunu, sonsuza kadar onunla kalacağımı söyledi."

Yorganın altında omuzları titriyordu. "Bana sarıldı, gelecekle ilgili korkularımı yatıştırdı. Beni sevdiğini ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Sonra parmağımı tuttu ve kendisinden kan aldı."

Mide asidi kabardı ve ben onu yuttum.

Sesi titrekleşmişti, açlığı ve ihtiyacı çelikten gizli bir şerit gibiydi. "Tanrım, Rachel. O çok yaşlı. Ondan fişkırان sıvı elektrik gibiydi. Gitmeye çalıştım. Onu istedim ve gitmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Hayır dedim ve kaçtım. Ama beni yakaladı. Karşı koymaya çalıştım ama işe yaramadı. Sonra ona hayır diye yalvardım ama beni tuttu ve zorla tadına baktırdı."

Sesi boğuktu ve vücudu titriyordu. Dehşet içinde yatağın kenarına oturmak için hareket ettim. Ivy hareketsiz kaldı ve ben yüzünü göremeden, görmekten korkarak bekledim.

"Ve sonra artık düşünmeme gerek kalmadı," dedi, sesinin düz tınısı şok ediciydi. "Sanırım bir an için kendimden geçtim. Bunu istedim. Gücü, tutkuyu. O çok yaşlı. Onu yere çektim ve üstüne çıktım. Beni kendine çekerken, daha derine inmemi, daha fazlasını çekmemi isterken sahip olduğu her şeyi aldım. Ve ben de aldım, Rachel. Almam gerekenden fazlasını aldım. Beni durdurmalıydı ama hepsini almama izin verdi."

Hareket edemiyordum, dehşetten perçinlenmişim.

"Kist bizi durdurmaya çalıştı. Piscary'nin çok fazla içmeme izin vermesini engellemek için aramıza girmeye çalıştı ama her yutkunuşumda kendimi daha fazla kaybettim. Sanırım Kist'i incittim. Sanırım onu kırdım. Tek bildiğim onun gittiği ve Piscary..." Adını tekrar söylerken yumuşak, zevk dolu bir ses çıktı. "...Piscary beni geri çekti." Siyah çarşafın altında hafifçe kıpırdandı. "Başımı ona yasladı ve beni istediğinden emin olana ve verecek daha çok şeyi olduğunu fark edene kadar beni daha da yakınlaştırdı."

Sert bir nefes onu sarstı ve kadın bir düğüm haline geldi; doyuma ulaşmış aşık, dövülmüş bir çocuğa dönüştü. "Her şeyi aldım. Her şeyi almama izin verdi. Neden izin verdiğini biliyordum ama yine de yaptım."

Sessizdi ama henüz bitirmediğini biliyordum. Daha fazlasını duymak istemiyordum ama söylemek zorundaydı yoksa kendini yavaş yavaş delirtecekti.

"Her çekişte açlığının arttığını hissediyordum," dedi fısıldayarak. "Her yutkunuşumda ihtiyacı kabarıyordu. Durmazsam ne olacağını biliyordum ama sorun olmadığını söyledi ve o kadar uzun zaman olmuştu ki," diye neredeyse inliyordu. "Durmak istemedim. Ne olacağını biliyordum ve durmak istemedim. Bu benim hatamdı. Benim hatamdı."

Bu cümleyi tecavüz kurbanlarından tanıyordum. "Senin hatan değildi," dedim elimi onun örtülü omzuna koyarak.

"Öyleydi," dedi ve sesi alçak ve boğucu bir hal alınca kendimi geri çektim. "Ne olacağını biliyordum. Ve onun her şeyini aldığımda, kanını geri istedi, yapacağını bildiğim gibi. Ben de ona verdim. İstedim ve verdim. Ve harikaydı."

Kendimi nefes almaya zorladım.

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı. "Yaşıyordum. Uzun zamandır hayatta değildim. Üç yıl. Ben bir tanrıçaydım. Hayat verebilirdim. Onu alabilirdim. Onu olduğu gibi gördüm ve onun gibi olmak istedim. Ve kanı benimmiş gibi içimde yanarken, gücü tamamen benimken, varlığının çirkin ve güzel gerçeğini içimde yakarken, benden vârisi olmamı istedi. Kisten'in yerini almamı, bunu bana teklif etmeden önce bunun ne anlama geldiğini anlamamı beklediğini söyledi. Ve öldüğümde onun dengi olacağımı söyledi."

Gözleri kapanırken ve titremesi dururken elimi başının üzerinde yatıştırıcı bir hareketle gezdirmeye devam ettim. Uykusu gelmeye başlamıştı, zihni kâbusu çözüp onunla başa çıkmanın bir yolunu bulurken yüzü gevşiyordu. Acaba bunun, perdelerinin arkasındaki gökyüzünün yaklaşan şafakla birlikte aydınlanmasıyla bir ilgisi var mıydı?

"Ona gittim Rachel," diye fısıldadı, dudaklarına renk gelmeye başlamıştı. "Ona gittim ve o da beni bir canavar gibi parçaladı. Acıyı memnuniyetle karşıladım. Dişleri Tanrı'nın gerçeğiymiş, ruhumu kesip biçiyordu. Bana bu kadar özgürce verdikten sonra gücünü geri almanın sevinciyle kontrolden çıkmış bir şekilde bana saldırdı. Kollarımı morartırken ve boynumu yırtarken bile bundan zevk alıyordum. açık."

Hareket etmeye devam etmek için elimi zorladım.

"Acıdı," diye fısıldadı, göz kapakları titrerken sesi bir çocuk gibi çıkıyordu. "Kimsenin içinde o kadar acıyı dönüştürecek kadar vampir tükürüğü yoktur ve o benim acımı ve ıstırabımı kanımla birlikte yalayıp yuttu. Ona daha fazlasını vermek, ona olan sadakatimi kanıtlamak, seni evcilleştiremeyerek başarısız olsam da onun soyundan geleceğimi kanıtlamak istedim. Seks sırasında kanın tadı daha güzel oluyor," dedi belli belirsiz. "Hormonlar onu tatlı yapıyor, ben de kendimi ona açtım. Hayır dedi, bunun için inlese bile, beni yanlışlıkla öldürebileceğini söyledi. Ama ben çalıştım

Kendini durduramayana kadar. Ben istedim. Bana zarar verirken bile istedim. Hepsini aldı, beni öldürürken bile bizi doruğa çıkardı." Ürperdi, gözleri kapalıydı. "Tanrım, Rachel. Sanırım beni öldürdü."

"Sen ölmedin," diye fısıldadım, korkmuştum çünkü emin değildim. Ölüyse kilisede olamazdı, değil mi? Tabii hâlâ geçiş sürecinde değilse. Kimyanın değiştiği zaman aralığının kesin ve katı kuralları yoktu. Ne halt ediyordum ben?

"Sanırım beni o öldürdü," dedi tekrar, uykuya dalarken sesi bulanıklaşmaya başlamıştı. "Sanırım kendimi öldürdüm." Sesi çocuksu bir hal almıştı. Göz kapakları titriyordu. "Öldüm mü Rachel? Bana göz kulak olur musun? Uyurken güneşin beni yakmadığından emin olur musun? Beni güvende tutacak mısın?"

"Şşşt," diye fısıldadım, korkmuştum. "Uyu artık, Ivy."

"Ölmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Ben bir hata yaptım. Piscary'nin varisi olmak istemiyorum. Burada seninle kalmak istiyorum. Burada seninle kalabilir miyim? Bana göz kulak olur musun?"

"Sus," diye mırıldandım, bir elimi saçlarında gezdirerek. "Uyu artık." "Güzel kokuyorsun... portakal gibi," diye fısıldadı, nabzımı ayarlayarak ama en azından onun gibi kokmuyordum. Nefes alıp vermesi yavaşlayıp derinleşene kadar elimi hareket ettirmeye devam ettim. Uykuya daldığında durup durmayacağını merak ediyordum. Ivy'nin artık hayatta olduğundan emin değildim.

Bakışlarım vitray pencereye gitti, şafağın ipucu kenarlardan sızıyordu. Güneş birazdan doğacaktı ve vampirlerin karşıdan karşıya geçmesi hakkında bir şey bilmiyordum, sadece bir metre aşağıda ya da ışık geçirmez bir odada olmaları gerekiyordu. Bir de bir sonraki gün batımında aç uyandıklarını. *Aman Tanrım. Ya Ivy öldüyse?*

Maun şifonyerinin üzerinde duran mücevher kutusuna baktım. bilekliği takmayı reddetti. Ivy'nin iyi bir sigortası vardı. Gümüş bilekliğe kazınmış numarayı ararsam, bir ambulans garantili beş dakika içinde, onu karanlık çöktüğünde yeniden doğmuş güzel bir ölümsüz olarak ortaya çıkması için yerdeki güzel ve karanlık bir deliğe götürdü.

Midem çalkalandı ve küçük haçımı almak için odama gitmek üzere ayağa kalktım. Ölmüş olsaydı, geçiş döneminde olsa bile bir tepki olurdu. Kilisede bayılmak başka bir şeydir; kutsanmış bir haçın teninize değmesi başka bir şeydir.

Midem bulandı, geri döndüm. Tılsımlar şingirdiyordu, nefesimi tuttum ve bileziğimi Ivy'nin üzerinde sallandırdım. Hiç tepki vermedi. Haçı kulağının arkasından boynuna yaklaştırdım, yine tepki gelmeyince daha rahat nefes aldım. Eğer hatalıysam sessizce affetmesini isteyerek haçı tenine dokundurdum. Hareket etmedi, boynundaki nabızı yavaş ve sakin kalmaya devam etti. Haçı çektiğimde teni beyaz ve lekesizdi.

Sessiz bir dua ederek doğruldum. Öldüğünü düşünmemiştim.

Yavaşça Ivy'nin odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Piscary'nin Ivy'ye tecavüz etmesinin tek bir nedeni vardı. Bunu anladığımı biliyordu. Ivy benimle konuşmak istediğini söyledi. Eğer kilisede kalırsam, önce annemi, sonra Nick'i ve muhtemelen kardeşimi bulmaya çalışacaktı.

Düşüncelerim Ivy'ye döndü, şoktan kaynaklanan bir uykuyla yorganının altına büzülmüştü. Sıradaki annem olacaktı. Ve neden işkence gördüğünü bile bilmeden ölecekti.

İçim titreyerek oturma odasına gidip telefonu aldım. Parmaklarım o kadar çok titriyordu ki, iki kez çevirmek zorunda kaldım. Üç kez çevirmem gerekti.

Rose'a ulaşmak için dakikalarca tartıştık.

"Özür dilerim Bayan Morgan," dedi kadın, sesi o kadar politikti ki üzerinde yumurta dondurabilirdim. "Yüzbaşı Edden şu anda müsait değil ve Dedektif Glenn de rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledi."

"Olmak için değil-" diye kekeledim. "Dinleyin. Onları kimin öldürdüğünü biliyorum. Hemen oraya gitmeliyiz. Annemin peşinden birini göndermeden önce!"

"Özür dilerim Bayan Morgan," dedi kadın kibarca. "Artık bir danışman değilsiniz. Eğer bir şikâyetiniz ya da ölüm tehdidiniz varsa lütfen bekleyin, sizi resepsiyona aktaracağım."

"Hayır! Bekle!" Yalvardım. "Anlamıyorsun. Glenn'le konuşmama izin ver!"

"Hayır, Morgan." Rose'un sakin, makul sesi birden beklenmedik bir öfkeyle kalınlaştı. "Anlamıyorsun. Burada kimse seninle konuşmak istemiyor."

"Ama ben cadı avcısının kim olduğunu biliyorum!" diye bağırdım ve bağlantı kesildi.

"Sizi zavallı *aptallar!*" Bağırarak telefonu odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptı, arkası çıktı ve piller yere yuvarlandı. Sinirli bir şekilde mutfığa girdim ve Ivy'nin kalemlerini yere döktüm. masaya uzandım. Kalbim küt küt atarken kilisenin kapısına bir not kazıdım.

Nick geliyordu. Glenn Nick'le konuşacaktı. Onları haklı olduğuma ikna edebilir, nereye gittiğimi söyleyebilirdi. Dışarı çıkmak zorunda kalacaklardı, sadece müdahale ettiğim için beni tutuklamak için bile olsa. Ona İç İşleri aramasını söyledim ama muhtemelen Piscary onların sahibiydi. Ve her ne kadar insanların usta bir vampiri alt etme şansı benimki kadar olsa da, belki de sadece bu kesinti Kıcıımı kurtar.

Dönerek dolaba uzandım, kancalardan muskaları çıkardım ve çantama tıktırdım. Alt çekmecelerden birini çekip açtım ve üç tahta kazık. Bıçak bloğundaki büyük kasap satırını da ekledim. Sırada, beyaz bir cadının sahip olabileceği en güçlü büyüyle dolu sıçratma tabancam vardı: uyku zamanı tılsımları. Ada tezgahından bir şişe kutsal su aldım. Bir an düşündükten sonra vananın üstünü açtım, bir yudum aldım, tekrar kapattım ve geri kalanıyla birlikte içine ittim. Kutsal su pek iyi değildi. Tabii son üç gündür içtiğin tek şey bu değilse, ama caydırıcı ne varsa hepsini alırdım.

Yavaşlamadan, botlarımı almak için koridora doğru yürüdüm. Onları giydim ve bağcıklar uçuşarak ön kapıya yöneldim. Koridorda sarsılarak durdum, döndüm ve mutfığa geri döndüm. Otobüs için bir avuç bozuk para alıp çıktım.

Piscary benimle konuşmak mı istedi? Güzel. Ben de onunla konuşmak istedim.

OceanofPDF.com

Yirmi Altı

Sabahın beşinde otobüs kalabalıktı. Çoğunlukla yaşayan vampirler ve acınası varoluşlarını değerlendirmek için evlerine giden vampir özentileri. Bana geniş bir doğum verdiler. Kutsal su kokuyor olabilirdim. Şoför beni tanıyıp almasın diye giydiğim yakası sahte kürklü, çirkin, ağır kışlık montumun içinde ısınmış cehennem gibi görüldüğüm için de olabilirdi. Ama ben bahse girmiştim.

Yüzüm gergin, Piscary'nin restoranında otobüsten indim. Ayaklarımın kaldırırma çarptığı yerde durdum ve kapı kapanıp otobüs uzaklaşırken bekledim. Gürültü yavaş yavaş azaldı, ta ki sabah trafiğinin arka plandaki uğultusu içinde eriyene kadar. Aydınlanmakta olan gökyüzüne bakarken gözlerim kısıldı. Nefesimden çıkan buğu, kırılğan görünümlü soluk maviyi gizliyordu. Bunun göreceğim son gökyüzü olup olmayacağını merak ettim. Yakında şafak sökecekti. Eğer akıllı olsaydım, içeri girmeden önce güneşin doğmasını beklerdim.

Kendimi harekete geçirdim. Piscary's iki katlıydı ve bütün pencereler karanlıktı. Yat hâlâ rıhtıma bağlıydı ve su usulca akıyordu. Dışarıdaki otoparkta sadece birkaç araba vardı. Muhtemelen çalışanlar. Yürürken çantamı salladım. Kazıkları çıkarıp fırlattım. Asfaltta çıkardıkları sert takırtılar kulaklarımı tırmaladı. Onları getirmek aptalcaydı. Sanki ölümsüz bir vampire kazık saplayabilirmişim gibi. Sırtımdaki silah da muhtemelen boşuna bir hareketti, Çünkü beni Piscary'ye götürmeden önce aranacağımdan emindim. Usta vampir konuşmak istediğini söyledi ama bunun burada biteceğini düşünmek aptallık olurdu. Tüm büyülerim ve tılsımlarımla onunla buluşmak isteseydim

Ona ulaşmak için savaşmam gerekiyordu. Sahip olduğum her şeyi elimden almalarına izin verirsem, ona zarar görmeden ama oldukça çaresiz bir şekilde ulaşabilirdim.

Kutsal su şişesini açtım ve son damlalarını ellerime döküp boynumu sıvazlayarak içtim. Boş şişe kazıkların ardından şangırdadı. Sessiz botlarımla ilerledim, annem için duyduğum korku ve Ivy'ye yaptıklarına duyduğum öfke ayaklarımı hareket ettiriyordu. Eğer çok kalabalıklarsa, cazibesiz bir şekilde içeri girecektim. Nick ve FIB benim son kozumdu.

Ağır kapıyı iterek açtığımda midem düğümlendi. Kimsenin olmayabileceğine dair zayıf umut, hepsi de yaşayan vampirler olan yarım düzine insan dağınık işlerinden başlarını kaldırıp bakınca yok oldu. İnsan personel gitmişti. Güzel, yaralı, hayranlık uyandıran insanların en sevdikleri müşterilerle evlerine gittiklerine bahse girmeye hazırdım.

Garsonlar temizlik yaparken ışıklar yukarıdaydı ve Kütük kabin duvarlarıyla büyük oda gizemli ve heyecan verici görünüyordu, şimdi ise kirli ve yorgun görünüyordu. Tıpkı benim gibi. Odayı bölen omuz yüksekliğindeki vitray duvar kırılmıştı. Saçları beline kadar uzanan minyon bir kadın yeşil ve altın rengi cam parçalarını duvara doğru süpürüyordu. Ben içeri girerken süpürgeye yaslanmak için durdu. Boğazımın gerisinde garip bir koku vardı, zengin ve tiksindirici. Vampir feromonlarının tadını alabileceğim kadar yoğun olduğunu fark ettiğimde ayaklarım titredi.

En azından Ivy mücadele etti, diye düşündüm, vampirlerin çoğunun hepsinde bir bandaj ya da çürük vardı ve barda oturan vampir hariç hepsinin keyfi yerinde değildi. Biri ısırılmış, boynu yırtılmış ve üniformasının yakası yırtılmıştı. Sabahın parlak ışığında, çekicilikleri ve cinsel gerginlikleri silinmiş, geriye sadece yorgun bir çirkinlik kalmıştı. Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Onları bu halde görmek iticiydi. Yine de boynumdaki yara izi karıncalanmaya başladı.

Barda oturan vampir, "Bakın kim gelmiş," diye söylendi. Üniforması diğerlerinden daha özenliydi ve gözlerimi üzerinde görünce isim etiketini çıkardı. Samuel yazıyordu, orada bulunduğumuz gece Tarra'yı üst kata çıkaran vampir. Samuel ayağa kalktı, eğilerek masanın arkasındaki bir düğmeye bastı.

Tezgah. Arkamda, vitrindeki açık işareti s6ndü. "Sen Rachel Morgan mısın?" diye sordu, vampir 6zgüvenli sesi yavaş ve patronluk taşıyordu.

Çantamı kaptığım gibi, ev sahibi için burada bekleyin tabelasının yanından cesaretle geçtim. Evet, ben kötü bir kızdım. "Bu benim," dedim, keşke daha az masa olsaydı. Dikkat sonunda öfkemin önüne geçerken ayaklarım yavaşladı. Bir numaralı kuralı çiğnemiştim: Çılgınca gitmek. Eğer bu kuralı da çiğnememiş olsaydım sorun olmazdı. daha önemli olan iki numaralı kural: ölümsüz bir vampirle kendi sahasında yüzleşmek.

Garsonlar izliyordu ve Samuel kapıya gidip kilitlediğinde nabzım hızlandı. Dönerek, anahtar tomarını gelişigüzel fırlattı. Odanın diğerk ucunda. Kullanılmayan şöminenin yanındaki bir figür kolunu kaldırdı ve o hareket edene kadar gölgelerin arasında görünmeyen Kisten'i tanıdım. Anahtarlar bir şıngırtıyla Kist'in avucuna çarptı ve kayboldu. Ona kızıp kızmamam gerektiğini bilmiyordum. Ivy'yi bırakıp gitmişti ama onları durdurmaya da çalışmıştı.

"Piscary'nin endişelendiğı şey bu mu?" Samuel güzel yüzüyle alaycı bir ifadeyle konuştu. "Sıska küçük şey. Üstünde pek bir şey yok." Alay etti. "Ya da alta. Daha uzun boylu olursun sanmıştım."

Bana doğru uzandı. Sarsılarak harekete geçtim, yumruğumun açık avucuna çarptığını hissederek ona sertçe sarıldım. Bileğimi büküp onunkini yakaladım. Onu yukarı kaldırdığım ayağıma doğru çektim. Karnına çarpıp onu geriye savurunca nefesi kesildi. Onu takip ettim ve ayağı kalkmadan önce kasıklarına bir yumruk attım. "Ben de senin daha akıllı olacağını düşünmüştüm," dedim, o yerde kıvranıp soluk soluğı kalırken geri çekilerek.

Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey bu değildi.

Paçavralarını ve süpürgelerini bırakan garsonlar, sinir bozucu ve telaşsız bir hızla bana yaklaştılar. Nefesim kesildi ve ceketimden sıyrılıp masalardan birini ayağımla iterek yer açtım. Silahımda yedi büyü vardı. Dokuz vampir. Hepsini asla alt edemeyecektim. Yüzüm soğudu ve çıplak omuzlarımdaki cereyanda titredim.

"Hayır," dedi Kist köşesinden ve tereddüt ettiler. "Hayır dedim!" diye bağırarak ayağa kalktı ve yeni bir topallamayı gizlemek için hızlı adımlarını yavaşlatarak yeniden yürümeye başladı.

Yüzleri çirkin bir söze dönüşerek durdular ve benim etrafımda bir halka oluşturarak bir metre kadar geriye gittiler. *Sekiz fit*, diye düşündüm, Ivy'yle antrenmanlarımızı hatırlayınca kendimi kötü hissettim. Bu, yaşayan bir vampirin ulaşabileceği bir mesafeydi.

Crotch-boy ayağa kalktı, omuzları kamburlaşmıştı ve yüzü acıyordu. Kist çemberin içinden geçerek onun karşısında durdu, elleri kalçalarında ve ayaklarını iki yana açmıştı. Koyu renk ipek gömleği ve elbise pantolonu ona her zamanki deri kıyafetinden daha sofistike bir hava veriyordu. Bir morluk, hafif kirli sakallı yanağından yukarı doğru yayılarak gözünü iskaladı. Kendini tutuş şeklinden kaburgalarının incindiğini tahmin ediyordum ama asıl hasarın gururunda olduğunu düşünüyordum. Filiz statüsünü Ivy'ye kaptırmıştı.

"Onu yere yatırın dedi, hırpalamayın dedi," dedi Kist, bakışlarım perçeminin arkasındaki tırnak oyuklarında oyalanırken dudakları kansızlaştı.

Samuel daha iri olmasına rağmen, Kist'in itaat talebi açıktı. Her zamanki rahat tavırlarının yerini sert ve hırçın bir tavır almıştı, bu da ona erkeklerde her zaman çekici bulduğum sert bir hava veriyordu. Her yönetici gibi Kist'in de çalışanlarıyla sorunları vardı ve bir şekilde herkes gibi saçmalıklarla uğraşmak zorunda olması onu daha da itiraz ediyordum. Bakışlarım onun üzerinde gezindi, düşüncelerim gözlerimi takip etti. *Lanet vampir feromonları*.

Hâlâ nefes nefese olan iri vampir gözlerini bana ve tekrar Kist'e dikti. "Aranması gerekiyor." Dudaklarını yaladı ve bana bakarak nabzımın hızlanmasını sağladı. "Ben yaparım."

Kaskatı kesildim, aklım sıçrama silahıma gitti. Onlardan çok fazla vardı.

"Yapıyorum," dedi Kist, mavi gözleri şişen siyah bir çemberin ardında kaybolmaya başlamıştı.

Harika.

Samuel suratsızca geri çekildi ve Kist çantamı almak için elini uzattı. Tereddüt ettim, sonra kaşlarını kaldırdığını gördüm, sanki şöyle der gibiydi: "Sadece bana bir Sebebi," diye uzattım. Aldı ve kabaca yakındaki bir masanın üzerine koydu. "Üzerinde ne varsa bana ver," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça arkama uzandım ve silahımı ona uzattım. Etraftaki vampirlerden hiç ses çıkmadı. Belki de küçük kırmızı boya topu silahıma biraz saygı duyuyorlardı? Neyle dolu olduğunu bilmiyorlardı. Onu bel kemerimin arkasına sıkıştırdığım anda asla kullanamayacağımı biliyordum ve aslında hiç var olmamış kayıp şanslara kaşlarımı çatıyordum.

"Haç mı?" diye sordu ve ben de tılsımlı bileziğimin kopçasını çözerek onu bekleyen eline bıraktım. Hiçbir şey söylemeden onu ve silahımı arkasındaki masanın üzerine koydu. Öne doğru bir adım atarak kollarını iki yana açtı. Ben de itaatkâr bir şekilde onu taklit ettim ve üzerimi aramak için yaklaştı.

Çenemi sıkıttığımda ellerinin üzerimde gezindiğini hissettim. Dokunduğu yerde sıcak bir karıncalanma başladı ve ortama doğru ilerledi. *Yara izi değil, yara izi değil*, diye düşündüm umutsuzca, dokunursa ne olacağını biliyordum. Vampir feromonları neredeyse görülebilecek kadar kalındı ve vantilatörden gelen esinti bile boynumdan kasıklarına doğru hoş bir his yaratıyordu.

Ellerini bıraktığında rahatlayarak titredim. "Serçe parmağındaki tılsım," diye sordu ve onu çıkarıp avucuna vurdu. Silahımın yanına bıraktı. Önümde dururken gözlerinde gergin bir bakış belirdi. "Kıpırdarsan ölürsün," dedi.

Anlamayarak ona baktım.

Kist yaklaştı ve nefesim tısladı. Gerginliğinin kokusunu alabiliyordum, tepkileri bir sonraki hamlemin olasılığı üzerinde dengeleniyordu. Nefesini köprücük kemiğime gönderdi ve düşüncelerim dört gün önce kulağımı okşayan dudaklarına geri döndü. Başını eğerek bana baktı, tereddüt ediyordu, mavi gözlerinde boş bir bakış vardı, açlığı iyice gizlenmişti.

Uzanarak parmağını kulağımdan boynuma ve yara izimin çıkıntılarına doğru gezdirdi.

Dizlerimin bağı çözüldü. Hava emerek kendimi yukarı çektim ve karşılanmayı talep eden ihtiyaç dalgalarıyla ona ters bir yumruk attım. Bileğimi yere düşmeden yakaladı ve beni kendisine doğru çekti. Dönerek ayağımı yukarı salladım. O da yakaladı.

Kist beni ayağımdan çekip bıraktı.

Tenekemin üzerine düştüm, ahşap zemin morardı. Vampirler gülerken ona baktım. Kist'in yüzü boştu. Öfke yoktu, spekülasyon yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Ivy gibi kokuyorsun," dedi ben ayağa kalkarken, kalbim küt küt atıyordu. "Yine de ona bağlı değilsin." Yüzündeki sert ifadeyi bir parça memnuniyet gölgeledi. "O bunu yapamazdı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kendimi fırçalarken utanç ve öfkeyle hırladım.

Gözleri kısıldı. "İyi hissettirdi, değil mi? Yarana dokunmak? Bir vampir sizi kanla bağladığında, sadece onlar böyle bir tepki verebilir. Seni kim ısırды ve sana sahip çıkma zahmetine girmediydi?" Yüzü düşünceli bir hal aldı ve bir şehvet parıltısı gördüğümü sandım. "Yoksa daha sonra bağlanmamak için saldırganı öldürdün mü? Sen kötü bir kızsın."

Hiçbir şey söylemedim, istediğine inanmasına izin verdim ve o da omuz silkti. "Kimseye bağlı olmadığın için, herhangi bir vampir bu tür tepki." Kaşları kalktı. "Herhangi bir vampir," diye tekrarladı ve Piscary'nin beni beklediğini düşününce içimi bir ürperti kapladı. "İlginç bir sabah geçireceksin," diye ekledi.

Görüşü netleşince arkasına uzandı ve çantamı masadan aldı. Vampirler kendi aralarında konuşmaya başlamış, ne kadar dayanacağıma dair sıradan ve sinir bozucu spekülasyonlar yapıyorlardı. İlk olarak Kist kasap bıçağını çıkardı ve kahkahalar onların üzerinde dalgalandı. Kist masanın üzerine bir avuç tılsımı şangırdatarak koyarken bakışlarım Piscary'nin yıkımına kaydı.

"Bunu Ivy mi yaptı?" Kendime biraz olsun güvenmeye çalışarak sordum. Onları ne kadar uzun süre konuşturursam, Nick'in bunu öğrenme şansı o kadar artacaktı.

FIB zamanında orada.

Kasıklarına yumruk attığım vampir alay etti. "Bir bakıma öyle." Kist'e baktı ve sarışın vampirin çenesinin sıkıştığını gördüğümü sandım. "Oda arkadaşın iyi sevişiyor," dedi Samuel, Kist'in nefesi hızlanıp çantamı karıştıran parmakları sertleşince kendini beğenmiş bir tavırla.

"Evet," diye devam etti Samuel eski toprak bir erkek ağzıyla. "O ve Piscary tüm restoranı vampir feromonlarıyla doldurdular. Sonunda üç dövüş, birkaç ısırık." Bir masaya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve sırttı. "Biri öldü ve şehrin geçici kasalarına götürüldü. Gördünüz mü? Duvarda resmi ve bedava yemek için bir kuponu var. Ne olduğunu anladığımız ve kıyamet kopmadan önce vampir olmayan herkesi buradan çıkardığımız için çok şanslıydık. Piscary MPL'sini kaybedip yeniden başvurmak zorunda kalırsa Tanrı yardımcımız olsun. Geçen sefer neredeyse bir yılını almıştı." Samuel kaseden bir fıstık aldı ve havaya fırlattı, ağzıyla yakaladı ve çiğnerken sırttı.

Kist'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Kapa çeneni," dedi ve çantamın bağlarını çekerek kapattı.

"Sorun ne?" Samuel alay etti. "Piscary'yi hiç bu kadar heyecanlandırmamış olman, onu kendi veliahtı yapacağı anlamına gelmez."

Kist kaskatı kesildi. Piscary'nin zaten bildiğini kimseye söylememişti. Gözlerim ona kaydı, öfkesi ağzımı kapalı tuttu.

"Kapa çeneni dedim," diye uyardı Kist, içindeki sıcaklık neredeyse görülebiliyordu.

Etraftaki vampirler rahatça geri çekiliyordu. Samuel güldü, belli ki Kist'i olabildiğince ileri itmek istiyordu. "Kist kıskançtır," dedi bana, tek amacı onu kızdırmaktı. "O ve Piscary birbirlerine girdiklerinde en fazla bir bar kavgası oldu." Dolgun dudakları çirkin bir sırıtışa dönüştü ve etrafındaki vampirlere ukalaca baktı. "Merak etme ihtiyar," dedi Kist'e hitaben. "Piscary ölür ölmez ondan bıkacak ve sen de tekrar en tepede ya da en altta ya da ikisinin arasında bir yerde olacaksın.

Şanslısın. Belki oturmana izin verirler ve Ivy sana bir iki şey öğretebilir."

Kist'in parmakları titredi. Bir kalp atışı ile diğeri arasındaki boşlukta hareket etti. Takip edilemeyecek kadar hızlıydı, çemberi geçti, Samuel'i gömleğinin önünden yakaladı ve onu kalın bir destek direğine doğru itti. Kereste inledi ve Samuel'in göğsünde bir şeyin çatırdadığını duydum. Büyük adamın

Yüzünde şaşkın bir şok ifadesi vardı, gözleri irileşmiş ve ağzı hissetmeye fırsat bulamadığı acıyla açılmıştı.

"Kapa çeneni," dedi Kist usulca. Çenesi sıkıştı ve gözleri seğirdi. Onu yere düşüren Kist, Samuel'i itti ve iri adam dizlerinin üzerine düşerken kolunu doğal olmayan bir açıyla bükte. Omzunun yerinden çıkarken çıkardığı sesle nefesim kesildi.

Samuel'in gözleri irileşti. Sessiz bir çığlıkla ağzı açık, diz çöktü, Kist bileğini bırakmadığı için kolu hâlâ arkasında büküktü. Kist onu bıraktı ve Samuel nefes nefese kaldı.

Kıpırdayamadan durdum, bu kadar hızlı olmasından korktum.

Kist aniden karşımdaydı ve sarsıldım. "İşte çantan," dedi ve bana uzattı. Onu kaptım ve Kist gitmemi işaret etti. ondan önce. Çemberde bir yarık açıldı. Etraftaki vampirler iyice korkmuş görünüyordu. Kimse Samuel'e yardıma gitmemişti ve kıpırdamadan yatarken soluk soluğa kalması beni derinden etkiledi.

"Bana dokunmayın," dedim Kist'in yanından geçerken. "Ve ben yokken hiçbiriniz eşyalarımı karıştırmasanız iyi olur," diye ekledim, içim titreyerek. Takılarımı son bir kez bakıp getirdiklerimin sadece yarısının masanın üzerinde olduğunu fark ettiğimde hızım kesildi.

Kist dirseğimi tuttu ve beni harekete geçirdi. "Bırak beni," dedim, Samuel'in kolunu yerinden çıkarmasının anısı beni geri çekilmekten alıkoydu.

"Kapa çeneni," dedi, sesindeki gerginlik beni duraksattı.

Zihnim fırl fırl dönerken onun pek de ince olmayan yönlendirmesini takip ettim ve masaların arasından geçerek bir dizi açılır kapanır kapıdan mutfağa girdim.

Arkamızdaki garsonlar Samuel'i görmezden gelerek işlerine geri döndüler ve spekülasyonlar havada uçtu.

Daha küçük olmasına rağmen benim mutfağımın Piscary'ninkinden daha güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Kist beni kurumsal görümlü metal bir yangın kapısına götürdü. Kapıyı açtı ve meşe döşeli küçük beyaz bir odayı göstermek için bir ışık yaktı. Bir asansörün gümüş kapıları yolun dışında duruyordu. Aşağıya doğru inen geniş ağızlı, spiral bir merdiven bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. Merdiven zarifti, üzerindeki mütevazı avize yükselen hava akımında hafifçe çınlıyordu. Duvarda masa büyüklüğünde ahşap bir saat asılıydı.

Merdivenin karşısında, yüksek sesle tıkırdıyor.

"Aşağı mı?" Korkmuş görünmemeye çalışarak söyledim. Nick notumu bulamazsa, o merdivenlerden geri dönme şansım yoktu.

Yangın kapısı arkasından kapandı ve hava basıncının değiştiğini hissettim. Hava akımı hiçbir şey gibi kokmuyordu, neredeyse kendi içinde bir boşluktu. "Asansöre binelim," dedi Kist, sesi beklenmedik bir şekilde yumuşaktı. Bilinmeyen bir düşünceye odaklanırken tüm duruşu değişti. *Bana bazı tılsımlarımı bırakmıştı....*

Düğmeye bastığında asansörün kapıları hemen açıldı ve ben de içeri girdim. Kist arkamdaydı ve kapılar kapanırken yüz yüze geldik. Midemden gelen yumuşak bir çekişle asansör aşağı inmeye başladı. Hemen çantamı çevirdim ve açtım.

"Aptal!" Kist tısladı.

Kayarak beni bir köşeye sıkıştırdığında küçük bir çığlık attım. Oda altımdan kaydı ve harekete geçmeye hazırlanarak donakaldım. Dişleri benden birkaç santim uzaktaydı. İblis yaram titreşti ve nefesimi tuttum. Feromonlar burada daha azdı ama bunun bir önemi yok gibiydi. Eğer asansör müziği varsa, çığlık atacaktım.

"Aptal olma. Burada kamera olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Nefesim yumuşak bir solukta geldi. "Benden uzak dur."

"Hiç sanmıyorum, aşkım," diye fısıldadı, nefesi boynumda karıncalanmalar yaratıyor ve kanımı hızlandırıyordu. "Boynundaki yaranın seni ne kadar ileri götürebileceğini göreceğim... ve işim bittiğinde çantanda bir şişe bulacaksın."

O yaklaştıkça ben de sertleştim. Deri ve ipek kokusu hoş bir saldırıydı. Saçlarımı yolumdan çekerken nefes alamıyordum. "Bu Mısır mumyalama sıvısı," dedi ve dudakları sözleriyle birlikte boynuma doğru kayarken gerildim. Kıpırdamaya cesaret edemedim ve dürüst olmak gerekirse, yaramdan karıncalanan söz şeritleri akarken bunu yapmak istemediğimi itiraf etmeliyim. "Gözlerine sapla ve onu bayılt."

Elimde değildi. Vücudum bir şeyler yapmamı istiyordu. Omuzlarım gevşedi, gözlerimi kapattım ve ellerimi sırtının pürüzsüz genişliğinde gezdirdim. Şaşkınlıkla durakladı, sonra elleri yanlarımdan aşağı kayarak belimi kavradı.

İpek gömleğinin altındaki kaslar parmaklarımın altında kıvrıldı. Yukarı doğru uzanan tırnaklarım ensesindeki saçlarla oynadı. Yumuşak Saç telleri sadece bir kutuda bulabileceğiniz tek tip bir renge sahipti ve saçını boyadığını fark ettim.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Boynundaki siyah zinciri parmaklayarak nefes aldım. Vücudu saran halkalar Ivy'nin ayak bileğindeki bileziklerle aynı desendeydi.

Kaslarının kaydığını, arzu yerine acıyla gerildiğini hissettim. Hareket eden dudaklarını görünmeyen kameradan saklamak için yüzünü saçlarıma saklarken, "Onun soyundan geldiğimi söyledi," dedi - en azından ben kendime böyle söyledim. "Sonsuza kadar onunla olacağımı söyledi ve Ivy için bana ihanet etti. Onu hak etmiyor." Sesinde acı vardı. "Onu sevmiyor bile."

Gözlerim kapalıydı. Vampirleri asla anlayamayacaktım. Bunu neden yaptığımı bilmeden, parmaklarımı nazikçe saçlarının arasından geçirdim, nefesi iblis yaramı okşayarak karşılanmayı talep eden dalgalanmalara neden olurken onu yatıştırdım.

Sağduyu bana durmamı söyledi ama o incinmişti ve ben de böyle ihanete uğramıştım.

Tırnaklarımın ucunu kulağının altına gönderdiğimde Kist'in nefesi kesildi. Kısık bir gırtlak sesi çıkararak daha da yaklaştı, gömleğimin ince kumaşından sıcaklığı belli oluyordu. Gerginliği daha derin, daha tehlikeli bir hal aldı.

"Tanrım," diye fısıldadı, sesi boğuk bir tınıya dönüşmüştü. "Ivy haklıydı. Seni bağısız ve zorlamasız bırakmak bir kaplanı becermek gibi olurdu."

"Ağzından çıkana dikkat et," dedim nefes nefese, saçları yüzümü gıdıklıyordu. "Bu tür konuşmalardan hoşlanmıyorum." *Ben zaten ölmüştüm. Neden son birkaç dakikamın tadını çıkarmayayım?*

"Evet, hanımefendi," dedi itaatkâr bir şekilde, sesi şok ediciydi. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken bile itaatkârdım. Öpücüğünün şiddetiyle başım asansörün arkasına çarptı. Korkmadan geri ittim.

"Bana öyle deme," diye mırıldandım ağzının etrafında, Ivy'nin onun astı oynamasıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak. Belki bir süre daha hayatta kalabilirdim. itaatkar vampir.

Ağırlığını bana daha da bastırarak dudaklarını dudaklarımdan çekti. Gözlerine -onun kusursuz mavi gözlerine- baktım ve bundan sonra ne olacağını bilmediğimi ama her ne olacaksa olması için dua ettiğimi nefes nefese anlayarak onları inceledim.

"Bırak ben yapayım," dedi, gürleyen sesi hırıltıdan biraz uzaktı. Onun Elleri serbestti, çenemi tuttu ve başımı kıpırdatmadı. Bir diş pırıltısı yakaladım, sonra bir şey göremeyecek kadar yakındı. Ani bir farkındalıkla beni tekrar öperken içimde en ufak bir korku pırıltısı bile yoktu.

Kan peşinde değildi. Ivy kan istiyordu; Kist ise seks. Ve arzusunun kana dönüşme riski beni hassasiyetlerimin ötesine ve pervasız bir cürete fırlattı.

Dudakları nemli bir sıcaklıkla yumuşacıktı. Sarı kirli sakalları çarpıcı bir tezat oluşturuyor ve heyecanımı artırıyordu. Kalbim küt küt atarken bir ayağımı bacağının arkasına attım ve onu kendime çektim. Bunu hissedince nefesi nefes nefese geldi ve gitti. Gerçek mutluluğun yumuşak sesi benden kaçtı. Dilim dişlerinin pürüzsüzlüğünü buldu ve ellerimin altındaki kasları gerildi. Dilimi geri çektim, alay ettim.

Ağızlarımız ayrıldı. Gözlerinde sıcaklık vardı, siyah ve ateşli, utanmaz bir arzuyla doluydu. Ve hala korku yoktu. "Ver şunu bana...." diye nefes aldı. "Derini kırmayacağım eğer..." Bir nefes aldı. "...bunu bana ver."

"Kapa çeneni, Kisten," diye fısıldadım, yükselen gerilimin kafa karıştırıcı girdabını engellemek için gözlerimi kapattım.

"Evet, Bayan Morgan."

Çok yumuşak bir fısıltıydı. Duyduğumdan bile emin değildim. İçimdeki ihtiyaç kabardı, akıl sağlığımın ötesinde zorluyordu. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama kalbim hızlanarak tırnaklarımı boynunda gezdirdim ve kırmızı baskı izleri bıraktım. Kisten ürperdi, elleri sırtımın küçük kısmını bulmak için düştü, sert ve arayış içindeydi. Başını eğip yara izimi bulduğunda boynumdan sıvı ateş fışkırdı. Nefesi güçlü dalgalanmalar halinde geliyor, leziz bir dalgadan sonra Sadece onun dudakları bile içime işliyor.

"Yapmayacağım, yapmayacağım," diye nefes nefese kaldı ve ben onun daha fazla bir şeyin eşiğinde dengede durduğunu fark ettim. İçimden bir titreme geçti. nazik dişleriyle boynumda bir yol açtı. Farkında olmadığım bir sözcük fısıltısı düşüncelerimin arasında dolaşarak hassasiyetlerimi zıplattı. "Evet de..." diye ısrar etti, alçak, ikna edici sesinde bir tutam acil vaat vardı. "Söyle aşkım. Lütfen... bunu da bana ver."

Dişlerinin serinliği tekrar tenimi sıyrıp geçerken dizlerim titredi, test ediyor, cezbediyordu. Omuzlarımdaki elleri beni sıkıca tuttu. *Bunu istiyor muydum?* Dökülmemiş gözyaşlarıyla ısınan gözlerime artık bilmediğimi itiraf ettim. Ivy'nin beni hareket ettiremediği yerde, Kisten hareket ettirdi. Zamanın bu eşiğinde aklımı başımda tutan tek şey oymuş gibi kollarını kavrayan parmaklarımın Kisten tarafından hissedilmemesi için dua ettim.

"Evet dediğimi duymak mı istiyorsun?" Sesimdeki tutkunun farkına vararak nefes aldım. Piscary ile korku içinde ölmektense burada Kisten ile birlikte ölmeyi tercih ederim.

Asansörün sesi araya girdi ve kapılar açıldı.

Serin bir hava ayak bileklerime doğru süzüldü. Gerçeklik acı verici bir telaşla geri geldi. Artık çok geçti. Çok uzun süre oyalanmıştım. "Şişeyi aldım mı?" Parmaklarım ensesindeki kısa saçların arasında dolanırken nefesim kesilerek sordum. Ağırılığı üzerimdeydi, deri ve ipek kokusu bana sonsuza dek Kisten'i hatırlatacaktı. Hareket etmek istemiyordum. Bu asansörden çıkmak istemiyordum.

Kist'in kalp atışlarını hissettim ve yutkunduğunu duydum. "Çantanda," diye nefes aldı.

"Güzel." Çenem sıkıştı ve saçlarını sıkıca kavradım. Başını geriye çekerek dizimi yukarı kaldırdım.

Kist kendini benden uzağa fırlattı. Karşı duvara çarptığında asansör sarsıldı. Onu ıskalamıştım. Lanet olsun.

Nefes nefese ve darmadağınık bir halde kendini toparladı ve kaburgalarını yokladı. "Bundan daha hızlı hareket etmelisin, cadı." Saçlarını gözlerinden savurarak bana önünden gitmemi işaret etti.

Dizlerim sulu ve gevşek, kendimi topladım ve asansörden çıktım.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedi

Piscary'nin gündüz odaları beklediğim gibi değildi. Asansörden çıktım, başım bir o yana bir bu yana sallanıyor, her şeyi kavırıyordum. Piscary'nin

Tavanlar yüksekti, tahminimce on fitti ve sıcak, ana renk kumaşlarla kaplanmadıkları yerlerde beyaza boyanmışlardı ve rahatlatıcı kıvrımlar halinde örtülmüşlerdi. Büyük kemerli geçitler, daha ilerideki eşit derecede geniş odaların ipuçlarını veriyordu. Müze havasıyla karışık bir playboy malikanesinin yumuşak rahatlığına sahipti. Bir anımı ayırıp bir ley hattı bulmaya çalıştım, yerin çok altında olduğumu fark edince şaşırmadım.

Botlarım pelüş kirli beyaz bir halıya basıyordu. Mobilyalar zevkliydi ve spot ışıklarının altında ara sıra sanat eserleri vardı. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş tavandan tabana perdeler, arkalarında pencere varmış izlenimi veriyordu. Aralarında camlı kitap rafları vardı ve her kitap diğerinden daha eski görünüyordu.

Nick buna bayılırdı ve ben de umutsuzca notumu bulmuş olmasını umarak bir an düşündüm. Olası başarının ilk ipuçları, hak ettiğimden daha fazla güvenle yürümemi sağladı. Kisten'in şişesi ve Nick'in notu sayesinde belki de hayatımı kurtararak kaçabilirdim.

Asansörün kapıları kapandı. Döndüm ve tekrar açılmaları için basılacak bir düğme olmadığını fark ettim. Merdiven de kayıptı. Başka bir yerden çıkıyor olmalıydı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve durdu. Hayatım pahasına kaçmak mı? *Belki de.*

Kist, "Botlarınızı çıkarın," dedi.

Şaşkınlıkla başımı eğdim. "Affedersiniz?"

"Kirliler." Dikkati ayaklarımdaydı. Hâlâ kızarmıştı. "Çıkar şunları."

Beyaz halının genişliğine baktım. *Piscary'yi öldürmemi istiyordu ve halıdaki botlarım için mi endişeleniyordu?* Yüzümü buruşturarak botlarımı çıkardım ve asansörün yanına bıraktım. Buna inanamıyordum. Çıplak ayaklarımla ölecektim.

Ama Kisten'i takip ederken halı kemerlerime iyi geliyordu, kendimi çantamın dışına bakıp orada olduğunu söylediği şişeyi aramamaya zorluyordum. Yine gergindi, çenesi gergin ve suratı asıktı, beni teslimiyetin eşiğine getiren o otoriter vampirden çok uzaktı. Kıskanmış ve haksızlığa uğramış görünüyordu. Tam da ihanete uğramış bir aşıktan bekleyeceğim gibi.

Bana bunu ver.... hafızamda yankılandı ve içimde durdurulamaz bir ürperti yarattı. Kan istediğini bile bile Piscary'ye böyle yalvarıp yalvarmadığını merak ettim. Ve Kisten için kan almanın sıradan bir bağlılık mı yoksa daha fazlası mı olduğunu merak ettim.

Sessiz trafiğin sesi dikkatimi Piscary ve Lindburgh'un bir İngiliz barında bira içerken çekilmiş fotoğraflarına çekti. Adımlar Topallamasını yavaşça saklayan Kisten beni çökük bir oturma odasına götürdü. Salonun sonunda kiremitli bir kahvaltılık köşesi vardı ve önünde de, tüm dünyaya göre ikinci kattan nehre bakan bir pencere vardı. Piscary, etrafı halıyla çevrili dairesel karo alanın tam ortasındaki küçük metal dokuma bir masada uzanıyordu. Yeraltında olduğumu ve bunun sadece canlı bir video yayını olduğunu biliyordum ama bana kesinlikle bir pencere gibi göründü.

Gökyüzü şafakla birlikte aydınlanıyor, gri nehre yumuşak bir parlaklık veriyordu. Cincinnati'nin yüksek binaları açık gökyüzüne karşı karanlık silüetler oluşturuyordu. İlk turist dalgasına hazırlanmak için kazanlarını ateşleyen kürekli teknelerden dumanlar yükseliyordu. Pazar trafiği hafifti ve arabaların bireysel vızıltıları, bir şehrin arka planını oluşturan binlerce takırtı, tangırtı ve görünmeyen çağrılarının arkasında kayboldu. Suyun esinti altında dalgalanışını izledim ve saçlarım bir rüzgârla havalandı. yumuşak bir rüzgâr sesini duydum. Ayrıntıları görünce şaşırdım ve bir havalandırma deliği bulana kadar tavanı ve zemini aradım. Uzaktan bir korna çaldı.

"Eğleniyor musun, Kist?" Piscary, dikkatimi nehir kenarındaki patıkada koşan koşucu ve köpeğinden uzaklaştırarak, "İyi eğlenceler," dedi.

Kist'in boynu kızardı ve başını eğdi. "Ivy'nin neden bahsettiğini bilmek istiyordum," diye mırıldandı, komşu kızını öperken yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordu.

Piscary gülümsedi. "Heyecan verici, değil mi? Onu bu şekilde serbest bırakmak Sizi öldürmeye çalışana kadar çok eğlenceli. Ama zaten heyecan da buradan geliyor, değil mi?"

Gerginliğim geri aktı. Piscary rahatlamış görünüyordu, masanın tel örgülü iki sandalyesinden birinde hafif, gece mavisini ipek bir bornozla oturuyordu. Sabah gazetesi elinde katlanmış olarak duruyordu. Cübbesinin koyu rengi kehribar rengi tenine çok yakışıyordu. Çıplak ayakları masanın üzerinden görünüyordu.

Uzun ve inceydi, çıplak kafa derisiyle aynı bal rengindeydi. Yatak odasındaki rahat görünümüyle endişem daha da arttı. *Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.*

"Güzel pencere," dedim, kurbağa Trent'inkinden daha iyi olduğunu düşünerek. Ona Piscary'nin katil olduğunu söylediğimde harekete geçseydi bütün bunların icabına bakabilirdi. Erkeklerin hepsi aynıydı: Para ödemedene alabileceklerini alır, gerisi hakkında yalan söylerlerdi.

Piscary sandalyesinde kaydı ve cüppesi dizini gösterecek şekilde ayrıldı. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim. "Teşekkür ederim," dedi. "Hayattayken gün doğumundan nefret ederdim. Şimdi günün en sevdiğim kısmı." Alay ettim ve eliyle masayı işaret etti. "Bir fincan kahve ister misiniz?"

"Kahve?" Dedim. "Birini öldürmeden önce onunla kahve içmenin gangster kurallarına aykırı olduğunu sanırdım."

İnce siyah kaşları kalktı. Benden bir şey istediğini anladım, yoksa Algaliarept'i beni otobüste öldürmesi için gönderirdi.

"Siyah," dedim. "Şekersiz."

Piscary, Kisten'e direktif verircesine başını salladı ve o da sessizce uzaklaştı. Piscary'nin karşısındaki ikinci sandalyeyi çekip çantamı kucağıma alarak uzandım. Sessizlik içinde sahte pencereden dışarı baktım. "İnini sevdim," dedim alaycı bir tavırla.

Piscary tek kaşını kaldırdı. Keşke ben de yapabilseydim. Artık öğrenmek için çok geçti. "Aslında yeraltı demiryolunun bir parçasıydı," dedi. "Birinin nakliye rıhtımının altında yerdeki pis bir delik. İronik, değil mi?" Hiçbir şey söylemedim ve o da ekledi: "Burası eskiden özgür dünyaya açılan bir kapıydı. Ara sıra hâlâ öyle. Bir insanı özgürleştirmek için ölüm gibisi yoktur."

Küçük bir iç geçirdim ve beni öldürmeden önce daha ne kadar bilge yaşlı adam saçmalığı dinleteceğini merak ederek pencereye döndüm. Piscary boğazını temizledi ve ben de arkama baktım. Cüppesinin V'sinin arkasında bir tutam siyah saç görünüyordu ve baldırları cüppenin altından görünüyordu.

Masanın tel örgüleri kaslarla sertleşmişti. Asansörde Kisten'le birlikte şehvetimin hızla yükseldiğini hatırladım, bunun çoğunlukla vampir feromonlarından kaynaklandığını biliyordum. *Yalancı*. Piscary'nin bana bunu ve daha fazlasını sadece bir sesle yapabilmesi midemi bulandırdı.

Kendime engel olamayarak, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak istercesine elimi boynuma götürdüm. Yara izimi saklamak istiyordum, gerçi Piscary muhtemelen yüzümdeki burundan daha çok farkındaydı. "Seni görmeye gelmem için ona tecavüz etmene gerek yoktu," dedim, korkmak yerine kızmaya karar vererek. "Yatağında ölü bir at kafası bile yeterdi."

"İstedim," dedi, alçak sesi rüzgârın gücünü taşıyordu. "Her ne kadar aksini düşünmek istesen de, bu tamamen seninle ilgili değil Rachel. Bir kısmı, ama hepsi değil."

"Benim adım Bayan Morgan."

Bunu üç saniyelik alaycı bir sessizlikle kabul etti. "Ivy'yi şımartıyordum. İnsanlar konuşmaya başladı. Onu tekrar aramıza katmanın zamanı gelmişti. Ve bu ikimiz için de bir zevkti." Bir gülümseme
Bir diş parıltısı ve yumuşak, neredeyse bilinçaltı, gırtlaktan gelen bir iç çekişle hatırladı. "Beni şaşırttı, amacımın çok ötesine geçti. En az üç yüz yıldır kontrolü böyle kaybetmemiştim."

Onun vampir kaynaklı arzusunun bir dalgası içimden geçip kaybolurken midem titredi. Gücü nefesimi kesti ve kendimi onu yakalamak için uzanırken buldum. "Piç," dedim, kanım içimde çarparken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Dalkavuk," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Fikrini değiştirdi," dedim son ihtiyacı da içimde ölürken. "Senin veliahtın olmak istemiyor. Onu rahat bırak."

"Artık çok geç. Ve o bunu istiyor. Kararını verirken onu zorlamadım. Buna gerek yoktu. Bu pozisyon için yetiştirildi ve büyüdü ve öldüğünde de, bu pozisyon için Uygun bir arkadaş, düşüncelerinde yeterince çeşitli ve sofistike, böylece ben ondan, o da benden sıkılmayacak. Gördüğün gibi Rachel, bir vampirin delirip güneşe çıkmasına neden olan şeyin kan eksikliği olduğunu söylemek doğru değil. Can sıkıntısı, kan eksikliğine neden olur. deliliğe götüren bir iştah. Ivy'yi ortaya çıkarmak için çalışmak bana yardımcı oldu Bunu engellemek için. Artık potansiyelinin üzerine çıktığına göre, beni delirmekten koruyacak." Başını nezaketle eğdi. "Ve ben de aynısı onun için de geçerli."

Dikkati omzumun üzerinden geçti ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu Kisten'di. Geçişinin fısıltısı bana değdi ve bir ürpertiye bastırdım. Morarmış ve dövülmüş vampir sessizce önümdeki tabağa bir fincan kahve koydu ve gitti. Gözlerime hiç bakmadı, tavırlarında bastırılmış bir acı vardı. Porselenden çıkan buhar üç santim yükseldi yapay rüzgar onu yakalayıp uçurmadan önce. Kupaya uzanamadım. Yorgunluk ve adrenalini beni hasta hissettiriyordu. Çantamdaki tılsımları düşündüm. Piscary neden bekliyordu?

"Kist?" dedi ölümsüz vampir usulca ve Kisten döndü. "Onu bana ver."

Piscary elini uzattı ve Kisten avucuna buruşturulmuş bir kâğıt bıraktı. Yüzüm panik içinde donuklaştı. Nick'e yazdığım nottu.

"Birini aradı mı?" Piscary Kist'e sordu ve genç vampir başını eğdi.

"FIB'yi aradı. Telefonu yüzüne kapatmışlar."

Şok olmuş bir şekilde Kisten'e baktım. Her şeyi izlemişti. Ben Ivy kusarken saçlarını tutarken gölgelerin arasına saklanmış, ona kakao yaparken izlemiş ve Ivy kâbusunu yeniden yaşarken yanında otururken onu dinlemişti. Ben otobüste sonsuza kadar kalırken, Kisten kurtuluşumu kapıdan söküp almıştı. Kimse gelmiyordu. Hem de hiç kimse.

Gözlerime bakmadan uzaklaştı. Uzaktan bir kapı kapanma sesi duyuldu. Bakışlarım Piscary'ninkilere kaydı ve nefesim kesildi. Gözleri tamamen siyahtı. *Kahretsin.*

Göz kırpmayan obsidyen gözleri avuçlarımı terletti. Yırtıcı bir hayvanın sarmal gerginliğiyle, gece mavisi cübbesinin içinde, çıplak kollarındaki bronz ve sağlıklı görünen saç tellerini oynatan o sahte rüzgârla önümde uzandı. İnce hareketleriyle cübbesinin etekleri oynuyordu. Bilinçaltımı rahatlatmak için nefes alırken göğsü hareket ediyordu. Ve ben otururken Ondan önce, olacakların büyüklüğü üzerime çöktü.

Nefesim gelip gitti ve onu tuttum. Ölümümü fark ettiğimi görünce yavaşça gözlerini kırıştırdı ve bilmiş bir parıltıyla gülümsedi. *Henüz değil, ama yakında. Daha fazla bekleyemeyeceği zaman.*

"Ona bu kadar değer vermen çok komik," dedi, sesinden sızan güç kalbimi sıkıca kavradı. "Sana tamamen ihanet etti. Benim güzel, tehlikeli *filiola custos'*um. Onu dört yıl önce seni izlemesi için gönderdim ve o da I.S.'e katıldı. Bir kilise satın aldım ve ona içine taşınmasını söyledim; taşındı. Ondan bir cadı mutfığı kurmasını ve uygun kitaplarla doldurmasını istedim; o da bunun ötesine geçerek karşı konulmaz bir bahçe düzenledi."

Yüzüm soğuktu ve bacaklarım titriyordu. *Arkadaşlığı bir yalan mıydı? Beni takip etmek için bir numara mı?* Buna inanamıyordum. Benden güneşin onu öldürmesini engellememi isterken sesinin kayboluşunu hatırlayınca, arkadaşlığının bir yalan olduğuna inanamadım.

"İşı bıraktığında seni takip etmesini söyledim," dedi Piscary, gözlerindeki siyahlık hatırlanan bir tutkunun gerginliğine bürünmüştü. "Bu ilk tartışmamızdı ve onu veliahtım yapabileceğim, gücünü göstereceği ve bana karşı koyabileceğini kanıtlayacağı noktayı bulduğumu düşünmüştüm. Ama o teslim oldu. Bir süreliğine, onu yenebileceğimi düşünmüştüm. Bir hata yapmıştım ve benimle sonsuza kadar yaşayacak irade gücünden yoksundu ve bir nesil daha bekleyip Kisten'le ondan doğacak bir kızla denemek zorunda kalacaktım. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. Kendi gündemi olduğunu ve beni kullandığını fark ettiğimdeki sevincimi hayal edin."

Gülümsedi, dişleri biraz daha büyüktü ve biraz daha uzun görünüyordu. "Onun için öngördüğüm gelecekte çıkış yolu olarak sana bağlanmıştı. Senin onun ruhunu kaybetmesini engelleyecek bir yol bulabileceğini düşünmüştü. ölür." Başını kontrollü bir hareketle salladı, ışık pürüzsüz kafa derisinde parlıyordu. "Yapılamaz ama inanmayacaktır."

Yutkundum, ihanet duygularım azalırken yumruklarımı sıktım. Onu kullanıyordu, onun talimatlarına uymuyordu. "O cadıları öldürdüğünü biliyor mu?" "O cadıları öldürdüğünü biliyor mu?" diye fısıldadım, bilip de bana söylememiş olabileceği düşüncesi içimi kemiriyordu.

"Hayır," dedi Piscary. "Eminim şüpheleniyordur, ama sana olan ilgim daha eski bir nedenden kaynaklanıyor, Kalamack'ın şu anki kutsal kasesi olan ley hattı cadısıyla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerimi çantamın ağzının üzerinde, kucağımda sıkıca kavradığım ellerimden ayırmadım. Şişeye uzanamıyordum. *Eğer bunun için değilse, Piscary neden ölmemi istiyordu?*

"İblis saldırısından kurtulduğunuzda bana gelip merhamet dilemek onun gururuna çok pahalıya mal olmuş olmalı. Çok üzgündü. Genç olmak zor. Bir eş istemenin ne demek olduğunu ondan daha iyi anlıyordum. Ve haberim olmadan beni kullandığını fark ettiğimde onu daha fazla şımartmaya meyilliydim. Bu yüzden orucunu bozması ve seni tamamen alması şartıyla yaşamana izin verdim. Onun gölgesi olmanın hoşuma giden ironik bir yanı vardı. Yapacağına söz vermişti ama yalan söylediğini biliyordum. Yine de seni ve Kalamack'ı ayrı tuttuğu sürece sorun etmedim."

"Ama ben bir ley hattı cadısı değilim," dedim, sesimi titrememesi için yumuşak tutarak. Kelimeleri soluyabilirdim ve o da duyabilirdi. "Neden?"

Konuşmayı bıraktığından beri nefes almamıştı. Ayaklarının topları yere bastırılmıştı. Baldırları gergindi. *Neredeyse*, diye düşündüm, parmaklarımı çantamın ağzında gezdirirken. *Neredeyse hazırды. Neyi bekliyordu?*

"Sen babanın kızıydın," dedi, gözlerinin etrafındaki deri gerilerek. "Trent babasının oğlu. Ayrı ayrı can sıkıcısınız. Birlikte... sorun olma potansiyeline sahipsiniz."

Yüzümün dehşete kapılmış bir ifadeye büründüğünü fark ettiğimde bakışlarım önce uzaklaştı, sonra gözleriyle buluştuğumda keskinleşti. Babamın ve Trent'in sarı bir kamp otobüsünün dışındaki resmi. Onları Piscary öldürmüştü. Piscary yapmıştı.

Sert ve güçlüydü, kanım şakaklarıma hücum ediyordu. Vücudum bir şeyler yapmamı istiyordu ama oturdum, hareket edersem onun da hareket edeceğini biliyordum.

Omuz silkti, hesaplı bir hareketle gözlerimi cübbesinin altındaki kehribar tenine çekti. "Elf bilmecesini çözmeye çok yaklaşmışlardı," dedi tepkimi izleyerek.

Trent'in en değerli sırrını söylerken yüzümü kayıtsız tuttum ve ona benim de bildiğimi söyledim. Görünüşe göre yapılacak en doğru şey buydu.

"İkinizin kaldıkları yerden devam etmenize izin vermeyeceğim," diye ekledi, dürterek.

Hiçbir şey söylemedim, midem bulanıyordu. Onları Piscary öldürmüştü. Trent'in babası ve benim babam arkadaşları. Birlikte çalışıyorlardı. Piscary'ye karşı birlikte çalışıyorlardı.

Piscary kıpırdamadan durdu. "Seni öbür dünyaya gönderdi mi?"

Bakışlarım ona yöneldi, içimi korku kapladı. İşte oradaydı. Cevaplanmasını istediği soru, bilmemem için diğerlerinin arasına sakladığı soru. Cevapladığım anda ölmüş olacaktım.

"Müşteri gizliliğimi ihlal etmek gibi bir alışkanlığım yok," dedim, ağzım kurumuştı.

Nefes alırken soğukkanlılığı kırıldı. Belli belirsizdi ama işte oradaydı. "Buldu. Bir tane buldun mu?" diye sordu, masanın üzerinde öne doğru eğilmeden önce kendini yakaladı. "Okunacak kadar sağlam mıydı?"

Bir mi? Neyi okuyacaktı? Hiçbir şey söylemedim, umutsuzca boynumda atan nabzımı gizlemek istiyordum ama gözleri siyah olsa da kanımla ilgilenmiyordu. Bu neredeyse inanılmayacak kadar korkutucuydu. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Evet demek hayatımı kurtaracak mıydı yoksa lanetleyecek miydi?

Ben kalbimin atışını dinlerken ve kollarımdan ter boşanırken kaşlarını çatarak uzun bir süre beni inceledi. "Sessizliğinizi yorumlayamıyorum," dedi, sinirlenmiş görünüyordu.

Bir nefes aldım.

Piscary hareket etti.

Adrenalin canımı yaktı. Kör bir panikle kendimi masadan ittim. Sandalyem geriye doğru devrildi, ben hâlâ içindeydim.

Piscary masayı fırlattı. Masa kenara düştü, el değmemiş kahvem beyaz halının üzerinde harika bir desen oluşturdu.

Çıplak ayaklarım fayans çemberinde gıcırdayarak geriye doğru tırmandım. Parmaklarım halıyı buldu ve ona tutunarak yuvarlandım ve kendimi ileri doğru çektim.

Beni bileğimden tutup yukarı çekerken bir çığlık attım. Panik içinde onu pençeledim. Hepsini aldı. Yüzü kayıtsız, sağ kolumda bir tırnağını gezdirdi, bir damarın mavisini takip etti. Derimi açarken tırnaklarında ateş izleri vardı, sonra da mutluluk. Sessizce, vahşice, beni kolumdan tutarken kurtulmak için savaştım.

bir ağaç gibi kımıldamadan duruyordu. Kanım çekildi ve içimdeki delilik balonunun şiştiğini hissettim. *Bir daha olmaz. Bir vampir tarafından tekrar harap edilemezdim!*

Önce kanıma, sonra gözlerime baktı. Boştaki elini kolumda gezdirdi.

"Hayır!" Çığlık attım.

Bileğimi bıraktı ve ben halıya düştüm. Sert bir nefes alarak geriye doğru tırmandım. Ayaklarımı buldum, asansöre yönelirken adrenalin içime işliyordu.

Piscary beni geri çekti.

"Seni orospu çocuğu!" Çığlık attım. "Beni rahat

bırak!" Kafama yıldızları görmemi sağlayacak bir

şaplak attı.

Yere yığıldım. Elinde bir tılsımla tepemde dikilirken, nefes nefese ayaklarının dibine uzandım. Kanımı üzerine sürdü ve kırmızı bir ışık saçtı. Düşen sandalyemi etraftaki halıya doğru iterken eli kırmızı bir pusla kaplanmıştı. Başımı kaldırdım ve saçlarımın arasından önümüzde uzanan karo zemindeki desenin mükemmel bir daire oluşturduğunu gördüm. Beyaz taşın etrafındaki mavi fayans çemberi tek parça mermerdi. Bu bir çağırma çemberiydi.

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadım, Piscary tılsımı çemberin tam ortasına fırlattığında ne olacağını biliyordum. Sonsuz enerji topunun genişleyerek koruyucu bir baloncuk oluşturmasını izledim. Piscary şeytanını çağırmaya hazırlanırken tenim başka bir cadıdan gelen güçle uğuldadı, kanımla hayat buldu.

Yirmi Sekiz

Piscary kalan kanımı yalamak için elini ağzına götürdü ve geri çekildi. "Kutsal su mu?" dedi, soğukkanlı yüzünde bir tiksinti parıltısı belirmişti. Cübbesinin eteğini kaldırarak üzerindeki kanı sildi ve avucunda sadece hafif bir kızarıklık bıraktı. "Beni kızdırmaktan fazlasını yapmak için bundan daha fazlasına ihtiyacın var. Ve sakın kendini övme. Seni ısırmayacaktım. Senden hoşlanmıyorum bile, ama hoşuna giderdi. Bunun yerine, yavaşça ve acı içinde öleceksin. acı."

"Getir bakalım..." Nefes nefese kaldım, gözlerim nasıl odaklanacağını hatırlarken ayaklarının dibine çöktüm.

Nefret ettiği şeyi bir metre öteye taşıdı, asansörle benim aramda durdu. Dikkatle telaffuz edilmiş Latince bir şeyler söylüyordu. Bazı kelimeleri Nick'in çağrısından hatırlıyordum. Nabzım hızlandı ve pelüş, geniş beyaz odada herhangi bir şey olup olmadığına çılgınca baktım. Bir ley hattına bağlanmak için yerin çok altındaydım. Algaliarept geliyordu. Piscary beni ona teslim edecekti.

Piscary onun adını söylediğinde donakaldım. Yanık kehribarın tadı dilimi kapladı ve çağırma çemberinin içinde sonsuz kırmızı bir pus eriyerek var oldu. "Oh, bakın. Bir iblis," diye fısıldadım, kendimi düşmüş masaya doğru sürükledim ve yukarı çektim. "Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

Sallanarak, şişerek bir metre boyunda bir figüre dönüşmesini izledim. Her daim kırmızı olan bu renk, taşlar ve renkli kurdelelerle süslü bir peştamal giymiş atletik, kehribar tenli bir beden olarak birleşerek içe doğru süzüldü.

Algaliarept'in çıplak kaslı bacakları, inanılmaz derecede ince bir beli ve Schwarzenegger'i ağılatacak muhteşem bir göğsü vardı. Üstünde de sivri kulakları ve uzun vahşi ağızıyla canlı bir çakal kafası vardı.

Ağızım bir karış açık kaldı ve Mısırlı ölüm tanrısının görüntüsünden Piscary'ye baktım, vampirin yüz hatlarına yeni bir anlam yükledim. Piscary Mısırlı mıydı?

Piscary kaskatı kesildi. "Sana karşıma bu şekilde çıkmamanı söylemişim," dedi sertçe.

Ölüm maskesi sırttı, canlı ve onun bir parçası olduğu için büyüleyiciydi. "Unutmuşum," dedi inanılmaz derinlikte bir sesle. iç sesleri yankılanıyordu. İnce kırmızı bir dil çakalın dişlerinin arasından kayarak ağızını okşadı. Dişlerin ve dudakların takırdama sesi duyuldu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Algaliarept sanki bunu duymuş gibi yavaşça bana döndü. "Rachel Mariana Morgan," dedi kulaklarını dikerek. "Sen o küçük Gadabout."

"Kapa çeneni," dedi Piscary ve Algaliarept'in gözleri yarıklara dönüştü. "Kalamack hakkında bildiklerini bana anlatması için ne istiyorsun? ilerleme?"

"Seninle çemberin dışında altı saniye." Sesindeki Piscary'yi öldürme arzusu sırtımdan aşağı buz gibi iniyordu.

Piscary başını salladı, soğukkanlı şefkati sarsılmamıştı. "Onu sana vereceğim. Bir daha ley hatlarının bu tarafında yürümediği sürece onunla ne yapacağın umurumda değil. Karşılığında, Trent Kalamack'ın araştırmasında ne kadar ilerlediğini bana söylemesini sağlayacaksın. Onu almadan önce. Anlaştık mı?"

Sonsuza kadar değil. Algaliarept ile değil.

Algaliarept'in köpek sırtışı memnun ediciydi. "Rachel Mariana Morgan olarak ödeme? Mmmm, katılıyorum." Mısır tanrısı ellerini sıktı ve

Bir adım öne çıkıp çemberin kenarında durdu. Çakal kulakları dikildi ve köpek kaşları kalktı.

"Bunu yapamazsın!" Kalbim çarparak itiraz ettim. Piscary'ye baktım. "Bunu yapamazsınız. Aynı fikirde değilim." Algaliarept'e döndüm. "O benim ruhuma sahip değil. Onu sana veremez!"

İblis bana bir bakış attı. "Senin bedenini onda. Bedenini kontrol et, ruhunu kontrol et."

"Bu hiç adil değil!" Bağırđım, duymazdan geldiler.

Piscary çembere yaklaştı. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak agresif bir duruş sergiledi. "Beni hiçbir şekilde öldürmeye ya da bana dokunmaya kalkışmayacaksın. Ve ben söylediğimde, buradan ayrılacak ve doğrudan sonsuzluğa döneceksiniz."

"Anlaştık," dedi çakal başı. Bir dışından bir damla tükürük düştü ve aralarındaki sonsuzluktan aşağı akarken tısladı.

İblisin bakışlarını hiç düşürmeyen Piscary, çemberi kırmak için ayak başparmağını çemberin üzerine sürttü.

Algaliarept çemberden dışarı fırladı.

Nefes nefese geri çekildim. Güçlü bir el uzandı ve boğazımı kavradı.

"Dur!" Piscary bağırdı.

Nefesim kesildi ve altın parmakları kurcaladım. Mavi taşlı üç halkası vardı ve hepsi de tenimi sıkıyordu. Tekmelemek için hamle yaptım ve Algaliarept darbemi önlemek için beni daha yükseğe kaydırđı. Benden ıslak bir ses kaçtı.

"Bırak onu!" Piscary talep etti. "Ben istediğimi alana kadar onu alamazsın!"

"Bilgilerini başka bir şekilde alacağım," dedi çakal, sözlerinin gürültüsü kanımın acele sesine katıldı. Başım sanki

patlayacak.

"Seni *ondan* bilgi almak için çağırdım," dedi Piscary. "Eğer onu şimdi öldürürsen, çağrını ihlal etmiş olursun. Bunu şimdi istiyorum, gelecek hafta ya da gelecek yıl değil."

Boğazımdaki parmaklar çözüldü. Nefes nefese halıya düştüm. Sandaletleri deri ve kalın kurdelelerden yapılmıştı. Yavaşça başımı yukarı çektim, boğazımı hissettim.

"Sadece bir erteleme, Rachel Mariana Morgan," dedi çakal başı. Konuşurken dili fantastik şekillerde hareket ediyordu. "Bu gece yatağımı ısıtıyor olacaksın."

Önünde diz çöktüm, ölüysem yatağını nasıl ısıtıyor olabileceğimi düşünmemeye çalışarak hava emdim. "Biliyor musun," diye hırıldadım, "bundan gerçekten yorulmaya başladım." Kalbim küt küt atarken ayağa kalktım. Bir görevi kabul etmişti. O tekrar çağrılmaya açıktı. "Algaliarept," dedim açıkça. "Seni çağırıyorum, seni köpek suratlı, katil orospu çocuğu."

Piscary'nin yüzü şaşkınlıktan donuklaştı ve yemin ederim Algaliarept bana göz kırptı. "Deri giyen ben olayım mı?" dedi çakal kafalı. "Ondan kork. Ben o olmayı seviyorum."

"Tabii, her neyse," dedim, dizlerim titriyordu.

Kehribar tenli ellerinin üzerinde siyah deri sürücü eldivenleri belirdi ve çakal başlı Mısır tanrısının duruşu sertlikten güven dolu bir kamburluğa dönüştü. Tepeden tırnağa deri ve kalın topuklu siyah botlar giyen Kisten şekillendi. Bir zincir şingirtisi ve benzin kokusu duyuldu. "Bu iyi," dedi iblis, sarı saçlarını arkaya doğru kaydırırken dişlerinin parıltısını göstererek, geçen eli duşta ıslanmış ve şampuan kokan saçlarını bıraktı.

Ben de iyi görüldüğünü düşünmüştüm. Ne yazık ki.

Yavaşça nefes veren Kist'in görüntüsü alt dudağını ısırarak kızarmasını sağladı, dili kayarak ıslak bir parlaklık bıraktı. İçimden bir ürperti geçti

Kist'in dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladım. İblis sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi iç çekti, güçlü parmakları deri pantolonundan aşağı uzanarak gözlerimi kendisine çekti. Gözünün üzerinde, Kist'in yeni yarasını yansıtan bir çizik eriyerek var oldu.

"Lanet olası vampir feromonları," diye fısıldadım, asansör anısını bir kenara iterek.

"Bu sefer değil," dedi Algaliarept sırtarak.

Piscary şaşkınlıkla bakıyordu. "Seni ben çağırdım. Ne dersem onu yapacaksın!"

Kisten'in görüntüsü Piscary'ye döndü ve kavgacı bir tavırla onu tersledi. "Ve Rachel Mariana Morgan da beni çağırdı. Cadı ile aramızda önceden var olan bir borç var. Ve eğer benden çembersiz bir çağırma kazanacak kadar kurnazsa, o zaman buna bağlı kalacağım."

Piscary'nin dişleri birbirine çarptı. Bize doğru saldırdı.

Nefesim kesildi, geriye doğru yalpaladım. Bir burkulma hissi oldu ve Piscary'nin sonsuzluk duvarına çarpıp kolları ve bacakları birbirine dolanarak düşmesine bakakaldım. Algaliarept'in bizi kendi inşa ettiği bir çemberin içine soktuğunu fark ettiğimde buz kestim.

Kalın kırmızı sis titreşiyor ve uğulduyor, iki adım ötemde olmama rağmen tenime baskı yapıyordu. Piscary ayağa kalkıp cübbesini düzeltirken bir parmağımı uzatıp bariyere dokundum. Yüzey dalgalanırken içimde bir buz şeridi titredi. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en güçlü, en kalın buz tabakasıydı. Algaliarept'in gözlerini üzerimde hissederek elimi geri çektim ve kotuma sildim.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedim ve o da kıkırdadı. Geriye dönüp baktığımda anlamlıydı. O bir iblisti. Sonsuzlukta var olmuştu. Elbette nasıl yapılacağını biliyordu.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Ve ben de sana sonsuza dek manipüle edilerek nasıl hayatta kalacağını öğretmeye hazırım, Rachel Mariana Morgan," dedi. "Bir bedel karşılığında."

Başımı salladım.

"Daha sonra,

belki?"

Piscary sinirli bir öfke çılgılığı atarak tel örgülü bir sandalyeyi aldı ve bariyere çarptı. Yerimden sıçradım, ağzım kurudu.

Piscary sandalyenin bacağını koparıp bariyeri bir kılıç gibi delmeye çalışırken Algaliarept öfkeli vampire yan gözle baktı. İblis çemberin kenarında kavgacı bir duruş sergileyerek deri pantolonunun içindeki dar poposunu gösterdi. Kist'in sahte aksanıyla, "Defol git ihtiyar," diye alay ederek Piscary'yi daha da çileden çıkardı. "Güneş yakında doğacak. Yaklaşık üç dakika sonra onunla bir şansın daha olacak."

Kafamı kaldırdım. *Üç dakika mı? Güneş doğmaya bu kadar yakın mıydı?*

Öfkelenen Piscary çubuğu fırlattı ve çubuk halının üzerinde sekerek yuvarlandı. Gözleri siyah çukurlar içinde, beklentiyle etrafımızda yavaş ve sakın daireler çizmeye başladı.

Ama şimdilik Algaliarept'in çemberinde güvendeydim. *Bu resmin nesi var?*

Kollarımı sımsıkı kavradığım yerden indirmeye zorlayarak Piscary'nin sahte penceresine baktım ve yüksek binalardaki güneş parıltısını gördüm. Üç dakika. Parmak uçlarımı alnıma bastırdım. "Senden Piscary'yi öldürmeni istersem, bize ödeştik diyecek misin?" Yukarı bakarken sordum.

Yanlamasına bir poz verdi. "Hayır. Ptah Ammon Fineas Horton Madison Parker Piscary'yi öldürmek yapılacaklar listemde olsa da, bu yine de bir istek ve borcunuzu affettirmek yerine size pahalıya mal olur. Ayrıca, eğer beni onun peşinden gönderirseniz, Muhtemelen senin yaptığın gibi beni tekrar çağıracak ve sen de başladığın yere geri döneceksin. Şu anda beni çağıramamasının tek nedeni hiçbir konuda anlaşılamamış olmamız ve deyim yerindeyse arafta olmamız."

Sırıttı ve ben başka tarafa baktım. Piscary durdu ve dinledi, açıkça düşünüyordu.

"Beni buradan çıkarabilir misin?" Kaçmayı düşünerek sordum.

"Bir ley hattı aracılığıyla, evet. Ama bu sefer, bu sana ruhuna mal olacak." Dudaklarını yaladı. "Ve sonra, sen benimsin."

Mutlu, mutlu seçimler. "Bana kendimi ondan koruyacak bir şey verebilir misin?" Çaresizlik içinde yalvardım.

"Aynı pahalı..." Eldivenlerini parmaklarına daha sıkı geçirdi. "Ve ihtiyacın olan şeye zaten sahipsin. Tik-tak, Rachel Mariana Morgan. Hayatınızı kurtaracak her şey için ruhunuza ihtiyacınız olacak."

Piscary sırtıyordu ve sekiz adım ötede durduğunda midem bulandı. Gözlerim Kist'in bana verdiği şişenin bulunduğu çantama kaydı. Bariyerin yanlış tarafında ulaşamayacak bir yerdeydi. "Ne istemeliyim?" Umutsuzca ağladım.

"Eğer buna cevap verirsem, bunu ödeyecek kadar paran kalmayacak, aşkım," diye nefes aldı, yakınıma eğildi ve buklelerimi savurdu. Brimstone'un kokusunu alınca geri çekildim. "Ve sen becerikli bir cadısin," diye ekledi. "Şehrin çanlarını çalabilen herkes bir vampirden kurtulabilir. Ptah Ammon Fineas Horton Madison Parker Piscary kadar yaşlı biri bile."

"Ama ben üç kat aşağıdayım!" İtiraz ettim. "Oradan bir ley hattına ulaşamam."

Ellerini arkasına bağlayarak etrafımda dönerken deri gıcırdadı. "Ne oldu? ne yapacaksın?"

Nefesimin altında küfrettim. Çemberimizin ötesinde, Piscary bekliyordu. Kaçmayı başarsam bile, Piscary yürüyecekti. Sanki Algaliarept'ten tanıklık etmesini isteyebilirmişim gibi.

Gözlerimi açarak yukarı baktım. "Zaman mı?" diye sordum.

Kist'in hayali bileğine baktı ve et yumuşatıcımı parçaladığım saatin bir benzeri kolunda belirdi. "Bir dakika, otuz."

Yüzüm buz kesti. "Bir I.S. ya da FIB mahkemesinde Piscary'nin cadı seri katil olduğuna dair ifade vermen için ne istiyorsun?"

Algaliarept sırtıttı. "Düşünce tarzını seviyorum Rachel Mariana Morgan."

"Ne kadar?" Binaların yanlarından süzülen güneşe bakarak bağırdım.

"Fiyatım değişmedi. Yeni bir tanıdığa ihtiyacım var ve Nicholas Gregory Sparagmos'un ruhunu almak çok uzun sürüyor."

Benim ruhum. Algaliarept'i tatmin edecek ve nihayetinde Nick'i ruhunu kaybetmekten ve iblisin aşinası olmak için sonsuzluğa çekilmekten kurtaracak olsa bile bunu yapamazdım. Yüzüm gevşedi ve Algaliarept'e o kadar dikkatle baktım ki şaşkınlıkla göz kırptı. Aklıma bir fikir gelmişti. Aptalca ve riskliydi ama belki de işe yarayacak kadar çılgıncaydı.

"Gönüllü olarak tanıdığın olacağım," diye fısıldadım, içime çekebileceği ya da beni tutmaya zorlayabileceği enerjiye dayanıp dayanamayacağımı bilmiyordum. "Özgürce tanıdığın olacağım ama ruhum bende kalacak." Belki ruhumu saklarsam beni sonsuzluğa çekemezdi. Ley hatlarının bu tarafında kalabilirdim. Beni sadece güneş battığında kullanabilirdi. Belki de. Asıl soru, Algaliarept'in bunu düşünmek için zaman ayırıp ayırmayacağıydı. "Ve ben

Anlaşmanın bana düşen kısmı uygulanabilir hale gelmeden önce ifade vermeni istiyorum," diye ekledim hayatta kalmayı başarabilirsem diye.

"Gönüllü olarak mı?" dedi, şekli kenarlarda bulanıklaşıyordu. Piscary bile şaşırmış görünüyordu. "Bu işler böyle yürümez. Daha önce hiç kimse isteyerek bir aşına olmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu senin lanet tanıdığın olduğum anlamına geliyor!" Bağırdım, eğer bunu düşünürse benim sadece yarımı aldığını fark edeceğini biliyordum. "Şimdi evet de, yoksa otuz saniye içinde ya ben ya da Piscary ölmüş olacak ve hiçbir şeyin olmayacak. Hiçbir şey! Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Kist'in hayali öne doğru eğildi ve ben kaçtım. Saatine baktı. "Gönüllü olarak mı?" Gözleri şaşkınlık ve hırsla açılmıştı.

Panik içinde başımı salladım. Bunu daha sonra düşünecektim. Tabii daha sonra olsaydı.

"Bitti," dedi, o kadar hızlıydı ki bir hata yaptığımdan emin olduğumu düşündüm. İçimi bir rahatlama kapladı, sonra gerçeklik ruhumu sarsan bir tokat gibi çarptı. *Tanrı yardımcım olsun. Bir iblisin aşinası olacaktım.*

Bileğime uzandığında geri çekildim.

"Anlaşmıştık," dedi ve bir vampir çevikliğiyle kolumu yakaladı.

Karnına bir tekme attım. Hiçbir şey yapmadı, momentum transferiyle geriye doğru sallandı ama başka bir şey yapmadı. İblis izimin üzerinde bir çizgi çizerken içimden bir nefes geçti. Kan aktı. Sarsılarak geri çekildim ve iblis susturucu sesler çıkararak başını bileğime eğdi ve üfledi.

Uzaklaşmaya çalıştım ama benden daha güçlüydü. Kandan, her şeyden bıkmıştım. Beni bıraktı ve geriye düştüm, bariyerinin kemerinden aşağı kaydım, sırtımın karıncalandığını hissettim. Hemen bileğime baktım. Orada bir zamanlar bir tane olan yerde iki çizgi vardı. Yenisi de ilki kadar eski görünüyordu. "Bu sefer acımadı," dedim, şok olamayacak kadar kendimden geçmiş bir halde.

"Dikmeye çalışmasaydın ilk seferinde acımayacaktı. Hissettiğin şey lifin yanarak yok olmasıydı. Ben bir iblisim, sadist

değil." "Algaliarept!" Anlaşmamız mühürlenirken Piscary bağırdı.

"Çok geç," dedi sırttan iblis ve ortadan kayboldu.

Bariyer arkamdan kaybolurken geriye doğru düştüm, Piscary hamle yaparken çılgılık attım. Kendimi yere dayayarak bacaklarımı ona doğru kaldırdım ve onu üzerime doğru savurdum. Çantamı ve şişeyi almak için çabaladım. Elim çantama daldı ve Piscary beni geri çekti.

"Cadı," diye tısladı, omzumu kavradı. "İstediğimi alacağım. Ve sonra öleceksin."

"Cehenneme git, Piscary," diye hırladım, şişeyi yumuşak bir patlamayla açtım ve yüzüne fırlattım.

Piscary haykırarak şiddetle benden uzaklaştı. Yerden, çılgınca hareketlerle yüzünü silerek uzaklaşmasını izledim.

Kalbim boğazımda, düşmesini bekledim, bayılmasını bekledim. İkisini de yapmadı.

Piscary parmaklarını burnuna götürerek yüzünü silerken içim korkudan sıkıştı. "Kisten," dedi, tiksintisi yorgun bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. "Oh, Kisten. Sen değil misin?"

Sertçe yutkundum. "Zararsız, değil mi?"

Gözlerime baktı. "Çocuklarıma beni gerçekten neyin öldürebileceğini söyleyerek bu kadar uzun süre hayatta kaldığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Hiçbir şeyim kalmamıştı. Üç kalp atışı boyunca bakakaldım. Dudakları hevesli bir gülümsemeye dönüştü.

Sarsılarak harekete geçtim. Ayağa kalkmaya çalışırken Piscary rahatça uzandı ve bileğimi yakaladı. Düşüm, tekme attım, beni kendine çekip ağırlığının altında hareketsiz bırakmadan önce yüzüne iki kez vurmayı başardım.

Boynumdaki yara izi nabız gibi atıyor ve korku, mide bulandırıcı bir karışım oluşturarak içinden geçiyordu.

"Hayır," dedi Piscary yumuşak bir sesle, beni haliye sabitleyerek. "Bunun için acı çekeceksin."

Dişlerini göstermişti. İçlerinden tükürük damlıyordu.

Hava almak için çırpındım, altından çıkmaya çalıştım. Yer değiştirdi ve sol kolumu başımın üzerinde tuttu. Sağ kolum serbestti. Dişlerimi sıkarak gözlerine doğru gittim.

Piscary geri çekildi. Bir vampir gücüyle sağ kolumu kavradı ve kopardı.

Çığlığım yüksek tavanda yankılandı. Sırtım kamburlaştı ve nefes nefese kaldım.

Piscary'nin gözleri simsiyah parladı. "Kalamack'ın elinde uygun bir örnek olup olmadığını söyle," diye talep etti.

Ciğerlerim kabarak nefes almaya çalıştım. Acı dalgası kolumdan yayıldı ve kafamın içinde yankılandı. "Cehenneme git..." Homurdandım.

Beni hâlâ halıya yapıştırırken kırık kolumu sıktı.

Acı içimde şarkı söylerken kıvrandım. Her sinir ucum yanmaya başladı. İçimden gırtlaktan bir ses çıktı, acı ve kararlılık. Ona söylemeyecektim. Cevabı bile bilmiyordum.

Ağırlığını koluma yasladı ve delirmemek için tekrar çığlık attım. Piscary'nin gözleri açlıkla parlarken korku kafatasımı acıttı. Benim çırpınışımla tetiklenen içgüdüsel ihtiyacı iyice yükselmişti. Gözlerinin karası şişti. Acı seslerimi sanki kafamın dışındaymış gibi duydum. Gümüş Piscary'nin gözleriyle benim aramda şoktan kaynaklanan parıltılar başladı ve çığlıklarım yerini rahatlamaya bıraktı. Kendimden geçecektim. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Piscary de bunu gördü. "Hayır," diye fısıldadı, dili tükürüğü düşmeden yakalamak için dişlerinin üzerinden hızlı bir geçiş yaptı. "Ben bundan daha iyiyim." Ağırlığını kolumdan aldı. Acı zonklamaya dönüşürken benden bir inilti geldi.

Yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırmak için eğildi, parıltılar kaybolup odağım geri dönerken soğuk bir ilgisizlikle göz bebeklerimi izledi. Vurduymazlığının altında büyüyen bir heyecan vardı. Eğer açlığını Ivy ile gidermemiş olsaydı, beni tüketmekten kendini alıkoyamazdı. İrademin geri döndüğü anı biliyordu, beklentiyle gülümsüyordu.

Nefes alarak yüzüne tükürdüm, gözyaşlarım tükürüğüme karıştı.

Piscary gözlerini kapattı, yüz ifadesinden yorgun bir kızgınlık okunuyordu. Yüzünü silmek için sol bileğimi bıraktı.

Elimin topuğunu burnuna vurmak için salladım.

Çarpmadan önce bileğimi yakaladı. Dişleri parlayarak kolumu tuttu. Gözlerim tılsımı çağırmak için bende açtığı çizikte gezindi. Kalbim sert bir şekilde çarptı. Bir kan şeridi yavaşça dirseğime doğru ilerledi. Bir damla kırmızı şişti, titredi ve göğsümün üzerine düştü, sıcak ve yumuşaktı.

Nefesim titriyordu. Gözlerimi dikmiş bekliyordum. Üzerimde yatarken gerginliği arttı, kasları gerildi. Bakışları bileğime sabitlenmişti. Bir damla daha düştü, bana ağır geldi.

"Hayır!" Ondan cinsel bir inilti yükselirken çığlık attım.

"Şimdi anlıyorum," dedi, sesi korkunç derecede yumuşaktı, altında dizginlenmiş ihtiyaç titreyordu. "Algaliarept'in onu neyin korkuttuğunu bulmasının bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı. sen." Kolumu yere sabitleyerek, burunlarımız yan yana gelene kadar bana yaklaştı. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. "Arzudan korkuyorsun," diye fısıldadı. "Söyle bana küçük cadı, bilmek istediklerimi, yoksa seni kesip açarım, damarlarını benimle doldururum, seni oyuncağım yaparım. Ama özgürlüğünü sonsuza dek hatırlamana izin vereceğim."

"Cehenneme git...." Dehşete kapılmış bir şekilde söyledim.

Yüzümü görmek için geri çekildi. Bornozunun kaydığı ve teninin benimkine değdiği yer sıcaktı. "Buradan başlayacağım," dedi, damlayan kolumu görebileceğim bir yere çekerek.

"Hayır..." İtiraz ettim. Sesim yumuşak ve korkaktı. Elimde değildi. Kolumu yaklaştırmaya çalıştım ama Piscary kolumu sıkıca tuttu. Ben kolumu kıpırdatmamak için mücadele ederken o yavaş ve kontrollü bir hareketle kolumu çekti. Bir kedi yavrusunun gücüyle onu itmeye çalışırken kırık kolum içimde mide bulantısı dalgalarına yol açtı.

"Tanrım hayır, Tanrım hayır!" Çığlık attım, başını eğip dilini dirseğime gönderirken çırpınışlarımı iki katına çıkardım, dirseğimi temizlerken inledim.

Dilini kanın serbestçe aktığı yere doğru yavaşça hareket ettirdi. Eğer tükürüğü damarlarıma ulaşırsa, onun olacaktım. Sonsuza kadar.

Kıpırdandım. Çırpındım. Dilinin sıcak ıslaklığı yerini dişlerinin serin keskinliğine bıraktı, sıyrıyor ama delmiyordu.

"Söyle bana," diye fısıldadı, gözlerimi görebilmek için başını eğerek, "seni yüz yıl sonra değil, şimdi öldüreceğim."

Bulantı kabardı, deliliğin karanlığıyla karıştı. Altında debelendim. Kırık kolumun parmakları kulağını buldu. Onları yırttım, gözlerine ulaşmaya çalıştım. Bir hayvan gibi dövüştüm, içgüdülerim delilikle aramda puslu bir sis oluşturdu.

Çırpınışlarım ve acım onu Ivy'de çok sık gördüğüm bir kısıtlama çılgınlığına sürüklediğinde Piscary'nin nefesi sert bir solukta geldi. "Canı cehenneme," dedi akıcı sesi içimi keserek. "Seni kurutacağım. Başka bir yol bulabilirim. Ölmüş olabilirim ama hâlâ bir erkeğim."

"Hayır!" Çığlık attım. Ama artık çok geçti.

Piscary'nin dudakları geri çekildi. Kanayan kolumu yere bastırırken başını eğerek boynuma ulaştı. Parmaklarını kırık koluma geçirirken acının bulanıklığı coşkuya dönüştü. Onun beklenti dolu iniltisine çığlık attım.

Uzak bir ses patlaması içime çarptı ve yer titredi. Kasıldım, kolumun sıcak coşkusu nefes kesen bir acı hissine dönüştü. Bağırان adamların sesi bulantı sisinin arasından süzüldü.

"Bize zamanında ulaşamayacaklar," diye mırıldandı Piscary. "Sizin için çok geç kaldılar."

Böyle olmaz, diye düşündüm, korkudan aklımı kaçırmıştım ve tüm bunların aptallığına lanet ediyordum. Bu şekilde ölmek istemiyordum. Bana doğru eğildi, yüzü açlıktan vahşileşmişti. Son bir nefes aldım.

Yeşil bir sonsuzluk topu Piscary'ye çarparken benden patladı.

Ağırlığımın ufak kaymasıyla kıpırdandım. Hâlâ üzerimde olan Piscary hırladı ve yukarı baktı.

Kolum serbest kaldı ve dizlerimi aramıza sıkıştırdım. Yenilenmiş bir caresizlikle mücadele ederken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Orada biri vardı. Biri bana yardım etmek için oradaydı.

Yeşil bir patlama daha Piscary'ye çarptı. Geriye doğru sallandı. Bir bacağımı altına aldım ve Piscary'yi üzerimden savurarak bizi kaldırdım.

Ayağa kalkmaya çalışarak bir sandalye kaptım ve salladım. Ona çarptı, şok kolumda yankılandı.

Piscary döndü, yüzü vahşileşmişti. Gerildi, üzerine atlamak için kendini topladı. Ben.

Kırık kolumu sıkıca kavrayarak geri geri gittim.

Üçüncü bir yeşil patlama tıslayarak yanımdan geçti ve Piscary ile onu duvara doğru uçurdu.

Uzaktaki asansöre doğru döndüm.

Quen.

Adam bir toz bulutu içinde asansörün yanındaki duvarda büyük bir deliğin yanında duruyordu, elinde hala kırmızı olan ama aurasının tonlarını alan, büyüyen bir sonsuzluk topu vardı. Enerjiyi chi'sinde depolamış olmalıydı, çünkü yerin altında bir hatta ulaşamayacak kadar derindeydik. Ayaklarının yanında siyah bir çanta duruyordu, açık fermuarından birkaç tahta kılıç benzeri kazık uzanıyordu.

Deliğin ötesinde merdiven vardı. "Buraya gelmenin zamanı gelmişti," diye nefes nefese kaldım, sendeleyerek.

"Bir trenin arkasında kaldım," dedi elleri ley hattı büyüsuyle hareket ederken. "FIB'yi bu işe karıştırmak bir hataydı."

"Patronun bu kadar hıyar olmasaydı buna gerek kalmazdı!" diye bağırdım, sonra tozdan öksürmemeye çalışarak derin olmayan bir nefes aldım. Kisten notumu almıştı. Quen getirmediyse FIB oraya nasıl gitmişti?

Piscary ayağa kalkmıştı. Geniş bir gülümsemeyle dişlerini göstererek bizi içeri aldı. "Ve şimdi de elf kanı mı? Dönüş'ten beri bu kadar iyi beslenmemiştim."

Bir vampir hızıyla, geniş odanın içinden Quen'e doğru koştu ve yanımdan geçerken bana arkadan vurdu. Geriye doğru savruldum. Sırtım duvara çarptı ve yere yığıldım. Sersemlemiş ve bilinçsizliğin sınırında gezinen Quen'in, siyah elbisesinin içinde bir gölge gibi görünen Piscary'den kaçışını izledim. Bir elinde kolum uzunluğunda tahta bir kazık, diğerinde ise büyüyen bir ever-after topu vardı. Latince kelimeler ağzından dökülüyor, siyah tılsımın kelimeleri zihnime işliyordu.

Başımın arkası zonkluyordu. Acı çeken bir noktaya dokunduğumda mide bulantısı bastırdı ama kan bulamadım. Ayağa kalktığımda önümdeki siyah noktalar temizlendi. Sersemlemiş bir halde duvar tozlarının arasından tılsım çantamı aradım.

Erkeksi bir acı çığlığı dikkatimi Quen'e yöneltti. Kalbim duracak gibiydi.

Piscary onu yakalamıştı. Onu bir aşık gibi tutan Piscary boynuna yapışmış, ikisinin de ağırlığını destekliyordu. Quen gevşedi ve tahta kılıç yere düştü. Acı dolu çığlığı, coşku dolu bir iniltiye dönüştü.

Destek için duvarı kullanarak ayağa kalktım. "Piscary!" diye bağırdım ve o da döndü, ağzı Quen'in kanıyla kıpkırmızıydı.

"Sıranı bekle," diye hırladı ve bana kırmızı lekeli dişlerini gösterdi.

"Önce ben *geldim*," dedim.

Öfkeyle Quen'i düşürdü. Eğer aç olsaydı, hiçbir şey onu yere düşen avından uzaklaştıramazdı. Quen'in kolu zayıfça kalktı. Ayağa kalkmadı. Nedenini biliyordum. Çok iyi hissettirdi.

"Ne zaman rahat bırakacağını bilmiyorsun," dedi Piscary bana doğru gelerek.

Quen'in saldırısıyla zihnime kazınan Latince benden düştü. Ellerim hareket etti, kara büyüü aşındırdı. Dilim folyonun tadıyla şişti. Bir ley hattı aradım ama bulamadım.

Piscary bana çarptı. Nefes alamıyordum. Tekrar zerimdeydi, uzanıyordu.

Korku içinde bir şeyler kırıldı. İçime bir sonsuzluk seli aktı. Beklenmedik güç akışının okuyla attığım çığlığı duydum. Ellerimden siyah ve kırmızıya bulanmış altın fişkırdı. Piscary üzerimden kalktı. Bir duvara çarptı ve ışıkları salladı.

O yere yığılırken kendimi yukarı çektim ve enerjinin nereden geldiğini anladım. "Nick!" Korku içinde bağırdım. "Aman Tanrım. Nick! Nick! r dilerim!"

Onun üzerinden bir hat çekmiştim. Sanki bir tanıdıkmiş gibi enerjiyi onun içinden geçirmiştim. Bana olduğu gibi onun da içinden geçmişti. Kaldırabileceğinden daha fazlasını çekmiştim. *Ne yapmıştım peki?*

Piscary duvarın zeminle birleştiği yere yığılmıştı. Ayağı kaydı ve başını yukarı kaldırdı. Gözleri odaklanmamıştı ama nefretle kararmıştı. Kalkmasına izin veremezdim.

Acı içinde kıvranırken, Piscary'nin kopardığı sandalyenin bacağını tuttum ve sendeleyerek odanın diğer ucuna gittim.

Ayağa fırladı ve bir eliyle duvara dayanarak kendini destekledi. Cppesi neredeyse zlmşt. Gözleri aniden odaklandı.

Metal ubuğu bir elimle sopa gibi kavradım ve koşarken bile geri çektim. "Bu beni oldrmeye çalıştığın için," dedim sallanarak.

Metal ubuk kulağının arkasına ıslak bir şaplakla çarptı. Piscary sendeledi ama yere düşmedi.

Nefesim fkeli bir sesle ıktı. "Bu Ivy'ye tecavüz ettiğin için!" Bağırdım, bu kadar güçlü ve savunmasız bir şeye zarar verdiği için ona duyduğum öfke bana güç verdi. abayla homurdanarak savurdum.

Metal ubuk kafatasının arkasına bir kavun sesiyle çarptı.

Tkezledim, dengemi kaybettim. Piscary dizlerinin üzerine düştü. Kafa derisinden kan sızıyordu.

"Ve bu," dedim, gözlerimin ısındığını ve gözyaşlarımdan görüşümün bulanıklaştığını hissederek, "babamı öldürdüğüm için," diye fısıldadım.

Acı dolu bir çılgınlıkla üçüncü kez savurdum. Piscary'nin kafasına çarptı. İvmenin etkisiyle dönerek dizlerimin üzerine düştüm. Ellerim acıdı ve sopa anlamsızca kavrayışından kaydı. Piscary'nin gözleri irileşti ve yere düştü.

Hıçkırık gibi gelen nefesimle ona baktım ve elimin tersiyle yanağımı sildim. Hareket etmiyordu. Saçlarımın arasından sahte pencereye baktım. Güneş doğmuş, binaların üzerinde parlıyordu. Muhtemelen akşama kadar aşağıda kalacaktı. Muhtemelen.

"Öldürün onu," diye mırıldandı Quen.

Başımı kaldırdım, orada olduğunu unutmuştum.

Quen ayağa kalkmış, bir elini boynuna dayamıştı. Parmaklarının arasından sızan kan beyaz halının üzerinde çirkin bir desen oluşturmuştu. Bana ikinci bir tahta kılıç fırlattı. "Öldür onu şimdi."

Sanki hayatım boyunca kılıç yakalamışım gibi yakaladım. Titreyerek ucunu halıya çevirdim ve ayağa kalkmak için kullandım. Duvardaki delikten bağırışlar ve çağrılar geliyordu. FIB gelmişti. Her zamanki gibi geç. "Ben bir koşucuyum," dedim, boğazım ağrıyordu ve kelimelerim pürüzlüydü. "Hedeflerimi öldürmem. Onları canlı getiririm."

"O zaman sen bir aptalsın."

Yere düşmeden önce aşırı doldurulmuş bir sandalyeye doğru sıçradım. Kılıcı bırakıp başımı dizlerimin arasına koydum ve halıya baktım. "O zaman onu sen öldür," diye fısıldadım, beni duyabileceğini biliyordum.

Quen dengesiz bir şekilde duvardaki yırtık deliğin yanındaki çantasına doğru ilerledi. "Yapamam. Ben burada değilim."

İçimden kaçan nefes canımı acıttı. Odayı geçip bana doğru gelirken başımı kaldırdım, adımları yavaş ve dikkatliydi. Kılıcı yerden aldı,

Kanlı eliyle spor çantasına sıkıştırıyordu. İçinde gri bir kare patlayıcı da gördüğümü sandım, bana duvarda nasıl bir delik açtığını anlatıyordu.

Yorgun görünüyordu, sırık gibi boyu acıdan kamburlaşmıştı. Boynu kötü görünmüyordu ama Piscary'nin tükürükle karışık bir ısırığı yerine altı ay boyunca traksiyonda kalmayı tercih ederdim. Quen bir Inderlander'dı ve bu yüzden vampire dönüştürülemezdi, ama kendine olan güvenini gölgeleyen korku ifadesine bakılırsa, Piscary'ye bağlı olabileceğini biliyordu. O kadar yaşlı bir vampirle bu bağ uzun sürebilirdi. Ömür boyu. Piscary'nin ısırığa ne kadar bağlayıcı tükürük kattığını zaman gösterecekti.

"Sa'han senin hakkında yanılıyor," dedi yorgun bir sesle. "Eğer hayatta kalamazsan Yardım olmadan vampir, değeriniz sorgulanabilir. Öngörülemez olman da seni güvenilmez ve dolayısıyla güvensiz kılıyor." Quen dönüp merdivenlere yönelmeden önce başıyla beni onayladı. Ağzım bir karış açık, gidişini izledim.

Sa'han benim hakkımda yanılıyor, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Trent için iyi bir haber.

Ellerim acıyordu, avuç içlerim birinci derece yanıklara benzeyen kırmızı bir renk almıştı. Edden'in merdivenlerden gelen sesi yüksekti. FIB Piscary'nin icabına bakabilirdi. Eve gidebilirdim....

Ivy'nin evi, diye düşündüm, gözlerimi kısa süreliğine kapatarak. Hayatım nasıl bu kadar çirkinleşti?

İnanılmayacak kadar yorgun olan Edden ve bir dizi FIB subayı Quen'in açtığı delikten dışarı fırlarken ayağa kalktım.

"Benim!" Sağlam elimi havaya kaldırarak mırıldandım, çünkü korkutucu bir emniyet takırtısı duyuluyordu. "Beni vurmayın!"

"Morgan!" Edden tozların arasından baktı ve silahını indirdi. FIB memurlarının sadece yarısı aynı şeyi yapmıştı. Bu ortalama bir sayıdan daha iyiydi. "Yaşıyor musun?"

Sesi şaşırılmış gibiydi. Acı içinde eğilerek kendime baktım, kırık kolumu sıkıca kavramıştım. "Evet. Sanırım öyle." Titremeye başladım, üşümüştüm.

Biri kıs kıs güldü ve kalan silahlar indirildi. Edden bir hareket yaptı ve memurlar dağıldı. "Piscary orada," dedim o tarafa bakarak. "Gün batımına kadar aşağıda. Sanırım."

Edden yaklaşarak, cüppesi kaslı kalçasının büyük bir kısmını gösterecek şekilde açık kalmış olan Piscary'ye baktı. "Ne yapmaya çalışıyordu, seni baştan çıkarmaya mı?"

"Hayır," diye fısıldadım, böylece boğazım çok fazla acımayacaktı. "Beni öldürmeye çalışıyordu." Gözlerine baktım ve ekledim, "Buralarda bir yerlerde Kisten adında yaşayan bir vampir var. Sarışın ve kızgın. Lütfen onu vurmayın. O ve Quen dışında, üst kattaki sekiz canlı vampirden başka kimseyi görmedim. İstersen onları vurabilirsin."

"Bay Kalamack'ın güvenlik görevlisi mi?" Edden'in bakışları üzerimde gezinerek acılarımı katalogladı. "Seninle mi geldi?" Beni sabitlemek için bir elini omzuma koydu. "Kolun kırılmış gibi görünüyor."

"Öyle," dedim, elini uzattığında geri çekildim. *İnsanlar bunu neden yapar ki?* "Ve evet, buraya geldi. Sen neden gelmedin?" Birden sinirlenerek göğsünü dürttüm. "Bir daha telefonlarıma çıkmazsan, yemin ederim ki Jenks'in bir ay boyunca her gece seni becermesini sağla."

Edden'in yüzünde kibir ifadesi belirdi ve Piscary'nin etrafını dikkatle saran FIB memurlarına bir bakış attı. Birisi I.S. ambulansı çağırdı. "I çağrınızı reddetmedim. Uyuyordum. Çılgın bir peri ve Cincinnati'nin usta vampirlerinden birini kazığa oturtmaya gittiğini söyleyen panik halindeki bir erkek arkadaş tarafından uyandırılmak, uyanmak için en sevdiğim yol değil. Ve benim numaramı sana kim verdi?"

Tanrım, Nick. Ona doğru çektiğim ley hattı enerjisinin hatırladığım patlaması yüzümü buz gibi yaptı. "Nick," diye kekeledim. "Nick'i aramalıyım." Ama çantamı ve içindeki telefonu bulmak için odaya bakarken tereddüt etti. Quen'in kanı gitmişti. Hepsi gitmişti. Sanırım Quen burada olduğuna dair hiçbir kanıt istememe konusunda ciddi idi. Bunu nasıl yapmıştı? *Biraz elf büyüü, belki?*

"Bay Sparagmos otoparkta," dedi Edden. Bana ve soğuk yüzüme bakarak yoldan geçen bir memuru yakaladı. "Bana bir battaniye getirin. Şoka giriyor."

Uyuşmuş bir halde, odanın ve duvardaki deliğin karşısına geçmeme yardım etmesine izin verdim. "Zavallı adam bayıldı, senin için çok endişelendi. Ne onun ne de Jenks'in arabadan inmesine izin vermedim." Gözleri ani bir düşünceyle parlayarak kemerindeki telsize uzandı. "Bay Sparagmos ve Jenks'e onu bulduğumuzu ve her şeyin yolunda olduğunu söyle. Doğru," dedi ve karışık bir cevap aldı. Dirseğimi tutarak, "Lütfen bana gerçekten kapına Piscary'ye kazık atacağını söyleyen bir not bırakmadığını söyle?" diye mırıldandı.

Gözlerim odanın öbür ucundaki acı tılsımlı çantama sabitlenmişti ama onun sözleriyle başımı kaldırdım. "Hayır!" Hızlı hareket karşısında gözlerim kayarken itiraz ettim. "Onunla konuşacağımı ve onun cadı avcısı olduğunu söyledim. Bunu Kisten yapmış olmalı, çünkü notum burada bir yerde. Onu gördüm!" *Kisten notumu değiştirmiş miydi?*

Edden beni ileri doğru çekerken şaşkınlıkla tökezledim. Kisten notumu değiştirmiş, Nick'e FIB'i buraya getirecek tek numarayı vermişti. Neden? Bana yardım etmek için mi, yoksa sadece Piscary'ye ihanetini örtbas etmek için mi?

"Kisten?" Edden sordu. "Vurmamı istemediğin canlı vampir bu, değil mi?" Birinin uzattığı mavi FIB battaniyesini aldı ve omuzlarıma örttü. "Gel hadi. Seni yukarı çıkarmak istiyorum. Bunu daha sonra çözebiliriz."

Ağır bir şekilde ona yaslanarak battaniyeyi kendime doğru çektim ve sert yün ellerimi acıttığı için irkildim. Quen'in bana öğrettiği o kara tılsımı çağırdığım için ruhuma bulaşan isin yanında bir hiç olduklarını düşünerek onlara bakmadım. Yavaş bir nefes aldım. *Kara tılsımları bilsem ne fark ederdi ki? Bir iblisin aşinası olacaktım.*

"Aman Tanrım, Morgan," dedi Edden çift yönlü telefonu kemerine geri takarken. "Duvarında bir delik açmak zorunda mıydın?"

"Ben yapmadım," dedim, bir metre önümdeki halıya odaklanarak. "Quen yaptı."

Merdivenlerden inen ve odaya giren başka memurlar da vardı; bir anda kendimi uzaylı gibi hissetmeme neden olan bir resmi varlık yığını. "Rachel, Quen burada değil."

"Evet," dedim, omzumun üzerinden tertemiz halıya bakarken şiddetle titriyordum. "Muhtemelen hepsini hayal ettim." Adrenalin gitmiş, yorgunluk ve mide bulantısı beni ele geçirmişti. Etrafımızda hızla hareket eden insanlar başımı döndürüyordu. Kolumda şiddetli bir ağrı vardı. Çantamı ve içindeki acı tılsımını istiyordum ama yanlış yönde ilerliyorduk ve sanki biri yanına bir kanıt kartı düşürmüş gibi görünüyordu. Harika.

FIB üniformalı bir kadın Edden'in önünde silahımı sallandırarak bizi durdurduğunda ruh halim daha da karardı. Bir silahın içindeydi. ve elimi uzatmaktan kendimi alamadım. "Hey, sıçrama silahım," dedim ve Edden iç çekti, sesi hiç de mutlu gelmiyordu.

"Etiketle," dedi, sesinde suçluluk duygusu vardı. "Bayan Morgan'ı pozitif kimlik olarak yazın."

Kadın başını sallayıp arkasını dönerken neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Hey," diye tekrar itiraz ettim ve Edden onu takip etmemi engelledi.

"Üzgünüm Rachel. Bu bir kanıt." Etrafa hızlıca bir göz attı. "Ama onu bulabileceğimiz bir yere bıraktığınız için teşekkürler. Glenn o canlı vampirleri onsuz alt edemezdi."

"Ama..." Kekeledim, kadının sıçrama tabancamla üst katta kaybolduğunu gördüm. Toz burada daha kötüydü ve öksürüp kendimi bayıltmamak için sertçe yutkundum.

"Gidelim," dedi Edden, beni öne doğru çekmeye çalışırken sesi yorgun geliyordu. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama Piscary uyanıp suç duyurusunda bulunmadan önce senden bir ifade almalıyım."

"Suç duyurusu mu? Ne için?" Elinden kurtuldum, kıpırdamayı reddediyordum. Neler oluyordu böyle? Az önce cadı avcısını etiketlemiştim ve tutuklanan ben miydim?

Yakındaki memurlar dikkatle dinliyordu ve Edden'ın yuvarlak yüzü daha da suçlu bir hal almıştı. "Saldırı ve darp, iftira, haneye tecavüz, yasadışı giriş, özel mülke kasten zarar verme ve Turn öncesi avukatının bulabileceği diğer her şey için. Buraya gelip onu öldürmeye çalışarak ne yaptığını sanıyordun?"

Konuşmakta zorlandım, hakarete uğramıştım. "Onu ben öldürmedim, her ne kadar bunu hak etse de. Buraya gelmemi sağlamak için Ivy'ye tecavüz etti, böylece beni öldürebilecekti. çünkü onun cadı avcısı olduğunu öğrendim!" Sağlam elimi sanki boğazımın dışarıdan sızlayan acısını dindirebilirmiş gibi uzattım. "Ve Piscary'nin kurbanları öldürmek için onunla anlaştığına dair tanıklık edecek bir tanığım var. Bu sizin için yeterli mi?"

Edden'ın kaşları kalktı. "O mu?" I.S. ambulansı gelene kadar etrafı gergin FIB memurlarıyla çevrili olan Piscary'ye bakmak için döndü. "Hangisi olabilir?"

"Bilmek istemezsin." Gözlerimi kapattım. Bir iblisin aşinası olacaktım. Ama hayattaydım. Ruhumu kaybetmemiştim. Olumlu şeylere odaklan.

"Gidebilir miyim?" Duvardaki deliği geçip merdivenlerin ilkini gördüğümde sordum. Hepsini nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki Edden'ın beni tutuklamasına izin verirsem, beni yukarı taşırlardı. İznini beklemeden geri çekildim ve duvardaki yırtık deliğe doğru topallayarak ilerlerken kolumu yakın tuttum. Az önce Cincinnati'nin en güçlü vampirini seri katil olarak etiketlemiştim ve tek yapmak istediğim kusmaktı.

Edden bana yetişmek için bir adım attı, hâlâ cevap vermemişti. "En azından botlarımı alabilir miyim?" Gwen'in onların fotoğraflarını çektiğini, dikkatle odanın içinde ilerlediğini ve video kamerasının her şeyi kaydettiğini gördüğümde sordum.

FIB kaptanı ayaklarıma bakarak başladı. "Efendi vampirleri hep çıplak ayakla mı takip edersin?"

"Sadece pijamalarının içindeyken." Battaniyeyi sefil bir şekilde üzerime çektim. "Spor yapmak istiyorum, biliyorsun."

Edden'in yuvarlak yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Hey, Gwen! Kes şunu," dedi yüksek sesle dirseğimi tutup merdivenlere doğru sallanmama yardım ederken. "Bu bir suç mahalli değil. Bu bir tutuklama."

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuz

"Hey! Buradayım!" Bağırdım, sert top sahası koltuğunda daha dik oturdum ve gezinen satıcının dikkatini çekmek için el salladım. Maçın başlamasına neredeyse kırk dakika vardı ve tribünler dolmaya başlamış olsa da satıcılar pek dikkatli değildi.

Gözlerimi kısıtım ve o dönerken dört parmağımı kaldırdım, o da karşılığında sekiz parmağını kaldırdı. İrkildim. Dört sosisli için sekiz dolar mı? Paramı uzatırken düşündüm. Oh neyse. Sanki biletleri ben almışım gibi.

"Teşekkürler, Rachel," dedi Glenn yanımdan, kağıda sarılmış Satıcı tarafından fırlatılan paket eline çarptı. Kolum askıda olduğu ve belli ki çalışmadığı için paketi kucağına koydu ve geri kalanını yakaladı. Birini babasına ve solundaki Jenks'e verdi. Bir sonrakini bana verdi, ben de diğer tarafımdaki Nick'e uzattım. Nick bana ince bir gülümseme fırlattı ve hemen Howlers'ın ısındığı yere baktı.

Omuzlarım çöktü ve Glenn sosisli sandviçimi açıp bana uzatma bahanesiyle daha da yaklaştı. "Ona biraz zaman ver."

Hiçbir şey söylemedim, bakışlarım son derece bakımlı top sahasına dikilmişti. Nick kabul etmese de aramızda yeni bir korku şeridi oluşmuştu. Geçen hafta acı verici bir tartışma yaşamıştık ve ona bu kadar büyük miktarda ley hattı enerjisi verdiğim için bolca özür dilemiş ve bunun bir kaza olduğunu söylemiştim. Her şeyin yolunda olduğunu, beni anladığını ve hayatımı kurtardığı için bunu yaptığımı memnun olduğunu ısrarla söyledi. Sözleri içten ve samimiydi ve ruhumun derinliklerine kadar inandığını biliyordum.

Onları. Ama artık nadiren göz göze geliyor ve bana dokunmamak için çok çaba sarf ediyordu.

Hiçbir şeyin değişmediğini kanıtlamak istercesine, dün gece her zamanki hafta sonu yatıya kalmamız için ısrar etmişti. Bu bir hataydı. Akşam yemeği sohbeti en iyi ihtimalle yapmacıktı: *Günün nasıl geçti canım? İyiydi, teşekkür ederim; seninki nasıldı?* Bunu, benim kanepede, onun da odanın karşısındaki sandalyede oturduğu birkaç saatlik televizyon yayını izledi. Sabahın köründe, saat birde emekli olduktan sonra biraz iyileşme ummuştum ama o hemen uyuyakalmış gibi yaptı ve ayağımın dokunuşundan uzaklaştığında beni neredeyse gözyaşlarına boğdu.

Gece, sabahın dördünde, onun derin uykusundan bir kâbusla uyandı. Beni yatakta yanında bulunca paniğe kapıldı.

Madem ayaktaydım, Ivy'nin eve sağ salım gittiğinden emin olmam gerektiğini ve onu daha sonra göreceğimi söyleyerek sessizce izin isteyip otobüse bindim. Beni durdurmamıştı. Başını ellerinin arasına almış yatağının kenarında oturuyordu ve beni durdurmamıştı.

Gözlerimi kısarak parlak öğleden sonra güneşine baktım ve gözyaşlarımı geri çektim. Güneş yüzünden. Hepsi bu. Sosisli sandviçten bir ısırık aldım. Çiğnemek için çok çaba sarf etmem gerekti ve sonunda yuttuğumda midemde ağırlaştı. Aşağıda, Howlers topu çağırdı ve fırlattı.

Sosisli sandviçi kucağımdaki kâğıt ambalajın üzerine bırakıp yaralı elime bir beyzbol topu aldım. Sağlam olan sol elimle sessizce karmaşık bir şekil çizerken dudaklarım ses çıkarmadan Latince hareket ediyordu. Tılsımın son kelimesini söylerken topun etrafındaki parmaklarım karıncalandı. Atıcı topu fırlattığında içimi melankolik bir memnuniyet kapladı. Yakalayıcı topa ulaşmak için ayağa kalktı ve çömeldiği yere dönmeden önce tereddüt etti.

Jenks dikkatimi çekmek için kanatlarını birbirine sürttü ve ley hattı büyüğü için bana neşeli bir başparmak işareti yaptı. Ben de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Peri daha iyi görebilmek için Kaptan Edden'ın omzuna oturmuştu. İkisi taşra hakkında konuşurken aralarını düzeltmişlerdi.

ve karaoke barda bir gece. Bilmek istemiyordum. Gerçekten.

Edden, Jenks'in bana olan ilgisini takip etti, yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri aniden şüphelendi. Jenks yüksek sesle beton basamakları çıkmakta olan üç kadının özelliklerini överek onun dikkatini dağıttı. Çömelmiş adamın yüzü kızardı ama gülümsemesi devam etti.

Minnettarlıkla Glenn'e döndüğümde sosisli sandviçini çoktan bitirmiş olduğunu gördüm. Ona iki tane almalıydım. "Piscary'nin davası nasıl gidiyor?" diye sordum.

Uzun boylu adam parmaklarını kot pantolonuna silerken bağlı bir heyecanla koltuğunda kıpırdandı. Takım elbisesi ve kravatının dışında başka biri gibi görünüyordu, Howlers'ın logosuyla süslenmiş sweatshirt'ü onu rahat ve güvenli gösteriyordu. "İblisin ifadesine bakılırsa, bence oldukça güvenli," dedi. "Şiddet suçlarında bir artış bekliyordum ama düşüş var." Babasına baktı. "Bence daha küçük evler Piscary'nin bölgesi için yarışmaya başlamadan önce onun resmen hapsedilmesini bekliyorlar."

"Yapmayacaklar." Parmaklarım ve kelimelerim, her zamanki enerji artışıyla bir topu daha parkın dışına gönderdi. Yakındaki hattan gelen gücü toplamak daha zordu. Parkın güvenlik önlemleri devreye giriyordu. "Piscary'nin işleriyle Kisten ilgileniyor," dedim ekşiyerek. "Her zamanki gibi iş."

"Kisten?" Daha yakına eğildi. "O usta bir vampir değil. Bu sorun yaratmaz mı?"

Başımı sallayarak yanlış yöne seken bir top gönderdim. Duvara çarpıp garip bir yöne yuvarlandığında oyuncular gerginlikten yavaşladı. Glenn bunun ne kadar büyük bir sorun olacağını bilmiyordu. Ivy, Piscary'nin soyundan geliyordu. Yazılı olmayan vampir kanunlarına göre, istese de istemese de yetki ondaydı. Bu da emekli I.S. koşucusunu büyük bir ahlaki ikilemde bırakıyordu.

vampir sorumlulukları ve kendine karşı dürüst olma ihtiyacı. Piscary'nin hapishane hücresine çağrısını ve sessizce gelişen diğer pek çok şeyi görmezden geliyordu.

Herkesin Kist'in hâlâ Piscary'nin veliahtı olduğunu düşündüğü bahanesinin arkasına saklanarak hiçbir şey yapmadı ve Kisten'in her şeyi bir arada tutacak fiziksel varlığa olmasa da nüfuza sahip olduğunu iddia etti. Durum iyi görünmüyordu ama ona Piscary'nin işleriyle ilgilenmeye başlamasını tavsiye edecek değildim. Hayatını yasaları çiğneyenleri yakalamaya adanmakla kalmamış, aynı zamanda Böyle bir pozisyonun büyüteceği kan ve tahakkümün çekiciliğini en iyi şekilde kullanmaya çalışırken.

Başka yorum gelmeyeceğini anlayan Glenn, elindeki kâğıdı ufalayıp ceketinin cebine attı. Nick'in yanındaki boş koltuğa bakarak, "Ee Rachel," dedi. "Oda arkadaşın nasıl? Daha iyi mi?"

Bir ısırık daha aldım. "İdare ediyor," dedim dolu ağzımla. "Bugün de gelebilirdi ama güneş son zamanlarda onu çok rahatsız ediyor."

Piscary'nin kanıyla beslendiğinden beri pek çok şey onu rahatsız ediyordu: güneş, çok fazla gürültü, yeterince gürültü olmaması, bilgisayarının hızının yetersizliği, portakal suyundaki posa, Jenks onu dışarı çıkarıp sonbahar kış uykusundan önce çocuklarının protein seviyesini artırmak için balık kızartması yapana kadar küvetindeki balık. Bu sabah gece yarısı kilise ayininden döndükten sonra şiddetli bir şekilde hastalanmıştı ama gitmeyi bırakmadı. Bana bunun Piscary ile aralarındaki mesafeyi korumaya yardımcı olacağını söyledi. Görünüşe göre zihinsel bir mesafe. Zaman ve mesafe, daha küçük bir vampirin bir ısırıkla diğerine koyabileceği bağı kırmak için yeterliydi, ama Piscary usta bir vampirdi. Bu bağ Piscary bitmesini isteyene kadar sürecekti.

Ivy ve ben yavaş yavaş yeni bir denge buluyorduk. Güneş yüksek ve parlak olduğunda, o Ivy'ydi, arkadaşım ve ortağımdı, kuruluğuyla neşeliydi, Jenks'e yapabileceğimiz eşek şakalarını düşünürken ya da kiliseyi daha yaşanabilir hale getirmek için yapılabilecek iyileştirmeleri tartışırken alaycı bir mizaha sahipti. Gün batımından sonra, gecenin ona ne yaptığını görmeyeyim diye gitti. Güneş ışığında güçlüydü, gün batımından sonra zalim bir tanrıçaydı. Kendisine karşı verdiği savaşta çaresizliğin sınırında.

Düşüncelerimden rahatsızlık duyarak ley hattını çektim ve fırlatılan topu yakalayıcının arkasındaki duvara çarpması için gönderdim.

"Rachel?" Kaptan Edden oğlunun yanından geçip beni görmek için eğildiğinde gözlüklerinin arkasındaki gözleri sert bir ifadeye bürünmüştü. "Piscary'yle konuşmak isterse bana haber ver. Onu pataklamak isterse memnuniyetle başka tarafa bakarım."

Ona zayıf bir gülümseme verdiğimde geri çekildi. Piscary'nin iadesi I.S. gözetiminde, bir vampir hapisane hücrelerinde güvende ve sağlam. Ön duruşma iyi geçmişti, durumun sansasyonelliği mahkeme salonunda beklenmedik bir açılışa neden oldu. Algaliarept bir vampir olduğunu kanıtlamak için geldi. güvenilir tanık. İblis, mahkeme salonundaki herkesi korkutmak için her türlü şekle bürünerek tüm gazetelere çıktı. Beni en çok rahatsız eden şey, yargıcın peltek ve topal bir kızdan korkmasıydı. Sanırım iblis bundan hoşlandı.

Bir vurucu sahaya birkaç tane atmak için tümseğe gelirken kırmızı Howlers şapkamı güneşe karşı düzelttim. Kucağımda sosisli sandviç, parmaklarımı kaydurdım ve büyülü sözleri mırıldandım. Parkın güvenlik önlemleri daha da yükselmışti ve çizgiye ulaşmak için onlardan bir delik açmam gerekiyordu. İçimden ani bir sonsuzluk akımı geçti ve Nick kaskatı kesildi. Özür dileyerek yanımdan geçti ve tuvaletle ilgili bir şeyler mırıldandı. Uzun boyu merdivenlerden hızla indi ve gözden kayboldu.

Mutsuz bir şekilde, her zamanki enerjimi atıcının atışına gönderdim. Sopa kırılırken keskin bir çatırtı oldu. Vurucu parçalanmış külü yere düşürdü ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle küfretti. Dönüp suçlayıcı bir ifadeyle tribünlere baktı. Atıcı eldivenini kalçasına koydu. Yakalayıcı ayağa kalktı. Benim Koç ıslık çalıp herkesi içeri çekerken gözleri memnuniyetle kısıldı.

Jenks, "Aferin Rache," dedi ve Kaptan Edden bana sorgulayan bir bakış atarak söze başladı.

"Sen misin?" diye sordu, ben de omuz silktim. "Kendini yasaklatacaksın."

"Belki de bana ödeme yapmalıydılar." Dikkatli davranıyordum. Kimsenin canı yanmıyordu. Koşucuların ayak bileklerini bükebilirdim ve vahşi İstersem oyunculara vurabilirdim. Dalga geçmiyordum. Sadece onların ısınma hareketleriyle uğraşıyordum.

kalktım. Sosisli sandviçin sarılı olduğu peçeteyi karıştırdım. *Ketçap paketim neredeydi? Bu sosisli sandviç tamamen tatsızdı.*

FIB kaptanı huzursuzca kıpırdandı. "Ah, tazminatın hakkında, Morgan..."

"Unut gitsin," dedim hemen. "Sanırım benim borcumu ödediğin için sana hâlâ borçluyum. I.S. sözleşmesi."

"Hayır," dedi. "Bir anlaşmamız vardı. Dersin iptal edilmesi senin suçun değil-"

"Glenn, ketçabını alabilir miyim?" Kaba bir şekilde Edden'ın sözünü kestim. "Sosisli sandviçleri ketçap olmadan nasıl yiyebiliyorsunuz anlamıyorum. O adam neden bana ketçap vermedi?"

Edden arkasına yaslandı, içinden ağır bir iç çekiş geçti. Glenn itaatkâr bir şekilde elindeki kâğıt tomarını karıştırarak beyaz plastik bir paket çıkardı. Yüzü asıldı, kırık koluma baktı ve tereddüt etti. "Senin için açayım," diye teklif etti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, çaresiz olmaktan hoşlanmamıştım. Kaşlarımı çatmamaya çalışarak dedektifin paketi dikkatle yırtıp açmasını izledim. Bana uzattı ve sosisli kucağımda dengede dururken ketçabı beceriksizce sıktım. Doğru yere sıkmaya o kadar odaklanmıştım ki, Glenn'in elini kaldırıp parmaklarındaki kırmızı lekeyi gizlice yalamasını neredeyse kaçırıyordum.

Glenn mi? Düşündüm. Kayıp ketçabımızı hatırladığımda yüzüm gevşedi ve parçalar yerine oturdu. "Sen..." Kekeledim. *Glenn ketçabımızı mı çalmıştı?*

Adamın yüzü paniğe kapıldı ve geri çekilmeden önce neredeyse ağzımı kapatacak şekilde uzandı. "Hayır," diye yalvardı, yakınına eğilerek. "Sakın söyleme herhangi bir şey."

"Ketçabımızı almışsın!" Şok olmuş bir halde nefes aldım. Glenn'in ötesinde, Edden'ın omzunda neşeyle sallanan Jenks'i görebiliyordum, fısıltılarımızı duyabiliyordu ve

aynı zamanda FIB kaptanının dikkatini dağıtmak için devam eden bir konuşma sürdürün.

Glenn babasına suçlu bir bakış fırlattı. "Bunun için sana para veririm," diye yalvardı. "Ne istersen. Sadece babama söyleme. Tanrım, Rachel. Bu onu öldürür."

Bir an için sadece bakabildim. *Ketçabımızı almıştı. Hem de masamızdan.* "Kelepçelerini istiyorum," dedim aniden. "Üzerine sahte mor kürk yapıştırılmamış gerçek bir şey bulamıyorum."

Panik içindeki bakışı hafifledi ve geri çekildi. "Pazartesi."

"Benim için yeterince yakında." Sözlerim sakindi ama içimden şarkı söylüyordum. *Kelepçelerimi geri alacaktım!* Güzel bir gün olacaktı.

Babasına suçlu bir bakış fırlattı. "Bana bir şişe baharatlı getirir misin?"

Gözlerim onunkilere kaydı.

"Belki biraz barbekü sosu?"

Ağızma bir böcek kaçmadan önce ağızımı kapattım. "Elbette." Buna inanmamıştım. FIB'in kaptanının oğluna ketçap pazarlıyordum.

Başımı kaldırdığımda kırmızı polyester yelek giymiş bir park görevlisinin merdivenlerden bize doğru geldiğini ve yüzleri taradığını gördüm. Gözlerimle buluştuğunda yüzümde bir gülümseme belirdi. Önümüzdeki nispeten boş koridorda ilerlerken ben de sosisli sandviçimden kalanları paketleyip Nick'in koltuğuna koydum, sonra da beyzbol topunu çantama atıp gözden kayboldum. Sürdüğü sürece eğleneliydi. Oyuna müdahale etmeyecektim ama bunu bilmiyorlardı.

Jenks, Kaptan Edden'dan bana doğru süzüldü. Takımın şerefine kırmızı ve beyaz giymişti, parlaklığı gözlerimi acıtıyordu. "Ooooooh," diye alay etti. "Şimdi başın belada." Edden dikkatini sahaya vermeden önce bana son bir uyarı bakışı attı, belli ki onu da atmasınlar diye kendini benden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bayan Rachel Morgan?" diye sordu kırmızı yelekli genç adam bize ulaştığında.

Elimde çantamla durdum. "Evet."

"Ben Matt Ingle. Park ley hattı güvenliği mi? Benimle gelebilir misiniz lütfen?"

Glenn ayağa kalktı, ayaklarını iki yana açıp ellerini kalçalarına dayadı. "Bir sorun mu var?" diye sordu, kızgın-genç-siyah-adam tavrını daha da yükselterek. Ketçaptan hoşlanmasına o kadar şaşırmıştım ki, beni korumak istemesine kızamadım.

Matt hiç korkmadan başını salladı. "Hayır efendim. Howlers'ın sahibi Bayan Morgan'ın maskotlarını geri alma çabalarını duymuş ve onunla konuşmak istiyor."

Jenks kıkırdayıp kanatları parlak kırmızıya dönerken, "Onunla konuşmaktan mutluluk duyarım," dedim. Yüzbaşı Edden adımı gazeteden uzak tutmasına rağmen, Cincinnati ve Hollows'un tamamı cadı avcısı cinayetlerini kimin çözdüğünü, künyeyi kimin yaptığını ve iblisi mahkeme salonuna kimin çağırdığını biliyordu. Telefonum yardım talepleriyle çınlıyordu. Bir gecede, zor durumdaki bir girişimciden belalı bir koşucuya dönüşmüştüm. Howlers'ın sahibinden korkacak neyim vardı ki?

"Ben de seninle geliyorum," dedi Glenn.

"Ben bunu halledebilirim," dedim, hafifçe bozularak.

"Biliyorum ama seninle konuşmak istiyorum ve sanırım seni parktan atacaklar."

Edden kıkırdadı ve çömelmiş cüssesini sert koltuğun daha derinlerine kaydırды. Ön cebinden bir anahtarlık çıkararak Glenn'e uzattı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jenks'e el sallayarak hoşça kal dedim ve bir parmak hareketi ve başımla onu kilisede göreceğimi söyledim. Peri başını salladı,

Kaptan Edden'in omzuna yerleşmiş, bağırıp çağırıyor, ayrılamayacak kadar çok eğleniyordu.

Glenn ve ben ley hattı güvenlik görevlisini beklemekte olan bir golf arabasına kadar takip ettik ve o da bizi stadyumun derinliklerine götürdü. Hava serin ve sessizdi, etrafımızdaki görünmeyen binlerce kişinin gürültüsü alçak, neredeyse bilinçaltı bir gök gürültüsü gibiydi. Yetkili personel bölümünün çok ilerisinde, siyah takım elbiseler ve şampanyalar arasında Matt arabayı durdurdu. Glenn inmeme yardım etti ve şapkamı çıkarıp saçlarımı kabartırken ona uzattım. Kot pantolonum ve beyaz kazağım güzeldi ama son iki dakika içinde gördüğüm herkes kravat takıyor ya da elmas küpeler takıyordu. Bazılarında ikisi de vardı.

Matt bizi asansöre bindirip tarlaya bakan uzun ve pelüş bir odaya bırakırken gergin görünüyordu. Rahatça konuŖan ve güzel giyimli insanlarla doluydu. Hafif bir misk kokusu burnumu gıdıkladı. Glenn bana şapkamı geri vermeye çalıştı, ama ben şapkamın onda kalmasını işaret ettim.

"Bayan Morgan," dedi ufak tefek bir kadın, bir grup erkeğin arasından sıyrılarak. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Bayan Sarong," dedi ellerini uzatarak yaklaşırken.

Benden kısaydı ve belli ki bir Were'ydi. Koyu renk saçları, ona yakışan ince çizgiler halinde ağarmıştı ve elleri küçük ve güçlüydü. Dikkat çeken yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu, gözleri her şeyi görüyordu. Were erkekleri pürüzlerini gizlemek için çok çalışmak zorundaydı. Kadınlar daha tehlikeli görünüyordu.

Sağ kolum askıda olduğu için selamlamak amacıyla omzuma kısaca dokunduğunda, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Bu FIB'den Dedektif Glenn."

"Hanımefendi," dedi kısaca ve küçük kadın düz, düzgün dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi.

"Memnun oldum," dedi hoş bir şekilde. "Bize izin verir misiniz, Dedektif? Bayan Morgan ve benim oyun başlamadan önce sohbet etmemiz gerekiyor."

Glenn başını salladı. "Peki hanımefendi. Mümkünse ikinize de birer içki getireyim."

"Bu çok hoş olurdu."

Siyasi nezaket karşısında gözlerimi devirip Bayan Sarong'un omzuma hafif bir el koyup beni uzaklaştırmasıyla rahatladım. Eğrelti otları ve yosun gibi kokuyordu. Birlikte hareket edip tarlayı mükemmel bir şekilde gören bir pencerenin yanında durduğumuzda herkes bizi izledi. Aşağıya doğru uzun bir yol vardı ve midemi bulandırıyordu.

"Bayan Morgan," dedi, gözleri hiç de özür diler gibi bakmıyordu, "maskotumuzu geri getirmek üzere görevlendirildiğinizi öğrendim. Hiçbir zaman kaybolmamış bir maskot."

"Evet hanımefendi," dedim, saygı unvanının içimden nasıl akıp gittiğine şaşırarak. "Bana söylendiğinde, zamanım ve enerjim dikkate alınmalıdır."

Yavaşça nefes verdi. "Avı kazmaktan nefret ediyorum. Tarlayı mı büyülüydün?"

Onun açık sözlülüğünden memnun olarak ben de aynı şekilde davranmaya karar verdim. "Başka davalar üzerinde çalışabilecekken üç günümü Bay Ray'in ofisine nasıl gireceğimi planlayarak geçirdim," dedim. "Ve bunun senin hatan olmadığını kabul etsem de, birinin beni araması gerekirdi."

"Belki, ama balığın kayıp olmadığı da bir gerçek. Şantajı boyun eğmek gibi bir alışkanlığım yok. Duracaksın."

"Ve bunu teklif etmek gibi bir alışkanlığım yok," dedim, sürüsü etrafımı sararken öfkemi tutmakta zorlanmadım. "Ama bu konudaki hislerimi size bildirmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Oyuna müdahale etmeyeceğime söz veriyorum. Gerek yok. Paramı alana kadar, her top faul yaparsa ya da bir sopa kırılırsa, oyuncularınız benim olup olmadığımı merak edecek." Dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Beş yüz dolar oyuncularınızın huzuru için küçük bir bedel." *Beş yüz dolar. Şöyle olmalıydı*

on katı. Ray'in uşaklarının berbat kokulu bir balık için neden bana kurşun sıktıklarını hâlâ anlamış değildim.

Dudakları aralandı ve iç çekişinde küçük bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim. Sporcular batıl inançlarıyla ünlüdür. Ödeyecekti.

"Sorun para değil, Bayan Sarong," dedim, gerçi ilk başta öyleydi. "Ama eğer bir sürünün bana ahlaksız gibi davranmasına izin verirsem, o zaman ben de öyle olurum. Ve ben kötü biri değilim."

Bakışlarını tarladan kaldırdı. "Bir cur değil," diye kabul etti. "Sen yalnız bir kurtsun." Zarif bir hareketle yakındaki bir Were'ye işaret etti, aslında tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Elinde iki eliyle tuttuğu, İncil büyüklüğünde, deri ciltli bir çek defteriyle hızla ilerledi. "Bu En tehlikeli olan yalnız kurttur," diye yazdı. "Ayrıca son derece kısa ömürlüdürler. Kendinize bir sürü bulun Bayan Morgan."

Çekin yırtılma sesi yüksekti. Bana tavsiye mi veriyordu yoksa tehdit mi emin değildim. "Teşekkür ederim, bende bir tane var," dedim, çantama sokarken miktara bakmadım. Beyzbol topunun pürüzsüz şekli parmak eklemlerime dokundu ve onu çıkardım. Onu bekleyen eline koydum. "Maç başlamadan gideceğim," dedim, beni tekrar tribüne almalarının mümkün olmadığını biliyordum. "Ne kadar süreyle yasaklıyım?"

"Hayat," dedi, şeytanın kendisi gibi gülümseyerek. "Ben de bir lanet değilim."

Ben de gülümsedim, yaşlı kadından gerçekten hoşlanmıştım. Glenn yaklaştı. Bana uzattığı şampanyayı aldım ve pencere kenarına koydum. "Hoşça kalın, Bayan Sarong."

Başını eğdi ve ikinci flütü çaldı. Glenn'in getirdiği şampanya avucunun içinde rahatça dinleniyordu. Arkasında asık suratlı ve bakımlı üç genç adam gizleniyordu. Onun işine sahip olmadığıma seviniyordum, her ne kadar avantajları harika gibi görünse de.

Matt ve golf arabasının yardımı olmadan ön kapıya doğru ilerlerken Glenn'in ayakkabılarının betonda çıkardığı sesler duyuluyordu.

"Herkese benim için hoşça kal diyecek misin?" Nick'i kastederek sordum.

"Elbette." Gözleri harfleri ve oklarıyla çıkışları gösteren kocaman tabelalardaydı. Orayı bulduğumuzda güneş ılıktı ve otobüs durağında durmaya giderken rahatladım. Glenn yanımda durdu ve bana şapkamı uzattı. "Ücretiniz hakkında-" diye başladı.

"Glenn," dedim takarken, "babana da söylediğim gibi, endişelenme. I.S. kontratımı ödedikleri için minnettarım ve Trent'in bana verdiği iki bin dolarla kolum iyileşene kadar bana yetecek kadar param var."

"Çeneni kapatır mısın?" dedi cebini karıştırarak. "Bir şeyler ayarladık."

Döndüm, bakışlarım elindeki anahtara kaydı ve sonra gözlerine doğru yükseldi.

"İptal edilen ders için size geri ödeme yapmak üzere onay almadık, ancak bu araba hacizdeydi. Sigorta acentesi arabanın ruhsatını iptal etti, bu yüzden açık artırmaya çıkaramadık."

Araba mı? Edden bana araba mı verecekti?

Glenn'in kahverengi gözleri parlıyordu. "Debriyajı ve şanzımanı tamir ettirdik. Elektrik sisteminde de bir sorun vardı ama FIB garajındaki arkadaşlar ücretsiz olarak tamir ettiler. Arabayı size daha erken teslim edebilirdik," dedi, "ama DMV ofisi ne yapmaya çalıştığımı anlamadı, bu yüzden arabayı sizin adınıza transfer ettirmek için oraya üç kez gitmek gerekti."

"Bana bir araba mı aldınız?" Dedim, heyecanım sesime yansımıştı.

Glenn sırttı ve bana mor bir tavşan ayağı anahtarlık üzerinde zebra çizgili bir anahtar uzattı. "FIB'in buna yatırdığı para sana olan borcumuza eşit. Seni eve ben bırakırım. Bu bir vitesli ve henüz kolunla vites değiştirebileceğini sanmıyorum."

Kalbim aniden küt küt atmaya başlayınca onun yanına geçtim ve araziye taramaya başladım. "Hangisi?"

Glenn işaret etti ve üstü açık kırmızı arabayı görüp tanıdığımda topuklarımın kaldırımdaki sesi kesildi. "Bu Francis'in arabası," dedim. Ne hissettiğimden emin değildim.

"Sorun yok, değil mi?" Glenn aniden endişelenerek sordu. "Hurdaya çıkacaktı. Batıl inançların yok, değil mi?"

"Um..." Kekeledim, parlak kırmızı boya beni öne çekti. Dokundum, temiz pürüzsüzlüğü hissettim. Üstü açıktı ve gülümseyerek döndüm. Glenn'in endişeli kaşları yerini rahatlamaya bıraktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gerçekten benim olduğuna inanamıyordum. *Benim miydi?*

Hafif adımlarla önce ön tarafa, sonra arka tarafa yürüdüm. Yeni bir plakası vardı: *Runnin'*. Mükemmeldi. "Bu benim mi?" Dedim, kalbim hızla çarpıyordu.

"Haydi, binin," dedi Glenn, yüzü memnun bir coşkuyla değişmişti.

"Bu harika," dedim ağlamayı reddederek. *Artık süresi dolmuş otobüs kartları yok. Artık soğukta beklemek yok. Sırf beni alsınlar diye kılık değiştirmek yok.*

Kapıyı açtım. Deri koltuk öğleden sonra güneşinden dolayı sıcaktı ve çikolatalı süt kadar yumuşaktı. Açılan kapının neşeli ding sesi cennetti. Anahtarı taktım, boşa olup olmadığını kontrol ettim, debriyaja bastım ve çalıştırdım. Motorun gümbürtüsü özgürlüğün ta kendisiydi. Kapıyı kapattım ve Glenn'e gülümsedim. "Gerçekten mi?" Sesim çatlayarak sordum.

Gülümseyerek başını salladı.

Çok sevinmiştim. Kırık kolumla güvenli bir şekilde vites değiştiremiyordum ama tüm düğmeleri deneyebilirdim. Radyoyu açtım, Madonna gürlediğinde bunun bir alamet olduğunu düşündüm. "Material Girl"ün sesini kıstım ve ruhsatta adımları görmek için torpido gözünü açtım. Sarı, kalın bir iş zarfı çıktı ve onu yerden aldım.

"Onu oraya ben koymadım," dedi Glenn, sesi yeni bir endişe taşıyordu.

Burnuma götürdüm, temiz çam kokusunu fark ettiğimde yüzüm gevşedi. "Bu Trent'ten."

Glenn doğruldu. "Arabadan in," dedi sert bir sesle, her hecesi otoriteyle süslenmişti.

"Aptal olma," dedim. "Ölmemi isteseydi, Quen'in beni kefaletle çıkarmasını istemezdi."

Glenn çenesini sıkarak kapıyı açtı. Arabam çalmaya başladı. "Çık dışarı. Baktırıp yarın getireceğim."

"Glenn..." Zarfı açarken kandırıldım ve itirazlarım tereddüt etti. "Um," diye kekeledim. "Beni öldürmeye çalışmıyor, bana ödeme yapıyor."

Glenn görmek için eğildi, ben de zarfı ona doğru eğdim. Mırıldandığım bir yemin ondan geldi. "Sence bu ne kadar?" diye sordu ben kapatıp çantama koyarken.

"Sanırım on sekiz bin." Kibar olmaya çalıştım ama titreyen parmaklarımla bunu mahvettim. "Adını temize çıkarmam için bana teklif ettiği miktar buydu." Gözlerimdeki saçları fırçalayarak başımı kaldırdım. Nefesim kesildi. Dikiz aynasında Trent'in Gri Hayalet limuzini yangın şeridinde duruyordu. Bir dakika önce orada değildi. En azından ben görmemiştim. Trent ve Jonathan yanında duruyorlardı. Glenn dikkatimin nerede olduğunu gördü ve döndü.

"Ah," dedi, sonra gözlerinin kenarlarında endişeli bir temkinlilik belirdi. "Rachel, ben şuradaki bilet gişesine gidiyorum..." İşaret etti. "...ve bayanla gelecek yıl FIB'nin şirket pikniği için bir blok koltuk satın alma olasılığı hakkında konuşun." Tereddüt etti ve kapımı sert bir gümbürtüyle kapattı. Koyu renk parmakları parlak kırmızı boyada göze çarpıyordu. "İyi olacak mısın?"

"Evet." Gözlerimi Trent'ten ayırdım. "Teşekkürler Glenn. Eğer beni öldürürse, babana arabayı sevdiğimi söyle."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve arkasını döndü.

Adımları silikleşirken gözlerim dikiz aynasına sabitlenmişti. Maç başladığında arkamdan taraftarların gürültüsü geliyordu. Trent'in Jonathan'la kasıtlı bir konuşma yapmasını izledim. Öfkeli uzun adamı bıraktı ve yavaşça bana doğru yürüdü. Elleri cebindeydi ve iyi görünüyordu. Rahat bir pantolon, rahat ayakkabılar ve havadaki hafif soğuğa karşı kablo örgülü bir kazak giymişti. Gece yarısı rengindeki ipek gömleğinin yakası, bronz teniyle harika bir kontrast oluşturacak şekilde arkasından görünüyordu. Tüvit bir şapka yeşil gözlerini gölgeliyor ve ince saçlarını kontrol altında tutuyordu.

Yanımda yavaşça durdu, gözleri bir kez bile arabaya değmek için benimkilerden ayrılmadı. Ayaklarını sürüyerek, Jonathan'a bakmak için yarım döndü. Adının temize çıkmasına yardım etmiş olmam içime oturmıştı. Altı aydan kısa bir süre içinde biri Francis olmak üzere en az iki kişiyi öldürmüştü. Ve ben burada, ölü cadının arabasında oturuyordum.

Hiçbir şey söylemedim, tek sağlam elimle direksiyonu kavradım, kırık kolum kucağımda oturuyordu ve kendime Trent'in benden korktuğunu hatırlattım. Radyodan hızlı konuşan bir spiker devreye girdi ve radyoyu neredeyse kapatacaktım. "Parayı buldum," dedim selamlama olarak.

Gözlerini kısarak bana baktı, sonra yüzünü gölgede bırakmak için yan aynanın yanında durdu. "Bir şey değil."

Ona baktım. "Hiç teşekkür etmedim." "Yine de rica ederim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Göt.*

Trent'in gözleri koluma kaydı. "İyileşmesi ne kadar sürer?"

Şaşırdım, göz kırptım. "Uzun sürmedi. Temiz bir kırılmaydı." Boynumdaki ağrı tılsımına dokundum. "Gerçi biraz kas hasarı vardı, bu yüzden henüz iyi kullanamıyorum ama terapiye ihtiyacım olmadığını söylüyorlar. Altı hafta içinde sokaklara geri döneceğim."

"Güzel. Bu çok iyi."

Kısa bir yorumdu ve ardından uzun bir sessizlik geldi. Arabamda oturmuş, ne istediğini merak ediyordum. Onda gergin bir hava vardı, kaşları biraz fazla kalkıktı. Korkmuyordu ve endişelenmiyordu. Ne istediğini anlayamadım. "Piscary babalarımızın birlikte çalıştığını söyledi," dedim. "Yalan mı söylüyordu?"

Başını sallarken güneş Trent'in beyaz saçlarında parlıyordu. "Hayır."

Omurgamdan aşağı bir buz parçası düştü. Dudaklarımı yaladım ve direksiyon simidindeki bir toz lekesini fırçaladım. "Ne yapıyorsun?" Rahatça sordum.

"Gel benim için çalış, ben de sana anlatayım."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Sen bir hırsız, bir dolandırıcı, bir katil ve iyi olmayan bir adamsın," dedim sakince. "Senden hoşlanmıyorum."

Omuz silkti, bu hareket onu tamamen zararsız gösteriyordu. "Ben hırsız değilim," dedi. "Ve ihtiyacım olduğunda benim için çalışman için seni manipüle etmekten çekinmem." Bana mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Aslında bundan zevk alıyorum."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Kendini çok beğenmişsin Trent," dedim, keşke arabayı geri vitese takıp ayağının üzerinden geçebilseydim.

Gülümsemesi genişledi.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Bana ilk adıyla hitap ettin. Bu hoşuma gitti."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. "Öyleyse bir parti ver ve Papa'yı davet et. Babam senin baban için çalışmış olabilir, ama sen bir pisliksin ve paranı suratına fırlatmamamın tek nedeni, a, onu hak ettim ve b, kışını hapisten uzak tutarken aldığım yaralardan iyileşirken yaşamak için bir şeye ihtiyacım var!"

Gözleri eğlenerek parlıyordu ve bu beni öfkelenlendirdi. "Adımı temize çıkardığınız için teşekkür ederim," dedi. Arabama dokunmaya gitti, ben ona dokunurken durdu.

 irkin bir uyarı sesi çıkardı. Hareketi Jonathan'ın hareket edip etmediğine çevirdi. Hareket etmemişti. Glenn de bizi izliyordu.

"Unut gitsin, tamam mı?" "Unut gitsin, tamam mı?" dedim. "Piscary'nin peşinden annemin hayatını kurtarmak için gittim, senin değil."

"Yine de teşekkür ederim. Eğer bir anlamı olacaksa, seni o fare çukuruna soktuğum için özür dilerim."

Onu görmek için başımı eğdim, rüzgâr eserken saçlarımı yüzümden uzak tuttum. "Ve sen bunun benim için bir şey ifade ettiğini mi düşünüyorsun?" Sıkıca söyledim. Sonra gözlerimi kısıtım. Durduğu yerde neredeyse sallanıyordu. Nesi vardı onun?

"Kenara kay," dedi sonunda, yanımdaki boş koltuğa bakarak. Ona bakakaldım. "Ne?"

Beni geçip Jonathan'a baktı ve geri döndü. "Arabana sürmek istiyorum. Kenara kay. Jon araba kullanmama asla izin vermez. Bunun bana yakışmadığını söylüyor." Bir sütunun yanında gizlenen Glenn'e baktı. "Tabii bir FIB dedektifinin seni belirtilen hız sınırında eve götürmesini tercih etmezsen?"

şaşkınlık sesimdeki öfkeyi bastırdı. "Düz vites kullanabiliyor musun?" "Senden daha iyi."

Glenn'e baktım, sonra tekrar Trent'e. Yavaşça koltuğa geri çöktüm. "Bak ne diyeceğim," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yolda tek bir konu üzerinde durursak beni eve bırakabilirsin."

"Baban mı?" diye tahmin etti ve ben de başımı salladım. Bu iblisle anlaşma işine alişmaya başlamıştım.

Trent ellerini tekrar ceplerine soktu ve düşünceli düşünceli topuklarının üzerinde bir kez ileri geri sallandı. Dikkatini mavi gökyüzünden çekerek başını salladı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandım çantamı arkaya atıp vites kolunu beceriksizce diğer koltuğa geçirirken. Arabamı alıp

Kırmızı Howlers şapkasını çıkardım, saçlarımı topuz yaptım ve yaklaşan rüzgara karşı şapkayı tekrar taktım.

Glenn ilerlemeye başlamıştı, ben ona veda ederken yavaşladı. İnanamıyormuş gibi başını sallayarak döndü ve top sahasına geri döndü.

Trent kapıyı açıp ön tarafa geçerken kemerimi bağladım. Aynaları düzeltti, sonra debriyaja basıp vitesi birinci vitesine geçirmeden önce motoru iki kez devirdi. Kendimi ön panele yasladım ama o sanki hayatını araba park ederek kazanıyormuş gibi rahatça ilerledi.

Jonathan aceleyle limuzine binerken, ben de Trent'e şöyle bir baktım. Kırmızı ışıktaki dururken radyoyla oynamayı kendine görev edinip yeşil yandığında bile hareket etmeyince gözlerim kısıldı. Takata çalan bir istasyon bulup sesini açtığında radyomla oynadığı için onu tokatlamaya hazırdım. Sinirlenip ayar düğmesine bastım.

Trafik sinyali yeşilden sarıya döndü ve arabayı kavşaktan sıçrayarak geçirdi, lastik gıcırtiları ve kornalar arasında karşıdan gelen trafiğin önüne geçti. Dişlerimi gıcırdatarak, eğer ben fırsat bulamadan arabamı mahvederse, onu dava edeceğime yemin ettim.

"Bir daha senin için çalışmayacağım," dedim arkasındaki öfkeli sürücülere dostça bir el sallayıp otoyol trafiğine karışırken. Jonathan'ın tekrar değişene kadar beklemek zorunda kalması için kasıtlı olarak yeşil ışıktaki oturduğunu fark ettiğimde öfkem duraksadı.

Şaşkınlıkla Trent'e baktım. Anladığımı görünce, o da şaşırdı. Bana hızlı bir gülümseme fırlatırken içimi bir heyecan ürpertisi kapladı, rüzgâr kısa saçlarını çekerek gözlerinin yeşilini gizliyordu. "Eğer bu uyumanıza yardımcı olacaksa, Bayan Morgan, lütfen böyle düşünmeye devam edin."

Rüzgâr beni çekiştirdi ve güneşe karşı gözlerimi kapattım, kaldırımın uğultusunu iliklerime kadar hissettim. Yarın düşünmeye başlayacaktım Algaliarept'le olan anlaşmamdan nasıl kurtulacağımı, iblis işaretini nasıl kaldıracığımı, Nick'in tanıdığım olarak bağını nasıl çözeceğimi ve tekrar pratik yaptığını saklamaya çalışan bir vampirle nasıl yaşayacağımı düşünüyordum. Şu anda

Cebimde on sekiz bin altı dolar ve elli yedi sentle Cincinnati'nin en güçlü bekârına biniyordum. Ve kimse bizi hız yapmaktan alıkoymayacaktı.

Her şey düşünöldüğünde fena bir hafta değildi.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Will'e Hollows'un mücevherleri konusundaki yardımları ve ilhamı için ve Dr. Carolinne White'a Latince'nin büyük bir kısmındaki paha biçilmez yardımı için teşekkür etmek istiyorum. Ama özellikle editörüm Diana Gill'e, bana yazımı hiç düşünmediğim alanlara itme özgürlüğü verdiği için ve menajerim Richard Curtis'e teşekkür etmek istiyorum.

OceanofPDF.com

E-kitap Ekstraları

Hollows Zaman Çizelgesi

Yaşayan ve Yaşamayan Vampirler

Periler ve Periler. Evet, bir fark var.

İlham Kaynağım Müzik

OceanofPDF.com

Hollows Zaman Çizelgesi

- 1953** Watson ve Crick DNA çift sarmal modelini keşfeder. Rosalind Franklin ile işbirliği yaparak, Soğuk Savaş fonlarını uzay ve konvansiyonel olmayan silah geliştirme yerine kendi araştırmaları için kullanırlar. Bu, DNA'nın anlaşılmasını büyük ölçüde ilerletir. ABD nükleer yerine genetik silahlar geliştirirken genetik manipülasyon. Uzay araştırmaları sona erer.
- 1958** Rosalind Franklin araştırmalarını sürdürerek sonraki yirmi yıl boyunca genetik anlayışının gelişmesine yardımcı olur ve 1960'larda bize genetik olarak üretilen ilaçların zenginliğini sunar.
- 1962** Genetik insülin hazır hale gelir.
- 1966-** Dönüş başlar ve biter. Bir domates tarafından taşınan T4 Angel virüsü
1969 üçüncü dünya ülkelerinin insanlarını beslemek için tasarlanmıştır.
- 1979** Ivy ve Trent doğar.
- 1980** Kisten doğdu.
- 1981** Rachel doğdu. Kişisel bilgisayarlar kullanılabilir hale geldi.
- 1995** Trent ve Rachel'ın babaları ölür. Leon Bairn I.S.'den ayrılır ve bulgularını gizli tutmak için suikasta uğrar.

1997 Rachel liseden mezun olur ve iki yıllık bir okulda derslere başlar.

1999- Rachel I.S.'de staj yapıyor.

2003

2001 Ivy, dört yıllık bir eğitimden mezun olduktan sonra tam koşucu olarak I.S.'ye katılır.

2003 Rachel ve Ivy, Rachel'ın stajyerliğinin son yılında birlikte çalışırlar.

2006 Rachel I.S.'den ayrılıyor.

OceanofPDF.com

Yaşayan ve Yaşamayan Vampirler

*Cincinnati'nin FIB Inderland Departmanı
ile birlikte yayınlanmıştır;*

FIB Inderlander El Kitabı, sayı 7.23

Rachel Morga tarafından

Dönüş'ten önce bile vampirler, hem kanımızı hem de irademizi arzulayan güç ve dehşet figürleri olarak edebiyatta yer edinmişlerdir. Yapabilecekleri hiçbir pişmanlık duygusu olmadan korkunç eylemler, insanları ve Inderlandlılar korkudan doğan sağlıklı bir saygıyla birbirlerine benzerler. Ama daha da fazlası

Aç bir vampirden daha tehlikeli olan, cehalet içindeki biriyle yüzleşmeye çalışmaktır. İşte bu düşünceden hareketle, aşağıdaki ayrımları kâğıda dökmeyi kabul ettim

Büyük-kötü-çirkin özentilerini gerçekten büyük-kötü-çirkinlerden ayırın. Her ikisi de sizi öldürebilir, ancak sınırlarını ve sorumluluklarını bilerseniz, Inderland ailesinin bu çok güçlü, manipülatif kolu anlaşılabilir ve başarılı bir şekilde ele alınabilir. Bu da işe yaramazsa, onları hareket etmeyi bırakana kadar vurun.

Yaşayan vampirler ya yaşayan bir vampirin içinde gebe kalan ve bu nedenle aktif olmayan bir vampir virüsüne sahip olan yüksek kanlı vampirlerdir.

Gelişimlerini değiştirmek için fetal genomlarını ya da bir ölümsüz tarafından ısırılan ve belirsiz, yarı dönüşmüş bir durumda bulunan düşük kanlı insanlar. Sadece ölümsüz bir vampir, virüsün bir insana bulaşabilecek aktif formuna sahiptir.

Virüs, yeni konağının kan üreten kemik iliği hücrelerine mutlu bir şekilde yerleşir ve hemen uykuya geçer. Vampirin yeteneklerinin ya da sorumluluklarının çok azı bahtsız insana aktarılır.

Yarı dönüşmüş ısırılmış insanlar vampirlik basamağının en altındadır ve sürekli olarak ölümsüz efendilerinin gözüne girmeye çalışırlar. Daha yüksek seviyede vampir özelliklerine ulaşma umuduyla kendi kanından daha fazla akıtır. İnsan dişleri, insani zaafı ve hayal güçleri dışında herhangi bir kan arzusunun yoksun olmalarıyla, ölümsüzler için istekli bir kan kaynağından ve Inderland'ın geri kalanı için gizli bir alay nesnesinden biraz daha fazlasıdır.

Düşük kanlı vampirler haklı olarak, kendilerinden beslenen ölümsüzlerin dikkatsiz davranıp yanlışlıkla onları öldürecekleri ve işi bitirip onları bir ölümsüz olarak geri getirmeyi unutacakları korkusuyla yaşarlar. Ve yüksek kanlı bir vampir, vampirik ölümüne kadar taşıyacağı bir statüyle doğarken, düşük kanlı vampirler kendi statüleri için savaşmak zorundadır. Onlar çok olabilir

Aşırı telafi etmeye başarlarsa, efendilerinin beklentilerini karşılamak için acımasızlaşırlarsa tehlikeli olur. Sadece bağırsaklarına bir yumruk atın, diğer insanlar gibi düşeceklerdir.

Vampirik varoluşun diğer uç noktası ise gerçek ölümsüzlerdir. Bunlar sadece cinsel dürtülerini tatmin etmek için var olan ruhsuz, çekici vampirlerdir ve onları böylesine bir tehdit haline getiren şey, inanılmaz güçleri ile yaşamı tamamen hiçe saymalarıdır. Merhamet ya da empati duymazlar ama tüm anılarını korurlar; sevgi bağlarını hatırlarlar ama neden sevdiklerini hatırlamazlar. Bu ölü bir duygu ve benim sınırlı deneyimime göre, etkileşimde bulundukları ve bir zamanlar değer verdikleri canlılara tarifsiz bir keder getiriyor.

Ölümsüzlerin sorumlulukları azdır ve ruhlarını kaybetmiş olsalar da, çoğu kişi bunu bir dezavantaj olarak değil, bir lütuf olarak görür. Eğer kutsanmışlarsa, Haçlar ölümsüz dokulara gerçek zararlar verebilir, ancak bu zarara neden olan bir tılsımdır, dini bir inanç değil. Bir haç çıkarmak büyük olasılıkla sadece

Bir vampiri kızdırmak, geri adım atmasını sağlamak değil, bu yüzden onu takip etmek için daha güçlü bir şeye sahip olun.

Teorik olarak, ölümsüz eti yakma tılsımı herhangi bir kızılağaç veya gümüş parçasına yerleştirilebilir, ancak büyü tarımından daha eskidir ve büyüü yapanlar -insan veya cadı olsunlar- tılsımın bir haç dışında hiçbir şeye yapışmayacağı konusunda ısrar ederler. şahsen ben zor durumdaki bir vampirin dikkatini dağıtmak için kutsanmış bir haçtan başka bir şeye güvenmezdim.

Herhangi bir dine ait kutsanmamış eserlerin, ruhları çoktan göçüp gittiği için bedenleri tekrar iflas ettiğinde farkındalıklarını daha yüksek bir düzleme taşıyacak hiçbir şey olmayacağını hatırlatarak ölümsüzleri rahatsız etmekten başka bir işe yaramadığını gördüm. Ölümsüz vampirler, bedenleri öldüğünde yalnızca yaşam kıvılcımlarının sona ermeyeceğini, aynı zamanda hiç var olmamış gibi olacaklarını da çok iyi bilirler ki bu ölümsüzlüğü arayan vampirler için tahammül edilemez bir düşüncedir.

Ölümsüzler için ışıık bir sorumluluk haline gelir. Vampirlerin ruhlarını kaybettikten sonra varlıklarını sürdürmelerini sağlayan virüs ışıık tarafından etkisiz hale getirilir ve ne yazık ki dramatik olmayan bir ölüm geçirirler. Bununla birlikte, büyük-kötü-çirkin tam güneş ışığından daha az bir şeyde yere düşerse, gerçekten düşüp düşmediğine bakmadan önce onları vurun.

Onlar

Hâlâ bilinçleri yerindeyse hareket edin. Bu konuda bana güvenin, evrak işlerini boş verin ve onları vurun. İki kere.

Sadece ölümsüzler istemedikleri bir insanı büyüleyebilir, sofistike feromonlar aracılığıyla onu mutluluk haline çekebilir. Bu belki de ölümsüzlerin en tehlikeli yönüdür ve son derece dikkatli davranılmalıdır. Gözlerinizi kaçırma zahmetine girmeyin; bunun bir faydası olmaz ve sadece aç bir vampirin damarına basar. Korku bir kan afrodisyakıdır; işleri daha da kötüleştirmemeye çalışın.

Neyse ki, ölümsüzleri kızdırmadığınız veya dehşet içinde titremediğiniz sürece, kan kaynağı olarak sizi muhtemelen görmezden geleceklerdir.

Ölümsüzler

Kan ortaklarını seçerken titiz davranırlar ve insanlarla yasal savaşlardan kaçınmak için genellikle yaşayan vampirleri hedef alırlar. Bir uyarı: İnsanları sahte vaatlerle kandırmak ve onlara ihanet etmek, ölümsüzlere

Onları neredeyse kan kadar heyecanlandıran şehvetli bir hakimiyet hissi. Karışmamaya çalışın.

Yeni ölümsüzler korkmadıkları ya da bir zamanlar sevdikleri kişilere karşı çok acımasız olabilirler, ancak zamanla ahlaklı bir görünüm kazanırlar, çoğu kandırmak ve cezbetmek için zarif sosyal beceriler edinir. Seni yemek için daha iyi, canım, bu yüzden dikkatli ol. İyi bir kural, bir vampir ne kadar nazikse, o kadar ahlaksız olabileceğidir.

Gelişmişlikleri arttıkça, ölümsüz bir vampirin hükmetme arzusu kan arzusuyla eşit derecede karışır ve ihanete uğrayanın kanını sadece aptalın kanından çok daha tatlı hale getirir. Vampir ne kadar yaşlıysa, av o kadar uzun ve duygusal açıdan avlanan için o kadar yıkıcı olabilir. "Uzun av" yaşayan vampirlerin bile bilinçsizce uyguladığı bir beceridir.

Yaşayanlar ve ölümsüzler arasında kalan yüksek kanlı yaşayan vampirler, diğer vampirlerin çoğunun gıpta ettiği bir zarafet içinde var olurlar. Her iki dünyanın da en iyi yanlarını barındırırlar ve ölümsüzlerin el üstünde tutulan yaşayan çocuklarıdır; onları avlayan ve onlardan beslenen ölümsüzler tarafından hem korunur hem de rahatsız edilir, sevilir ve istismar edilir, çarpıtılır, manipüle edilir ve şımartılırlar.

Yüksek kanlı yaşayan vampirler ısırılmamışlardır, ancak vampir virüsü onları zaten arada bir duruma getirmiş olarak doğarlar. Sonuç olarak, yüksek kanlı yaşayan vampirler, normal bir insan ile ölümsüz bir vampir arasında kalan, daha fazla güç ve refleks, daha iyi işitme ve inanılmaz bir koku alma duyusuna sahiptir. Daha da önemlisi, kan arzuları diğer duygularının önüne geçerse ölümcül hale gelerek istekli olanları büyüleyebilmeleridir.

Neyse ki, yaşayan yüksek kanlı bir vampirdeki kan arzusu ergenliğe kadar devreye girmez ve aklı başında kalmak için kana ihtiyaç duymasalar bile ölümsüzlerin yaptığı gibi, uykuda olan virüs ona karşı bir istek uyandırır. Yaşayan vampirleri manyetik kişiliklerinden ve keskin köpek dişlerinden tanıyabilirsiniz, ancak dişlerine güvenmeyin, çünkü kapaklı olabilirler.

Virüs DNA'larına sabitlendiği için, yaşayan yüksek kanlı vampirler kanlarının son damlasına kadar ölseler bile ölümsüz olacakları garantidir. Eğer yanlışlıkla yaşayan bir vampiri öldürürseniz, sorumlu davranın ve

Güneş doğmadan ambulans çağırın. Sizi daha sonra dışarı çıkarmak isteseler bile işlerini halletme hakları vardır. Eğer özür dilerseniz, ilk hayatlarına son verdiğiniz için size teşekkür etme ihtimalleri yüksektir.

Yaşayan vampirler, bazen nesiller öncesine uzanan, hem yaşayan hem de ölü kan bağlarına dayanan bir rütbeye sahiptir. Bu, yaşayan daha varlıklı vampirlerin çoğuna, tüm bilgiler tarafından onurlandırılan bir "bekleyen prens" statüsü verir.

vampirlerdir ve sizin tarafınızdan onurlandırılmalıdırlar. Bir kan efendisi, yaşayan çocuklarının yolunu genellikle safkan yetiştirme konusunda dikkatli bir çalışmayla çizer, bu nedenle yaşayan bir vampire hakaret ederseniz, bunu efendilerinden duyabilirsiniz.

Yaşam tarzlarına katılsanız da katılmasanız da, Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalanması sırasında etrafta olan birine saygı duymalısınız.

Nesiller boyunca, yaşayan ve ölmeyen vampirler, arkadaşlık ve kan kaynağını yakalamak ve hazır tutmak için birçok yol geliştirmişlerdir ve bunların çoğu hem bilinçli hem de bilinçsiz olarak yayılan feromonlara bağlıdır. Feromonları destekleyen, bir vampirin tükürüğündeki nörotransmitterler ve endorfin indükleyici bileşiklerden oluşan gerçek bir kokteyldir. Herhangi bir ısırıkta, bu bileşikler yarayı çevreleyen dokuya yerleşir ve yıllar sonra bile uyarıldığında, acının zevk olarak algılanmasına neden olabilir. Sakın aldanmayın. Bu bir tuzaktır.

Tecrübeli bir vampir ısırığı hassaslaştırabilir, böylece yarayı uyarabilen tek vampir kendisi olur ve başka bir vampirin ahırından kolayca avlanmasını etkili bir şekilde önler. Kişi zihinsel olarak ve gölge olarak adlandırılır. Yaşayan bir vampire ait bir gölge genellikle önemsenir, ancak önemli bir irade kaybı söz konusudur.

Isırılır ve bağlanmadan bırakılırsa, herhangi bir vampire bağımlılık olmaz ve hayat kısa sürede normale dönebilir. Ancak, eğer yeterince vampir Tükürük yaraya karıştıktan sonra kurban, olağan irade kaybı olmaksızın vampir feromonlarına karşı son derece duyarlı olduğu tehlikeli bir durumda bırakılır. Bu sahipsiz gölgeler bir vampirin kan arzusuna neredeyse karşı koyamaz ve güçlü bir vampirin koruması altında değillerse, herhangi bir vampir için adil bir oyun olarak kabul edilirler. Sahipsiz gölgelerin çok kısa bir

Yaşam beklentisi, vampirden vampire geçerek önce bireyselliklerini sonra da canlılıklarını yitirip yalnız ve yası tutulmadan ölene kadar sürer.

İyi ya da kötü, vampirler burada, aramızda ama sonsuza dek ayrı yaşıyorlar. Sokaklardayken, bilgi en büyük silahtır ve kendinizi vampirlerle temastan kaynaklanan tehlikelerden korumak sizin elinizdedir. Mükemmel aşka olan arzumuzla oynamaya her zaman hazır olacaklar ve bu mükemmel aşkı cehalet içinde aramanın sizi ölüme ya da daha kötüsüne götürebileceği tehlikesini de bilecekler. Umarım sizi dikkatli olmanız için yeterince korkutmuşumdur ve vampirlerin, vampirlerin en kötüsü olduğunu anlamanız için size yeterince bilgi vermişimdir. Zihnin ve bedenin nihai avcısı. Tehlike, insandan daha insan olmalarında yatıyor ve bu nedenle saygımızı ve anlayışımızı hak ediyorlar.

© 2004 Kim Harrison.

OceanofPDF.com

Periler ve Periler. Evet, bir fark var.

Cincinnati'nin FIB Inderland Departmanı ile birlikte yayınlanmıştır;

FIB Inderlander El Kitabı, sayı 7.23

Rachel Morga tarafından

Periler ve periler, diğer tüm Inderland gruplarından daha uzun süredir insanlar arasında yaşamaktadır, ancak onlar hakkında daha büyük akrabalarından daha az şey bilinmektedir. Çağlar boyunca, sanatçılar ve şairler aralarındaki farkları bir bakışta yakalamaya çalışmış, her iki dal da varlıklarının gerçekliğini korumaya çalışırken sonuçta yetersiz kalmışlardır. Artık aramızda açıkça yaşadıklarına göre, bu son derece yaratıcı iki vatandaş grubunun farklılıklarını tanımanın zamanı geldi, böylece onlara hak ettikleri saygıyı gösterebiliriz.

Bilmeyenler için peri ve periler, boyutlarında ve kanatlarında küçük değişiklikler olan aynı türler olarak düşünülebilir. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz ve bu türlerden herhangi birinin öfkesini çekmenin en kolay yolu esnek halklar bunu söylemektir. Özellikle Pixie'ler inanılmaz bir kültüre sahiptir ve bunu anlamak onları motive eden şeyin daha fazla takdir edilmesini sağlayacaktır.

Periler yusufçuk benzeri kanatlara sahiptir ve peri akrabalarından biraz daha küçüktür, yaklaşık dört inç gelirler. Daha hızlı metabolizmaları ve sert kanatları onları son derece hızlı kılar ve kış uykusuna yatmadan önce nektar ve polen ağırlıklı bir diyetle beslenmelerini ve bunu bir parça etle desteklemelerini gerektirir. Sürekli bir Kırk beş Fahrenheit derecenin altındaki sıcaklık, onları bahara kadar kırılması akıllıca olmayan uyusuk bir duruma düşürecektir.

Her zaman aşk için evlenirler ve eşleri öldüğünde kalp acısından öldükleri söylenir. Yaşam süreleri, büyük ölçüde yaşam koşullarına bağlı olarak on beş ila yirmi yıldır. Çocuklar ikişer ya da üçer doğar, gebelik süresi mevsime ve yiyecek mevcudiyetine bağlı olarak yaklaşık altı aydır.

Büyük aileler iyi bir bakıcı ve besleyici bir annenin göstergesidir ve çok sayıda çocuğa bakmak için geniş bir arazi gerektiğinden tüm peri klanına statü kazandırır. Çocukların ilk bir ya da iki yılının kötü koşullar ve saldırgan perilere karşı savunma yetersizliği nedeniyle kaybedilmesi nadir değildir. Kış uykusu sırasında ölüm de bir başka sürekli tehdittir. çok genç ve çok yaşlı, ancak bir pixy ilk birkaç yılı geçtikten sonra sağlıklı bir yaşam bekleyebilir.

Geleneklere göre çocuklara babalarının isimleri verilir; en büyüklerine kısa isimler, en küçüklerine ise daha uzun ve ayrıntılı unvanlar verilir. Çocuklar ergenlikten kısa bir süre sonra, yaklaşık dokuz yaşındayken kendi bahçelerini kurmaya başlarlar, ancak ebeveynlerden biri hastaysa, daha büyük bir çocuk başarılı bir bahçenin sorumluluğunu üstlenebilir.

Ücretli işlere sokulduklarında, periler doğal yeteneklerini gözetleme, kamera bakımı ve genel olarak gizlice dolaşma konularında mükemmelleşmek için kullanırlar. Kendilerinden başka kimse için bahçıvan olarak çalışmazlar. Saygı duydukları kişilere karşı son derece sadık ve dürüst olsalar da, saygı duymadıkları kişilere karşı şeytan gibi yalan söylerler ve arkadaşlıklar onlar için hayatın kendisinden daha önemlidir.

Gümüş, peri derisini yakar ve kan sistemlerine girmesi halinde zehir gibi etki ederek hayatta kalma oranını neredeyse sıfıra indirir. Peri tozu hâlâ bir muammadır, ancak toz dökmek yüksek duyguların bir işaretidir ve insan ve Inderland cildinde zehirli sarmaşık gibi tahriş edici bir etki yapabilir. Peri tozunun daha az bilinen bir yönü de kanı pıhtılaştırma yeteneğidir.

komaya girmeden önce biraz kan kaybını göze alabilen kılıçlı bahçıvanlar için gereklidir.

Büyüyen bir klanı destekleyecek kadar sofistike bahçeler şehir sınırları içinde anlaşılır bir şekilde az olduğundan, çoğu peri kırsalda yaşar, ancak bir kez kurulduktan sonra, ayrıntılı bir şehir bahçesi kırsaldakinden daha güvenlidir ve şiddetle savunulur. Tehlikeden etkilenen nadir peri ve kendilerinden yüz kat daha büyük insanların arasında yaşamının heyecanını yaşarlar, ancak şehir içinde bulunan güvenlik çoğu zaman açlığı göze almaya yetecek kadar caziptir.

Şehirde yaşayan periler bile genellikle insanlardan kaçınır, hak ve sorumlulukları olmayan vatandaşlar olarak sınırlarda var olurlar. I.S. için çalışırken aslında bir çalışan değil, bir gider olarak kabul edilir. Mülk sahibi olamazlar ve hiçbir yasal hakları yoktur. Bu öyle bir durum ki Periler, Inderlandlı dostları ve insanlar tarafından kendilerine yapılan hakaretleri sineye çekmeyi tercih ederek, perilerle olan çok daha önemli anlaşmazlıklarını insan/Inderland mahkemeleri yerine kılıç kullanarak çözmekte özgür kalırlar.

Periler daha büyük, daha saldırgan perilerle bölge için sürekli çatışma halindedir. Kırmızı giyen bir peri görürseniz, kendi bölgelerinin dışındadırlar. ve bela aramıyorlar. Bu bir ateşkes işaretidir. Onlardan bunu ihlal etmelerini istemeyin; muhtemelen kafayı yer ve günün geri kalanını kötü bir kurdeşen vakasıyla geçirirsiniz.

Küçük boyutlarına ve eğlenceyi seven, barışçıl görünümlerine rağmen, periler önemsedikleri insanları savunmak veya bölgelerini korumak için perileri öldürmekten çekinmezler. Ve bu konuda iyidirler. Doğal kurnazlık becerileri, çabuklukları ve kendi inançlarını yasaların üstünde tutma zihniyetleri, suç dolu bir yaşam için uygun olabilir, ancak bir peri bahçede en iyisidir. İsteseler dünyayı korku yoluyla yönetebilirler, ancak bir perinin tek istediği küçük bir toprak parçası ve onu savunma hakkıdır. Bir perinin, hafif bir hakaret ya da aşağılamaya misilleme olarak hayatını zindan etmek dışında bir insana zarar verdiğini hiç duymadım. Onların zihninde, biz sadece fark edilmiyoruz, değersiziz.

bir insan ya da Inderland mahkemesinin dikkatini çekme ve statükoyu değiştirme riskini göze almalıdır.

Periler de kendi içlerine kapanıktır, ancak şüpheli işler için yüksek ücretler karşılığında kiralanmaları çok daha olasıdır. Küçük boyutları ve içe dönük ahlakları onları çok etkili suikastçılar yapar, bu yüzden küçük olmakla zararsızdır. Kelebek benzeri kanatlara ve daha yavaş bir metabolizmaya sahiptirler, ancak uzun süreler boyunca görünmeden yüksekte süzülme yetenekleri, perilerin yapabildiği daha hızlı ancak kalori açısından daha pahalı olan uçuş için iyi bir değiş tokuş gibi görünmektedir.

Periler de şehirlerden uzak durma eğilimindedir, ancak her iki cinsiyetten ergenler, parklarda veya yeşil alanlarda sürüler kurmak için sokakları cesaretlendirecek ve macera ve kendilerini kanıtlama ve aile kurma hakkını kazanma şansı. Perilerin kararlarına rehberlik eden bireysel ahlaki değerlere kıyasla, onların zihniyetinde güç haklıdır.

Böcekçil olan periler genellikle peri ile aynı alan için yarışır ve bu da iki türü çatışmaya sürükler. Bir perinin yiyecek aramak için bir alanı mahvetme eğilimi olmasa, aynı bölgede barış içinde var olabilirlerdi. Güç dengesi oldukça eşittir, periler daha büyüktür - yaklaşık altı inç gelirler - ama daha yavaştır. Perilerin gümüşe karşı alerjisi vardır ve kış uykusuna yatmak yerine hükümdar kelekleriyle birlikte Meksika'ya göç ederler. Ev yaşamları hakkında pek bir şey bilinmemektedir çünkü genellikle genç erkekler hariç hepsi kendilerinden daha büyük olanlarla temastan kaçınır.

Küçük boyutlarına rağmen, periler ve cinler potansiyel olarak tehlikelidir ve hakarete uğradıklarında ya da küçümsendiklerinde tarifsiz acılara neden olabilirler. Onlara saygılı davranın, Inderland'in bu haklı gururlu ve zeki üyeleri profesyonellik ve zarafetle karşılık verecektir.

İlham Kaynağım Müzik

Tamam, küçük bir açıklama yapmam gerekebilir. Benim ilham perim müzikte var. Mantık hikayenin haritasını çıkarır, ama müzik ona ruhunu verir ve karakterlerimi beni bile şaşırtan yönlerle gönderir.

Elimde eklektik bir avuç dolusu şarkı kaldı.
-Belirli sahnelerle veya daha tipik olarak karakterler arasındaki ilişkilerle ilgilidir. Bazı yazarlar kitaplarını popüler aktör ya da aktrislerle yazdırıyor. (Bu arada benim de bu konuda bazı fikirlerim var.) Ama ben daha çok Yaratıcı sürecimle daha doğrudan bağlantılı olduğu için müzik. Aşağıda Hollows'a uygun olduğunu düşündüğüm birkaç şarkı var.

RACHEL

Rachel'la ilgili olduğunu düşündüğüm şarkılar çok geniş bir yelpazeyi kapsıyor. En son Stabbing Westward'dan "Save Yourself"i buldum. A Perfect Circle'ın *eMOTION* albümündeki "Passive" da iyi bir şarkı, ancak başka kiminle ilgili olduğu konusunda henüz kararsızım. Dash adlı bir okuyucu

Steppenwolf'tan "Magic Carpet Ride" ve Rachel'dan bahsetmemiş olsa da bence ona çok yakışıyor. Bunu bir süreliğine onun tema şarkısı yapmaya hazırım. (sırıttıyor) Hikayesi ilerledikçe Nine Inch Nail'in "Down in It" şarkısı, "Kinda I Want To" ve "Sin" gibi özel bir anlam kazanıyor. Johnette Napolitano'nun *Underworld* sound-track'inde yer alan "Suicide Note" Ivy ve Rachel'in sürekli gelişen, karmaşık ilişkisine gölge düşürüyor. Ve A Perfect Circle'ın "Thinking of You" şarkısında Rachel'in fısıltıları var. Ama kime teslim olduğunu henüz bana söylemedi. Çok fazla

Bir kadının yapması gereken seçimler, yürüyebileceği pek çok yol vardır. Kendini Hollow'un yeraltı dünyasının derinliklerinde bulduğunda, "Fields of Evanesence"ın "Innocence" şarkısı giderek daha fazla uyuyor gibi görünüyor.

Ivy

Ivy'nin karakteri kalemimle çizmeye çalıştığım en karmaşık karakterlerden biri ve müziğin de buna uygun olarak büyük bir bölümünü kaplıyor. Motivasyonlarını anlıyorum, ancak zaman zaman benim için bile bir gizem olmaya devam ediyor, insani zayıflıkların ve vampirik dürtülerin kafa karıştırıcı bir karışımı. Son olarak Mooncat beni harika bir grup olan Stabbing Westward ile tanıştırdı ve grubun "What Do I Have To Do?" adlı parçası Ivy'nin içsel ikilemini mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Linkin Park'tan "Faint", Smile Empty Soul'dan "Silhouettes" ve "Everybody's Fool" okuyucular tarafından önerildi ve şimdi iyi bir dinleme şansım olduğu için tüm kalbimle katılıyorum. Yakın zamanda Jane adlı bir okuyucu beni Kip Winger'ın müziğiyle tanıştırdı ve *Songs from the Ocean Floor* adlı diskin neredeyse tamamında Hollows'un gölgeleri olsa da, "Faster"ın her yerinde Ivy var. NiN'in "Terrible lie," "Sanctified," ve "Something I Can Never Have" şarkıları da olay örgüsüne iyi uyum sağlıyor. A Perfect Circle'dan "Gravity" de iyi bir uyum sağlıyor, ancak biraz fazla derli toplu. Yeterince karışık değil. İkinci kitabı okuyana kadar pek bir anlam ifade etmeyecek olsa da, Evanesence'ın "Away from Me" şarkısı Ivy'nin çıkmazına ne kadar uyduğunu görünce tüylerimi diken diken etti. Dash, "Mary Jane'in Son Tom Petty and the Heartbreakers'ın "Dance" şarkısı Ivy'yi akla getiriyor, bu ilişkiye katılıyorum.

Ivy'nin nihai düşüşünü ilk kez Duran Duran'ın "Save a Prayer" şarkısında duydum. (Tamam, şimdi bana gülüyorsunuz ya da Duran Duran'ın kim olduğunu merak ederek şaşkın bir bakışla orada oturuyorsunuz. Size eklektik bir müzik yığını olduğunu söylemiştim). Ve Evanesence'ın "Going Under" şarkısını dinledikten sonra onu düşmeye kimin ittiğini gördüm.

JENKS

Ocean's Eleven film müziğindeki onuncu parça, "Planting the Seed", Jenks'in bahçıvan olarak dolaşmasına uyuyor. Tennessee'den Tim sayesinde Henry Mancini'nin "Peter Gunn" şarkısını buldum. Fevkalade uyuyor. (*The Blues*'u düşünün

Kardeşler.) Jenks'in oğlu Jax'in başı Agent Provocateur'dan "Red-Tape" sayesinde derde giriyor, bu şarkı *Underworld* sound-track'inde de yer alıyor, ancak bunu uzun süre göremeyeceğiz. Ve lütfen bana şarkının gerçekten küçük hırsızlar hakkında olmadığını söylemek için yazmayın. İlhamı nerede bulursan oradadır.

KISTEN

A Perfect Circle'dan "Thinking of You" Kisten'a uyuyor gibi görünüyor. Bu, Rachel'la birlikte olacağı anlamına mı geliyor yoksa Rachel, Kisten'in çözülmemiş fetihlerinden biri olarak mı kalacak, açıkçası henüz bilmiyorum. Ayrıca A Perfect Circle'dan "Weak and Powerless". Şu anda şarkı kafamın bir köşesinde kaynıyor, ama eminim Kisten'e bir şekilde uyacaktır. (İç çekiyorum... Daha iyi bir karar vermeme rağmen adamı sevmeye başlıyorum.) Ama şu ana kadar ona en uygun bulduğum şarkı Queens of the Stone Age'in *Punisher* soundtrack'inden "Never Say Never" Bu parçanın derinliği, nakaratın ego-test edici tavrı tarafından gizleniyor - tıpkı Kisten'in derinliği, silahsızlandırmak ve kandırmak için özenle inşa edilmiş bir cephenin altında gizlenmiştir. NiN'in "The Only Time" şarkısı, Kisten'in kıpırdanarak içine girdiği bir olay örgüsüne uyuyor.

TRENT

Kendisini sadece 'Güneydoğu'dan bir hayran' olarak tanıtan bir okuyucum sayesinde, *Queen of the Damned* soundtrack'inden Trent Kalamack'a, özellikle de Stephanie McKay'in söylediği sözlerle oldukça uygun olduğunu düşündüğüm bir müzik parçası buldum. 13. parçayı dene, Tricky'den "Excess". Eğer Trent bir şeye inanıyorsa, o insanlardır. Gravity Kills'den "Guilty" de iyidir. Sanırım Dash bunu dikkatime sundu. The Crystal Method'dan "The American Way" de iyi uyuyor. Bunu dinlememi önerdiğin için teşekkürler Beyari!

PISCARY

Müzik meraklısı bir dostum The Rolling Stones'un "Sympathy for the Devil" şarkısını önerdi ve ölümüne çaldıktan sonra Cincinnati'nin Usta vampirlerinden biri olan Piscary'ye harika gölgeler düşürdüğünü fark ettim. "Pet" ve

A Perfect Circle'dan "Lullaby" de Piscary'nin evine çok yakın. Kisten yönetimi devraldıktan sonra Piscary'nin restoranı - bunu bir süre göremeyeceğiz ama olacak- Rob Zombie'nin "Yaşayan Ölü Kız" ını akla getiriyor. Çizgi dansı yapan vampirleri düşünün. Evet, çizgi dansı yapan vampirler. Umarım Rob beni affeder.

Nick

Biraz zaman aldı ama sonunda Nick'le bağ kurabileceğim birkaç müzik parçasına ulaştım. Kip Winger'dan "Sure was a Wildflower" ve "Crash the Wall" geliyor. NiN'den "That's What I Get" de gerçekten işe yarıyor.

BAŞTAN ÇIKARMA

Olay örgüsü ilerledikçe, kendimi birkaç parça toplarken buluyorum. Baştan çıkarma müziği ve spoiler vermekten kaçınmak için henüz kiminle ilgili olduklarını söylemiyorum. Biraz daha geriye gittiğimde, Sting'in "I Burn for You" şarkısını buldum; bu şarkıda gizli bir kötülük ve kristal bir saflık var. onu lezzetli bir tehdit haline getiriyor. Kip Winger'ın da "Two Lovers Stand" ile burada bir şarkısı var, Evanescence'ın "Even in Death" şarkısı gibi, ki bu şarkı son derece trajik. Ama ben henüz "New Years" ve "New Years" kadar baştan çıkarıcı bir müzik parçası bulamadım.

Jeff Buckley'nin *Sketches for My Sweetheart Drunk* albümünden "Prayer". *The Dead Zone*'un başlangıç müziği olarak kullanıldığı için daha önce duymuş olabilirsiniz, ancak gerçek olan çok daha baştan çıkarıcıdır. Ayrıca Jeff Buckley'den "You and I" ve eski bir caz şarkısının tüm izlerini taşıyan "Lilac Wine".

SONSUZA KADAR

The-Guy-In-The-Leather-Jacket sayesinde, benim sonsuzluk fikrime ne kadar yakın olduğu konusunda beni şaşkına çeviren bir müzik parçası buldum: A Perfect Circle'ın Lennon'ın "Imagine" şarkısını yeniden yorumlaması. Kırmızıya bulanmış bir gökyüzü ve parçalanmış bir şehir silüeti düşünün ve ürpermeye çalışın.

SON NOTLAR

Kısa bir süre önce, geliştirmekte olduğum hikaye çizgileriyle ilgili ne kadar çok parça olduğu konusunda beni uçuran bir albümle karşılaştım. Aynı zamanda beni bir NiN hayranı yaptı ki bu gerçekten beklemediğim bir şeydi. *Pretty Hate Machine* albümünün tamamı benim için Hollows'ta bir yer buldu ve son şarkı hariç her şarkı kolayca kitaplarımdaki gelişen veya çökmekte olan bir ilişkiyle ilgilidir.

Underworld'ün neredeyse tüm müzikleri bir Hollows'da bir yer. Puscifer'ın RCV 22:20'si bana Kisten'in Rachel'la tanışmadan ve tabiri caizse vagona binmeden önce Ivy'yle olan uzun zaman önceki ilişkisinden bahsediyor.

Dead Witch Walking'in sonunda son işi çekerken Sting'den "Rehumanize Yourself "i akla getiriyor. Ve 80'lerin iyi müziğinin yollarında gezindiğimden beri, Phil Collins'in "Long, Long Way to Go" şarkısını ne zaman duysam, Rachel'ın köprüden Cincinnati'ye doğru araba sürdüğünü, güneşin battığını, gökyüzünün pembe ve mavi olduğunu, saçlarında rüzgar ve gözlerinde tüm bir şehir için endişe olduğunu görüyorum.

Son bir not olarak, Evanescence'in "My Immortal" şarkısı her şeyin büyük planını oluşturuyor. Ben bile henüz tüm karakterlerimin ilişkiler trajik bir aptallık ve gurur yüzünden yıkılmadan önce kurulacaktır. Ancak bu müzik parçasının gücü ve derinliği bende bir iz bıraktı ve gitmesine izin vermeyecek.

Yazar Hakkında

Tornado Alley'de doğup büyüyen KIM HARRISON, artık daha boğucu iklimlerde yaşıyor. *Dead Witch Walking*'ın yazarı, çok kötü bilardo oynuyor ve çok iyi zar atıyor. Kimse dinlemediğinde davulunu çalıyor ve ay yeni doğduğunda onu bulmak zor.

Favori yazarınızın bir sonraki kitabını kaçırmayın. www.AuthorTracker.com adresini ziyaret ederek AuthorTracker'a şimdi kaydolun.

OceanofPDF.com

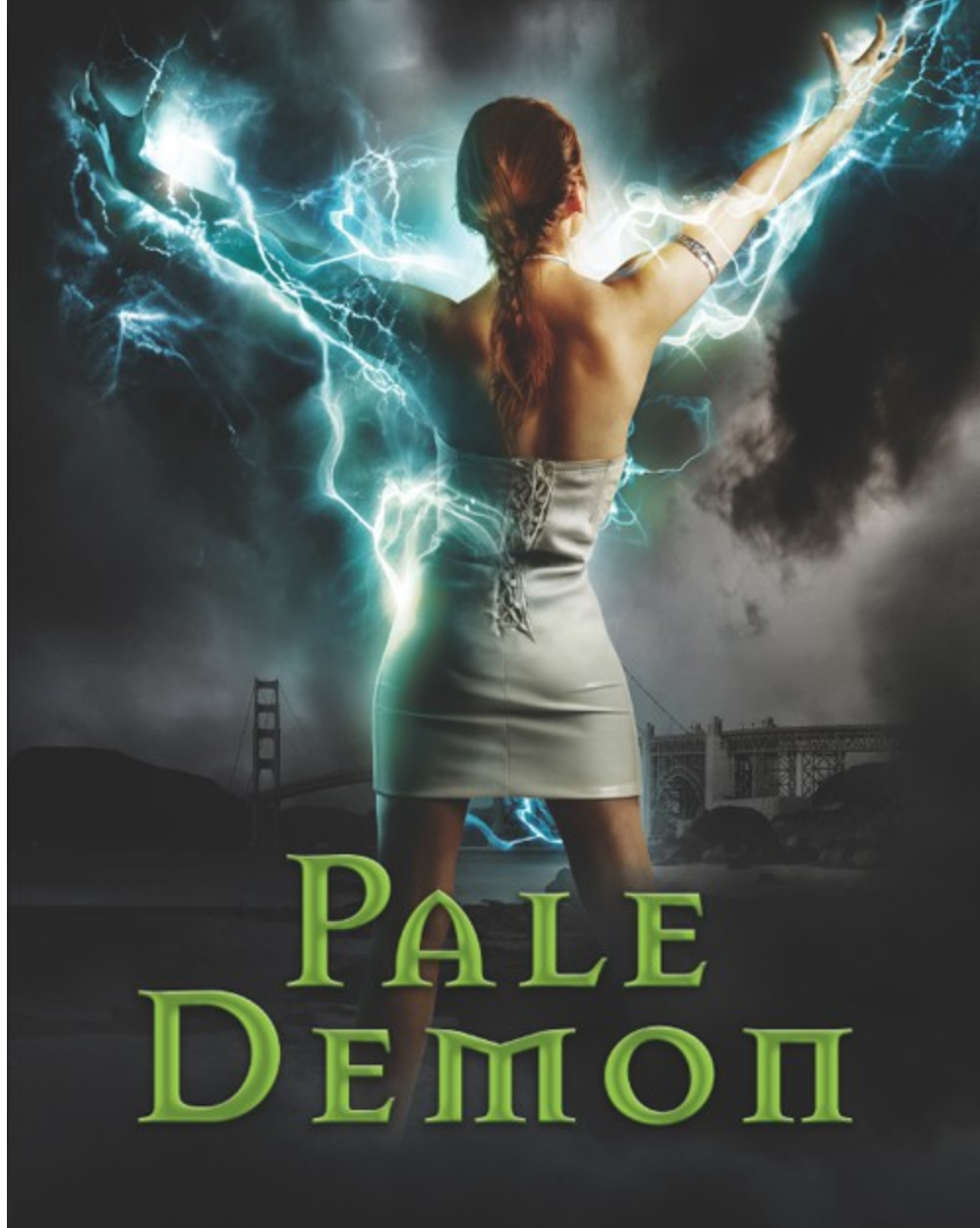
Ayrıca Kim Harrison

İYİLER, KÖTÜLER VE YÜRÜYEN ÖLÜ CADİ

OceanofPDF.com

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *BLACK MAGIC SANCTION*

KIM HARRISON

OceanofPDF.com

Solgun İblis Alıntı

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SOLUK İBLİS. Telif hakkı © 2011 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik.

BİRİNCİ BASKI

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur. ISBN

978-0-06-113806-5

11 12 13 14 15

OV/RRD10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Bir

"Perdeler için kahverengi mi yeşil mi, Rache?"

Jenks'in sesi uyuklama halime karıştı ve göz kapağımı araladığımda onu burnumun birkaç santim ötesinde havada asılı buldum. Güneş çok sıcaktı ve kanatları soğuk bir hava akımı sağlasa bile hareket etmek istemiyordum.

"Çok yakın. Yapamam.

Bak," dedim perdeli şezlongda kayarken ve o da geri çekildi, yusufçuk benzeri kanatları çıplak göbeğimin üzerine kırmızı renkli bir peri tozu dökecek kadar hızlı vızıldıyordu. Haziran, güneşlenme ve Cincinnati normalde bir arada bulunmazdı ama bugün kardeşimin düğünü için batıya gitmeden önce bronzlaşmak için son günümdü.

Jenks'in kollarının üzerine iki kumaş demeti örtülmüştü, büyük olasılıkla kızlarından biri tarafından boyanmış ve dokunmuş örümcek ipeği idi. Omuz hizasındaki kıvrıkcık sarı saçları -karısının ölümünden beri kesilmemişti- köşeli, sıkışık yüz hatlarını göstermek için bir parça sicimle arkadan bağlanmıştı. Bütün bir suikastçı ekibini savuşturabilen bir perinin perdelerinin rengi hakkında endişelenmesini tuhaf buldum.

"Şey," diye sözümü kestim, bu konuda ondan daha emin değildim, "yeşil zeminle uyumlu ama ben olsam boz kahverengi seçerdim. Aşağıda biraz görsel sıcaklığa ihtiyacınız var."

"Kahverengi mi?" dedi, şüpheyle bakarak. "Yeşil fayansı sevdiğini sanıyordum."

"Evet," diye açıkladım, yer karosu için bir gazoz şişesini kırmanın dahice olduğunu düşünerek. "Ama her şeyi aynı renk yaparsan, sonunda

yetmişli yıllarda."

Jenks'in kanatları düştü ve omuzları çöktü. "Bu işte iyi değilim," diye fısıldadı, Matalina'yı hatırladıkça melankolikleşiyordu. "Hangisi olduğunu söyle bana."

İçim burkuldu. Ona sarılmak istedim ama boyu sadece on beş santimdi. Küçüktü, evet, ama bu peri hayatımı benden çok daha fazla kurtarmıştı. mutfağındaki tencereler. Yine de bazen sanki dünyalar kadar farklıymışız gibi hissediyordum. "Taupe," dedim.

"Teşekkürler." Jenks, donuk altın tozu izleri bırakarak, arka bahçemi mezarlıktan ayıran diz yüksekliğindeki duvara doğru aşağı doğru bir kavis çizerek uçtu. Yüksek duvarlı mezarlık da benimdi ya da Jenks'in, aslında tapusu ona aitti ama çimleri biçen bendim.

Jenks'in toz izinin filizlenen çan çiçekleri ve yosunların altında kaybolup yeni bekâr evine dönüşünü izlerken kalp ağrısı beni aldı ve güneş biraz daha serin göründü. Son birkaç ay onun için zor geçmişti. Matalina olmadan yaşamayı öğrendi. O ilk zor günde ona yardım edebilecek kadar küçülebilmem, karanlık bir amaç için kullanmadığınız sürece iblis büyüünün kötü olmadığına beni ikna etmek için uzun bir yol kat etti.

Esinti gözümün kenarını serinletti ve neredeyse gözyaşımı silerken bile gülümsedim. Yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu alabiliyordum ve Yakındaki çim biçme makinesi, nehrin karşısındaki Cincinnati'nin uzak uğultusu üzerinde yükseliyordu. Güneş yağımın yanında bir yığın dekorasyon dergisi ve bir bardak erimiş buzlu çay vardı; fırtına öncesi sessizlik. Yarın kişisel cehennemimin başlangıcı olacaktı ve yıllık cadılar konferansına kadar tüm hafta sürecekti. Ondan sonra ne olacağını kimse tahmin edemezdi.

Gergin bir şekilde bikinimin askılarını kaydırdım, böylece çoktan paketlenmiş ve dolabımda bir giysi torbasında asılı olan nedime elbisemde bronzluk çizgileri görünmeyecekti. Cadıların yıllık toplantısı dün kıtanın diğer tarafında başlamıştı. Listede en son ben vardım - en büyük sirk gösterisini sona saklamak gibi.

Ahlaki ve etik standartlar meclisi beni zaten dışlamış, Alcatraz'da yargılamadan hapsetmeye çalışmış, kaçtığımda suikastçılar göndermiş ve nihayetinde sadece gitmekle tehdit ettiğimde çıkmaza girmeyi kabul etmişti. Cadıların başlangıçlarının iblislerde olduğu ve benim de bunun kanıtı olduğum gerçeğini halka duyurdu. Onlar cadıların yerine geçtikten sonra ve kara büyü kullandığım için beni affetti. En azından teori buydu.

Her ne kadar bunu yapmaya ihtiyacım olsa da, bunu dört gözle beklemiyordum. Kara cadı olmakla, kara büyü yapmakla ve iblislerle arkadaşlık etmekle suçlanıyordum, ki her ikisini de yapıyordum. Yapmakla. Her neyse. Bu değişmeyecekti, ama eğer bunu başaramazsam, hayatımın geri kalanında sonsuza dek saklanacaktım. İblislerden pek hoşlanmadığım gibi, kardeşimin düğününü de kaçırdım ve o da bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Bir çim biçme makinesinin vızıltısını kesen tanıdık, neredeyse ultrasonik bir peri ıslığı duyunca gözlerimi kısarak meşe ağacına baktım. Jenks'in diz yüksekliğindeki duvarın arkasından fırlayıp Jumoke ile buluşmaya gitmesi hiç de şaşırtıcı değildi, çocuklarından biri, kilisenin önündeki nöbetten geliyordu.

"N'aber Jenks?" Güneş gözlüklerimi kaptığım gibi seslendim ve periler bana doğru eğildi, hala konuşuyorlardı.

Jenks eli bahçe kılıcının kabzasında, "Kaldırımda siyah bir araba var," dedi. "Bu Trent."

Adrenalinim zonkluyordu ve neredeyse kulaklığımı Güneş gözlüklerini takarken gözüme takıldı. "Erken geldi!" Oturduğum yerden kalkarak haykırdım. Trent ve benim, onun tanıdık işaretini iptal etmem için bir randevumuz vardı, ama bu saat beşe kadar değildi. Lanet henüz hazır değildi ve mutfak darmadağınktı. Belki de içinde ne olabileceğinden korktuğu için hazırlığı görmek istiyordu.

Ön çan çaldığında Jumoke'nin kanat sesleri daha da yükseldi ve hepimiz sanki Trent'in ön verandada durduğu yeri görebilecekmişiz gibi kilisenin arka tarafına döndük. Çan şu çekmeli büyük çiftlik çanlarından biriydi ve tüm uykulu mahalle onu duyabiliyordu. "Belki cevap vermezsek gider," dedim ve Jenks sadece bir saniyede altmış metre yükseldi. Bir saniye sonra tekrar aşağı indi.

"Arkadan geliyor," dedi, altın tozu güneş gözlüklerimin ardından siyah görünüyordu.

Lanet olsun Dönüş'e. "Pix the sucker," dedim, sonra Jumoke açıkça ciddi olduğumu düşününce elimi olumsuz anlamda salladım. Küçük peri altı yaşlarında görünüyordu ve her şeyi harfi harfine anlıyordu.

Ben dönerken Jenks geriye doğru uçu, sandalyenin arkalığını öne doğru kayana kadar çekti ve ben daha dik oturabildim. Belki de bu, cadılar meclisinden güvenliğini garanti eden ama bu süreçte beni Trent'in sanal kölesi yapan o dandik kâğıdı imzalamamı sağlamak için son bir çabaydı. Yarın Batı Yakası'nda olacak, adımı temize çıkaracak ve onun pençelerinden tamamen kurtulacaktım. Ya öyle olacaktı ya da Ivy'den kaçıyordu -ki bu büyük bir olasılıktı. Bu gece burada olacağını biliyordu ve casusları muhtemelen ona şu anda dışarıda olduğunu söylemişlerdi.

Jenks'in kanatları takırdadı ve bakışlarımı ona çevirdim. "Ne yapmamı istiyorsun, Rache?" diye sordu. "Neredeyse kapıya geldi. Çocuklarım ona saldırıyor."

Çenem sıkıştı ve onu gevşemeye zorladım. Bu gece giymek için güzel bir ipek bluz seçmişim. Profesyonel ve şık bir şey. Ama burada bikinili ve kirli bir mutfağın içindeydim. "Bırak geri gelsin," dedim sonunda. "Eğer mesele gazetesiyse, ayak parmaklarımı emip ölebilir."

Jenks ve oğlu başlarını sallayıp Jumoke'ye eşlik etmesi için kanatlarını çırparak kilisenin yan tarafına ve oradaki kayrak patıkaya doğru ilerlediler. Başımı eğerek arkama yaslandım, böylece kapıyı belli etmeden görebiliyordum. Trent'in sesi -o güzel, yankılı, yatıştırıcı, politik sesi- daha kapıya varmadan üzerime kaydı ve Jenks'in çocuklarının bu sabah kıvırcık kızıl uçuşan saçlarını ördüğü örgüye dokundum. Onun sesini sevmekten nefret ediyordum ama bu tanıdık bir nefretti, uzun zaman önce ateşini kaybetmiş bir nefret.

Uzun kapının ahşap mandalı kalktı ve güneş gözlüklerimi çıkarırken kalbim güm güm attı. Gözlerim yarı kapalı, uyuyormuş gibi yaptım.

Peri çocuklarına bürünmüş Trent bahçeme geldi, hareketleri hem yavaş ve sinirli; belli ki gürültülü, kanatlı eskorttan hoşlanmıyordu. Tutmak

Yüz ifadem yumuşaktı, onun ince bedenine baktım. Onu son gördüğümünden bu yana geçen aylar içinde Trent bronzlaşmıştı ve bebek inceliğindeki, neredeyse yarı saydam saçları güneş ışığını yakalıyordu. Her zamanki bin dolarlık takım elbisesi yerine hafif gri kısa kollu bir gömlek, pantolon ve parlak elbise ayakkabıları giymişti. Bu onu zararsız gösteriyordu ama Trent hiç de öyle değildi. Ve ne burada tek başına ne yapıyordu? Quen onu asla tek başına bırakmazdı.

Trent eğrelti otlarıyla kaplı kayrak patıkada ilerlerken periler onunla sohbet ediyordu; masum işadamı görüntüsü, yasadışı biyo-ilaç ve Brimstone dağıtımının başı olarak gerçek tavrını gizliyordu. *Neden yine ona yardım ediyorum?*

Kendime yardım ediyorum, diye düşündüm, birden *kendimi* neredeyse çıplak hissettim. Cadılar toplantısına gitmeden önce aramızdaki tanıdık bağı iptal etmezsem, Trent beni tekrar öldürmeye çalışmaya başlayacaktı ve adamdan ne kadar nefret etsem de, beni yerin dibine sokmaya çalışmadığı zamanlarda onu daha çok seviyordum.

Kendimi koca bir ikiyüzlü gibi hissederek gözlerimi tamamen kapattım ve Trent'in Jenks'in çocuklarından birine bir şeyler mırıldanmasını dinledim. Kalbim daha hızlı atıyordu. Eğer Trent'ten başka biri olsaydı, birisi bu adamdan hoşlandığımı düşünebilirdi. Gerçekte, çan kulesinde bir gargoyle, bahçesinde periler ve çitin üzerinde bir kedi olan bir kilisede yaşayan çılgın bir cadı gibi görünmemek için çok uğraşıyordum - öyle olsam bile. Mutfığıma girmesinin imkânı yoktu. Her yerde mumlar, yarı ezilmiş otlar ve manyetik tebeşir varken olmazdı.

"Çöpümüzü karıştırırken kimi bulduğumu asla tahmin edemezsin, Rache." Jenks küçümseyerek konuştu ve üzerime soğuk bir gölge düşerken titreyerek gerindim.

"Rakunlardan kurtulduğumuzu sanıyordum," dedim ve gözlerimi açtığımda Trent'in üzerimde belirdiğini gördüm, arkasında güneş olan siyah bir silüetten başka bir şey değildi. Tarçın ve şarap kokusu burnuma çarptı ve gözlerimi kısıtım.

Trent gergin miydi? Meraklı. Eğer Trent rahatsızsa, o zaman belki yarı giyinik olsam bile üstünlüğü elimde tutabilirdim. Bu güzel bir değişiklik olurdu. Beni savunmaya geçirmekte çok iyiydi.

"Merhaba Trent," dedim adam hiçbir şey söylemediğinde, peri kanatlarının yarı gölgeleri ikimizin üzerinde benek benek desenler oluşturunuyordu, sesleri neredeyse çınlayan sesleri kadar gürültülüydü. "Burada ne işin var senin? Ivy'den kaçıyoruz, değil mi?"

Geri geri gitti ve güneş beni kör etti -tıpkı planladığı gibi. "İyi günler Rachel," dedi Trent kuru bir sesle. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Güneş gözlüklerime uzandım ve o, üzerinde bornozumun örtülü olduğu sandalyenin yanında durup onu almamı engellerken taktım. "İki ay boyunca kimsenin ölüm listesinde olmamanın bir insana neler yapabileceği inanılmaz." Tereddüt ettim, saçlarının her zamankinden daha moda bir stilde olduğunu fark ettim. "Sen de fena görünmüyorsun, katil bir uyuşturucuya göre Lordum."

Bunun üzerine Trent'in gülümsemesi gerçek oldu. Sanırım sözlü şakalaşmamızdan hoşlanmıştı.
-Diğer herkes banka hesabından dolayı ona karşı çıkamayacak kadar şaşkıındı. "Sizi böyle şaşırttığım için özür dilerim ama size söylemek istediğim bir şey var.
seninle tartışmak." Jenks'e baktı. "Mümkünse yalnız mı?"

O zaman Ivy'den kaçıyordu, diye düşündüm ve bunun komik olduğunu düşündüm. Jenks homurdandı, elleri kalçalarına gitti. Parmakları bahçe kılıcının kabzasına değdi ve ona yaramaz, tehlikeli bir görünüm verdi, tıpkı tavırlı ve öldürmeye meyilli Puck gibi. Eğlenerek Trent'e gülümsedim. Böylece kendimi açıkta hissetmezdim.

"Aslında şu anda biraz meşgulüm," dedim sandalyeye yerleşip gözlerimi kapatırken. "Güneş doğarken melatonin yapmalısın. parlıyor." Gözlerimi açtım, ona yumuşak bir samimiyetsizlikle gülümsedim ama küçük bir uyarı kaşlarımı çattı. *O burada yalnız.*

Ağaçlardan gelen yumuşak bir kıkırtı Trent'in dikkatini çekti ve sağa doğru hızlı bir adım atarak geçen yılın meşe palamutlarından birinin önünden çekildi. Palamut avlunun kırık arduvazına çarptı, hayal kırıklığı korosu büyürken çim sandalyemin altında zıpladı ve yuvarlandı.

Jenks suratını ekşiterek, "Affedersiniz," dedi ve ağacın tepesine doğru fırladı. Gürültülü bir şikayet duyuldu, hemen susturuldu ve periler birer birer aşağı inmeye başladı

Jenks'in dikkatli gözleri altında, özür dileyip kederli bir şekilde mezarlığa uçmadan önce, buzlu çay bardağımın yanındaki masaya bir meşe palamudu, bir sopa ve hatta bir misket bırakacak kadar.

"Kardeşimin düğünü için bu solgun teni ölüm beyazından bir ton uzaklaştırmak için dört saatim var," dedim huzursuzca ve küçük dramayı görmezden gelmeye çalışarak, "ve bunu mutfağında senin büyüünü bozarak geçirmeyeceğim. Beşte geri gel. Ya da oturup güneş batana kadar bekleyebilirsin. Umurumda değil. Quen arabada mı? İsterse geri gelebilir. Buzdolabında biraz daha buzlu çay var. Ya da bira. Siz bira içersiniz, değil mi?"

Trent sanki bir zafer kazanmış gibi, "Bugün bebek bakıcım yok," dedi ve ben boğazımı temizledim. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Bebek bakıcım, o anda başımın ne kadar belada olduğuna ve hangi gerçeklikte bulunduğuma bağlı olarak ya dört inçlik bir adam ya da sinir bozucu bir eski hayaletti.

Jenks'in en küçük kızı Jrixibell, kahverengi ipek elbisesinin eteklerini kıvrarak öne ve arkaya eğildi. Görünüşe göre bu onun meşe palamuduymuş. Jenks'in sert bakışları altında, tatlı görünümlü küçük kız utanarak bir şeyler mırıldandı "Üzgünüm" dedi ve üç kız kardeşinin beklediği yere uçtu ve birlikte daha fazla yaramazlık planlamak için yakındaki bir çalılığa daldılar.

Trent gülümsedi, yarı dönmüştü ve yakındaki sandalyeyi hayali tozlardan arındırıp, sanki daha önce hiç plastik dokumaya güvenmek zorunda kalmamış gibi nazikçe hareket ederek oturduğunda beni şok etti. Ona bakarken gözlüklerimi çıkardım.

Kalıyor mu? Elbette teklif etmiştim ama kabul etmesini beklemiyordum! Birden kendimi iki kat daha savunmasız hissettim ve Trent bacak bacak üstüne atıp öne doğru eğilerek yığının en üstündeki dergiyi alırken hiçbir şey yapamadım. "Yeniden dekore mi ediyorsun?" diye sordu boş boş.

"Jenks orada," dedim kalbim küt küt atarak. Burada öylece yatıp o yokmuş gibi davranamazdım. Öfkeleneneğini ve bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm. Onun zamanının benimkinden daha önemli olduğu saçmalığını bırak ve git. "Bekleyecek misin? Yapacak daha önemli bir işiniz yok mu?"

"Evet, aslında biliyorum," dedi bir sayfayı çevirirken, yeşil gözleri fayans ve sanat eserlerinin resimleri üzerinde geziniyordu. "Ama seninle konuşmak istiyorum. Yalnız." Gözlerini dergiden kaldırıp Jenks'e dikti.

"Şimdi sadece bir peri osuruğu dakika ..." Jenks öfkeli bir gümüş sütunun üzerinde yükseldi.

Kaşlarım çatıldı. Trent benimle yalnız konuşmak için tarçın ve şarap kokarak erkenden gelmişti. Bu hiç iyi değildi. "Sorun yok Jenks," dedim usulca ama beni duymadı.

"Seni Rachel'la yalnız bıraktığım gün, bir elbise giyip polka dansı yapacağım gündür!" Jenks böyle diyordu ve ben oturduğum yerden kalkıp ayaklarımı şezlongun iki yanına koydum.

"Jenks, ben hallederim."

"Biz bir takımız!" Jenks eli kınında duran bahçe kılıcının kabzasında bağırdı. "Ya hepimizle konuşursun ya da hiçbirimizle!"

Bahçenin ve mezarlığın kenarlarından izleyen yaklaşık bir düzine çift göz vardı ve tepemde bir yaprak hışırtısı duydum. Trent'e baktım. Dudakları bir an için birbirine yapıştı ve sonra yüz ifadesi gevşeyerek kızgınlığını gizledi.

"Jenks," dedim usulca, "sorun yok. Sana ne dediğini söyleyeceğim." Trent'in gözleri kısıldı ve ben de çenemi kaldırdım. "Söz veriyorum."

Jenks hemen sakinleşti, hışımla buzlu çayımın yanına inerken kanatları takırdadı. Trent küçük bir endişe kırılgılığı yaşadı ama bu doğrudu. Jenks'e her şeyi anlatabilirdim ve Trent'in bunu bilmesi gerekiyordu.

"Neden çocuklarınızı alıp mezarlığın uzak ucundaki böğürtlenlere bakmıyorsunuz?" dedim ve tepedeki ağaçta bir hışırtı daha duyuldu. "Hepsine."

"Evet, tamam," dedi Jenks asık suratla. Ayağa kalktı, iki parmağıyla önce kendini, sonra Trent'i işaret etti - "Seni izliyorum "un açık bir jesti.

Çocuklarına ortalığı boşaltmalarını ve bize biraz yer açmalarını bağıarak uçup gitmeden önce. Trent gizli köşelerinden ve saklandıkları deliklerden onların gidişini izledi, parmaklarını bağlayıp çözdükçe gerginliği daha da belirginleşiyordu.

Mezarlıkta kesilmiş çimen ve sıcak taş kokan bir rüzgâr esti ve ürperdim. "Peki, ne oldu?" Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve kayıtsızmışım gibi davrandım. "Ortaklarımın ve ofis yardımcınızın önünde söyleyemediklerinizi bana söyleyecek misiniz, yoksa orada öylece oturup bikinime mi bakacaksınız?"

Bu beklenen kıkırdamayı getirmedi. Bir nefes alıp verdiğini duydum. Yerine konan derginin yumuşak, kayar sesi beni tekrar ürpertti. "Meclisle yapacağın toplantı mı?" dedi usulca. "Neler olacağının farkında olduğunu sanmıyorum."

Gözlerim açıldı ve ona döndüm. Dirseklerini dizlerine dayamak için öne eğilmiş, ellerini dizlerinin arasına koymuştu. Eğilmişti, alnında endişeli bir eğim vardı, bakışlarımı üzerinde hissedince başını kaldırdı.

Cadılar meclisi için mi endişeleniyordu? "Cadıların yıllık toplantısı mı?" Dedim. "Sorun değil. Ben halledebilirim." Dokuma beni kesiyordu ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim.

"Kara büyü kullandığın için af diliyorsun," dedi ve bu hatırlatmayla içim daraldı. "Bu, sahilde sarhoş cadılardan kaçmaktan biraz daha fazlası."

Tedirginliğimi gizlemek için üstümün askısını kaydırdım. Trent baktı Endişeli olsa bile o ucuz sandalyede oturmak şahaneydi. "Bana bilmediğim bir şey söyle," diye homurdandım.

"Rachel. . ."

İçimi bir gerginlik kapladı ve yüzümü buruşturdum. "Meclis suikastçılarını geri çağırdı," dedim ama ona bakamadım. Elbette, beni öldürmeye çalışmayı bırakırlardı, ama bir iblis dakikasında tekrar başlayabilirlerdi. *Bırakın kendi hayatımda yaşayayım. Hayal dünyası bir gün daha uzun, tamam mı Trent?*

"Yarın sahile mi gidiyorsun?" diye sordu, ben de elimi burnumun altına götürüp başımı salladım. Bunu biliyordu. Ona geçen hafta söylemiştim.

"Peki ya Jenks ve Ivy?"

Bakışlarım bahçe ile mezarlık arasındaki diz boyu duvarın üzerinde duran Jenks'e kaydı. Sözüne sadık kalarak çocuklarını zapt ediyordu. Yine de kızgındı, ayaklarını iki yana açmış ve ellerini kalçalarına koymuştu. Kanatları görünmezliğe doğru tam gaz ilerliyordu ama ayakları güneşin ısıttığı taşa çivilenmişti. Bir omzumu kaldırdım, sonra indirdim, umursamaz görünmeye çalıştım. "Ivy şirkete göz kulak olmak için kalıyor. Jenks benimle geliyor. Eğer insan boyutundaysa, basınç değişimleriyle başa çıkabilir." *Umarım.* Birden şüphelenerek Trent'e döndüm. "Neden?"

İç çekti. "Asla başaramayacaksın. Jenks'le bile."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve hareket etmemek için kendimi zor tuttum. Hafif esinti serinletti ve tüylerim diken diken oldu. "Oh, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi ve tüylerimin diken diken olduğunu fark edince yüzüm kızardı. "Sence hangisi daha olası: meclisin senin gelmene izin vermesi mi? Güvenlik sistemlerimi test etmek için ayrıntılı bir planın parçası olarak sizi nasıl dışladıkları hikayesiyle onlardan önce mi, yoksa yolda sizi öldürerek her şeyi ortadan kaldıracaklarını mı?"

Kuyruk tüylerimi böyle çekiştirip dururken kafamı kumun içinde tutmak zordu. "Ben aptal değilim," dedim güneş yağını elime alırken. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? Burada benim seçimim nerede? Çenemi kapalı tutarsam beni affedeceklerini söylediler."

"Affin siz hayattayken gelip gelmeyeceğini hiç söylemediler."

Doğru. "Bu hiç adil değil." Sinirlenerek şişenin kapağını açtım ve avucuma biraz yağ fışkırttım.

"Artık aptal olmayı göze alamazsın," dedi Trent ve ben kaşlarımı çatarak şişeyi masaya vurdum. "Seni bir iş adamı yapan özellikler

çekici çalışan - sadakat, dürüstlük, tutku, çalışkanlık ... güven - ne kadar az insanın kurallarınıza göre oynadığını fark edene kadar sizi öldürtecektir."

Sonuncusu, *güven*, onun için söylemesi zordu ve kaşlarını çatarak güneş yağı sürme kisvesi altında tüylerini ovuşturdu. "Ben saf değilim," diye homurdandım dokumadan kalan kırmızı izleri bulurken. Evet, iblislerle çalıştım, onlarla eğitim gördüm ve onların sihirlerini kullanabilen iki cadıdan biriydim ama iyiydim. Önce bana zarar vermeyen *hiç* kimseye zarar vermedim ve *her zaman* beni öldürmeye çalışanlardan daha fazla itidal gösterdim. Periler bile.

Trent hızlıca, "Meclis seni asla ticari bir uçağa bindirmez ve sahile ulaşmanın tek yolu birlikte gitmemiz," dedi. "Ben seninle olursam meclis hiçbir şeye kalkışmaya cesaret edemez."

Birlikte mi? Gözlerimi kırıştırdım, sonra ona baktım. Tarçın ve şarap kokan bahçeme gelmesinin nedeni buydu. Birlikte sahile gitmek istiyordu ve hayır dememden korkuyordu. "Beni arabanla gezdirmeyi mi teklif ediyorsun? Özel jet mi?" İnanamayarak söyledim. Hem ondan hem de meclisten neredeyse kurtulmuştum, neredeyse yeniden kendi kişiliğime bürünmüştüm. Eğer onun uçağına binersem, herhangi bir yere inebilirdi.

"Bana güvenmek zorundasın," dedi sanki aklımı okuyormuş gibi ama vücut dili güvenmemem gerektiğini söylüyordu.

Rahatsız ve üşümüş hissederek arkama yaslandım. "Evet, sanki o küçük elf kalbinin iyiliğinden bana yardım edeceğine inanıyordum gibi. Hiç sanmıyorum."

"Sirke yerine şeker denediğime inanabiliyor musun?"

Sesi eğleniyor gibiydi ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Evet," diye ağzımdan kaçırıp. "Buna inanırdım ama senin jetine binmeyeceğim. Sen uyuşturucu kaçakçısı, vergi kaçırıcı, sinir bozucu... katil bir adamsın ve son iki yıldır beni ortadan kaldırmaya çalışmaktan endişe etmediğim bir ay bile olmadı."

"Rahatsız edici mi?" Trent bornozuma yaslandı, rahatsız edici olmaktan hoşlanıyor gibiydi, parmakları birbirine bağlıydı ve ayak bileği bir dizinin üzerindeydi. Bu pozisyon

beni güvensiz gösterirdi, ama onda kendinden emindi. Hindistan cevizi yağı kokusu tarçınla karıştı ve gözlerini indirdi. Sessizce bekledim.

Trent yumuşak bir sesle, "İşin aslı, ölmendense hayatta olmanı ve meclisten kurtulmanı tercih ederim," dedi ve yırtık bir yaprak aşağı doğru sürüklenirken yukarı baktı. "Eğer sahile bensiz gidersen, başaramazsın. Hâlâ bir gün benimle çalışacağınıza dair umut besliyorum Bayan Morgan."

Tanıdık bir zemine geri dönmüştük. Benimle çalışmak benim *için çalışmaktan* daha iyiydi ama kaç kez hayır demem gerekiyordu? "Hayır, yalan söylüyorsun," dedim, itiraz etmeye başladığında gözlüklerimi ona doğru salladım, yeşil gözleri dalgalı sarı saçlarının altından bana masumca bakıyordu. "İçeri girdin

Seninle sahile gelmemi istediğin için bu kadar gerginsin, tam tersi değil. Güvenimi mi istiyorsun? Gerçekle satın almayı deneyin. O zamana kadar, Konuşacak bir şeyimiz yok. Güle güle, Trent. Beşte görüşürüz. Çıkarken mezarlık kapısının sana çarpmasına izin verme."

Gözlüklerimi tekrar yüzüme sıkıştırdım ve ayaklarını sürüyerek onu görmezden gelerek hışımla arkama yaslandım. Bir an için, şehir gücünün yardımseverliğine dair ezik iddiasına sadık kalacağını düşündüm ama sonra fısıldadı, "Batı Yakası'na gitmem gerek. Bir refakatçim olmalı ve Quen Ceri'yi bırakmayacak. Doğumuna üç hafta var."

Ceri mi? Çenem sıkıştı, kehribar renkli dünyaya bakarken gözlerim açıldı. Doğrudum ve yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Trent'e baktım. Yüzünde bir parça şefkat vardı ama ifadesinin çoğu kızgındı, muhtemelen Ceri onun yerine güvenlik görevlisini sevdiği için.

"Quen, benimle gelmediğin sürece Cincinnati'den ayrılmama izin vermiyor," dedi Trent, açıkça canı sıkılmıştı. "Senin ham ama hevesli olduğunu söylüyor."

Güldüm. Elimde değildi. "Tamam," dedim bacaklarımı tekrar kırık verandaya doğru sallayarak. "Sanırım şimdi anladım. Bana -zavallı küçük bana- yardım etmek için güçlerini birleştirmek istediğini söylüyorsun ama bunun tek nedeni Quen'in tek başına gitmene izin vermemesi. Nasıl olur? O dandik kağıdını imzalamazsam bana karşı konuşmayı mı planlıyorsun? Quen'i sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

"O sözleşmeyi unutacak mısın?" dedi, kızgın görünmeye başlamıştı. "Sana zorbalık etmeye çalışmam bir hataydı ve özür dilerim. Sahile gitme ihtiyacım özel bir mesele. Sen sadece beni oraya götürmek için bir araçsın. Bir eskort."

Üzgün müydü? Bu itiraf karşısında şok olmuşum. Duvardan Jenks bir turuncu patlamasıyla havalandı. Belli ki o da duymuştu.

"Lütfen," dedi Trent, sandalyesinin kenarına doğru kayarak. "Rachel, yardımına ihtiyacım var."

Kapıdan metalik bir tıkırtı ve bir hava üflemesinin zayıf, tanıdık sesi geldi. Trent'in arkasında, göğüs hizasında küçük mavi bir top tam Öne doğru eğilmeseydi o da olacaktı. Ağaca çarptı, tanıdık bir sesle patladı ve delici bir ıslık sesi bahçede yankılandı.

Trent önce bana, sonra ıslak ize baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kahretsin, saldırı altındayız.

OceanofPDF.com

İki

Trent ayağa kalktı, aptal aptal ağaca ve köpüren sarı büyü kütlesine bakıyordu.

"Yere yat!" Onu dengesini bozacak şekilde çekerken bağırdım. Düşmeye başladı ve hala oturuyordu, onu kendime doğru çektim, kendimi destekledim ve ağırlığını üzerime ve uzak tarafımdaki verandaya kaldırdım. Nefes nefese sert kaldırım taşlarına çarptı, gözleri irileşmiş ve saçları savrulmuştu. Arka bahçedeki ley hattına doğru hızlıca bir düşünceye dalmıştım bile. Güç içeri aktı, tanıdık ama acelemden dolayı acı verici ve Trent saçlarını gözlerinden savurmadan önce, kelime *eşkenar* dörtgen zihnime fısıldadı. Bir anda, koruma çemberi oluşturmak için gereken beş dakikalık süreci yeniden yaşadım.

Etrafımızda yarı görünmez bir bariyer oluştu, tüm çizilmemiş dairelerde olduğu gibi merkezinde ben vardım. Trent doğruldu, başı omzuma değiyordu. "Kal Aşağı!" Tısladım ve iki sıçrama daha çemberime isabet ederken ikimiz de sarsıldık, büyüleri siyah-altın auramda küçük renk çukurları oluşturdu. Onun ötesinde, periler mezarlıkta hareket ediyordu ve ben aptallığıma lanet ettim. Jenks'e çocuklarını merkezde tutmasını söyleyerek ilk savunma hattımızı etkili bir şekilde kapatmıştım.

"Jenks!" Ayağa kalkarken bağırdım, çemberim başımın tepesinden birkaç santim uzaktaydı ve kollarımı kollara sıkıştırarak bornozuma uzandım.

Jenks gitmişti ama altın tozu izi hâlâ parlıyordu, bu da onun düz bir şekilde uçtuğunu gösteriyordu. Tiz bir peri cıvıltısı dikkatimi ön kapıya çekti. Gözlerim müstakbel suikastçıninkilerle buluştu ve saldırgan eğildi.

"İşte!" Bağırđım ve daha fazla peri saldırgana doğru ok gibi fırladı.

Kaşlarımı çatarak bornozumu bağlarken öfkelenđim. "Kiliseye gir," diye Trent'e neredeyse hırlayacaktım. "Kendini bir çember içine al."

"Rachel."

Saldırgan kaçarken bile onu güvenli bir yere çektiğim için sinirlenmeyi başaran, sıkıca bastırılmış dudaklarını ve kızgın yeşil gözlerini gördüğümde öfkeyle döndüm. "Sana nişan almışlardı, bana değil!" Dedim. "Kiliseye gir!"

Ona söylediğim gibi yapıp yapmadığını görmek için beklemeden kapıya doğru koştum, çemberimi kırıp enerjiyi içime çekerken nefes nefese kaldım. Çıplak ayaklarım kayrak patıkada neredeyse sessizdi ve çenem sıkılmıştı. Sıçratma tabancam şu anda işe yarayabilirdi ama Al onu iki ay önce eritmişti ve kimse bana yenisini satmaz.

Kalbim küt küt atarken kapının yıpranmış, sert tahtasını ittim, adrenalin onu çalılara çarpmasına neden oldu.

"Bayan Morgan, dikkat edin!" diye bağırđı bir peri ve ben puf sesiyle irkildim. Hava.

"Kahretsin!" Çitlere doğru düşerken haykırdım ve kapı çarptı kapı çerçevesine geri döndüm. Geldiğim yöne baktığımda, boş şezlongla aramda yerde yeni bir sıçrama olduğunu gördüm. Mucizelerin mucizesi -Trent gerçekten de beni dinlemiş ve içeri girmişti. Zihnimin arkasındaki hafif kaşıntı hissi onun bir çember oluşturmamasından kaynaklanıyor olabilir. Ya da suikastçının kurduğu bir tuzak olabilir.

Siyah saçlı bir peri çitin üzerine indi, ellerini yumruk yapmış kalçalarına dayamıştı. "Şimdi kaçıyor Bayan Morgan," dedi Jumoke ve ben de ona minnettar bir gülümseme verdim.

Kapıya tekrar vurarak açtım ve içinden koşarak geçtim, Jumoke başımın hemen üzerinden uçuyordu. Bir grup peri arkamdan bağırarak beni cesaretlendiriyordu. Bana ateş eden adam gerçekten de kaçıyor ve yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı.

O hızlıydı. Ben daha hızlıydım ve caddeye doğru ilerlerken onun ince, karanlık formunun peşinden koştum. Kaldırıma ulaştığımızda parmak uçlarım adamın gömleğini sıyırdı ve kalbim çarparak üzerine düştüm. Bir şaşkınlık çığılığı atacak kadar zamanı vardı ve ben gözlerimi yaklaşan betona karşı sıktım.

Nefesimi kesen bir kavanozla vurulduk ve yeni bir tutuş, güneş gözlükleri düşüyor. "Bir çizgiye dokundun ... ve gelecek haftaya kadar ... uyanmayacaksın!" Nefesimi tuttuğumda nefes nefese kaldım. Aman Tanrım. Benim Dirseğim kafatasıma kadar titriyordu ama darbenin çoğunu o almıştı. Çırpınarak dizimi sırtının küçük kısmına koydum ve kolunu kendi boynuna doladım, hareket ederse bileğini kırmaya hazırdım. Periler her yerdeydi, o kadar hızlı konuşuyorlardı ki onları anlayamıyordum ama "davetsiz misafir" ve "baba" kelimelerini yakaladım. Bu arada Jenks neredeydi?

Adam kıpırdamıyordu ve biraz "cesaretlendirildikten" sonra sıçrama silahını bıraktı ve periler bir ekip olarak çalışarak silahı onun ulaşamayacağı bir yere sürüklediler. Kiraz kırmızısı rengine kadar benimkine benziyordu. Peki ya mavi sıçratma topları? Onlar neredeyse benim alametifarikamdı.

"Trent'e saldırdığım için beni suçlamaya mı çalışıyorsun?" diye bağırdım ve o sadece homurdandı. "Taşaklarında ne var Jack? Belki de birlikte öğrenmeliyiz? Gerçekten kişisel olarak?"

Zorlukla nefes alan adam bana bakmaya çalıştı, yeşil gözlerindeki öfke barizdi. Yeşil gözlü, sarı saçlı, sırık yapılı, bronz tenli: O bir elf miydi? Bir elf suikastçısı mı? Çok iyi bir tane değil ama. Ve hangi cehennemdeydi Jenks?

Koşan ayakların sesi başımı kaldırmama neden oldu. İkinci bir adam vardı ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Kahretsin, kaçıyordu!

"Trent'in mi yoksa benim mi peşimdesin?" Altımdaki adama bağırdım ve öfkeyle alnını betona vurdum.

Adamın gözleri acısını gösteriyordu. "Neden umursuyorsun ki?"

Ha?

Ultrasonik bir ses duyuldu ve Jenks'in çocukları babalarına yer açmak için geri çekildiler. "İkisi birden!" Jenks haykırdı, adamın sırtına vurmak için gümüş ışıltılar ve tılsım dolabımdan bir fermuar şeridi düşürdü. "Trent mutfakta. Onu çağırmamı ister misin?"

Onun mu? Fermuarı adamın bileğine geçirdim ve sıkıca bağladım, kendimi hemen daha iyi hissettim. "Jack", ley hattı ile olan belki de teması kesildiği için hareket etmedi, bana başlangıçta bir tane kullanmaya hazır olmadığını söyledi, ama üzülmeğe güvende olmak daha iyidir. Ne yapacağıma karar vermektan kurtulmuştum. Ivy'nin bisikletinin sesi sokağın öbür ucundan geliyordu. Jenks ikinci bir fermuar şeridiyle uzaklaştı ve çocuklarını bana altımdaki adama ne yapmam gerektiğini tatlı tatlı anlatmaları için bıraktı. Konuşmaya eşek arıları konusu girince kıpırdandı ve ben de kolunu çektim.

Jenks'in tozu üzerinde parıldarken Ivy'nin motoru yavaşladı, sonra gaza basıp beni hızla geçti ve çimenlerin üzerinden kaçan kadını hedef aldı. Ivy bana karşı Jenks'ten biraz daha korumacıydı ve sessiz bir öfkeyle ayağını bir mızrak sıırğı gibi kullanarak kadını yere serdi. Yüzünü buruşturarak, kadının önden kayarak dururken bir ağız dolusu ot yutmasını izledim. Jenks'in çocukları beni terk etti ve kadın yavaşça doğruldu, elleri yumruk halinde başının üzerindeydi, etrafını sarmışlardı, güneş ışığında potansiyel ölümün parlak ışıltılı noktaları.

"Çocuklar!" Jenks'in sesi tizdi. "Bunu konuşmuştuk! Lunkerler öldürölmeyen bir türdür! Nasıl oluyor da annenizi dinlediğiniz gibi beni hiç dinlemiyorsunuz!"

Her şey bitmiş gibi görünüyordu. "Ayağa kalk," dedim, tutuşumu hafifletirken zor nefes alıyordum.

Adam altımda döndü, ayağını ve yumruğunu savurdu. Ayağa kalkıp uzaklaşarak ayağa kalktım ve ayağını yakaladım. Kemiklerimi sarsan bir gümbürtüyle bana çarptı ama onu yakaladım. Kararlı yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve ayak bileğini kırmaya gittiğimde, diğer ayağıyla bana yandan çarptı.

Nefesimi tuttum ve beton zemine düşerken aklımı başımda tutmaya çalışarak bunu zarif bir şeye dönüştürmeye çalıştım. Altımda mide bulandırıcı bir çıtırtı vardı. Gözlüklerim. *Lanet olsun!* Yine de bıraktım ve

Ayaklarımı tekrar bulduğumda, ayağa kalkmış ve bıçakla üzerime geliyordu.

"Rachel, onunla oynamayı bırak," dedi Ivy yüksek sesle, bisikleti bize doğru rölantide dönerken, fermuarlı kadın kılıç tutan coşkulu bir peri eşliğinde uysalca önünden yürüyordu.

"Bıçağı var!" diye haykırdım, dişlerimi sıkarak X bloğu yaptım, sonra kolunun altına dalarak kendi bıçağını böğrüne saplamasını sağladım. Ve orada durdum, hala elinde olan bıçağı ona bastırırken zor nefes alıyordum ama henüz deriyi kırmamıştım. Kıpırdamadı, bıçağın tam böbreğinin üzerinde olduğunu biliyordu. Tanrım Louise, sokağın karşısındaki evin perdeleri hareket ediyordu. Biri Inderland Güvenlik'i aramadan önce bunu içeri götürmeliydik. İhtiyacım olan son şey burada bir istihbaratçı olmasıydı.

"Kaybettin, Jack!" Bıçağı bırakana kadar bileğini sıkarken bağırdım, sonra kolunu kaldırıp yakındaki elektrik direğine bastırdım. "Jill'i yakaladık," dedim homurdanırken, "ve o bir kova suyu bahçeme asla sokamazsın. Sakin olmazsan tacını kırarım! Anlaştık mı?"

Adam başını salladı ama ben sakinleşmedim. Saçlarımı ağızımdan tükürerek çıkardım, Ivy'nin bisikletini park ettiğini ve kadınla birlikte yürüyüşe çıktığını fark ettim. Kadın suikastçının elleri yumruk olmuş, başının üzerindeydi. Jenks'in çocukları bıçağı kenara kaydırmak için birlikte çalışıyorlardı. Yavaşça gülümsemeye başladım. Onları yakalamıştık. Vay anasını!

"Merhaba, Ivy," dedim çizmeli ayaklarını sürüyerek durduğunda. "İşlerini hallettin mi?"

Hafif Asyalı görünümlü kadın cüppeme bakarak dudaklarını büktü ve eczane çantasını kaldırırken gülümsedi. İnce plastikten ikinci bir tabancanın ve birkaç bıçağın belirgin gölgesi görünüyordu. Küçük, keskin köpek dişlerini gizlemek için dudakları kapalıydı ama keyfi yerindeydi.

"Bunları içeri mi götüreceksin yoksa poşetleyip büyük çöplerin toplanması için buraya mı bırakacaksın?" diye sordu, siyah gözleri aldatıcı bir şekilde boş olan sokağa bakarken. Parlak güneşe rağmen gözbebekleri tamamen büyümüştü, bu da onun

içgüdülerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Güneşte olmak yardımcı olacaktı; şimdi ter ve korku kokusunu alıp götüreren rüzgâr da öyle.

"İçeri," diye nefes nefese kaldım. Ben nefes nefese kalmıştım ama Ivy değildi. Bir metre boyunda, zayıf, atletik bir vampirdi; mavi kot pantolon, botlar ve dar siyah bir tişört giymişti. Onu terletmek için bisikletiyle kaçan bir suikastçıyı kovalamaktan daha fazlası gerekirdi.

"Uslu duracak mısın, Jack?" Elektrik direğine yaslanmış adama sordum ve başını sallayınca bıraktım. Ivy onu okşarken yüzünü buruşturdu, başka bir bıçak ve şeffaf, ezilmeye dayanıklı bir kapta daha fazla mavi sıçrama topağı ekledi.

plastik şişeyi çantasına koydu. Elimi sıçrayan toplar için uzattım ve Jack'in gözlerinin takdirle açılmasını sağlayacak kadar hızlı bir şekilde haznesini doldurdum.

Şarjörü çıkarıp attıktan sonra tabancayı elime aldım ve elimde iyi hissettiğimi düşündüm. "Burası benim evim," dedim kiliseyi işaret ederken. "Hoşuma gitmeyen bir şey yaparsan, haznede ne varsa alırsın ve kanun benim tarafımda olur. Anlaşıldı mı?"

Başlarını sallamadılar ama tehdit de savurmadılar.

"Yürüyün," dedim ve bana iksirlerin kötü olduğunu söyleyen bir itaatle ikisi beton merdivenlerden çıkıp çift ahşap kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Yavaş yavaş rahatlamaya başladım.

Ivy silaha baktı, kaşları çatılmıştı. "Seninkine benziyor," dedi.

"Bunu da mı fark ettin?" Saldırganlara bakarak kapının bir tarafını açtım. Önce Jenks'in çocukları kiliseye girdi -üçü kırık güneş gözlüklerini taşıyordu-, sonra kötü adamlar, sonra da biz. "Sen iyi misin?" Ivy'ye sordum.

Dişlerini göstermek için gülümsedi, ölene ve gerçek bir ölümsüz olana kadar küçüktü ve ben bir ürpertiye bastırdım. Ivy içgüdülerine hâkim olmakta çok başarılıydı ama savaşmak, kaçmak ya da yemek onun içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarırdı ve bu üçünü de yapıyordu. "Sorun değil," dedi bizi karanlık fuayeye götürürken. Günün birinde yeni bir aydınlatma armatürüne yatırım yapacaktık ama sığınak

Güneş, uzun vitray pencerelerden içeri girerek yeni oturma odası mobilyalarının, kullanılmayan masamın, Ivy'nin egzersiz minderlerinin ve Kisten'in yanmış bardo masasının üzerinde renkli desenler oluştuyordu. Onu hâlâ tamir ettirmemiştim. Çıplak ayaklarım eski meşenin üzerinde gıcırdadı ve Jack'i mabedin arkasındaki küçük koridora doğru ittim.

"Trent şimdiden burada mı?" Ivy onu kokladığını belli ederek sordu. "Hâlâ hayatta, değil mi?"

Başımı salladım ve ayaklarımdaki kaldırım taşlarını sildim. Yüce Tanrım, çıplak ayaklarım ve bikininle bir suikastçıyı etiketlemiştim. Eğer bu internete düşerse çok sinirlenecektim. "Son bildiğimde öyleydi. Ona mutfağa gidip beklemesini söyledim." Suikastçılar genellikle üçerli olarak seyahat ederdi, ama bu elfti. Geleneklerini bilmiyordum.

Jenks bize doğru eğilirken alaycı bir tavırla, "O içeride," dedi. "Onların gerçek suikastçılar olduğunu sanmıyorum. Hiç ley-line büyüü bilmiyorlardı."

"Ölümcül olmak için büyüye ihtiyacın yok Jenks. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Jenks homurdandı. "Bir şey bildiklerini sanmıyorum. Elfler gibi kokuyorlar ama içlerinde o kadar çok insan var ki, büyüleri *olmayabilir*."

Omuz silktim, Jenks'in çocuklarının iki saldırganı gösterdikleri neredeyse kayıtsızlıktan bunu tahmin etmiştim. Karanlık koridora girdiğimizde önümüzdeki adam arkasına baktı ve ben de alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sonuna kadar," diye yönlendirdim, erkek ve kadın banyolarını ve ikiz yatak odalarını geçip büyük, endüstriyel boyuttaki mutfağa doğru ilerlerken. Jack ve Jill kendi aralarında fısıldaşırken boğazımı temizleyerek uyardım ve sustular.

Güneşin aydınlattığı mutfağa girdiğimizde periler kan ve papatyalar hakkında şarkı söylüyordu ve Trent'i dağınık orta tezgah ile kirli büyü kaplarıyla dolu lavabonun arasında kendi yaptığı bir çemberin içinde güvende bulduk. Çemberinin parlak, neşeli altın renginde iblis pisliği yoktu ve bu beni rahatsız ediyordu. Az önce benim auramın altına girmiş ve yaptığım pisliği görmüştü. ondan yapılmış. Şeytani müstehcenlik. Çirkin. Siyah. Çoğunlukla kalıcı.

Mutfak, geniş paslanmaz çelik tezgahı, floresan aydınlatması ve üzerinde ve altındaki açık dolaplarda asılı yazım ekipmanlarımla bulduğum orta ada tezgahı ile tüm kilisede en sevdiğim odaydı. İki ocak vardı, bu yüzden yemek pişirmek için büyü yapar ve aynı yüzeyde yemek pişirir. Annemin yeni buzdolabı bir duvar kapladı. Bis, üzerine tünemiş, kafatası şeklindeki kurabiye kavanozunun yanında uyuyordu. Küçük gargoyl muhtemelen güneş doğduktan sonra uyanık kalmaya çalışıyordu ve yanlış değerlendirmiş. Ne kadar gürültülü olursak olalım gün batımına kadar aşağıda kalacaktı ve hava giderek gürültülü olmaya başlamıştı. Pixie'ler tek bir küçük odaya girip çıkıyorlardı. lavabonun üzerindeki pencere. Ivy'nin bilgisayarını iç duvarın karşısındaki büyük çiftlik mutfak masasına kurmuştu, ama alan benimmiş gibi hissediyordum. Trent'in burada yalnız olması beni biraz rahatsız etmişti.

Jenks'in çocukları tek bir yere tünemeyecek kadar heyecanlı bir şekilde her yerde uçuşuyorlardı ve başımı ağrıtmaya başlamışlardı. Trent de acı çekiyor gibi görünüyordu. "Bak, Ivy! Camın altındaki elf!" Jenks dedi ve ben iç geçirdim, farkındalığımla ilgili küçük bir sancı içimden geçerken ve Trent çemberini düşürürken bile.

Jenks'in çocukları tek bir varlık gibi Trent'in etrafını sardı. Jrixibell karahindiba yapıp yapamayacağını sorduğunda kaskatı kesildi ama yüzünü buruşturmadan başka bir şey yapmadı. Onun için kolye. Evet, Jack ve Jill elf olabilirlerdi ama Trent gibi tam kanlı değillerdi. Periler neredeyse onları görmezden geliyordu.

"Jenks. . . ." diye seslendim, Bis'e bakarken kendi başım da onların gürültüsünden yarılmıştı. Kedi cüsseli, gri tenli çocuğun nasıl uyuyabildiği merak konusuydu ama uyuyordu, kösele kanatları sırtına yakın duruyordu, siyah saçaklı kulakları sarkıktı ve aslan kuyruğu pençeli ayaklarının etrafına dolanmıştı.

Jenks dikkatlerini çekmek için kanatlarını çırttı. "Pekâlâ, millet!" diye bağırdı. "Jumoke, Jack, Jixy, Jhan sessiz olursanız kalabilirsiniz! Geri kalanınız bahçeye çıksın. Çiftler temizliği alsın. Çevredeki ihtimaller. Kelebek değil birilerinin haberi olmadan çizgileri geçiyor! Ve sıçrayan top izlerine dikkat edin. Tuzlu suyla dışarı çıkma şansımız olana kadar geride durun. Ve tılsımların ne yaptığını görmek için su birikintilerine güve atmak yok! Anlaşıldı mı?"

Bir onaylama ve hayal kırıklığı korusu halinde dağıldılar, Jenks'in kalmalarını istediği en büyük çocuklar baş üstü rafına çekildiler. Rahatlayarak nefes verdim ve Jenks gibi çıplak ayaklarımı iki yana açıp ellerimi kalçalarımaya koyarak ayakta durduğumu fark ederek kollarımı indirdim.

"Oturun," dedim müstakbel suikastçılara, buzdolabının yanındaki zemini işaret ederek ve onlar da nazikçe kendilerini yere bıraktılar. Ivy ağır ağır gerinerek dergileri sandalyesinden ayağıyla itti. Bir gümbürtüyle yere düştüler ve duvarın önünde uzun bir yığın halinde kaymaya başladılar. Aldatıcı bir şekilde sakin ve rahatlamış bir halde kapıya doğru sürüklendi ve ayakta durarak saçlarını at kuyruğundan çıkarıp tellerinin düşmesine izin verirken agresifti. nerede olabileceklerini. Suikastçılar pencereden geçmediği sürece, sıkışıp kalmışlardı.

Kendimi koruma güdüsüyle kadına bir rulo kağıt havlu attım. Sadece çenesi kanamakla kalmıyordu, adamın alnı da kaldırıma çarptığım yerden sıyrılmıştı. Ivy hiç değilse bunu takdir ederdi. Kâğıtların sert yırtılma sesi duyuldu ve Jill bir kâğıdı katlayarak kadının çenesini sildi ve ruloyu Jack'e uzattı.

"Kıpırdarsan bir iblis gibi üzerine çullanırım," dedi Ivy. "Yap, lütfen."

Jack ve Jill birbirlerine baktılar. Birlikte başlarını salladılar. Ivy'nin çantasını kırık güneş gözlüklerimin yanına boşaltırken bir gözüm onlarda kaldı, iki silahı ve beş bıçağı tezgâhın üzerine koydum ve Mıknatıslı tebeşirim ve kehanet aynamın arasındaki evimde. Bıçakların saplarında tutuşa yardımcı olması için özenle yapılmış, karmaşık bir tasarım vardı. Silahlardan birinin benimkine benzemesi hoşuma gitmemişti. İçlerinde ne olduğunu merak ettim. İlk atış Trent'i hedef almıştı ve Quen'in Cincinnati'den bensiz ayrılmasına izin vermediği hikâyesini merak etmeme neden oldu. Kendini birilerinin ölüm listesine sokmuş olabilirdi ama bu adamlar ciddiye alınacak kadar iyi değillerdi. Elfler neden ölmemi istesin ki? Hayır, Trent için burada olduklarına bahse girmiştim.

"Onları kimin gönderdiğini söylediler mi?" Trent sordu ve ben de bornozumu tekrar sıktım.

"Henüz değil." Onlara dönerek gülümsedim. "İlk kim gitmek ister?"

Kimse bir şey söylemedi. Büyük sürpriz. Trent'e bir bakış attım. Bu kazananı olmayan bir durumdu. Eğer sert olursam, benim bir haydut olduğumu düşünecekti. Çok nazik olursam, kolay lokma olacaktım. Onun ne düşündüğünü neden umursuyordum ki?

Jenks adama doğru eğildi. "Seni kim gönderdi?" diye bağırdı, kılıcını adamın gözüne doğrultmuştu.

Jack sessiz kaldı ve Jenks'in kanatlarından ürkütücü siyah bir toz kaymaya başladı. Jenks bir ses fısıltısıyla yaklaştı ve sonra uzaklaştı. Davetsiz misafir elf bir çığlık attı ve elini Jenks'in bulunduğu yere vurdu. Jenks'in tuttuğu saç tomarını görünce kaşlarımı çattım. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Jenks genellikle yumuşak başlı biriydi, toprağa insanlardan çok tohum ekmeye meyilliydi ama topraklarına tecavüz edilmişti ve bu onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı.

"Sakin ol Jenks," dedi Ivy Jill'in yüzüne dokunmak için öne çıkarken. "Büyüklere karşı daha incelikli olmalısın." Kadın korkuyla geri çekilirken küçük bir ses çıkardı ve Ivy vampirleşmeye başladığında iç geçirdim.

Düşün, Rachel, sessizce düşündüm. Sadece tepki verme, düşün. "Çocuklar," dedim, Trent'in beni izlediğinin farkındaydım. "Hiçbir iz bırakmadan neler olup bittiğini öğrenmeliyiz."

"İz bırakmayacağım," diye fısıldadı Ivy ve Jill'in beti benzi attı. "Bulabileceğin bir yerde değil."

"Cadılar meclisinden bir test olabilirler," dedim ve Ivy'nin kadının çene çizgisini takip eden parmağı kıvrıldı ve hayal kırıklığı içinde doğruldu.

"Öylece gitmelerine izin veremeyiz," dedi Ivy. "Çok büyük bir saldırı olmasa bile."

Yüzümü buruşturdum. "Belki de İçişleri'ni aramalıyız?"

Jenks homurdandı ve baş üstü rafından tiz bir kahkaha sesi geldi. Evet, kötü fikir.

"Acele etmemin bir sakıncası var mı? Bir fikrim var."

Arayan Trent'ti ve hep birlikte dönüp ona baktık.

"Bir *fikrin* mi var?" Jenks alaycı bir tavırla, elleri kalçalarında, kırmızı bandanasını beline sokmuş, en iyi Peter Pan pozunu vererek onun önünde durdu. "İyi bir fikrin olduğu gün, peri parmağı reçeli yediğim gün olacak."

"Bunun bir fikir olduğunu söyledi. İyi bir fikir olduğunu hiç söylemedi," diye alay ettim. Ama dudaklarım büyüünün ani karıncalanmasıyla aralandı. Yanlış tarafa sürtünen bir battaniye gibi, vahşi, elf büyüü auramı sıyırdı, hem tahriş edici hem de baştan çıkarıcı, ruhumu bedenimden çekmeye çalışıyormuş gibi gözeneklerimi çekti.

"Hey!" diye bağırdım, Trent olduğunu biliyordum. Elfler vahşi büyü kullanmaya cesaret eden tek türdü. İblisler bile bu sanattan kaçınırdı. Korkunç gücünün yanı sıra korkunç bir öngörülemezliği de vardı. Yerdeki iki elf olamazdı. Üzerlerinde fermuar vardı. "Trent, hayır!" Ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu ve gözlerinde memnun bir parıltıyla ellerini çırpı.

"*Volo te hoc facere!*" diye haykırdı, sesi içime işledi, çizgiden çektiğini hissettiğim güç aniden sıfıra inerken hem korkmama hem de sıçramama neden oldu.

Bunu yapmanı istiyor muyum? Düşündüm, cübbemi etrafımda tutarak. Bir büyü mü?

Ama sanırım öyleydi ve masada durup şaşkınlıkla Trent'e baktım. Kulaklarının kenarları kıpkırmızıydı ve çenesi kararlılıkla sıkılmıştı. "Bu bir *kara büyüydü*," diye fısıldadım, öne çıkıp Ivy'nin ulaşamayacağı bir yere çekilerek. "Bu bir *kara büyüydü!*" Bağırdım ve masaya doğru geri çekildi, gözleri Jack ve Jill'den ayrıldı. Hareketsiz, neredeyse gevşek çeneli, gözleri odaklanmamış ve elleri gevşekti, söylenmedikçe hayatta kalmak için en temel şeyler dışında hiçbir şey yapamıyorlardı. "Onları büyüledin, değil mi!" Ben haykırdım, o da başını eğdi. Başını tekrar kaldırdığında gözleri benimkini ateşli bir parıltıyla, pişmanlık duymadan.

"Onlara ne yaptın?" Ivy yanıma sokularak söyledi. Jenks de mutlu değildi, onlar boş boş göz kırparken üzerlerinde vızıldıyordu.

"Onları büyüledi," dedim, Trent'in dudakları büzüldüğünde bundan emindim. "Ve bu siyah." Kahretsin, bu kadar sofistike bir şey yapabileceğini bilmiyordum. Bu her şeyi değiştirdi.

"Siyah mı?" Jenks sarı bir toz bulutunun içinde sıçrayarak bağırdı.

"Devam et, onları kimin gönderdiğini sor," dedi Trent, sert bir şekilde durarak onları işaret ederken. "Kimin gönderdiğini biliyorum ama söylesem de bana inanmazsınız. En azından zamanında. Devam edin. Fazla uzun sürmez."

Bu iyi haberlerden biriydi. "Sonra ne olacak?" Sert bir şekilde söyledim. "Bunların ne kadar yasadışı olduğunu biliyor musun? Burası *benim* mutfağım ve bunun için suçlanacak kişi *benim*. Yoksa bu senin fikrin mi?" Küçümseyerek söyledim ve Ivy kolumu yakaladı, odayı geçip onu tokatlayacağımı düşündü.

"Acele etmen gerek," dedi, nadir görülen bir gerginlik gösterisiyle saçlarını geriye savurarak. "Her şey kontrolüm altında. Hatırlamamaları için onlara başka bir tılsımla vuracağım."

Ivy'nin elini kendimden uzaklaştırdım, orada dururken titriyordum. "Planın bu mu? Unutturmak mı? Tanrım, Trent. Bu altı kere yasadışı!"

Trent rahatsız olmamış gibi kollarını aşağı doğru çekti ama gözleri kısılmıştı. "Doğru, ama bu şekilde kimse zarar görmez. Ayrıca neyin yasal olduğu konusunda endişelenecek son kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Otuz saniyen var. Tik tak, Rachel."

Ben orada öfkeyle dikilirken Jack göz kırpmaya başladı. Ivy kolumu tekrar tuttu, bu sefer cesaretlendirmek için, ama yapamadım. Bu yanlıştı!

Jenks aniden, "Ah, Tink'in küçük kırmızı ayakkabıları," dedi ve adamın önünde durmak için aşağıya indi. "Rachel'a saldırman için sana kim para verdi?" diye bağırdı, eli kılıcının kabzasındaydı.

"Hiç kimse," dedi Jack ve ben de kaşlarım çatılmış bir halde Trent'e döndüm.

Jenks'in tozu yeşile döndü. "Yani bilmiyor musun, yoksa bunun için sana ödeme yapılmadı mı?"

Trent ağırlığını diğer ayağına kaydırды. "Rachel'a saldırmıyorlardı, bana saldırmıyorlardı. Tekrar dene."

Özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapan Ivy yanımdan geçip Jill'in önünde çömeldi ve çenesini kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Sana kim söyledi Trent'e saldırmak mı?" diye sakince sordu ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bilmek istiyordum ama kara büyü kullanmaktansa onları korkutmayı tercih ederdim.

"Walter Withon," dediler birlikte ve içimde bir düğüm sıkıştı. "Bu bir uyarıydı," dedi Trent iç çekerek, omzu hafifçe onu biraz mahcup gösteriyor. Hayır, temkinli.

"Ellasbeth'in babası mı?" Bir adım geri çekildim, öfkem sönüyordu. Boktan bir tost. Ellasbeth, Trent'in evleneceği kadındı - ta ki ben Trent'i kendi düğününde tutuklayana kadar. Trent daha sonra ikimizin de öleceğini düşündüğümüz garip bir dürüstlikle bunun için bana teşekkür etmişti. Evet, Withon'ların bir suikast için imkanları vardı ve biraz kızmış olabilirlerdi. Ama ona ateş edecek kadar mı?

"Şimdi bana yardım edecek misin?" Trent öyle deyince nefes aldım ve kendimi korkumdan kurtardım. Gözlerimi onunkilerde gören Trent hınzırca gülümsedi, elleri bir ley-line cazibesiyle hareket ediyordu.

"Trent, bekle. . . ." dedim.

Ama artık çok geçti ve bağlı olduğu hattın sarsıldığını hissedip "*Memoria cadere*" diye fısıldadığında hiçbir şey yapamadım.

Adamın artık neler yapabileceğini bilmediğim için kendi etrafımda bir koruma çemberi oluşturarak tekrar geri çekildim. Çemberin oluşturulduğunu gören Ivy kendini neredeyse masanın altına attı ve Jenks tavana doğru fırladı. Altın renkli auram, gölgeli bir sedefin tüm incelikleriyle çemberin üzerinde gezinirken dimdik durdum, kalbim çarpıyordu. Buzdolabının üzerindeki Bis kıpırdandı,

Parlak kırmızı gözleri beni bulmak için aralandı, sonra küçük bir iç çekişle tekrar kapandı.

"Lanet olsun, Trent!" Suikastçılar oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana bakarken öfkeyle haykırdım, şaşkındılar ama artık büyülenmiş olmadıkları belliydi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Şaka yapıyorsun," dedi inanamayarak. "Yasadışı olabileceği endişesiyle onlara hiçbir şey sormayacaktın."

Benimle alay edercesine bir şeyler söyledi ve ben de gözlerimi kısarak ona baktım; Withon'ların korkusu, suikastçıların bize daha önce söyleyebilecekleri ama şimdi söyleyemeyecekleri şeylerin endişesiyle karışmıştı. "Bunu bilerek yaptın!" diye bağırdım.

Başını hafifçe eğdi ve dudaklarını bükerek bana baktı, hem yaramaz hem de gösterişli görünüyordu. "Sana yapacağımı söylemiştim."

İçimde öfke büyüdü, ama masanın yanında olduğum yerde kaldım, suratım asıktı. Bu geri alınamazdı. En azından kolayca. "Bunu sana Dr. Anders mi öğretti?" Mırıldandım. Hafıza tılsımları kara değildi; sadece yasa dışıydılar. Yine de bu beni daha iyi hissettirmede.

Yerde çenesini yoklayan kadın, parmak uçları kanla ıslanınca şok oldu. "Vay canına," dedi, gergin ama zararsız görünüyordu. "Sanırım bu, neden sizin kim olduğunuzu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmediğimi açıklıyor. burada."

Arkadaşı onu sessiz olması için dürttü, belli ki o da hiçbir şey hatırlamıyordu ama çenesini kapalı tutacak kadar biliyordu. Çok kötüydü. Bu çok kötüydü. İki yasadışı tılsım ve Trent Batı Yakası'na ulaşırsa, sözleşmeli hizmetkârı olmazsam muhtemelen bunları benim üzerime yıkmaya çalışacaktı. Lanet olsun Dönüş'e! Bu oyunu oynamayacaktım!

Jenks çocuklarını kontrol ettiği yerden düştü. Eli kılıcının kabzasındaydı ve Trent'e lobotomi yapmaya hazır görünüyordu. "O sormamış olsa bile benim onlara soracak daha çok şeyim vardı."

"Onları kimin gönderdiğini bilmek istiyordun. Şimdi biliyorsun. Etkisi geçiyordu," diye ısrar etti Trent ama içinde bir huzursuzluk olduğunu görebiliyordum. "Diğer tek seçeneğimiz onları öldürmekti."

"Bizim mi?" Alaycı bir şekilde havladım. "Bizim' diye bir şey yok. Bunu sen yapıyorsun, ben değil." Jill ayağa kalkmaya başladığında döndüm, alarmı açtı. "Park et, Jill!" Dedim ama Ivy boğazını temizleyene kadar ikisi de yukarı doğru hareketlerini kontrol edip geri kaydılar.

"Benim adım Jill değil..." diye başladı kadın.

"Bugün. Bu yüzden oturun ve ben size gidebileceğinizi söyleyene kadar çenenizi kapatın. Anladın mı?"

"Kahretsin," dedi adam başını masaya vururken ekşi bir sesle buzdolabına ve bana güvensizlikle baktı. "Bize kimin ödeme yapması gerektiğini bilmiyorum. Sen biliyor musun?" Jill başını salladı. Rol yapamayacak kadar kafası karışmış görünüyordu. "Awww, adamım!" diye ekledi adam. "Eşyalarımı nerede bıraktığımı bile bilmiyorum. Bu berbat bir şey."

"Gördün mü?" Trent kendinden emin bir şekilde konuştu ama gözlerinin üstündeki endişe kırılgılığı hala oradaydı. "İşe yaradı. Şimdi onları bırakabilir ve işverenleri hâlâ burada olduğumuzu düşünürken yolumuza devam edebiliriz." Gülümsedi ve ben ondan nefret ettim. "Yirmi dört saat boyunca kontrol etmeleri beklenmeyecek. Gün batımına kadar çoktan gitmiş olabiliriz."

Jenks'in kanatları uğuldadı ve Ivy'nin yüzü ifadesini kaybetti. "Günbatımı mı?" dedi ve ben yüzümü buruşturdum. Bundan hoşlanmayacaktı ama önemli değildi. Trent'e yardım etmeyecektim. Bundan sonra olmazdı. Mutfağında durmuş ve biri siyah olmak üzere iki yasadışı büyü yapmıştı. Ceri ona bulaşıyordu ve bu iyi bir şey değildi.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, seni küçük ayakkabıcı," dedim, bu ikisiyle ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. "Özellikle de o küçük gösteriden sonra. Ne uçakta, ne arabada, ne de trende... Çok ileri gittin." Gözlerimi kırptım. *Ne oluyor be?*

"Ah, Rachel?" Ivy bana dokundu, ben de sıçradım. "Trent'in senin yardımına ihtiyacı olması da ne demek oluyor? Ne için yardım?"

Jenks onun dikkatini çekmek için kanatlarını mırıldandı ve Trent'e sırtarak, "Trent Rachel'ın yardımını istiyor. Quen bunu yapmayacak. Trent, Quen Ceri'yi terk etmediği için olduğunu söylüyor ama bence küçük kurabiyeci, Rachel'ı tekrar kontrolü altına almak için büyük toplantıda ona karşı konuşmayı planlıyor ve Quen bunun bir parçası olmayı reddediyor. Trent, Ceri'den sonra ona karşı hiçbir şey yapamayacak. tanıdık işaretini geçersiz kılıyor, bu yüzden hızlı hareket etmesi gerekiyor."

Jenks Trent'e gülümsedi ve Trent içini çekti. "Hiç de öyle değil," dedi ama kendine güveni azalıyordu.

Ivy Jenks'e dönmeden önce hızla bana baktı. "Öyle bir şey olmayacak."

Jenks omuz silkerek herkesi izleyebileceği orta tezgâhın üzerine çıktı. "Ya da Trent doğruyu söylüyor ve o sosisliden korkuyor. suikastçılar burada."

Jack kaşlarını çattı ve Jill küçük bir oflama sesi çıkardı, ama Jenks'in herhangi bir isim vermemiş olmasına sevindim. Onları kimin gönderdiğini unutmışlardı ve hatırlatmaya ihtiyaçları yoktu.

Trent kaşlarını çattı, bana dönerken bir eli arkasındaydı. Omuzları kaskatı, "Yapacak mısın?" diye sordu.

Buna inanamadım ve buzdolabımın önünde oturan iki suikastçıyı işaret ettim. "Hayır!" Kararlı bir şekilde söyledim. "Size yardım etmeyeceğim. Özellikle de şimdi."

Trent kıpırdandı, eli arkasından kayınca kendinden emin duruşu kayboldu. "Beni öldürmeye çalıştılar," dedi, kaşları çatılmış bir halde onlara bakarken. "Onları gördünüz!"

"Öyle mi?" Ben de ağızımdan kaçırdım. "Bu işte pek iyi değillerdi!"

Jenks gülüyordu ama ben kızgındım ve Trent'i dışarı atmaya hazırdım. Hepsini dışarı at. Masanın yanında durup alnımı ellerimin arasına aldım.

ve şakaklarımı ovuşturdum. Yerden Jack iç çekti. "Benim yaşlı kadın çok kızacak. Onu hatırlıyorum."

Başımı kaldırdım. "Çık dışarı," dedim açık açık. "Kalkın ve dışarı çıkın. İkiniz de."

Jack ve Jill bir an için bana baktılar ama Jenks kanatlarını tehditkâr bir şekilde çırpıtığında yavaşça ayağa kalktılar. Tamam, onları kimin gönderdiğini biliyordum ve bu Trent'in özel jetiyle Cincinnati'den ayrılmayacağını kafamda daha da sağlamlaştırdı. *Hâlâ* bana yalan söylüyordu. *Piç kurusu*.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi kadın karnını tutup topallayarak ilerlerken.

Jenks acı acı güldü. "Çünkü seni dövdük. Bir bebek gibi ağladın."

İki kişi ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi, şikayet etmeye başladıklarında vücut parçalarını hissediyorlardı. Jill tezgâhın üzerindeki silahlara baktı ama ben başımı sallayınca bir peri eşliğinde dışarı çıktılar. Ivy onları öylece bırakmama şaşırılmış görünüyordu ama yarın saat sekizde uçakta olmam gerekiyordu. Uzun bir dayak için zamanım yoktu.

"Jenks, çocuklarına geri gelmedikleri sürece onları rahat bırakmalarını söyleyen iyi olur," diye mırıldandım ve gümüş tozundan bir sütunun üzerinde uçtu.

"Evet-h-h-h-h," diye mırıldandı, hayal ederken dikkati dağılmıştı. "Hemen döneceğim."

Bir anda ortadan kayboldu ve kilisenin önünden bir şeylerin tiz sesini, ardından da kapının açılıp kapanma sesini duydum. Elf kara büyüğü tarafından kirletilmiş mutfağıma bakmak için döndüm. Görünür bir iz bırakmıyordu ama yine de beni huzursuz ediyordu. Al kokusunu alabilirdi.

"Sen de Trent," dedim, kayıtsızca kâğıt havlu rulosunu alıp paslanmaz çeliğin üstündeki pikseli ayak izlerini silmeye çalışarak. Trent'in laneti tezgâhın üzerinde toplanmıştı ama umurumda olsa bile ayak parmaklarımı emip ölebilirdi.

"Laneti çözene kadar buradan ayrılmayacağım," dedi sert bir sesle. "Her şey orada. Şimdi yap."

Tezgâhı temizlemek için yaptığım hareketlerde tereddüt ettim. Ivy boğazını temizledi ve ben onun bir duruş aldığını görmekten çok hissettim. Hâlâ başımı kaldırmadan tezgâhı temizlemeye devam ettim, kehanet aynasını alıp yerine koydum. Sonra manyetik tebeşir, beş mum, kızılağaç çubuğu. Cehenneme kadar yolu vardı. "Hoşça kal Trent," diye mırıldandım, başım ağrımaya başlamıştı.

"Affedersiniz?"

Sesi sertti ve kâğıt havluyu yumak haline getirdim, üzerinden atlayıp onu boğmamak için yumruklarımınla tezgâhın üzerinde durdum. "Sana güvenmiyorum," dedim usulca, parmak eklemlerim baskıdan bembeyaz olmuştu. "Eğer ben O laneti şimdi çıkarırsan beni hiçbir şey için istemezsin ve meclis toplantısında bana karşı konuşursun. Beklemek zorundasın. Bunu daha sonra yapacağım, bir an önce değil."

Sokaktan belli belirsiz bir "Bu bizim arabamız mı?" sesi geldi.

Arabasının alarmı ötmeye başladığında Trent yüzünü buruşturdu ve cebinden anahtarlığı çıkarıp sokağa doğrulturken birini öldürmeye hazır görünüyordu. Alarm kesildi ve bana döndü. "Bu o değildi. anlaşıyor," dedi. "İşareti kaldır. Şimdi."

"Senin buraya suikastçıları takip ederek gelmen de öyle," dedim, toplanmış kâğıt havluyu bırakarak. Arkasından, Ivy onun zulasına gitti. Tezgâhta çikolata, bir kutu açıyor ve tezgâha yaslanıyor. Kız Trent'in arkasında, onunla kapı arasındaydı ve Trent ikimizi de görüş alanında tutmak için yer değiştirdi.

"Rachel," diye uyardı, kızgın görünüyordu.

"Yapacağım," dedim kayıtsızca. "Ama ben güvende olana kadar bekleyeceksin. Beğenmedin mi?" Dedim, sesim yükseliyordu. "O zaman öldür beni. Hemen şimdi. Hadi!" Bağırđım. "Yap o zaman! İşte buradayım!" Daha büyük bir hedef oluşturmak için kollarımı açtım. "Ama bunu yaparsan, üzerindeki izi *asla* çıkaramazsın! Seni küçük sümüklü haydut!"

Jenks endişeli kanat sesleriyle içeri girdi, benim Trent'e bağırdığımı ve Trent'in böcek yutmuş gibi baktığını gördü. Peri, şu anda boş boş tezgâha yaslanmış, çikolata kaplı bir portakal dilimi yerken tamamen endişesiz olan Ivy ile bakıştı. Onun bu kayıtsızlığı Trent'i daha da sinirlendirmişe benziyordu.

Trent bir nefes aldı ve tuttu. Hiçbir şey söylemeden kapıya döndü, duruşu sertti. Jenks kıs kıs güldü ve adam Ivy oradayken bile arkasına döndü. Yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu ve gözleri neredeyse parlıyordu. "Şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldığım en profesyonel olmayan, sinir bozucu, sinir bozucu insansın," dedi ve ben omuz silktim. "Yardıma ihtiyacım yok. Kaliforniya'ya sensiz de giderim."

"Sanki umurumda," dedim ve o da topuklarının üzerinde dönerek mutfaktan çıktı.

"İyi ki kurtulduk," dedim, sonra da kendimi koruma telaşıyla onu koridora kadar takip ettim ve koridora doğru eğilerek arkasından bağırdım: "Devam et! Git buradan! O izinin icabına baktıracağım ama özgürlüğümü alana kadar olmaz! Seni orospu çocuğu elf!"

Hiç yavaşlamadı, mabedi bulduğunda karanlık silueti göz kamaştırıcı bir beyazlığa dönüştü. Kilisenin kapısını açtığında içeriye daha fazla ışık doldu. Arkasından gürültüyle kapandı ve ben kendimi mutfığa geri çektim.

Ivy hâlâ tezgâhta yığılmış duruyordu. Gözleri kapalıydı ve Trent'le benim yaydığımız öfke yüzünden oldukça seksi görünüyordu. Yüzümü buruşturarak mutfaktan pencereye doğru yürüdüm ve esintiyi içeri almak için pencereyi yukarı ittim. Kuş sesleri içeri süzüldü ve saçlarım boynumu gıdıkladı. Buzdolabından Bis iç çaktı, uykuya geri dönerken kanatları kıpırdadı. Onu uyandırdığımı fark etmemiştim. Sinirlenerek aydınlık öğleden sonraya baktım ve bir ağacın üzerindeki büyüün karanlık noktasını gördüm. Bununla ilgilenmem gerekecekti. Jenks'in uyarısına rağmen, periler işe karışmadan önce.

Yanımda, Ivy rahatça bir parça çikolata daha aldı, çikolata ve şeker kristalleri ile ısırarak bitirdi. Jenks mırıldanarak yaklaştı ve pencere kenarındaki konyak sürahisinin yanına indi. Dönmüştü

Kedisi Rex'in, Al'ın geçen yılbaşı gecesi bana verdiği krizaliti yemesini önlemek için baş aşağı duruyordu. Jenks'in kanatları kıpırdamıyordu ve bahçeye değil bana bakarken yüz ifadesi endişeliydi.

"Ne?" Ivy'ye doğru yaklaşırken, bir çikolata almak için yaklaştığımı ve sonra geri çekildiğimi söyledim. Yere baktım, ayaklarımdaki kiri ve çim kırpıntılarını gördüm. Bornozumun önü açılmıştı ve onu tekrar sıktım. Bronzlaşmak buraya kadarmış.

Ivy dudaklarını yaladı ve ayağa kalktı. "Blöfünü görmenin yapılacak en akıllıca şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ortadaki tezgâha yaslanırken titreyerek nefes verdim. "Hayır," diye ekşiyerek itiraf ettim. "Hayır, değildi ama beni cadılar meclisine vermeyeceğini bilene kadar ona istediğini vermeyeceğim." Bir ısırık aldım çikolatayı yedim, dilimde kristalize portakalın ani akışını ve ırtırtısını hissettim. Kilisenin önünden Trent'in arabasının motoru sert bir şekilde çalışıyordu.

"Bu yaptığı ilk akıllıca şey," dedi Jenks, çikolataya doğru kısa bir uçuş yaparak ve kılıcını kullanarak eli büyüklüğünde bir dilim kesti.

"Belki, ama bir şeyler doğru değil," dedi Ivy, açıkça ikna olmamıştı ve ben de suikastçıların silahları, bıçakları ve kırık güneş gözlüklerimin yanında Trent'in laneti için bir araya getirilmiş malzemeleri incelerken bakışlarını takip ettim. Göğsümde huzursuz bir his belirdi ve kıpırdandım. Söylediklerimden memnundum ve Trent'e Batı Yakası'na kadar "eşlik" etmeyecektim ama doğruyu söylemek gerekirse Ivy ile aynı fikirdeydim. Bir şeyler doğru değildi ve henüz bittiğini düşünmüyordum.

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

IYI, KÖTÜ VE ÖLÜMSÜZ. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books™'u n açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

ePub baskısı Kasım 2010 ISBN 9780062076137

OceanofPDF.com

Yayınca Hakında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.